mURAKAmi

•ans

Is

Dans

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesinde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden

olan Murakami’nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami’nin *Yaban Koyununun İzinde, Zemberekkuşu’nun Güncesi, İmkânsızın Şarkısı, Sınırın Gü-neyinde-Güneşin Batısında, Sahilde Kafka, Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu, 1Q84, Renksiz Tsukuru Tazaki’nin Hac Yılları, Koşmasaydım Yazamazdım, Uyku, Kadınsız Erkekler, Sputnik Sevgilim, Tuhaf Kütüphane, Karanlıktan Sonra, Fırın Saldırısı, Rüzgârın Şarkısını Dinle, Kumandanı Öldürmek, Doğum Günü Kızı* ve *Mesleğim Yazarlık* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Dans Dans Dans

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	**Kadınsız Erkekler**
İmkânsızın Şarkısı	**Sputnik Sevgilim**
Yaban Koyununun İzinde	**Tuhaf Kütüphane**
Sahilde Kafka	**Karanlıktan Sonra**
Zemberekkuşu'nun Güncesi	**Fırın Saldırısı**
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu	**Rüzgârın Şarkısını Dinle**
1084	**Kumandanı Öldürmek**

Koşmasaydım Yazamazdım	**Doğum Günü Kızı**
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	**Mesleğim Yazarlık**

Uyku

DANS DANS DANS

Orijinal adı: *Dansu Dansu* Dansu

© Haruki Murakami, 1988

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın haklan: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tie. A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2020 / ISBN 978-605-09-7568-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tie. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tie. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dans Dans Dans

- Haruki Murakami
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *

- * * t
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *
- * * *

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

a Doğan Kitap

Mart 1983

Rüyalarımda sık sık Yunus Otel'i görüyorum.

Oteldeyim. Sürekli orada olup biten bir şeylere dahil oluyorum. Aynı rüyayı görmeye devam ediyorum. Rüyalarımda Yunus Otel'in şekli bozulmuş oluyor. Çok dar. O kadar dar ki otelden ziyade üzerinde çatısı olan bir köprü gibi görünüyor. Antik çağlardan bu yana orada duran ve uzayın derinliklerine kadar uzanan dar bir köprü. Ve o köprü beni de kapsıyor. Orada biri ağlıyor. O kişi benim için ağlıyor.

Otel beni kapsıyor. Onun kalp atışını, sıcaklığını hissedebiliyorum. Ben, düşümde, o otelin bir parçasıyım.

işte böyle bir rüya!

Uyanıyorum. Nerede olduğumu düşünüyorum. Hayır, düşünmek değil bu yaptığım; gerçekten de sesli bir şekilde soruyorum kendime: "Burası neresi?" Ama bu anlamsız bir soru. Sormaya gerek yok, çünkü cevabı en başından beri biliyorum. Buradayım. Kendi hayatımın içinde. Ben denen gerçek varlığın ait olduğu yerde. Özellikle kabul ettiğimi hatırlamıyor olsam da görüntüde, var olduğum bu şeyler, bu olaylar ve koşullar içinde. Bazen yanımda uyuyan bir kadın oluyor. Ama genellikle bir başınayım. Sadece ben ve dairemin tam önünden geçen otoyolun uğultusu, yatağın başucundaki bardak (dibinde beş milim kadar viski kalmış), kötü niyetli - yoo, aslında tam bir kayıtsızlık gösteren- puslu sabah güneş ışığı. Arada bir yağmur yağıyor. Yağmurlu zamanlarda yatağın içinde öylece yatarım. Bardakta viski kalmışsa, onu içerim. Saçaklardan süzülen yağmur damlalarını izleyerek Yunus Otel'i düşünürüm. Biraz gerinirim. Böylece kendimin sadece kendim olduğunu, bir şeye dahil olmadığımı teyit ederim. *Ben bir şeye dahil değilim.* Rüyamda hissettiklerimi hâlâ du-

yumsuyorumdur. Elimi uzatsam, beni kapsayan tüm o görüntü buna tepki verip hareket eder. Suyla çalışan karmaşık bir mekanizma gibi tek tek, özenli biçimde, her bir aşamada ince bir ses çıkararak, sırayla tepki vererek ilerliyor. Kulak verirsem onun ilerlediğini duyabilirim. Kulak veriyorum. Birisinin belli belirsiz, kısık bir sesle ağladığını duyuyorum. Çok kısık bir sesle. Karanlığın içinde bir yerlerden gelen ağlama sesi. Biri benim için ağlıyor.

Yunus Otel diye bir yer gerçekten var. Sapporo'da pek göze çarpmayan bir yerde. Birkaç yıl önce orada bir hafta konaklamıştım. Hayır durun, net olarak hatırlamam lazım. Kaç yıl önceydi? Dört yıl. Hayır dört değil, tam olarak dört buçuk yıl önce. O zamanlar henüz yirmili yaşlardaydım. Bir kadınla birlikte kalmıştık. Oteli o seçmişti. *Bu otelde kalalım,* diyen oydu. Hatta, *Bu otelde kalmalıyız,* demişti. Eğer o dayatmamış olsaydı Yunus Otel'de kalmazdım.

Küçük ve berbat bir oteldi. Bizden başka kalan da neredeyse yoktu. O bir hafta boyunca lobide iki ya da üç kişiyle rastlaştık ama müşteri olup olmadıklarından emin değilim. Resepsiyondaki anahtarlıkta birkaç boş yer olmasından anladığım, bizden başka kalanlar da vardı. O kadar çok değilse bile en az birkaç kişi. Haydi canım, ne kadar kenarda köşede kalmış olsa da sonuçta bir büyük şehir oteliydi; tabelası vardı, sarı sayfalarda da numarası kayıtlıydı; demek ki müşterisi oluyordu. Eğer bizden başka müşteriler vardıysa da ürkütücü derecede sessiz ve utangaç kişiler olmalıydılar. Onlarla neredeyse hiç karşılaşmadığımız gibi seslerini de duymuyorduk, var olduklarına dair bir işaret de yoktu. Sadece resepsiyondaki anahtarlıktaki anahtarların yerleri her gün biraz değişiyordu. İnce gölgeler gibi duvara sürünerek, nefeslerini tutmuş halde koridordan gelip geçiyorlardı belki de. Arada bir asansörün tıkır tıkır diye çıkan utangaç sesi duyuluyordu, o da kesildiğinde sessizlik eskisinden daha da fazla yoğunlaşıyordu.

Tuhaf bir oteldi.

Orası bana biyolojik gelişimin durmasını çağrıştırmıştı. Genetik bozulma. Evrimi hatalı bir yola sapmış, geri dönüşü olmayan ucube bir yaratık. Evrimsel taşıyıcısı bozulunca tarihin alacakaranlığında amaçsızca kalakalmış yetim yaşam formları. *Zamanın unuttuğu topraklar.* Bu kimsenin hatası değil. Suçlanacak kimse yok. Kimsenin kötü olması söz

konusu değil ama onu kurtaracak binleri de yok. Her şeyden önce o otel oraya kurulmamalıydı; bu ilk hataları, ilk adımdan itibaren her şey yanlış, ilk düğmesi yanlış iliklenmiş gömlek gibi; sonraki düğmeleri ona uygun iliklemek de bütünüyle bir karmaşaya neden olur. Bu karmaşayı düzeltme gayreti de yeni, küçük -zarif olduğu söylenemez, sadece küçük denebilir- bir karmaşa yaratır. Bunun sonucunda da her şey azar azar bozulmuş gibi görünmeye başlar. Oradaki şeylere dikkatlice bakmaya çalışın, başınızı birkaç derece eğmiş olduğunuzu fark edersiniz. Böylesi bir bozulma. Eğmek dediysem de bu sadece birkaç derecelik bir eğme olduğundan özellikle bir zaran olmadığı gibi doğal olmayan bir hal de hissettirecek kadar değildir, hatta insan sürekli orada bulunuyorsa ahşılabilecek bir şeydir, yine de birazcık rahatsız edici bir bozulmadır (dahası bu duruma alışırsanız, bu sefer de normal dünyaya bakarken başınızı birazcık eğmek zorunda kalabilirsiniz).

İşte Yunus Otel böyle bir oteldi. Buranın *normal* bir yer olmadığını - doygunluğa ulaşana dek kargaşa üzerine kargaşa yaşanmış, çok da uzak olmayan bir gelecekte tamamen zamanın girdabına kapılıp gidecek bir yer olduğunu- herhangi biri ilk bakışta fark edebilirdi. Acınası bir oteldi. Aralık ayında yağmurda sırılsıklam olmuş üç bacaklı siyah bir köpek kadar acınası. Kuşkusuz dünyada acınası başka bir sürü yer de vardır ama Yunus Otel onlardan farklı bir sınıftaydı. Yunus Oteiinki daha kavramsal bir acınasılıktı. Bu yüzden de fazlasıyla acmasıydı.

Söylemeye gerek yok diye düşünsem de söylemeden edemeyeceğim; hiçbir şey bilmeden yanlışlıkla gelen müşterileri ayrı tutarsak, böylesi acınası bir oteli özellikle seçip orada kalmak isteyen pek kimse yoktur.

Yunus Otel resmi adı değil. Gerçekte adı “Dolphin Hotel” ama bu ad ile otelin yarattığı izlenim birbirine çok uzak olduğundan (Dolphin Hotel bana, Ege Denizi kıyılarında bulunan, beyaz şekerlemelere benzeyen bembeyaz sahil otellerini çağrıştırıyor) ben şahsen onu Yunus Otel[1] diye anıyorum. Girişinde Dolphin Hotel yazılı pirinç levha asılıydı. O tabela olmasa, orası kesinlikle bir otele benzemiyordu. Hatta tabela olduğu halde bile bir otele benzediği söylenemezdi. Neye benzediğini sorarsanız, fakir bir müze gibi görünüyordu. Orada sergilenen acayip şeyleri görmek için birtakım acayip insanların gizlice ziyarete geldiği türden bir müze.

Yunus Otel'i görünce böylesi bir izlenim edinmek, amacını aşan, abartılı bir hayal gücünün ürünü değildir kesinlikle. Gerçeği söylemek gerekirse, Yunus OtePin bir kısmı gerçekten de müzeydi.

îyi de kim böyle bir otelde kalmak ister ki? Karanlık koridorları doldurulmuş koyunlarla, çamurlu kıl ve tüylerle, küf kokulu evrakla, rengi solmuş fotoğraflarla dolu bir otelde... Gerçekleşmemiş hayallerin, her bir köşesine kurumuş çamur gibi sımsıkı yapıştığı türde bir otelde.

İçindeki tüm mobilyaların rengi atmış, tüm masalar sallanıyor ve kapıların hiçbiri düzgünce kilitlenmiyordu. Koridor zemini aşınmıştı ve lambalar loş bir ışık veriyordu. Lavabonun tapası bozulmuş, içinde yeterince su birikmiyordu. Şişman hizmetçi kadın (kalın bacaklarıyla bir fili andırıyordu) koridorda yürürken *öhö öhö* diye uğursuz bir şekilde öksürüyordu. Her zaman resepsiyonda duran otel sahibi bakışlarında hüzün olan, orta yaşlı bir adamdı ve iki parmağı eksikti. Bu adamın görüntüsünden, hangi işi yaparsa yapsın o işi beceremeyecek türde biri olduğu anlaşılıyordu. Beceriksiz insanların canlı bir örneği gibiydi. Sanki soluk mavi mürekkep çözeltisinde bir gün boyunca tutulduktan sonra oradan çekilip alınmış gibi varlığı bir uçtan diğerine başarısızlık, yenilgi ve hayal kırıklığının gölgesiyle boyanmıştı. Camdan bir kutuya koyup okulda fen dersinde göstermek isteyeceğiniz türde bir adamdı. "El attığı hiçbir işi beceremeyen adam" diye üzerine bir etiket yapıştırarak. Ona acımak için şöyle göz ucuyla bakmak bile yeterdi. Azımsanmayacak sayıda kişi de ona öfkelenirdi. Bu kadar acınası bir insanı görmek bile insanın durduk yere sinirlenmesine neden olurdu. Hal böyle olunca kim bu otelde kalırdı ki?

Biz, o otelde kaldık. Burada kalmalıyız demişti kız arkadaşım. Sonra da ortadan kayboldu. Beni bir başına bırakıp yok oldu. Onun gittiğini bana söyleyen Koyun Adam'dı. *O gitti,* demişti Koyun Adam. Bir şekilde biliyordu Koyun Adam. Onun gitmek zorunda olduğunu. Benim şimdi bildiğim gibi. Kız arkadaşımın amacı beni oraya yönlendirmekti. Bu onun kaderi gibi bir şeydi. Moldova Nehri'nin denize dökülmesi gibi. Yağmuru izlerken bunu düşünüyorum: kader.

Yunus Otel rüyasını görmeye başladığımda ilk aklıma gelen, otelde birlikte kaldığım o kadın olmuştu. Yine beni istiyor, diye düşünmüştüm. Öyle olmasa ne diye böyle döne dola-şa aynı rüyayı görmeye devam edeyim?

O kadın. Adını bilmiyordum. Onunla aylarca birlikte yaşadığım halde. Aslında onunla ilgili *gerçekte* tek bir şey bile bilmiyordum. Pahalı bir telekız servisinde çalıştığı dışında. Servis, üyelik sistemiyle hizmet veriyordu; kimliği belli düzgün müşteriler dışında kimseyi kabul etmiyordu. Kadın yüksek sınıf fahişeydi. Bunun dışında başka işler de yapıyordu. Normal iş saatlerinde küçük bir yayıncıda yarızamanlı düzelt-menlik, ayrıca yarızamanlı kulak modelliği. Özetle çok meşgul bir iş yaşamı vardı. Bir adı vardı elbette. Aslında birkaç ad kullanıyordu. Ama yine de bir adı yok gibiydi. Sahip olduğu şeylerde -ki neredeyse hiçbir şey taşımıyordu- adı yazmıyordu. Ne tren kartı ne sürücü belgesi ne de kredi kartı vardı. Küçük bir not defterine tükenmezkalemle anlaşılmaz kodlar gibi bir şeyler karalamıştı sadece. Ama onun kimliğiyle ilişkili değildi bunlar da. Fahişelerin bir adları vardır ama iş hayatlarında gerçek adlarını kullanmazlar.

Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Nerede doğduğunu, kaç yaşında olduğunu. Doğum gününü bile bilmiyordum. Öğrenim geçmişini. Ailesinin olup olmadığını. Hiçbir şey bilmiyordum. Yağmur gibiydi; bir yerlerden çıkıp gelmiş ve sonra ortadan kaybolmuştu. Geride sadece hatırası kalmıştı.

Ama şimdi etrafımda onun hatırasının yeniden bir tür gerçeklik kazanmaya başladığını hissediyorum. O, Yunus Otel adıyla bilinen şey üzerinden beni çağırıyor. Beni yeniden istiyor. Ve ben de ancak Yunus Otel'e dahil olmak yoluyla o kadınla yeniden temas kurabilirim. Benim için ağlayan o olmalı.

Yağmurun yağışını seyrederken bir şeye dahil olmanın ne anlama geldiğini düşünüyorum. Birisinin benim için ağlıyor olmasının ne anlama geldiğini. Bunların çok ama çok uzak bir dünyaya ait olduğunu hissediyorum. Ay'ın da o dünyanın bir parçası olduğunu duyumsuyorum. Nihayetinde bu bir rüya. Ellerimi ne kadar uzatsam da, ne kadar hızlı koşsam da oraya asla ulaşamayacağım.

Peki ama neden birisi benim için gözyaşı döküyor?

O kadın beni çağırıyor. Yunus Otel'in bir yerlerinden. Ve ben de yüreğimin bir yanıyla bunu arzuluyorum: oraya dahil olmayı. Kaderimdeki o tuhaf yere dahil olmayı.

Yunus Otel’e dönmek hiç de kolay bir şey değil. Telefonla rezervasyon yaptırıp bir uçağa atlayıp Sapporo’ya gitmekle bitmiyor iş. Orası sadece bir otel değil, aynı zamanda bir durum da. Orası otel biçimini almış bir durum. Yunus Otel’e dönmek geçmişin gölgeleriyle bir kez daha yüzleşmek anlamına geliyor. Bunu düşününce aniden karanlık hislere tos-luyorum. Öyle ya, geçtiğimiz dört yıl boyunca onun soğuk ve karanlık gölgesinden kurtulmak için var gücümle çabalamışken Yunus Otel’e dönmek, bu dört yıl boyunca bıkıp usanmadan sessizce biriktirdiğim her şeyden tümüyle vazgeçmem demek. O kadar çok şey edinmiş de değilim aslında. Nasıl bakılırsa bakılsın geçici konfor nesneleri. Ama elimden gelenin en iyisini yapmıştım, bütün o ıvır zıvırları bir araya toplayarak gerçeklikle aramda bir bağ oluşturmuş, kendime mütevazı değer yargılanma dayalı yeni bir yaşam kurmuştum. Bir kez daha o boşluğa geri dönmem mi bekleniyordu? Aç pencereyi, her şeyi fırlatıp at mı deniyordu?

Fakat neticede her şey orada başlayacaktı. Bunu anlamıştım. Oradan başka bir yerde başlayamazdı.

Yatakta bir yandan öbür yana döndüm, tavana bakarak derin bir iç çektim. *Vazgeçeyim,* diye düşündüm. Ne kadar düşünürsem düşüneyim vazgeçemedim. *Bu senin gücünü aşan bir şey. Ne düşünürsen düşün, karşı koyamazsın. Karar verildi, kati şekilde.*

[1]

***Dolphin* İngilizce "yunus"anlamına geliyor ama yazar burada *dolphin* kelimesi yerine Japoncada yunus anlamına gelen"iruka"yı kullanıyor, (ç.n.)**

* * *

Size kendimden söz edeyim.

Kendini tanıtmak.

Eskiden okulda yapardık. Bir üst sınıfa başlayınca, herkes sırayla karatahtanın önüne çıkar, kendi hakkında konuşurdu. Ben bunu yapmakta gerçekten beceriksizdim. Hayır, sadece beceriksizlik değildi benimki. Bunun ne anlamı olduğunu çözemiyordum. Ben, kendim hakkında ne biliyordum ki? Bilincim üzerinden kavradığım ben, gerçek ben miydi? Tam da kasetçalarda kaydettiği sesinin insana yabancı gelmesi gibi, benim kavradığım haliyle kendim dediğim şey, bozulmuş olduğu halde ben gibi algılanıp gelişigüzel biçimde yeniden üretilmiş görüntümden başka neydi? Bunun hep böyle olduğunu düşünmüştüm. Kendimi tanıtma sırası bana geldiğinde, başkalarının önünde kendimle ilgili konuşmak zorunda kaldığım her seferinde, sanki okul karnemdeki notlan kafama göre değiştiriyormuşum gibi bir duyguya kapılırdım. Endişelenirdim. Bu yüzden de böylesi durumlarda mümkün olduğunca, sadece yorum ve anlam yükleme gereği olmayacak nesnellikteki gerçekleri anlatmaya gayret ediyordum (bir köpeğim var. Yüzmeyi severim. Peynir sevmem ve bunun gibi şeyler) ama yine de hayali bir insan hakkında gerçekte var olmayan şeyleri söylüyormuşum gibi bir hisse kapılmadan edemiyordum. Ve aynı duygularla diğerlerinin konuşmalarını dinlediğimde onların da aslında kendilerinden başka birileri hakkında konuştuklarını düşünürdüm. Hepimiz hayali bir dünyada hayali bir havayı soluyarak yaşıyorduk.

Ama bir şeyler söylemek zorundaydım. Kendim hakkında bir şey dersem gerisi gelecekti. Bu ilk adımdı. Doğru olup olmadığına daha sonra karar versem de olurdu. Kararı ben versem de olurdu, başkası verse de. Her koşulda şimdi konuşma sırasıydı. Ve söyleyeceklerimi sonrasında da hatırlamak zorundaydım.

Artık peynir seviyorum. Ne zamandan beri olduğunu bilmesem de kendiliğinden sever hale geldim. Köpeğim ben ortaokula geçtiğim yıl

yağmura yakalanınca zatürree oldu ve öldü. Ondan sonra bir daha köpek beslemedim. Yüzmeyi hâlâ seviyorum.

Bitti.

Ama mesele bu kadar kolay bitmiyor. İnsan yaşamında bir şey dileyince (yaşamında bir şey dilemeyen insanlar da vardır elbette), yaşam da o kişiden pek çok bilgi talep eder. Net şekilde plan yapmak için ondan bir dolu veri ister. Yoksa hiçbir tepki veremez.

Girdiğiniz bilgiler eksiktir, işlem yapılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

iptal düğmesine basıyorum. Geride boş bir ekran kalıyor. Sınıftakiler bana bir şeyler atmaya başlıyorlar. Daha çok konuş. Kendinden daha çok söz et diyorlar. Öğretmen kaşlarını çatıyor. Bir şey diyemiyorum. Sınıfın önünde öylece dikiliyorum.

Konuşayım. Konuşmazsam bir şeyler başlamayacak. Olabildiğince uzun konuşayım. Dediklerimin doğru olup olmadığına daha sonra karar veririm.

* * *

Bir kadın ara sıra bana kalmaya geliyordu. Birlikte kahvaltı ediyorduk, sonra işine gidiyordu. Bu kadının da adı yok. Ama adının olmamasının tek nedeni, bu hikâyenin kahramanlarından biri olmaması. Zaten çok geçmeden de ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden de karışıklığı önlemek için ona bir ad vermiyorum. Ama bunu yaptığım için onun varlığını küçümsemenizi de istemem. Ben onu çok seviyordum ve ortadan kaybolmuş olsa da, şimdi bile ona karşı hissettiklerimde değişiklik yok.

O ve ben, arkadaş gibiydik. En azından o benim için, arkadaşım diyebileceğim bir insandı. Onun benden başka bir sevgilisi daha vardı. Kadın, bir telefon şirketinde çalışıyor, bilgisayarda hesap işlerini yapıyordu. Ona işyeriyle ilgili detayları sormamıştım, o da bana işyeriyle ilgili fazla bir şey söylememişti ama az önce belirttiğim türde bir işte çalıştığını sanıyorum. Her abonenin konuştuğu dakikaları hesaplayıp fatura çıkarmaktı işi. Bu yüzden her ay posta kutumda telefon faturasını görünce sanki bana özel bir mektup gelmiş gibi hissediyordum.

Tanışmamızın işiyle bir ilgisi yoktu ama benimle yatmıştı. Ayda iki ya da üç kez birlikte oluyorduk. Benim Ay'dan geldiğimi düşünüyordu.

"Baksana, sen Ay'a dönmüyor musun hâlâ?" diye soruyor kıs kıs gülerek. Yatakta, çıplak bedenini bedenime dayamış. Memeleri yan tarafıma değiyor. Şafağın sökmesine yakın vakitlere dek genelde bu şekilde konuşurduk. Otobandan gelen ses aralıksız devam ediyor. Radyoda monoton bir Human League şarkısı çalıyor. Human League. Ne aptalca bir ad! Ne diye böylesine anlamsız bir ad takmışlar acaba? Eskiden insanlar müzik gruplarına düzgün adlar verirdi. Imperials, Supremes, Flamingos, Falcons, Impressions, Doors, Four Seasons, Beach Boys.

Bunlan söylediğimde gülüyor kız arkadaşım. Bana, sen de bir tuhafsın, diyor. Nerem tuhafmış ki benim! Bence ben, son derece düzgün düşünceleri olan, son derece düzgün bir insanım. Human League.

"Seninle olmayı seviyorum" diyor. "Biliyor musun bazen seni çok özlüyorum. Şirkette çalışırken falan."

“Hı hı” diyorum.

Bazen sözcüğünü vurgulayarak söylüyor. Sonra otuz saniye kadar bekliyor. Human League’in şarkısı bitiyor, bilmediğim bir grubun şarkısı başhyor. “İşte sorun bu” diye devam ediyor, “ben seninle birlikte olmayı seviyorum ama her gün sabahtan akşama kadar birlikte olayım diye düşünmüyorum. Her nedense.”

“Hı hı” diyorum.

“Seninleyken huzursuz falan değilim. Yalnızca birlikteyken bazen havanın inceldiğini hissediyorum. Ay'daymışım gibi.”

“Benim için küçük bir adım ama...”

“Off, şaka yapmıyorum” deyip doğruluyor ve gözlerini ayırmadan yüzüme bakıyor.

“Bunu senin için söylüyorum. Senin iyiliğin için. Benden başka biri var mı? Sana bunun gibi şeyler söyleyen başka biri var mı?”

“Yok” diye yanıtlıyorum dürüstçe. Başka tek bir kişi bile yok.

Yeniden uzanıyor, memelerini nazikçe yan tarafıma yaslıyor. Sırtını okşuyorum.

“Her neyse, bazen Ay’daymışım gibi hava inceliyor, seninle birlikteyken.”

“Ay’ın havası ince değil ki” diye açıklıyorum. “Ay yüzeyinde hiç hava yok. Bu yüzden...”

“İnce!” diyor kısık sesle. Söylediğimi duymazdan mı geldi, yoksa hiç mi işitmedi, anlamıyorum. Ancak sesinin kısık olması beni heyecanlandırıyor. Neden bilmiyorum ama beni heyecanlandıracak bir şeyler var kısık sesinde. “Bazen inceliyor. Ve ben senin tamamen farklı türde bir hava soluduğunu düşünüyorum. Öyle olduğunu algılıyorum.”

“Bilgi eksik” diyorum.

“Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi kastediyorsun bununla?”

“Ben de kendim hakkında pek bir şey bilmiyorum” diyorum. “Gerçekten öyle. Felsefî açıdan falan demiyorum bunu. Gerçek anlamda söylüyorum. Tamamen bilgi eksik.”

“îyi de sen otuz üç yaşında değil misin?” diyor. O, yirmi altı yaşında.

“Otuz dört” diye düzeltiyorum. “Otuz dört yıl iki ay.”

Başını sallıyor. Sonra yataktan kalkıyor, pencerenin önüne gidip perdeyi açıyor. Pencerenin dışında otoyol görünüyor.

Yolun üzerinde kemik kadar beyaz sabah, saat altı, Ay salınıyor. Kız arkadaşımın üzerinde benim pijamam var.

“Haydi Ay’a dön” diyor, parmağıyla Ay’ı işaret ederek.

“Soğuk değil mi?” diyorum.

“Soğuk dediğin Ay mı?”

“Hayır. Şimdi durduğun yer” diyorum. Aylardan şubat. Pencerenin önünde dikilmiş, ağzından beyaz soluğu çıkıyor. Ben söyledikten sonra, soğuğun farkına vanyor.

Aceleyle yatağa geri dönüyor. Kucaklayıp sarılıyorum ona. Pijama çok soğuk. Burnunun ucunu boynuma gömüyor. Burnunun ucu çok daha soğuk. “Seni seviyorum” diyor.

Ona bir şey söylemek istiyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Ona karşı iyi hisler duyuyorum. Yatakta çok eğlenceli vakit geçiriyoruz. Onun bedenini ısıtmayı, saçlarını usulca okşamayı seviyorum. Onun hafif hafif horlamalarını, sabah olunca onu işine uğurlamayı, onun hesapladığı -hesapladığını tahmin ettiğim- telefon faturasını almayı, ona büyük gelen pijamamı üzerinde görmeyi seviyorum. Ama tüm bunları gerektiğinde dile getirmeyi bir türlü beceremiyorum. Ona âşık olmadığım gibi, bu hissettiğim sevgi de değil.

Bu duyguyu nasıl adlandırmah?

Neticede ona hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyecek tek bir sözcük gelmiyor aklıma. Bir şey söylememem onu incitiyor, hissediyorum. Bunu bana hissettirmemeye çalışsa da biliyorum. Elimi yumuşak teninin üzerinde, sırtında, omurgasından yukarı doğru gezdirirken hissediyorum bunu. Çok belirgin. Bir süre hiç konuşmadan, birbirimize sarılmış halde yatıyor, adını bilmediğimiz bir şarkıyı dinliyoruz. Yavaşça elini karnımın alt kısmına götürüyor.

"Ay'daki bir kadınla evlenip harika Ay çocukları yaparsın" diyor yumuşakça. "En ideali bu."

Perdesi açılmış pencereden Ay görünüyordu. Birbirimize sarılmıştık, onun sırtının üzerinden Ay'a bakıyordum. Otoyoldan arada bir ağır yüklü tırlar, çözülmeye başlayan buzların üzerinde uğursuz sesler çıkararak geçiyordu. Ne taşıyorlardı acaba?

"Kahvaltılık bir şey var mı?" diye soruyor.

"Özel bir şey yok. Her zamanki şeyler. Jambon, yumurta ve dün öğle yemeği için yaptığım patates salatası, bir de kahve. Senin için sütü ısıtıp *café au lait* hazırlayayım" diyorum.

"Enfes" deyip gülümsüyor. "Jambonlu yumurta yapıp kahve demler misin, bir de ekmek kızartır mısın?"

"Elbette. Seve seve" diyorum.

"Benim en çok sevdiğim şey ne sence?"

"Tahmin edemedim."

"Benim en sevdiğim şey" diyor gözlerime bakarak, "kış sabahı, ne soğukmuş, uyanmak istemiyorum diye düşünürken, demlenmiş kahve kokusu, jambonlu yumurtanın pişerkenki cızırtısı, ekmek kızarınca makineden gelen çın sesiyle yataktan fırlayıp çıkmak."

"Peki. Yapalım bunu o halde" diyorum gülerek.

* * *

Ben tuhaf biri falan değilim.

Gerçekten tuhaf değilim.

Normal biri olduğumu söyleyemem ama tuhaf biri de değilim. Ben kendimce son derece düzgün biriyim. Dümdüz biriyim. Ok kadar düzüm. Ben, kendim olarak, kaçınılmaz biçimde, son derece doğal bir şekilde var oluyorum o kadar. Bu apaçık bir gerçek olduğundan bir başkası beni nasıl ele alırsa alsın bunu pek de kale almıyorum. Birisinin beni nasıl değerlendirdiği, benimle ilgisi olmayan bir konu. Bu benim *sorunum* değil, *onların sorunu.*

Bazı insanlar beni olduğumdan daha aptal sanıyor, bazı insanlar çıkarcı olduğumu düşünüyor, istedikleri gibi düşünsünler. Dahası "olduğumdan daha" şeklinde bir ifade de, kendimi sahip olduğum imajla kıyaslamaktan öte bir şey değildir. Onlar için ben gerçekten aptal olabilirim, çıkarcı da olabilirim. Bunun benim için bir önemi yok. Umurumda değil. Bu dünyada yanlış anlama diye bir şey yoktur. Farklı düşünce tarzları vardır. Bu da benim düşünce tarzım.

Tüm bunlardan bağımsız olarak bendeki bu *düzlüğü* çekici bulanlar da var. Sayılan çok az ama kuşkusuz varlar. Böyle düşünen kadın ve erkekler ile ben, sanki uzayın karanlık boşluğunda süzülen iki gezegen gibi, çok doğal bir şekilde birbirimize çekiliyor ve sonra birbirimizden uzaklaşıyoruz. Benim yanıma geliyor, benimle ilişkiye giriyor, sonra bir gün çekip gidiyorlar. Arkadaşım oluyorlar, sevgilim, karım oluyorlar. Bazen de benimle zıt düşüyorlar. Ama her koşulda, beni terk edip gidiyorlar. Vazgeçip, hayal kınklığma uğrayıp ya da sessizliğe gömülüp (vanayı çevirsem de artık bir şey akmıyor) gidiyorlar. Odamın iki kapısı vardır. Biri giriş, diğeri çıkış kapısı. Bu iki kapı birbirinin yerine geçmez. Girişten çıkılmayacağı gibi, çıkıştan da girilmez. Bu kesindir. İnsanlar girişten girerler, çıkıştan çıkarlar. Pek çok giriş biçimi olduğu gibi pek çok çıkış tarzı da vardır. Ama her koşulda herkes çıkıp gider. Biri yeni olasılıkları denemek için çıkıp gitmişti, bir diğeri zamandan tasarruf etmek için. Biri

ölmüştü. Geriye tek bir kişi bile kalmadı. Odada kimse yok. Sadece ben varım. Onlann yokluklarının farkındayım. Çekip gidenlerin. Söyledikleri sözler, nefes alıp verişleri, mırıldandıkları şarkılar, odanın her köşesine toz gibi sinmiş halde.

Onlann gözüne de düzgün biri olarak görünmüştüm sanının. Bu yüzden de her biri dosdoğru yanıma geldi, sonra da çekip gitti. İçimdeki düzgünlükten emin oldular, o düzgünlüğü korumak için kendimce bir sadakati sürdürdüğümü -sadakatten başka nasıl ifade ederim bilemedim- teyit ettiler. Bana bir şeyler demeye, yüreklerini bana açmaya çalıştılar.

Çoğu iyi kalpli insanlardı. Ama onlara bir şey veremedim. Verebilseydim de bu yeterli olmayacaktı. Onlara elimden geldiğince bir şeyler vermeye gayret ettim. Elimden geleni yaptım. Ben de onlardan bir şeyler talep etmeye çalıştım. Ne var ki işler yolunda gitmedi. Sonunda hepsi çekip gitti.

Gitmeleri kuşkusuz acı verdi.

Ama daha çok acı veren şey, odadan çıkarken, içeri girdikleri zamandan çok daha üzüntülü bir halde olmalarıydı. Sanki bir parçaları biraz daha aşınmış gibi. Bunu anlayabiliyordum. Tuhaf gelecek ama benden ziyade onlar daha yıpranmış görünüyorlardı. Neden acaba? Neden geride kalan hep ben oluyordum? Ve neden elimde daima yıpranmış birinin gölgesi kalıyordu? Neden? Ah bir bilsem!

Bilgi yetersiz.

Bu yüzden hiçbir zaman cevap bulamıyorum.

Bir şeyler hep eksik kalıyor.

Bir gün işyerindeki toplantıdan döndüğümde posta kutumda bir kartpostal buldum. Uzay kıyafetleri içindeki bir astronot resmi vardı kartın üzerinde, Ay'ın yüzeyinde yürüyordu. Göndericinin adı yazmıyordu. Kimden geldiğini ilk bakışta anlamıştım.

"Artık görüşmesek iyi olur" diye yazmıştı. "Yakında dünyalı biriyle evlenebilirim çünkü."

Kapının kapanma sesi duyuluyor.

Girdiğiniz bilgiler eksiktir. İşlem yapılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Ekran beyaza dönüyor.

Ne zamana kadar sürecek bu, diye düşünüyorum. *Otuz dört yaşındayım. Ne zamana kadar sürecek bu?*

Üzülmemiştim. Çünkü olanların sorumlusu bendim. Onun beni terk etmesi çok doğal olduğu gibi, gideceğini de zaten en başından biliyordum. O da biliyordu, ben de biliyordum. Yine de küçük bir mucize beklemiştim. Bir şans, belki de radikal bir dönüşüm olabilirdi. Olmadı. Ve o gitti. Gidince yalniz-lık hissettim; bu daha önce de hissettiğim türde bir yalnızlıktı. Ve bu yalnızlığın üstesinden geleceğimi de biliyordum.

Tecrübeliydim bu konuda.

Bunları düşününce kendimi kötü hissettim. İç organlarımdan boğazıma kadar oluk oluk safra çıkmış gibi hissettim. Lavabodaki aynanın önüne dikilip, işte bu benim, diye düşündüm. *Bu serisin! Sen kendi kendini yıprattın. Kendini sandığından daha çok yıprattın.* Yüzüm her zamankinden daha kirli, daha yaşlı göründü gözüme. Yüzümü sabunla özene bezene yıkadım, losyonla ovaladım, sonra ellerimi aceleye getirmeden yıkadım, yeni bir havluyla yüzümü sildim. Sonra mutfağa gidip bir kutu bira açtım, onu içerken buzdolabının içini düzenledim. Bozulmuş domatesleri attım, bira kutularını düzgünce dizdim, çöpü atıp alışveriş listesi hazırladım.

Şafak sökerken tek başına dalgın dalgın Ay'a bakarak, bu sonsuza dek böyle sürecek galiba, diye düşündüm. Bir yerlerde yine bir kadınla karşılaşacaktım. îki gezegen gibi doğal olarak birbirimize çekilecektik. Sonra yine beyhude bir mucize bekleyecek, zamanı tüketecek, yüreklerimizi yıpratacak, ayrılacaktık.

Bu ne zamana kadar böyle sürecekti?

Ondan Ay yüzeyi resimli kart geldikten bir hafta sonra Hokkaydo'ya, Hakodate'ye gönderildim. Pek de zevkli olduğunu söyleyemeyeceğim türde bir işti bu. Seçim yapacak durumda değildim. Dahası, bana gelen işlerin hiçbiri seçim yapma şansımın olduğu işler değildi. İyi ya da kötü, ortalamanın sınırından uzaklaştıkça artık herhangi bir özellik fark edilmez olur. Radyo frekansıyla aynıdır durum. Bir noktayı aşınca iki yakın sesin hangisinin daha yüksek olduğunu neredeyse ayırt edemezsiniz, öyle ki sonunda sesleri ayırt etmek bir yana, hiçbir şey duyamaz hale gelirsiniz.

Bir kadın magazin dergisi için Hakodate'nin lezzetli yemekler sunan restoranlarını tanıtma yazısı yazacaktım. Fotoğrafçıyla birlikte birkaç restoran gezecektik, ben metinleri yazacaktım, o da fotoğraf çekecekti. Haber beş sayfa olacaktı. Kadın magazin dergisi böyle bir makale istemişti ve binlerinin o makaleyi yazması gerekiyordu. Çöp toplamak, kar küremek gibi işlerden farkı yoktu. Sonuçta birisi bu işi yapmak zorundaydı. Sevse de, sevmese de.

Üç buçuk yıldır bu tür yarı kültürel denecek işler yapıyordum. Kültürel kar küreme işi.

Bir şeyler olmuş ve o güne dek arkadaşımla birlikte yürüttüğüm işyerini bırakmış, sonrasındaki altı ayı hiçbir şeyle uğraşmadan boş boş geçirmiştim. İçimden bir şey yapma isteği de gelmemişti. Önceki güzden kışa kadar geçen zamanda

gerçekten çok şey yaşamıştım. Boşandım. Arkadaşım öldü. Tuhaf bir şekilde öldü. Bir kadın bana hiçbir şey söylemeden beni terk etti. Tuhaf insanlarla karşılaşıp tuhaf olaylara karıştım. Ve bütün bunlar olup bittiğinde o güne dek deneyim-lemediğim kadar yoğun bir sessizlikle sımsıkı sarmalandığımı hissettim. Ürkütücü, yoğun bir yokluk hissi sinmişti tüm daireme. Bu şekilde bir dairenin içinde altı ay boyunca kapalı kaldım. Yaşamımı sürdürmek için gerekli minimum alışverişi yapmak haricinde gündüzleri dairemden neredeyse hiç çıkmadım. Sabahın ilk ışıklarında tenha caddelerde amaçsızca gezindim. İnsanlar ortaya çıkmaya başlayınca daireme dönüp uyudum.

Akşama doğru uyanıp basit bir yemek hazırlayıp yedim, kedime mamasını verdim. Yemeğin ardından yere oturup başıma gelen olayları tekrar tekrar

düşünüp olanları anlamaya çalıştım. Olayların sırasını değiştirip başka neler yapılabilirdi listeleri çıkardım, uygun hareket edip etmediğimi düşündüm durdum. Bunu gün doğumuna kadar sürdürdüm. Sonra yine dışan çıkıp ıssız caddelerde gezindim.

Altı ay boyunca her gün bu dediklerimi tekrarladım. 1979 yılının Ocak ayından Haziran ayı sonuna dek. O sırada tek bir kitap bile okumadım. Gazeteyi dahi açmadım. Müzik de dinlemedim. Televizyon izlemediğim gibi radyoyu da açmadım. Hiç kimseyle görüşmedim, konuşmadım. Alkollü bir şey içmedim, içme isteği dahi duymadım. Dünyada neler olup bitiyor, kim ünlenmiş, kim ölmüş hiç bilmiyordum. Bilgi edinmeye direniyor değildim. Sadece özellikle bilmeliyim diye düşünmüyordum. Dünyanın döndüğünü hissediyordum. Dairemde kımıldamadan dursam da o hareketi tenimde hissedebiliyordum. Ama buna karşı hiçbir ilgi duymuyordum. Her şey sessiz bir rüzgâr gibiydi, yanımdan esip geçiyordu.

Bense yalnızca dairemde yerde oturmaya, geçmişi aklımda yeniden canlandırmaya devam ediyordum. Tuhaf bir şey ama altı ay boyunca bunu yapmaya devam ederken ne sıkıntı ne de bıkkınlık hissetmiştim. Çünkü başımdan geçen olaylar hem çok büyük hem de çok cepheliydi. Büyük olduğu gibi gerçekti de. Elini uzatsan dokunacağın kadar. Sanki gecenin karanlığında ışıklandırılmış bir anıt gibi. Ve o anıt sadece benim için ışıklandınlmıştı. Bütün olan biteni her açıdan irdeledim. O olayların başımdan geçmiş olmasıyla kuşkusuz zarar da görmüştüm. Hiç de az olmayan bir zarardı bu. Çok kan akmıştı, sessizce. Bazı acılar zamanla geçse de bazı acılar asıl sonrasında ortaya çıktı. Ama benim altı ay boyunca daireme kapanıp kalmayı sürdürmemin nedeni yaralarım değildi. Sadece zamana ihtiyacım vardı. Olan bitenle ilgili her şeyi somut olarak -gerçek olarak- düşünüp anlamam için altı ay gerekmişti. Kesinlikle sosyal izolasyon ya da dış dünyayı ısrarla reddediş değildi bu. Sadece, basit bir zaman konusuydu. Yeniden tam olarak iyileşmek, kendimi düzeltmek için en basit anlamıyla net bir zaman gerekiyordu bana.

Kendini düzeltmek dediğim şeyin anlamı ve ondan sonraki gidişat üzerine düşünmemeye karar vermiştim. O başka bir konuydu. Aynca düşünsem ne olacaktı ki? Öncelikli olan, yeniden dengemi sağlamaktı.

Kediyle bile konuşmadım.

Defalarca telefon çaldı ama ahizeyi elime almadım.

Birileri kapımı tıklattı ama tepki vermedim.

Birkaç mektup geldi. Birinde, eski ortağım benim için endişelendiğini yazmıştı. *Nerede olduğunu, ne yaptığını bilmiyorum. Elimdeki adresine bu mektubu gönderiyorum. Yapabileceğim bir şey varsa lütfen haber ver. Burada işler yolunda devam ediyor,* diye yazmıştı. Ortak arkadaşımızdan da haber veriyordu. Mektubu birkaç kez okuyup yazılanları anladıktan sonra (anlayana dek dört beş kez okumam gerekmişti) masanın çekmecesine koydum.

Eski eşimden de mektup gelmişti. Yapılması gereken birkaç işten söz ediyordu. Son derece duygusuz tonda bir mektuptu. Mektubun sonunda da tekrar evleneceğini, evleneceği kişiyi benim tanımadığımı yazıyordu. Bundan sonra da tanımayacaksın diye özellikle belirtmiş, çok soğuk bir tarzda yazmıştı. Demek ki benimle boşandığı sırada birlikte olduğu kişiden de ayrılmıştı. Öyle olmalı diye düşündüm. Çünkü o zamanlar birlikte olduğu adamı çok iyi tanıyordum, çok iyi biri de değildi. Caz gitar çalıyordu ama üstün bir yeteneği yoktu. İlginç biri hiç değildi. O adamın nesine kapılmıştı, hiç anlayamamıştım. Her neyse, bu konu onların arasındaki meseleydi. Benim için endişe etmediğini yazmıştı, çünkü ben her zaman zaten başımın çaresine bakmayı bilen biriymişim. *Asıl endişe ettiğim, bundan sonra seninle ilişkide olacak insanlar. Son zamanlarda onlar için çok endişeleniyorum,* diye eklemişti.

Eski karımın mektubunu defalarca okudum, sonra onu da masanın çekmecesine koydum.

Zaman akıp geçti.

Maddi açıdan sorunum yoktu. En azından altı ay yaşamımı sürdürecek kadar birikimim vardı, sonrasını da sonra düşünürdüm. Kış bitti, bahar geldi. Bahar dairemi ılık, dingin bir ışıkla doldurdu. Penceremden içeri giren ışığın çizdiği çizgileri her gün gözümü ayırmadan izleyince, güneşin açısının azar azar değiştiğini anladım. Bahar yüreğimi de eski hatıralarla doldurmuştu. Çekip giden insanlar, ölen insanlar, ikizleri hatırladım. Onlarla birlikte bir süre üçümüz bir arada yaşamıştık. 1973 yılıydı şüphesiz.

O sıralar golf sahası yakınlarında oturuyorduk. Gün batınca tel örgüleri aşıp golf sahasına giriyor, içeride geziniyor, kayıp toplan topluyorduk. Güzel bahar günleri bana o günleri anımsatmıştı. Herkes şimdi neredeydi acaba?

Giriş kapısı ve çıkış kapısı.

Ölen arkadaşımla birlikte gittiğimiz o küçük barı hatırladım sonra. Orada birlikte vakit geçirirdik. Bugünden baktığımda, o zamanlar şimdiye kadarki hayatımın en gerçek anlarıymış meğer. Tuhaf şey. O barda çalan eski müzikleri de anımsadım. O zamanlar üniversite öğrencisiydik. O barda bira içip sigara tüttürürdük. Öyle bir yerde olmaya ihtiyaç duyuyorduk. O barda buluşup pek çok konuda sohbet ederdik. Ama ne hakkında konuştuğumuzu şimdi hatırlamıyorum. Sadece pek çok konuda sohbet ettiğimizi hatırlıyorum.

O arkadaşım da öldü.

Pek çok şeyi de yanma alarak ölüp gitti.

Giriş kapısı ve çıkış kapısı.

Bahar giderek kendini hissettirdi. Rüzgârın kokusu değişmişti. Gece karanlığının rengi de farklıydı. Seslerin tınıları da değişmişti. Ve mevsim yaz başına döndü.

Mayıs sonunda kedim öldü. Aniden. Hiçbir hastalık belirtisi göstermeden. Bir sabah uyandığımda bir de baktım ki mutfağın köşesinde tortop olmuş; ölmüştü. Sanırım kendi de farkında olmadan ölüvermişti. Bedeni soğumuş kızarmış tavuk gibi katıydı, kuyruğu ise canlıyken olduğundan daha kirli görünüyordu. Adı Sardalya'ydı. Erkekti. Kesinlikle mutlu bir yaşamı olmamıştı. Biri tarafından çok sevilmediği gibi onun da çok sevdiği bir şey olmamıştı. İnsanlara hep ürkek gözlerle bakardı. Bakalım bundan sonra neyi yitireceğim acaba diyen bir bakışla. Böylesi bakışları olan bir başka kedi daha yoktur. Ama ölüp gitti işte. Bir kere ölünce, artık kaybedeceğin bir şey de kalmaz. Ölümün en iyi yanıdır bu.

Kedimin cesedini bir süpermarket kesekâğıdma koyup arabamın arka koltuğuna yerleştirdim, yakındaki hırdavat dükkânından kürek satın aldım.

Sonra uzun zamandır ilk kez radyoyu açtım, *rock* müzik dinleyerek batıya yöneldim. Radyoda çalanlar genelde sıkıcı parçalardı. Fleetwood Mac, ABBA, Melissa Manchester, Bee Gees, KC and Sunshine Band, Donna Summer, Eagles, Boston, Commodores, John Denver, Chicago, Kenny Loggins... Müzikleri sabun köpüğü gibiydi, çok geçmeden sönüp gitmişlerdi. Değersiz olduklarım düşündüm. Gençlerin cep harçlıklarına göz dikmiş, hızlı tüketilen çöp müzikler...

Ama sonra birden içim hüzünle doldu.

Zaman değişmişti. Olan buydu.

Araba sürmeye devam ederken onların genç olduğu zamanlarda radyoda çalan değersiz birkaç parçayı hatırlamaya çalıştım. Nancy Sinatra, hımm, tam bir çöp.

Monkees de berbattı. Elvis bile bir sürü değersiz şarkı söylemişti. Trini Lopez diye biri de vardı. Pat Boone'un pek çok şarkısı bana sabunu hatırlatır. Fabian, Bobby Rydell, Annette ve tabii ki Herman's Hermits. Tam bir felaketti. Ve ardı ardına gelen anlamsız Ingiliz müzik grupları. Saçları uzundu, tuhaf, aptal kıyafetler giyerlerdi. Birkaç tanesini hatırlayabilir miyim acaba? Honeycombs, Dave Clark Five, Gerry and Pacemakers, Freddie and Dreamers... sonu yok. Öldükten sonraki katılaşmış cesedi andıran Jefferson Airplane. Tom Jones'un adını duymakla bile bedenim geriliyor. Torn Jones'un ruhunun klonu Engelbert Humperdinck. Hangi parçasını dinlersem dinleyeyim hepsi de kulağıma reklam müziği gibi gelen Herb Alpert & Tijuana Brass, iki yüzlü Simon & Garfunkel. Nevrotik görünümlü Jackson 5.

Hepsi birbirine benziyordu.

Hiçbir farklılıkları yoktu. Her zaman, her zaman ama her zaman aynıydılar. Yıllar geçtikçe insanlar yalnızca yer değiştiriyordu. Böylesi anlamsız, kullan at müzikler her devirde vardı ve bundan sonra da olacaktı. Meddücezir gibi.

Uzun bir süre dalgın dalgın bunları düşünerek araba kullandım. Yan yolda Rolling Stones'un "Brown Sugar"ı çaldı. Farkında olmadan gülümsedim.

Harika bir parçaydı bu. Sıkı parçaydı. “Brown Sugar”ın meşhur olduğu yıl 1971’di sanının. Biraz düşündüm ama hatırlayamadım. Ne fark ederdi ki? İster 1971 ister 1972 olsun, artık bir önemi yoktu. Neden böyle ciddi ciddi düşünüyordum ki bunu?

Otoyoldan dağlara doğru devam ettim, bir koruluk bulup kedimi gömdüm. Koruluğun içinde bir yerde kürekle yaklaşık bir metre derinliğinde bir çukur açtım, üzerinde Seiyu Market yazılı kesekâğıdına sarılı “Sardalya”yı çukurun içine koydum, üzerine toprak attım. “Üzgünüm ama bu birbirimizi son görüşümüz” diye seslendim Sardalya’ya. Çukuru kapatırken etrafta kuşlar ötüyordu. Ötüşleri tiz flüt sesini andıran kuşlardı bunlar.

Çukuru tamamıyla kapattıktan sonra küreği arabanın bagajına koydum, otoyola sürdüm. Yine müzik dinleyerek Tokyo’ya doğru yola koyuldum.

Hiçbir şey düşünmedim. Sadece müziğe kulak verdim.

Rod Steward ve J. Geils Band çaldı. Sonra spiker, şimdi bir de eskilerden bir parça dedi. Ray Charles’tan “Born to Lose”du. Üzücü bir parçaydı. “Kaybetmek için doğmuşum” diyordu Ray Charles, “ve şimdi de seni kaybediyorum.” Bu şarkıyı dinleyince gerçekten de üzüldüm. Ağlayacak denli hem de. Bazen oluyor böyle. Ufacık bir şey yüreğimin en yumuşak yerine dokunuyor. Şarkının yansında radyoyu kapattım, arabamı dinlenme tesisinin otoparkına bırakıp restorana girdim, sebzeli sandviç ve kahve sipariş ettim. Lavaboda ellerimi sabunla yıkadım, sandviçin ancak birazını yiyebildim, iki kupa kahve içtim.

Kedim şimdi ne yapıyor acaba? Yattığı yer zifiri karanlıktır diye geçirdim içimden. Üzerine attığım toprağın Seiyu Market kesekâğıdına çarptığı sırada çıkan sesi hatırladım. Olması gereken buydu. Benim için de, onun için de.

Restoranda bir saat boyunca, tabağımda yarım kalan sandviçime bakarak öylece oturdum. Tam bir saat sonra mor önlüklü kadın garson geldi ve çekinerek, tabağı götüreyim mi diye sordu. Başımı evet anlamında salladım.

Haydi, dedim kendi kendime.

Topluma geri dönme zamanı.

Bu devasa bir karınca yuvasını andıran gelişmiş kapitalist düzende iş bulmak o kadar da zor değildir, işin türü ve içeriğiyle ilgili olarak lükse kaçmazsan tabii ki.

Kendime ait ofisimin olduğu zamanlarda epey editörlük işi yapmıştım, o süreçte çeşitli yazılar da yazmıştım. Yazı alanında çalışan birkaç kişiyle de tanışmıştım. Böylece serbest yazar olarak yaşamımı idame ettirecek parayı kazanmak oldukça kolay olmuştu. Zaten eskiden beri çok tüketen biri değilimdir.

Eski not defterimi çıkarıp birkaç arkadaşımı aradım. Onlara, lafı hiç dolandırmadan, yapabileceğim bir iş var mı diye sordum. Bazı durumlardan ötürü bir süredir sağda solda dolanıyordum, bir fırsat çıkarsa yeniden iş yapmak istiyorum, dedim. Hemen birkaç iş önerdiler. Pek ahım şahım işler değildi. Genelde gazetelerin tanıtım metinleri, şirket broşürlerinin boşluklarını dolduracak makale yazım işi gibi şeylerdi. Aşırıya kaçmadan söylersem, yazdığım metinlerin yarısı anlamsızdı, kimsenin işine yaramayacak şeylerdi. Kâğıt ve mürekkep israfıydı. Ama hiçbir şey düşünmeden otomatiğe bağlanmış gibi düzgünce işimi yaptım. Başlarda iş yüküm o kadar yoğun değildi. Günde iki saat çalışıp sonrasında yürüyüşe çıkıyor, film izliyordum. Çok film izledim. Üç ayım böyle rahat geçti. Bir şekilde toplumla iletişim içinde olduğumdan içim de ferahtı.

Güz başından itibaren değişiklikler baş göstermeye başladı. İş talepleri birden aşırı derecede artmıştı. Telefonum aralıksız çalıyor, gelen posta da arttıkça artıyordu. Iş görüşmeleri için pek çok insanla buluşuyor, birlikte yemek yiyordum. Bana nazik davranıyor, bundan sonra bana daha çok iş göndereceklerini söylüyorlardı.

Nedeni basitti. İş ayrımı yapmıyor, gelen bütün işleri kabul ediyordum. Teslim süresinden önce işi tamamlamış oluyor, ne olursa olsun yakınmıyor, anlaşılır şekilde yazıyordum. İşimi layıkıyla yapıyordum. Diğerlerinin yarım bıraktığı işleri bile ciddiyetle tamamlıyordum; ücretler azdı ama en azından tek bir sevimsiz kişiyle bile muhatap olmak durumunda kalmıyordum. Gece yansı saat iki buçukta telefon geliyor, en geç sabah altıya dek iki sayfalık bir yazı istiyorlardı (analog saatin üstün özellikleri

veya kırk yaşındaki kadmla-nn çekiciliği ya da Helsinki'de caddelerin -hiç gitmemiştim-güzelliği hakkında). Ben de tam beş buçukta yazıyı bitirmiş oluyordum. Düzeltme isterlerse de saat altıya kadar düzeltmiş oluyordum. Haliyle de itibar kazanmıştım.

Kar kür emekle aynı şeydi.

Birikmiş kan gayet ustalıkla yolun dışına kürüyordum.

Hırsım olmadığı gibi bir beklentim de yoktu. Tek yaptığım, önüme gelen her işi baştan sona sistematik bir şekilde düzenlemekti. Doğrusunu söylersem, bunun yaşamı boşa geçirmek olduğunu düşünmemek elde değildi. Ne var ki madem bu kadar çok kâğıt ve mürekkep boşa harcanıyordu, yaşamımı harcıyorum diye yakınmanın da mantığı yoktu. Vardığım sonuç buydu. Bizler gelişmiş kapitalist bir toplumda yaşıyoruz. Böylesi bir toplumda tüketim en büyük erdemdir. Siyasetçiler buna, iç tüketimdeki rafineleşme diyor. Bense, anlamsız boşa harcama diyorum. Düşünce tarzımız farklı olsa da içinde yaşadığımız böylesi bir toplumdu. Hoşuma gitmiyorsa, Bangladeş ya da Sudan'a gidebilirdim.

Bangladeş ya da Sudan ilgimi çekmiyordu.

Bu yüzden ben de uysal bir şekilde işimi yapmaya devam ettim.

Sonra sonra sadece tanıtım işleri değil, genel dergilerden de iş talepleri gelir oldu. Her nedense kadın dergilerinin işleri çoğunluktaydı. Söyleşiler ve biraz da ayaküstü röportaj işleri gelmeye başladı. Ama bu işler de tanıtım metni yazmaktan daha ilginç işler değildi. Söyleşi yaptığım kişilerin çoğunluğu, dergilerin özelliklerinden ötürü, şov dünyasından insanlardı. Hangisine ne sorarsam sorayım, hepsi de basmakalıp cevaplardan başka bir şey söylemiyorlardı. Daha soruyu sormadan nasıl cevap vereceklerini tahmin etmek zor değildi. En kötüsü de, bazen menajerleri beni çağırıyor, soracağım soruları önceden kendilerine iletmemi istiyorlardı. Bu yüzden de soracağım soruların cevapları daha baştan tamamen hazırlanmış oluyordu. On yedi yaşındaki şarkıcı kıza, kararlaştırılmış soruların dışında bir şey sorunca, yanındaki menajeri, "Bu sorunun konumuzla ilgisi yok; cevap veremeyiz" diye hemen söze karışıyordu. Ah ah! Bu kız çocuğu, menajeri olmadan, ekimden sonra hangi ay gelir biliyor mu acaba diye cidden merak

ediyordum. O yaptığımız şeye de söyleşi denemezdi zaten. Yine de elimden gelenin en iyisini yaptım. Söyleşiden önce yoğun bir şekilde araştırma yaptım, başkalarının aklına gelmeyecek türde sorular düşündüm. Yazıyı detaylıca kurguladım. Bu yaptıklarım ne değer görecekti ne de beni öven biri çıkacaktı ama bu şekilde tüm gayretimi ortaya koymamın nedeni, böyle yaptığımda içimin daha rahat etmesiydi. Öz disiplin. Bir süredir hareket ettirmediğim parmaklarımla beynimi pratik -ve olabilirse anlamsız- bir şeylere yönlendirip kullanmak.

Topluma dönüş.

O güne dek hiç olmadığı kadar yoğun geçmeye başladı günlerim. Düzenli işlerimin dışında aniden çıkan işler de sık-taşmıştı. Hiç kimsenin kabul etmediği işler bana geliyordu. Sorunlu, zorlu işler illa dönüp dolaşıp beni buluyordu. Toplum için, şehir dışında yer alan hurdalık gibi bir işlev görüyordum. Bozulmuş şeyleri benim yerime atıyorlardı. Herkesin derin uykuda olduğu geç saatlerde.

Böylece tasarruf hesap cüzdanımdaki meblağ hiç olmadığı kadar büyük bir rakama ulaştı ama işle o kadar meşguldüm ki para harcamaya vaktim yoktu. Sık arızalanan arabamı elden çıkardım, bir tanıdığımdan uygun fiyatla bir Subaru Leone satın aldım. Bir önceki modeldi ama kilometresi pek fazla değildi, dahası müzik sistemiyle kliması vardı, ilk kez böyle donanımları olan bir arabaya biniyordum. Dairem şehir merkezinden çok uzaktaydı, Şibuya yakınlarına taşındım. Penceremin hemen önünden geçen otoyol gürültüsünü umursamazsam, oldukça iyi bir daireydi.

îş sayesinde tanıştığım birkaç kadınla yattım.

Topluma dönüş.

Hangi kadınlarla yatabilirim, iyi biliyordum. Hangisiyle yatabileceğim! ve hangisiyle yatamayacağımı da. Kiminle yatmamam gerektiğini de. Ve ilişkiyi ne zaman bitirmem gerektiğini de. Yaş aldıkça insan bu tür şeyleri çok iyi bilir hale geliyor. Böylesi doğal ve rahattı. Ne onlar inciniyordu ne de ben. Bu birlikteliklerimde eksik olan tek şey, iki insanı birbirine bağlayan heyecanlı yürek atışıydı.

En yakın ilişki yaşadığım kadın, daha önce sözünü ettiğim, telefon şirketinde çalışan kadındı. Bir yıl sonu partisinde tanışmıştık. İkimiz de sarhoştuk, şakalaşıp yakınlaşmış ve daireme gidip yatmıştık. Akıllıydı, çok güzel bacakları vardı. Yeni aldığım Subaru'mla bir sürü yere gezmeye gittik. Aklına estiğinde beni arıyor ve sana kalmaya geleyim mi diye soruyordu. O kapıdan içeri adım atmayı başaran tek ilişkim onunla olandı. Bu ilişkinin bir yere varmayacağını ikimiz de biliyorduk. Ama bu kaçınılmaz sonu ertelemeyi ikimiz de sessizce kabul etmiştik. O dönem benim için, uzun zamandan sonra yaşadığım ilk sakin günlerdi. Birbirimize nazikçe sarılıyor, kısık sesle sohbet ediyorduk. Onun için yemek yapıyordum, birbirimize doğum günü hediyeleri alıyorduk. Caz kulüplerine gidiyor, kokteyller içiyorduk. Bir kez olsun tartışmadık. Birbirimizden ne beklediğimizi çok iyi biliyorduk. Yine de neticede her şey sona erdi. Bir gün aniden film kopmuş gibi, her şey pat diye bitiverdi.

Onun gidişi hiç tahmin etmediğim bir yitirmişlik hissi yaşattı bana. Kendimi uzun bir süre dayanılmaz bir boşlukta hissettim. Hiçbir yere gitmedim. Herkes ardı ardına çekip gitmişti ama ben o uzatmalı erteleme hali içinde kalakalmış-tım. Gerçek olduğu halde gerçek olmayan yaşamım...

Hissettiğim boşluğun tek nedeni bu değildi.

En büyük sorun onu yürekten istememiş olmamdı. Ondan hoşlanıyordum. Onunla birlikte olmayı seviyordum. Onunla iyi vakit geçiriyorduk. Hatta yanında nazik biri oluyordum. *Ama neticede onu gerçek anlamda istememiştim.* O gittikten üç gün sonra bunu açıkça kabul ettim. Evet, onun yamnday-ken de ben aynı zamanda Ay yüzeyindeydim. Yan tarafımda onun memelerini hissederken bile aslında istediğim bambaşka bir şeydi.

Yaşamımı yeniden düzene sokmam dört yılımı aldı. Bana verilen işlerin her birini titizlikle yaptığım gibi insanların da güvenini kazandım. Çok sayıda olmasa da bana karşı iyi niyet besleyen insanlar da oldu. Bunun yetersiz kaldığını söylemenin gereği yok sanırım. Hiç yetmez. Kısacası yaptığım, zaman harcayarak yeniden başlangıç noktama dönmek olmuştu.

Otuz dört yaşımda yeniden en başa dönmüştüm. Peki bundan sonra ne yapmalıydım? İlk ne yapsam iyi olurdu?

Düşünmeye gerek yoktu. Ne yapmam gerektiğini en baştan beri biliyordum. Cevap çok önceden beri kesif bir bulut gibi başımın üzerinde geziniyordu. Yapmam gereken şey için harekete geçme kararı veremeden, bir gün bir gün daha diye diye günler gelip geçmişti. *Yunus Otel'e gidecektim.* Her şeyin başladığı yere.

Ve orada *o kadınla* görüşmeliydim. Beni Yunus Otel'e davet eden o üst sınıf fahişeyle. O benden bunu bekliyordu. (Okurlar onun adını bilmek ister. Bu gelişigüzel bir ad olsa da. Onun adı Kiki. *Hiragana* ile Kiki. Gerçek adını daha sonra öğrenecektim. Ama sonradan anlatacağım bazı durumlardan ötürü, bu aşamada bu adı kullanacağım. O, Kiki. En azından o tuhaf, küçük dünyada bu adla çağrılıyordu.) Başlamak için anahtar Kiki'deydi. Onu bir kez daha o odaya çağırmak zorundaydım, içinden çıkanların bir daha geri döneme-diği o odaya. Bunun mümkün olup olmadığını ben de bilmiyordum. Denemekten başka şansım yoktu. Oradan yeni bir döngü başlayacaktı.

Eşyalarımı topladım, teslim tarihi yakınlaşan işleri aceleyle bitirdim. Sonra ajandamda kayıtlı sonraki ayın tüm işlerini iptal ettim. Herkese telefon edip ailevi nedenlerden ötürü bir aylığına Tokyo'dan ayrılmak zorunda kaldığımı söyledim. Birkaç editör söylendi ama ilk kez böyle bir şey yaptığım ve çok önceden haber verdiğim için başka çözüm yolu bulabilirlerdi. Neticede hepsi de durumu anlayışla karşıladı. Bir ay sonra döndüğümde işe devam edeceğimi söyledim. Sonra uçağa binip Hokkaydo'ya gittim. 1983 yılı Mart ayı başıydı.

Ne var ki savaş alanından bir ayda çıkmam mümkün olmadı.

Bir taksi kiralayıp fotoğrafçıyla birlikte iki gün boyunca karlarla kaplı Hakodate'nin restoranlarını baştan sona dolaştık. Röportajlarım sistematik ve etkilidir. Bu tarzdaki bir işte en önemli şey, ön araştırma yapmak ve programı iyi ayarlamaktır. Aslında tüm yapılması gereken de budur. İlkin en ince ayrıntısına dek malzeme toplarım. Benimki gibi işler yapan insanlara araştırma hizmeti sunan bir şirket var. Yıllık üyelik sistemine dahil olup aidatını ödersen istediklerini araştırırlar. Örneğin Hakodate'deki restoranlar hakkında bilgi mi istiyorsun, senin için pek çok bilgi bulurlar. Büyük bilgisayarlar kullanarak bilgi labirentleri içinden etkili olacakları çekip çıkarırlar. Sonra bu bilgilerin kopyasını çıkarıp, düzenli bir dosya haline

getirip sana iletirler. Elbette tuzluya patlar ama zaman ve emeği parayla satın aldığını düşününce ücreti de makul gelir.

Bunların dışında ben kendim de gezer, kendi gözümle bilgi edinirim. Gezi rehberlerinin bulunduğu özel kütüphaneler olduğu gibi, yerel gazetelerin ve yerel basılı materyallerin toplandığı kütüphaneler de vardır. Ancak bu tür materyallerin hepsini bir araya toplaşan çok büyük bir hacmi olur. Bunların arasından, makalede yer vereceğim restoranları seçerim. Gitmeden önce telefon eder, çalışma saatleri ve tatil günlerini sorarım. Bunları önceden yapınca, restoranda geçireceğim zamandan da tasarruf etmiş olurum. Defterime çizgiler çizerek bir günlük program yaparım. Haritaya bakarak

gideceğim güzergâhları kaydederim. Böylece belirsizliği minimuma indirmeye gayret ederim.

Hedef bölgeye vardıktan sonra fotoğrafçıyla birlikte restoranları sırayla gezeriz. En fazla otuz yer olur. Yemeklerden birer lokma alır, gerisini bırakırım. Tadına bakmam yeterli-dir. Tüketim kibarı. Bu aşamada iş için geldiğimizi gizleriz. Fotoğraf çekilmez. Dükkândan çıktıktan sonra fotoğrafçıyla birlikte yemeklerin tadı üzerine tartışır, on puan üzerinden değerlendiririz. İyiyse listede bırakırız, kötüyse liste dışında kalır. Yansından fazlasını liste dışı bırakma düşüncesiyle hareket ederiz. Bununla birlikte küçük yerel gazetelerle iletişim kurar ve listemizde yer almayan en az beş yer önerisi alırız. Oralan da gezeriz. Puanlayıp seçim yapanz. Nihayet seçim bitince her bir restorana telefon eder, derginin adını verir ve röportaj ile fotoğraf çekimi için başvuruda bulunuruz. Bu iş iki günde biter. Gece boyunca da otel odasında yazının tamamına yakınını yazmış olurum.

Sonrasında fotoğrafçı yemek fotoğraflarını hızlı bir şekilde tabeder, o arada ben de restoran işletmecisiyle söyleşi yaparım. Kısaca. Bunların hepsi üç gün sürer. Kuşkusuz daha erken bitiren meslektaşlarım da vardır. Ama onlar hiç araştırma yapmaz. Gelişigüzel şekilde ünlü restoranları seçerler sadece. İçlerinde yemeklerin tadına bakmadan yazanları bile vardır. Yazmak istersen yazarsın. Tam olarak böyle. Açıkçası benim gibi özenli şekilde röportaj yapanların sayıca pek fazla olduğunu sanmıyorum. Özenerek yapılınca gerçekten çok yorucu bir iştir, gelişigüzel yapayım diye düşünürsen yapabilirsin de. Ve özenerek yapılsa da, gelişigüzel yapılsa da

ortaya çıkan makaleler arasında pek fark olmaz. Yüzeysel okunursa aynıdır. Ancak dikkat edildiğinde farkları anlaşılır.

Bu açıklamayı kendimi övmek için yapmıyorum.

Sadece işin ana hatlarını anlayın istiyorum. Ne kadar gereksiz şeylerle uğraştığımı görün diye.

O fotoğrafçıyla defalarca birlikte çalıştık. Kafamız epey uyuşur. İkimiz de profesyoneliz. Temiz beyaz eldivenler takan, yüzünde kocaman maskesi, üzerinde tek bir toz zerresi dahi bulunmayan tenis ayakkabılarıyla cinayet mahalli inceleme görevlileri gibi. İşimizi iyi yaparız. Gereksiz şeyler söylemez, birbirimize saygı duyarız. Bu sıkıcı işi, geçimimizi sağlamak için yaptığımızı biliriz. Ama işimiz ne olursa olsun, onu düzgün yaparız. Bu anlamda ikimiz de profesyoneliz.

Üçüncü gece metnin yazımını tamamladım. Dördüncü günü ne olur ne olmaz diye boş bırakmıştım. Ancak iş bitmişti ve özellikle yapacak bir şey olmayınca araba kiralayıp yakın bir yere kayak yapmaya gittik. Akşam birlikte güveç yedik, içki içtik. Dinlendirici bir gündü: Metni ona verdim, böy-lece ben olmasam da başka biri işin devamını getirebilirdi. Uyumadan önce Sapporo'daki telefon numarası sorgulama merkezini arayıp Yunus OteFin telefon numarasını sordum. Çok beklemem gerekmedi, hemen öğrendim. Yatağın üzerinde doğruldum ve derin bir nefes aldım. Yunus Otel iflas etmemişti. Rahatlamıştım. İflas etmiş olsa da buna hiç şaşırmazdım. Bir kez daha derin nefes alırken otelin numarasını çevirdim. Telefon hemen açıldı. Sanki aramamı bekliyorlarmış gibi, hemen. O yüzden afalladım. Fazla hızlı olmuştu.

Telefona çıkan, genç bir kadındı. Genç bir kadın? *Haydi canım,* dedim kendi kendime. Yunus Otel, resepsiyonunda genç bir kadının çalışacağı türde bir yer değildi.

'Yunus Otel, buyurun" dedi.

Ne olduğunu anlamadığım için adresi teyit ettim. Adres eskisi gibiydi. Demek ki genç bir kadın işe almışlardı. Düşününce bu tuhaf bir şey değildi ki. Rezervasyon yaptırmak istiyorum, dedim.

“Teşekkür ederiz. Sizi biraz bekleteceğim. Sizi rezervasyon görevlisine aktarıyorum” dedi kadın canlı bir ses tonuyla.

Rezervasyon görevlisi? Şaşırmıştım. İşlerin bu kadar ilerlemiş olmasını aklım almamıştı. Yunus Otel’de neler olmuştu acaba?

“Sizi beklettim. Burası rezervasyon bölümü.” Bu seferki genç bir erkek sesiydi. Canlı, iyi his uyandıran bir sesti. Nasıl bakarsan bak, profesyonel otel çalışanı sesiydi.

Üç gece için tek kişilik oda rezervasyonu yaptırdım. Adımı söyledim, telefon numaramı verdim.

“Anladım. Yarından itibaren üç gece, tek kişilik oda rezervasyonunuzu yapıyorum” diye teyit etti.

Başka konuşacak bir şey aklıma gelmediğinden teşekkür ettim, şaşırmış bir halde telefonu kapattım. Telefonu kapattıktan sonra şaşkınlığım daha da arttı. Uzun bir süre telefona bakakaldım. Birisi bana telefon edecek ve durumla ilgili bir açıklama yapacaktı sanki. Ama bir açıklama olmadı. Aman neyse, her şey olacağına vanr diye düşündüm. Gerçekten oraya gidip görünce her şey açığa çıkardı nasılsa. Gitmekten başka çare yoktu. Her halükârda oraya gitmek zorundaydım. Başka bir seçeneğim yoktu.

Kaldığım otelin resepsiyonunu arayıp, Sapporo’ya giden trenin kalkış saatlerini sordum. Öğleden önce uygun bir saatte bir ekspres tren seferi vardı. Sonra oda servisini arayıp viski ve yarım kova buz istedim. Viskiyi içerek televizyonda gece yarısı filmini izledim. Clint Eastwood’un oynadığı bir *ıvestern* filmiydi. Clint bir kere bile gülmedi. Hatta gülümsemedi bile. Ben birkaç kez gülsem de ondan karşılık gelmedi. Film bitti, lambayı kapattım. Bolca viski içtiğimden sabaha dek deliksiz uyudum. Hiç rüya görmedim.

* * *

Ekspres trenin penceresinden bakınca dışarıda kardan başka bir şey görünmüyordu. Açık, parlak bir gündü, bir süre dışarıya bakınca gözlerim kamaştı. Benden başka dışan bakan tek bir yolcu bile yoktu. Hepsi biliyordu; dışarı baksan da kardan başka bir şey göremiyordun.

Sabah kahvaltısını kaçırmıştım. Saat on iki olmadan yemek vagonuna geçip öğle yemeği yedim. Bira ve omlet söyledim. Karşımda kravatlı, takım elbiseli elli yaşlarında bir adam oturuyordu. O da bira içiyor, jambonlu sandviç yiyordu. Her haliyle bir makine mühendisi gibi görünüyordu ve gerçekten de öyleydi. Benimle konuşmaya başladı ve makine mühendisi olduğunu, Japon Öz Savunma Kuvvetlerinde uçak bakım servisinde çalıştığını söyledi. Sonra da Sovyet-ler'in bombardıman ve savaş uçaklarının hava sahası ihlalleriyle ilgili detaylı açıklamalar yaptı bana. Ama anladığım, sözünü ettiği Sovyetleiin hava sahası ihlallerini pek umursamıyordu. O daha çok F4 Fantom jetinin ekonomik olup olmadığıyla ilgiliydi. Bu jetlerin bir uçuş sırasında ne kadar yakıt harcadığını söyledi. Ne büyük israf, dedi. "Uçak fabrikası kursak çok daha ucuza uçak üretirdik. F4'ün özelliklerinden aşağı kalmazdı, dahası ucuz fiyatlı savaş jeti üretmek istesek, bunu da yaparız, hem de hemen."

Ben de ona, israf denen şeyin gelişmiş kapitalist toplamlarda en büyük bilgelik olduğunu söyledim. Japonya, Amerika'dan Fantom jeti satın alıp her uçuşta yakıt israfı yaparak dünya ekonomisini bir ölçüde döndürüyordu, bu döndürmeyle de kapitalist sistem daha da gelişiyordu. Eğer herkes israf denen şeyi ortadan kaldırsa, büyük bir panik ortamı doğar ve dünya ekonomisi mahvolurdu. İsrafın çelişkinin yakıtı olduğunu, çelişkinin ekonomiyi canlandırdığını ve canlanmanın da yine israfı doğurduğunu söyledim ona.

"Öyle olabilir" dedi bir süre düşündükten sonra. "Ama ben yokluk çekilen savaş dönemi çocuğu olduğumdan, böylesi bir toplum yapısını pek kavrayamıyorum."

“Bizim kuşağımız sizinkilerden farklı, karmaşık şeylere kolayca alışamayız” dedi gülerek.

Ben de alışmış değildim aslında ama konuşmanın uzamasını istemediğimden itiraz etmedim. Alışmamıştım. Kavramıştım, farkındaydım sadece, ikisi arasında büyük bir fark vardı. Omletimi bitirdim, ona veda edip yanından ayrıldım.

Sapporo’ya giden trende yarım saat kadar uyudum, Hakodate istasyonu yakınındaki kitapçıdan aldığım Jack London’m biyografisini okudum. Jack London’ın fırtınalı yaşamıyla karşılaştırıldığında benim yaşamım, baharda ağaç tepesinde oturup cevizin olgunlaşmasını bekleyen sincabın-ki kadar sakindi. En azından bir süredir öyleydi. Biyografi böyle bir şeydir zaten. Sakin bir yaşam sürerek yaşamını tamamlamış Kavasaki belediye kütüphanesi görevlisinin biyografisini kim, neden okusun ki? Diğer bir deyişle, herkes katlanabileceği kadarının bedelini ister.

Sapporo istasyonuna vardıktan sonra, Yunus Otel’e geze geze gitmeye karar verdim. Rüzgârsız, ferah bir öğleden son-rasıydı, sadece sırt çantam vardı.

Caddenin orasında burasında kirlenmiş karlar birikmişti. Yerler sertleşmiş bir buz tabakasıyla kaplanmıştı, bastığım yere dikkat ederek adım atıyordum. Liseli kızların yanakları kızarmış, nefes alıp verirken ağızlarından beyaz hava çıkıyordu. Şaşırtıcıydı; üzerine yazı yazılabilecek kadar beyazdı soluklan. Caddedeki manzarayı seyrederek ağır ağır yürüdüm. Sapporo’ya son gelişimin üzerinden dört buçuk yıl geçmişti, buralan o zamandan beri görmemiştim.

Bir kafeye girdim. Biraz dinlenip içinde brendi olan sıcak koyu bir kahve içtim. Etrafımda olağan bir şekilde şehir yaşamı akıyordu. İki sevgili aralarında kısık sesle sohbet ediyor, iki işadamı önlerine belgeleri çıkarmış hesap yapıyor, birkaç üniversiteli kayak tatili ve Police’in yeni uzunçaları üzerine konuşuyorlardı. Japonya’da herhangi bir şehirde görebileceğiniz günlük manzaralardı. Bu kafenin içini olduğu gibi al, ister Yokohama’ya ister Fukuoka’ya koy, abes kaçmazdı. Buna rağmen, belki de tam da bu yüzden, bu kafede oturmuş kahve içerken yakıcı bir yalnızlık hissine kapıldım. İçlerinde bir ben dışarıdan gelen biriydim. Ne onların mahallesinde ne de onların günlük yaşamında yerim vardı.

Bu durumda, peki sen Tokyo'daki bir kafeye mi aitsin diye sorulsa, cevabım hayır olurdu; hiçbir kafeye ait değildim. Ama Tokyo'daki kafelerde bu kadar şiddetli bir yalnızlığı hiç hissetmemiştim. Oralarda kahve içip kitap okurken son derece normal vakit geçiririm. Çünkü bu, özellikle derin düşünmemin gerekmediği, günlük yaşamımın bir parçasıdır.

Ne var ki Sapporo'da nedense kutuptaki bir adada tek başına bırakılmışçasma şiddetli bir yalnızlık hissettim. Görüntü her zamankiyle aynıydı. Her yerde olan görüntüydü. Ama görüntünün altında, bildiğim yerlerden farklıydı. Farklı olduğunu düşündüm. Diğer yerlere benziyordu, ama farklıydı. Sanki başka bir gezegende gibiydim. Dilleri, giysileri, görünüşleri, her şey aynı gibiydi ama kesinlikle başka bir gezegendi burası. Sanki özel bazı işlevlerin kesinlikle kullanılmadığı başka bir gezegendi; hangi işlevin kullanılacağım, hangisinin kullanılmayacağını, ancak tek tek deneyerek emin olmak zorunda olduğun bir yerdi. Ve bu denemelerin birinde başarısız olursam yabancı olduğum açığa çıkacaktı. O zaman da herkes ayağa kalkıp beni işaret edecekti. Sen farklısın, diyeceklerdi. Sen farklısın, sen farklısın, sen farklısın.

Kahve içerken bu düşüncelere dalmıştım. Sanrı.

Yalnız olduğum konusu ise gerçekti. Hiç kimseyle bir bağım yoktu. Bu benim sorunumdu. Kendimi bir anlamda geri kazanıyordum. Ama hiç kimseyle bir bağım yoktu.

En son ne zaman birine gerçekten âşık olmuştum acaba?

Çok uzun zaman önceydi. Buzul çağıyla bir sonraki buzul *çağı* arasında bir zamandı. Çok uzun zaman önce yani. Tarihöncesi çağlarda. O tür bir geçmişte. Ve sonra hepsi yok oldu. Dinozorlar da, mamutlar da, kılıç dişli kaplanlar da. Miyaşi-ta Parkı'na getirilen gaz bombası da. Ve sonra gelişmiş kapitalist toplum çıkageldi. Bu toplumda ben bir başına kaldım.

Hesabı ödeyip kafeden çıktım. Hiçbir şey düşünmeden doğruca Yunus Otel'e yürüdüm.

Yunus Otel'in yerini tam olarak hatırlayamadığım için hemen bulabilir miyim diye biraz endişe etmiştim, ne var ki endişe duymama gerek yokmuş.

Oteli hemen buldum. Yirmi altı katlı devasa bir binaya dönüşmüştü. Bauhaus tarzı, modern *art deco* stilinde, büyük parlak camlı ve çeliktendi. Giriş yoluna bakan yerde çeşitli ülkelerin bayrakları asılıydı. Düzgün üniformaları içindeki otel kapıcıları el ederek taksi çağırıyordu. Çatı katındaki restorana doğrudan çıkan cam asansör... Böyle bir şeyden kim aşağıya bakardı ki? Girişteki mermer sütunlardan birinin üzerine yunus kabartması yapılmış, altına da şöyle yazılmıştı:

Yunus Otel

Orada yirmi saniye kadar öylece kalakaldım, ağzım açık otele bakıyordum. Sonra öylesine uzun bir soluk verdim ki biraz daha uzatsaydım sanırım Ay'a kadar varırdı soluğum. O kadar çok şaşırmıştım ki, şaşırmak sözcüğü yetersiz kalıyordu.

Otelin önünde sonsuza dek böyle dikilip kalamazdım. İçeri girmeye karar verdim. Adres aynıydı, üzerinde yazan isim de. Üstelik rezervasyon yaptırmıştım. İçeri girmekten başka çarem yoktu.

Hafif eğimli araç giriş yolundan yukan yürüdüm, pırıl pırıl parlatılmış döner kapıdan içeri girdim. Lobi spor salonu kadar genişti, tavan arkat kemerliydi. Cam duvarlar yukarıya kadar yükseliyor, oradan güneş ışığı pırıltılarla aşağıya süzülüyordu. Büyük ve çok pahalı görünen kanepelerle döşenmişti, aralarına bolca dekoratif çiçek saksıları yerleştirilmişti. fobinin dibinde görkemli bir kahve odası vardı. Burada sandviç sipariş ettiğinizde, kaliteli jambonlu sandviç, kartvizit büyüklüğünde kesilmiş dört parça halinde, büyük gümüş bir tabakta geliyordu. Yanında patates cipsi ve turşu da artistik bir şekilde sunuluyordu. Sandviçin yanına kahve de eklenince dört kişilik bir ailenin mütevazı öğle yemeğine denk bir ücret ödüyordunuz. Duvarda Hokkaydo'nun sulak arazisinin resmedildiği, üç *tatami* büyüklüğünde yağlıboya bir resim asılıydı. Sanatsal olduğu söylenemese de en azından büyüklüğüyle belli bir albenisi olduğu şüphe götürmezdi. Lobide kalabalık bir grup toplanmıştı. Orta yaşlı, iyi giyimli bir grup erkek kanepelere oturmuş, başlarını sallayarak birbirlerini onaylıyor, kendilerini tutmadan gülüyorlardı. Hepsi de aynı şekilde çenelerini öne uzatmış, bacak bacak üstü-

ne atmıştı. Muhtemelen doktor ya da üniversite hocasıydılar. Bu erkek grubundan ayn olarak -ya da aynı gruptan mıydılar?- bir de güzel giyimli genç bir kadın grubu vardı. Takım elbise giymiş, göze çarpmayan kravatlar takmış, ellerinde evrak çantalarıyla binleriyle buluşmayı bekliyor gibi görünen bazı işadamlan da vardı.

Sözün kısası, yeni Yunus Otel görkemli bir otele dönüşmüştü.

Görünen o ki otel kendine yapılan yatırımı çıkarmıştı. Böylesi bir otel nasıl kurulurdu, pek bilmiyordum. Ama bir keresinde bir otel zincirinin tanıtım dergisi işinde çalışmıştım. Böylesi bir oteli kurmak için önceden, en baştan en sona kadar her şey özenle hesaplanıyordu. İşin profesyonelleri bir araya geliyor, buldukları tüm bilgileri bilgisayara yükleyip tam bir hesap yapıyorlardı. Tuvalet kâğıdının alım fiyatından onun kullanım miktarına dek her şeyi hesaba katmak gerekiyordu. Evlilik törenlerinin sayısını hesap etmek için Sapporo'daki evlilik çağına gelmiş kadın ve erkek nüfusu araştırılmalıydı. Her şeyin hesabını çıkarmak, araştırmak gerekiyordu. Böylece işletmenin karşılaşacağı riskler en aza indiriliyordu. Uzun zaman harcayarak detaylı bir plan yapılmalı, proje takımı kurup arazi öyle satın alınmalıydı. Eleman toplayıp renkli reklamlar yapılmalıydı. Parayla çözülebilecekse -ve o paranın bir süre sonra geri döneceğinden eminlerse- yatırımcılar bu işe tüm paralarını koyarlardı. İşte buna büyük yatırım denirdi.

Bu tür büyük bir işle uğraşmak, çeşitli işletmeleri şemsiyesi altında toplayan büyük, birleşik bir girişimle olur ancak. Neden derseniz, riski ne kadar ortadan kaldırmaya çalışsanız da her zaman hiç hesapta olmayan potansiyel bir risk kalabilir. Bu riskin üstesinden de ancak böylesi büyük bir işletme gelir.

Açıkça söylersem yeni Yunus Otel benim sevdiğim tarzdaki otellerden biri değildi.

En azından normal şartlarda, cebimden para verip de böyle bir otelde konaklamazdım. Ücreti çok yüksekti, ayrıca gereksiz pek çok şey vardı otelde. Ama bu seferlik başka çare yoktu. Bir şekilde bu yenilenmiş Yunus Otel'de kalacaktım.

Resepsiyona gidip adımı söyledim. Açık mavi *blazer* ceket giymiş genç kadın görevli, diş macunu reklamlarındaki gibi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı beni. Böyle gülme eğitimi de sermaye yatırımının bir parçasıydı herhalde. Resepsiyonda görevli genç kadınların hepsi de üzerine hiç basılmamış kar gibi bembeyaz bluzlar giymiş, saçlarını özenle yapmışlardı. Üç genç kadın görevli içinde yalnızca bana doğru gelen gözlüklüydü. Gözlük çok yakışmıştı. Benimle onun ilgilenmesi beni rahatlattı. Hem içlerinde en güzeliydi hem de ilk bakışta hoşlanmıştım ondan. Gülümsemesinde çekici bir yan vardı. Sanki otelin en ideal resminin beden bulmuş hali gibiydi. Elindeki küçük altın bastonu şöyle bir çevirdi, Disneyland filmlerindeki büyücüler gibi büyü tozundan serpti ve oda anahtarını çıkardı.

Tabii o, altın baston yerine bilgisayarı kullanmıştı. Klayve tuşlarına basarak adımı ve kredi kartı numaramı becerikli bir şekilde yazdı, ekranı kontrol ettikten sonra yine gülümseyerek kart sistemli oda anahtarını uzattı. 1523'tü oda numaram. Ondan otelin bir broşürünü istedim. Otelin ne zaman açıldığını sordum. Geçen yıl ekim ayında, diye hiç tereddütsüz yanıtladı. Açılalı daha beş ay bile olmamıştı.

"Şey... bir şey sormak istiyorum ama" dedim, iş için kullandığım sevimli gülümseyişimle. Evet, benim de o türden bir gülümsemem vardı. "Eskiden burada, yine 'Yunus Otel' adında küçük bir otel yok muydu? Ona ne olduğunu biliyor musunuz?"

Gülümsemesi biraz çarpıldı. Sanki sessiz, duru bir pınara bira şişesinin kapağı atılmış gibi yüzünde sessizce dalgalar genişledi. Sonra duruldu. Durulunca gülümsemesi daha da söndü. Yüzünde gerçekleşen bu karmaşık değişimi ilgiyle izledim. Pınarın ruhu görünür hale gelip de, senin az önce fırlattığın kapak altın mıydı, gümüş mü diye soracakmış gibi hissettim. Elbette böyle bir şey olmadı.

"Şey... emin değilim" derken işaretparmağıyla usulca gözlüğünün köprüsüne dokundu. "Ne de olsa burası açılmadan önceydi, gerçekten de o konuda..."

Sözünü orada kesti. Devamını bekledim ama bir şey demedi.

“Kusura bakmayın” dedi.

“Ha tamam” dedim. Ondan daha da fazla hoşlanmaya başlamıştım. Ben de işaretparmağımla gözlüğümün köprüsüne dokunmak istedim ama ne yazık ki gözlük takmıyordum. “Kim bilebilir acaba, ona sorayım neler olduğunu.”

Bir süre nefesini tutup düşündü. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Gülümserken aynı zamanda nefes tutmak zordur. Yapmışsanız siz de bilirsiniz.

“Affedersiniz. Sizi biraz bekleteceğim” dedi. İçeriye girdi. Otuz saniye kadar sonra kırk yaşlarına yakın, siyah takım elbiseli bir adamla birlikte geri geldi. Adamın görüntüsünden bir otel çalışanı olduğu hemen anlaşılıyordu. Bu türde insanlarla daha önce de işim gereği defalarca karşılaşmıştım. Genelde yüzlerinde hep bir gülümseme olurdu; yirmi beş çeşit gülümsemelerinden birini duruma uyarlayıp kullanırlardı. Nazik ve alaycı bir gülümsemeden uygun şekilde bastırılmış, tatminkâr bir gülümsemeye kadar. Bu gülümsemeler derece derece sıralanırlardı. 1 numaralı gülümsemeden 25 numaralı olana kadar. Bunlan duruma uygun olarak, golf sopası seçer gibi seçip kullanırlardı. Onlar da bu tür erkeklerdi işte.

“Buyurun” dedi adam dostane bir gülümsemeyle, bana doğru bakıp başını nazikçe eğerek. Kıyafetlerim onda pek iyi bir izlenim yaratmamış olmalı ki, gülümsemesi üç ton birden soldu. Üzerimde içi kürk kaplı, sıcak tutan av montu vardı (göğüs kısmına Keith Haring rozeti takılıydı). Kürk kepim (Avusturya Kara Kuvvetleri Alpler Birliğindeki askerlerin taktığından) başımdaydı. Bol cepli yürüyüş pantolonu giymiştim, ayağımda da karda yürümeye uygun sağlam iş botları vardı. Hepsi de özenle seçilmiş, harika ve kullanışlı giysilerdi ama bu otelin lobisinin atmosferi için biraz aşırıydılar sanınm. Ne var ki bu benim suçum değildi. Yaşam ve düşünce tarzlarımız farklıydı, o kadar.

“Otelimizle ilgili bir sorunuz olduğunu söylediler” dedi nazik bir ses tonuyla.

Resepsiyon bankosuna iki elimi dayamış halde, az önce genç kadına sorduğum soruyu yineledim.

Adam, burkulmuş kedi patisine bakan veteriner bakışıyla Disney saatime baktı.

“Affedersiniz ama” deyip biraz bekledikten sonra, “acaba neden önceki otel hakkında bilgi almak istemiştiniz? Sakıncası yoksa önce nedenini öğrenmek isterim” dedi.

Basit bir şekilde açıkladım. ‘Yıllar önce Yunus OteFde kalmıştım, o zamanki sahibiyle muhabbetimiz vardır. Yıllar sonra tekrar gelince her şeyin değiştiğini gördüm. Bu yüzden de ona ne oldu acaba diye merak ettim. Yani tamamıyla kişisel bir konu” dedim.

Dinlerken birkaç kez başıyla onayladı.

“Aslına bakarsanız ben de detayları bilmiyorum” diye sözcükleri özenle seçerek yanıtladı. “Bildiğim, önceki Yunus Otel’in olduğu arsayı şimdiki sahibinin satın aldığı ve onun üzerine yeni bir otel inşa ettiği. Adı aynı ama işletme açısından tamamen farklı bir otel. Aralarında hiçbir somut ilişki yok.”

“Adı neden aynı kaldı acaba?” diye sordum.

“Özür dilerim, bu konudaki bilgim...”

“Eski sahibinin nereye gittiğini biliyor musunuz peki?”

“Özür dilerim, bilmiyorum” dedi adam, yüzündeki gülümsemeyi 16 numaralı gülümsemeyle değiştirerek.

“Kim bilir acaba bunları?”

“Yani” dedi boynunu biraz yana bükerek, “biz şimdi burada çalışanların önceki işletmeyle hiçbir ilişkisi olmadı. Bu yüzden de siz, kime sorabilirim diye sorunca, bir anda aklıma bir şey gelmiyor.”

Söylediğinde gerçekten mantıklı bir yan olsa da bir türlü aklıma yatmamıştı. Adamın cevabında da, genç kadınmkinde de bir yapaylık kokusu almıştım. Mümkün değil diyemiyor-dum ama kolay kolay da içime sinmiyordu. Röportaj yapa yapa doğal olarak mesleki bir sezgiye sahip olmuştum. Bir

şeyler gizleyenlerin ses tonu, yalan söyleyenlerin yüz ifadesi... Hiçbir kanıtım yoktu. Sadece öyle hissediyordum. Orada dile getirilemeyen, saklanan bir şey olduğuna dair bir histi bu.

Durup onlan daha fazla zorlasam da ortaya bir şey çıkmayacağı açıktı. Adama teşekkür ettim. O da izin istedi ve çekildi. Siyah takım elbiseli adam gittikten sonra genç kadına yemek ve oda servisiyle ilgili sorular sordum. Nazik bir şekilde yanıtladı. O konuşurken gözlerimi gözlerinden alamadım. Çok güzeldi gözleri. Gözümü hiç ayırmadan bakınca onlarda bir şey görecektim sanki. Bakışlarımız karşılaşınca yüzü kızardı. Bunun üzerine ondan daha da çok hoşlandım. Neden acaba? Bana otelin ruhu gibi göründüğü için miydi yoksa? Teşekkür edip resepsiyondan ayrıldım, asansörle odama çıktım.

1523 numaralı oda gerçekten de güzeldi. Tek kişilik bir oda için yatak da, banyo da oldukça genişti. Buzdolabı çeşitli şeylerle doluydu. Odada kâğıt ve zarf da vardı. Yazı masası da harikaydı. Banyoda şampuandan saç kremine, tıraş losyonundan bornoza kadar her şey tamdı. Klozet de genişti. Halılar yeni ve pınl pırıldı. Montumu ve ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye oturdum, otelin broşürünü okudum. Broşür de harikaydı. Ben de bu broşürlerden yapmıştım, oradan biliyordum. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

“Yunus Otel tamamıyla yeni tip lüks bir şehir otelidir” diye yazıyordu broşürde. “Tümüyle modern ekipmanla donatılmış olup yirmi dört saat aralıksız hizmetinizdedir. Tüm odalarımız ferahtır ve hiçbir masraftan kaçınılmadan hazırlanmıştır. En iyi ürünler, sakin bir atmosfer ve sıcak bir ev ortamı. İnsancıl mekân” diye devam ediyordu. Diğer bir deyişle, bayağı para harcanmıştı ve otel ücreti yüksekti.

Broşürü detaylıca okuyunca gördüm ki burası gerçekten de pek çok şeye itinayla yer verilmiş bir oteldi. Bodrum katında bir süpermarket vardı. Havuzu, saunası, solaryum odası da mevcuttu. Otel sınırlan içinde tenis kortu, eğitim koçunun bulunduğu spor salonu olduğu gibi simültane çeviri yapılan bir toplantı odası, beş restoran, üç de bar bulunuyordu. Yirmi dört saat açık olan kafeteryası da vardı. Araç kiralama servisine kadar düşünülmüştü. Çeşitli kırtasiye malzemeleri ve ofis eşyala-nyla donatılmış

çalışma alanı herkese açıktı. Akla gelebilecek her şey vardı bu otelde. Çatısında helikopter pisti bile vardı.

Yok yoktu.

En yeni hizmet, gösterişli iç tasarım.

İyi de bu otelin sahibi, onu işleten ticari firma hangisiydi? Broşürü başından sonuna kadar detaylıca okudum. Ama işletmeci hakkında hiçbir şey yazmıyordu. Nasıl düşünürsen düşün, tuhaf bir durumdu. Böyle A sınıfı, süper görkemli bir otel inşa edip işletmek ancak otel zincirine sahip profesyonel işletmecilerin yapabileceği bir şeydi ve böyle bir ticari firma da normalde mutlaka şirket adını her yere yazdırır ve her ortamda reklamını yapardı. Örneğin Prince Otel'de kalıyorsanız, onun broşüründe tüm ülkede yer alan Prince Otel'lerin adresi ve telefon numarası basılı olurdu. Kesinlikle olurdu.

Dahası, böylesine muhteşem bir otelde neden eski, küçük "Yunus Otel"in adı özellikle devam ettirilsindi ki?

Ne kadar düşünürsem düşüneyim bu sorunun cevabını bulamadım.

Broşürü masanın üzerine fırlattım, kanepeye oturup ayaklarımı uzattım. On beşinci katın penceresinden gökyüzüne baktım. Pencerenin dışında masmavi gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Öylece göğü izlerken kendimi uçuyormuş gibi hissettim.

Ne olursa olsun ben o eski oteli özlemiştim. Oranın penceresinden pek çok şey görünürdü.

Akşama dek otelin içini gözlemleyerek vakit geçirdim. Restoran ve bara baktım, havuz, sauna, sağlık merkezi ve tenis kortunda gezindim. Alışveriş merkezine gidip kitap aldım. Lobide dolandım, oyun salonunda birkaç el tavla oynadım. Sırf bunları yapmakla bile akşamı etmiştim. Eğlence parkına benzettim oteli. Dünyada böyle de vakit geçirilebiliyordu demek ki.

Akşam otelden çıkıp caddelerde dolaştım. Gezinirken o çevrenin haritası canlandı zihnimde. Eski Yunus OteFde kaldığım sırada her gün bıkana dek

gezerdim. Hangi köşeyi dönünce karşıma ne çıkacak biliyordum. O zamanki Yunus Otel'de restoran yoktu -olsa bile sanırım orada bir şey yeme isteği duymazdım-, ben ve kız arkadaşım *(Kiki)* yakınlardaki bir restorana gidip yemek yerdik. Eskiden yaşadığım mahallede gezinirmiş gibi bir hisle, bir saat kadar, amaçsızca bildiğim caddelerde dolanıp durdum. Gün batmış, hava hissedilecek kadar soğumuştu. Caddenin üzerindeki kar ayaklarımın altında gırç gırç sesler çıkarıyordu. Ama hiç rüzgâr esmediğinden yürümek keyifliydi. Hava soğuk ve açıktı, köşelerde karınca yuvası gibi tümsek olmuş, egzoz dumanıyla griye boyanmış kar birikintileri gece vakti cadde ışıklan altında temiz görünüyor, adeta bir illüzyon yaratıyordu.

Eskisiyle kıyaslanınca Yunus Otel bölgesi net bir şekilde değişmişti. Eski dediğim de sadece dört yıl öncesiydi. Eskiden gördüğümüz, uğradığımız dükkânların çoğu olduğu haliyle kalmıştı. Mahallenin atmosferi de eskisi gibiydi. Yine de yakın çevrede bir şeylerin değişip geliştiği ilk bakışta görülüyordu. Birkaç dükkân kapanmış, camlarına yerine açılacak olanların duyurusu asılmıştı. Gerçekten büyük bir binanın inşaatı da devam ediyordu. Arabaya servis yapan ham-burgerci, trend butikler, Avrupa arabaları *shoıvroom'u,* iç bahçelerinde *robusta* ağacı bulunan popüler kafeler, bol cam kullanılmış ofis binaları gibi önceden burada olmayan yeni tip dükkân ve binalar, eski tarz üç katlı binaları, girişine *no-ren** asılmış halk lokantalarını, sobanın önünde öğle uykusuna dalmış şekerleme yapanları bir kenara itmiş, ardı ardına ortaya çıkmışlardı. Çocukların yeni diş çıkarması gibi, şehir boyunca geçici bir tuhaflık gösterisi sunuyordu bu yan yana duran yapılar. Bir banka yeni bir şube açmıştı. Bunlar belki de yeni Yunus Otel'in etkisinden kaynaklanıyordu. Öylesine büyük bir otel neredeyse hiçbir şeyin olmadığı sıradan -hatta terk edilmiş gibi görünen- bir şehrin ortasında adeta aniden beliriverince, doğal olarak şehrin dengesi de büyük ölçüde değişmişti. İnsanların gelişiyle hareketlilik başlamıştı. Arazi fiyatları da artmıştı.

Bu değişim çok daha genel de olabilirdi. Diğer bir deyişle, belki de aslında yeni Yunus Otel'in ortaya çıkması bu değişimin bir sonucuydu. Uzun soluklu kentsel dönüşüm gibi bir Şey.

Daha önce de gittiğim bir meyhaneye girdim, içki içip bir şeyler atıştırdım. Kirli, gürültülü, ucuz ama lezzetli yemekler sunan bir mekândı. Dışarıda tek

başına yemek yiyeceğim zaman mümkün olduğunca gürültülü yerleri seçerim. Gürültülü yerlerde kendimi daha rahat hissederim. Yalnızlık hissetmem ve kendi kendime konuşsam da kimse duymaz.

Yemeğim bitmişti ama kalkmak istemedim, bir içki daha

**** Noren:*** **Genellikle ev ve mağaza girişlerine asılan geleneksel Japon perdesi. (ç.n.)** söyledim. Sıcak Japon *sake'si* mideme usulca akarken, ben burada ne halt ediyorum, diye düşündüm. Eski Yunus Otel artık yoktu. Ondan bir şey bekleyemezdim; Yunus Otel tamamen yok olmuştu. *Artık yoktu.* Onun yerine *Star Wars* 'tâki gizli üsse benzeyen, saçma sapan bir yüksek teknoloji oteli dikmişlerdi. Çok geç kalmıştım. Her şey bir rüyaya dönmüştü artık. Ben yıkılıp yok edilmiş Yunus Otel'in ve onun kapısından çıkıp gitmiş Kiki'nin rüyasını görüyordum sadece. O otelde birisi benim için ağlıyordu. Ama o yer artık yoktu. Burada bir şey kalmamıştı. Ne bekliyordum ki?

Öyle ya, diye düşündüm. *Burada artık bir şey kalmamış. Buradan bekleyebileceğim bir şey yok.*

Dudaklarım sımsıkı kapalı, tezgâhtaki soya sosu şişesine takıldı kaldı bakışlarım.

Uzun süre bir başınıza yaşayınca pek çok şeye takılır kalır bakışlarınız. Bazen kendi kendinize konuşursunuz. Kalabalık restoranlarda yemek yersiniz. İkinci el Subaru'nuza yakınlık hissedersiniz. Ve yavaş yavaş zamanın gerisinde kalırsınız.

Meyhaneden çıkıp otele döndüm. Epey uzaklaşmış olsam da otele dönmem kolay oldu. Çünkü şehrin neresinde olursan ol başını kaldırdığında Yunus Otel'i görebiliyordun. Doğu'nun bilge adamlarının gökyüzündeki yıldızlara bakarak kolayca Kudüs ve Beytüllahim'i bulmaları gibi. Yunus Otel'i rahatça bulmuştum.

Otele döndükten sonra banyo yaptım, saçımı kurularken pencereden dışarı bakıp Sapporo'nun caddelerini seyrettim. Eski Yunus Otel'de kaldığım odanın penceresinden dışarı bakınca küçük bir şirket görünüyordu. Ne şirketi olduğunu hiç bilmiyordum. İnsanlar harıl harıl çalışırdı o şirkette.

Odamın penceresinden gün boyu o manzarayı izlerdim. O şirkete ne olmuştu acaba? Güzel bir kız vardı. O kıza ne olmuştu acaba? Ve o şirket ne iş yapıyordu?

Yapacak başka bir şeyim olmadığından, bir süre odanın içinde dolanıp durdum. Sonra sandalyeye oturup televizyon izledim. Tüm programlar rezaletti. Her birinde çeşit çeşit mide bulandırıcı gösteriler vardı. Yapay oldukları için mide bulandırıcı değillerdi ama sürekli bakınca insanın gerçekten kusası geliyordu. Televizyonu kapatıp giyindim, yirmi altıncı kattaki bara çıktım. Bar tezgâhının önüne oturup sodalı, limonlu votka içtim. Barın duvarları tümüyle camdandı, dışarıda Sapporo manzarası görünüyordu. Burada bulunan her şey *Star* Wars'taki uzay şehrini anımsatıyordu bana. Ama bunu bir kenara bırakırsak, rahat ve sessizdi bar. İçkinin ha-zırlanışı başarılıydı. Kadeh lükstü. Kadehler birbirine dokununca çıkan ses çok güzeldi. Benden başka sadece üç müşteri daha vardı, ikisi orta yaşlı adamlardı, kuytu bir köşede viski içerek kısık sesle konuşuyorlardı. Konu neydi bilmiyorum ama gördüğüm kadarıyla çok ciddi bir şeyden bahsediyorlardı. Darth Vader^a suikast planı yapıyor olabilirlerdi.

Sağ tarafımdaki masada on iki, on üç yaşlarında bir kız çocuğu *walkman* dinleyerek pipetle bir şey içiyordu. Çok güzel bir kızdı. Uzun saçları dümdüzdü, hafifçe masanın kenarına değiyordu. Kirpikleri uzundu, gözleri dokunaklı bir saydamlıktaydı. Parmaklarıyla masaya vurarak ritim tutuyordu ama ince zarif parmak uçları bedeninin diğer kısımlarıyla karşılaştırıldığında çocuksuydu. Henüz bir yetişkin değildi. Her şeye tepeden bakan bir hali vardı ama kötü niyetli veya saldırgan görünmüyordu. Sadece tepeden bakıyordu. Pencereden aşağıdaki manzaraya bakar gibi.

Ama gerçekte hiçbir şeye bakmıyordu. Etrafında olanlar hiç umurunda değil gibiydi. Kot pantolon, Converse spor ayakkabı giymişti, önünde GENESIS yazılı bir *sweatshirt* vardı üzerinde. *Sweatshirt'ünün* kollarını dirseklerine kadar düzgünce sıvamıştı. Parmaklarıyla durmadan masayı tıkırdatırken tüm dikkati *walkman'yate* toplanmış gibiydi. Arada bir küçük dudaklarında belli belirsiz sözcükler şekilleniyor-du. "Limonata içiyor" dedi barmen açıklama yapar gibi. "Annesinin dönmesini bekliyor."

"Hı hı" dedim ilgisizce. Düşününce, on iki, on üç yaşlarında bir çocuğun otelin barında tek başına *walkman* dinlemesi çok tuhaf bir görüntüydü. Ne

var ki barmen ondan bahsedene dek kızın durumu özellikle anormal görünmemişti gözüme. Çok normal bir şey gibi gelmişti bana.

Bir kadeh daha votka ısmarlayıp barmenle havadan sudan sohbet etmeye başladım. Sonra da öylesine söylemiş gibi, buralar da epey değişmiş, dedim. Barmen sanki sıkıntılı bir durumla karşılaşmış gibi gülümsedi ve "Bu otelden önce Tokyo'daki otellerde çalıştığımdan Sapporo'yu pek bilmiyorum" dedi. O sırada içeri yeni müşteriler girince bu konuşma da yarım kaldı.

Toplamda dört votka soda içmiştim. Daha da içesim vardı ama sonu yoktu, dört tanede bıraktım ve hesap pusulasını imzaladım. Yerimden kalkıp bar tezgâhından uzaklaşırken o kız çocuğu hâlâ *walkman'im* dinliyordu. Annesi henüz ortalarda görünmüyordu ve limonatasındaki buzlar tamamıyla erimişti ama umurunda değil gibiydi. Yerimden kalkarken birden başını kaldırıp bana bakmıştı. İki üç saniye baktıktan sonra hafifçe gülümsemişti. Bu, dudaklarının bir anlık oynaması da olabilirdi. Ama bana, bana bakıp gülümsemiş gibi geldi. Bunun üzerine -bu çok tuhaf bir şey ama- bir anlığına heyecanlandım. Çünkü bir şekilde onun tarafından seçildiğimi hissetmiştim. O güne dek hiç deneyimlemediğim tuhaf bir heyecandı bu. Sanki bedenim beş altı santim havalanmış gibiydi.

Kafam karışmış bir halde asansöre binip on beşinci kata döndüm. Neden bu kadar heyecanlanmıştım acaba? On iki, on üç yaşındaki bir kız çocuğunun gülümsemesiyle. Kızım olacak yaştaydı neredeyse.

Genesis; yine o saçma sapan grup adlarından biri.

Genesis yazılı bir *sweatshirt* giymişti ve bunun son derece sembolik bir ad olduğunu düşündüm. Başlangıç.

Neden bir *rock* grubuna böylesine iddialı bir ad vermek zorundaydılar ki?

Botlarımı çıkarmadan yatağa uzandım, gözlerimi kapatıp o kızı düşünmeye başladım. *Walkman.* Durmadan masayı tıkırdatan beyaz parmaklan. Genesis. Erimiş buz.

Başlangıç.

Gözlerimi kapatınca alkolün bedenimde yavaşça gezindiğini hissettim. Botlarımın bağcıklannı çözdüm, kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa gömüldüm. Sandığımdan daha çok yorulmuştum ve daha çok sarhoştum. Yanımdaki kadının, "Fazla içmişsin" demesini bekledim. Ama bunu diyen kimse olmadı. Yanımda kimse yoktu.

Başlangıç.

Elimi uzatıp lambanın düğmesini kapattım. Karanlığın içinde bir an, rüyamda Yunus Otel'i mi göreceğim acaba diye düşündüm.

O gece hiç rüya görmedim. Sabah uyandığımda çaresiz bir boşluk duygusu hissettim. Sıfır, diye düşündüm. Ne rüya ne de otel vardı. Yanlış bir yerde yanlış bir şey yapıyordum.

Yatağın ayakucunda, botlarım iki köpek yavrusu gibi yan yana yatıyordu.

Pencerenin dışında karanlık bulutlar aşağılara kadar sarkmıştı. Her an yağmur yağacak gibi iç karartıcı bir havaydı. Gökyüzü böylesine bunaltıcı görünürken içimden bir şey yapmak gelmedi. Saat yediyi beş geçiyordu. Uzaktan kumandanın tuşuna basıp televizyonu açtım. Bir süre yatakta kalıp haberleri izledim. Spiker yaklaşan seçimler hakkında konuşuyordu. On beş dakika kadar izledikten sonra yataktan çıktım, banyoya gidip yüzümü yıkadım, sakal tıraşı oldum. Biraz neşelenmek için *Figaro nun Düğünü'nün* giriş kısmını mırıldandım. Ama sonra mırıldandığım kısım aslında *Sihirli Flüfün* giriş kısmıymış gibi geldi kulağıma. Aralarındaki farkı çıkaramadım. Hangisiydi acaba? Ne yaparsam yapayım iyi gitmeyecek türde bir gündü. Tıraş olurken yanağımı kesmiş, gömleğimi giyerken düğmesini koparmıştım.

Kahvaltı salonunda, önceki gece barda gördüğüm kızı gördüm. Annesi olduğunu düşündüğüm biriyle birlikteydi. Bu sabah *walkman* yoktu yanında. Yine dün geceki Genesis yazılı *sweatshirt* vardı üzerinde. Sıkıldığı yüzünden belliydi, çay içiyordu. Ekmeğine de, sahanda yumurtasına da neredeyse hiç dokunmamıştı. Annesi ise -annesi olmalıydı- kırklı yaşların başında, ufak tefek bir kadındı. Saçlarını arkada toplamış, beyaz bluz üzerine karamel renkli kaşmir kazak giymişti. Kaşlan kızınmkiyle aynı biçimdeydi. Burnunun şekli güzeldi. Bıkkın bir halde kızarmış ekmeğine

yağ sürüşünde insanı çeken bir şey vardı. Başkalarının dikkatini üzerine çekmeye alışkın bir kadın gibi görünüyordu.

Masanın yanından geçerken kız bir anda başını kaldırıp yüzüme baktı. Sonra bana gülümsedi. Bu seferki gülümsemesi bir önceki geceye göre çok daha belirgindi. Fark edilmemesi olanaksız bir gülümsemeydi.

Tek başına kahvaltı ederken bir şeyler düşünmeye çalıştım ama o kızın bana gülümsemesini gördükten sonra hiçbir şey düşünemedim. Ne düşünmeye çalışırsam çalışayım zihnim aynı noktada dönüp dolaşıyordu. Tuzluğa bakarak hiçbir şey düşünmeden kahvaltımı yaptım.

Yapacak bir şeyim yoktu. *Yapmam gereken* bir şey olmadığı gibi *yapmak istediğim* bir şey de yoktu. Yunus Otel'de kalmak için buralara kadar gelmiştim. Gelme nedenim olan Yunus Otel artık yoktu, bu yüzden de yapacak bir şey yoktu. Her şey bitmişti.

Lobiye indim, oradaki harika kanepeye oturup o gün ne yapacağımı planlamaya karar verdim. Ne var ki hiçbir plan yapamadım. Ne caddelerde gezmek istiyordum ne de bir yere gitmek. Sinemaya gidip vakit geçireyim diye düşündüm ama izlemek istediğim bir film de yoktu. Hem Sapporo'ya kadar gelip de vakit geçirmek için sinemaya gitmek çok aptalcaydı. Ee, ne yapacaktım?

Yapacak bir şeyim yoktu.

Berbere gitmek geldi aklıma. Tokyo'dayken işlerim çok yoğundu ve berbere gitmeye vakit bulamamıştım. Yaklaşık bir buçuk aydır saçımı kestirmemiştim. iyi bir fikirdi. Gerçekçi ve somuttu. Vakit bulunca berbere gidersin. Mantıklı. Utanılacak bir düşünce değil.

Otel berberine gittim. Temiz ve hoş bir yerdi. Kalabalık olur da sıra beklerim sanmıştım ama hafta içi ve sabah vakti olduğundan boştu. Lacivert duvarda soyut bir resim asılıydı, duvara gömülü hoparlörlerden Jacques Rouchet'in *Play Bach* duyuluyordu kısık sele. Böyle bir berbere ilk kez gidiyordum. Burası berberden öte bir yerdi. Bundan

sonra hamamda da Gregoryen ilahileri duyabilirdiniz belki. Ya da vergi dairesi bekleme salonunda Ryuiçi Sakamoto dinleyebilirdiniz. Saçımı kesen adam yirmi yaşlarındaydı. O da Sapporo hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bu otel yapılmadan önce burada küçük bir otel vardı dediğimde karşılık olarak, Aa, dedi sadece, duygudan yoksun bir ifadeyle. Umurunda değildi. *Cool* biriydi. Men's Bigi gömleği giyiyordu. Ama saç kesişi hiç de fena değildi, oradan memnun ayrıldım.

Berberden çıktıktan sonra lobiye dönüp daha sonrasında ne yapacağımı düşündüm. Sadece kırk beş dakika geçmişti.

Aklıma yapacak bir şey gelmedi.

Çaresiz, lobideki kanepeye oturup bir süre boş boş etrafa bakındım. Resepsiyonda dün geceki gözlüklü kız vardı. Benimle göz göze gelince biraz heyecanlandı. Neden acaba? Bana karşı bir şey mi hissetmişti? Bilmiyorum. Saat on bir olmuştu. Öğle yemeğini düşünmek için uygun bir zamandı. Otelden çıkıp, dışarıda ne yesem diye düşünerek caddelerde dolaşmaya başladım. Ama gördüğüm hiçbir restoran ilgimi çekmedi, iştahım yoktu. Gözüme ilişen bir restorana girip spagetti ve salata sipariş ettim. Bira da içtim. Henüz başlamamıştı ama her an kar yağabilirdi. Bulutlar hiç kımıldamıyordu, *Gulliver'in Gezileri*[1] *ndeki* uçan ada gibi şehrin yukarısını yoğun bir şekilde kaplıyordu. Yeryüzündeki her şey kül rengine bürünmüş gibi görünüyordu. Çatal, salata, bira, tümü kül renginde görünüyordu. Böyle bir günde doğru düzgün bir şey düşünmek pek mümkün değildi.

Taksi tutup şehir merkezine indim, alışveriş merkezinde alışveriş yaparak vakit geçirdim. Çorap, iç çamaşırı, yedek pil, seyahat için diş fırçası ve tırnak makası satın aldım. Akşam yemeği için sandviç, bir küçük şişe brendi de aldım. Hiçbirine özellikle ihtiyacım yoktu. Sadece zaman geçirmek için yaptığım bir alışverişti. Böylece iki saat geçti.

Sonra anacaddede gezindim, vitrinlere baktım, sıkılınca bir kafeye girip kahve içerek Jack London'm biyografisini okumaya devam ettim. Öyle böyle derken nihayet akşam oldu. Uzun ve sıkıcı bir film izler gibi geçen bir gündü. Zamanı boşa harcamak da oldukça gayret gerektiren bir şeydir.

Otele döndükten sonra resepsiyonun önünden geçerken biri bana adımla seslendi. Gözlüklü resepsiyon görevlisi genç kadındı. Beni çağırıyordu. Ona doğru gittim, resepsiyon bankosunun köşesine doğru götürdü beni. Orası kiralık araba servisi bölümüydü, tabelanın yanında yığılı broşürler vardı sadece, hiçbir görevli yoktu.

Elinde tükenmezkalemi döndürürken, bir şeyler demeye çalışıyormuş ama nasıl söyleyeceğini bir türlü bilmiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Kafası karışmıştı ve ürküyordu besbelli.

“Affedersin, kiralık araba başvurusunda bulunuyormuş gibi yap lütfen” dedi. Sonra yan gözle resepsiyona doğru baktı. “Müşterilerle özel konuşmamız kurallara aykırı da.”

“Tamam” dedim. “Kiralık araba fiyatlarını sorayım, sen de bana cevap ver o halde. Bu özel bir konuşma sayılmaz.”

Yüzü kızardı biraz. “Özür dilerim. Bu otel kurallar konusunda çok sıkı.”

Gülümsedim. “Gözlük çok yakışıyor” dedim.

“Efendim?”

“Gözlük sana çok yakışıyor. Çok şirinsin” dedim.

Parmağıyla gözlük köprüsüne hafifçe dokundu. Sonra öksürdü. Sanırım çabuk heyecanlanan biriydi. “Aslında sana sormak istediğim bir şey var” dedi kendini toparlayınca. “Özel bir konu.”

Mümkün olsa başını okşayıp onu rahatlatmak istiyordum ancak bunu yapamayacağım için bir şey söylemeden yüzüne baktım.

“Hani dün şu sözünü ettiğin, önceden burada olan otel” dedi kısık sesle. “Aynı isimdeki Yunus Otel... O otel nasıl bir yerdi acaba? *Normal* bir otel miydi?”

Kiralık araba broşürlerinden birini elime alıp inceler gibi yaptım. “Normal bir otel ne anlama geliyor, tam olarak?”

Beyaz bluzunun kollarını çekiştirdi, sonra öksürdü.

“Şey... tam ifade edemiyorum ama tuhaflıkları olan bir otel miydi? Merakıma bir türlü engel olamıyorum.”

Gözlerinin içine baktım. Daha önce düşündüğüm gibi bunlar dürüst ve güzel gözlerdi. Doğrudan gözlerine bakınca yine kızardı.

“Merakıma engel olamıyorum demekle ne demek istiyorsun pek anlamadım ama her halükârda konuşmaya başlarsam konu uzayacak. Burada anlatmam mümkün değil. Hem senin işin de yoğun.”

Resepsiyonda çalışan meslektaşlarına hızlıca bir baktı. Sonra altdudağını güzel dişleriyle hafifçe ısırdı. Biraz bocaladı ama sonra karar vermiş gibi başını salladı.

“Peki o zaman, işim bittikten sonra buluşup konuşalım mı?”

“İşin ne zaman biter?”

“Sekizde. Ama buranın yakınlarında görüşmemiz mümkün değil. Kurallar çok sıkı. Uzak olsa iyi olur.”

“Buradan uzakta rahatça konuşabileceğimiz bir yer biliyorsan oraya gidebiliriz.”

Başıyla onayladı, biraz düşündükten sonra masada duran not defterine tükenmezkalemle yerin adım ve basit bir haritasını çizdi. “Bu yazdığım yerde beni bekle lütfen. Sekiz buçuğa kadar gelirim” dedi.

Notu montumun cebine koydum.

Bu kez o doğruca gözlerime baktı. “Benim tuhaf olduğumu düşünme lütfen. İlk kez yapıyorum bunu, kuralları çiğniyorum. Ama böyle yapmak zorundayım. Nedenini sonra anlatırım.”

“Tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Endişelenme” dedim.

“Ben kötü biri değilim, insanlar benden pek hoşlanmaz ama nefret de etmezler.”

Tükenmezkalemi elinde çevirerek dediklerim üzerine biraz düşündü, pek anlamış gibi görünmüyordu. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayıldı, sonra işaretparmağıyla yeniden gözlüğünü düzeltti. “Görüşmek üzere” dedikten sonra resmi bir baş selamı vererek yerine döndü. Çekici bir kadındı. Ruhsal açıdansa biraz dengesiz.

Odama dönünce buzdolabından bira çıkarıp içtim ve alışveriş merkezinin yiyecek bölümünden satın aldığım biftekli sandviçin yansını yedim. Kendi kendime, böylece bir hareket başlamış oldu, dedim. Birinci vitesle kalkış yapmıştım, nereye gideceğimi bilemesem de en azından olaylar yavaş yavaş gelişmeye başlamıştı. Fena değildi.

Banyoya gittim, saçlarımı yıkadım. Sessizce, hiç şarkı mırıldanmadan tıraş oldum. Tıraş losyonu sürüp dişlerimi fırçaladım. Uzun zamandan beri ilk kez aynada doğrudan kendi yüzüme baktım. Büyük bir keşif yapmadığım gibi görüntümde beni özellikle cesaretlendiren bir şey de yoktu. Aynadaki, her zamanki yüzümdü.

Akşam yedi buçukta otelden çıktım, otelin giriş kapısının önünden taksiye bindim, resepsiyondaki kızın yazdığı notu şoföre gösterdim. Taksi şoförü bir şey demeden başını sallayarak adresi bildiğini belirtti ve beni o mekânın önüne kadar götürdü. Bin yenden biraz fazla tutmuştu. Beş katlı bir binanın en alt katında küçük bir bardı burası, kapıyı açınca Gerry Mulligan’ın müziği karşıladı beni. Mulligan’m henüz alabros saç tıraşlı olduğu, gömlek giydiği, Chet Baker ve Bob Brookmeyefin de grupta yer aldığı zamanlardaki albümüydü. Eskiden çok dinlerdim. Adam and the Ants’in çıkmasından önceki dönemlerdi.

Adam and the Ants.

Ne kadar da saçma adlar veriyorlar gruplarına!

Bar tezgâhındaki sandalyeye oturdum, Gerry Mulligan’ın nitelikli solosunu dinlerken bir kadeh, suyla seyreltilmiş J&B’yi yavaş yavaş içtim. Saat sekizi kırk geçmesine rağmen kız henüz gelmemişti. Pek umursamadım bu

durumu. Muhtemelen işi uzamıştı. Bann ortamı hiç fena değildi, ayrıca tek başına zaman geçirmeye de alışkındım. Müzik dinleyerek viskimi içtim, bitince ikinci kadehi ısmarladım. Etrafta özellikle görülecek bir şey olmadığından önümdeki küllüğe bakıyordum.

Geldiğinde saat dokuzu beş geçiyordu.

“Özür dilerim” dedi telaşla. “İş çok uzadı. Bir anda yoğunlaştı, benden sonraki görevli de gecikti.”

“Sorun değil. Endişe etme” dedim. “Nasılsa bir yerlerde vakit geçirecektim.”

Köşedeki masaya geçelim, dedi. Viski kadehimi alıp oraya geçtim. Deri eldivenlerini, ekose atkısını, gri paltosunu çıkardı. Kalın sarı kazağı ve koyu yeşil yün eteğiyle kaldı. Kulağında kaliteli küpeler vardı. *Bloody mary* ısmarladı.

içkisi geldi, ondan bir yudum aldı. Yemek yedin mi, diye sordum. Henüz yemedim ama pek aç değilim. Saat dörtte bir şeyler atıştırmıştım, diye yanıtladı. Viskimden bir yudum aldım, o da *bloody* mu/y sinden bir yudum içti. Telaş içinde geldiği belli oluyordu, otuz saniye kadar bekleyip nefes alıp verişini düzenledi. Elime bir fıstık alıp inceledim, ağzıma attım, sonra bir diğerini aldım ve onu da inceleyip ağzıma attım. O rahatlayana dek bunu yapmaya devam ettim.

Son bir kez derin bir nefes ahp verdi. Çok uzun sürmüştü bu nefesi. Kendi de çok uzun olduğunu düşünmüş olmalı ki sonrasında başını kaldırıp gergin bir şekilde gözlerime baktı.

“İşin zor mu?” diye sordum.

“Öyle” dedi. “Oldukça zor. İşime henüz tam alışamadım, otel yeni açıldığından üst yönetim de oldukça tedirgin.”

Ellerini masanın üzerine uzatıp parmaklarını birleştirdi. Serçeparmağında bir yüzük vardı. Aksesuar olarak güzel değildi, son derece sıradan bir yüzüktü. İkimiz birden bir süre onun yüzüğüne baktık.

“Şu eski Yunus Otel” dedi, “bunun yaptığın röportajlarla bir ilgisi yok değil mi?”

“Röportaj?” mı diye sordum. “Neden sordun bunu?”

“Öylesine sordum işte” dedi.

Bir şey demedim. Dudaklarını ısırdı, duvardaki tek bir noktaya dikti gözlerini.

“Biraz karışıklık çıkmıştı da. Yukarıdakiler sıkı sıkı uyarmışlardı. Medyayla ilgili olarak. Buranın satın alımıyla ilgili şeylerde... Anlıyorsun değil mi? Bunları yazarsan otel zor duruma düşer. Müşteri odaklı iş ne de olsa. İmajımız zedelenir.”

“Şimdiye dek bir şey yazıldı mı peki?”

“Bir kez, haftalık bir magazin dergisinde. Otelde kirli işler mi dönüyor, şirket satışa direnenleri mafyanın adamlarını kullanarak bastırdı mı gibi şaibelerle ilgili şeyler...”

“Yani bu karışıklığın nedeni eski Yunus Otel mi?”

Başını önüne eğerek *bloody* znur/sinden içti. “Sanırım öyle. Bu yüzden de müdürümüz o otelin adını duyunca seninle çok dikkatli konuşmuştu, öyle değil mi? Gerçekten de ben bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Sadece bu otele Yunus Otel adının verilmesinin, önceki otelle bir ilgisi olduğunu duymuştum birinden.”

“Kimden?”

“Siyahlardan birinden.”

“Siyahlar?”

“Siyah kıyafet giyen bir grup.”

“Anladım” dedim. “Bunun dışında Yunus Otelle ilgili kulağına gelen bir şey oldu mu?”

Başını hayır anlamında salladı. Sonra sol elinin parmaklarıyla sağ serçeparmağındaki yüzüğe dokundu. “Korkuyorum” dedi. “O kadar çok korkuyorum ki, kendimi çaresiz hissedecek kadar?

“Korkmak mı? Dergide haber çıkmasından mı?”

Hafifçe başını salladı. Bir süre kadehi dudağına dayalı durdu. Nasıl anlatacağını bilmiyor gibiydi.

“Hayır, değil. Dergi umurumda değil. Dergide yazılanların benimle bir ilgisi yok ki. Öyle değil mi? Çıkacak haberlerden oteldeki üst düzey yöneticiler rahatsız olacaktır. Benim söylediğim tamamıyla farklı bir şey. Ben otelin kendisinden söz ediyorum. O otelde tuhaf bir şeyler var. Hiç de normal olmayan bir şeyler... Çarpık bir şeyler...”

Sustu. Ben viskimin kalanını içip yenisini söyledim. Onun için de ikinci *bloody mary'yi* ısmarladım.

“Nesinin çarpık olduğunu düşünüyorsun, somut olarak?” diye sordum. “Yani elle tutulur bir şey varsa tabii.”

“Olmaz mı!” dedi üzüntülü bir ifadeyle. “Var olmasına var ama bunu cümlelere döküp anlatmam çok zor. Bu yüzden de bu konuda şimdiye dek kimseyle konuşmadım. Hissettiğim şey son derece somut ama ne zaman söze dökmeye kalksam, somutluğu giderek azalır gibi oluyor. Bu yüzden de pek iyi ifade edemiyorum.”

“Gerçek hissi veren bir rüya gibi mi?”

“Rüyadan farklı. Ben sık rüya görürüm ama zaman geçtikçe rüyaların gerçeklik hissi geçer. Ama *bu otelinki* öyle değil. Ne kadar süre geçse de aynı kalıyor. Hep, hep ama hep aynı kalıyor. Ne kadar zaman geçse de orada olduğu haliyle duruyor. Gözümün tam önünde canlanıyor.”

Sessizce onu dinliyordum.

“Pekâlâ, anlatmaya çalışayım” dedi ve içkisinden bir yudum aldı. Sonra kâğıt mendille dudağını sildi. “Ocak ayıydı. Ocak başı. Yılbaşından birkaç

gün sonra. Gece vardiyasın-daydım -pek gece vardiyasına kalmam ama o gün eleman yetersiz olduğundan çaresiz kalmıştım- ve işim bittiğinde gece on ikiyi bulmuştu. îş o saatte bitince şirket bir taksi çağırır ve herkesi sırayla evine bıraktırır. O saatte tren kalmaz çünkü. On ikiden biraz önce iş bitmişti, üzerimi değiştirmiş, görevli asansörüyle on altıncı kata çıkmıştım. On altıncı kattaki görevli dinlenme odasında kitabımı unutmuştum. Ertesi gün alsam da olurdu ama okumam yanda kalmıştı ve birlikte taksiyle döneceğimiz kızın işi biraz uzamıştı, ben de o sırada kitabı alabilirim diye düşünmüştüm. On altıncı katta konuk odalarından farklı olarak görevlilere ait bir oda vardır. Bu dinlenme odasında dinlenip çay içeriz. Ben de sık sık orayı kullanırım.

Asansörün kapısı açıldı ve ben de gayet normal bir şekilde dışarı çıktım. Hiçbir şey düşünmeden. Hani vardır ya öyle durumlar, her zaman yapmaya alışık olduğun şeyler, gitmeye alışık olduğun yerler; düşünme gereği duymadan hareket edersin, refleks gibi. Ben de son derece normal bir şekilde adımımı attım. Aklımda başka bir şey vardı. Şimdi ne olduğunu anımsamıyorum. Ellerim montumun cebindeydi ve koridorda duruyordum, birden etrafın kapkaranlık olduğunu fark ettim. Zifiri karanlıktı. Şaşırmış halde arkama bakınca asansörün kapısının kapandığını gördüm. Elektrikler mi kesildi acaba diye düşündüm bir an için. Ama bu mümkün değildi. Her şeyden önce otelde jeneratör vardı. Elektrik kesilse hemen devreye girerdi, otomatik olarak, pat diye. Gerçekten, hiç vakit kaybetmeden girerdi. Bu tür durumlar konusunda eğitim aldığımdan iyi bilirim. Bu nedenle elektrik kesilmiş olamazdı. Haydi milyonda bir ihtimal olarak jeneratör de arızalandı diyelim, o durumda da koridordaki acil durum aydınlatması devreye girerdi. Bu yüzden de o denli karanlık olması mümkün değildi. Koridor en kötü ihtimalle yeşil ışıkla aydınlatılmış olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Ne var ki koridor kapkaranlıktı. Tek görebildiğim, asansörün düğmesi ve katın numarasıydı. Kırmızı dijital rakamlar. Hemen düğmeye bastım tabii. Ama asansör aşağıya doğru hareket etti, geri gelmedi. Hay aksi diye düşünüp etrafa bakındım. Korkuyordum, sinir bozucu bir durumdu. Neden olduğunu anlıyor musun?”

Başımı salladım.

“Acaba otelin sisteminde bir sorun mu olmuştu? Teknik açıdan bakınca öyle olmalıydı. Yine büyük bir yaygara kopacak demekti. Yöneticiler telaşlanacaktı. îzin günümde işe gelecek, gün boyunca talim üzerine talim yapmak zorunda bırakılacaktım. Çok can sıkıcı olacaktı, tam da izin günümde.”

Anlıyorum, dedim.

“Bunları düşünürken sinirlendim. Korkmaktan ziyade si-nirlenmiştim. Neler oluyor diye bakayım diye düşündüm ve. iki üç adım attım. Yavaşça. Tuhaf bir durum vardı. Ayak seslerim her zamankinden farklıydı. Alçak topuklu ayakkabı giymiştim ama yürüme hissi her zamankinden farklıydı. Her zamanki döşemenin hissi değildi bu. Daha toktu sanki. Yanılıyor olamazdım, bu konuda epey hassasımdır. Gerçekten. Hava da her zamankinden farklıydı. Nasıl desem, küf kokuyor gibiydi. Otelin havasından tamamen farklıydı. Otelimizde hava bütünüyle havalandırma sistemiyle kontrol edilir. Buna çok dikkat edilir. Öyle sıradan bir klima sistemi de değildir; *iyi* hava üfler. Diğer otellerdeki gibi aşırı kuru olup da burunda kuruma yapmaması için doğal hava üfler. Bu şartlarda küf kokusu olması düşünülemez. Ama o koridordaki hava sanki çok uzun süre kapalı kalmış bir yerin havası gibiydi. Onlarca yıl öncesinin havasıydı. Çocukken köydeki dedemi ziyarete gittiğimde eski yüklüğü açınca oradan gelen koku gibiydi. Pek çok eski şeyin kokusu birbirine karışmış ve orada öylece kalmış gibi kokardı yüklük.

Yeniden asansöre doğru baktım. Şimdi asansör düğmesinin ışığı da sönmüştü. Hiçbir şey görünmüyordu. Bütün ışıklar gitmişti, tamamen. Korkutucuydu. Korkutucu olmaması mümkün mü? Zifiri karanlıkta tek başına kalmıştım. Korkuyordum. Ama tuhaf şekilde etrafta hiç ses duyulmuyordu. *Çıt çıkmıyordu.* Tek bir ses bile yoktu. Tuhaf değil mi? Elektrik kesilmiş ve etraf karanlığa bürünmüştü. Herkesin bağırıp çağırması gerekmez miydi? Otel neredeyse tamamen doluydu, böylesi bir durumda büyük bir karmaşa olmalıydı. Buna rağmen ortalık rahatsız edici derecede sessizdi. Ne olduğunu anlayamamıştım.”

İçeceklerimiz geldi. Birer yudum aldık. Kadehi masaya geri koydu ve gözlüğüne dokundu. Ben sessizce onun konuşmaya devam etmesini bekledim.

“Şimdiye kadar anlattıklarımı anladın mı?”

“Anladım sanırım” dedim başımla onaylayıp. “On altıncı katta asansörden indin. Etraf kapkaranlıktı. Koridorun kokusu farklıydı. Ortalık aşın sessizdi. Tuhaf bir şeyler oluyordu.”

Bir iç çekti. “Övünüyor gibi görünmek istemem ama pek korkak biri değilimdir. En azından bir kız için oldukça cesur olduğumu düşünüyorum. Sırf elektrik kesildi diye öyle sıradan kızlar gibi zırıl zırıl ağlamam. Korkmasına korkarım ama korkuma yenilmem. Bu yüzden de ne olduğunu anlamak istedim. El yordamıyla koridorda ilerledim.”

“Ne tarafa doğru?”

“Sağa” dedikten sonra sağ elini kaldırdı, böylece kuşkusuz sağ taraf olduğundan emin oldu. “Evet, sağ tarafa doğru ilerledim. Yavaşça. Koridor zifiri karanlıktı. Duvar boyunca devam edince koridor sağa doğru kıvrıldı, ileride belli belirsiz bir ışık gördüm. Çok cılız bir ışıktı bu. Çok derinlerden gelen bir mum ışığına benziyordu. Birileri mum bulup onu yakmış diye düşündüm. Oraya gideyim dedim içimden ve yaklaştığımda o mum ışığının hafifçe aralık bir kapıdan geldiğini gördüm. Tuhaf bir kapıydı. Hiç görmediğim türden bir kapı. Otelimizde böyle bir kapı yoktu. Ama ışık oradan sızıyordu. Kapının önünde dikildim ama sonrasında ne yapmam gerektiğini bilemedim. İçeride biri olup olmadığı anlaşılmıyordu, tuhaf biri çıkıp gelirse başım belaya girebilirdi, hem bu kapıyı da daha önce hiç görmemiştim. Ne olacağını görmek için kapıyı hafifçe tıklattım. Neredeyse işitilmeyecek kadar hafif bir sesle, tık tık diye. Ama ses düşündüğümden çok daha büyük bir yankı yaptı. Etraf çok sessiz olduğundandı herhalde. Yine de bir karşılık alamadım. On saniye kadar. O on saniye boyunca kapının önünde dikilip bekledim. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Sonra içeriden bir hışırtı geldi. Ağır kıyafetler giymiş birisinin yerden kalkması gibi bir ses. Sonra da ayak sesi duydum. Çok yavaş adımlardı. Hışır, hışır, hışır diye ayaklarını sürüyerek yürüme sesi. Adım adım kapıya yaklaştı.”

O sesi hatırlarmış gibi havaya baktı. Sonra başını salladı.

“O sesi işitir işitmez dehşete kapıldım. O ayak sesleri bir insana ait değildi. Kanıtım yoktu ama sezgilerim öyle söylüyordu. Bunların insan ayak sesi

olmadığını, insanın içinin ürpermesi nasıl bir histir ilk kez anladım, o anda, içim gerçekten de donuyormuşum gibi ürpermişti. Laf olsun diye demiyorum, abartmıyorum. Koşarak kaçmaya başladım. Var gücümle. Bir iki kere yere düştüm diye aklımda kalmış. Külotlu çorabım yırtılmıştı. Ama tam da net hatırlayamıyorum. Koşarak kaçtığımdan başka bir şey hatırlayamıyorum. Koşarken, bir yandan da sürekli düşünüyordum, asansör hâlâ çalışmıyorsa ne yaparım diye. Neyse ki asansör çalışıyordu. Kat numarasının ve düğmenin ışığı yanıyordu. Asansör birinci kattaydı. Can havliyle düğmeye bastım ve asansör yukarı çıkmaya başladı. Ama çok yavaştı. Gerçekten de inanılmayacak denli yavaş. İkinci kat... Üçüncü kat... Dördüncü kat... Haydi çabuk gel, haydi çabuk gel diye içimden dua ettim ama işe yaramadı. Çok zaman alıyordu gelmesi. Sanki benimle dalga geçiyordu."

Biraz soluklandı, *bloody mary^en* bir yudum daha aldı. Sonra yüzüğünü döndürdü.

Ben yine bir şey demeden, konuşmaya devam etmesini bekledim. Müzik bitmişti. Birileri gülüyordu.

"Duyuyordum. Ayak seslerini! Hışır, hışır, hışır diye bir ses çıkararak yaklaşıyordu. Yavaş yavaş ama kesin bir şekilde. Hışır, hışır, hışır diye. Bir şey odadan çıkmış, koridorda yürüyerek bana doğru geliyordu. Korkuyordum. Hayır, korkudan fazlasıydı bu. Midem yukarı doğru çıkmış, boğazıma kadar gelmişti sanki. Tüm bedenimden ter boşanıyordu. Kötü kokulu soğuk ter. Titriyordum. Sanki derimin üzerinde bir yılan dolanıyordu. Asansör hâlâ gelmemişti. Yedinci kat... Sekizinci kat... Dokuzuncu kat... Ayak sesleri yaklaşıyordu."

Yirmi otuz saniye kadar sustu. Sonra yine parmağındaki yüzüğü usulca döndürdü. Radyo kanalını ayarlar gibi. Bar tezgâhı taburesinde oturan bir kadın bir şeyler söyledi, yanındaki adam güldü. Barmen hemen yeniden müzik çalsın istedim.

"Öylesine bir korkuyu hayatımda hiç hissetmemiştim" dedi kuru bir sesle.

"Sonra ne oldu peki?" diye sordum.

“Sonra bir baktım asansörün kapısı açıktı” dedi omuz silkerek. “Kapı açıldı, koridora lambanın ışığı süzüldü. Titreye titreye birinci katın düğmesine bastım. Lobiye döndüğümde herkes şaşırdı. Bu normaldi, çünkü rengim sapsarıydı ve hiçbir şey diyemeyecek kadar titriyordum. Müdür geldi ve ‘Hey, ne oldu sana böyle?’ diye sordu. Ben de soluk soluğa olanları anlattım ona. On altıncı katta tuhaf bir şeyler olduğunu söyledim. Müdür bunun üzerine hemen erkek çalışanlardan birini çağırdı ve üçümüz birlikte on altıncı kata çıktık. Ne olduğunu anlayabilmek için. Ama on altıncı katta her şey normaldi. Lambalar ışıl ışıl yanıyordu, o bayat koku da yoktu. Her zamanki gibiydi. Dinlenme odasına gidip oradaki arkadaşa da sordu. Arkadaş uyumamış, hep uyanık kalmıştı ve elektrik kesintisi olmadığını söyledi. Her ihtimale karşı on altıncı katı köşe bucak dolaştık ama anormal tek bir şey bile yoktu. Afallayıp kalmıştım.

Aşağıya inince müdür beni odasına çağırdı. Ağzını açıp gözünü yumacak diye düşünmüştüm. Ama kızmadı. Olanları bütün detaylarıyla bir daha anlatmamı istedi. Ben de her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlattım. O hışır hışır eden sese kadar. Anlattıklarım aptalca geliyordu. Hayal filan görmüşsündür deyip kahkahayı basacak diye düşündüm.

Ama gülmedi. Aksine ciddi bir yüz ifadesiyle dinledi beni. Sonra da, ‘Ortada bir yanlış anlama olduğunu düşünüyorum. Diğer çalışanları korkutmamak için bu konuda sessiz kal lütfen’ dedi. Bizim otelin müdürü bu kadar nazik cümleler kuran biri değildir aslında. Konuşurken bağırıp çağıran, insanları azarlayan biridir. İşte o zaman, acaba diye düşündüm, bu anlattıklarımı ilk yaşayan ben değil miyim?”

Sustu. Dediklerini zihnimde toparlamaya çalıştım. Bir şeyler sormamın iyi olacağını düşündüm.

“Peki diğer çalışanların benzer konuşmalar yaptığını duydun mu hiç?” diye sordum. “Senin deneyimlediğin türde alışılmadık şeyler, garip olaylar, tuhaf şeyler? Söylenti olsa bile?”

Bir süre düşündükten sonra hayır anlamında salladı başını. “Duymadım. Ama hissediyorum. Orada normal olmayan bir şeyler var. Müdürün, dediklerimi duyduğu andaki tepkisi de bunu gösteriyor; dahası, otelde fısır fısır konuşuluyor. Olanları iyi ifade edemiyorum ama tuhaf bir şeyler

oluyor. Bundan önce çalıştığım otelde kesinlikle bu tür şeyler yaşanmıyordu. Bu kadar büyük bir otel değildi, şartları da farklıydı ama bu otel diğerlerinden çok farklı. Önceki çalıştığım otelde de hayalet masalları anlatılırdı -her otelin en az bir masalı vardır- ve hepimiz güler geçerdik. Ama burası farklı. Gülüp geçilecek gibi değil. Bu yüzden daha da korkutucu. Müdür o zaman gülüp geçseydi keşke. Ya da kızıp bağırsaydı. Öyle olsaydı ben de belki bir yanlışlık oldu diye düşünebilirdim."

Gözlerini kısarak, elinde tuttuğu kadehe dikti.

"Sonra bir daha on altıncı kata çıktın mı?" diye sordum.

"Defalarca" dedi donuk bir surat ifadesiyle. "İşyeri ne de olsa. Gitmek istemesem de gitmem gereken zamanlar oldu. Ama sadece gündüz vakti. Gece gitmedim. Ne olursa olsun gitmedim. Bir kez daha aynı şeyleri yaşayamazdım. Bu yüzden de gece vardiyasına kalmadım. Amirlerime kalmayacağımı bildirdim. Açıkça."

"Bugüne dek bu anlattıklarından başkasına söz etmedin, değil mi?"

Hafifçe başını salladı. "Az önce de söylediğim gibi, bugün ilk defa anlattım. Anlatmak istesem de anlatacak kimsem yok ki. Belki bu konuda bir şey biliyorsundur diye düşündüm. Orada olanlar hakkında."

"Ben mi? Neden öyle olduğunu düşündün ki?"

Boş gözlerle bana baktı. "Emin değilim... Yunus Otel'i biliyordun ve o otelin yok olmasıyla ilgili anlatacaklarını dinlemek istedim... Böylece benim deneyimlediğim şeylerle ilgili bir olay aklına gelebilir diye düşündüm."

"Özellikle aklıma gelen bir şey yok" dedim bir süre düşündükten sonra. "Dahası, ben de o otel hakkında pek bir şey bilmiyorum. Küçük, pek iş yapmayan bir oteldi. Dört yıl kadar önce o otelde kalmış, sahibiyle tanışmıştım, bu yüzden bir kez daha geldim. Hepsi bu. Eski Yunus Otel son derece normal bir oteldi. Onunla ilgili tuhaf bir şey de işitmedim hiç."

Eskiden kaldığım Yunus Otel'in normal bir otel olduğunu düşünmüyordum kesinlikle ama şimdilik bu konuyu açmayacaktım.

"Ama bu öğleden sonra Yunus Otel normal bir otel mi diye sorduğumda, bu konu uzar demiştin değil mi? Neden öyle söylemiştin?"

"Bu çok kişisel bir konu" diye açıkladım. "Anlatmaya başlarsam konu uzadıkça uzar. Senin anlattıklarınla da doğrudan bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum hem."

Benden bunları duyunca hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. Dudaklarını büzüp, bir süre ellerinin üstüne baktı.

"Bir faydam dokunmadığı için özür dilerim. Sen yaşadıklarını anlatmış olmana rağmen" dedim.

"Olsun" dedi. "Senin bir suçun yok. Hem anlatmak da iyi geldi. Epey ferahladım. Bunları içimde taşıdıkça rahata ere-miyordum."

"Öyle olmalı" dedim. "Kimseye anlatmayıp içinde taşıyınca insanın zihninde de iyice büyür" dedim, iki elimi açıp balon şişirirmiş gibi yaparak.

Bir şey demeden başıyla onayladı. Yüzüğünü parmağında döndürüp çıkardı, sonra yine yerine taktı.

"Baksana, sen anlattıklarıma inanıyorsun değil mi? On altıncı katta yaşadıklarıma?" dedi parmaklarına bakarak.

"Elbette inanıyorum" dedim.

"Gerçekten mi? Ama anlattıklarım tuhaf değil mi?"

"Kesinlikle tuhaf. Ama böyle şeyler oluyor. Kendimden biliyorum. Bu yüzden, senin söylediklerine inanıyorum. Bir şey ötekiyle bağlanıyor. Bir şekilde."

Ben böyle deyince düşüncelere daldı.

"Sen bugüne kadar hiç böyle bir şey deneyimledin mi?"

"Evet” dedim. "Deneyimledim.”

"Korktun mu o sırada?”

"Hayır, korkmadım” diye yanıtladım. "Diğer bir deyişle, her şeyin birbiriyle bağlantısı vardı. Benim durumumda...”

O sırada sanki sözcüklerim aniden uçup gitti. Uzaklarda bir yerde birileri telefonun fişini çekmişti sanki. Bir yudum viski içtikten sonra, bilmiyorum, dedim. "Tam ifade edemiyorum. Ama Öyle bir şeyler yaşadım. Bu yüzden de sana inanıyorum. Başkası söylese inanmazdım belki ama senin dediğine inanıyorum. Gerçekten.”

Başını kaldırıp gülümsedi. O ana kadarki gülümsemelerinden farklı bir gülümsemeydi bu. İçtendi. Konuşunca rahatlamıştı.

“Seninle konuşunca, nasıl oldu bilemiyorum ama, rahatladım. Ben oldukça çekingen biriyimdir, ilk karşılaştığım birine kendimi kolay kolay açamam ama seninle çekinmeden konuşabiliyorum.”

“Sanırım aramızda ortak bir şey var” dedim neşeyle gülümseyerek.

Bu dediğime nasıl bir cevap vereceğini bilemedi, sonunda da bir şey demedi. Derince iç çekti sadece. Ama insana kötü his veren bir iç çekme değildi bu. Sadece nefesini düzene sokmak için yapmıştı. “Şey... bir şeyler yiyelim mi? Birden acıktığımı hissettim.”

Düzgün bir restorana yemeğe gitmeyi teklif ettim ama burada hafif bir şeyler yiyebileceğimizi söyledi. Garsonu çağırıp pizza ve salata sipariş ettim.

Yemek yerken birçok konudan konuştuk. Oteldeki işinden, Sapporo’daki hayattan bahsettik. Kendiyle ilgili şeylerden de söz etti. Yirmi üç yaşındaydı, liseden mezun olduktan sonra meslek yüksekokulunda iki yıl turizm ve otelcilik okumuştu, Tokyo’daki bir otelde iki yıl çalışmanın ardından Yunus Otel’in verdiği iş ilanına başvurmuş, işe alınınca da Sapporo’ya gelmişti. Sapporo’ya gelmek onun için iyi olmuştu, çünkü ailesi Asahikava yakınlarında geleneksel bir Japon pansiyonu işletiyormuş.

“Oldukça iyi bir pansiyondur. Uzun süredir işletiyorlar” dedi.

“Burada pratik yapıp deneyim kazanıyorsun yani, sonra da ailenin işini mi devralacaksın?” diye sordum.

“Öyle değil” dedi. Sonra eli yine gözlüğünün köprüsüne gitti. “İşi devralmak gibi çok ileride olabilecek şeyleri şimdilik düşünmüyorum. Ben sadece, otelde çalışmayı seviyorum, o kadar. Otele çeşit çeşit insanın gelmesini, orada kahp sonra da gitmelerini seviyorum. Bu beni rahatlatıyor. Huzur veri*yor.* Çocukluğumdan beri böyle bir çevrede bulunduğum için de alışkınım.”

“Anlıyorum” dedim.

“Nasıl anlayabilirsin ki?”

“Resepsiyonda dururken otelin ruhu gibi görünüyorsun.”

“Otelin ruhu mu?” dedi ve güldü. “Harika bir ifade bu. Öyle olabiliyorsam ne mutlu.”

“istersen olabilirsin” dedim gülümseyerek. “Ama kimse otelde sürekli kalmıyor. Böylesi iyi mi sence? Oradan gelip geçiyorlar sadece.”

“Evet” dedi. “Ama orada sürekli kalırlarsa korkarmışım gibi geliyor. Neden acaba? Korkak mıyım? Herkes geliyor ve sonra gidiyor. İşte bu beni rahatlatıyor. Tuhaf mı böyle hissetmem? Normal bir kız bu şekilde düşünmez değil mi? Normal bir kız daha istikrarlı bir şey ister, değil mi? Ama ben onlar gibi değilim. Neden acaba? Hiç bilmiyorum.”

“Senin tuhaf olduğunu düşünmüyorum” dedim, “içinde bir şeyler henüz tam oturmamış sadece.”

Dediğimi garipsemiş gibi baktı bana. “Bunu nereden bildiğini bana da söyler misin?”

“Nereden biliyorum acaba?” dedim. “Biliyorum işte.”

Bir süre bu dediğim üzerine düşündü.

“Kendinden söz etsene” dedi.

“Hiç ilginç biri değilimdir” dedim. Olsun, sen yine de anlat, dedi. Bunun üzerine ben de biraz kendimden söz ettim. Otuz dört yaşındayım, boşandım, yazıp çizme işleri yaparak geçimimi sağlıyorum. İkinci el Subaru marka bir arabam var. Eski ama müzik sistemi ve kliması da var.

Kendini tanıtma. Objektif gerçeklik.

İşim hakkında daha çok şey öğrenmek istedi. Gizleyecek bir şeyim olmadığından ben de anlattım. Yakın zamanda bir aktrisle yaptığım söyleşiden, Hakodate’deki restoran röportajlarından söz ettim.

“İşin çok ilginçmiş” dedi.

“Bir kere bile ilginç olduğunu düşünmedim. Yazı yazmakla ilgili hiçbir sıkıntım yok. Yazmak hoşuma gidiyor. Yazınca rahatlıyorum. Ama yazdıklarımın içeriği beş para etmez. Hiçbir anlamı yok.”

“Peki işinin hangi kısmı canını sıkıyor?”

“Günde on beş restoran dolaşıp, sunulan yemeklerden birer lokma yiyip gerisini olduğu gibi bırakmak. Bunun tamamıyla yanlış olduğunu düşünüyorum.”

“İyi de hepsini yiyemezsin ki, öyle değil mi?”

“Elbette bunu yapamam. Öyle yaparsam üç günde ölürüm. Herkes de aptal olduğumu düşünür. Bu şekilde ölünce de kimse bana acımaz.”

“Ee, çare yok demek ki” dedi gülerek.

“Çare yok” dedim. “Bunu biliyorum. Bu yüzden kar küre-meye benzetiyorum işimi. Başka çarem olmadığı için yapıyorum. İlginç olduğu için yapıyor değilim.”

“Kar küremek” dedi.

“Kültürel kar küreme” dedim.

Neden boşandığımı sordu.

“Boşanmak istediğimden boşanmadım. Bir gün aniden eşim çıkageldi, yanında bir adamla.”

“İncindin mi?”

“Böylesi bir durumla karşılaşan kim olursa olsun incinmez mi?”

Yanağını eline dayayıp bana baktı. “Özür dilerim. Aptalca bir soru oldu. Ama nasıl incindiğini pek hayal edemedim. Nasıl incindin acaba? İncinince ne olur insana?”

“Keith Haring rozetini montunun yakasına takmak gibi bir şey.”

Güldü. “O kadarcık mı?”

“Demek istediğim bunun kronik bir durum olduğu. Her gün sineye çektiğin bir şeyse hangisinin yara açtığı anlaşılmaz olur. Ama yine de o oradadır. Yara dediğin böyle bir şeydir. İşte budur diye çıkarıp gösterilecek bir şey değildir. Gösterilebi-liyorsan, o kadar da büyük bir yara değil demektir.”

“Söylemek istediğini çok iyi anlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle görünmüyor olabilir ama ben de pek çok konuda incindim, hem de çok” dedi kısık sesle. “Pek çok şey yaşadım ve neticede Tokyo’daki oteli bıraktım. İncinmiştim. Acı vericiydi. Ben bazı şeyleri yoluna koymada pek başarılı değilimdir.”

“Hımm” dedim.

“Hâlâ da devam ediyor incinmişliğim. Yaşadıklarım aklıma gelince şimdi bile kahroluyorum.”

Yüzüğünü yine çıkardı, sonra yerine taktı. *Bloody* znu/y’sinden içip gözlüğüne dokundu. Gülümsedi.

Epey içki içtik. Kaç kadeh sipariş ettiğimizi unutacak kadar içtik. Saat on biri geçiyordu. Kol saatine baktı, yarın sabah erken kalkacağım, artık döneyim, dedi. Eve kadar taksiyle bırakayım, dedim. Dairesi arabayla on dakikalık mesafedeydi. Hesabı ödedim. Dışarıda yine hafif hafif kar yağıyordu. Çok olmasa da yer buzlanmıştı, kaygandı. Kol kola girip taksi durağına yürüdük. Sarhoştu ve başı dönüyordu.

"Şey... hani şu arazi satışıyla ilgili karmaşık şeyler yazan haftalık dergi vardı ya" dedim birden aklıma gelince, "o derginin adını hatırlıyor musun? Bir de yaklaşık olarak yayımlandığı tarihi."

Derginin adını söyledi. Bir gazete şirketinin çıkardığı dergiydi. "Geçen güzdü. Kendim okumadığımdan neler yazdığını tam olarak bilmiyorum" dedi.

Hafif kar yağışı altında beş dakika kadar taksinin gelmesini bekledik. O sırada sürekli kolumu tutuyordu. Rahatlamıştı. Ben de rahatlamıştım.

"Epeydir bu denli sakin vakit geçirmemiştim" dedi. Benim için de durum aynıydı. Duygularımız ortak diye düşündüm.

Bu yüzden olmalı, ilk gördüğümden beri ona karşı iyi hisler besliyordum.

Taksideyken havadan sudan konuştuk. Kar, soğuk, onun çalışma saatleri, Tokyo hayatı gibi şeylerden bahsettik. Bunları konuşurken bundan sonra onunla ne yapacağımı düşünüyordum. Biraz daha ileri gitsem onunla birlikte olabileceğimi biliyordum. Bunu *biliyordum.* Peki o benimle yatmak istiyor mu, işte onu bilmiyordum. Ama onunla yatsam da olur diye düşündüğünü biliyordum. Bunu bakışlarından, soluğundan, konuşmasından ve el hareketlerinden anlıyordum. Ben tabii ki onunla yatmak istiyordum. Onunla yatarsam can sıkıcı bir şey olmayacağını biliyordum. Gelecek ve sonra gidecektim. Aynı onun dediği gibi. Ama karar veremiyordum. Bu şekilde onunla yatmanın adil olmayacağı düşüncesi aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Benden on yaş küçüktü, her haliyle güvensizdi, dahası sarhoştu ve yalpalıyordu. Bu, *işaretli* kartlarla iskambil oynamak gibiydi. Adil değildi.

Ama konu seks olunca, adalet bir anlam ifade eder mi ki, diye sordum kendime. Bu şekilde düşününce işler daha kolaylaşıyordu.

Bu da yerinde bir görüştü.

Bu iki görüş arasında gidip geldim. Taksi onun apartmanına varmadan önce son derece sade bir biçimde o, bu ikilemi benim için çözdü. “Kız kardeşimle birlikte yaşıyorum” dedi.

Böylece daha fazla öyle mi böyle mi diye düşünmeye gerek kalmamıştı, rahatlamıştım.

Taksi apartmanın önünde durunca, sana zahmet olmazsa kapıya kadar benimle gelir misin, korkuyorum, dedi. Gece geç vakitte koridorda tuhaf insanlar olabiliyormuş. Şoföre, beş dakika içinde dönerim, bekleyin dedim. Kızı kolundan tutarak buzlu yoldan apartman girişine kadar yürüdüm. Sonra üç kat yu-kan çıktık. Gereksiz tek bir şeyin bile olmadığı, basit bir beton binaydı. 306 numaralı kapının önüne gelince çantasını açtı ve elini içine sokup anahtan çıkardı. Sonra bana dönüp beceriksiz bir şekilde gülümseyip, teşekkürler, iyi vakit geçirdim, dedi.

Ben de iyi vakit geçirdim, dedim.

Anahtarı çıkardı, kilitte çevirip kapıyı açtı, zıvanadan tık diye kuru bir ses çıkarak koridorda yankılanmıştı. Sonra anahtan tekrar çantasına koydu. Öylece yüzüme bakarak durdu. Karatahtaya yazılmış sorulara bakarmışçasına. Kararsız kalmıştı. Kafası karışmıştı. Kolayca güle güle diyemiyordu. Anlamıştım.

Duvara elimi dayayıp onun karar vermesini bekledim. Ama kolay kolay bir karara varamadı.

‘İyi geceler. Kız kardeşine selamlar” dedim.

Dudaklan dört beş saniye kadar sımsıkı kapalı kaldı. “Yalan söyledim, kız kardeşimle yaşamıyorum” dedi kısık sesle. “Aslında tek başına yaşıyorum.”

“Anlamıştım” dedim.

Yüzü yavaş yavaş kızardı. “Nasıl anladın?” dedi.

“Nasıl mı? Anladım işte” dedim.

“Ne gıcıksın!” dedi.

“Öyle miyim? Olabilir” dedim. “Ama önce de dediğim gibi, insanlann hoşuna gitmeyen şeyler yapmam. insanları zorlamam da. Bu yüzden, yalan söylemesen de olurdu.”

Bir süre bocaladı, sonra güldü. “Öyle ya. Yalan söylemeye gerek yoktu.”

“Ama?” dedim.

“Ama öylece söyleyiverdim işte, incindiğim şeyler oldu. Önce de dediğim gibi. Bir sürü şey geldi başıma.”

“Ben de incindim. Keith Haring bile incinmiştir.”

Güldü. “Şey... içeri gelmek ister misin? Çay içeriz. Seninle biraz daha sohbet etmek istiyorum.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Teşekkürler. Ben de se-

ninle konuşmak istiyorum. Ama içeri girmeyeceğim. Neden bilmiyorum ama bugün dönmemin daha iyi olacağını hissediyorum. Daha fazla konuşmasak iyi olur gibi geliyor. Neden acaba?”

Karatahtada karmaşık bir ideogramı okurmuş gibi gözlerini kısarak baktı bana.

“Pek iyi açıklayamadım. Ama böylesinin daha iyi olacağını düşünüyorum” dedim. “Daha konuşacak çok şey var ama bunları azar azar konuşmak daha iyi olur. Yanılıyor da olabilirim.”

Dediklerimi bir süre düşündü. Sonra düşünmeyi bıraktı, “îyi geceler” dedi ve kapıyı usulca kapatmaya başladı.

“Şey” dedim. Bunun üzerine kapıyı on beş santimetre kadar açtı ve yüzünü gösterdi. “Yakın zamanda sana yine çıkma teklif edebilir miyim?” diye sordum.

Elini kapıya koyarak derin bir nefes aldı. “Olabilir” dedi. Sonra kapıyı kapattı.

Taksi şoförü sıkılmış bir halde spor gazetesi okuyordu. Tek başına dönüp otelin adını söyleyince şaşırdı.

“Gerçekten dönüyor musunuz?” dedi. “Gerek kalmadı, dönebilirsin diyeceksiniz diye beklemiştim. Yani öyle bir hava oluşmuştu. Genelde öyle olur da.”

“Genelde öyle olur” deyip, onunla hemfikir olduğumu belirttim.

“Uzun yıllardır bu işi yapınca pek yanılmam.”

“Uzun yıllar olsa da yanılma payı var. Olası.”

“Orası öyle” dedi şoför, kafası biraz karışmış bir halde. “Siz biraz değişik birisiniz.”

“Öyle mi?” dedim. O kadar değişik biri miydim acaba?

Otel odama dönüp yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Dişlerimi fırçalarken biraz pişmanlık hissettim ama sonrasında mışıl mışıl uyudum. Pişmanlıklarım uzun sürmez.

* * *

Sabah, önce resepsiyona telefon ettim. Rezervasyonumu üç gün uzattım. Sorun çıkmadı. Yoğun sezon değildi. Pek müşteri yoktu.

Sonra gazete alıp otelin yakınındaki Dunkin' Donuts'a girdim, iki sade çörek yedim, iki büyük kupa kahve içtim. Otelin kahvaltısından bir günde sıkılmıştım. Dunkin' Donuts gibisi yoktu. Hem ucuzdu hem de kahvenizi ücretsiz tazeliyorlardı.

Kahvaltının ardından taksiye binip kütüphaneye gittim. Sapporo'nun en büyük kütüphanesine gidelim, dedim şoföre, o da götürdü. Kütüphanede, önceki gece kızın sözünü ettiği haftalık dergiyi araştırdım. Yunus Otel'in haberi 20 Ekim'de çıkmıştı. Haberin olduğu kısmın fotokopisini çektirip yakındaki bir kafede kahve içerken okudum.

Anlaması zor bir makaleydi. Tam anlayana dek defalarca okumam gerekti. Yazar, makalesinin anlaşılır olması için çok gayret göstermişti ama bu gayreti aksine makaleyi daha da karmaşık hale getirmişti. Ürkütücü derecede karmaşıktı. Ama dikkatle okuyunca genel çerçevesini anlamıştım. Makalenin başlığı, "Sapporo'da Kuşkulu Arazi Alımlan: Kirli Ellerin Değdiği Kentsel Dönüşüm"dü.

Özetlersem durum şöyleydi: İlkönce Sapporo şehrinin bir bölümünde büyük ölçüde arazi alımlan olmuştu. İki yıl içinde bu araziler gizliden gizliye, tuhaf şekilde el değiştirmeye başlamıştı. Fiyatlan da anlamsız bir şekilde artış göstermişti. Gazeteci bu bilgiye ulaştıktan sonra araştırmaya başlamıştı. Araştırınca arazilerin çeşitli şirketler tarafından satın alındığını ama pek çoğunun kâğıt üstünde şirket olduk-larmı anlamıştı. Şirket kayıtları vardı. Vergi de ödüyorlardı. Ancak ne ofisleri vardı ne de çalışanları. Sadece kâğıt üzerinde var olan bir şirket, kâğıt üzerinde var olan bir başka şirkete bağlıydı. Gerçekten de ustalıklı bir şekilde kâğıt üzerinde var olan şirketler kanalıyla arazi alım satımı yapılmıştı. Yirmi milyon yene satın alınmış arazi altmış milyona satılmış, sonra iki yüz milyon yene yeniden satın alınmıştı. Kâğıt üzerinde görünen şirketler labirentini birer birer sabırla geçtikten sonra tek bir şirkete ulaşılıyordu. "B Endüstri Şirketi." Bir

emlak şirketiydi. Bu gerçekte var olan bir şirketti. Akasaka'da büyük ve modaya uygun büyük bir binası vardı. Bu B Endüstri açık şekilde değil ama "A Holding" denen bir holdinge bağlıydı. Bir demiryolu şirketini, otel zincirlerini, sinemaları, yiyecek zincirlerini, mağazaları, dergileri, kredi şirketlerinden sigorta şirketlerine kadar pek çok şirketi içinde barındırıyordu. Gazeteci araştırmayı daha da ileriye götürmüştü. Öyle yapınca da ilginç bir şey bulmuştu. B Endüstri Şirketinin satın aldığı bölge, Sapporo şehrinin kentsel dönüşüm planını sürdürdüğü araziydi. Metro inşası, kamu binalarının taşınması gibi genel yatırımlar bu arazide yapılacaktı. Bu yatırımın büyük kısmı devlet tarafından karşılanacaktı. Hükümet, Hokkaydo bölgesi ve Sapporo şehri aralarında anlaşıp kentsel dönüşüm planı yaparak nihai karara ulaşmıştı. Yer, ölçek, bütçe ve benzeri konularda anlaşmışlardı. Ancak işin aslı o karar verilen bölgedeki yer yıllar öncesinden başlayarak birileri tarafından satın alınmıştı. Anlaşılan birileri A Holdingce bilgi akıtmıştı. Ve planın nihai haline ulaşmasından bile önce arazi satın alınılan gizlice yürütülmüştü. Diğer bir deyişle, o son karar en başından beri siyasi olarak verilmişti.

Satın almalarda başı Yunus Otel çekiyordu. Önce Yunus Otel'in birinci derecede kıymetli arazisi garanti altına alınmıştı. O büyük otel, A Holding'in merkez ofisi gibiydi. Elebaşı gibi bir görev üstlenmişti. Dikkatleri üzerine çekmiş, yatırımların akışını değiştirerek o bölgenin dönüşüm sembolü olmuştu. Her şey incelikli bir plan doğrultusunda ilerlemişti. Kapitalizm böyle bir şeydi işte. Son derece büyük yatırımlar yapınca, son derece etkili bilgilere ulaşmak ve son derece yüksek kârlara erişmek mümkündü. Kimse kötü olduğundan değildi. Yatırım yapmak böyle bir eylemi içeriyordu. Yatırım yapmak, yatırım meblağına uygun hamleleri gerektiriyordu. İkinci el araba satın alan birinin lastikleri ve motoru kontrol etmesi gibi, yüz milyarlık yatının yapmak için de o yatıranın uygunluğu detaylıca incelenir, bazı durumlarda müdahale edilir. Böylesi bir dünyada adaletin bir anlamı yoktur. O kadar çok yatınm yapılmıştır ki adalet akla gelmez.

Bazen de zor kullanmak gerekir.

Örneğin arazisini satmaya razı olmayan biri var diyelim. Söz konusu yerde eskiden beri ayakkabıcılık yapan biri bu ve arazisini satmaya razı olmuyor.

Öyle olunca bir yerlerden ürkütücü insanlar çıkagelir. Büyük işletmelerin tam olarak bu tür yollara başvurduğu da olur. Bu şirketlerin elinin uzandığı yerde siyasetçilerden roman yazarlarına, *rock* şarkıcılarından yakuzaya kadar, soluk alıp veren her türde insan yer ahr. Japon kılıcı kuşanmış ürkütücü bir grubu ileri sürerler. Polis onların çıkardığı olaylarla ilgilenmek konusunda pek gönüllü değildir. Çünkü en üst rütbedeki polise dek gerekli konuşmalar yapılmıştır. Tam anlamıyla çürümüş bir sistemdir bu. Yatınm yapmak böyle bir şeydir işte. Kuşkusuz eskiden beri az ya da çok böyle örnekler olmuştur. Değişen, bu şekildeki bir yatınm ağının eskiyle kıyaslanamayacak kadar karmaşıklaşıp zorlu hale gelmesi. Bu durumu mümkün kılan şey ise büyük bilgisayarlar oldu. Dünyada var olan türlü çeşitli olaylan ve görüngüleri bu ağın içine topladı. Sermaye denen şey bir araya toplanıp parçalara aynldıkça iş buralara kadar vardı. Abartılı bir söylemle, adeta dini bir eyleme dönüşmüş oldu, insanlar sermayenin dinamiğine tapınır hale geldi. Mitleştirildi sermaye. Tokyo'nun arazi fiyatları, pınl pırıl parlayan Porsche'ler tapınma sembolü oldu. Bunun en büyük nedeni ise, yaşadığımız dünyada artık mit diye bir şeyin kalmamış olması.

Buna yüksek ölçekli kapitalist toplum denir. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin bizler işte böyle bir toplumda yaşıyoruz, iyi ve kötü standartlan kendi içinde bölündü. Karmaşıklaştı, îyi kendi içinde, trend olan iyilik ile trend olmayan iyilik diye ayrıldı. Kötü kendi içinde, trend olan kötülük ile trend olmayan kötülük diye aynldı. Trend olan iyiliğin içinde munta-zamhk olduğu gibi sıradanlık da vardı; hippilere özgü unsurlar olduğu gibi *cool* unsurlar da vardı; moda olan şeyler olduğu gibi züppece şeyler de vardı. Bunlann bir arada oluşlarından keyif alınır oldu. Missoni kazak altına Trussardi pantolon ve Pollini ayakkabı giymek gibi karmaşık bir stilden keyif alınır oldu. Böylesi bir dünyada felsefe de gitgide ekonomi teorilerine benzedi. Felsefe, dönemin dinamikleriyle birleşti.

O zaman basit olduğunu düşünmesem de 1969 yılında dünya çok basitmiş aslında. İnsanlar, protestoları bastırmaya kalkan polise taş fırlatmakla kendini ifade etmiş oluyordu. Kendini basitçe ifade edebildiğin iyi bir dönemdi. Karmaşıklaşan felsefe ortamında polise kim taş atar? Kim öne çıkıp da göz yaşartıcı gaz yemeye razı gelir? işte bu, *günümüz.* Bir uçtan diğerine ağlar örülmüş halde. Ağın dışında ise başka bir ağ örülü. Hiçbir

yere gidemezsin. Taş attın diyelim, o taş sekip sana döner. Gerçekten sana döner.

Gazeteci var gücüyle o şüpheli durumun üzerine gitmişti. Ne var ki sesini yükselttiği ölçüde makalesinin inandırıcılığı gücünü yitirmişti, iddiasının gücü iyice zayıflamıştı. Fark edememişti bu durumu. Makalede yazanlar bir şüphe olarak kalmıştı. Yüksek ölçekli kapitalizmin bilinen süreciydi bu. Burada yazılanlar herkes tarafından bilinir, bu yüzden de kimse gerçek anlamda dikkat etmez. Büyük sermaye adil olmayan şekilde bilgi elde edip arazi satın alır ya da siyasi baskı yaptırır, yakuza küçük bir ayakkabı dükkânı sahibini tehdit eder, sıradan, küçük bir otelin işletmecisini yumruklar; bunlar kimin umurunda ki? Olan olur. Zaman, kayan kum gibi kaymaya devam eder. Durduğumuz yer eskiden bulunduğumuz yer değildir artık.

Harika bir makaleydi. Detaylıca araştırma yapmıştı ve hakkaniyet duygusuyla doluydu. Ama demode olmaktan kaçma şansı yoktu.

Makalenin fotokopisini cebime koydum, bir fincan kahve daha içtim.

Yunus Otel'in eski sahibini düşündüm. Doğuştan başarısızlığın gölgesinde kalmış o talihsiz adamı. Bu dönemi atlatmayı başaramamıştı.

"Trende ayak uyduramadı" dedim sesli bir şekilde.

Garson önümden geçerken tuhaf bir surat ifadesiyle bana baktı.

Bir taksiye binip otele döndüm.

Otel odamdan eski ortağımı aradım. Tanımadığım biri açtı telefonu ve adımı sordu, sonra bir başkası çıktı ve o da adımı sordu, sonra nihayet o çıktı. Meşgul olduğu anlaşılıyordu. Önceki konuşmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Ondan bilinçli olarak uzak durmuş değildim. Sadece onunla konuşacak bir şeyim yoktu. Ona karşı daima iyi hisler beslemişimdir, şimdi de hislerimde bir değişiklik yok. Ama neticede o benim için (ve de ben onun için) "artık geçip gitmiş olan" zamanlara aidiz. Onu oraya ben itmemiştim. Kendisi de yapmış değildi. İkimiz ayrı yollar seçmiştik. Bu yollar kesişme-mişti. Hepsi buydu.

Nasılsın, diye sordum.

İyiyim, dedi.

Ben şimdi Sapporo'dayım deyince, oralar soğuk mu, diye sordu.

Evet, soğuk, diye yanıtladım.

İşler nasıl, diye sordum.

Yoğun, diye yanıtladı.

İçkiyi abartmıyorsun değil mi, dedim.

Son zamanlarda pek içmiyorum, dedi.

Kar yağıyor mu orada, diye sordu.

Şu anda yağmıyor, dedim.

Birbirimize nazik bir şekilde top atar gibi bir süre sohbete devam ettik.

"Senden bir şey isteyeceğim" diye böldüm bu akışı. Ondan bir iyilik alacağım vardı. Bunu o da hatırlıyordu, ben de hatırlıyordum. insanlardan sıkça istekte bulunan biri değildim.

"Olur" diye basitçe cevapladı.

"Hani eskiden birlikte otel tanıtım bültenleri işi yapmıştık ya" dedim, "beş yıl kadar önce, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Onlarla hâlâ iletişimin var mı?"

Biraz düşündü. "Pek aktif bir iletişim olduğunu söyleye-mesem de var. Yeniden iletişim kurabiliriz."

"Orada iş dünyasının gerisinde olup bitenleri bilen bir *gazeteci* vardı diye hatırlıyorum. Adını unuttum. Zayıf biriydi, sürekli tuhaf bir şapka takan bir adamdı. Onunla iletişime geçebilir misin?"

"Olabilir. Ne öğrenmek istiyorsun?"

Ona Yunus Otel skandali hakkmdaki makaleyi anlattım. Derginin adını ve sayısını not aldı. Sonra büyük Yunus Otel yapılmadan önceki küçük Yunus Otel'i anlattım. Ardından da öğrenmek istediklerimi sıraladım: Neden yeni otel "Yunus Otel" adını devam ettirmişti? Eski Yunus Otel'in işletmecisine ne olmuştu? Skandal konusunda daha sonra nasıl gelişmeler yaşanmıştı?

Bunların tümünü not aldı, telefonda bir kez okudu.

"Bu kadar mı?" diye sordu

"Bu kadar" dedim.

"Acil mi?" diye sordu.

"Evet, lütfen" dedim.

"Gün içinde haber vermeye çalışacağım. Kaldığın yerin telefon numarasını verir misin?"

Otelin telefon numarası ile oda numaramı söyledim.

"Şimdilik hoşça kal" deyip telefonu kapattı.

Otelin kafeteryasında hafif bir öğle yemeği yedim. Lobi***ye*** indiğimde resepsiyondaki gözlüklü kızı gördüm. Bir süre lobinin bir köşesindeki koltuğa oturup onu seyrettim. Meşguldü. Beni fark etmemişti. Ya da fark etmiş ama görmezden gelmişti. Benim için ikisi de birdi. Sadece onu az da olsa görmek istemiştim. Onu seyrederken, dün gece onunla yatmak isteseydim yatmıştım, diye düşündüm.

Arada bir kendimi cesaretlendirmem gerekiyordu.

Onu on dakika kadar seyrettikten sonra asansörle on beşinci kata çıktım, odamda kitap okudum. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Pek ışık geçirmeyen bir perdenin altında yaşamak gibi bir histi. Her an telefon gelebilirdi, bu yüzden dışan çıkmak istemedim, odada olunca da kitap okumaktan başka yapacak bir şey yoktu. Jack London'm biyografisini sonuna dek okuyup bitirdikten sonra Ispanya iç savaşı hakkında bir kitaba başladım.

Uzadıkça uzayan bir öğleden sonrasıydı. Pencere dışındaki griliğe azar azar karanlık karışmaya başlayıp nihayet akşam olmuştu. Melankolinin doğası azıcık değişmişti. Dünyada iki renkten başka renk yoktu sanki. Gri ve siyah. Belirli aralıklarla yer değiştiriyorlardı sadece.

Oda servisini arayıp sandviç ısmarladım. Sandviçleri yedikten sonra dolaptan bira çıkardım. Yudum yudum içtim. Yapacak iş olmayınca her şeyi yavaş yapanm. Saat yedi buçukta eski ortağımdan telefon geldi.

"Görüştüm" dedi.

"Bilgi almak zor oldu mu?" dedim.

"Eh işte" diye yanıtladı biraz düşündükten sonra. Anladığım, çok zor olmuştu. "Hemen söyleyeyim. Öncelikle, bu konunun üstü tamamen örtülmüş. Üstü örtülüp iplerle sımsıkı bağlanmış ve bir kasanın içine konmuş. Kimse onu oradan çıkaramaz. Olay kapanmış. Artık ortada bir skandal da yok. Hükümetin içinde ya da belediye meclisinde göze çarpmayan iki-üç değişiklik yapılmış olabilir. Ama önemli bir şey değil.

Ufak ayarlar sadece. Onun dışında kimseye dokunmamışlar. Savcılık da biraz ilgilenmiş durumla ama kesin bir sonuca ulaşamamış. Birçok çetrefil durum oluşmuş. Bu yüzden de bilgi toplamak zor oldu."

"Bu kişisel bir şey, kimseye sorun çıkarmam."

"Sorulan sorduğum kişiye de böyle söyledim."

Ahize elimde buzdolabına gittim, bir bira daha çıkardım, tek elimle kapağını açtım ve bardağa doldurdum.

“Dikkatli ol; beceriksizlik yaparsan başın belaya girer” dedi. “O kadar büyük bir mesele yani. Neden bu işe karışıyorsun anlamadım ama pek bulaşmasan daha iyi olur. Bir sebebin vardır elbette ama daha sakin, kendine uygun bir yaşam sürmeni öneririm sana. Benimki gibi bir yaşamın olsun da diyemem gerçi.”

“Anlıyorum” dedim.

Öksürdü. Biramdan bir yudum aldım.

“Eski Yunus Otel’in işletmecisi direnince başına kötü şeyler gelmiş. Çıkıp gitseymiş iyi olacakmış ama gitmemiş. Durumu tam görememiş.”

“O türden biriydi zaten” dedim. “Trende ayak uyduracak biri değildi.”

“Bir sürü kötü şey gelmiş başına. Mesela yakuzalar otele yerleşmiş ve ellerinden geleni artlarına koymamışlar. Hukuki sorun oluşturmayacak şekilde tabii. Ürkütücü adamlardan bazıları sürekli lobide oturuyormuş. Biri içeri girince gözlerini dikip bakıyorlarmış. Hayal edebiliyorsun değil mi ne kadar ürkütücü olduğunu? Oteldekiler ses çıkaramamışlar.”

“Anlıyor gibiyim” dedim. Yunus Otel’in işletmecisi yaşamında her türden talihsizliğe alışık biriydi. Ufak tefek olaylara şaşırmazdı.

“Ama nihayetinde Yunus Otel’in işletmecisi tuhaf bir şart koşmuş. Bu şartı kabul edilirse çıkıp gideceğini söylemiş. Tahmin et bakalım neymiş bu şart?”

“Bilmiyorum” dedim.

“Düşün biraz” dedi. “Bu senin sorularından birinin de cevabı aynı zamanda.”

“Yunus Otel adını devam ettirme şartı mı?”

“Aynen öyle!” dedi. “Şart buymuş. Ve alıcı bu şartı kabul etmiş.”

“Neden acaba?”

“Kötü bir ad değil çünkü. Öyle değil mi? Yunus Otel’ kötü bir ad değil.”

“Ee yani” dedim.

“Dahası A Holding tam o sırada yeni bir otel zinciri kurma planı yapıyormuş. O güne dek yaptıkları işlerden farklı olarak, üst sınıf lüks bir zincir. Ve henüz onun adını vermemişlermiş.”

‘Yunus Otel zinciri” dedim.

“Öyle, Hilton, Hyatt gibi otellerle rekabet edecek kategoride bir zincir.”

‘Yunus Otel zinciri” diye tekrarladım. Devralınan ve büyütülen bir rüya. “Peki eski Yunus Otel’in sahibine ne olmuş?”

“Onu kimse bilmiyor” dedi.

Biradan bir yudum daha aldım, tükenmezkalemle kulak-mememi kaşıdım.

“Oteli devretme karşılığında aldığı yüklü miktarda parayla bir şeyler yapıyordur. Ama ne yaptığını öğrenme imkânı yok. Yoldan geçen herhangi biri gibi, yan rollerden biri sonuçta.”

“Öyle” diye onayladım.

“Söyleyeceklerim bu kadar” dedi. “Bunları bulabildim. Başka da bir şey bilmiyorum. Tamam mı?”

“Teşekkürler. Çok faydalı oldu” diyerek teşekkür ettim.

“Hı hı” dedi ve tekrar öksürdü.

“Bu görüşmenin sana belli bir masrafı oldu mu?” diye sordum.

“Hayır” dedi. “Bir kere yemeğe çıkarırım, Ginza’da bir gece kulübüne götürürüm, yol masrafını karşılarım. Önemli bir şey değil. Nasıl olsa hepsini gider olarak yazacağım. Her şeyi gider olarak gösteriyorum. Vergi danışmanım daha çok gider göster diyor. Bu yüzden merak etme. Eğer

Ginza'daki kulübe gitmek istersen gelecek sefer seni de götüreyim. Gider olarak gösteririz. Oralara hiç gitmemişsindir değil mi?"

"Ginza'deki gece kulüplerinde ne yapılır ki?"

"îçki ve kadınlar var" dedi. "Birilerini oraya götürünce vergi danışmanım aferin diyor."

"Vergi danışmanınla git madem" dedim.

"Geçenlerde gittik" dedi sıkıntılı bir şekilde.

Vedalaşıp telefonu kapattık.

Telefonu kapattıktan sonra eski ortağım hakkında düşündüm biraz. Benimle aynı yaştaydı ama göbeği çıkmaya başlamıştı. Masanın üstüne ilaçlarını sıra sıra dizen, seçimler hakkında ciddi ciddi düşünen biriydi. Çocuklarının gittiği okulla ilgili endişeleri olan, karısıyla sürekli kavga eden, buna karşın ailesini seven bir adam. Çekingen bir yanı olmakla birlikte bazen içkiyi fazla kaçırırdı ama temelde işini tam ve özenli yapan biriydi. Pek çok anlamda düzgün bir adam.

Üniversiteden mezun olduktan sonra birlikte çalışmaya başlamış ve uzun süre böyle devam etmiştik. Ufak bir tercüme bürosuyla başlayıp yavaş yavaş işin ölçeğini büyütmüştük. Eskiden de pek yakın arkadaş sayılmazdık ama kafalarımız uyuşuyordu. Her gün yüz yüze geldiğimiz halde tek bir kere bile kavga etmemiştik. O iyi aile terbiyesi görmüş sakin bir insandı, ben de zaten kavga etmeyi sevmiyordum. Aramızda ufak tefek görüş ayrılıkları olsa da karşılıklı saygı çerçevesinde birlikte iş yapmaya devam ettik. Ama nihayetinde, belki de en doğru zamanda, ayrıldık. Ben aniden ayrıldıktan sonra o bensiz devam etti, açıkçası ben yokken işi çok daha

iyi hale geldi. Günden güne daha başarılı oldu. Şirketi de büyüdü. Yeni insanları işe aldı ve onları iyi çalıştırdı. Tek başına çalışmak onun için çok daha iyi oldu.

Sanırım sorun bendeydi. Muhtemelen benim içimdeki bir şey onun için sağlıksız bir gölge oluşturuyordu. Bu yüzden de ben ayrıldıktan sonra işleri

aldı yürüdü. Teşvik ederek, tavrını koyarak insanları iyi çalıştırdı, muhasebeci kıza ilginç olmayan fıkralar anlattı, değmeyeceğini düşünse de bol para harcayıp birilerini Ginza'daki gece kulüplerine eğlenmeye götürdü. Eğer birlikte çalışmaya devam etseydik sanırım bu konularda anlaşamazdık ve aramızda gerginlik oluşurdu, o da bunların hiçbirini olması gerektiği şekilde yapamazdı. Gözümü üzerinde hisseder, yapacağı her şeyde benim ne düşüneceğime takılır kalırdı. Öyle bir adamdı çünkü. Aslında, onun yanlındayken neler yaptığına pek de dikkat etmezdim ben.

Yine de kendi başına kalması iyi oldu, diye düşündüm. Pek çok anlamda.

Kısacası, benim işten ayrılmamla artık yaşma uygun biçimde hareket edebilir hale geldi. Yaşa uygunluk, diye düşündüm. Sonra "yaşma uygun" diye sesli söyledim. Sesli söyleyince sesim benden başka birine aitmiş gibi geldi kulağıma.

* * *

Saat dokuzda bir kez daha telefon çaldı. Kimden olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, başta sesin nereden geldiğini bile anlamamıştım. Telefondu. Dördüncü çalışında ahizeyi kaldırıp kulağıma götürdüm.

“Bugün lobide oturup beni izledin değil mi?” dedi resepsiyondaki kız. Sesinden kızmadığı anlaşılıyordu, sevinmiş gibi de değildi. Sesi tiz çıkmıştı.

“İzledim” diye onayladım.

Bir süre suskun kaldı.

“İşbaşındayken o şekilde izlenince geriliyorum, hem de çok. Senin yüzünden bir sürü hata yaptım! Sen beni izlerken.”

“Bundan sonra izlemem” dedim. “Sadece cesaret almak için seni izlemiştim. Seni o kadar rahatsız ettiğimi düşünmemiştim. Bundan sonra sana bakmamaya dikkat ederim. Şimdi neredesin?”

“Evdeyim. Duş alıp yatacağım” dedi. “Kalış süreni uzatmışsın değil mi?”

“Hı hı. İşim biraz uzadı da” dedim.

“Beni o şekilde izleme. Bunu yaparsan sıkıntıya düşerim.”

“Bir daha izlemem.”

Bir süre sustu.

“Şey... ben fazla mı gerginim sence? Genel olarak?”

“Bilmem. Kişiye göre değişir bu. Ama biri tarafından izlenen herkes gerilir. Takılma buna. Ayrıca benim bir şeylere bakarken farkında olmadan dalıp gitmek gibi bir huyum var. Pek çok şeye öyle boş boş bakakalırım.”

“Neden öyle bir huyun var?”

“Huy denen şeyin açıklanması zordur” dedim. “Ama sana bakmamaya dikkat ederim. Benim yüzümden işinde hata yapmanı istemem.”

Dediklerim hakkında bir süre düşündü.

“îyi geceler” dedi nihayetinde.

“îyi geceler” dedim.

Telefon kapandı. Banyoya girip çıktım, on bir buçuğa kadar kanepede kitap okudum. Sonrasında kıyafetlerimi giyip koridora çıktım. Labirent gibi uzayıp kıvrılan koridorun bir köşesinden ötekine yürüdüm. En dipte görevli asansörü vardı. Görevli asansörü konuklar tarafından fark edilmeyecek bir yerdeydi ama tamamıyla gizlenmiş de değildi. Acil çıkış işareti tarafına yürüyünce oda numarası olmayan yan yana sıralanmış birkaç kapının sonundaydı asansör. Konukların yanlışlıkla binmemesi için “yük asansörü” diye bir etiket de yapıştırılmıştı üzerine. Bir süre önünde durup inceledim, asansör zemin katta durmuştu. Bu saatte kimse tarafından kullanılmıyordu anlaşılan. Tavandaki hoparlörden hafif bir müzik sesi geliyordu. Paul Mauriat’nın “Love is Blue” adlı parçasıydı çalan.

Asansörün düğmesine bastım. Düğmeye basar basmaz sanki asansör uyanmış, bir anda gözlerini açmış da başını kaldırmış gibi yukarıya doğru çıkmaya başladı. Kat numaraları 1, 2, 3, 4, 5, 6 diye arttı. Yavaş ama kararlı bir şekilde yaklaştı. Bense “Love is Blue”yu dinleyerek numaralara baktım. İçinden biri çıkarsa, asansörleri karıştırdım, diyecektim. Ne de olsa otel konukları her zaman böyle yanlışlıklar yapardı. 11, 12, 13, 14 diye artmaya devam etti numaralar. Bir adım geri attım, iki elimi cebime sokup kapının açılmasını bekledim.

15’te numaraların artışı durdu. Kısa bir süre geçti. Hiçbir ses duyulmadı. Sonra kapı açıldı, içeride kimse yoktu.

Çok sessiz bir asansörmüş bu, diye düşündüm. Eski oteldeki o astımlı gibi ses çıkaran asansörden tamamıyla farklıydı. içeri girdim, on altıncı katın düğmesine bastım. Kapı ses çıkarmadan kapandı, hafif bir hareketlilik hissettim, sonra kapı yeniden açıldı. On altıncı kattaydım. Ancak on altıncı kat resepsiyondaki kızın dediği gibi karanlık değildi. Işıklar yanıyordu,

tavana gömülü hoparlörden “Love is Blue” duyuluyordu. Hiç koku yoktu. Bir de kendim görmek için on altıncı katı baştan sona yürüdüm. On altıncı kat da on beşinci katla tamamıyla aynı düzene sahipti. Koridor kıvrılarak devam ediyor, konuk odaları yan yana sıralanıyor, arada yiyecek içecek otomatlarının toplandığı alan ve birkaç konuk asansörü yer alıyordu. Oda kapılarının önüne, oda servisinin getirdiği akşam yemeğinin tabaklan bırakılmıştı. Halı koyu kırmızı, yumuşak ve kaliteliydi. Ayak sesi duyulmuyordu. Etrafta çıt çıkmıyordu. Müzik, Percy Faith’in “A Summer Place”ine döndü. Koridorun sonuna dek yürüyüp sağa döndüm, yarıda vazgeçip konuk asansörüyle on beşinci kata indim. Sonra bir kez daha aynı şeyi yaptım. Yük asansörüyle on altıncı kata, ışıkların yandığı, son derece normal görünen koridora yeniden çıktım. “A Summer Place” çalmaya devam ediyordu.

Vazgeçtim ve on beşinci kata indim, iki yudum brendi içip yattım.

* * *

Şafak söktü, siyah griye döndü. Kar yağıyordu. Ee, dedim kendi kendime, bugün ne yapacaksın bakalım?

Yapacak bir şey yoktu - her zamanki gibi.

Kar altında Dunkin' Donuts'a kadar yürüdüm. Orada çörek yiyip iki fincan kahve içtim, gazete okudum. Gazetede seçimle ilgili haberler vardı. Sinema filmi reklamlarında gitmek istediğim bir filme rastlamadım. Filmlerden biri, ortaokuldaki sınıf arkadaşımın yardımcı oyuncu olarak oynadığı filmdi. *Karşılıksız Aşk* adında bir gençlik filmi, gelecek vaat eden genç bir aktris ile yine gelecek vaat eden genç bir idol şarkıcının birlikte oynadıkları, okulda geçen bir filmdi. Eski sınıf arkadaşımın hangi rolü oynadığını düşünmeye gerek duymadan tahmin etmiştim. Yakışıklı, genç, bilgili, iyi bir öğretmen rolündeydi. Uzun boyluydu, sporda yetenekliydi; kız öğrenciler ona öyle hayrandı ki onun adını duymakla bile kendilerinden geçiyorlardı. Başroldeki kız da ona hayrandır. Bu yüzden pazar günü kurabiye yapıp öğretmenin dairesine götürmeye karar verir. Ama bir çocuk da o kıza âşıktır. Sıradan, çekingen biridir... Sanırım böyle bir konusu vardı. Pek düşünmeden de sonra neler olacağı anlaşılabiliyordu.

Arkadaşım aktör olduktan sonra onun oynadığı filmleri merak edip birkaçını izlemiştim. Ama sonraları izlemeyi bıraktım. Hiçbiri ilginç değildi, o da hep aynı rollerde oynuyordu. Yakışıklı, sporda çok yetenekli, temiz pak, uzun boylu bir karakteri canlandırıyordu. Başlarda üniversite öğrencisi rolü daha çoktu, sonra öğretmen, doktor, genç elit şirket çalışanı rollerinde oynamaya başladı. Ama sanki hep aynı rolü oynuyor gibiydi. Kızların hayranlık beslediği karakterdi. Dişleri güzeldi, kocaman gülümseyişini görmek bende bile iyi hisler uyandırıyordu. Ama böylesi bir filmi izlemek için para vermek istemiyordum. Fellini ya da Tarkovski'nin filmleri dışında bir şey izlemem diyen biri değildim; gerçekçi ve entel filmlerin hayranı da değildim, ne var ki arkadaşımın filmleri gerçekten çok berbattı. Filmde neler olacağı daha en başından anlaşılıyordu, diyaloglar sıradandı, filme masraf yapılmadığı gibi yönetmen de baştan savma iş yapıyordu.

Aslında o arkadaşım aktör olmadan önce de karşısmdakin-de iyi izlenim bırakan biriydi. Ama gerçek yüzünü bilemem tabii. Ortaokulda onunla iki yıl boyunca aynı sınıfta okumuştuk. Fen dersindeki deneylerde aynı masayı kullanırdık. Bu yüzden arada bir konuşurduk. Eskiden beri tıpkı filmlerinde olduğu gibi insanda iyi duygular uyandıran biriydi. Kızlar o zamanlar da onu görünce kendilerini kaybetmiş gibi hayran hayran bakarlardı. Kızlarla konuştu mu hepsi de pür dikkat onu dinlerdi. Fen dersi deneylerinde de kızların gözü hep onda olurdu. Anlamadıkları bir şey olunca ona sorarlardı. O zarif bir şekilde gaz ibiğini yakınca, herkes sanki olimpiyatların açılışını izlermişçesine onu seyrederdi. Benim varlığım kimsenin umurunda değildi.

Derslerinde de başarılıydı. Sınıfta hep ya birinci ya da ikinci olurdu. Nazik ve güvenilirdi, hiç kibirli değildi. Ne giyerse giysin tertemiz olurdu, giydikleri de ona yakışır ve onu iyi aile terbiyesi görmüş biri olarak gösterirdi. Tuvalette çişini yaparken bile zarifti. Çişini yaparken zarif görünen bir erkek pek enderdir. Sporda da yetenekliydi, sınıf temsilcisi ola*rak* da başarılıydı. Sınıfın en popüler kızıyla aralarında bir yakınlık olduğu söylense de gerçeği bilmiyorduk. Öğretmenin gözdesi de oydu, veli toplantısında tüm annelerin gözdesi yine o olurdu. Ama gerçekte aklından neler geçerdi, hiçbir zaman bilemedim.

İnsan neden bir de üste para verip bu tür filmleri izlemeye giderdi ki?

Gazeteyi çöp kutusuna attım, karlar içinde yürüyerek otele döndüm. Lobiden geçerken resepsiyona baktım ama o kızı göremedim. Mola saati olabilirdi. Video oyunları köşesine gittim, birkaç el Pac-Man ve Galaxy oynadım. Ne kadar iyi oynasam da çok sinir bozucu oyunlardı. İnsanda saldırganlık duygulan uyandırıyorlardı. Yine de oyun oynayarak vakit geçirilebilirdi.

Sonra odama dönüp kitap okudum.

Boşa geçen bir gündü. Kitap okumaktan sıkılınca pencereden dışan bakıp yağan karı seyrettim. Kar gün boyu yağmaya devam etti. Bugün amma da yağdı, diye düşündüm. Saat on ikide kafeteryaya inip öğle yemeği yedim. Sonra odama dönüp yine kitap okudum, pencereden dışan bakıp yağan kan seyrettim.

Gün hâlâ boş boş geçiyordu. Yatakta kitap okuduğum sırada kapı çaldı, saat dörttü. Açtığımda karşımda o vardı. Gözlük takmış, açık mavi *blazer* ceket giymiş resepsiyondaki kız. Hafifçe araladığım kapıdan bir gölge gibi süzülüp odanın içine girdi, kapıyı kapattı.

“Beni burada görürlerse işten atarlar. Bu otelin çok katı kurallan var” dedi.

Odaya bir göz attıktan sonra kanepeye oturdu, eteğinin ucunu çekiştirdi. Sonra derin bir nefes aldı. “Mola saatim” dedi.

“Bir şey içer misin? Ben bira içiyordum.”

“Gerek yok. Pek vakit yok. Şey... sen gün boyu odana kapanıp ne yapıyorsun?”

“Özel bir şey yaptığım yok. Vakit geçiriyorum. Kitap okuyup yağan kan izliyorum” derken, buzdolabından çıkardığım birayı bardağa doldurdum.

“Hangi kitap?”

“Ispanya iç savaşı hakkında. Başından sonuna dek detaylıca anlatıyor. Farklı görüşler var içinde.” İspanya iç savaşı gerçekten de farklı görüşlere neden olan bir savaştı. Ve böyle bir savaş gerçekten olmuştu.

“Şey... yanlış anlamadın değil mi?” diye sordu.

“Yanlış anlamak mı?” diye sorusunu soruyla yanıtladım. ‘Yanlış anlamaktan kastettiğin şey odama gelmen mi?”

“Hı hı.”

Bardağı elime alıp yatağın kenarına oturdum. ‘Yanlış anlamam. Biraz şaşırdım gerçi ama geldiğine sevindim. Sıkılmıştım ve konuşacak birini arıyordum.”

Odanın tam ortasında ayakta durup üstündeki açık mavi ceketi çıkardı, kırışmaması için masanın önündeki sandalyenin arkalığına astı. Sonra yanıma geldi, ayaklarını birleştirip oturdu. Ceketini çıkarınca narinliği iyice ortaya çıktı, kolayca incinebilir gibi görünüyordu. Kolumu omzuna

doladım. O da başını omzuma yasladı. Çok güzel kokuyordu. Beyaz bluzu özenle ütülenmişti. Beş dakika kadar o halde kaldık. Kolum omzunda, onun başı omzuma dayalı. Gözlerini kapatmıştı, uyuyor gibi sessizce soluk alıp veriyordu. Kar, caddelerin sesini emerek hiç durmadan yağmaya devam ediyordu. Ses namına hiçbir şey duyulmuyordu.

Yoruldu ve bir yerde dinlenmek istedi herhalde, diye düşündüm. Ben tünek gibi bir şeydim. Onun adına üzüldüm. Onun kadar genç ve güzel bir kadının bu kadar çok yorulmasını mantıksız ve adaletsiz buluyordum çünkü. Ama tekrar düşününce bu durum ne mantıksızdı ne de adaletsiz. Yorgunluk denen şeyin güzellik ve yaşla ilgisi yoktu. Tıpkı yağmur, deprem, şimşek ve sel gibiydi.

Beş dakika sonra başını kaldırıp yanımdan kalktı, ceketini giydi. Sonra kanepeye geçti. Serçeparmağmdaki yüzüğe dokunuyordu. Ceketini giyince yeniden biraz gergin ve soğuk göründü.

Yatağın kenarında oturmuş ona bakıyordum.

“Şeey... on altıncı katta tuhaf bir şeyler yaşamıştın ya hani” dedim, “o sırada her zamankinden farklı bir şey yapmış miydin? Asansöre binmeden önce ya da bindikten sonra?”

Başını biraz eğip düşündü. “Hımm... Acaba? Değişik bir şey yapmadım ama... Hatırlayamıyorum.”

“Her zamankinden farklı bir şey yok muydu?”

“Normaldi” deyip omuz silkti. “Tuhaf bir şey yoktu. Gayet normal bir şekilde asansöre bindim, sonra kapı açıldığında her yer kapkaranlıktı. Hepsi bu.”

Başımla onayladım. “Bugün birlikte yemek yiyelim mi?”

Başını salladı. “Affedersin. Önceden verilmiş bir sözüm var.”

“Yann peki?”

“Yann yüzme kulübüne gideceğim.”

“Yüzme kulübü mü?” dedim. Sonra gülümsedim. “Antik Mısır’da da yüzme kulübü olduğunu biliyor muydun?”

“Nereden bileyim” dedi. “Atıyorsun değil mi?”

“Hayır, doğru. İşle ilgili bir belgede okumuştum” dedim. Ama gerçek olsa ne olacaktı ki?

Saatine bakıp ayağa kalktı. “Teşekkürler” dedi. Geldiği gibi sessiz bir şekilde dışarı çıktı. Onun gelişi o günün tek değerli anıydı. Mütevazı bir anlamda. Ama eski Mısırlılar da her günün mütevazı olayları karşısında sevinç duyup mütevazı bir yaşam sürmüşler ve sonra ölüp gitmişlerdi. Yüzme öğrenmiş, ölüleri mumyalamışlardı. Bütün bunların toplamına da uygarlık denir.

Gece on bir olduğunda artık yapacak bir şey kalmamıştı. Yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Tırnaklarımı kesmiş, banyomu yapmış, kulaklarımı temizlemiş, televizyonda haberleri izlemiştim. Şınav çekmiş, esneme hareketleri yapmış, akşam yemeğimi yemiştim. Kitabı da sonuna kadar okumuştum. Ama uykum yoktu. Bir kez daha görevli asansörünü denemek istiyordum ama bunu yapmak için epey erkendi. Görevlilerin gelip gitmelerinin kesilmesi için on ikiden sonrayı beklesem iyi olurdu.

Bir dolu şey hakkında düşündükten sonra neticede yirmi altıncı kattaki bara gitmeye karar verdim. Pencerenin dışındaki engin karanlığa durmadan yağan karı seyrederken martini içip Mısırlılar hakkında düşündüm. Antik Mısırlılar nasıl bir yaşam sürmüşlerdi acaba? Hangi sınıftan insanlar yüzme kulübüne gidiyordu? Herhalde firavunun akrabaları ve asilzadeler gibi üst sınıftakilerdi. Revaçta olan jet sosyete takımından Mısırlılar. Bu insanlar için Nil Nehrinin bir bölümünü havuz haline getirmiş ve orada şık yüzme stilleri öğretmiş olmalılar. Aktör arkadaşım gibi iyi bir izlenim veren öğretmenler, üst sınıf insanlara, “Evet ekselansları, böyle iyi. Ama kulaç atarken sağ kolunuzu biraz daha uzatabilir misiniz lütfen?” gibi şeyler söylemiş ya da yüz ifadesiyle anlatmışlardır muhtemelen.

Bu sahneleri zihnimde canlandırdım. Mavisi mürekkep kadar koyu NiFin suyu, pırıl pırıl parlayan güneş (saz ya da palmiyeden yapılmış bir çardak mutlaka vardı), timsahları ve sıradan halkı uzak tutmak için mızraklı

askerler, rüzgârda sallanan sazlar, firavunun oğulları. Ve tabii ki prensesler. O zaman kızlar da yüzme öğreniyorlar mıydı acaba? Kleopatra mesela? Jodie Foster'm gençlik zamanlarına benzeyen Kleopatra. Acaba o da sınıf arkadaşım olan yüzme öğretmenine hayranlık duyar mıydı? Duyardı sanırım. Kendisine hayranlık duyulması onun var olma nedeniydi ne de olsa.

Böyle bir sinema filmi çeksem ne iyi olurdu diye düşündüm. Öyle bir filmi mutlaka izlemeye giderdim.

Yüzme öğretmeni alt sınıftan olmasın. İsrail ya da Asur gibi ülkelerden birinin kraliyet soyundan olsun. Savaşta yenilince Mısır'a köle olarak getirilsin. Ama iyi huyu zerrece değişmesin; Charlton Heston veya Kirk Douglas'tan farkı da bu işte. Beyaz dişlerini göstererek gülümserken zarif bir şekilde çişini yapsın. Eline ukulele verelim, Nil Nehri kıyısında "Rock-a-Hula Baby"yi çalsın. Bu rolün hakkını ondan başkası veremez.

Ve bir gün firavun ve kafilesi nehirde onun önünden geçer. Yüzme öğretmeni nehir kıyısında sazları biçmektedir. Tam o sırada tekne sarsılır. Yüzme öğretmeni hiç tereddüt etmeden nehre atlar ve harika kulaçlar atarak yüzer, firavunun küçük kızını kucaklar, timsahlarla savaşa savaşa geri döner. Çok zarif biçimde. Fen derslerinde gaz ibiğini yaktığı sıradaki gibi çok zarif biçimde. Bunu gören firavun çok etkilenir, bu genç oğullarıma yüzme öğretsin. Önceki öğretmen dik başlıydı, bir hafta önce onu dipsiz kuyuya attırmıştım. Bu yüzden bu genci Kraliyet Yüzme Kulübü öğretmeni yapayım der. Genç adam iyi izlenim yaratan biridir, böyle olunca da herkesin gözdesi olur. Gece olunca asil kadınlar vücutlarına kokular sürüp onun yatağına girerler. Prens ve prensesler ona hayran kalır. Burada araya *The Bathing Beauty* ve *The King and I* filmlerinden sahneler girer. Öğretmen, prens ve prensesler bir arada senkronize yüzme hareketleri yaparak firavunun doğum gününü kutlarlar. Çok mutlu olan firavunun gözünde öğretmenin değeri katlanır. Ne var ki öğretmen bununla böbürlenmez. Mütevazıdır. Her zaman gülümser, zarif şekilde işer. Yatağına giren asilzade kadınlarla bir saat sevişir, sonra onları tatmin eder, bittikten sonra da saçlarını okşayıp, "Harikaydı" der. Naziktir.

Mısırlı asil kadınlarla birlikte olmak nasıl bir şeydir acaba diye düşündüm ama aklıma somut bir imge gelmedi. Kendimi zorlamaya çalışınca da 20th

Century Fox'un *Kleopatra* filmini hatırladım. Elizabeth Taylor, Richard Burton ve Rex Harrison'ın oynadığı film. Uzun saplı yelpazelerle Elizabeth TayloPı serinleten, Hollywood'vari egzotiklikte, uzun kollu, yanık tenli kızlar. Pozdan poza girip sınıf arkadaşımı tahrik ediyorlar. Bu, Mısırlı kadınların usta olduğu bir şeymiş.

Jodie Foster'ı andıran Kleopatra ona kendini kaptırmış halde.

Evet, böylesi çok sıradan ama öyle olmazsa da film olmaz.

Sınıf arkadaşım da Jodie/Kleopatra'ya kapılmış durumda.

Ne var ki Jodie/Kleopatra'ya kendini kaptıran sadece o değil. Kapkara bir Arap prensi de ona âşık. Aklına Jodie/Kle-opatra gelince birden dans etmeye başlayacak kadar hem de. Bu rolü muhakkak Michael Jackson oynamalı. Aşkı için Arabistan çöllerini aşıp da gelmiş Mısır'a. Kervanın yaktığı kamp ateşi önünde tef çalıp "Billie Jean"i söyleyip dans ederken görürüz onu. Yıldızların ışığı altında gözleri pırıl pırıl parlar. Sonra tabii ki yüzme öğretmeni ile Michael Jackson arasında bir çatışma yaşanır. Aşk çekişmesi.

Buraya kadarını düşünmüştüm ki barmen geldi, affedersiniz ama kapatma saatimiz geldi, dedi. Saate baktım, on ikiyi çeyrek geçiyordu. Barda benden başka kimse kalmamıştı. Barmen, ortalığı toplamıştı. Ne diye bu kadar zaman boyunca saçma sapan şeyler düşünmüştüm ki. Hesap pusulasına imza attım, kalan martiniyi içtim. Sonra bardan çıktım, iki elim cebimde asansörün gelmesini bekledim.

Jodie/Kleopatra erkek kardeşiyle evlenmek zorunda, diye düşündüm. Bu hayali senaryoyu bir türlü aklımdan çıkara-mıyordum. Zihnimde ardı ardına sahneler beliriyordu. Zayıf karakterli, sahtekâr kardeş. Onu kim oynasaydı? Woody Ailen? Haydi oradan! Bu komedi filmi değildi. Sarayda durmadan ilginç olmayan espriler yapar ve plastik bir tokmakla başına vurup dururdu. Olmaz.

Erkek kardeşe sonra karar vereyim. Firavun rolünün Laurence Oliviefye gitmesi gerek. Migreni var ve parmak uçlarını şakaklarına bastırıyor sürekli. Sinirini bozan kişileri dipsiz kuyuya attırıyor ya da yüzerek Nil Nehri'ni

geçmeye zorluyor. Hem entelektüel hem de zalim. İnsanların gözlerini oydurarak çöllere bıraktırdığı da oluyor.

Buraya kadar düşünmüştüm ki asansörün kapısı açıldı. Yavaşça, sessizce. İçeri girip on beşinci katın düğmesine bastım. Ardından da filmin devamını düşündüm. Düşünmek istemiyordum ama durmak istesem de duramıyordum.

Sahne birden değişiyor ve çöl görüntüsü beliriyor. Çölün derinliklerindeki bir mağarada firavun tarafından sürülmüş bir kâhin, hiç kimse tarafından fark edilmeden tek başına sessiz bir yaşam sürüyor. Gözleri oyulmuş halde çölü yürüyerek geçmiş ve mucizevi bir şekilde hayatta kalmayı başarmış. Koyun postuna bürünerek güneşin güçlü ışıklarından korunmuş, karanlıklar içinde yaşıyor. Böcek ve otla besleniyor. Ve iç gözüyle geleceği görüyor. Firavunun yıkılışını, Mısır'ın çöküşünü ve dünyanın değişimini.

Koyun Adam bu, diye düşündüm. Neden böyle bir yerde aniden Koyun Adam ortaya çıkmıştı ki?

Asansörün kapısı yine yavaşça, sessizce açıldı. Düşüncelere dalmış halde dışan çıktım. Koyun Adam, Mısır zamanlarından beri var mıydı? Yoksa her şey benim kafamın içinde kurguladığım anlamsız bir hayalden mi ibaretti? Ellerim cebimde olduğu halde karanlıkta bunlan düşünüyordum.

Karanlık mı?

Etraf kapkaranlıktı. Ufacık bir ışık bile görünmüyordu. Arkamda asansör kapısı kapanınca zifiri karanlıkta kalmıştım. Öyle ki elimi bile göremiyordum. Artık tavan arasındaki hoparlörden müzik de duyulmuyordu. Ne “Love is Blue[W] ne de “A Summer Place” çalıyordu. Hava soğumuştu ve küf kokuyordu.

Böylesi bir karanlığın içinde tek başına ayakta dikilmiş duruyordum.

Ürpertici derecede katıksız bir sessizlik.

Tek bir şeyin bile biçimini ayırt edemiyordum. Kendi bedenimi dahi göremiyordum. Bir şeyin var olduğuna dair tek bir işaret de yoktu. Orada

olan kopkoyu bir hiçlikti sadece.

Böylesi yoğun bir karanlığın içinde kendimi basit, kavramsal bir şey olarak düşünmeye başladım. Bedenim karanlık içinde çözülüp dağılmış, ben biçimsiz bir kavram halini almışım, ektoplazma gibi boşlukta süzülüyorum. Bedenimden özgür kalmışım ama gidecek bir yerim yokmuş. Hiçliğin boşluğunda dolanıyorum. Kâbus ile gerçeklik arasındaki o tuhaf sımrda.

Bir süre olduğum yerde durdum. Hareket etmeye çalışsam da kol ve bacaklarım sanki felç olmuş gibi hissizleşmişti. Sanki derin bir denizin dibine itilmiş gibiydim. Yoğun karanlık tuhaf bir şekilde üzerime abanıyordu. Sessizlik kulak zarıma basınç yapıyordu. Birazcık da olsa gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalıştım. Boşunaydı. Zaman geçtikçe gözün alışacağı türde bir karanlık değildi bu. Zifiri karanlık. Siyah renkli resim boyası üst üste, üst üste defalarca, hiç açıklık bırakmadan sürülmüş gibi koyu bir karanlık. Bilinçsizce ceplerimi karıştırdım. Sağ cebimde cüzdanım ve anahtarlık vardı. Sol tarafta ise odanın kartlı anahtarı, mendil ve biraz bozuk para. Ama bunların hiçbiri karanlıkta işe yaramazdı. Sigarayı bıraktığıma ilk kez pişman oldum. Bırakmamış olsam cebimde ya çakmak ya da kibrit olurdu. Ama şimdi bunun pişmanlığını duymanın anlamı yoktu. Elimi cebimden çıkarıp duvarın olması gereken yere doğru uzattım. Karanlığın derinliğinde kaim, dikey düz yüzeyi hissettim. Duvar oradaydı. Duvar düz ve soğuktu. Yunus Otel'in duvarı olmak için aşırı soğuktu. Yunus Otel'in duvarı bu kadar soğuk değildi. Klima daima çalışsa da hafif bir sıcaklığı olurdu çünkü. Sakinleşip düşüneyim dedim kendi kendime.

Sakinleşip düşüneyim.

Evet, bu durum resepsiyondaki kızın yaşadığı durumla tamamen aynıydı. Ben onun izini sürüyordum yalnızca. Bu yüzden de korkacak bir şey yoktu. O kız bile tek başına bu durumdan sıyrılmayı başarmıştı. Ben de yapabilirdim. Yapılmayacak bir şey değildi. Bu yüzden sakinleşmeliydim. Aynı o kız gibi hareket etmeliydim. Bu otelde tuhaf bir şey gizleniyordu ve o şeyin benimle de bir bağlantısı vardı. Bu otelin kuşkusuz eski Yunus Otel'le bir şekilde bağı vardı. îşte ben de bu yüzden buraya gelmiştim. Öyle değil miydi? *Öyleydi!* Resepsiyondaki kızla aynı şekilde hareket edip onun göremediklerini görmek zorundaydım.

Korkuyor muydum?

Korkuyordum.

Aah! Şaka değil, korkuyordum. Çırılçıplak kalmışım gibi hissediyordum. Kötü bir histi. Bu derin karanlığın acımasız parçacıkları etrafıma yayılmıştı. Göremediğim bu parçacıkların yılanbalıklan gibi sessizce yaklaştığını hissediyordum. Kurtulmanın zor olduğu bir güçsüzlük hissi beni ele geçirmişti. Bedenimdeki tüm gözenekler karanlığa maruz kalmıştı. Gömleğim soğuk terle sırılsıklam olmuştu. Boğazım kurumuştu. Tükürüğümü yutmakta bile güçlük çekiyordum.

Burası neresiydi acaba? Yunus Otel olmadığı belliydi. Kesinlikle farklı bir yerdi. Emin olduğum tek şey buydu. Burası farklı bir yerdi. Bir sının aşıp bu tuhaf yere geçiş yapmıştım. Gözlerimi kapatıp birkaç kez derin nefes aldım.

Bu dediğim aptalca gelebilir ama tam da şimdi Paul Mauriat'nın "Love is Blue"sunu dinlemek istiyordum. Şimdi fon müziği duysam ne kadar da mutlu olurdum. Enerjim yerine gelirdi. Richard Clayderman'a bile razıydım. Şu an için ona bile katlanabilirdim. Los Indios Tabajaras, José Feliciano, Julio Iglesias, Sergio Mendes, Partridge Family, 1910 Fruitgum Company bile olurdu. Şu an her şeye katlanabilirdim. Ne olursa olsun müzik duymak istiyordum; etraf aşırı sessizdi. Mitch Miller ve korosuna da katlanabilirdim. Andy Williamsùn Al Martino'yla düetini bile dinleyebilirdim.

Bırak artık, dedim kendi kendime. Saçma sapan şeyler düşünüyorsun. Ama bir şeyler düşünmek zorundaydım. Ne olursa olsun. Kafamın içindeki boşluğu bir şeylerle doldur-malıydım. Korkudandı bu. Boşluğun içinde korku vardı.

Kamp ateşinin önünde tef çalarak "Billie Jean"le dans eden Michael Jackson. Develer bile kendinden geçmiş halde onu dinliyor.

Aklım karışıyor.

Aklım karıştı.

Düşüncelerim sessizlikte yankılanıyor. Düşünceler yankılanıyor.

Bir kez daha derin bir nefes aldım, anlamsız imgeleri aklımdan uzaklaştırdım. Bu böyle devam edemezdi. Harekete geçmeliydim. Öyle değil mi? Onun için gelmemiş miydim buraya?

Cesaretimi topladım, el yordamıyla yavaşça sağa yönelip yürümeye başladım. Ama hâlâ düzgün yürüyemiyordum. Sanki bunlar benim bacaklarım değildi. Kaslarım ve sinirlerim düzgün bir şekilde hareket etmiyordu. Adım attığımı sanmıştım ama gerçekte ayağım hareket etmemişti. Karanlık, su kadar yoğun karanlık beni kavramış, bırakmıyordu. Karanlık devam ediyordu, sonsuza kadar. Yeryüzünün merkezine kadar. Yeryüzünün merkezine yönelmiş ilerliyordum. Oraya varınca bir daha geri dönemeyecektim. Başka bir şey düşüneyim. Bir şey düşünmeyince korku bedenimi gitgide ele geçiriyordu. Filmin devamını düşüneyim. Nereye kadar gelmiştik filmde? Aa, evet, Koyun Adam çıkmıştı ortaya. Çöl sahnesi şimdilik bu kadar olsun. Mekân tekrar firavunun parıltılı sarayı. Afrika'nın zenginliği orada toplanmış. Etrafta Nubialı köleler çalışıyor. Onların ortasında firavun duruyor. Miklös Rözsa'nınkine benzer bir müzik çalıyor. Firavunun çok kızgın olduğu görülüyor. "Mısır'da ters giden bir şeyler var" diye düşünüyor. "Hem de bu sarayda, yanlış bir şeyler oluyor. Bunu açıkça hissediyorum. Hemen düzeltmeliyim."

Dikkatli şekilde adımlarımı tek tek atıyordum. Resepsiyondaki kız bu şekilde nasıl da yürüyebilmiş diye hayret ettim. Birden ne olduğu anlaşılmayan karanlık sarmış çevresini, o karanlığın içine, orada ne var diye merak edip, tek başına dalmış. Ben bile -bunun başka hiçbir karanlığa benzemediğini ondan duymuş olduğum halde- bu kadar çok korktuğuma göre. Eğer bu karanlığı ondan duymamış olsaydım kesinlikle ilerleme isteği duymazdım. Asansörün önünde öylece dikilip kalırdım sanırım.

Resepsiyondaki kızı düşündüm. Üzerinde yüzme yarışlarında giyilen türde siyah mayoyla, yüzme kulübünde ders aldığını hayal ettim. Orada da şimdi aktör olan sınıf arkadaşım varmış. O kız da ona, kendini kaptıracak kadar hayranlık duyuyormuş. Kulaç atarken sağ kolunu uzatmaya dikkat et diye onu uyarınca, büyülenmiş gözlerle arkadaşıma bakmış. Gece olunca onun yatağına girmiş. Üzülmüşüm. Hatta incinmişim. Bunu yapma, diyorum ona. Hiçbir şey bilmiyorsun. O iyi izlenim veren, nazik biri olabilir. Güzel sözler

söyleyip kendini iyi hissetmeni sağlayacak. Ama aslında o kadar da nazik biri değil. Bu bir kandırmaca.

Koridor sağa sapıyordu.

Resepsiyondaki kızın dediği gibiydi. Ama zihnimde o benim sınıf arkadaşımla yatıyordu. Arkadaşım onun giysilerini usulca çıkarıyor, bedeninin her bir noktasına birer birer övgüler düzüyordu. Hem de bunu samimiyetle yapıyordu. Vay be, dedim. Böyle yaparsa kız elbette etkilenir. Sinirlenmiş-tim. Bu yanlıştı.

Koridor sağa sapıyordu.

Elimi duvara dayayarak sağa döndüm. İleride hafif bir ışık gördüm. Birkaç kat perdenin ardından sızıyormuş gibi görünen hafif bir ışık.

Tıpkı resepsiyondaki kızın dediği gibiydi.

Sınıf arkadaşım kızın bedenini nazikçe öpüyor. Boynundan omzuna, oradan göğüslerine inerek. Kamera onun başıyla kızın sırtını çekiyor şimdi. Sonra kamera dönüyor. Kızın yüzünü gösteriyor. Ama bu, o kız değil. Yunus Otel'in resepsiyonundaki görevli kız değil. Bu yüz Kiki'nin yüzü. Eskiden benimle Yunus Otel'de kalan, harika kulakları olan birinci *sınıf fahişe.* Hiçbir şey demeden yaşamımdan çıkıp giden Kiki. Sınıf arkadaşımla Kiki birlikte oluyorlar. Filmin bir sahnesi gibi görünüyor. Her çekim ve kesme özenle yapılmış. Hatta biraz fazla özenilmiş. Fazla planlı bile denebilir. Dairenin bir odasında birlikte oluyorlar. Perdelerin ardından ışık geliyor. Kiki. Neden birden ortaya çıktın şimdi? Zaman ve mekân karışıyor.

Zaman ve mekân karışıyor.

Işığa doğru yürüyorum. Adımımı atar atmaz zihnimdeki imgeler kayboluyor.

Görüntü kayboldu.

Sessiz karanlıkta duvarın dibinden ilerledim, ilerlemek dışında hiçbir şey düşünmedim. Düşünsem ne olacaktı ki? Sadece zaman uzayacaktı. Hiçbir

şey düşünmeden adım atarak ilerlemeye odaklandım. Dikkatlice, kararlı bir şekilde. Işık loş bir şekilde etrafı aydınlatıyordu. *Daha önce hiç görmediğim kapı.* Öyle, tıpkı resepsiyondaki kızın dediği gibiydi. Eski ahşap bir kapı. Numara etiketi var üstünde. Ama okunmuyor. Karanlık ve etiket de kirli. Her halükârda burası Yunus Otel değil. Yunus Otel'de bu denli eski bir kapının olması mümkün değil. Havanın yoğunluğu da farklı. Bu koku neyin nesi acaba? Eskimiş kâğıt kokusu gibi. Mum alevi.

Kapının önünde durup bir süre o ışığa baktım.

Sonra yine resepsiyondaki kızı düşündüm. O gece onunla yatmalı mıydım acaba? O gerçek dünyaya yeniden dönebilecek miydim? Ve o kızla yeniden çıkabilecek miydim? Bunlan düşününce gerçek dünyayı ve yüzme kulübünü kıskandım. Bu tam anlamıyla bir kıskançlık olmayabilirdi de. Bir azalıp bir artan pişmanlıktı belki. Görünüşte kıskançlıktı. En azından karanlığın ortasındayken kıskançlıkmış gibi hissediliyordu. Ah ah, neden böylesi bir yerde kıskançlık duyuyordum ki? Çok uzun zamandır kıskançlık duymamıştım. Ben neredeyse hiç kıskançlık hissetmeyen biriyimdir. Kıskançlık konusunda kendine özgü biriyimdir. Ne var ki şu anda şaşılacak kadar güçlü bir kıskançlık duyuyordum. Hem de yüzme kulübüne karşı.

Aptallık etme dedim kendime. Kim yüzme kulübünü kıskanır ki? Hiç duyulmamış bir şey.

Yutkundum. Teneke bidona demir beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi yüksek bir ses çıktı. Sadece yutkunmakla.

Ses tuhaf bir yankı yaptı. Tıpkı resepsiyondaki kızın dediği gibi. Kapıyı çalmalıydım. Çal. Ve kapıyı çaldım. Tereddüt etmeden, gözümü karartarak. Hafifçe, tık tık diye. Duyulur duyulmaz bir zayıflıkta. Ama çıkan ses çok yüksekti. O ses, ölüm kadar ağır ve soğuktu.

Nefesimi tutup bekledim.

Bir süre devam etti sessizlik. Tıpkı resepsiyondaki kızın dediği gibi. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Beş saniye de olabilir, bir dakika da. Karanlığın içinde zaman net bir şekilde be-lirlenemez. Titrer, genişler, büzülür. O sessizliğin içinde ben de titriyor, genişliyor ve büzülüyordum. Zamanın

yamulma-sıyla birlikte ben de yamuluyordum. Lunaparktaki eğlence evindeki aynalara yansıyan görüntüler gibi.

Sonra o sesi duydum. Hışırtılı ses. Birinin kıyafetinden çıkan hışırtı sesi. Oturduğu yerden kalkıyor. Sonra ayak sesleri. Bana doğru yavaşça geliyor. Terlik sürtünme sesi gibi, hışır hışır diye bir ses. Bir şey yaklaşıyor. *Bir insana ait değildi,* demişti resepsiyondaki kız. Onun dediği gibiydi. Bu ayak sesi bir insana ait değildi. Başka bir şeydi. Gerçekte var olmayan bir şey - ama buradaydı!

Kaçmadım. Sırtımdan terler akıyordu. Ama ayak sesleri bana yaklaştıkça tuhaf şekilde korkum da azaldı. Sorun yok, diye düşündüm. Bu kötü bir şey değil. Kötü olmadığını hissedebiliyorum. Korkacak bir şey yok. Olacakları akışına bırakabilirim. Sorun yok. Bedenim sanki ılık bir sıvı girdabı içindeydi. Kapının kolunu sımsıkı kavradım, gözlerimi kapattım, nefesimi tuttum. Sorun yok. Korkacak bir şey yok. Karanlığın içinde güçlü bir kalp atışı sesi duydum. Bu benim kalbimin atış sesiydi. Benim kalp atış sesim, beni sarıyor, kaplıyor. Korkacak bir şey yok, dedim kendi kendime. *Benimle bağlantı kuruyor sadece.*

Ayak sesleri kesildi. Hemen yanı başımdaydı. Bana bakıyordu. Gözlerimi kapattım. *Bağlantı kuruyor,* dedim. Ben de birçok yerle bağlantı kurmuştum. Nil Nehri kıyısı, Kiki, Yunus Otel, eski *rock'n roll* parçalan ve başka şeylerle. Parfüm sürmüş asilzade kadınlar, Nubialı köleler. Tik tak tik tak diye zamanı yontan bomba. Eski ışık, eski ses, eski insan sesi.

"Seni bekliyordum" dedi *o şey.* "Uzun zamandır bekliyordum. İçeri girsene."

Onun kim olduğunu gözlerimi açmasam da anlamıştım.

Koyun Adam'dı.

11

Aramızda eski bir masa, karşılıklı sohbet ettik. Küçük, yuvarlak bir masaydı. Üzerinde sadece bir mum vardı. Mum, parlatılmamış sade bir tabağın üzerinde duruyordu. Odadaki eşyaların tümü de yaklaşık olarak bu

kadardı. Sandalye olmadığından yerde üst üste konmuş kitapları sandalye yerine kullandık.

Burası Koyun Adam'm odasıydı. Basık, dar bir odaydı. Duvarlar ve tavan, eski Yunus Otel'in havasım birazcık andırsa da dikkatli bakınca tümüyle farklı olduğu hissini veriyordu. Odanın bitiminde bir pencere vardı. Ama pencere iç taraftan üzerine kalaslar çakılarak kapatılmıştı. Çakılmalarının üzerinden çok uzun zaman geçmiş olmalı ki kalas aralıklarında kül rengi tozlar birikmiş, çivilerin başlan da paslanmıştı. Onun dışında başka bir şey yoktu. Kutu gibi bir odaydı. Lamba da yoktu. Dolap da yoktu. Banyo da yoktu. Yatak da yoktu. Sanırım yerde uyuyordu. Koyun postunu bedenine sararak. Zeminde tek bir kişinin geçebileceği kadar bir boşluk bırakılmış, gerisi eski kitaplar, gazeteler ve kupürlerin toplandığı defterlerle kaplanmıştı; hepsi üst üsteydi. Renkleri kahverengiye dönmüş, bazılannı böcekler kemirmiş, bazıları ise lime lime olmuştu. Şöyle bir baktığımda hepsi de Hokkay-do'daki koyunlann tarihi hakkındaydı. Muhtemelen eski Yunus Otel'de bulunan belgeleri burada toplamışlardı. Eski Yunus Otel'de koyunlarla ilgili belgeler odası gibi bir şey vardı, otelin sahibinin babası orada yaşıyordu. Acaba onlar nereye gitmişlerdi?

Koyun Adam, hafifçe titreyen mumun alevi üzerinden bir süre yüzüme baktı. Koyun Adam'm iri gölgesi lekeli duvarda titreşiyordu. Kocamandı gölgesi.

"Çok uzun zaman oldu değil mi?" dedi, maskesinin ardından bana bakarak. "Hiç değişmemişsin. Biraz kilo mu vermişsin?"

"Evet, biraz kilo verdim" dedim.

"Dış dünyada durumlar nasıl peki? Değişik bir şeyler oldu mu? Burada yaşayınca dışarıda neler oluyor bilemiyorum" dedi.

Kollarımı kavuşturup boynumu büktüm. "Her şey aynı. Önemli bir şey olmadı. Dünya giderek daha da karmaşık bir hal alıyor. Ve her şeyin hızı da gitgide artıyor. Ama geri kalan her şey aynı. Bir değişiklik yok."

Koyun Adam başıyla onayladı. "Hunin, sonraki savaş başlamadı mı henüz?"

Koyun Adam'm akimdaki "önceki savaş" acaba hangisiydi? Başımı hayır anlamında salladım. "Henüz değil" dedim. "Daha başlamadı."

"Er ya da geç başlar" dedi eldiven taktığı ellerini birbirine sürterek, umursamaz bir ses tonuyla. "Dikkat et. Öldürülmek istemiyorsan dikkat etsen iyi olur. Savaş illaki çıkacak. Her zaman, mutlaka çıkar. Yok demekle yok olmaz. Yokmuş gibi görünse de vardır, insan denen varlık var ya, yüreğinin derinliklerinde birbirini öldürmeyi sever. Ve öldürmekten bitap düşene dek birbirlerini öldürürler. Öldürmekten yorulunca biraz dinlenirler. Sonra yine başlarlar öldürmeye. Hep böyledir. Kimseye güvenemezsin, hiçbir şey de değişmez. Yapacak bir şey yok. Hoşuna gitmiyorsa tek çaren başka bir dünyaya kaçmak."

Üzerindeki koyun postu eskiye göre daha çok kirlenmiş gibiydi. Postun üzerindeki yünler yağdan keçeleşmişti. Yüzündeki siyah maske de hatırladığıma göre daha da incelmişti. Son dakikada yapılmış bir maskeydi sanki. Ama içinde bulunduğumuz odanın kiler kadar nemli olmasından ve zayıf ışık yüzünden de öyle görünüyor olabilirdi. Hem zaten hafıza denen şey kesin değil keyfidir. Sadece kıyafetleri eskimemişti, Koyun Adam da çok yıpranmış görünüyordu. Geçtiğimiz dört yıl içinde yaşlanmış, küçülmüştü sanki. Derin bir nefes aldı, tuhaf şekilde kulak tırmalayan bir ses çıkmıştı. Sanki tıkalı bir borudan çıkan gürültü gibi kötü bir sesti.

"Daha evvel geleceğini düşünmüştüm" dedi Koyun Adam yüzüme bakarak. "Bu yüzden sürekli bekledim seni. Geçenlerde biri geldi. Sen sandım. Ama sen değildin. Birisi yolunu şaşırıp gelmiş olmalı. Tuhaf değil mi? Başka bir insanın yolunu kaybedince öyle kolayca buraya gelmesi mümkün değil. Sen daha önce gelirsin diye düşünmüştüm."

Omuz silktim.

"Buraya geleceğimi biliyordum. Gelmem gerektiğini düşünüyordum. Ama gelme kararını bir türlü veremedim. Birçok rüya gördüm. O rüyalarda Yunus Otel'i gördüm. Aynı rüyayı sıklıkla gördüm. Ama buraya gelmeye karar verene dek epey zaman geçti."

"Burayı unutmaya mı çalıştın?"

“Biraz Öyle oldu” dedim dürüstçe. Sonra titreyen mum alevinin aydınlattığı elime baktım. İçeriye bir yerden hava geliyordu. “Unutabilirsem unutayım diye düşündüğüm de oldu. Burayla artık hiçbir bağım kalmadan yaşamak istedim.”

“Ölen arkadaşının yüzünden mi öyle düşündün?”

“Evet. Ölen arkadaşımın yüzünden.”

‘Yine de geldin buraya” dedi Koyun Adam.

“Öyle, geri geldim” dedim. “Burayı bir türlü unutamadım. Unutmaya başlar gibi olduğumda mutlaka bir şey bana burayı anımsattı. Burası benim için özel bir yer. Hoşuma gitse de git-meşe de buraya ait olduğumu hissediyorum. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini kendim de bilmiyorum. Ama kesinlikle böyle hissediyorum. Rüyalarımda da aynısını hissettim. Burada birisi benim için gözyaşı döküyor, beni çağırıyordu. Bu yüzden buraya gelmeye karar verdim. Şey... burası neresi?”

Koyun Adam bir süre yüzüme baktı. Sonra boynunu bükerek, “Biz de detayları bilmiyoruz. Burası çok geniş, çok karanlık. Ne kadar geniş ve ne kadar karanlık olduğunu *biz* de bilmiyoruz. *Bizim* bildiğimiz sadece bu oda. Diğer yerleri bilmiyoruz. Bu yüzden de sana detaylı şeyler söyleyemem. Ama senin buraya gelmen, senin buraya gelme vaktin geldiği için. *Bizce* Öyle. Bu yüzden de bunun hakkında düşünüp durmana gerek yok. Muhtemelen birisi bu yerden senin için gözyaşı döküyor. Sanırım biri seni istiyor. Sen öyle hissediyorsan kesin Öyledir. Ama onu bir kenara bırakırsak, senin buraya dönmen gerçekten de olağan bir şey. Kuşun yuvasına dönmesi gibi. Doğal bir şey. Tersinden söylersek, buraya dönmeyi düşünmemiş olsaydın, burası da var olmayacaktı” dedi Koyun Adam ve yine iki elini ovuşturdu. Vücudunun hareketine göre duvardaki gölgesi de şiddetli biçimde titredi. Kara bir hayalet başımın üstünden bana saldırmaya çalışıyordu sanki. Eski çizgi filmlerdeki gibi.

Kuşun yuvasına dönmesi gibi, diye düşündüm. Onun söyledikleri üzerine kesin öyledir diye düşündüm. Ben sadece o akışa kapılıp buraya gelmiştim, hepsi buydu.

“Ee, anlat bakalım” dedi Koyun Adam kısık bir sesle. “Kendinden söz et. Burası senin dünyan. Çekinecek bir şey yok. istediğin her şeyi olduğu haliyle acele etmeden anlatabilirsin. Mutlaka anlatacak bir şeylerin vardır.”

Arada bir duvardaki gölgeye bakarak, loş ışık altında, ona içinde bulunduğum durumu anlattım. Çok uzun zamandır ilk kez gerçekten yüreğimi açıp dürüstçe kendimi anlatıyordum. Uzun uzun, buzun çözülmesi yavaşlığında, tane tane anlat-tim. Nasıl bir yaşam sürdürdüğümü. Hiçbir yere gidemediğimi. Hiçbir yere gidemeden yaşlanmaya devam ettiğimi. Kimseye yürekten âşık olamadığımı. Yürek çarpıntımı kaybettiğimi. Neyi istememin iyi olacağını bilemez hale geldiğimi. Uğraştığım şeylerde en iyisini yapmaya çalıştığımı anlattım. Ama bu hiçbir işe yaramıyor, dedim. Bedenimin gitgide katılaştığını hissediyorum. Bedenim baştan sonra katılaşıyor. Bu durum beni korkutuyor. Benim bir bağ kurabildiğim ve bir his besleyebildiğim tek şey bu yer, dedim. Kendimi hep buraya ait hissettim. Burasının ne olduğunu ben de bilmiyorum. Ama içgüdüsel olarak buraya ait olduğumu hissediyorum. Ben buraya aidim.

Koyun Adam bir şey demeden dinledi beni. Çok uykusu gelmiş gibi görünüyordu. Ama konuşmam bitince gözleri açıldı.

“Sorun yok, hiç endişelenme. Sen gerçekten de Yunus Otel’e aitsin” dedi Koyun Adam sessizce. “Bugüne kadar hep ait oldun, bundan sonra da buraya ait olacaksın. Her şey burada başladı, burada sona erecek. Burası senin yerin. Senin burayla bağın var. Burası herkesle bağlantılı. Burası senin bağlantı yerin.”

“Herkes mi?”

“Yitirdiklerin. Henüz yitirmediklerin. Bunların hepsi. Burasını merkez alan herkes birbiriyle bağlantılı.”

Koyun Adam’ın dedikleri üzerine bir süre düşündüm. Ama ne demek istediğini tam anlayamadım. Söyledikleri çok belirsizdi, takip edememiştim. Biraz daha somut şekilde anlatabilir misin, dedim. Ama Koyun Adam tepki vermedi. Susuyordu. Bu somut şekilde açıklanabilecek bir şey değildi demek ki. Sessizce başını salladı. Başıyla birlikte yapma

kulakları da sallandı. Duvardaki *gölge* de güçlü bir şekilde titredi. Duvarın yıkılacağını düşündürecek kadar kuvvetli bir titremeydi bu.

“Her an anlayabilirsin. Onu kavramanın gerekli olduğu zaman geldiğinde kavrayacaksın” dedi.

“Şey... mutlaka sormak istediğim başka bir şey daha var” dedim. “Yunus Otel’in sahibi neden yeni otele aynı adın konmasını istedi?”

“Senin için” dedi Koyun Adam. “Senin istediğin zaman geri gelebilmen için aynı adı verdirdi. Adı değişseydi nereye gideceğini nasıl bilecektin? Yunus Otel tam olarak burada işte. Yapısı değişse de, içindeki her şey değişse de. Onlarla ilgisi yok. Burada. Burada seni bekliyordu. Bu yüzden adını olduğu haliyle bıraktırdı.”

Güldüm. “Benim için mi? Bir tek benim için mi Yunus Otel’in adını olduğu haliyle bıraktırdı?”

“Öyle. Bu tuhaf mı?”

Başımı salladım. “Hayır, tuhaf değil. Ama biraz şaşırdım. Fazlasıyla alışılmadık bir durum olunca. Gerçek gibi gelmedi.”

“Gerçek” dedi Koyun Adam sakince. “Otel gerçekten var. Yunus Otel adıyla tabelası da gerçekten var. Öyle değil mi? Bunlar gerçek değil mi?” Parmağıyla tık tık masaya vurdu. Mum alevi titredi.

“Biz tam olarak buradayız. Burada seni bekliyorum. Her şey sağlam. Tam olarak düşünülmüş. Senin geri gelmen için. Her şey birbiriyle bağlantılı.”

Titreyen mum alevini seyrettim bir süre. Hâlâ inanamı-yordum. “Şey... peki neden benim için yapılmış bunlar? Özellikle benim için?”

“Bu senin için var olan bir dünya çünkü” dedi Koyun Adam, çok sıradan bir şey söylermiş gibi. “Kafanı yormana gerek yok. Eğer sen istersen, var. Mesele, burasının senin için bir yer olması. Anlıyor musun? Bunu idrak etmezsen her şey boşa gider. Bu sahiden özel bir durum. Bu yüzden senin

geri gelebilmen için çok çabaladım. Bunu bozmayalım. Olanı gözden kaçırmayalım. Hepsi bu.”

“Ben gerçekten de buraya mı aidim?”

“Elbette öylesin. Sen buraya aitsin. *Biz* de buraya aidiz. Herkes buraya ait. Ve burası senin dünyan” dedi Koyun Adam. Sonra bir parmağım kaldırdı. İri parmağının gölgesi duvarın üzerinde de süzüldü.

“Sen burada ne yapıyorsun? Ve sen neyin nesisin?”

“Biz Koyun Adam’ız” deyip boğuk bir sesle güldü. “Gördüğün gibi işte. Üzerime koyun postu geçirmiş, insanlara görünmeyen bir dünyada yaşıyorum. Peşimden kovaladıklarında ormana girdim. Çok eskiden. Hatırlayamayacağım kadar eskiden. Ondan önce *biz* neydik, hiç hatırlamıyorum. Ondan sonra hiç kimseye görünmedim. Görünmemek için uğraşınca da doğal bir şekilde göze görünmez oldum. Sonrasındaysa ormandan çıkıp burada yaşamaya başladım. Burada duruyorum, burayı bekliyorum. *Bize* bile yağmur ve rüzgârdan korunacak yer lazım. Orman canavarlarının bile tünekleyeceği bir yerleri vardır. Öyle değil mi?”

“Elbette” dedim uysalca.

“Buradaki *bizim* görevimiz bağlantı yapmak. Telefon santrali gibi, bir sürü şeyi birbirine bağlıyorum. Burası bağlama yeri - bu yüzden de *biz* bağlıyoruz. Parça parça olmaması için, düzgünce, sıkıca bağlıyorum. Bu *bizim* görevimiz. Santral. Bağlıyorum. Senin istediğin, elde ettiğin şeyi *biz* bağlıyoruz. Anlıyorsun değil mi?”

“Eh işte” dedim.

“Peki o halde” dedi Koyun Adam, “şimdi sen *bize* ihtiyaç duyuyorsun. Çünkü kafan karışık. Ne isteyeceğini bilemiyorsun. Sen yitirmiş ve yitirilmişsin. Bir yere gideyim istiyorsun ama nereye gideceğini bilmiyorsun. Birçok şeyi yitirmişsin. Birçok bağın kopmuş. Ama onların yerine yenilerini koyamamışsın. Bu yüzden de kafan karışık. Hiçbir yerle bağın kalmadığını hissediyorsun. Gerçekten de hiçbir şeyle bağın yok. Senin bağlantılı olduğun yer sadece burası.”

Bu dediklerini düşündüm bir süre. “Sanırım öyle. Senin dediğin gibi. Ben yitirdiğim gibi yitirildim de. Kafam kanşık. Hiçbir yerle bağım yok. Burası dışında bağlantılı olduğum bir yer yok” deyip, mum alevinin aydınlattığı elime baktım.

“Ancak bir şeyler hissediyorum. Bir şey benimle bağlantı kurmak istiyor. Bu yüzden de rüyamda beni çağırıyor, benim için ağlıyor. Bir şeyle bağlantı kurmak üzereyim. Böyle bir his. Yeniden başlamak istiyorum. Bunun için de yardımın gerekiyor.”

Koyun Adam susuyordu. Diyecek bir şeyim kalmamıştı. Sessizlik çok ağırdı, derin bir kuyunun dibinde olmak gibi bir duygu veriyordu. Sessizlik omuzlanma baskı yapıyordu. Düşüncelerim de o baskının etkisi altındaydı. Düşüncelerim nemli baskının altında, denizin derinliklerinde yaşayan bir balık gibiydi, sanki sevimsiz, kaim bir giysi giymişti. Mum alevi arada bir pıt pıt diye bir ses çıkanp titriyordu. Koyun Adam gözünü o aleve dikmişti. Sessizlik çok uzun bir süre devam etti. Sonra Koyun Adam başım yavaşça kaldırıp bana baktı.

“Seninle bağlantı kurmak isteyen o şeyle bağlantı kurmanı sağlayalım” dedi Koyun Adam. “Sonuçta bir bağlantı kurulur mu emin değilim. *Biz* biraz yaşlandık. Eski gücüm kalmamış olabilir. Sana ne kadar yardım edebilirim, *biz* de bilmiyoruz. Elimden geleni yapayım da bir bakalım. Sonuç olumlu olsa bile bu senin mutlu olacağın anlamına gelmez. Bunu garanti edemem. Oradaki dünyada belki de artık senin gidebileceğin bir yer kalmamıştır. Kesin bir şey diyemem. Ama dediğin gibi sen çok katılaşmışsın. Bir kere katılaşınca geriye dönülemez. Sen de eskisi kadar genç değilsin.”

“Peki ne yapmalıyım?”

“Bugüne dek pek çok şey yitirdin. Pek çok önemli şeyi yitirdin. Bu birilerinin suçlu olup olmaması sorunu değil. Konu, senin onlara ilişik kalmış olman. Her bir şeyi yitirdiğinde ona başka bir parçan ilişik kaldı. Sanki bir *iz* gibi. Ama bunu yapmamalıydın. Kendin için elinde tutman gereken şeyleri orada bırakmamalıydın. Böyle yapınca sen de biraz biraz eksildin. Neden acaba? Neden böyle bir şey yaptın ki?”

“Bilmiyorum.”

“Ne var ki artık bununla ilgili yapılacak bir şey yok. Bunu bir tür kader gibi düşün. Nasıl anlatabilirim, aklıma uygun bir tabir gelmiyor ki...”

"Eğilim” dedim.

"Evet, bu işte. *Eğilim, Biz* böyle düşünüyoruz: Yaşamını sil baştan kursan da kesinlikle yine aynı şeyleri yaşayacaksın. Bu, eğilim denen şey işte. Ve bu eğilim denen şey bir noktayı aşınca, bir daha geri dönüş olmaz. Geç kalınmıştır. Buna *biz* bir şey yapamayız. *Bizim* yapacağımız şey onun bekçiliğini yapmak ve pek çok şeyi birbirine bağlamak. Bunun ötesinde başka bir şey yapamam.”

"Peki ben ne yapmalıyım?” diye yine aynı soruyu sordum.

"Demin de söylediğim gibi, *biz* elimizden geleni yapacağız. Senin başarılı bir şekilde bağlantı kurman için” dedi Koyun Adam. "Ama bu yeterli olmaz. Sen de elinden geleni yapmalısın. Öylece durup oturmakla olacak iş değil bu. Öylece durmakla bir şey olmaz. Anlıyor musun?”

"Anlıyorum” dedim. “îyi de ben ne yapmalıyım?”

"Dans etmelisin” dedi Koyun Adam. "Müzik çaldığı sürece dans etmeyi sürdürmelisin. *Bizim* dediğimizi anlıyor musun? *Dans edeceksin. Dans dans dans. Dans etmeye devam edeceksin.* Neden dans ettiğini düşünmeden. Anlamını düşünmeden. Anlam diye bir şey baştan beri yok zaten. Eğer bunları düşünürsen ayakların duruverir. Bir kez ayakların dururşa, bir daha *bizim* yapacağımız bir şey kalmaz. Bağın tamamen kopar. *Sonsuza dek yok olur.* Öyle olunca da bu dünyada yaşamaya devam etmek zorunda kalırsın. Gitgide bu dünyaya çekilirsin. Bu yüzden ayakların durmamalı. Ne kadar aptalca olduğunu düşünsen de bunu aklına takmamalısm. Adımlarını düzgünce atıp dans etmeye devam et. O zaman katılaşmış olan her şey yavaş yavaş çözülecek. Hâlâ geç değil. Kullanılacak her şeyi kullanalım. En iyisini yapalım. Korkacak bir şey yok. Yorgunsun, bu çok belli. Yorgunsun, korkuyorsun. Herkes bir dönem böyle hisseder. Her şeyin yanlış olduğunu duyumsar. Bu yüzden de ayaklan durur.”

Başımı kaldmp duvardaki gölgeye baktım bir süre.

“Dans etmekten başka çare yok” diye devam etti Koyun Adam. “Çok güzel dans edeceksin. Herkesin hayranlık duyacağı denli. İşte o zaman *biz* sana yardım edebiliriz belki. Bu yüzden dans edeceksin. Müzik çaldığı sürece.”

Dans edeceksin. Müzik çaldığı sürece.

Düşüncelerim yine yankı yapmıştı.

“Şey... az önce söylediğin *bu dünya* da neyin nesi? Katılaşırsan *bu dünyaya* çekilirsin dedin ya. Ama burası benim için olan dünya değil miydi zaten? Bu dünya benim için var edilmemiş miydi? Eğer öyleyse, benim kendi dünyama girmemde ne sorun olabilir ki? Burası *gerçekten var* dememiş miydin?”

Koyun Adam başmı salladı. Gölge yine güçlü bir şekilde titredi. “Burada olan oradakinden farklı bir gerçeklik. Sen şimdilik burada yaşamaya devam etmek zorundasın. Burası çok loş ve çok geniş. Sana bunlan *bizim* sözcüklerimizle açıklamam mümkün değil. Hem az önce de dediğim gibi *biz* de detayları tam bilmiyoruz. Burası elbette ki gerçek. Gerçekten *bizimle* karşılıklı sohbet ediyorsun. Buna kuşku yok. Ama gerçek bir tane olmak zorunda değildir. Birçok gerçek olabilir. Gerçekliğin birçok olasılığı olabilir. *Biz* bu gerçekliği seçtik. Çünkü burada savaş yok. Dahası *bizim* atmamız gereken bir şeyimiz de yoktu. Ama sen farklısın. Bu yüzden de burası şu an senin için çok soğuk. Burada yiyecek diye bir şey de yok. Buraya gelmemeliydin.”

Koyun Adam’m bu söyledikleri üzerine odanın sıcaklığının çok düşük olduğunu fark ettim. Ellerimi cebime sokmuş, hafifçe titriyordum.

“Üşüdün mü?” diye sordu Koyun Adam.

Başımı evet anlamında salladım.

“Pek vakit yok” dedi Koyun Adam. “Zaman geçtikçe daha da soğuyacak içerisi. Artık gitsen iyi olur. Burası senin için aşın soğuk?

“Son bir şey soracağım. Az önce birden geldi aklıma. Aniden fark ettim. Ben bugüne kadarki yaşamımda sadece seni aramışım gibi bir hisse

kapıldım. Ve bugüne dek pek çok yerde sanki senin gölgeni gördüm. Sen çeşitli şekillere bürünüp *orada* bulunuyor gibiydin. Çok dalgındın. Ya da o senin sadece bir parçandı. Ama şimdi düşünüyorum da onların hepsi de şendin. Öyle olduğunu hissediyorum."

Koyun Adam iki elinin parmaklarıyla belirsiz bir şekil yaptı. "Öyle ya, senin dediğin gibi. Aynen senin dediğin gibi. *Biz* hep oradaydık. *Biz* gölge olarak, parça olarak, oradaydık."

"İyi de, anlamıyorum" dedim. "Şimdi bu şekilde net olarak senin yüzünü ve şeklini görebiliyorum. Eskiden göremediğim şeyleri şimdi görebiliyorum. Bu nasıl oluyor?"

"Nedeni çok şey yitirmiş olman" dedi sakin bir şekilde. "Ve gidebileceğin yer de pek kalmamış durumda. Bu yüzden *bizim* görüntümüz sana görünüyor."

Dediklerinin anlamını pek çözemedim.

"Burası ölülerin dünyası mı?" diye sordum bir cesaret.

"Hayır" dedi Koyun Adam. Sonra omuz silkip nefes aldı. "Hayır, değil. Burası ölülerin dünyası değil. Sen yaşıyorsun, *biz* de yaşıyoruz, ikimiz de nefes alıp konuşuyoruz. Bu, gerçek olan."

"Anlamadım."

"Dans edeceksin" dedi. "Başka yolu yok. Pek çok şeyi daha iyi anlatabilseydim keşke. Ama yapamıyorum. *Bizim* öğreteceğimiz sadece bu. Dans edeceksin. Hiçbir şey düşünmeden, çok güzel dans edeceksin. Öyle yapmak zorundasın."

Sıcaklık çok düşmüştü. Bu soğuğu hatırlıyorum, diye düşündüm titrerken. îliklerime işleyecek kadar nemli bu soğuğu daha önce de deneyimlemiştim. Çok eskiden, uzak bir yerde. Ama orası neresiydi, hatırlayamadım. Biraz daha düşünsem hatırlayacaktım ama mümkün olmadı. Zihnim felç olmuştu sanki. Felç olup katılaşmıştı.

Katılaşıp sertleşti.

“Artık gitsen iyi olur” dedi Koyun Adam. “Burada kalırsan bedenin donabilir. Yine görüşeceğiz. Eğer sen istersen. *Biz* hep buradayız. *Biz* hep burada seni bekliyoruz.”

Ayaklarını sürüyerek beni koridorun köşesine kadar geçirdi. Yürürken o hışır, hışır, hışır ses çıktı. Sonra ona hoşça kal dedim. Elini sıkmadığım gibi veda için özel bir şey de demedim. Sadece hoşça kal dedim. Sonra karanlığın içinde ayrıldık. O dar ve basık odasına döndü, ben de asansöre doğru yöneldim. Düğmeye basınca asansör yavaşça yukan çıktı. Kapısı sessizce açıldı, yumuşak ışık koridorda bedenimi sarmaladı. Asansörün içine girdim, bir süre duvara dayanıp öylece kaldım. Kapı otomatik olarak kapandığında da duvara dayanmaya devam ettim.

“Peki şimdi” diye düşündüm. Ama “peki şimdi”nin gerisi gelmedi. Düşüncelerin büyük beyaz boşluğunun tam ortasın-daydım. Nereye gidersem gideyim, ne kadar gidersem gideyim, boşluk devam etti. Hiçbir şeyle karşılaşmıyordum. Koyun Adam’m dediği gibi, yorulmuştum ve korkuyordum. Ve yalnızdım. Ormanın içinde kaybolmuş çocuk gibi.

Dans edeceksin, dedi Koyun Adam.

Dans edeceksin, diye tekrar ettim sesli bir şekilde.

Sonra on beşinci katın düğmesine bastım.

Asansör on beşinci kata inince, tavana gömülmüş hoparlörden Henri Mancini’nin “Moon River” adlı şarkısı karşıladı beni. Gerçek dünyadaydım - muhtemelen hiç mutlu olmayacağım, hiçbir yere gidemeyeceğim gerçek dünyada.

Ne yaptığımın farkında olmadan kol saatime baktım. Dönüş saati, sabah üçü yirmi geçiyordu.

Peki şimdi, diye düşündüm. Peki şimdi peki şimdi peki şimdi peki şimdi peki şimdi peki şimdi peki şimdi peki şimdi... diye yankılandı düşüncem. Derin bir nefes aldım.

Odaya döner dönmez küvete sıcak su doldurdum, soyunup içine girdim ve bedenimi dinlendirdim. Ama kolay kolay ısınamadım. İçim donmuştu sanki, sıcak suya girer girmez, aksine daha da üşüdüm. Üşümem geçene dek küvette kalma niyetindeydim ama buhardan bayılacak gibi oldum. Pencere camına başımı dayayıp biraz serinledim, bardağa ağzına kadar brendi doldurup tümünü içtim ve doğrudan yatağa girdim. Hiçbir şey düşünmeden derin bir uyku çekerim sandım. Ama nafileydi. Hiç uyuyamadım. Zihnim katılaşmış gibi öylece yattım. Nihayet sabah oldu. Kasvetli, gri bir sabahtı. Kar yağmıyordu ama gökyüzü tek bir açıklık olmaksızın gri kar bulutlarıyla kaplıydı, cadde de bir baştan bir başa tamamıyla griye boyanmıştı. Gözle görünen ne varsa griydi. Yitik ruhların yaşadığı dökük şehir.

Aklıma bir şey takıldığı için uyuyamamış değildim. Hiçbir şey düşünmemiştim. Zihnim bir şey düşünemeyecek kadar yorgundu, öte yandan uyuyamıyordum da. Bedenim ve ruhum uyku istiyordu. Buna rağmen zihnim durmuyordu. Aklım ısrarla uyumayı reddediyor, ruhumla savaşıyordu. Bu durum tıpkı son hızla hareket eden ekspres trenin camından, geçilen her bir istasyonun adını tam olarak okumaya çalışmaya benziyordu, çok sinir bozucuydu. İstasyon yaklaşıyor -bu kez gözlerimi dört açıp istasyon adını tam okuyacağım diyorsun- ama olmuyor. Her şey çok hızlı. Harfler ancak belli belirsiz görünüyor. Ama tam okuyamıyor sun. Tabelanın önünden hızlıca geçiyorsun. Ve bu böyle sürüp gidiyor. Bir istasyonun ardından bir diğeri geliyor. Adını hiç duymadığın küçük istasyonlar. Tren düdüğünü çalıp duruyor. O tiz yankı arı gibi bilincini sokuyor.

Saat dokuza dek bu böyle devam etti. Saatin dokuz olduğundan emin olduktan sonra uyumaya çalışmaktan vazgeçip kalktım. Uyuyamamıştım. Sakal tıraşı oldum ama bunu yapabilmek için kendime tekrar tekrar, “Ben şimdi tıraş oluyorum” demem gerekti. Sonra giyindim ve saçlarımı taradım, otelin restoranına kahvaltıya indim. Pencere kenarına oturup *Continental* kahvaltı sipariş ettim, iki fincan kahve içip bir dilim tost ekmeği yedim. O bir dilimi bitirmem epey zaman aldı. Gri bulutlar tostu bile griye boyamıştı sanki. Toz topağı gibi tadı vardı tostun. Dünyanın sonunun geldiğini haber verir gibiydi hava. Kahve içerken kahvaltı mönüsünü yaklaşık elli kez okudum. Ama zihnimin katılığı geçmedi. Tren hâlâ gitmeye devam

ediyordu. Düdüğünü bile duyuyordum. Diş macununun katılaşıp yapışmış hali gibi bir katılıktı bu. Etrafımdaki herkes kahvaltısına kaptırmıştı kendini. Kahvelerine şeker koyuyor, tost ekmeklerine tereyağı sürüyor, bıçak ve çatal kullanarak jambonlu yumurtalarını kesiyorlardı. Tabaklardan aralıksız çınlama sesleri geliyordu. Sanki demiryolu makas yeri gibiydi.

Koyun Adam'ı düşündüm. Şu anda bile vardı o. Bu otelin bir yerlerinde, küçük bir yerde, zamanın kırılma aralığmday-dı. Evet, evet, o vardı. Ve bana bir şey öğretmek istiyordu. Ama nafileydi. Okuyamıyordum. Çok hızlıydı. Zihnim katılaşmıştı, harfleri seçemiyordum. Duran şeyler dışında bir şey okuyamıyordum. *Continental* kahvaltı - meyve suyu (portakal, greyfurt veya domates), tost veya... Biri bana bir şey demişti. Benden yanıt bekliyordu. Kimdi? Başımı kaldırdım. Garsonmuş. Beyaz gömlek giymiş, kahve demliğini iki eliyle tutmuştu. Sanki bir ödül gibi. "Kahvenizi tazeleyeyim mi?" diye soruyordu nazikçe. Başımı hayır anlamında salladım. O gidince yerimden kalkıp restorandan çıktım. Çın, çın, çın sesleri arkamdan aralıksız sürüyordu.

Odama döndükten sonra banyoya girdim. Bu kez üşümedim. Kendimi küvete bıraktım, bir ipin düğümlerini çözer gibi bedenimin eklemlerini birer birer gevşettim. Parmak uçlarımı oynattım. işte bu benim bedenim, diye düşündüm. Ben şimdi buradayım. Gerçek bir odanın içinde, gerçek bir küvetin içindeyim. Hızlı trene falan binmiş değilim. Tren düdüğü duyulmuyor. Artık istasyon adını okuma gereği yok. Hiçbir şey düşünmek zorunda değilim.

Banyodan çıkıp yatağa girdim, saate baktım, on buçuktu. Ah ah, dedim. Artık uyumaya çalışmayı bırakıp gezintiye çıksam iyi olacak, diye düşündüm. Ama tam bunu düşünürken bir anda uykum geldi. Bir anda insanın gözünün kararması gibi aniden gelen bir uykuydu. Uykuya daldığım anı tam olarak hatırlıyorum. Büyük, gri bir maymun elinde tokmakla bir yerden çıkıp gelmiş, bir anda odaya girmişti, elindeki tokmakla başımın arkasına vurdu. Ve ben de bayılır gibi uykuya daldım.

Ne "Moon River" ne de "Love is Blue" çalıyordu. Basit, dümdüz bir uykuydu. "16'dan sonraki sayı?" diye sordu biri. "41" diye yanıtladım. "Uyuyor" dedi gri maymun. Evet, uyuyorum. Katı mı katı bir demir topun içinde tortop olmuş, sincap gibi derin bir uykuya dalmıştım. Bina yıkımında

kullandıkları demir toptu bu. içi boştu. Onun içinde uyuyordum. Sert, sağlam ve katı...

Bir şey beni çağırdı.

Tren düdüğü müydü?

Hayır değil, dedi martılar.

Birisi demir topu kaynak üfleciyle eritmeye çalışıyordu. Ses onundu.

Hayır, değil, dedi martılar bir ağızdan. Yunan tragedyasındaki koro gibi.

Telefondu.

Martılar kaybolmuştu ortadan. Yanıt veren kimse yoktu. Martılar neden ortadan kaybolmuştu?

Elimi uzatıp yatağın başucundaki telefonu açtım. “Evet” dedim. Ama bii diye bir ses duydum sadece. Biiiiiiiiii, diye bir ses çıkıyordu başka bir yerden. Kapı ziliydi. Biri kapının zilini çalıyordu. Biiiiiiiiii.

Ama ortada ne martılar vardı ne de “Doğru bildin” diye beni öven biri.

Biiiiiiiiii.

Üzerime bornozu geçirip kapıya gittim ve kimsiniz diye sormadan kapıyı açtım. Resepsiyondaki kızdı, içeri girip kapıyı kapattı.

Gri maymunun vurduğu yer, başımın arkası sızlıyordu. O kadar güçlü vurmak zorunda mıydı ki? Çok fenaydı. Başım dağılmıştı sanki.

Kız önce bornozuma, sonra yüzüme baktı. Sonra da kaşlarını çattı.

“Neden öğleden sonra üçte uyuyorsun?” diye sordu.

“Öğleden sonra üç” diye tekrarladım. Nedenini hatırlayamıyordum. “Neden acaba?” diye sordum kendi kendime.

“Saat kaçta uyudun?”

Düşünmeye çalıştım. Ama düşünemedim.

“Her neyse, düşünmesen de olur” dedi vazgeçip. Sonra kanepeye oturdu, gözlüğünün kenarına dokunup yüzüme ciddiyetle baktı. “Çok kötü görünüyorsun” dedi.

“Hımm. Öyle olmalı” dedim.

“Rengin solmuş, yüzün şişmiş. Ateşin var mı? iyi misin?”

“İyiyim. Güzel bir uyku çekersem kendime gelirim. Endişelenme. Sağlığım yerinde” dedim. “Mola saatin mi?”

“Evet” dedi. “Seni görmeye geldim. Ama rahatsızsan gideyim.”

“Rahatsız değilim” dedim. Yatağa oturdum. “Ölesiye uykusuzum, rahatsız değilim.”

“Tuhaf bir şeyler yapmadın değil mi?”

“Tuhaf bir şeyler yapmadım.”

“Herkes öyle der ama yapar da.

“Herkes yapabilir ama ben yapmam” dedim.

Biraz düşündükten sonra vardığı sonucu teyit etmek istercesine parmaklarını hafifçe şakağına bastırdı. “Öyle olabilir. Senin diğerlerinden biraz farklı olduğunu hissediyorum” dedi.

“Şimdi de çok uykum var” diye ekledim.

Ayağa kalktı ve açık mavi ceketini çıkardı, bir önceki gün yaptığı gibi sandalyenin arkasına astı. Ama bu kez yanıma gelmedi. Pencere kenarına gitti, orada dikilip gri gökyüzüne baktı. Sanırım üzerimde yalnızca bornoz olduğu ve kötü göründüğüm için böyle yapıyordu. Ama yapabileceğim bir

şey yoktu. Benim de kendime özgü durumlarım vardı. Başkasına iyi görünmeyi amaç edinerek yaşayacak değildim.

“Baksana” dedim, “geçenlerde de söylemiştim, seninle aramda az da olsa ortak bir şeyler varmış gibi geliyor bana.”

“Öyle mi?” dedi duygusuz bir ses tonuyla. Otuz saniye kadar sustuktan sonra, “Ne gibi?” diye sordu.

“Mesela...” dedim. Ama nutkum tutulmuştu sanki. Aklıma bir şey gelmiyordu. Ne gibi bir ortak yanımız var diye düşündüm. Ne şu ne bu, hiçbir şey yoktu. Sadece öyle olduğunu hissediyordum.

“Bilmiyorum” dedim. “Aklimdakileri biraz daha düzenlemem gerek. Aşama aşama düşünmeliyim. Ancak düzenleyince emin olacağım.”

“Müthiş” dedi pencere camına söyler gibi. Ses tonundan yergi tınısı almamıştım ama bir şey hissederek söyler gibi de değildi. İlgisiz ve nötrdü.

Yatağa girdim, sırtüstü yatıp ona baktım. Üzerinde tek bir kırışıklık olmayan bluzu. Dar, lacivert eteği. Düzgün bacaklarını saran külotlu çorabı. O da griye boyanmıştı sanki, eski bir fotoğraftan bir görüntü gibiydi. Onu seyretmek harika bir şeydi. Bir şeylere bağlanmış gibi hissediyordum kendimi. Hatta ereksiyon bile olmuştum. Bu hiç de kötü bir şey değildi. Gri gökyüzü, öğleden sonra üçte ölü gibi yatarken ereksiyon.

Uzun bir süre onu seyrettim. Baktığımı fark edince dönüp o da bana baktı, bakışlarımı ayırmadım.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu.

“Gittiğin yüzme kulübünü kıskandım” dedim.

Biraz başını eğdi ve sonra güldü. “Ne tuhaf adamsın” dedi.

“Tuhaf değilim” dedim. “Yalnızca biraz aklım karışık. Düşüncelerimi düzene koymalıyım.”

Yanıma geldi. Almma dokundu.

“Ateşin yok” dedi. “Güzelce uyu. Tatlı rüyalar.”

Yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Ben uyurken yanımda dursun istedim. Ama bu imkânsızdı. Bu yüzden de ona bir şey demedim. Susup, onun açık mavi ceketini giyip odadan çıkışını izledim. O çıkınca, yerine yine elinde tokmakla gri maymun geldi. “Sorun yok. Bana vurmasan da uyuyacağım” demeye çalıştım ama doğru düzgün konuşamadım. Sonra başıma tokmakla vurdu.

“25’ten sonraki sayı?” diye sordu birisi. “71” dedim. “Uyuyor” dedi gri maymun. “Kesinlikle” dedim kendi kendime. O kadar sert vurursan uyurum elbette. Belki koma daha uygun bir sözcük olurdu. Sonra karanlık bastırdı.

Bağlantı yeri, diye düşündüm.

Gece dokuzdu ve tek başına yemek yiyordum. Akşam sekizde derin uykumdan uyanmıştım. Uykuya daldığım hızla uyanmıştım. Uyumak ile uyanık olmak arasında bir yer yoktu sanki. Gözümü açtığımda artık tamamen uyanıktım. Zihnimin artık tamamen düzgün çalıştığını hissediyordum. Gri renkli maymunun vurduğu yerin acısı da kaybolmuştu. Halsizliğim ve üşüme hissim geçmişti. Her şeyi hatırlıyordum. İştahım da açılmıştı - daha doğrusu karnım feci acıkmıştı. Bunun üzerine ben de ilk akşam gittiğim, otelin yakınındaki o meyhaneye gittim, içki içip birkaç çeşit meze yedim. Kızarmış balık, haşlanmış sebze, yengeç gibi birkaç şey. Önceki gibi kalabalıktı, aynı şekilde de gürültülü. İçerisi duman ve çeşitli kokularla dolmuştu. Herkes yüksek sesle bağıra çağıra konuşuyordu.

Düzene koymalıyım, diye düşündüm.

Bağlantı yeri, dedim kendime o kaosun ortasında. Sonra aynı şeyi kısık sesle söyledim. Ben istiyordum, Koyun Adam bağlantıyı sağlıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak idrak edebilmiş değildim. Fazlasıyla metaforik bir ifadeydi. Ama muhtemelen de metafor dışında bir şeyle ifade edilemeyen türde bir şeydi bu. Çünkü her şeyden önce Koyun Adam’m metaforik ifadeler kullanarak benimle alay etmesi, eğlenmeye çalışması mümkün

değildi. Muhtemelen kendini o tarz konuşma dışında ifade edemiyordu. Kendini bana başka türlü gösteremiyordu.

Koyun Adam'ın dünyası üzerinden -onun santrali aracılığıyla- pek çok şeyle bağlantı kuruyorduk. Ve bu bağlantıda bir karışıklık oluşmuştu. Bu neden olmuştu acaba? Çünkü ben bir şeyleri yeteri kadar isteyemez olmuştum. Bu yüzden de bağlantı başarılı bir şekilde kurulamıyordu. Kopukluk olmuştu.

İçki içtim, önümdeki küllüğe baktım bir süre.

Kiki ne yapıyordu acaba? Rüyamda onun varlığını hissetmiştim. Buraya beni o çağırmıştı. Benden bir şey istiyordu. Ben de bu yüzden Yunus Otel'e gelmiştim. Ancak artık onun sesini işitemiyordum. Mesaj kesilmişti. Radyonun fişinin çıkmış olması gibi.

Neden her şey bu kadar belirsizdi ki?

Bağlantı karıştığı içindi herhalde. Neyi istediğimi netleş-tirmeliydim. Sonra Koyun Adam'ın yardımıyla her şeyi tek tek birbirine bağlardım.

Durumum ne kadar belirsiz görünse de sabredip gayretle düğümleri çözecektim. Sonra bağlantıları yeniden kuracaktım. Durumumu düzeltmek zorundaydım.

Peki nereden başlamalıydım? Hiçbir ipucu yoktu. Yüksek bir duvara toslamış gibiydim. Duvarın yüzeyi ayna gibi kaygandı. Hiçbir yere elimi uzatamıyordum. Tutacağım bir şey yoktu. Kaybolmuş haldeydim.

Birkaç içki daha içtikten sonra hesabı ödeyip dışarı çıktım. Gökyüzünden iri kar taneleri usul usul iniyordu. Henüz tam yağmaya başlamamıştı ama kar yüzünden caddenin sesi her zamankinden farklı duyuluyordu. Ayılmak için o blokun etrafında bir daire çizdim. Nereden başlamalıydı? Ayağımın ucuna bakarak dikkatlice yürüdüm.

Faydasız. Ne istediğimi bilmiyordum. Nereye yöneleceğimi de. Sanki paslanmış, katılaşmıştım. Böyle tek başına kaldıkça da giderek kaybolduğumu hissediyordum. Ah ah, bir şekilde bir yerden başlamalı.

Resepsiyondaki kızla nasıl olurdu acaba? Ona karşı iyi hisler besliyordum. Onunla ortak bir yanımız olduğunu hissediyordum. Ve onunla yatmak istersem yatabilirdim, iyi de bunu yapsam ne olacaktı ki? Bu beni nereye götürecekti? Sanırım hiçbir yere. Muhtemelen büsbütün kaybolacaktım. Çünkü ne istediğimi idrak edemiyordum. Ve neyi istediğimi idrak edemediğim sürece, ayrıldığım karımın dediği gibi, karşıma çıkan birçok kişiyi incitebilirdim.

Blokun etrafında bir tur attım, sonra bir tur daha atmaya karar verdim. Kar sessizce yağmaya devam ediyordu. Kar taneleri montumun üzerine düşüyor, bir süre duruyor, sonra yok olup gidiyordu. Yürürken düşüncelerimi bir düzene koymaya çalıştım. Ağızlarından beyaz soluklar çıkan insanlar yanımdan geçip gidiyordu. Soğuktan yüzüm sızlıyordu. Ama o blokun çevresinde saat yönünde yürümeyi ve düşünmeyi sürdürdüm. Kanının sözleri sanki bir lanet gibi zihnimde yer etmişti. Ama dediğinde haklıydı. Tam da onun dediği gibiydi. Bu halimle çevremdeki kişileri incitebilir, onlara zarar verebilirdim.

“Haydi Ay’a dön” deyip benden ayrılmıştı kız arkadaşım. Hayır, ayrılmadı. Geri döndü. Gerçeklik denen o büyük dünyaya döndü.

Kiki’yi düşündüm, ilk ipucu onda olmalıydı. Ama onun verdiği mesaj bana tam ulaşamadan duman gibi uçup gitmişti.

Nereden başlamalı?

Gözlerimi kapatıp bir cevap duymaya çalıştım. Ama zihnimin içinde cevap verecek kimse yoktu. Ne Koyun Adam vardı ne de martılar; hatta gri maymun bile yoktu. Boştu. Boş bir odada ben bir başına oturmuştum. Cevap veren kimse yoktu. O odanın içinde yaşlanmış, kurumuştum. Artık dans etmiyordum. Bu üzücü bir manzaraydı.

Hiçbir istasyonun adını okuyamıyordum.

Girdiğiniz bilgiler eksiktir. İşlem yapılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Ne var ki cevap ertesi gün öğleden sonra geldi. Her zamanki gibi; hiçbir uyarı yapmadan, aniden. Gri maymunun vuruşu gibi.

Tuhaf şekilde -belki de o kadar da tuhaf değildir- o gece saat on ikide yattım ve derin bir uyku çektim. Uyandığımda sabah sekiz olmuştu. Son günlerde uyku düzenim bozulmuş olsa da bu kez sabah sekizde gözlerimi açmıştım. Bir tur atıp da geri dönmüş gibi. Kendimi iyi hissediyordum. Karnım da acıkmıştı. Bu yüzden yine Dunkin' Donuts'a gidip kahveyle birlikte iki çörek yedim, oradan çıkıp amaçsızca caddelerde gezindim. Yerler iyice buz tutmuştu, tüy gibi yumuşak kar sessizce yağmaya devam ediyordu. Gökyüzü önceki gibi bir uçtan diğerine kasvet veren bulutlarla kaplıydı. Gezinti için ideal bir ortam olduğu söylenemezdi. Ama dışarıda yürüdükçe yüreğim ferahlıyordu. Bir süredir hissettiğim o ağır, acı veren baskı kayboluyordu sanki, hatta soğuk hava tenime hoş bir his veriyordu. Acaba ne olmuştu? Tek bir şey bile çözüme kavuşmuş değilken neden kendimi bu kadar iyi hissediyordum?

Bir saat kadar yürüdükten sonra otele döndüm, resepsiyonda gözlüklü kızı gördüm. Yanındaki diğer resepsiyon görevlisi müşteriyle ilgileniyordu. Gözlüklü kız telefonda konuşuyordu. Ahizeyi kulağına dayamış, yüzünde profesyonel gülümsemesi, farkında olmadan parmaklarında tükenmezka-lem çeviriyordu. Bu halini görünce, onunla herhangi bir konuda da olsa konuşmak istedim. Olabildiğince anlamsız bir konu olmalıydı bu. Belli bir anlamı olmayan aptalca bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Yanına gittim, telefon konuşmasını bitirmesini bekledim. Bana kuşkulu bir ifadeyle baktığı sırada bile yüzündeki, yönergede yazılı o sıcak, profesyonel gülümsemesi kaybolmadı.

"Bir şey mi soracaktınız?" dedi nazikçe, telefon konuşmasının ardından bana dönüp.

Boğazımı temizledim. "Bu yakınlardaki yüzme kulübünde iki kız çocuğunu timsah yemiş diye duydum; gerçekten böyle bir şey olmuş mu?" diye olabildiğince ciddi bir yüz ifadesiyle sordum.

"Şey... öyle mi olmuş?" diye yanıtladı, özenle yapılmış yapay bir çiçeği çağrıştıran profesyonel gülümsemesiyle. Ama gözlerinden öfkelendiği

anlaşılıyordu. Yanakları biraz kızarmış, burun delikleri genişlemişti. “Bize böyle bir bilgi ulaşmadı. Affedersiniz ama yanılıyor olabilir misiniz?”

“Çok büyük bir timsahmış, görenler steyşın Volvo kadar büyük olduğunu, bir anda cam tavanı kırıp içeri girdiğini, bir lokmada iki kız çocuğunu mideye indirdiğini, tatlı olarak-sa bir saksıdaki palmiyenin yarısını yediğini, sonra da kaçıp gittiğini söylüyorlar; acaba yakaladılar mı? Yoksa hâlâ dışarıda mı dolaşıyor?..”

“Özür dilerim” dedi, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan. “Eğer sizin için de uygunsa doğrudan polisi arayıp bu konuyu onlara sorabilir misiniz? Onlardan net bir cevap alabilirsiniz. Girişten çıkınca sağa dönüp doğruca devam ederseniz bir polis kulübesi göreceksiniz, orada sorabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, öyle yapayım” dedim. “Güç seninle olsun.”

“Rica ederim” dedi ***cool*** bir şekilde, gözlüğünü eliyle düzelterek.

Odama döndükten bir süre sonra ondan telefon geldi.

“Neydi o yaptığın?” dedi, öfkesini bastırmaya çalışan sakin bir sesle. “İş sırasında tuhaf şeyler yapma diye söylememiş miydim sana? Iş sırasında bana şaka yapılmasından nefret ederim.”

“Affedersin” diye uysalca özür diledim. “Seninle bir şekilde konuşmak istemiştim. Sesini duymak istedim. Kötü bir şakaydı. Ama konu şakanın içeriği değil. Sadece seninle konuşmak istemiştim, hepsi o kadar. Rahatsız etmek istememiştim.”

“Geriliyorum. Daha önce de söylemiştim! İş sırasında çok geriliyorum demiştim. Bu yüzden de işimi yaparken bana engel olmanı istemiyorum. Söz vermemiş miydin hem! Beni izlemeyecektin!”

“Seni izlemedim ki. Sadece konuştum.”

“Bundan sonra benimle bir daha sakın o şekilde konuşma. Lütfen.”

“Söz veriyorum. Bir daha yapmam. Sana bakmam da, seninle konuşmam da. Granit kadar sessiz olurum. Peki bu akşam vaktin var mı? Yoksa bu

akşam da dağcılık kursuna mı gideceksin?”

“Dağcılık kursu mu?” dedikten sonra boğazını temizledi. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Evet, şakaydı.”

“Ben bazen bu tür şakaları anlayamıyorum. *Dağcılık kursu* demek. Ha, ha, ha!”

Duvara yazılmış sözcükleri okur gibi kuru ve yalın bir sesle ha, ha, ha dedikten sonra telefonu kapattı.

Yarım saat kadar bekledim ama bir daha telefon gelmedi. Kızmıştı. Bazen şakalarımı karşıdaki anlayamıyordu. Ciddiyetimin de bazen anlaşılamadığı gibi. Aklıma yapacak başka bir şey gelmediğinden yürümeye karar verdim. Belki karşıma bir şey çıkardı. Belki yeni bir şey bulurdum. Hiçbir şey yapmamaktansa hareket etmek daha iyiydi. Bir şeyler denemek iyiydi. Güç benimle olsun dedim içimden.

Bir saat kadar yürüdüm ama hiçbir şey bulamadım. Üşü-müştüm, olan buydu sadece. Kar yağmaya devam ediyordu. Saat yarımda McDonald’s’a girip *cheeseburger* ve kızarmış patates yedim, *coca-cola* içtim. Otelden çıkarken bunları yiyip içmek gibi bir niyetim yoktu. Ama her nedense arada bir yiyordum işte. Sanırım bedenimin yapısı gereği arada bir abur cubur çekiyordu canım.

McDonald’s’tan çıktıktan sonra yarım saat kadar yürüdüm. Hiçbir şey olduğu yoktu. Yalnızca karın şiddeti artmıştı. Montumun fermuarını boğazıma kadar çektim, atkımı burnuma doladım. Yine de çok soğuktu. Çok da çişim gelmişti. Bu kadar soğuk bir günde *coca-cola* içersem olacağı buydu. Tuvalet var mı diye etrafa bakındım. Caddenin karşı tarafında bir sinema çarptı gözüme. Köhne bir sinemaydı ama mutlaka tuvaleti vardır diye düşündüm. Orada çişimi yaptıktan sonra film izlerken ısınmak hiç de fena olmazdı. Ne de olsa boştum. Hangi film gösteriliyordu acaba? Panoya baktım.

İki Japon filmi vardı, biri *Karşılıksız Aşk* idi. Sınıf arkadaşımın oynadığı filmdi. Ah ah, dedim içimden.

Uzun uzun çişimi yaptım, sonra büfeden sıcak kahve satın aldım, koltuğa oturup kahvemi içerek filmi izledim. *Karşılıksız Aşk* başlayalı yarım saat geçmişti ama ilk yarım saati izlenmese de konu rahatlıkla anlaşılıyordu. Konusu tahmin ettiğim gibiydi. *Sınıf* arkadaşım uzun boylu, yakışıklı biyoloji öğretmeniydi. Kız karakter ona âşıktı. Kendini kaptıracak denli hayrandı ona. Ve o kıza âşık olan bir çocuk vardı, judo kulübündendi. Sanki *déjà-vu* yaşıyordum. Böyle bir filmi ben bile yapabilirdim.

Sınıf arkadaşım (gerçek adı Ryoiçi Gotanda'ydı ve bu kızların sempati duyacağı bir ad olmadığından havalı bir sahne adı kullanıyordu) her zamankine göre biraz daha karmaşık bir rolde oynuyordu. Sadece yakışıklı ve insanda iyi duygular uyandıran biri değildi, aynı zamanda geçmişin yarasını da taşıyordu. Öğrenci hareketlerine katılmış, hamile bıraktığı

sevgilisini terk etmişti; basmakalıp yaralardı bunlar ama bir şey yaşamamış olmaktan iyidir. Bazen bu tür *flashback'Xer,* kilden duvara kendini çarpıp duran bir maymunun beceriksizliğiyle filme dahil ediliyordu. Tokyo Üniversitesi Yasuda Konferans Salonu işgal olaylarının gerçek görüntüleri de filmde yer alıyordu. O toplantıda ben de, "İtirazım yok!" diye bağırmak istemiştim ama aptalca geldiği için vazgeçmiştim.

Her neyse, Gotanda ruhu yaralı birini oynuyordu. Hem de bütün yeteneğini sergileyerek. Ama film berbattı, yönetmende yetenekten eser yoktu. Repliklerin yansı yüz kızartacak denli çocuksuydu. Peş peşe, insana küçükdilini yutturacak denli anlamsız sahneler geliyordu. Kamera sık sık anlamsız bir şekilde kızın yüzüne yaklaşıyordu. Arkadaşım ne kadar çaba sarf edip rolünün hakkını vererek oynasa da nafileydi. Onun için üzüldüm. Onu böyle bir filmde izlemek insanın içini acıtıyordu. Ama düşününce, o sanki eskiden beri böyle insanın içini acıtan bir yaşam sürüyormuş gibi geldi.

Bir yatak sahnesi vardı. Ryoiçi Gotanda pazar sabahı dairesindeki yatak odasında bir kadınla uyurken, başroldeki kız kendi eliyle pişirdiği kurabiye ya da ona benzer bir yiyeceği getiriyordu. Bu sahne tam da hayal ettiğim gibiydi. Gotanda yatakta şefkatli ve nazikti. Çok iyi seks. Güzel kokan

koltu-kaltlan. Kadının çıplak sırtını okşuyor. Kamera daire çizerek hareket ederken kadının yüzü görünüyor.

Déjà-vu. Soluğum kesilmişti.

Kiki'ydi. Oturduğum koltukta bedenim buz kesti. Arka taraftan bir şişenin yuvarlanma sesini duydum. *Kiki!* Otelde o karanlık koridorda zihnimde canlanan sahneyle aynıydı. Gerçekten de Kiki Gotanda'yla yatıyordu.

Bağlantılı, diye düşündüm.

Kiki'nin oynadığı tek sahne buydu. Bir pazar sabahı Gotanda'yla yatıyor. Hepsi buydu. Gotanda cumartesi gecesi bir yerlerde sarhoş oluyor, bir kadını alıp dairesine getiriyor. Ve sabah bir kez daha onunla birlikte oluyor. Sonra öğrencisi geliyor. Talihsizliğe bakın ki kapıyı kilitlememiş. Böyle bir sahneydi. Kiki'nin tek bir repliği vardı. "Neler oluyor böyle?" diyor sadece. Başroldeki kız şoke olup koşarak gittikten sonra Gotanda öylece kalakalınca Kiki böyle diyor. Feci bir replik. Ama bu onun söylediği tek cümleydi.

"Neler oluyor böyle?"'

Ses gerçekten de Kiki'ye mi aitti, emin değildim. Onun sesini net olarak hatırlayamadığım gibi sinemanın ses sistemi de berbattı. Ama onun bedenini hatırlıyordum. Sırtının şekli, ensesi, biçimli memeleri; hatırlıyordum, o kadın Kiki'ydi. Bedeni sinema perdesinin içine sıkışmış Kiki'ye bakıyordum. O sahne beş altı dakika kadar sürüyordu. Gotanda Kiki'ye sarılıyor, onu okşuyor; gözleri kapalı, zevk alıyor gibi görünen Kiki'nin dudakları hafifçe titriyor. Hafifçe iç çekiyor. Bu rol icabı mıydı, gerçek miydi, ayırt edemedim. Rol icabı olabilirdi. Ne de olsa bu bir filmdi. Ama bir şeyler yerine tam oturmuyordu sanki; Kiki rol yapmıyordu. Kafam karışmıştı. Demek istediğim, eğer rol yapmıyorsa, gerçekten de Gotanda'yla sevişmeye kendini kaptırmış demekti; eğer yapıyorsa, o zaman da onun varlığının benim içimdeki anlamı takıntıya dönüşecekti. Öyle rol yapmak zorunda değildi. Filmi çok kıskandım.

Yüzme kulübü ve şimdi de film. Bir sürü şeye karşı kıskançlık duymaya başlamıştım. Bu iyiye işaret değildi.

Filmde başroldeki kız kapıyı açar, ikisinin çıplak halde birlikte olduklarını görür. Soluğu kesilir. Gözlerini kapar. Sonra koşarak oradan gider. Gotanda afallayıp kalır. Kiki konuşur: "Neler oluyor böyle?" Kamera afallamış Gotanda'nın yüzüne yaklaşır. Beyazperde karanr.

Filmde Kiki'nin yer aldığı tek sahne buydu. Konuyu boş verip çok dikkatli bir şekilde bütün sahneleri izledim ama bu onun yer aldığı tek sahneydi. Kiki, Gotanda'yla bir yerde tanışmış, onunla yatmış ve onun yaşamında tek bir sahnede yer alıp, sonra ortadan kaybolmuştu. Rolü buydu. Tıpkı benimle olduğu gibi. Bir anda ortaya çıkmış, yanımda var olmuş, sonra da ortadan kaybolmuştu.

Film bitti ve salonun ışıkları yandı. Müzik çalmaya başladı. Ama ben hâlâ bedenim kaskatı olmuş halde kararmış beyazperdeye bakıyordum. Bu gerçek mi diye düşünüyordum. Film bitince, gördüklerimin gerçek olamayacağını düşündüm. Neden Kiki bu filmde yer almıştı ki? Üstelik Gotanda'yla. Aptalcaydı. Mutlaka bir yerde bir yanlış yapıyordum. Hatlarda sorun vardı. Bir yerde hayal gücü ile gerçeklik birbirine karışmış olmalıydı. Başka türlüsünü düşünemiyordum.

Sinemadan çıkıp bir süre yürüdüm. Aklımda sadece Kiki vardı. "Neler oluyor böyle?" diye kulağıma fısıldıyordu sürekli.

Neler oluyor böyle?

O, Kiki'ydi. Kuşkuya yer yoktu. Benimle sevişirken de yüzünde o ifade olurdu, dudakları o şekilde hafifçe titrerdi, o şekilde soluk alıp verirdi. Rol yapmıyordu. Gerçek haliydi. Ama bu bir filmdi!

Anlamamıştım.

Zaman geçtikçe kendimden şüphe etmeye başladım. Hayal mi görmüştüm yoksa?

Bir buçuk saat kadar sonra bir daha sinemaya girdim. Bir kez daha en baştan *Karşılıksız Aşk* izledim. Pazar sabahı Gotanda bir kadınla birlikte. Kadının sırtı görünüyor. Kamera dönüyor. Kadının yüzü görünüyor. *Kiki!* Kuşkusuz o. Başroldeki kız içeri giriyor. Soluğu kesiliyor. Gözlerini

kapatıyor. Koşarak çıkıyor. Gotanda afallayıp kalıyor. Kiki konuşuyor: “Neler oluyor böyle?” Beyazperde kararıyor.

Sahne tamamen aynıydı.

Buna karşın bense hâlâ inanamıyordum. Bir yanlışlık olmalıydı. Neden Kiki Gotanda’yla yat sındı ki?

Ertesi gün yine aynı sinemaya gittim. Koltukta kaskatı halde *Karşılıksız Aşk* filmini bir kez daha izledim. Nihayet o sahne geldi. Pazar sabahı Gotanda bir kadınla birlikte. Kadının sırtı görünüyor. Kamera dönüyor. Kadının yüzü görünüyor. *Kiki!* Kuşkusuz o. Başroldeki kız içeri giriyor. Soluğu kesiliyor. Gözlerini kapatıyor. Koşarak çıkıyor. Gotanda afallayıp kalıyor. Kiki konuşuyor: “Neler oluyor böyle?”

Karanlıkta benim de soluğum kesildi.

Tamam, bu gerçekti. Kuşku yoktu. Her şey birbiriyle *bağlantılıydı.*

15

Sinema salonunun koltuğuna iyice gömüldüm, iki elimi burnumun önünde birleştirip o soruyu yeniden sordum kendime. Bundan sonra ne yapsam iyi olur?

Her zamanki soruydu. Ama üzerinde zaman harcayarak düşünmem gerekiyordu. Düşüncelerimi düzene sokmam gerekiyordu; yapmam gerekenleri.

Bağların düğümünü çözmeliydim.

Bir noktada dolanmıştı. Dolandığına kuşku yoktu. Kiki ve Gotanda birbirine bağlanmıştı. Neden öyle olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı. Düğümü gevşetmeliydim. Gerçekliği yeniden kurmalı, kendimi toplamalıydım. Belki de bu, mevcut bağların birbirine dolanmış hali değildi, öncekiyle ilgisi olmayan yeni bir bağ kurulmuş olabilirdi. Her halükârda benim için o bağı geçmekten başka yapacak bir şey yoktu. O bağı koparmama-ya dikkat ederek ilerlemeliydim.

İpucu buydu. Hareket etmek. Durmamak. Dans etmeye devam etmek. Herkesin hayranlık duyacağı denli güzel dans etmek.

Dans edeceksin, diyor Koyun Adam.

Dans edeceğim, diye yankılanıyor düşünce.

En iyisi Tokyo'ya döneyim, diye düşündüm. Burada daha fazla kalmamın gereği yoktu. Yunus Otel'e gelme amacımı çoktan gerçekleştirmiştim. Tokyo'ya dönerek, durumu değerlendirip olan biteni birbirine bağlamaya çalışmalıydım. Mon-tumun fermuarını çekip eldivenlerimi giydim, beremi takıp atkımı boynuma doladım ve sinemadan çıktım. Kar şiddetini artırmıştı, önümü zar zor görebiliyordum. Cadde buz kesmiş, soğumuş ceset gibi çaresizce önümde uzanıyordu.

Otele dönünce Ali Nippon Havayolları Şirketi'ne telefon ettim, Haneda Havalimanı'na öğleden sonraki ilk uçağa rezervasyon yaptırdım. "Şiddetli kar yağışından dolayı gecikme ya da iptal olma olasılığı da var" dedi görevli kadın. Sorun değil, dedim. Tokyo'ya geri dönmeye karar verdiğim için hiç vakit kaybetmeden gitmek istiyordum. Sonra eşyalarımı toparladım, aşağıya inip hesabı ödedim. Ardından resepsiyona gidip gözlüklü kızı araç kiralama standına çağırdım.

"Acil bir işim çıktı, Tokyo'ya dönmem gerekiyor" dedim.

"Teşekkür ederiz. Yine bekleriz" dedi, yine profesyonel gülümsemesiyle. Döneceğimi böyle birdenbire söylediğim için biraz incinmiş olabilir, diye düşündüm. Kolay incinen biriydi.

"Şey" dedim, "yine gelirim. Yakın zamanda. O zaman birlikte yemek yiyip sohbet edelim. Sana mutlaka anlatmam gereken şeyler var. Ama şimdi Tokyo'ya dönüp bazı işleri yoluna koymalıyım. Adım adım ilerleyerek. Pozitif düşünceyle. Kapsamlı bir bakış açısıyla. Bunları yapacağım. Sonra buraya geri geleceğim. Kaç ay sonra olur, bilmiyorum. Ama kesinlikle geri geleceğim. Neden dersen, burası benim için... nasıl desem, özel bir yer. Bu yüzden de er ya da geç buraya geri *geleceğim"*

"Hum" dedi, olumsuz bir tonlamayla.

“Hımm” dedim ben de, olumlu bir tonlamayla. “Dediklerim sana aptalca geliyor olmah.”

“Öyle bir şey yok” dedi ifadesiz bir sesle. “Kaç ay süreceğini bilmediğim bir zamanı düşünemiyorum sadece.”

“O kadar da uzak bir zaman olduğunu düşünmüyorum. Yine görüşeceğiz. Çünkü seninle benim aramda bir bağ var” dedim, onu ikna etmeye çahşırcasma. Ama ikna olmuş gibi görünmedi.

“Öyle olduğunu sen de hissetmiyor musun?” diye sordum.

Tükenmezkalemin başını tık tık diye masaya vurdu sadece, sorumu cevaplamadı. “Peki, ilk uçakla mı dönüyorsun?” dedi.

“Niyetim o. Eğer uçak kalkabilirse tabii. Havanın durumu da böyle olunca ne olacağı belli değil.”

“Eğer ilk uçakla dönüyorsan, senden bir isteğim olabilir mi?” “Elbette.”

“Bir kız çocuğu var, on üç yaşında ve tek başına Tokyo’ya dönmek zorunda. Annesi işi dolayısıyla önceden gitmişti. Kızını otelde tek başına bırakmıştı. Acaba o kızı da götürebilir misin? Epey de eşyası var, uçağa tek başına göndermeye korkuyorum.”

“Bilemiyorum ki” dedim. “Neden annesi çocuğu tek başına bırakıp gitmiş acaba? Bu yaptığı saçma değil mi?”

Omuz silkti. “O kadın öyle biri çünkü; saçma sapan biri. Ünlü bir fotoğrafçı ama biraz tuhaftır. Aklına esince çekip gider. Çocuğunu unutur. Sanatçı ya, yeni bir iş çıktı mı aklı başından gider. Gittikten sonra aklına geldi de burayı aradı. Çocuğumu orada bırakmışım, uçağa bindirip Tokyo’ya gönderir misiniz, diye rica etti.”

“Buraya kendi gelip alsaymış ya.”

“Onu ben bilemem. Bir hafta daha Katmandu’da olmak zorundaymış. Çok ünlü olduğu gibi sürekli müşterilerimizden. Bir şey diyemedim. Kızı havalimanına kadar götürürsek, o gerisini tek başına rahatça halledermiş.

Ama o kadar da kolay olmasa gerek, değil mi? Kız çocuğu ne de olsa. Başına bir şey gelirse biz de sıkıntıya düşeriz. Sorumsuzlukla suçlanırız."

"Ah ah!" dedim. Sonra birden aklıma geldi. "Şey... yoksa şu uzun saçlı kız mı? Üzerinde *rock* grubunun ismi yazan bir *sweatshirt* giyiyor, *Walkman* dinliyor hani?"

"Evet, o. Nasıl bildin?"

"Bildim işte."

Ali Nippon Havayollarına telefon etti ve bineceğim uçaktan o kız çocuğu için yer ayırttı. Sonra kızın odasını aradı ve eşyalarını toplayıp aşağı inmesini, birlikte gideceği birini bulduğunu söyledi. Sorun yok, çok iyi tanıdığım ciddi biri, diye ekledi. Sonra kızın eşyalarını alması için komiyi kızın odasına gönderdi. Ardından da otelin servis aracını aradı. Çok enerçik ve becerikliydi. Yetenekliydi. Çok beceriklisin, dedim.

"İşimi seviyorum demiştim ya. Bana uygun?"

"Ama birazcık dalga geçince hemen *uygunsuz buluyorsun'"* dedim.

Tükenmezkalemle tık tık diye masaya vurdu. "O başka bir şey. Bana şaka yapılmasını, benimle dalga geçilmesini pek sevmem. Eskiden beri. Çok gerilirim yapılınca."

"Seni germek gibi bir niyetim yoktu" dedim. "Aksine. Rahatlamanı istediğim için şaka yapıyordum. Saçma ve anlamsız şakalar olabilir ama eğlendirmeye çalışıyordum. Elbette bazen sandığım gibi iyi karşılamıyor karşıdaki. Ama hiçbir zaman kötü bir niyetim olmuyor. Kimseyle dalga geçme amacı gütmüyorum. Şaka yapıyorum, çünkü ancak böyle rahatlıyorum."

Dudaklarını hafifçe büzüp yüzüme baktı. Sel çekildikten sonra ovanın yeni halini bir tepenin üzerinden izlermiş gibi. Sonra iç çeker ya da homurdanır gibi tuhaf bir ses çıkardı. "Kartvizitini alabilir miyim? Elbette o kızı sana emanet ettiğim için, iş icabı yani."

“îş icabı” diye mırıldandım ve cüzdanımdan çıkardığım kartviziti kendisine uzattım. Evet, bir kartvizitim vardı. En az bir düzine insan tembihlemişti, illa kartvizit yaptır diye. Kartvizitime sanki toz bezine bakarmış gibi bakıyordu.

“Peki senin adın ne?” diye sordum.

“Sonraki görüşmemizde söylerim” dedi. Ortaparm ağıyla gözlüğünün köprüsüne dokundu. “Bir daha görüşürsek tabii.”

“Elbette görüşeceğiz” dedim.

Hilal gibi ışıltılı bir şekilde gülümsedi.

On dakika sonra kız, komiyle birlikte lobiye indi. Kominin elinde büyük bir Samsonite marka valiz vardı. Bir Alman çoban köpeğinin sığacağı büyüklükteydi valiz. Elbette bu kadar büyük bir şeyi on üç yaşındaki bir kıza taşıtmak olmazdı. Bugün üzerinde Talking Heads yazılı bir *sweatshirt* vardı. Dar bir kot pantolon ile bot, üzerine de pahalı görünen deri bir mont giymişti. Daha önce gördüğüm zamanki gibi saydam, tuhaf bir güzelliği vardı. Çok narin -bir anda kaybolsa tuhaf kaçmayacak kadar narin- bir güzellik. Ancak bu güzellik onu görenlerde bir tür rahatsızlık da uyandırıyordu, çünkü fazlasıyla narindi. Talking Heads, diye düşündüm. Fena bir ad değildi. Kerouac’m romanlarında geçen bir ad gibiydi.

“Konuşan kafa yanımda bira içiyordu. Çok çişim vardı. Çişimi yapıp geleceğim dedim *konuşan kafaya.”*

Nostaljik Kerouac. Şimdi ne yapıyordur acaba?

Kız yüzüme baktı. Ama bu sefer gülümsemiyordu. Kaşlarını çatar gibi baktı bana, sonra da gözlüklü kıza baktı.

“Endişelenme. Kötü biri değil” dedi gözlüklü kız.

“Göründüğüm kadar kötü değilim” diye ekledim.

Kız yine bana baktı. Sonra, iyi madem dercesine başını salladı. Seçme yapma şansım yok gibilerinden. Sanki ona çok kötü bir şey yapmışım gibi

bir his uyandırdı bu bende. Varyemez Amca gibi.

Varyemez Amca.

“Endişelenme” dedi gözlüklü kız. “Bu amca güzel şakalar yapar, akıllıca şeyler söyler, kızlara karşı da naziktir. Benim arkadaşım zaten. O yüzden endişelenme, e mi!”

'Amca mı?” dedim soluğum kesilmiş halde. “Ben amca falan değilim. Daha otuz dört yaşındayım. Amcaymış!”

Bu dediğime ikisi de aldırış etmedi. Resepsiyondaki kız, küçük kızın elinden tutup girişte bekleyen servise doğru yürüyüp gitti. Komi, Samsonite marka valizi araca yerleştirmişti bile. Ben de valizimi alıp onun ardından gittim. *Amcaymış,* haydi oradan!

Havalimanına giden serviste sadece ikimiz vardık. Hava rezaletti. Havalimanına gidene kadar yolda ne yöne bakarsam bakayım kar ve buzdan başka bir şey görünmüyordu. Sanki kutuptaydık.

“Şey... senin adın neydi?” diye sordum.

Yüzüme baktı. Sonra başını hafifçe salladı. Off ya, der gibi. Sonra da sanki bir şey ararmış gibi yavaşça başını çevirip etrafa baktı. Nereye dönse kardı. “Yuki”* dedi.

“Yuki?”

“Evet” dedi, “Yuki benim adım.”

Sonra cebinden *ualkman’ini* çıkardı ve kendi kişisel müzik âlemine daldı. Havalimanına dek benim tarafıma bir kez olsun bakmadı.

Rezalet, diye düşündüm. Sonradan Yuki’nin onun gerçek adı olduğunu anlayacaktım. Ama o an için kesinlikle öylesine attığı bir cevap gibi gelmişti bana. Ve alınmıştım da. Ara sıra cebinden sakız çıkarıp ağzına atıyor ve çiğniyordu. Bana bir tane bile teklif etmedi. Çiğnemek istediğimden falan değil ama nezaket gereği bana da sormasını beklerdim. Böyle bir şeyi kafaya taktığımı fark edince de kendimi gerçekten yaşlanmış

hissettim. Çare yoktu, koltuğa gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Eskileri düşündüm. Onun yaşında olduğum zamanlan. O zamanlar plak topluyordum. 45'lik *single* plak-lan. Ray Charles'tan "Hit the Road, Jack", Ricky Nelson'dan "Travelin' Man", Brenda Lee'den "Ali Alone Am I". Bunun gibi yüz plak toplamıştım. Şarkı sözlerini ezberleyecek kadar çok dinlemiştim hepsini de. Hâlâ hatırlıyor muyum acaba diye denemek için içimden "Travelin' Man"i söyledim. înanıl-

*** Japoncada kar demek, (ç.n.)**

mazdı, şarkı sözlerinin tümünü hâlâ ezbere biliyordum. Gereksiz, saçma sapan sözlerdi ama hepsini hatırlamıştım. Gençlikteki ezber gücü gibisi yoktu ve anlamsız şeyler gerçekten de daha iyi hatırlanıyordu.

And the China doll down in old Hongkong waits for my return.

Bir Talking Heads değildi tabii ama zaman değişiyordu -*Timeees are changiiiing...*

♦ * *

Yuki'yi bekleme salonunda bırakıp gişeye biletleri almaya gittim. Onun biletinin parası daha sonra tarafıma ödenecekti; ikimizin biletini kredi kartımla satın aldım. Kalkışa bir saat var ama rötar olabilir, diye açıkladı görevli. "Anonsları dikkatlice takip edin lütfen" dedi. "Şu an görüş mesafesi uçuş için uygun değil."

"Peki hava durumu düzelecek mi?" diye sordum.

"Haberlere göre düzelecek ama tam ne zaman olur bilinmiyor" dedi sıkılmış halde. Aynı şeyi iki yüz kere söylemişti herhalde. Kim olsa sıkılırdı bu durumdan.

Yuki'nin yanına döndüm. Kar dinmediğinden uçak rötar yapabilirmiş dedim. Yüzüme şöyle bir baktıktan sonra, hıı der gibi bir yüz ifadesi takındı. Hiçbir şey demedi.

“Ne olacağı bilinmediği için valizleri henüz vermeyelim. Teslim ettikten sonra geri alması zor olur” dedim, istediğin gibi olsun, der gibi bir yüz ifadesi takındı. Yine bir şey demedi.

“Bir süre burada beklemekten başka yapacak bir şey yok. Eğlenceli bir yer de değil” dedim. “Öğle yemeği yedin mi peki?”

Başını evet anlamında salladı.

“Kafeye geçelim mi? Bir şey içmek ister misin? Kahve, kakao, çay ya da meyve suyu gibi bir şey, ne istersen” diye sordum.

Bilmiyorum, der gibi bir ifade oluştu yüzünde. Duygularını anlatmak için bir sürü yüz ifadesi vardı.

“Haydi gidelim” dedim ayağa kalkıp. Samsonite marka valizi iterek kafeye gittik. Tıklım tıklımdı kafe. Uçak seferlerinin tümü rötarlıydı demek ki, insanların suratından yorgunluk akıyordu. O gürültülü ortamda öğle yemeği için kahve ve sandviç ısmarladım, Yuki de sıcak kakao içti.

“Kaç gündür o otelde kalıyorsun?” diye sordum.

“On gündür” dedi, biraz düşündükten sonra.

“Annen ne zaman gitmişti?”

Bir süre pencereden dışarıda yağan kan izledi. Sonra, “Üç gün önce” dedi. Sanki başlangıç düzeyinde İngilizce dersindeydik.

“Okul tatil miydi tüm o günler boyunca?”

“Okula gitmiyorum uzun süredir. Dert etme” dedi. Sonra cebinden *walkrnan>ını* çıkanp kulaklıklan kulağına taktı.

Kahvenin kalanını içip gazete okudum. Son günlerde kızlan hep kızdırıyordum. Neden acaba? *Talihsiz* olduğumdan mıydı, yoksa belli bir nedeni mi vardı?

Talihsiz olduğum sonucuna vardım. Gazete okumayı bitirdikten sonra Faulkner'ın *Ses ve Öfke* kitabını çıkardım çantamdan. Faulkner ve Philip K. Dick'in romanlarını sinirlerim çok gerildiğinde okuduğumda daha iyi anlarım. Sinirli olduğum zamanlarda mutlaka bu iki yazardan birinin romanını okurum. Onun dışındaki zamanlarda okumam. O arada Yuki bir kez tuvalete gidip geldi. Bir kez de *walkman\n* pilini değiştirdi. Otuz dakika *sonra anons* yapıldı. Haneda Havalimam'na inecek uçakların dört saat rötarlı kalkacağı bildiriliyordu. Havanın düzelmesi beklenecekti. Derin bir iç çektim. Off, burada dört saat daha bekleyecektik!

Yapacak bir şey yoktu. En baştan rötar olabileceği yönünde uyarıda bulunmuşlardı zaten. Olumlu düşünmeliydim. *Power of positive thinking.* Beş dakika kadar olumlu düşününce aklıma bir fikir geldi. Olabilirdi de, olmayabilirdi de. Yine de böylesine gürültülü ve sigara kokulu bir yerde boş boş durarak vakit öldürmekten daha iyi olacaktı. Yuki'ye orada biraz beklemesini söyleyip havalimanı araç kiralama şirketi bankosuna gittim. Araba kiralamak istediğimi söyledim. Bankodaki kadın hemen işlemleri yaptı. Oto teybi olan Toyota Corolla Sprinter'dı araç. Bir minibüs beni araç kiralama şirketinin ofisine kadar götürdü. Orada Corolla'mn anahtarını teslim aldım. Ofis, havalimanından arabayla on dakikalık mesafedeydi. Yeni kar lastikleri olan beyaz bir Corolla'ydı. Onunla havalimanına döndüm. Kafeye gidip Yuki'ye, "Üç saat kadar arabayla gezelim" dedim.

"iyi de, yoğun kar yağışı var. Arabayla gezsek de bir şey göremeyiz ki" dedi şaşırmış bir şekilde. "Zaten nereye gideceğiz ki?"

"Bir yere gitmeyeceğiz. Arabayla gezeceğiz sadece" dedim. 'Yüksek sesle müzik dinleyerek, istediğin kadar dinleyebilirsin. Sürekli *walkman* dinlersen kulakların ağnr."

Öyle mi olur acaba gibilerinden başını salladı. Haydi gidelim diyerek ayağa kalktığımda, *o* da yerinden kalktı.

Valizleri bagaja koyup yağan karın altındaki yolda ağır ağır ilerledim. Belirli bir yere doğru sürmüyordum. Yuki, sırt çantasından bir kaset çıkardı ve kasetçalara koydu, düğmesine basıp teybi çalıştırdı. David Bowie'nin "China Girl" parçasıydı çalan. Sonra Phil Collins. Jefferson Starship. Thomas Dolby, Tom Petty & Heartbreakers, Hall & Oates, Thompson

Twins, Iggy Pop, Bananarama. Peş peşe tipik genç kız şarkıları dinledik. Rolling Stones'un "Goin' to a Go-Go"su çalarken, "Bu parçayı ben de biliyorum" dedim. "Eskiden Miracles söylerdi bu parçayı. Smokey Robinson ve Miracles. On beş ya da on altı yaşındaydım o zamanlar."

"Hıı" dedi ilgisizce.

"Goin' to a Go-Go" diye ben de şarkıya eşlik ederek söyledim.

Sonraki parça Paul McCartney ve Michael Jackson'm birlikte söylediği "Say Say Say"di. Yoldan çok az sayıda araba geçiyordu. Hiç geçmiyor dense yeriydi. Silecekler tüm gücüyle pat pat pat diye ön cama düşen karlan temizliyordu. Arabanın içi sıcaktı, *rock'n roll* dinlemek de keyifliydi. Duran Duran bile keyif veriyordu. Rahatlamıştım, ara sıra parçaya eşlik edip şarkı söyleyerek yolda dosdoğru sürüyordum arabayı. Yuki de biraz rahatlamış görünüyordu. Elli dakikalık kaset bitince benim araç kiralama şirketi ofisinden aldığım kasete bir bakış attı. "O ne?" diye sordu. *"Oldies"* diye yanıtladım. Havalimanına dönene dek vakit geçirmek için dinlenebilirdi. "Onu dinleyelim" dedi.

"Hoşuna gideceğinin garantisini veremem. Çok eski çünkü" dedim.

"Olsun, fark etmez. Son on gündür aynı kasetleri dinleyip duruyorum."

Kaseti oto teybe yerleştirdim. Önce Sam Cooke'un "Wonderful World" şarkısını dinledik. *Don't know much about history...* İyi parçaydı. Sam Cooke, ben ortaokul üçüncü sınıftayken silahla vurularak öldürülmüştü. Buddy Holly'nin "Oh Boy" parçası. Buddy Holly de ölmüştü. Uçak kazasında. Bobby Darin'den "Beyond the Sea." Bobby Darin de ölmüştü. Elvis'ten "Hound Dog". Elvis de ölmüştü. Aşırı doz uyuşturucudan. Hepsi ölmüştü. Sonra Chuck Berry'nin şarkısı çaldı, "Sweet Little Sixteen". Eddie Cochran'in "Summertime Blues"u. Everly Brothers'tan "Wake up Little Susie".

Sözlerini bildiğim şarkılara eşlik ettim.

"Sözleri hatırlıyorsun" dedi, etkilenmiş gibi Yuki.

“Öyle. Ben de eskiden senin gibi tutkuyla *rock* müzik dinlerdim” dedim. “Senin yaşlarındayken yani. Radyoya yapışırdım resmen. Harçlığımı biriktirip plak alırdım. *Rock'n roll* plakları. Dünyada bu kadar güzel başka bir şey daha yok diye düşünürdüm. Dinlemek bile mutlu olmam için yeterdi.”

“Peki ya şimdi?”

“Şimdi de dinliyorum. Sevdiğim parçalar var. Ama sözlerini ezberleyecek kadar tutkuyla dinlemiyorum. Eskisi kadar heyecanlandırmıyor beni.”

“Niye ki?”

“Niye acaba?”

“Söylesene” dedi Yuki.

“Gerçekten iyi olan çok az şey olduğunu anladığım için” dedim. “Gerçekten iyi olanların sayısı az. Her şey öyle artık. Kitapların, sinema filmlerinin, konserlerin gerçekten iyi olanlarının sayısı az. *Rock* müzik de öyle. Bir saat radyo dinliyorsun, çıka çıka tek bir parça iyi çıkıyor. Gerisi seri üretimden kalan kırık dökükler. Eskiden bunu ciddi olarak düşünmezdim. Dinlediğim her şeyden keyif alırdım. Gençtim, tüm zamanlar benimdi ve âşıktım. Ufacık bir ilginçlik bile beni heyecanlandırırdı. Dediklerimi anlıyor musun?”

“Eh işte” dedi Yuki.

Del Viking’in “Come Go With Me”si çalıyordu, ben de bir süre şarkıya eşlik ettim. “Sıkılmıyorsun değil mi?” diye sordum.

“I ıh, hiç fena değil” dedi.

“Hiç fena değil” dedim.

“Şimdi âşık mısın peki?” diye sordu tüm ciddiyetiyle.

“Zor bir soru” dedim. “Peki ya sen, hoşlandığın bir çocuk var mı?”

“Yok” dedi. “Nefret ettiğim çok kişi var ama.”

“Seni anlıyorum” dedim.

“Müzik dinlemek keyifli.”

“Bunu da anlıyorum.”

“Gerçekten anlıyor musun?” diye sordu Yuki, gözlerini kısıp bana kuşkuyla bakarak.

“Gerçekten anlıyorum” dedim. “Buna bir tür kaçış diyenler de vardır. Ama neyse ne. Benim yaşamım benimdir, senin yaşamın da senin. Ne istediğini bilirsen, istediğin şekilde yaşayabilirsin. İnsanlar ne derse desin. Karşı çıkanları sürüngenler yesin. Ben eskiden, senin yaşındayken böyle düşünürdüm. Şimdi de aynısını düşünüyorum. Duygusal açıdan büyümediğim için olabilir. Ya da hep haklıydım belki. Emin değilim. Cevabı hâlâ arıyorum.”

Jimmy Gilmer’dan “Sugar Shack”. Islık çalarak araba kullanıyordum. Yolun sol tarafında bembeyaz arazi uzanıyordu. *Just a little shack made out of ıcood. Espresso coffee tastes mighty good.* Güzel bir parçaydı. 1964 yılına aitti.

“Baksana” dedi Yuki. “Sen biraz değişik biri gibisin. Başkaları da öyle diyordur değil mi?”

“I ıh” diye olumsuz cevap verdim.

“Evli misin?”

“Bir kere evlenmiştim.”

“Boşandın mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Karım beni terk etti.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Karım bir başka adama âşık oldu ve onunla birlikte çekip gitti.”

“Yazık sana” dedi.

“Teşekkürler” dedim.

“Kannın hislerini anlıyor gibiyim” dedi Yuki.

“Nasıl?” diye sordum.

Omuz silkti ve bir şey demedi. Ben de üstelemedim.

“Sakız ister misin?” diye sordu Yuki.

“Teşekkürler” dedim.

Biraz yakınlaşmıştık. Beach Boys’un “Surfm’ USA”ine arka vokal yaptık birlikte. “Inside-outside-USA” ya da onun gibi kolay kısımlarda. Eğlenceliydi. “Help Me Rhonda”nın da nakarat kısmını beraber söyledik. Benden tamamıyla geçmiş değildi demek. Amca falan değildim yani. Bu arada kar yağışı giderek azaldı. Havalimanına döndük, arabanın anahtarını bankoya teslim etmeye gittim. Sonra valizleri verdim ve otuz dakika sonra da kapı açıldı. Uçak, beş saatlik rötarın ardından nihayet havalanmıştı. Yuki uçak havalanır havalanmaz uyuyakaldı. Uykudayken yüzü çok güzeldi. Gerçek olmayan bir maddeden yapılmış narin bir heykel kadar güzeldi. Birisi ona hafifçe dokunsa kınlıverecek gibi görünüyordu. O türde bir güzellikti. Kadın kabin görevlisi meyve suyu getirmişti ama onu uyurken görünce gülümsedi. Sonra da bana bakarak gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Cin tonik söyledim. İçkimi içerken Kiki’yi düşündüm. Zihnimde onun Gotanda’yla birlikte olduğu sahne dönüp durdu. Kamera dönerek hareket etti. Kiki oradaydı. “Neler oluyor böyle?” dedi.

Neler oluyor böyle?

16

Haneda Havalimanı'nda valizlerimizi aldıktan sonra Yuki'ye evinin nerede olduğunu sordum.

"Hakone" dedi.

"Çok uzak" dedim. Akşam sekizi geçmişti, bu saatten sonra taksiye binse de binmese de Hakone'ye dönmesi zordu. "Tokyo'da tanıdığın kimse yok mu? Akraban ya da yakın biri-leri?" diye sordum.

"Bir yakınım yok. Ama Akasaka'da bir dairemiz var. Küçük bir yer, annem Tokyo'ya geldiğinde kullanır. Orada kalabilirim. Hiç kimse yaşamıyor içinde."

"Ailende başka kimse yok mu? Annen dışında?"

"Yok" dedi Yuki. "Sadece annem ve ben vanz."

"Hımm" dedim. Alışılmadık bir aileydi, gerçi bundan bana neydi ki. "Şimdilik benim evime gidelim taksiyle. Sonra dışarıda akşam yemeği yeriz. Yemekten sonra seni arabayla Aka-saka'daki dairenize bırakırım. Ne dersin?"

"Fark etmez" dedi.

Taksi tuttum ve Şibuya'daki daireme gittik. Yuki'yi bir süre girişte beklettim, daireye yalnız girip valizleri bıraktım ve gündelik kıyafetlerimi giydim. Deri ceket, kazak ve spor ayakkabı. Sonra Yuki'yi Subaru'ya bindirdim, arabayla on beş dakikalık mesafedeki İtalyan restoranına gidip yemek yedik. Ben *ravioli* ve yeşil salata yedim, o istiridyeli spagetti ve ıspanak yedi. Sonra buğulanmış balık sipariş ettik ve pay-

laştık. Balık oldukça büyüktü ama Yuki'nin karnı çok acıkmış olmalı ki üzerine bir de tiramisu yedi. Ben de bir espresso içtim. "Lezzetliydi" dedi.

Nerede lezzetli bir restoran var, işte onu iyi bilirim, dedim. Lezzetli yemekler sunan yerleri arayıp bulmanın işimin bir parçası olduğundan söz ettim ona.

Yuki anlattıklarımı sessizce dinledi.

“Bu yüzden iyi bilirim” dedim. “Fransa’da yeraltmdaki mantarları bulunca *buu buu* diye ses çıkaran domuzlar gibi.”

“İşini sevmiyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır. Bir türlü sevemiyorum. Hiçbir anlamı olmayan bir iş. Lezzetli restoranlar bulurum. Onlar hakkında dergilere makale yazıp tanıtımını yaparım. Buraya gidiniz. Bunları yiyiniz. Ama bunu neden yapmak zorundayım ki? Herkes kendince istediği şeyleri yese ne olur sanki? Öyle değil mi? Neden birileri diğerlerine lezzetli yemekler yapan restoranları öğretmek zorunda olsun? Neden mönüde neyi seçeceklerine varıncaya kadar onlara söylenmesini beklerler? Ve tanıttığım yer ünlenince artık yemeklerinin tadı da gitgide bozulur, hizmet kalitesi düşer. Onda dokuzu ya da sekizinde olur bu. Arz-talep dengesi bozulduğundan. İşte biz bunu yapmış oluruz. Bir şey keşfettik mi onun kalitesinin giderek düşeceğini garanti etmiş oluruz. Bembeyaz bir şey bulunca onu kirletiriz, insanlar buna bilgi diyor. Yaşam alanının bir ucundan ötekine, hiç boşluk bırakmadan bu kirliliğin yayılmasınaysa bilginin damıtılması diyoruz, işte buna çok sinirleniyorum. Bunu kendimin yapıyor oluşuna da.”

Yuki masanın diğer tarafından gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyordu. Sanki eşine az rastlanır bir yaratığa bakar gibi. “Ama devam ediyorsun değil mi?”

“İş çünkü” dedim. Sonra birden karşımda oturanın on üç yaşında bir kız çocuğu olduğunu hatırladım. Bu kadar küçük bir kız çocuğuna neler anlatıyordum böyle? “Haydi gidelim” dedim. “Geç oldu, seni dairene bırakayım.”

Subaru’ya bindiğimizde Yuki arabadaki kasetlerden birini aldı ve teybe yerleştirdi. Kendi hazırladığım kasetlerden biriydi. Tek başına araba kullanırken dinlemeyi severdim. Four Tops’tan “Reach out, 1’11 be there.” Yol boş olduğundan Akasaka’ya hemen vardık. Yuki’ye dairenin yerini sordum.

“Söylemek istemiyorum” dedi Yuki.

“Neden söylemek istemiyorsun?” diye sordum.

“Henüz gitmek istemiyorum çünkü.”

“Saat onu geçiyor” dedim. “Uzun ve yorucu bir gündü. Çok yorgunum, hemen uyumak istiyorum.”

Yanımda gözlerini dikmiş bana bakıyordu Yuki. Ben önümdeki yola dikkatimi vermiştim ama bakışlarını sol yanağımda hissediyordum. Tuhaftı bakışları, içinde hiçbir duygu yoktu ama yine de beni heyecanlandırmıştı. Bana bir süre daha baktıktan sonra bakışlarını diğer tarafa, camdan dışarıya çevirdi.

“Benim uykum yok. Şimdi daireye dönsem tek başına kalacağım, biraz daha arabayla gezip müzik dinleyelim.”

Biraz düşündükten sonra, “Bir saat daha. Sonra eve dönüp uyuyacağız. Tamam mı?” dedim.

“Tamam” dedi Yuki.

Müzik dinleyerek Tokyo caddelerinde dolaştık. Biz bunu yaparken hava daha da kirlendi, ozon tabakasındaki delik daha da genişledi, gürültü daha da arttı, insanların sinirleri daha da bozuldu ve yeraltı kaynaklan daha da azaldı. Yuki başını koltuğa dayamış, sessizce caddeye bakıyordu.

“Annen Katmandu’da mıymış?” diye sordum.

“Evet” dedi umursamaz bir şekilde.

“O dönene dek tek başınasın yani?”

“Hakone’de bir hizmetçimiz var” dedi.

“Hımm” dedim. “Sık sık oluyor mu bu?”

“Beni bırakıp gitmesi mi? Sık olur. Onun aklı fikri fotoğ-rafçılıkta. Kötü niyetli olduğundan değil, sadece o öyle biridir. Kısacası, o kendinden başkasını düşünmez. Benim var olduğumu bile unutur. Bir yerde

şemsiyesini unutur gibi. Öylece unutuverir. Alıp başını gider. Katmandu'ya gitmek isterse, başka da bir şey düşünmez. Elbette sonra farkına vardığında benden özür diler ama çok geçmeden yine aynı şeyi yapar. Bir hevesle bana, seni Hokkaydo'ya götüreceğim deyip beni oraya götürdü. Götürmesi iyi de bütün gün otel odasında *walkman* dinledim, annem yanıma neredeyse hiç gelmedi. Tek başına yemek yedim... Ama artık alıştım. Bir haftada geri geleceğim dedi ama inanmıyorum ona. Katmandu'dan sonra başka bir yere gider belki de."

"Annenin adı ne?" diye sordum.

Adını söyledi. O adı daha önce hiç duymamıştım. Daha önce hiç duymadım, dedim.

"İş için ayn bir adı var" dedi Yuki. "İşinde Ame* adını kullanır. Bu yüzden benimki de Yuki. Aptalca değil mi? İşte öyle bir insandır kendisi."

Ame'yi biliyordum. Onu herkes bilirdi. Çok ünlü bir kadın fotoğrafçıydı. Ama medyaya yüzünü göstermezdi. İnsan içine de çıkmazdı. Asıl adını kimse bilmezdi. Sadece istediği işi kabul ederdi. Alışılmamış biri olarak tanınırdı. Agresif, göze batan fotoğraflar çekerdi. Başımı salladım. "Bu durumda baban da şu roman yazan mı? Hiraku Makimura? Adı buydu değil mi?"

Yuki omuz silkti. "O kötü biri değildir. Yeteneği yok sadece." Yuki'nin babasının yazdığı kitaplardan birkaçını çok eskiden okumuştum. Gençken yazdığı iki roman ve bir öykü derlemesi fena değildi. Cümleleri de, bakış açısı da yenilikçiydi. Böylece kitaplan en çok satanlar arasına girdi. Edebiyat dünyasının yıldızı oldu. Televizyon ve dergilerde sıkça yer aldı, toplum meseleleriyle ilgili fikir beyan etti. O zamanlar yeni yeni yıldızı parlamaya başlayan fotoğraf sanatçısı Ame'yle

*** Japoncada yağmur demek, (ç.n.)** evlendi. Bu onun zirve noktasıydı. Sonrası ise tam bir felaketti. Budur diye gösterilebilecek bir nedeni yoktu belki ama birdenbire artık iyi bir şey yazamaz hale gelmişti. Sonradan yazdığı iki üç kitabı niteliksiz şeylerdi. Eleştirmenler yerdi, kitaplar satmadı. Sonra Hiraku Makimura yazım tarzını değiştirdi. Nahif genç roman yazarından birdenbire *avant-garde* yazara dönüştü. Ama yazdıkları

yine içerikten yoksundu. Fransız *avant-garde* romanlarından bölümleri kesip almış kendi kitabında birleştirmiş gibi itici metinlerdi. Yine de hayal gücünden yoksun birkaç yeni nesil, hevesli eleştirmen tarafından övgüler aldı. Ama iki yıl sonra bu eleştirmenler de onun yazdıklarından sıkılıp artık kitaplarına eleştiri yazmaz oldular. Neden bu duruma düştüğünü bilemiyorum. Yeteneğini ilk üç kitabında tüketmişti sanki. Buna karşın yazmaya devam etti. Bu yüzden de kısırlaştırılmış bir köpeğin, geçmişteki anılarının izinde, dişi köpeğin poposunu koklaması gibi, edebiyat dünyasında gezinip durdu. O sıralarda Ame'yle boşandılar. Daha net söylemek gerekirse, Ame onun üzerini çizdi. En azından konu medyada bu şekilde işlenmişti.

Yine de bu Hiraku Makimura'nın sonu olmadı. Macera yazarı olarak yeni bir alanda yazmaya başladı. 1970'li yılların başıydı. Güle güle *avant-garde* roman, hoş geldin aksiyon ve macera. Dünyadaki gizemli yerleri gezip oralar hakkında yazılar kaleme aldı. Eskimolarla birlikte çiğ fok balığı yiyip Afrika'da yerlilerle birlikte yaşadı, Güney Amerika'da gerillalarla röportaj yaptı. Oturduğu yerden yazan yazarları ağır sözlerle eleştirdi. Başta bu yaptıkları da hiç fena değildi ama on yıl boyunca aynı şeyleri yapınca - doğal olarak- insanlar bıktı. Ne de olsa dünyada yaşanabilecek macera türü de sayılıydı. Livingstone ve Amundsen çağında değildik artık. Makimura'nın maceraları sıradanlaşmıştı, yazdıklarıysa fazla şatafatlıydı. Ve aslına bakılırsa artık macera da değildi yaşadıkları. Onun çıktığı "maceraların" çoğuna koordinatörler, editörler ve kameramanlar da katılıyordu. Televizyonlarla da bağlantı kurunca kendine on yardımcı ve sponsor buldu. Yönetmenlik de yaptı. Sadece yönetmenliğini yaptığı programların sayısı da epeyce çoktu. İş dünyasının bilinen işleri.

O kadar kötü biri değildi sanırım. Ama yeteneği yoktu. Kızının dediği gibi.

Yazar babasıyla ilgili olarak daha fazla konuşmadık. Ne Yuki ne de ben konuşmak istedik.

Bir süre konuşmadan müzik dinledik. Ellerim direksiyonu kavramış halde, önde giden BMW'nin arka lambasını izliyordum. Yuki, Solomon Burke'ün müziğine ayağıyla tempo tutarken dışarıyı izliyordu.

"Bu iyi bir arabaymış" dedi biraz sonra. "Markası ne?"

“Subaru” dedim. “İkinci el, eski bir Subaru. Bu markayla övünen pek kimse yoktur gerçi.”

“Arabaları pek bilmiyorum ama bu araba insana iyi bir his veriyor.”

“Çünkü bu araba benim tarafımdan seviliyor.”

“Ondan mı iyi bir his veriyor yani?”

“Uyum” dedim.

“Pek anlamadım” dedi Yuki.

“Basitçe söylersem, ben ve bu araba birbirimize yardım ediyoruz. Diğer bir deyişle, ben arabanın alanına giriyorum. Bu arabayı sevdiğimi düşünüyorum. Böyle olunca da burada arabayı sevdiğimi hissettiren bir hava oluşuyor. Ve araba da bu durumu hissediyor. Ben de kendimi iyi hissediyorum. Araba da kendini iyi hissediyor.”

“Bir araç kendini iyi hisseder mi ki?”

“Elbette” dedim. “Neden bilmiyorum. Ama araçlar da kendini iyi hisseder, sinirlenir. Mantıklı bir açıklaması yok ama deneyimlerimden öyle olduğunu biliyorum. Bundan hiç kuşkum yok hem de.”

“insanların birbirini sevmesi gibi mi?”

Başımı salladım. ‘İnsanlarda durum farklıdır. Bu, sadece o yerde olan bir histir. insanlara duyulan his daha farklı. Çünkü karşındakine göre her zaman bir sürü değişiklik gösterebilir. Aşk tereddüt ettirir, kafanı karıştırır; iyice büyüyüp şişer, yok olur, kendini inkâr eder, acı verir. Çoğunlukla onu kontrol edemezsin. Subaru’yla yaşadıklarından farklıdır.”

Yuki bu dediklerimi bir süre düşündü. “Karınla anlaşamadın mı?” diye sordu.

“Anlaşacağımızı düşündüm hep” dedim. “Ama karım öyle düşünmedi. Bu yüzden de çekip gitti. Sanırım görüş ayrılıklarımızı yoluna koymak yerine başka bir erkekle gitmek ona daha kolay geldi.”

“İlişkin Subaru’yla olduğu gibi iyi gitmemiş demek.”

“Aynen öyle” dedim. Ah ah, bunlar on üç yaşındaki bir kız çocuğuyla konuşulacak şeyler miydi!

“Benim hakkımda ne düşünüyorsun?” diye sordu Yuki.

“Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum” dedim.

Yine sol yanımdan gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Biraz daha böyle bakmaya devam ederse sol yanağımda bir delik açılacakmış gibi hissettim. O kadar keskindi bakışları. Anladım, dedim.

“Şu ana dek çıktığım kızlar içinde en güzeli muhtemelen sensin” dedim önümdeki yola bakarak. “Yok, muhtemelen değil. Kuşkusuz en güzelisin. Eğer on beş yaşında olsaydım kesinlikle sana âşık olurdum. Ama ben otuz dört yaşındayım ve artık kolay kolay âşık olamıyorum. Daha fazla acı çekmek istemiyorum çünkü. Subaru’yla olmak daha güvenli. Oldu mu?”

Yuki bu kez boş boş baktı bana. Sonra, “Ne tuhafsın” dedi. Bunu duyunca kendimi tam bir kaybeden gibi hissettim. Kötü niyetle söylememişti sanırım. Ama ondan duyunca etkisi sarsıcı olmuştu.

Saat on biri çeyrek geçe Akasaka’ya dönmüştük.

“Haydi” dedim.

Bu kez Yuki apartman dairesinin yerini söyledi. Kırmızı kiremitten yapılmış bir binaydı. Nogi Şinto Tapmağı yakınlarında, sakin bir cadde üzerindeydi. Arabayı binanın önünde durdurup motoru kapattım.

“Para konusu” dedi koltukta otururken sakince, “uçak bileti, yemek ücreti gibi şeyler.”

“Uçak biletinin parasını annen geri geldiğinde ödeyebilir. Onun dışındakiler benden. Endişe etme sen. Çıktığım kadınlarla Alman hesabı yapmam. Uçak bileti yeterli.”

Yuki bir şey demeden omuz silkti, arabanın kapısını açtı. Sonra çiğnediği sakızı çiçek saksısının içine attı.

“Teşekkürler... Rica ederim” dedim kendi kendime sesli olarak. Sonra cüzdanımdan kartvizitimi çıkarıp ona uzattım. “Annen gelince bunu ona ver. Ayrıca tek başına kalırken bir sıkıntıyla karşılaşırsan beni ara. Yapabileceğim bir şeyse yaparım.”

Bir süre elinde tuttuğu kartvizitime baktı. Sonra montu-nun cebine koydu.

“Adın da tuhafmış” dedi.

Ağır valizini arka bagajdan çıkardım, asansörle dördüncü kata kadar götürdüm. Yuki sırt çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Valizini içeri bıraktım. Açık mutfaklı, yatak odası ve banyosu olan stüdyo tipi bir daireydi. Her şey yepyeniydi, teşhir için döşenmiş gibi dairede her şey vardı. Mutfak malzemeleri, mobilyalar, elektrikli aletler, her şey vardı. Her biri de şık ve pahalı görünüyordu ama hiçbirinde yaşam izi yoktu. Parası ödenip üç gün içinde bir araya getirilmiş gibiydiler. Zevkli seçimlerdi. Ne var ki hepsi de gerçekdışı görünüyordu.

“Annem ender de olsa burayı kullanır” dedi Yuki, bakışlarımı takip ettikten sonra. “Annemin bu yakınlarda stüdyosu var, Tokyo’ya geldiğinde çoğunlukla burada kalır. Şurada yatar, şurada yemek yer. Çok az kullanır burayı.”

“Anlıyorum” dedim. Yoğun bir iş temposu vardı anlaşılan.

Kürklü montunu çıkarıp askıya astı. Gaz sobasını yaktı. Bir yerden bulup çıkardığı Virginia Slims paketinden bir sigara alıp ağzına koydu ve kibritle *cool* bir şekilde yaktı. On üç yaşındaki bir kız çocuğunun sigara içmesi iyi bir şey değildir diye düşündüm. Sağlığına zarar vereceği gibi cildini de bozar. Yine de sigara içerkenki hali ona kızmamı engelleyecek kadar çekiciydi. Bu yüzden de bir şey demedim. Bıçakla kesilmiş kadar düzgün, keskin açılı dudaklarına koyduğu sigarayı yakarken uzun kirpikleri yaprak gibi güzel bir şekilde salındı, ince kâkülü onun bu küçük hareketine uygun olarak hafifçe titredi. Kusursuzdu. On beş yaşında olsaydım ona âşık olurdum diye düşündüm bir kez daha. Hem de baharda düşen çığ gibi

kaçınılmaz bir aşk olurdu bu. Sonra ne yapacağımı bilemeyip acı çekerdim sanırım. Yuki bana çok eskiden tanıdığım bir kızı anımsattı. On üç ya da on dört yaşlarındayken hoşlandığım bir kızı. O zaman çektiğim acıyı birdenbire yeniden hissettim.

“Kahve içer misin?” diye sordu Yuki.

Başımı salladım. “Geç oldu, ben artık döneyim” dedim.

Yuki sigarasını kül tablasına bıraktı ve beni kapıya kadar geçirdi.

“Sigaranın ateşine ve sobaya dikkat et” dedim.

“Babam gibi konuştun” dedi. Yerinde bir ifadeydi.

* * *

Şibuya'daki evime döndüm, kanepede uzanarak bira içtim. Sonra posta kutumda duran dört beş zarfı alıp açtım. Pek de önemli olmayan, işle ilgili mektuplardı. Okumaktan vazgeçtim, zarflan açtığım haliyle masanın üzerine bıraktım. Bitkin haldeydim, içimden bir şey yapmak gelmiyordu. Ne var ki yoğun hisler yaşamıştım, uyuyacak halde de değildim. Uzun bir gün olmuştu. Uzadıkça uzayan bir gündü. Tüm gün boyunca sanki hızlı lunapark trenine binmiş kadar yorgun hissediyordum kendimi. Bedenim hâlâ titriyordu.

Sapporo'da kaç gün geçirdiğimi düşündüm. Hatırlayamadım. Sanki bir sürü olay yaşamış gibiydim, üstelik uyku saatlerim de allak bullak olmuştu. Gökyüzü tümüyle griydi. Yaptıklarım da, günler de birbirine karışmıştı. Önce resepsiyondaki kızla çıkmıştım. Eski arkadaşıma telefon etmiş, Yunus Otel'le ilgili araştırma yaptırtmıştım. Koyun Adam'la sohbet etmiştim. Sinemada Kiki ile Gotanda'nın oynadığı filmi izlemiştim. On üç yaşında güzel bir kız çocuğuyla "Beach Boys" şarkısına eşlik etmiştim. Sonra da Tokyo'ya dönmüştüm. Toplamda kaç gün olmuştu acaba?

Her şeyi yarına bırakayım diye düşündüm. Yarın yapacaklarımı yarın düşünürüm.

Mutfağa gidip bir kadeh viski aldım. Sek içtim. Sonra pakette yarısı kalmış krakerlerden birkaç tane yedim. Krakerler de kafamın içi gibi biraz nemlenmişti sanki. Epeydir dinlemediğim Modernaries'in Tommy Dorsey'li şarkılarının olduğu plağı kısık sesle dinledim. Kafamın içi gibi, o da zamanın gerisindeydi. Biraz gürültülüydü ama kimseyi rahatsız etmezdi bu kadarı. Kendince kusursuzdu. Onun da bir yere gittiği yoktu. Tıpkı benim kafamın içi gibi.

Neler oluyor böyle, dedi zihnimin içinde Kiki.

Kamera dönüyor. Gotanda'nın düzgün parmakları onun sırtında şefkatle geziniyor. Sanki orada bir suyolu varmış da onu bulmak ister gibi.

Neler oluyor böyle Kiki? Kafam o kadar karışık ki. Eskisi kadar güvenim yok kendime. Aşk ve Subaru, birbirinden farklı şeyler. Öyle değil mi ama? Gotanda'nın düzgün parmaklarını kıskanıyorum. Yuki sigarasını söndürmüş müdür *acaba?* Gaz sobasını kapatmış mıdır? Baba gibi. Aynen öyle. Kendime güvenim yok. Ben fil mezarlığına benzeyen bu gelişmiş kapitalist sistem içinde böyle kendi kendime konuşa konuşa çürüyüp gidecek miyim?

Her şeyi yanna bırak.

Dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giydim, sonra kadehte kalan viskiyi içip bitirdim. Tam yatağa girecektim ki telefon çaldı. Bir süre odanın ortasında durup telefona bakakaldım. Nihayet cevapladım.

"Gaz sobasını kapattım şimdi" dedi Yuki. "Sigaramı da söndürdüm. Oldu mu? Rahatladın mı?"

"Evet, rahatladım" dedim.

"iyi geceler" dedi.

"iyi geceler" dedim.

"Şey" dedi Yuki, sonra biraz durdu. "Sen de Sapporo'daki otelde koyun postu giymiş bir adam gördün değil mi?"

Çatlamış devekuşu yumurtasını sıcak tutmaya çalışır gibi ahizeyi göğsüme yaslayıp yatağa oturdum.

"Biliyorum. Onu sen de gördün. Hiçbir şey demedim ama biliyorum. En başından beri biliyorum."

"Sen Koyun Adam'ı mı gördün?" diye sordum.

"Hımm" diye belli belirsiz bir ses çıkardı, sonra cık yaptı. "Bunu sonraya bırakalım. Bir dahaki görüşmemizde uzun uzun konuşuruz. Çok uykum geldi. Sonra görüşürüz."

Sonra birden telefonu kapattı. Cık diye bir ses çıktı.

Şakaklarıma ağrı girmişti. Mutfağa gidip bir kadeh viski daha içtim. Bedenimin tir tir titremesine engel olamıyordum. *Lunapark treni* sesler çıkararak hareket etmeye başlamıştı. *Bağlantılıyız,* dedi Koyun Adam.

Bağlantılıyız.

Pek çok şey yavaş yavaş birbirine bağlanmaya başlamıştı.

17

Mutfakta bir kadeh viski daha içtim. Neler yaşadığımı düşündüm. Yuki'ye telefon etmeyi istedim. Koyun Adam'ı nereden bildiğini soracaktım. Ama çok bitkindim. Uzun bir gün olmuştu. Ayrıca, "Sonra görüşürüz" diye kapatmıştı telefonu. O sonrayı beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Daha da önemlisi, onun telefon numarasını bilmiyordum.

Yatağa girdim, uyumadan önce on, on beş dakika kadar başucumdaki telefona baktım. Belki Yuki'den telefon gelir diye. Ya da bir başkasından. Böylesi zamanlarda telefon patlamaya hazır saatli bomba gibi düşünülebilir. Ne zaman çalacağı bilinmez. Olasılık, zamanı böler. Sürekli bakınca telefonun şekli tuhaflaşır sanki. Çok garip. Normalde fark edilmez ama gözünü ayırmadan ona baktığında telefonun üçbo-yutlu alışılmadık gücü hissedilir. Telefon konuşmayı çok ister gibi görünür, telefon kalıbıyla sınırlandırılmış olmaktan nefret ediyordur. Kendisine kullanışsız bir beden verilmiş basit bir kavram gibi görünür. Telefon!

Telefon şirketini düşündüm. Bütün ağlar birbirine bağlanıyordu. Bu odadan çok uzaklara kadar ulaşıyordu ağ. Bu durumda, prensipte herkesle bağlantı kurabilirdim. Anchorage'a telefon açabilirdim. Yunus Otel'e, ayrıldığım eşime telefon edebilirdim. Sayısız olasılık vardı. Bağlantı yeri, telefon şirketiydi. Bilgisayar o bağlantıları sağlıyordu. Numaralar tuşlanm-ca bağlantıya geçiliyor, iletişim kuruluyordu. Telefon hatları, yeraltı kablosu, denizaltı tüneli, iletişim uydusuyla iletiliyor, böylece bizler birbirimize bağlanıyorduk. Devasa bilgisayarlar yapıyordu bunu. Ancak bu sistem ne kadar gelişmiş ve hassas olursa olsun, eğer biz konuşma arzusuna sahip olmasak, kendi başına hiçbir şeyi bağlayamazdı. Eğer ortada böyle bir istek varsa ve şu anki durumda olduğu gibi telefon numarası bilinmezse (sormayı unuttuğumdan) yine bağlantı kurulamazdı. Telefon numarası sorulup

öğrenilmiş olsa da unutulabilir, üzerine yazıldığı not kâğıdı kaybolabilirdi. Numara ezberlense de tuşlanırken kanştınlabilirdi. Böyle olunca da hiçbir yere bağlanamazdık. Kusursuz olmaktan uzak ve iflah olmaz bir türdük. Dahası da var. Eğer ben bu şartları yerine getirmiş olsam ve Yuki'ye telefon açmış olsam bile, o, "Konuşmak istemiyorum, hoşça kal" deyip çat diye telefonu kapatabilirdi. Bu durumda da ortada konuşma diye bir şey olmazdı. Tek taraflı duygu aktarımı yapılırdı sadece.

Telefon sanki bu duruma çok sinirlenmiş gibiydi.

O (telefon erkek ya da kadın olabilir ama burada onu kadın olarak kabul edelim) kendi başına basit bir kavram olarak var olmadığı için sinirli. Öylesine, yan gönülsüz iletişim kurulmaya çalışılması sinirini bozuyor. Bu onun sinirini bozacak kadar kusurlu ve aşın keyfi, fazlasıyla pasif bir durum.

Yastığın üzerine dirseğimi dayayıp telefonun bu sinirli halini izledim bir süre. Ama yapacak bir şey yoktu. Benim suçum değil bu dedim telefona. İletişim denen şey böyle bir şeydir. Kusurlu, keyfi ve pasiftir. Bunu saf bir kavram olarak aldığından sinirleniyor. Sanırım nereye giderse gitsin sinirlenecek. Ama benim odamda bulunduğu için daha da sinirli olabilir. Bu anlamda bende de biraz sorumluluk olduğu söylenebilir. O kusurlu, keyfi, pasif hal karşısında farkında olmadan bocalıyor sanki. Ben sabote ediyormuşum gibi.

O sırada bir anda ayrıldığım eşim aklıma geldi. Telefon hiçbir şey demeden aralıksız beni suçladı. Kanmın yaptığı gibi. Ben karıma âşıktım. Çok mutlu zamanlarımız olmuştu. Hep şakalaşırdık. Yüzlerce kez seviştik. Birçok yere seyahat ettik. Ama arada bir karım sessizce suçlardı beni. Gece yarısı, sessizce, durmadan. Karım beni, kusurlu halim, keyfiliğim ve pasifliğim için suçlardı. Bana sinirlenirdi. Başta iyi geçiniyorduk. Ama onun istediği şey, zihninde resmettiği şey ile benim gerçek varlığım arasında çok bariz bir fark vardı. Karım, iletişim ayrıcalığı istiyordu. İletişim, üzerinde tek bir toz zerresi bulunmayan beyaz bir bayrağı sallayarak insanları ışıltılı ve kansız bir devrime yönlendiren bir kahraman gibiydi sanki. Kusursuzluğun kusurluluğu yutarak onu düzeltmesi gibi bir durum. Onun için bunu aşk gerçekleştiriyordu. Benim içinse durum farklıydı. Bana göre aşk kullanışsız bir bedene bürünmüş saf bir kavramdı ve o yeraltı kabloları, telefon telleri

üzerinden paldır küldür geçerek bir yerlere bağlanır, nihayetindeyse bir hatıraya dönüşürdü. Kusurlu bir şey. Arada bir hatlar da karışabilir. Telefon numarasını unutabilirim. Yanlışlıkla farklı bir yere telefon edebilirim. Ama bunlar benim yüzümden olmaz. Bizler bu bedenlerin içinde olduğumuz sürece, bu durum sonsuza dek böyle devam edebilir. Prensipte böyledir. Ona bunları anlattım. Defalarca, defalarca.

Ve bir gün o çekip gitti.

Ya da belki de ben o kusurlu hali gözünün içine sokmuş ve onun gitmesine yardım etmiş oldum.

Telefona bakarken karımla yaptığım konuşmaları hatırladım. Gitmesinden önceki üç ay boyunca yanımda yatmamıştı. Başka biriyle olduğu için. Ve ben o üç ay boyunca onun bir başkasıyla birlikte olduğunu bilmiyordum.

“Haydi bir yerlerde başka biriyle yatıp gel. İnan sana kızmam” demişti. Şaka yapıyor sanmıştım. Ama ciddiydi. Başka bir kadınla yatmak istemiyorum demiştim. Gerçekten de başka bir kadınla yatmak istemiyordum. Başka biriyle yatmanı istiyorum, demişti. Yatıp geldikten sonra da bundan sonra ne yapacağımızı konuşalım, diye eklemişti.

Bir başkasıyla yatmadım. Cinsellik konusunda erdemli geçinen biri değilim ama bir şeyleri yeniden düşünmek için bir kadınla yatmayacaktım. Ancak biriyle yatmak istersen onunla yatarsın.

O günden kısa bir süre sonra da evden ayrıldı. Eğer o zaman onun dediği gibi yapmış olsaydım, başka bir kadınla yatmış olsaydım gitmeyecek miydi acaba? Bu şekilde benimle biraz da olsa iletişim kurmayı mı düşünmüştü? Çok aptal-caydı. O sırada ben başka bir kadınla yatmayı hiç istemiyordum çünkü. Karım ne düşünerek bunu önermişti, hiç bilmiyorum. Somut bir şey de söylememişti. Boşandıktan sonra da hiçbir şey demedi. Kapalı bir şekilde konuşmuştu sadece.

Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen otobandaki uğultu kesilmemişti. Arada bir motosikletlerin patırtılı egzoz sesi duyuluyordu. Ses geçirmez camlar sesi biraz engelliyordu ama gürültünün varlığı yoğun bir şekilde hissediliyordu. Oradaydı, vardı ve beni olduğum yere sabitliyordu.

Telefona bakmaktan sıkılınca gözlerimi kapattım.

Gözlerimi kapayınca sanki o anı bekliyormuş gibi güçsüzlük hissi sessizce o boşluğu doldurdu. Çok ustaca ve hızlı bir şekilde. Sonra yavaş yavaş uykum geldi.

* * *

Sabah kahvaltısının ardından telefon rehberini karıştırıp, sanat dünyasında menajerlik işleri yapan bir adamı aradım. Dergilere röportaj işi yaptığım zamanlarda birkaç kez çalışmıştık kendisiyle. Saat sabah on olduğundan henüz uyuyordu. Onu uyandırdığım için özür diledim ve Gotanda'nm iletişim bilgisini öğrenmek istediğimi söyledim. Biraz mırın kınn etti ama yine de Gotanda'nın çalıştığı yapım şirketinin telefon numarasını verdi. Orta ölçekli bir şirketti. Numarayı çevirdim. Telefona çıkan görevliye iş yaptığım derginin adını söyledim ve Gotanda'yla iletişim kurmak istediğimi belirttim. Röportaj mı, diye sordu. Tam olarak değil, diye yanıtladım. Peki ne o zaman, diye sordu. Bu yerinde bir şüpheydi. Kişisel bir konu, dedim. Ne tür bir konu, diye sordu. Ortaokulda sınıf arkadaşıydık. Onunla mutlaka iletişime geçmek istiyorum, dedim. Adınızı söyler misiniz, dedi. Adımı söyledim. Not aldı. Önemli bir konu, dedim. Kendisine ileteceğim, dedi. Kendisiyle doğrudan konuşmak isterim, dedim. Sizin gibi pek çok kişi anyor; ortaokuldan sınıf arkadaşı olduğunu söyleyen yüzlerce kişi, dedi.

"Önemli bir konu" dedim. "Bu yüzden onunla iletişime geçemezsem işinizle ilgili bundan sonra olacaklar konusunda beni hoş görmenizi isterim."

Bunun üzerine kısa bir süre düşündü. Elbette blöf yapıyordum. Bu dediğimi yapacak yetkim yoktu. Benim işim, röportaj yap dedikleri kişiyle röportaj yapmaktı. Ama telefonda konuştuğum kişi bunu bilemezdi. Bilse sorun olurdu.

"Röportaj değil, değil mi?" dedi telefondaki görevli. "Röportaj ise bunu ancak benim üzerimden yapabilirsiniz. Resmi olarak başvurmanız gerekir."

Hayır, yüzde yüz kişisel, dedim.

Telefon numaranızı verin, dedi. Verdim.

"Demek ortaokuldan sınıf arkadaşınızdı, öyle mi?" diye iç çekerek yeniden sordu. "Anladım. Bu gece ya da yarın sizi aratacağım. Tabii kendisi telefon etmek isterse."

“Elbette” dedim.

“Çok meşgul birisidir, belki de ortaokuldan sınıf arkadaşıyla konuşmak istemeyecektir. Sonuçta çocuk değil ya, zorla telefonun başına oturtamam kendisini.”

“Elbette.”

Sonra esneyerek telefonu kapattı. Onu suçlayamazdım. Daha sabahtı.

Öğleden önce arabayla Kinokuniya’ya gidip alışveriş yaptım. Otoparkta Subaru’mu bir Saab ile bir Mercedes’in arasına park ettim. Bedenimin bir parçası gibi dar, eski model Subaru’mu. Kinokuniya’da alışveriş yapmayı severim. Aptalca gelebilir ama en uzun süre dayanan marullar burada satılıyor. Nedenini bilmiyorum. Ama uzun süre dayanıyorlar işte. Market kapandıktan sonra marulları toplayıp özel bir işlemden geçiriyorlardır belki de. Öyleyse bile buna hiç şaşırmam. Gelişmiş kapitalist toplumda her şey mümkündür.

Dönünce telesekretere baktım ama mesaj yoktu. Hiç kimseden. Telefon gelmemişti. Radyoda çalan “Theme from Shaft”ı dinlerken satın aldığım sebzeleri birer birer buzdolabına yerleştirdim. *Kimdi o adam? Shaft denen?*

Sonra Şibuya’da sinemaya gidip bir kez daha *Karşılıksız Aşk* filmini izledim. Bu dördüncü izleyişimdi. izlemeden duramıyordum. Kiki’nin çıkacağı sahneyi bekledim ve tümüyle o sahneye konsantre oldum. Detayları kaçırmamaya çalıştım. Görüntü her zamankiyle aynıydı.

Pazar sabahı. Her yerde olan, her zamanki sakin pazar sabahının ışığı. Perdeler kapalı. Kadının çıplak sırtı. Ona dokunan erkeğin parmakları. Duvarda Le Corbusier tablosu asılı. Yatağın başucunda Cutty Sark şişesi duruyor, iki kadeh ve bir kül tablası. Seven Stars sigara paketi. Odada bir müzik seti var. Bir de vazo. Vazoda papatyaya benzeyen çiçekler var. Yerde, çıkarılıp atılmış kıyafetler. Kitaplık da görülüyor. Kamera dönüyor. Kiki orada, istemeden gözlerimi kapatıyorum. Sonra açıyorum. Gotanda, Kiki’ye sarılmış. Nazik bir şekilde. “Hayır, olmaz!” Farkında olmadan sesli söylüyorum bunu. Dört sıra önümde oturan genç adam dönüp benden tarafa bakıyor. Başroldeki kız geliyor. Saçını at kuyruğu yapmış. Üzerinde

rüzgârlık ve kot pantolon var. Elindeki tabakta kek, kurabiye ya da ona benzeyen bir şey var. Odaya girmesiyle oradan kaçması bir oluyor. Gotanda şaşkın halde kalakalıyor. Yatağın üzerinde doğruluyor, göz alıcı bir ışığa bakar gibi gözlerini kısarak, kızın bıraktığı boşluğa gözünü ayırmadan bakıyor. Kiki onun omzuna elini koyuyor, sonra hayatından bezmiş bir şekilde soruyor: "Neler oluyor böyle?"

Sinemadan çıktım. Sonra amaçsızca Şibuya caddelerinde gezindim.

Bahar tatili gelmişti ve şehir ortaokul ve lise öğrencileriyle doluydu. Film izleyip McDonald's'ta abur cubur yiyor, Popeye, *Hot-Dog PRESS, Olive* dergilerini öne çıkaran marketlerde işe yaramaz şeyler satın alıyor, oyun salonlarında harçlıklarını harcıyorlardı. Mağazalarda yüksek sesle müzik çalıyordu. Stevie Wonder, Hall & Oates, Paçinko mağazalarındaki şarkılar, sağcıların gösteri aracından yayılan askeri marş, hepsi birleşip bir gürültü kaosu oluşturuyordu. Şibuya metro istasyonunun önünde seçim propagandası yapılıyordu.

Kiki'nin sırtında gezinen Gotanda'nın ince parmak uçlarını düşünerek caddede yürüdüm. Haracuku'ya kadar gittim, oradan Sendagaya'yı geçip Cingu Beyzbol Stadı'na vardım, Aoya-ma Caddesinden mezarlığa doğru yönelip devam ettim, Ne-zu Güzel Sanatlar Müzesi ve Figaro Kafe'nin önünden geçtim, sonra yine Kinokuniya'nın önüne geldim. Ardından Cin-tan Binası'nın önünden geçerek Şibuya'ya geri döndüm. Çok yürümüştüm. Şibuya'ya vardığımda hava kararmıştı. Tepenin üzerinden bakınca rengârenk neon ışıklarıyla aydınlanan caddelerde kara montlanna sarınmış ifadesiz suratlarıyla mesaiden dönen çalışanlar, karanlık dip akıntısına karşı yüzen hissiz bir somon sürüsü gibi yeknesak bir hızla sürükleniyorlardı.

Daireme döndüğümde telesekreterin kırmızı lambası yanıyordu. Odanın ışığını açtım, montumu çıkanp buzdolabından bir bira çıkardım, açıp bir yudum içtim. Sonra yatağa oturup telesekreterin çalma tuşuna bastım. Kaset geri sardı ve sonra çaldı.

"Hey, görüşmeyeli uzun zaman oldu" dedi Gotanda.

"Hey, görüşmeyeli uzun zaman oldu” dedi Gotanda. Net duyulan, berrak bir sesi vardı. Ne çok hızlıydı ne de çok yavaş; ne çok yüksekti ne de çok alçak; sesinde heyecan yoktu ama çok rahat da değildi. Mükemmel bir sesti. Sesinden Gotanda olduğunu hemen anlamıştım. Bir kere işitince kolay kolay unutulacak türde bir ses değildi. Gülümsemesi, güzel, beyaz dişleri, düzgün burnu da kolay kolay unutulmazdı. Bugüne dek Gotanda’nın sesine o kadar dikkat etmemiştim, aklıma da gelmezdi, yine de sesi çıt çıkmayan bir gece yarısı çınlayan bir çanın sesi gibi zihnimin bir ucundan diğerine en derinde gizli kalmış anılan bir anda canlandırdı. Kesinlikle harika, diye düşündüm.

"Bu gece evde olacağım, beni bu numaradan arayabilirsin. Ne de olsa sabaha kadar uyanık kalıyorum” dedi ve telefon numarasını iki kere söyledi. “Görüşmek üzere” dedi ve telefonu kapattı. Numaraya bakılırsa evi bana pek uzakta değildi. Telefon numarasını not aldıktan sonra ağır ağır tuşladım. Altıncı çalışta telesekreter çıktı. "Şu anda telefona cevap veremiyorum, lütfen mesajınızı bırakın” diyen bir kadın sesiydi. Adımı, telefon numaramı ve kaçta aradığımı söyledim. Sonra ben hep buradayım, dedim. Dünya ne karmaşık bir yer. Telefonu kapatıp mutfağa gittim, kereviz yıkayıp ince ince dilimledim, üzerine mayonez koydum, biranın yanında yerken telefon çaldı. Arayan Yuki’ydi. Neler yapıyorsun, diye sordu. Mutfakta kereviz yiyip bira içiyorum, dedim. Acınası, dedi. Pek o kadar değil, dedim. Çok daha acınası şeyler vardı. O bunu henüz bilmiyordu sadece.

“Şimdi neredesin?” diye sordum.

“Akasaka’daki dairede” dedi. “Arabayla gezintiye çıkalım mı?”

“Kusura bakma, bugün olmaz” dedim. “işle ilgili önemli bir telefon bekliyorum. Sonra yapalım. Şey... bu arada, dün konuşmuştuk hani, koyun postu giymiş birini mi gördüm demiştin? Bu konuda seni dinlemek isterim. Çok önemli çünkü.”

“Daha sonra” dedi ve çat diye telefonu kapatıverdi.

Ah ah, dedim. Sonra elimde kalan ahizeye baktım bir süre.

* * *

Kerevizi yiyip bitirdikten sonra akşama ne yemek yapacağımı düşündüm. Spagetti yapmaya karar verdim. Tavayı eğerek yağı içinde gezdir, iki diş sarmısağı doğrayıp zeytinyağında pembeleşinceye kadar kısık ateşte kavur. Sonra bolca kırmızı biber ekleyip kavurmaya devam et. Çok kavrulup tadı acılaşmadan önce kırmızı biber ve sarmısağı tavadan al. Zamanlamayı doğru tutturmak zordur. Sonra jambonu kesip cips kıvamına gelene dek kızart. İçine önceden haşladığın spagettiyi koy ve üzerine doğranmış maydanoz serp. Yanına sade mozzarella peyniri ve domates salatası. Hiç fena değil.

Tam spagettinin suyu kaynamıştı ki telefon çaldı. Ocağı kapatıp telefona doğru gittim ve ahizeyi elime aldım.

“Hey, görüşmeyeli uzun zaman oldu” dedi Gotanda. “Ne günlerdi ama. Nasılsın?”

“Eh işte, iyiyim diyelim” dedim.

“Menajerim haber verdi, bir şey mi vardı? Yoksa eski günlerdeki gibi kurbağa mı kesip inceleyeceğiz?” dedikten sonra neşeyle güldü.

“Hayır, bir şey sormak istiyordum da. Meşgul zamanında aradım, kusura bakma. Tuhaf bir konu. Aslında...”

“Şey... şu anda meşgul müsün?” diye sordu Gotanda.

“Hayır, değilim. Akşam yemeği yapmayı düşünüyordum.”

“Bu çok iyi. Haydi dışarıda yiyelim akşam yemeğini. Birlikte yemek yiyecek birini arıyordum ben de. Tek başına, konuşmadan yiyince yemeğin hiç tadı çıkmıyor.”

“Nasıl olur ki, yani belki zamansız aradım seni. Demek istediğim...”

“Çekinecek bir şey yok. Ne de olsa her gün belirli bir süre geçince acıkıyoruz ve istesek de istemesek de yemek yemek zorundayız. Senin için kendimi zorlayıp yemek yemiyorum yani. Yemek yer, içki içer, eski günlerden konuşuruz. Çok uzun zamandır eski arkadaşlarımla görüşmedim. Seni zorlamak gibi olmazsa mutlaka görüşmek isterim.”

“Yok canım. Hem konuşmak isteyen de bendim.”

“O halde seni almaya geleyim şimdi. Neredesin?”

Ona adresimi ve apartmanın adını verdim.

“Evime yakınmış. Yanm saate kadar gelirim. Hemen çıkacak şekilde hazırlan e mi! Açlıktan ölüyorum.”

Tamam, deyip telefonu kapattım.

Eski günler mi? Gotanda’yla aramızda konuşulacak eski günler de neyin nesiydi, hiç anlam verememiştim. Onunla yakın sayılmazdık, pek sohbet de etmemiştik. O, sınıfın parlak öğrencilerindendi. Ben ise göze çarpmayan silik bir varlıktım. Beni hâlâ hatırlaması bile mucizeydi. Eski günlerden konuşmak da neyin nesiydi acaba? Konuşmamız gereken bir şey mi vardı ki? Neyse, her halükârda kendini beğenmişlik etmesinden iyiydi.

Hızlıca sakal tıraşı oldum, turuncu çizgili gömleğimin üzerine eski kız arkadaşımın hediye ettiği örgü Armani kravatımı bağladım, Calvin Klein yün ceketimi, yeni yıkadığım kot pantolonumu ve kısa süre önce aldığım beyaz tenis ayakkabılarımı giydim. Bunlar dolabımdaki en düzgün giysilerdi. Bugüne dek bir sinema yıldızıyla hiç yemek yememiştim. Böyle-si zamanlarda nasıl giyinileceğim bilmiyordum.

Yirmi dakikada geldi. Dairenin zili çalındı. Ellili yaşlardaki nazik şoförü Gotanda’nm aşağıda beklediğini söyledi. Şoförü olduğuna göre arabası Mercedes’tir, diye düşündüm, tam da düşündüğüm gibiydi. Çok büyük, metalik gri bir Mercedes’ti. Tekne gibi görünüyordu. Camları içerisi görünmeyecek şekilde filtrelenmişti. Şoför kapıyı benim için açarken güzel bir ses çıktı, içeri girdim. Gotanda içerideydi.

“Hey, görüşmeyeli uzun zaman oldu” dedi gülümseyerek. Neyse ki el sıkışmadık ve bu beni rahatlattı.

“Öyle oldu” dedim.

Sıradan bir V yaka kazağın altına rengi solmuş krem, fitilli kadife bol pantolon giymişti. Ayağında rengi atmış Old Asics spor ayakkabı vardı. Sıradan ama muhteşem giysilerdi bunlar. Sıradan olmasına karşın o giyince lüks görünüyor, hoş duruyordu. Kıyafetlerimi gülümseyerek inceledi.

“Şık” dedi, “iyi bir giyim zevkin var.”

“Teşekkürler” dedim.

“Film yıldızı gibi” dedi. Dalga geçmiyordu, sadece şaka yapıyordu. Güldüm, o da güldü. Böylece ikimiz de biraz rahatladık. Sonra Gotanda arabanın içine göz attı. “Nasıl, harika değil mi? Film şirketi bu arabayı gerektiğinde kullanmama izin veriyor. Şoförle birlikte. Bu araç olunca kaza yapmıyorum, alkollü araba da kullanmamış oluyorum. Güvenli. Hem şirket hem de benim için, iki taraf da mutlu oluyor.”

“Anladım” dedim.

“Ben bu kadar büyüğünü kullanamam. Çok daha küçük arabaları seviyorum.”

“Porsche mi?” diye sordum.

“Maserati” dedi.

“Ben ondan çok daha küçük arabaları seviyorum” dedim.

“Civic mi?” diye sordu.

“Subaru” dedim.

“Subaru demek” diyerek başım salladı Gotanda. “Eskiden benim de bir tane vardı. ilk aldığım arabaydı. Kendi paramla almıştım. İlk filmimden kazandığımla, ikinci eldi. Onu çok seviyordum. Stüdyoya da onunla

gidiyordum. Yardımcı rolde oynadığım sırada. Hemen dikkat çekti. Yıldız olmak istiyorsan Subaru'ya binme dediler. Sonra başka bir araba aldım. Böyle bir dünya işte. Ama çok iyi arabaydı. Kullanışlı. Ucuz. Severdim o arabamı."

"Ben de seviyorum" dedim.

"Sence neden Maserati'ye biniyorum?"

"Hımm, bilemedim."

"Para harcamam gerekiyor çünkü" dedi, kötü bir sırrını açıyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Menajerim çok daha fazla harcama yapmamı söylüyor. Yeterince harcamıyormuşum. Bu yüzden pahalı araba aldım. Pahalı araba alınca harcamam arttı. Böylece herkes mutlu oldu."

Of ya, dedim içimden. Kimse harcama yapmaktan başka bir şey düşünemiyor muydu?

"Karnım çok aç" dedi. "Kalın bir biftek yemek istiyorum. Ne dersin?" diye sordu.

Olur, dedim. Bunun üzerine şoföre gideceğimiz yeri söyledi. Şoför başını sallayarak sessizce onayladı. Sonra Gotanda bana bakıp gülümsedi ve "Şey" dedi, "özel bir soru olacak ama tek başına akşam yemeği hazırladığına göre bekârsın muhtemelen, öyle mi?"

"Öyle" dedim. "Evlendim, boşandım."

"Benim gibi" dedi. "Evlendim, boşandım. Peki nafaka ödüyor musun?"

"Ödemiyorum" dedim.

"Hiç mi?"

Başımı salladım. "İstemiyor" dedim.

"Şanslı adamsın" dedi. Sonra gülümsedi. "Ben de nafaka ödemiyorum ama evlilik beni bitirdi. Boşanmamla ilgili dedikodular biraz da olsa kulağına

gelmiştir değil mi?”

“Az çok” dedim. Başka da bir şey söylemedim.

Dört ya da beş yıl önce ünlü bir kadın yıldızla evlenmiş, iki yılı biraz geçtikten sonra da boşanmıştı. Haftalık dergiler bu konuyla ilgili yazılarla doluydu. Gerçek nedenin ne olduğu bilinmiyordu. Dedikodulara göre kadının ailesi ondan pek hoşlanmamıştı. Sık görülen bir şeydi. Kadın yıldızın ailesi, özel ya da iş hayatında attığı her adımı izleyen baskıcı kişilerdi. Gotanda ise şımartılarak büyütülmüş, rahat bir yaşam sürmüş biriydi. Evliliklerinin iyi gitmesi düşünülemezdi.

“Tuhaf değil mi? Bir süre önce birlikte fen deneyleri yapıyorduk, sonraki görüşmemizde bir bakıyoruz ikimiz de boşanmışız. Bu sana da tuhaf gelmiyor mu?” dedi gülümseyerek. Sonra işaretparmağıyla hafifçe gözlerini ovuşturdu. “Peki sen neden boşandın?”

“Çok basit bir nedenle. Bir gün karım çekip gitti.”

“Bir anda mı?”

“Evet. Hiçbir şey demeden. Öylece gidiverdi. Aklıma bile gelmezdi. Eve döndüğümde o yoktu. Alışverişe gitmiştir diye düşündüm. Akşam yemeği hazırlayıp onu bekledim. Ama sabah olduğunda hâlâ gelmemişti. Bir hafta geçti, bir ay geçti, geri gelmedi. Sonrasında da boşanma evraklarını gönderdi.”

Bu dediklerim üzerine bir süre düşündü. Sonra iç çekti. “Böyle bir şey söylemem seni incitebilir ama bence sen benden daha mutlusun” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Benim karım çekip gitmedi. Ben evden gönderildim. Bir gün kovdu beni” dedi gözlerini otomobilin camından dışarıya, uzakta bir yerlere dikerek. “Ne kötü bir şey. Baştan sona her şeyi planlamış, itinayla her şeyi planlamış. Dolandırıcılık gibi bir şey. Ben farkında bile olmadan sahip olduğumuz pek çok şeyi üzerine geçirmiş. Gerçekten de mükemmel biçimde planlamış her şeyi. Tek bir şey bile fark etmedim. Karımla ben aynı

muhasebeciyle çalışıyorduk, işleri onlara bırakmıştım. Güvenmiştim. Mühür, belgeler, hisse senetleri, hesap defterleri... Vergi işlerinde gerekiyor dendiği için hiç şüphe duymadan her işi onlara devretmiştim. O tür işlere pek aklım ermez benim. Meğer muhasebeci karımın akrabalarıyla bağlantıdaymış. Ne olup bittiğini anladığımda, adıma kayıtlı tek bir şey bile kalmamıştı. İliğime kemiğime kadar sömürülmüş durumdaydım. Sonra da işi bitmiş bir köpek gibi evimden atıldım. Bu bana iyi bir ders oldu" dedi yine gülümseyerek, "işte böyle birazcık büyüdüm."

"Artık otuz dört yaşındayız. İstemesek de büyüdük" dedim.

"Kesinlikle. Öyle. Aynen dediğin gibi. Ama insan dediğin tuhaf bir varlık. Bir anda yaş alıyor. Ne fena! Eskiden insanların her yıl bir yaş aldığını düşünürdüm" dedi Gotanda, bakışlarını yüzüme sabitleyerek. "Ama öyle değilmiş. İnsan bir anda yaşlanıveriyormuş."

* * *

Gotanda'nın beni götürdüğü restoran Roppongi'den uzakta, sakin bir köşede yer alan, birinci sınıf bir biftek restoranıydı. Mercedes giriş kapısının önünde durunca, içeriden şef garson ve komi çıkarak bizi karşıladılar. Gotanda şoföre, bir saate kadar çıkarız, dedi. Mercedes iri bir balık gibi sessizce karanlığın içinde süzülerek kayboldu. îç kısımdaki tenha bir kabine yönlendirildik. Restoran modaya uygun giyinmiş müşterilerle doluydu. Yine de Gotanda, fitilli kadife bol pantolonu ve spor ayakkabısıyla içlerinde en şık görüneniydi. Nedenini bilmiyorum. Bir şekilde göz alıcıydı, içeri girdiğimizde müşteriler başlarını kaldırıp ona baktılar, iki sani*ye* kadar baktıktan sonra bakışlarını önlerine çevirdiler. Sanırım daha uzun bakmanın ayıp olacağını düşündüler. Dünya ne karmaşık bir yer.

Yerimize geçince önce sulu Scotch viski ısmarladı. "Ayrıldığımız eşlerimize" dedi. Viskilerimizi içtik.

"Aptalca gelecek belki ama" dedi, "ben karımı hâlâ seviyorum. Bana o kadar kötü şeyler yaşatmış olmasına karşın onu hâlâ seviyorum. Unutamıyorum. Başka bir kadını sevemiyorum."

Kristal kadehteki, son derece güzel şekilleri olan buz parçalarına bakıp başımı salladım.

"Peki ya sen?"

"Eski karım hakkında ne hissettiğimi mi soruyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"Bilmiyorum" dedim dürüstçe. "Onun gitmesini istememiştim. Yine de gitti. Bu kimin hatası, bilmiyorum. Ama böyle bir şey oldu, bu bir gerçek. Ben de zamanla bu gerçeğe alışmaya çalıştım. Alışmaktan başka bir şey düşünemedim. Bu yüzden de bilmiyorum."

"Hımm" dedi. "Şey... bu konuşmayı yapmak sana acı veriyor mu?"

“Hayır” dedim. “Bu yaşadığım bir gerçek. Gerçeklerden kaçılmaz. Bu yüzden de bunu acı olarak adlandırmıyorum. Pek anlamadığım bir his aslında.”

Parmaklarını hafifçe çıtlattı. “Öyle ya. Pek anlaşılmayan bir his bu. Tam da dediğin gibi. Sanki yerçekimi değişmiş gibi bir duygu. Acı bile değil.”

Garson geldi, biftek ve salata ısmarladık. İkimiz de orta az pişmiş istemiştik. Sonra ikinci kadeh sulu viskimizi söyledik.

“Şey... sen benimle bir şey konuşmak istiyordun değil mi? Sarhoş olmadan konuşalım istersen.”

“Biraz tuhaf bir konu” dedim.

Sıcacık bir gülümsemeyle baktı bana. Üzerinde çalışılmış profesyonel bir gülümsemeydi bu ama içinde kötülük yoktu.

“Tuhaf konulan severim” dedi.

“Geçenlerde yeni filmini izledim” dedim.

“Karşılıksız Aşk” dedi kısık sesle, omuz silkerek. ‘‘Berbat bir film. Berbat yönetmen. Berbat senaryo. Tıpkı diğerleri gibi. O filmle ilişkisi olan herkes onu unutmayı istiyor.”

“Dört kez izledim” dedim.

Uzay boşluğuna bakarcasma baktı bana. “İddiaya girerim ki senden başka o filmi dört kez izleyen biri yoktur. Bu galaksinin hiçbir yerinde hem de. Her türlü iddiaya vanm.”

“Tanıdığım biri o filmde oynamış” dedim. Sonra, “Senden başka” diye ekledim.

Gotanda parmak ucuyla alnına dokundu. Sonra gözlerini kısarak bana baktı. “Kim?”

“Adını bilmiyorum. Pazar sabahı seninle yatan kadın karakter.”

Viskisinden bir yudum aldı ve sonra, “Kiki” diye başıyla onayladı.

“Kiki” diye tekrar ettim. Tuhaf addı. Başka biri hissi vermişti.

“Adı buydu. En azından herkes onu sadece bu adıyla tanıyor. Bizlerin küçük, tuhaf dünyasında onu Kiki olarak tanıdık, bu da yeterliydi.”

“Onunla iletişimin var mı peki?”

“Hayır” dedi.

“Neden?”

“En baştan anlatayım. Öncelikle Kiki profesyonel bir aktris değil. Bu yüzden de konu çetrefilli. Aktörlerin ünlü olsun ya da olmasın hepsi bir yapım şirketine bağlıdır. Bu yüzden de onlarla hemen iletişim kurulabilir. Menajerlerin çoğunluğu telefon başında oturup haber bekler. Ama Kiki onlardan biri değil. Hiçbir yere bağlı değil. O filmde oynaması da şans eseriydi. Tam anlamıyla yanzamanlı bir işti.”

“Nasıl oldu da o filmde oynadı peki?”

“Ben önerdim” dedi ifadesiz bir sesle. “Ona sinema filminde oynar mısın diye sordum, sonra da yönetmene onu önerdim.”

“Neden?”

Viskisinden bir yudum aldı, ağzında döndürdü. “O kızda yetenek gördüm. Nasıl demeli, bir tür varoluş gücü. Onda vardı bu. Hissediliyordu. Çok zeki veya güzel değildi. Rol yapma becerisi de eh işte. Ama varlığıyla perdeyi dolduruyordu. Tam olarak. Böylesi de bir tür yetenektir. Bu yüzden de filmde oynattım. Sonuç da iyi oldu. Herkes Kiki’yi beğendi. Övünmek gibi olmasın ama o sahne çok başarılıydı. Gerçek gibiydi. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Öyle” dedim, “gerçek gibiydi, kesinlikle.”

“Ondan sonra da onu sinema dünyasına sokmak istedim. Başarılı olur diye düşünüyordum. Ama olmadı. Ortadan kayboluverdi. Bu da ikinci sorunun

cevabı. Birden kayboldu. Pof diye. Duman gibi. Sabah çiyi gibi.”

“Kayboldu?”

“Hı hı, sözcüğün tam anlamıyla kayboldu. Bir ay kadar önceydi. Seçmelere gelmedi. Seçmelere katılsaydı, ona yeni filmde oldukça iyi bir rol ayarlamıştım. Önceki gün telefon etmiştim, görüşme saatini ayarlamıştım, sakın geç kalma, demiştim. Ama Kiki gelmedi. Bu son konuşmamız oldu. Bir daha da ortalıkta görünmedi.”

Parmağını kaldırıp garsonu çağırdı ve iki sulu viski daha istedi.

“Bir sorum var” dedi Gotanda. “Kiki’yle yatmış miydin?” “Evet” dedim.

“O halde, hımm, peki ben de onunla yattığımı söylersem bu canını sıkar mı?”

“Sıkmaz.”

“Bu iyi” dedi Gotanda rahatlamış bir şekilde. “Yalan söylemeyi beceremem çünkü. Bu yüzden olduğu gibi söyleyeceğim. Ben o kızla defalarca yattım, iyi bir kızdı. Biraz tuhaf yanları da yok değildi ama insana çekici geliyordu. Keşke aktris olabilseydi. Yükselebilirdi. Yazık oldu.”

“Peki iletişim adresini bilmiyor musun? Ya da asıl adını?”

“Hayır. Bulma şansım da yok. Kimse bilmiyor. Kiki’nin dışında.”

“Film şirketinin muhasebe bölümünde fatura kopyası yok mudur?” dedim. “Ödeme için ad, adres yazmaları gerekir ya. Vergi beyanı gereği.”

“Ben de onları araştırdım elbette. Ama bir şey çıkmadı. Gidip parasını almaya bile zahmet etmemiş. Ödemesini almadığı için de kayıt yok. Elde var sıfır.”

“Neden parasını almadı acaba?”

“Bilmem ki” dedi Gotanda, üçüncü kadeh sulu viskisini içerken. “Adının ve adresinin bilinmesini istemedi herhalde. Bilmiyorum ki. Gizemli bir

kadındı. Seninle aramızda üç ortak nokta var. îlki ortaokulda birlikte fen deneyi yapmış olmamız. İkincisi ikimizin de boşanmış olması. Üçüncüsü ise ikimizin de Kiki'yle yatmış olması."

Nihayet biftek ve salata geldi. Harika bir biftekti. Dergilere fotoğrafı konulacak kadar güzel görünüyordu, tam kararında, orta az pişmişti. Gotanda iştahla yedi. Yemek adabı konusunda ortalama biri sayılırdı, yemek adabı dersi olsa kesinlikle yüksek not alamazdı. Ama insan yanında yerken rahat hissediyordu, onu yerken izlemek de iştah açıyordu. Gotanda'yı gören bir kadın bu sahneyi çekici bulabilirdi. Onunki gibi bir duruşa sonradan sahip olamazsın. Doğuştan gelir.

"Bu arada Kiki'yle nerede tanıştın?" diye sordum, eti keserken.

"Neresiydi acaba?" diye bir süre düşündü. "Bir kız çağırmıştım, o geldi. Kız dediğim, hani telefonla çağırdıklarından. Anladın değil mi?"

Başımla onayladım.

"Boşandıktan sonra uzun bir süre bu tür kızlarla yattım. Zahmetsiz çünkü. Amatör biriyle kötü olurdu, aynı sektörden bir kadınla yatsam hemen haftalık magazin dergilerine düşerdim. Bu kızlar bir telefonla geliyorlardı. Ücretleri yüksek. Ama sır tutuyorlar. Kesinlikle mahremiyeti koruyorlar. Yapım şirketindekilerden öğrenmiştim. Kızların hepsi de hoştu. Rahat oluyor böylesi. Profesyoneller çünkü. Ve nahifler. Karşılıklı keyif verici bir durum."

Bir parça eti yavaş yavaş çiğneyip tadını çıkardım, viskiden bir yudum aldım.

"Buranın bifteği fena değildir" dedi.

"Hiç fena değil" dedim. "Şikâyet edilecek hiçbir şey yok. İyi restoranmış."

Başıyla onayladı. "Ama ayda altı kere gelince bıkıyorsun."

"Neden altı kere geliyorsun?"

“Alıştım. Burada kimse beni görünce şaşırmıyor. Çalışanlar aralarında fısır fısır konuşmuyor. Müşteriler de ünlü görmeye alışıklar, gözlerini dikip bakmıyorlar. Bifteği kestiğim sırada imza isteyen çıkmıyor. Yoksa rahatça yemek yiyemiyorum. Ciddiyim.”

“İşin epey zormuş” dedim. “Harcama da yapman gerekiyor.”

“Kesinlikle” dedi. “Şey... nerede kalmıştım?”

“Telekız çağırdığını anlatıyordun.”

“Evet” dedi Gotanda, peçetenin ucuyla ağzını sildi. “Bir gün sürekli görüştüğüm kızı aradım. Ama müsait değildi. Bu yüzden başka iki kız geldi. İkisinden birini seçeyim diye. Ayrıcalıklı müşteriydim ne de olsa. Birisi Kiki’ydi. Kararsız kaldım, seçmek oldukça güç olduğundan ikisiyle birlikte yattım.”

“Hımm” dedim.

“Bu canını mı sıktı?”

“Sorun değil. Lisede olsak canımı sıkardı.”

“Lisede böyle bir şey yapmazdım” dedi Gotanda gülerek. “İşte ben de ikisiyle birden yattım. Tuhaf bir kombinasyondu. Kızlardan biri göz kamaştırıcıydı. İnsanı sersemletecek kadar hem de. Çok güzeldi, bedenine çok yatırım yapılmıştı belli ki. Yalan değil. Bizim işlerde bir sürü güzel kız görürsün ama o kız hepsinden güzeldi. Kişiliği de düzgündü. Akıllı sayılırdı. Düzgünce sohbet edebiliyordu. Ne var ki Kiki öyle değildi. Çok güzel değildi. Sadece güzeldi işte. Ne gece kulübündeki kızlara benziyordu ne de çok güzeldi. Sadece...”

“Sıradan” dedim,

“Evet, işte bu. Sıradandı. Gerçekten. Giysileri gündelik kıyafetlerdi, konuşması basitti, pek makyaj da yapmamıştı. Aleladeydi. Ama tuhaf şekilde ona kapıldım. Kiki’ye. Üçlü yaptıktan sonra birlikte kanepede içki içtik, müzik dinledik, sohbet ettik. Uzun zamandır ilk kez eğlenmiş tim.

Öğrencilik günlerimdeki gibi. Çok uzun süredir böyle rahatladığımı hissetmemiştim. O günden sonra da üçümüz defalarca birlikte olduk.”

“Ne zamandı bu?”

“Boşandıktan altı ay kadar sonra olduğuna göre bir buçuk yıl kadar önce demek ki” dedi. “İkisiyle sanırım beş ya da altı kez yattım. Kiki’yle hiç tek olarak yatmadım. Neden acaba? Yatabilirdim oysa.”

“Neden acaba?” diye sordum.

Bıçakla çatalı masanın üzerine bıraktı, yine işaretparma-ğıyla alnına hafifçe dokundu. Bir şey düşündüğü sırada hep yaptığı bir hareketti galiba. Eminim kızlar bu hareketini de çekici bulurdu.

“Korkmuşumdur belki de” dedi Gotanda.

“Korkmak mı?”

“Onunla baş başa kalmaktan” dedi. Sonra bıçakla çatalı tekrar eline aldı. “Kiki’de insanı kışkırtan, adeta insanı tehdit eden bir şey var. En azından ben öyle hissetmiştim. Doğal halinde olan bir şey bu. Hayır, tehdit eden diyemem. Tam anlatamadım.”

“İmalı ya da manipülatif’ dedim.

“Hı hı, öyle olabilir. Tam nedir bilemiyorum. Hissettiğim şey, son derece doğal bir şey olduğuydu. Tam olarak da anlatamıyorum. Ama onunla baş başa olmayı istemedim. Onu daha çekici bulmama rağmen. Demek istediğimi anlıyor musun?”

“Anlar gibiyim.”

“Kısacası, Kiki’yle yalnız yatsam rahat hissedemezdim diye düşünüyorum. Onunla birlikte olsaydım daha derinlerde bir yere sürükleneceğimi hissettim. Böyle bir şeyi istemiyordum. Tek istediğim rahatlamaktı. Bu yüzden de Kiki’yle tek olarak yatmadım. Onu çok beğenmiş olsam da.”

Bir süre konuşmadan yemeklerimizi yedik.

“Kiki’nin seçmelere gelmediği gün eskort şirketine telefon ettim” dedi bir süre sonra Gotanda, yeni hatırlamış gibi. “Kiki’nin adını verdim. Ama orada değildi. Ortadan kayboldu, dediler. Pof diye. Ya da ben onu arayınca Kiki orada olmadığını söyletmişti. O kadarını bilemiyorum. Emin olma şansım yok çünkü. Ama her halükârda benim için kayıptı.”

Garson gelip tabakları kaldırdı, kahve alır mısınız, diye sordu.

“Kahve yerine içki içmek istiyorum” dedi Gotanda. “Sen peki?”

“Eşlik ederim” dedim.

Dördüncü sulu viskilerimiz geldi.

“Bu öğleden sonra ne yaptım tahmin edebilir misin?” dedi Gotanda.

Edemem, dedim.

“Diş hekimi asistanlığı yaptım. Rol için. Televizyon dizisinde diş hekimi rolüm var. Ben diş hekimiyim, Ryoko Nakano ise göz doktoru. İkisinin hastanesi de şehirde, çocukluk arkadaşı ikisi ama bir türlü yakınlaşamıyorlar... Böyle bir konusu var. Sık rastlanan bir konu ama ne de olsa tüm televizyon dizilerinin konulan böyle bildik şeyler. İzledin mi hiç?”

‘İzlemedim” dedim. “Pek televizyon izlemiyorum. Haberleri izlerim sadece. O da haftada iki kere falan.”

“Akıllıca” dedi Gotanda, başıyla onaylayarak. “Berbat programlar. Kendim oynuyor olmasam ben de izlemezdim. Ama tutuyor böyle şeyler. Gerçekten de çok popülerler. Aynı konuların işlenmesi izleyiciler tarafından kabul görüyor. Her hafta bir sürü mektup geliyor. Tüm ülkeden diş hekimleri mektup yazıyor bana. Elinizin duruşu hatalıydı, tedavi yöntemi yanlış gibi, bir dolu detay konusunda itiraz ediyorlar. Böylesi gelişigüzel bir diziyi izlemek sinir bozucu diyorlar. Beğenmiyorlarsa izlemesinler, öyle değil mi ama?”

“Öyle” dedim.

“Ne zaman doktor ve öğretmen rolü olsa beni istiyorlar. Neredeyse her çeşit doktor rolünü oynadım. Sanırım bir tek proktolog kaldı. Televizyonda hoş kaçmaz çünkü. Veteriner rolü de oynadım. Jinekolog da. Her branşta öğretmen rolü oynadım. İnanmayacaksın belki ama ev ekonomisi öğretmeni rolünü bile üstlendim. Ne diyorsun bu işe?”

“Güven hissi verdiğin için olabilir mi?”

Gotanda başıyla onayladı. “Sanırım. Muhtemelen öyle. Çok eskiden üçkağıtçı bir ikinci el araba satıcısı rolü oynamıştım. Tek gözü takmaydı, ağzı iyi laf yapan biriydi. O rolü çok sevmiştim. Oynamaya değer bir roldü. Başarıyla oynadım diye de düşünüyorum. Ama nerede! Yine bir sürü mektup geldi. Bana böylesi bir rolü oynatmak haksızlıkmış, yazıkmış, beni o rolde oynatmaya devam ederlerse sponsorun ürünlerinden satın almayacaklarmış. Hangisiydi acaba o zamanki sponsor? Lion diş macunu şirketi miydi? Yoksa Suns-tar mıydı? Hatırlamıyorum. Ama o rolüm yarıda kesildi. Ka-

rakter ortadan kalktı. Önemli bir rol olmasına karşın pat diye çıkarıldı. İlginç bir roldü oysaki. Sonrasındaysa aynı şekilde bir doktor bir öğretmen, bir doktor bir öğretmen olmaya devam ettim.”

“Karmaşık bir yaşammış.”

“Ya da basit bir yaşam” dedi gülerek. “Şey... bugün o diş hekiminin yerinde tedavi tekniklerini çalışırken ona asistanlık yaptım. Birkaç seferdir gidiyorum oraya. Tekniğim de epey gelişti. Gerçekten. Hekim de övüyor beni. Basit tedavileri yapacak düzeye bile geldim. Kimse ben olduğumu anlamıyor. Maske takıyoruz çünkü. Biliyor musun, benimle konuşan hastalar rahatlıyor.”

“Güven hissi” dedim.

“Aynen” dedi Gotanda. “Ben de öyle düşünüyorum. Ve o işi yaptığım zaman ben de çok rahatlıyorum. Gerçekten de doktor ya da öğretmen olabilirmişim diye düşünüyorum sık sık. O mesleklerden birini yapsaydım belki de mutlu bir yaşamım olurdu. Yapabilirdim de. Doktor ya da öğretmen olmak isteseydim olabilirdim.”

“Şimdi mutlu değil misin?”

“Zor bir soru” dedi Gotanda. Sonra işaretparmağını birkaç kez alnının tam ortasına dokundurdu. “Özetle asıl konu, şu güven verme meselesi. Senin dediğin gibi. Ben kendime güvenebilir miyim acaba sorusu, izleyiciler bana güveniyor. Ama bu sanal bir görüntü. Sadece bir imaj. Düğmeye basınca görüntü kayboluyor ve ben de yok oluyorum. Öyle değil mi?”

“Hımm.”

“Ama gerçekten doktor ya da öğretmen olsaydım böyle bir düğme olmayacaktı. Ben hep ben olacaktım.”

“iyi de şimdi de aktör olarak varsın.”

“Bazen yorgunluktan bitap düşüyorum, aktör olduğum için” dedi Gotanda. “Çok yoruluyorum. Başım ağrıyor. Gerçekte ben kimim, bilemez oluyorum. Hangisi gerçek ben, hangisi oynadığım karakter. Kendimi kaybediyorum sanki. Gölgemle aramdaki sınır görünmez oluyor.”

“Herkes bazen öyle hisseder. Sadece sen değilsin” dedim.

“Elbette bunu biliyorum. Kim olsa arada bir kaybolmuş hisseder. Ama benim durumumda bu meyil aşırı kuvvetli. Nasıl desem, *ölümcül* bir şey. Çok eskiden beri öyle. Çok eskiden beri var. Açıkçası sana imreniyorum.”

Şaşırarak, “Bana mı?” diye sordum. “Pek anlamadım. Benim neyime imreniyor olabilirsin acaba? Hiçbir şey gelmiyor aklıma.”

“Nasıl desem ki! Sen hep tek başına olmaktan mutlu gibisin. Başkaları seni nasıl değerlendiriyor, senin hakkında neler düşünüyor, bunları umursamıyorsun, yapmak istediklerini yapıyorsun sadece. Kendini olduğun gibi koruyorsun sanki” dedi, içindeki buzun eriyip erimediğini görmek için kadehini biraz yukarı kaldırdı. “Ben hep harika çocuktum, örnek öğrenciydim. Popülerdim de. Yakışıklıydım. Öğretmenlerim de, ebeveynim de güveniyordu bana. Hep sınıf lideriydim. Spor da yapıyordum. Beyzbol sopasıyla topa vurduğumda hep sayı olurdu. Nasıl yaptığımı bilmiyorum. Ama hep sayı yapardım. Bu nasıl bir duygudur bilir misin?”

Bilmem, dedim.

“Bu yüzden de beyzbol maçı olduğunda herkes beni çağırırdı. Geri çeviremezdim hiçbirini. Konuşma yarışmalarında temsilci illaki ben olurdum. Öğretmenim, sen olacaksın, derdi. îtiraz edemez, katılırdım. Kazanırdım yarışmayı. Öğrenci başkanı seçmelerine katılmazsam olmazdı. Herkes benim katılacağımı düşünürdü çünkü. Sınavlarda da en yüksek notları alacağımı bilirlerdi. Derste zor soruları hep bana sorarlardı. Bir kere bile derse geç kalmışlığım olmadı. Sanki ben kendim değilmişim gibi hissediyordum. Bu dediklerimi, yapmamın uygun olduğunu düşündüğüm için yapıyordum. Lisede de aynıydım. Aynı şeyleri yaptım. Seninle farklı liselerde okuduk. Sen devlet okuluna gitmiştin, ben özel sınavla girilen özel bir okula devam ettim. Lisede futbol takımına girdim. Özel sınavla girilen okul olmasına karşın futbol takımı oldukça başarılıydı. Neredeyse tüm Japonya’daki lise futbol karşılaşmalarında yer alıyordu. Ortaokuldakiyle aynıydı her şey. İdeal öğrenciydim. Ders notlarım yüksekti, sporda başarılıydım, liderdim. Yakındaki kız lisesinin gözdesiydim. Sevgilim de vardı. Çok güzel bir kızdı. Futbol karşılaşmalarına desteğe gelirdi, öyle tanışmıştık. Ama sonuna kadar gitmedik. Seviştik sadece. Onun evinde buluşurduk, anne babası evde yokken, birbirimizi okşardık. Hızlıca. Öylesi de eğlenceliydi. Kütüphanede de buluşurduk. Tablosu yapılıp duvara asılacak türde örnek bir lise öğrencisiydim. NHK’nın genç oyuncuları gibi.”

Gotanda viskisinden bir yudum aldı. Başını salladı.

“Üniversitede durumlar biraz değişti. Ortam karışıktı. Birleşmiş Öğrenciler Cephesi. Elbette ben yine lider seçildim. Nerede hareket varsa orada lider oluyordum. Kaçınılmazdı adeta. Barikatlar kurduk. Kadınlarla birlikte oldum. Esrar çektim. Deep Purple dinledim. O sıralar herkes yapıyordu bunları. Sonra polis kampüsü bastı ve bir süre kodeste yattım. Artık yapacak fazla bir şey kalmamıştı, birlikte yaşadığım kadının cesaretlendirmesiyle tiyatroya başladım. Başta şaka gibiydi, sonra gittikçe ilginçleşti. Yeni başlamıştım ama iyi roller bana gelmeye başladı. Yetenekli olduğumu anladım. Verilen rolleri oynamakta başarılıydım. Doğal bir şekilde yapıyordum bunu. İki yıl sonra tanınır olmuştum. O sıralar epey hızlı yaşadım. Çok içki içtim, bir sürü kadınla yattım. O günlerde herkes öyle yapıyordu. Bir gün sinema sektöründen biri geldi ve bir filmde rol

almamı teklif etti. Benim de ilgimi çekti ve oynadım. Fena bir rol değildi. Hassas ruhlu bir lise öğrencisi rolüydü. Onun ardından hemen başka bir rol teklifi geldi. Televizyona çıkma teklifi de. Sonrasını biliyorsun. Bunlardan zaman kalmayınca tiyatroyu bıraktım. Bırakırken üzülmüştüm ama çare yoktu. Sonsuza dek *underground* tiyatrolarda oynayamazdım ki. Daha büyük bir dünyaya ilgi duyuyordum. Orada ilerlemeliydim. Doktor ve öğretmen rolleri uzmanlık alanım oldu. Reklamlardan ikisi çok tuttu. Mide ilacı ve hazır kahve reklamları, işte benim büyük dünyam."

Gotanda içini çekti. Çok çekici bir iç çekişti bu ama sonuçta bir iç çekişti.

"Bir tablodan fırlamış gibi bir hayat, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Tablosu yapılmayan o kadar çok başanh kişi var ki" dedim.

"Öyle ya" dedi. "Şanslı olduğumu kabul ediyorum. Ama düşününce bunların hiçbiri benim seçimim değil. Bazen gece yarısı uyanıyorum ve çok korkuyorum. Ben neredeyim acaba? Bedenim nerede diyorum. Peş peşe gelen rol tekliflerini kabul ederek sadece onları oynuyorum. Ama şahsen bir tanesini bile kendim seçmiş değilim."

Hiçbir şey diyemedim. Ne desem boştu.

"Kendim hakkında fazla mı konuştum?"

Fazla değil, dedim. "Konuşmak istediğinde konuşmak iyidir. Anlattıkların aramızda kahr."

"O konuda endişem yok" dedi Gotanda, gözlerimin içine bakarak. "Bu konuda hiç endişelenmiyorum. En başından beri güveniyorum sana. Nedenini bilmiyorum. Ama güveniyorum. Sana kendimi anlatabiliyorum. Endişe etmeden. Başkasıyla böyle rahatça konuşamıyorum. Aslında konuştuğum kimse de yok. Eskiden karımla konuşurdum. Büyük bir dürüstlükle. Sık sık konuşurduk. Aramız iyiydi. Birbirimizi anlıyor, seviyorduk. Çevremizdekiler tarafından her şey berbat edilene dek. Sadece o ve ben olsaydık, şimdi de her şey yolunda gidiyor olabilirdi. Ama o ruhsal açıdan çok dengesizdi. Katı bir ailede yetişmişti. Ailesine aşın bağlıydı. Kendi ayaklan üzerinde duramadı. Ve ben de... Neyse, konuşma başka

yerlere gitti. Bu başka bir konu. Seninle olunca nasıl da rahat konuşuyorum. Anlattıklarımı dinlemek seni rahatsız eder mi diye tereddüt etmiştim ama.”

Rahatsız etmedi, dedim.

Sonra fen dersindeki deneyle ilgili konuşmaya başladı. O derste kendini hep gergin hissettiğini söyledi. Çok titizlendiğini, deneyi başarılı bir şekilde bitirmeye çalıştığını. Anlayışı kıt bir kıza da yaptıklarını bir bir anlatmak zorunda kaldığını. O sırada benim deneyi kendi hızıma göre yapmamı özenerek izlediğini. Ortaokul fen dersi deneyinde ne yaptığımı hiç hatırlamıyordum doğrusu. Bu yüzden neyime özendiğini de anlamadım. Hatırladığım şey, onun önündeki işi büyük bir el becerisiyle yaptığıydı. Sonra gaz ibiğini yakışı, mikros-kopu hazırlarkenki zarifliği. Kızlar, sanki gözlerinin önünde bir mucize gerçekleşiyor gibi onun ellerinin her bir hareketine odaklanırlardı. Benim aheste çalışmamın tek nedeni, onun tüm zahmetli işleri yapıyor olmasıydı.

Ama bu konuda bir şey demedim. Sadece susup onu dinledim.

Bir süre sonra tanıdığı olduğunu anladığım kırk yaşlarında biri geldi ve omzuna pat diye vurup, hey, uzun zaman oldu, dedi. Kolunda göz alıcı bir ışıltıyla parlayan Rolex marka saat vardı. Başta saniyenin beşte biri kadar bana baktıktan sonra orada olduğumu tamamen unuttu. Girişteki paspasa bakar gibi bakmıştı zaten. Armani marka kravat taksam da benim ünlü biri olmadığımı saniyenin beşte birinde anlamıştı. Gotanda’yla bir süre sohbet etti adam. “Ne var ne yok”, “Meşguldüm”, “Yine bir ara golf oynamaya gidelim” gibi şeyler dediler. Sonra Rolex’li adam yine pat diye Gotanda’nm omzuna vurup, “Yakın zamanda görüşmek üzere” dedi ve gitti.

Adam gittikten sonra Gotanda’nm kaşları hafifçe çatıldı, iki parmağını kaldırıp garsonu çağırarak hesabı istedi. Hesaba hiç bakmadan faturayı tükenmezkalemle imzaladı.

"Çekinmene gerek yok. Gider ne de olsa” dedi. "Bu bir ödeme değil. Gider gösterme.”

Teşekkür ederim ziyafet için, dedim.

"Ziyafet değil, gider" dedi, duygusuz bir ses tonuyla.

19

Gotanda'nın Mercedes'ine binip Azabu'nun arka caddesindeki bir bara içmeye gittik. Bar tezgâhının dip köşesine oturduk ve birkaç kokteyl içtik. Gotanda alkole oldukça dayanıklıydı, ne kadar içerse içsin sarhoş olmuyordu. Ne konuşmasında ne de yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. İçki içerken pek çok konuda konuştu. Televizyon kanallarının ne kadar niteliksiz, yönetmenlerin nasıl da kıt akıllı olduklarını, bazı oyuncuların onda nasıl kusma isteği uyandırdığını anlattı. Haber programlarına çıkan maskara eleştirmenlerden bahsetti. Anlattıkları oldukça ilginçti. Kendisi de iyi bir anlatıcıydı, gözlemleri keskindi.

Sonra benim anlatmamı istedi. Nasıl bir yaşamım olduğu-pu. Bunun üzerine ben de ona yaşamımı özetledim. Üniversiteden mezun olduktan sonra arkadaşımla ofis açıp reklam ve yazı çizi işleri yaptığımı. Evlenip boşandığımı. İşlerin iyi gidiyor olmasına karşın ortaklıktan ayrıldığımı ve şu an serbest yazar olarak çalıştığımı. Kayda değer miktarda para kazanmadığımı ama zaten kazansam da harcayacak zamanım olmadığını. Böyle özetleyince, gayet sakin bir yaşam sürüyormuşum gibi bir imaj oluşmuştu. Sanki benim yaşamım değildi anlattığım.

O arada bar da giderek kalabalıklaşmıştı, birbirimizi duymakta güçlük çekmeye başladık. Gözlerini ayırmadan Gotanda'nın yüzüne bakanlar da oldu. "Haydi bana gidelim" deyip yerinden kalktı Gotanda. "Buraya çok yakın, evde kimse de yok. İçkim de var."

Evi barın birkaç blok ötesindeydi. Mercedes'in şoförüne, artık gidebilirsin, dedi. Daire tek kelimeyle muhteşemdi. İki asansörlüydü, birine özel anahtar gerekiyordu.

"Burayı boşanıp da evden ayrıldıktan sonra ajansım aldı bana" dedi. "Ünlü bir film yıldızının, karısı tarafından meteliksiz bırakılıp evden atıldıktan sonra ucuz bir dairede yaşaması uygun olmazmış. İmajım yerle bir olurmuş. Kira ödüyorum tabii. Burayı resmi ajansımdan kiralamış oluyorum. Kira da giderden düşülüyor. Gayet iyi yani."

Dairesi en üst kattaydı. Geniş bir oturma odasından başka iki oda daha vardı, mutfak ayrıydı. Terasından Tokyo Kulesi görünüyordu. Mobilya zevki hiç fena değildi. Her şey sade ve temizdi, göründüğü kadarıyla da pahalıydı. Oturma odasının zemini ahşaptı, üzerinde farklı büyüklüklerde birkaç tane İran kilimi vardı. Her biri de göz alıcıydı. Kanepe büyüktü; ne çok sert ne de çok yumuşaktı. Tavandan sarkan avize ile masa üzerindeki lamba modern Italyan tarzıydı. Minimum düzeyde süs eşyası vardı. Yan masanın üzerinde Ming Hanedanlığı dönemine ait gibi görünen birkaç tabak duruyordu sadece. Oda derli topluydu. Muhtemelen sürekli gelen bir hizmetçisi vardı ve her gün temizlik yapıyordu. Masanın üzeride *GQ* adlı mimarlık dergisi duruyordu.

“Güzel oda” dedim.

“Çekim için kullanılabilir” dedi.

“Öyle bir his veriyor” dedim bir kez daha odada göz gezdirip.

“îç mimara yaptırınca böyle oluyor. Fotoğraf çekimi için yapılmış gibi. Fotoğraf karesinde güzel çıkıyor. Bazen duvarlara vuruyorum. Sahne dekoru mu acaba diye. Nasıl desem, yaşam kokusu yok burada. Görüntü sadece.”

“Ee, sen kendi yaşam kokunu yayabilirsin.”

“Sorun bir yaşamımın olmamasında” dedi, duygudan yoksun bir sesle.

Bang & Olufsen marka plakçalara plak koydu, iğnesini indirdi. Hoparlörler eskinin en sevilen JBL P88’lerindendi. JBL’nin henüz sinir bozucu stüdyo monitörleri dünyaya yayılmadan önceki dönemden kalma, hâlâ hoparlörlerden düzgün sesin çıktığı o zamanlara ait harika cihazlardı bu hoparlörler. Çaldığı plak Bob CoopeFmdı. “Ne içersin?” diye sordu.

“Fark etmez. Senin içtiğinden olsun” dedim.

Mutfağa gitti, tepsinin üzerinde birkaç şişe votka tonik, dolu bir buz kovası ile ikiye kesilmiş üç limon getirdi. Sonra *cool* ve sakin West Coast tarzı caz dinleyerek limonlu votka tonik içtik. Gerçekten de yaşam kokusu çok azdı

burada. Şu eksik diyemiyordum ama bir şeyler eksikti. Ne var ki bu eksiklik, bir tür mahrumiyetten kaynaklanmıyordu. Bakış açısı sorunuydu. Sonuçta benim kendimi rahat hissettiğim bir yerdi. Kanepede keyifle içkimi içtim.

"Pek çok olasılık vardı" dedi Gotanda, kadehi başının üzerine kaldırıp tavandaki lambaya doğru tutup bakarak. "İstesem doktor olabilirdim. Üniversitedeyken pedagojik formasyon derslerini de tamamlamıştım. Toplumun elit tabakasında çalışan biri olabilirdim. Ama neticede şimdiki gibi biri oldum işte ve bu da benim yaşamım. Tuhaf aslında. Önümde kartlar diziliydi. İstediğim birini seçebilirdim. Seçtiğimde başarılı olabilirdim. Özgüvenim vardı. Bu yüzden bir seçim yapmadım."

"Ben kart falan görmedim" dedim. Gözlerini kısarak bana baktı, sonra güldü. Espri yaptığımı sanmıştı.

Kadehlerimizi yeniden doldurdu, içlerine limon sıktı, limonun kabuğunu çöp kutusuna attı. "Evlilik sürecimiz bile kendiliğinden gelişti. Karımla bir film çekimi sırasında tanıştık, yakınlaştık. Barlarda içki içtik, araba kiralayıp gezdik. Film çekimi bittikten sonra da çıkmaya devam ettik. Çevremizde-kiler de bizim birbirine yakışan bir çift olduğumuzu, evleneceğimizi düşünüyorlardı. Bu gidişatın sonunda da evlendik. Sen bilmeyebilirsin ama film dünyası küçüktür. Dar bir sokağın dibindeki evde yaşamakla aynıdır film dünyasında olmak. Akış bir kere başladı mı tüm gücüyle devam eder. Gerçi ben onu gerçekten seviyordum. O, benim bu dünyada elde ettiğim en düzgün şeydi. Evlendikten sonra anladım bunu. O tamamıyla benim olsun istedim. Ama çabam faydasızdı. Bir seçim yaptığım anda her şey elimden kaçıp gidiyordu. O da, rollerim de. Ben bana verilenlerde başarılıydım. Ama ne zaman kendim için bir şey istesem, o şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu."

Bir şey demedim.

"Onun hakkında kötü düşünmüyorum" dedi. "Onu hâlâ seviyorum. Hepsi bu. Bazen ben aktörlüğü bıraksam, o da akt-risliği bıraksa, ikimiz birlikte sakin bir yaşam sürsek ne kadar güzel olurdu diye düşünüyorum. Lüks eve gerek yok. Maserati sahibi olmasam da olur. Düzgün bir işimin, küçük, düzgün bir ailemin olması bana yeter. Çocuklarım da olsun. îş çıkışı

meslektaşlarımla bir barda bir şeyler içip stresimi atayım. Sonra eve dönünce karım orada olsun. Taksitle Honda Civic ya da Subaru alayım. Böyle bir yaşam istiyorum. Evet, böyle bir yaşamım olsun isterdim. Karım kalsaydı, o bile yeterdi. Ama olmadı. Karım benim istediğimden farklı türde bir yaşam istedi. Tüm ailesinin ondan beklentisi vardı. Annesi tipik otoriter anaydı. Babasıysa para delisi. Ağabeyi müdürdü. Erkek kardeşi sorunluydu; bütün sorunların halledilmesi içinse para gerekiyordu. Kız kardeşi şarkıcı olarak yeni yeni piyasaya çıkmıştı. Kaçış yoktu. Karım da üç dört yaşlarından beri böyle bir anlayışla büyütülmüştü. Bu yaşına dek sanki çocuk olarak kalarak gelmişti. Onun için üretilen imaj içinde yaşamıştı. Benden, senden tamamen farklı olarak. Gerçek dünyanın ayırdına varamıyordu bir türlü. Yine de iyi yürekli biridir. Harika ve temiz bir yanı vardır. Ben bunlan görüyordum. Ama olmadı. Çare yok. Biliyor musun, geçen ay onunla yattım."

"Boşandığın eşinle mi?"

"Evet. Tuhaf değil mi bu?"

"Tuhaf gelmedi bana ama..." dedim.

"Buraya geldi. Neden geldi, bilmiyorum. Telefon etti önce, sana gelebilir miyim diye. Elbette gel, dedim. Sonra eskiden yaptığımız gibi birlikte içtik, sohbet ettik ve seviştik. Harikaydı. Beni hâlâ sevdiğini söyledi. Ben de ona, yeniden başlasak ne kadar güzel olur, dedim; o bir şey demedi. Gülümseyerek beni dinledi sadece. Normal bir aile yaşamı sürmek istediğimden söz ettim. Az önce sana anlattığım gibi. O ise yine gülümseyerek dinledi sadece. Ama aslında dinlemiyordu beni. En başından beri işitmiyordu dediklerimi. Sanki duvara konuşuyordum. Hiç faydası yoktu. Yalnızlık duymuş ve biriyle birlikte olmak istemişti sadece. Ve şans eseri de o kişi bendim. Rezalet bir durum ama olan gerçekten de buydu. O benden de, senden de tamamıyla farklı biri. Yalnızlık onun için birileri tarafından giderilmesi gereken bir his. O yalnızlık hissini kimin giderdiği önemli değil. Nokta. Oradan başka bir yere ilerlemiyor. Ama ben öyle değilim."

Plak dönmeyi durdurdu, sessizlik çöktü. Gotanda plakça-lann iğnesini kaldırdı, bir süre bir şeyler düşündü.

“Kız çağırayım mı, ne dersin?” diye sordu.

“Benim için fark etmez, istediğin gibi yap” dedim.

“Hiç para karşılığı biriyle yattın mı?” diye sordu.

“Hayır” dedim.

“Neden?”

“Aklımın ucundan bile geçmedi” diye yanıtladım dürüstçe.

Gotanda omuz silkti ve cevabım üzerine bir süre düşündü. “Bu akşam yatacaksın o halde” dedi. “Kiki’yle birlikte gelen kızı çağırıyorum. Belki Kiki hakkında bir şey de biliyordur.”

“Sen bilirsin” dedim. “Ama bu gider olarak gösterilen türden bir harcama değil, değil mi?”

Gülerken kadehine buz koydu. “İnanmayacaksın ama gösteriliyor. Sistem buna uygun. Parti hizmeti şirketi olarak geçiyor ve tertemiz bir fatura veriyorlar. Araştırılsa bile kimsenin bir şey çıkaramayacağı kadar karmaşık bir yapı. Böylece seks yapmak da gidere dahil oluyor. Müthiş değil mi?”

“Gelişmiş kapitalist sistem” dedim.

* * *

Kızların gelmesini beklerken Kiki’nin harika kulaklarını anımsadım ve Gotanda’ya, Kiki’nin kulaklarına bakıp bakmadığını sordum.

“Kulak mı?” dedi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. “Hayır, bakmadım. Bakmışımdır belki ama hatırlamıyorum. Ne vardı ki kulaklarında?”

“Bir şey yoktu” dedim.

♦ * *

İki kız geldiğinde saat on ikiyi geçiyordu. Biri Gotanda'nın "göz kamaştırıcı" olarak tanımladığı, Kiki'nin partneri olan kızdı. Gerçekten de "göz kamaştırıcıydı". Bir yerde tesadüfen karşılaştığınızda kendisiyle tek kelime konuşmasanız bile hep hatırlayacağınız türde biriydi. Bir erkeğin rüyalarını gerçek kılacak türde bir kadın. Şatafatlı değildi. Elitti. Trençkotun altına yeşil kaşmir kazak giymişti. Onun altına da normal yün etek. Taktığı tek aksesuar minik, sade küpeleriydi. Alımlı bir üniversite dördüncü sınıf öğrencisi gibi görünüyordu.

Diğer kız *cool* tek parça bir elbise giymişti, gözlük takıyordu. Fahişelerin gözlük taktıklarını bilmiyordum. Oluyordu demek. Göz kamaştırıcı değildi ama çekiciydi. Kol ve bacakları inceydi, iyice bronzlaşmıştı. Geçen bir hafta boyunca Guam'da yüzdüğünü söyledi. Saçı kısaydı ve özenle taranmıştı. Gümüş bilezik takmıştı. Hareketleri kıvraktı, bedeni etobur hayvanlarınki gibi sıkı görünüyordu.

Onlara bakınca lisedeki sınıfımı hatırladım. Biraz farklı da olsalar, sınıfımızda da onlar gibi kızlar vardı. Güzel, elit bir kız ve onun yanında hareketli, çekici bir kız. Adeta mezunlar toplantısı diye düşündüm. Coşku iyice artmış, kafaları uyuşanlar hadi içmeye başka bir yere gidelim demişler gibi bir atmosfer oluşmuştu. Aptalca çağrışımlardı ama gerçekten böyle hissediyordum. Gotanda'nın rahatlamadan ne kastettiğini iyi kötü anlamıştım. Tahminime göre önceden de bu iki kızla birlikte olmuştu. Kızlar ve Gotanda gayet rahat bir şekilde selâmlaştılar. "Hey" gibi, "N'aber?" gibi sözcüklerle. Gotanda, benim ortaokuldan arkadaşı olduğumu ve şimdi yazarlık yaptığımı söyleyerek beni onlarla tanıştırdı. Memnun oldum, dedi iki kız da gülümseyerek. Endişelenme, hepimiz arkadaşız burada anlamına gelen bir gülümsemeydi bu. Gerçek dünyada görülebilen türde bir gülümseme değildi. Memnun oldum, dedim ben de.

Yere oturduk, kanepede uzandık, brendi-soda içtik, Joe Jackson ve Alan Parsons Project dinlerken sohbet ettik. Çok rahatlatıcı bir ortamdı. Hem biz bu ortamdan keyif aldık hem de kızlar eğlendiler. Gotanda gözlüklü kız üzerinde diş hekimi tekniklerini gösterdi. Kesinlikle çok başarılıydı. Gerçek diş hekiminden daha becerikli bir diş hekimine benziyordu. Yetenekliydi.

Gotanda, gözlüklü kızın yanında oturuyordu. Fısır fısır bir şey söylüyordu, kız da arada bir kıs kıs gülüyordu. O sırada göz kamaştırıcı olan kız elini

omuzumdan aşağı uzatıp elimi tuttu. Harika kokuyordu. İnsanın yüreğini sıkıştıran, onu soluksuz bırakan türde bir kokuydu bu. Gerçekten de mezunlar toplantısı gibi diye düşündüm. *O zamanlar sana açılamamıştım ama sana âşıktım. Neden beni hiç aramadın?* Her erkeğin, her gencin rüyası. Hayali. Onu kollarıma aldım. Gözlerini kapattı, burnunun ucuyla kulağımın altına dokundu. Sonra boynuma dudaklarını değdirip hafifçe emdi. Birden fark ettim, Gotanda ve diğer kız yanımızda değildi. Yatak odasına geçmişlerdi. Işıkları kısar mısın, dedi kız. Duvarda düğmeyi bulup kıstım, sadece masa lambasını yaktım. Bob Dylan'ın plağı çalıyordu, *It's ali över now, baby blue.* Yavaş yavaş soy beni, diye kulağıma fısıldadı kız. Dediği gibi kazağını, eteğini, bluzunu ve jartiyerini çıkardım. Refleks olarak çıkardıklarımı katlamaya yeltendim ama buna gerek olmadığını düşünüp vazgeçtim. O da benim üzerimdekileri çıkardı. Armani kravatımı, Levi's kot pantolonumu, gömleğimi. Sonra üzerinde sadece minicik sutyen ve külotuyla karşıma dikildi. "Nasılım?" diye sordu gülümseyerek.

"Harikasın" dedim. Fiziği çok düzgündü. Güzeldi, yaşam doluydu, temiz ve seksiydi.

"Ne anlamda harika?" diye sordu. "Daha detaylıca söyle. İyi ifade edebilirsen sana çok nazik davranırım."

"Eski zamanları hatırlatıyorsun bana. Lise günlerimi" dedim dürüstçe.

Dediğimi garipsemiş gibi gözlerini kısıp gülümseyerek baktı bana bir süre. "Sen de ne tuhafmışsın."

"Kötü bir cevap mı oldu?"

"Hiç de bile" dedi. Sonra yanıma geldi ve otuz dört yıllık yaşamımda hiç kimsenin bana yapmadığı şeyleri yaptı. Yumuşak ama cesur dokunuşlarla, akla kolayca gelmeyecek şeyleri. Belli ki birileri akıl etmişti. Bedenim gevşedi, gözlerimi kapattım, kendimi ona bıraktım. Bugüne dek deneyimlediğim her türlü seksten farklıydı bu seferki.

"Fena değildi, ne dersin?" diye fısıldadı kulağıma. "Hiç de fena değildi" diye yanıtladım.

Onunla birlikte olmak, güzel bir müzik dinlemek gibiydi; yüreğimi yatıştırmış, bedenimdeki tüm gerginliği almış, zaman kavramını unutturmuştu. Yaşadığım şey saf bir yakınlık, uzamla zamanın uyumlu birlikteliği, kendine has kusursuz iletişimdi. Dahası ücreti de gider olarak gösterilecekti. "Hiç de fena değildi" dedim. Bob Dylan'ın şarkısı çalıyordu. Neydi bu şarkının adı, neydi? "A Hard Rain's A Gonna Fail." Kız bana nazikçe sarılmıştı. Usulca kolumun altına girdi. Bob Dylan dinleyerek, şirkete gider oluşturarak bu harika kadına sarılıyor olmak tuhaf bir duyguydu. 1980'lerde bunu yaşayacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

Bu sadece bir hayal, diye düşündüm. Işığı açınca hepsi kaybolacak. Üç boyutlu canlı bir hayal. Seksi parfüm kokusu, yumuşak ten hissi, sıcak nefes.

Sevişmemiz beklenen seyirde devam etti, boşaldım ve sonra birlikte duş aldık. Büyük havlulara sarınmış halde oturma odasına döndük ve brendi içerek Dire Straits dinledik.

İşimi, neler yazdığımı sordu. İşimin içeriğinden genel batlarıyla söz ettim. İlginç bir işmiş, dedi. Ne yazdığına bağlı, dedim. Benim yaptığım bir anlamda kültürel kar küreme dedim. Benim yaptığım da erotik kar küreme, dedi. Sonra güldü. Bir daha kar küreyelim mi, dedi. Sonra halının üzerinde bir daha birlikte olduk. Bu kez çok basit şekilde, usulca. Ne kadar basitçe olsa da beni nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyordu. Acaba bunları nasıl biliyor diye düşündüm şaşırarak.

Sonrasında büyük küvetin içinde yan yana uzanmış haldeyken ona Kiki'yi sordum.

"Kiki mi?" dedi. "Adını epeydir duymamıştım. Onu tanıyor musun?"

Başımla onayladım.

Dudaklarını çocuk gibi hafifçe büzdü, derin bir nefes aldı. "O artık yok. Birdenbire ortadan kayboldu. Aramız oldukça iyiydi. Ara sıra alışverişe çıkıyor, yiyip içiyorduk. Ama hiçbir şey demeden aniden yok oldu. Bir iki ay kadar önce. Bu beklenmedik bir şey değil aslına bakarsan. Bizim işte istifa dilekçesi vermek gerekmez, işi bırakmak istediğinde sessizce

bırakırsın. Onun gidişine üzüldüm, ikimiz oldukça iyi anlaşıyorduk çünkü. Ama elden bir şey gelmez, izci kızlar değiliz ne de olsa." Uzun güzel parmaklarıyla kasıklarımı okşayıp hafifçe penisime dokundu. "Kikiyle yatmış miydin?"

"Çok eskiden birlikte yaşamıştık. Dört yıl kadar önce."

"Dört yıl demek" dedi gülümseyerek. "Çok uzun zaman önceymiş. Ben dört yıl önce henüz kız lisesinde öğrenciydim."

"Onunla bir şekilde tekrar görüşemez miyim acaba?" diye sordum.

"Çok zor. Gerçekten nereye gittiğini bilmiyorum. Az önce de dediğim gibi, birdenbire yok oldu. Duvardan geçip gitti sanki. Geride tek bir ipucu bırakmadan, arayıp bulmaya da imkân yok. Şey... sen Kiki'yi hâlâ seviyor musun?"

Sıcak suda vücudumu iyice gerip tavana baktım. Kiki'yi hâlâ seviyor muydum?

"Bilmem. Ama sevip sevmemek meselesi değil, onunla görüşmem gerekiyor. Onun benimle görüşmek istediğini hissediyorum. Sürekli rüyalarıma giriyor."

"Tuhaf" dedi gözlerime bakarak. "Ben de bazen onu rüyamda görüyorum."

"Nasıl görüyorsun?"

Sorumu yanıtlamadı. Biraz düşündü. Gülümsedi. Bir şeyler içmek istiyorum, dedi. Oturma odasına döndük, yere oturup müzik dinleyerek içki içtik. Başını göğsüme yasladı, ben de onun çıplak sırtına kolumu doladım. Gotanda ve birlikte olduğu kız uykuya dalmış olmalıydılar, yatak odasından hiç çıkmamışlardı.

"Şey... şaşıracaksın ama seninle birlikte olmak hoşuma gitti. Gerçekten. îş gereği ya da rol icabı söylemiyorum, keyif al-dim gerçekten. Yalan değil bu dediğim. Yoksa bana inanmadın mı?" dedi.

‘İnanıyorum” dedim. “Ben de seninle olmaktan hoşlandım. Kendimi rahat hissediyorum. Mezunlar toplantısındaymışım gibi.”

“Ne tuhafsın” dedi kıs kıs gülerek.

“Kiki konusuna dönersek” dedim, “onunla ilgili bir şey bilen binleri var mıdır? Adresini, gerçek adını mesela.”

Hafifçe başını salladı. “Biz bu tür konuları hiç konuşmayız. Herkes kendine istediği bir ad seçip onunla tanınır. Kiki gibi. Ben Mey. Bir başka arkadaşımın adı Mami. Hepsi de *hiragana* alfabesiyle yazılan adlar. Kimse kimsenin özel yaşamını bilmez, böyle şeyleri sormayız birbirimize. Kendi söylemediği sürece kimse kimseye bunları sormaz. Nezaket gereği. Aramız iyidir, çok iyi hem de. Birlikte eğleniriz de. Ama gerçek değildir bunlar. O kişi aslında nasıl biridir, hiç bilemeyiz. Ben Mey, o Kiki. Bizim yaşamlanmız gerçek değildir. Nasıl demeli, sadece bir hayal. Havada asılı bir hayal. Hayali isimler alınz, onlar sadece semboldür. Bu yüzden de elimizden geldiğince birbirimizin yarattığı hayale saygı duyarız. Anlatabiliyor muyum?”

“Anlıyorum” dedim.

“Müşterilerimiz arasında bize sempati duyanlar da vardır, duymayanlar da. Bu işi sırf para için yapmıyoruz. Bizler de eğleniyoruz. Çalıştığım yer herkesi üyeliğe kabul etmediğinden müşterilerimiz nitelikli kişilerdir, hepsi de bizi eğlendirir. Biz de bu hayaller dünyamızdan keyif alırız.”

“Eğlenceli kar küreme” dedim.

“Öyle, eğlenceli kar küreme” dedi. Sonra dudaklarını göğsüme bastırdı. “Bazen kartopu savaşı da yapanz.”

“Mey” dedim “Gerçekten Mey adında bir kız vardı. Keçi Mey diye çağırırdı herkes onu. Kara tenli, zayıf biriydi, iyi biriydi.”

“Keçi Mey” diye tekrarladı. “Peki senin adın ne?”

“Ayı Winnie” dedim.

“Masallardaki gibi” dedi. “Harikaymış. Keçi Mey ile Ayı Winnie.”

“Peri masalı gibi” dedim.

“Öp beni” dedi Mey. Sarılıp öptüm. Muhteşem bir öpüşmeydi. Özlediğim türde bir öpüşme. Sonrasında kaç kadeh brendi içtik, hatırlamıyorum. Police dinliyorduk. Police, yine feci bir ad. Neden bir gruba Police ismini verirsin ki? Ben bunu düşünürken, kız başını göğsüme yaslamış halde mışıl mışıl uyuyordu. Göğsümde uyuyan Mey artık harika bir kız olarak görünmüyordu gözüme. O her yerde karşılaşılan türde, son derece sıradan, hemen incinecek türde bir genç kızdı artık. Mezunlar toplantısı, diye düşündüm. Saat sabah dördü gösteriyordu. Etrafta çıt çıkmıyordu. Keçi Mey ile Ayı Winnie. Sadece hayaller. Gider olarak gösterilecek masal. Police. Yine tuhaf bir gün. Tam bağlanacakmış gibi oluyor ama bağlanamıyor. İpi tutup devam ediyorsun ama neticede çıt diye kopuyor ip. Gotanda’yla görüştüm. Onu sevmeye başladım. Keçi Mey’le tanıştım. Onunla yattım. Harikaydı. Ayı Winnie oldum. Erotik kar küreme yaptık. Ama hiçbir yere varamadım.

Ben mutfakta kahve hazırlarken diğer üçü uyandı. Sabah altı buçuktu. Mey’in üzerinde bornoz vardı. Gotanda’nın pijamasının üstünü Mami, altını ise Gotanda giymişti. Benim üzerimdeyse kot pantolon ve gömlek vardı. Dördümüz yemek masasının başında kahve içtik. Kızarmış ekmek yedik. Tereyağı ve reçel de sürdük ekmeğe. FM kanalında “Sizler îçin Barok Müzik” adlı program yayınlanıyordu. Henry Purcell. Sabah vakti kamp yapıyorduk sanki.

“Kamptayız sanki” dedim.

“Gu guuk” dedi Mey.

Yedi buçukta Gotanda telefon edip çağırdığı taksiyle kızlan gönderdi. Giderken Mey beni öptü. “Kiki’yi görürsen benden çok selam söyle” dedi. Ben de ona kartvizitimi verdim ve Kiki’yle ilgili bir şey duyarsa beni aramasını istedim. Başıyla onaylayıp, ararım, dedi.

“Fırsat olursa yine kar küreyelim” dedi Mey göz kırparak.

“Kar küremek mi?” dedi Gotanda.

Gotanda’yla baş başa kalmıştık. Birer fincan kahve daha içtik. Kahveyi ben demledim. îyi kahve demlerim. Güneş bir anda sessizce yükseldi, Tokyo Kulesi pırıl pırıl parlamaya başladı. Bu bana neskafe reklamını hatırlattı. Reklamda sabah vakti Tokyo Kulesi yer alıyordu. *Tokyo sabaha kahveyle başlar.,.* Ya da başka bir şey deniyordu. Her neyse. Tokyo Kulesi sabah güneşiyle parlıyor, biz kahve içiyorduk. Neskafe reklamı bunun üzerine gelmişti aklıma.

Normal insanların telaşla işyerlerine ve okullara doğru yola koyuldukları saatti. Ama biz onlardan değildik. Muhteşem profesyonel eskort kızlarla bir gece geçirmiş, aheste aheste kahve içiyorduk. Sonrasında da uyuyacaktık muhtemelen. İster hoşlanalım ister hoşlanmayalım, bu fark vardı aramızda, biz -ben ve Gotanda- normal insanların yaşam tarzından dışlanmıştık.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordu Gotanda bana dönüp.

“Eve dönüp uyuyacağım” dedim. “Özel bir planım yok.”

“Ben öğleye kadar uyuyacağım, sonra bir iş görüşmem var” dedi.

Sonra bir süre konuşmadan Tokyo Kulesi’ni seyrettik.

“Nasıldı dün gece, eğlendin mi?” diye sordu Gotanda.

“Eğlendim” dedim.

“Kiki hakkında bir şey öğrenebildin mi peki?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Öyle pof diye ortadan kaybolmuş. Senin dediğin gibi. Hiçbir iz bırakmadan. Asıl adını bile öğrenemedim.”

“Kiki’yi bir de film yapım şirketindekilere sorayım” dedi. “Belki bir şeyler öğreniriz.”

Dudakları hafifçe büzüldü, kaşığın ucuyla alnına dokundu. Kızlar bunu görse kesinlikle çekici bulurlardı.

“Peki Kiki’yi bulunca ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu. “Onu geri kazanmak mı istiyorsun, yoksa sadece özledin mi?”

Bilmiyorum, dedim.

Bilmiyordum. Onu bulduktan sonra ne olacak, bunu onu bulduktan sonra düşünecektim.

Kahvemizi içtikten sonra üzerinde tek bir toz zerresi bile bulunmayan kahverengi Maserati’siyle Şibuya’daki daireme bıraktı beni. Taksiyle giderim dememe rağmen, yakın yer, ben bırakırım, diye ısrar etmişti.

“Bir ara yine seni ar asam görüşür müyüz?” dedi. “Seninle sohbet etmek keyifliydi. Doğru düzgün sohbet edebileceğim pek kimse yok çevremde. Eğer sakıncası yoksa yakın zamanda yine görüşelim. Olur mu?”

“Elbette” dedim. Sonra biftek, içki ve kızlar için teşekkür ettim.

Sessizce başını salladı sadece. Bir şey demese de ne demek istediğini ben anlamıştım.

20

Sonraki günler sakin geçti. Telesekreteri devreye soktum, her gün işle ilgili telefonlar geliyordu, bırakılan mesajların hiçbirini yanıtlamadım. Hâlâ aranan biriydim. Evde yemek yaptım. Şibuya’ya çıkıp her gün *Karşılıksız Aşk* filmini izledim. Yaz tatiliydi, sinema salonu tam dolu olmasa da epey kalabalıktı. İzleyicilerin tamamına yakını lise ve ortaokul öğrencileriydi. İçlerindeki tek yetişkin bendim. Belli ki ya başroldeki kız oyuncuyu ya da sevdikleri şarkıcıyı görmek için gelmişlerdi, filmin konusu ya da niteliği umurlarında değildi. Görmeye geldikleri yıldız beyazperdede belirince çığlığı basıyorlardı. Hayvanat bahçesindeki gibi bağrışıp duruyorlardı. Görmeye geldikleri yıldız sahnede olmadığındaysa haşır huşur, hapur hupur diye sesler çıkararak bir şeyler yiyor, tiz sesleriyle, “Yaşasın” diye bağırıyor, öfkeli bir şekilde, “Hey sen” diye sesleniyorlardı birbirlerine. Sinema salonunu yaksam ne çok rahatlardım kim bilir.

Karşılıksız Aşk başladığında oyuncuların adlarına dikkatle baktım. Kiki'nin adı küçük bir şekilde yazılmıştı.

Kiki'nin sahnesi geçince sinemadan çıkıp şehir merkezinde dolaştım. Her gün aynı rotada yürüyordum. Haracuku'dan Cingu Stadyumu'na, oradan Aoyama Mezarlığı'na, Omote-sando ve Cintan Binası'ndan Şibuya'ya. Arada, bir kafede kahve içip dinlendiğim de oluyordu. Bahar gelmişti. Özlediğim bahar kokusunu alıyordum. Dünya, büyük bir sabır ve doğrulukla Güneş'in yörüngesinde dönmeye devam ediyordu. Evrenin gizemi. Kış sona erip de bahar geldiğinde hep evrenin gizemi üzerine düşünürüm. Acaba bahar kokusu nasıl hep aynı oluyor diye. Her yıl bahar geldiğinde mutlaka tam da bu koku sarar etrafı. Hafif ama tam olarak aynı koku.

Caddeler seçim posterleriyle doluydu. Hepsi de çirkindi. Seçim propaganda arabaları etrafta dolaşıyordu. Ne dediklerini tam anlayamıyordum. Gürültü çıkarıyorlardı sadece. Kiki'yi düşünerek caddelerde gezinmeyi sürdürdüm. Sonra giderek yürüyüşümün belirli bir ritim kazandığını gördüm, adımlarım sert ve kararlıydı; adımlarımla birlikte aklım da önceden olmadığı kadar hızlı çalışır hale gelmişti, bir adım da olsa ileriye doğru gidiyordum. Bir hedefim vardı ve ona uygun olarak son derece doğal bir şekilde ayaklarımı kullanma becerisi kazanmıştım. İyiye işaretti bu. Dans, diye düşündüm. Onu bunu düşünmenin faydası yoktu. Adımlarımı düzgünce atmalı, sistemli olmalıydım. Ve bu akışın beni nereye götürdüğünü dikkatlice gözlemlemeliydim. *Bu dünyada* kalmaya devam etmeliydim.

Mart ayının son dört beş günü bu şekilde, hiçbir şey yapmadan geçti. Görünürde kayda değer bir ilerleme yoktu. Alışverişe çıktım, basit yemekler yaptım, sinemada *Karşılıksız Aşk*\ izledim, uzun yürüyüşlere çıktım. Eve döndüğümde telesekreterimi çalıştırdım, mesajların hepsi de işle ilgili oluyordu. Geceleri bir başına kitap okuyup içki içtim. Her gün bir öncekinin aynısıydı. Ben bunları yaparken, Eliot'ın şiirinde ve Count Basie'nin şarkısında geçen o meşhur nisan ayı geldi. Gece tek başına içki içerken Keçi Mey'le sevişmemi hatırladım birden. Kar küreme. İlgisiz bir anıydı. Hiçbir şeye bağlanmıyordu. Hiç kimseye bağlanmıyordu; ne Gotanda'ya ne de Kiki'ye. Son derece gerçekçi bir rüya gibiydi. Her bir ayrıntısını net şekilde hatırlayabilmeme, bir anlamda gerçeğinden daha

canlı olmasına karşın, netiöede hiçbir şeye bağlanmayan bir rüya. Ama yine de bu durumdan hoşlanmıştım. İki yüreğin çok sınırlı düzeyde birbirine dokunması. İki kişinin bir araya gelip birbirlerinin yanılsamalarına ve yarattıkları hayallere saygı duyarak hareket etmesi. *Endişelenme, hepimiz arkadaşız* gülümsemesi. Kamp sabahı. Gu guuk.

Gotanda'nın Kiki'yle sevişmesini hayal etmeye çalıştım. O da Mey gibi son derece ateşli bir seks hizmeti mi vermişti acaba? Bu tür bir hizmeti o kulüpte çalışan her kız mesleki temel beceri olarak mı ediniyordu, yoksa Mey'e özgü müydü? Bilmiyordum. Gotanda'ya da soramazdım. Benimle birlikteyken Kiki seks konusunda pasif kalan taraf olurdu. Onunla birlikte olduğumda hareketlerime istekle karşılık veriyordu ama hiçbir zaman kendiliğinden bir şey arzu etmemiş, harekete geçmemişti. Kendini bana bıraktığını, birlikte olmaktan çok zevk alıp rahatladığını hatırlıyorum. Ve ben de bu tür bir birliktelikten hiç rahatsızlık duymadım. Rahatlamış halde onunla olmak, harika bir şeydi çünkü. Yumuşacık bedeni, rahat nefes alıp verişi, sıcak cinsel organı. Bunlar benim için yeterliydi. Bu yüzden de onu birisine -mesela Gotanda'ya-kendiliginden, ateşli bir şekilde profesyonel bir hizmet verirken bir türlü hayal edemiyordum. Bunun nedeni belki de benim hayal gücümün zayıf olmasıydı.

Fahişeler özel yaşamlarında biriyle birlikte olmak ile seks hizmeti vermeyi birbirinden nasıl ayırıyorlardı acaba? Bu, cevabını benim veremeyeceğim bir soruydu. Gotanda'ya da söylediğim gibi o akşama dek bir fahişeyle birlikte olmuşlu-ğum yoktu. Kiki'yle yattım. Kiki bir fahişeydi. Ama ben o sırada fahişe Kiki'yle değil Kiki'nin kendisiyle yatmıştım. Öte yandan fahişe Mey'le yatmıştım, Mey'in kendisiyle değil. Bu yüzden de bu iki durumu eşleştirmenin bir anlamı yoktu. Böyle düşündükçe soru daha da karmaşıklaşıyordu. Seks denen şey temelde ruhsal bir şeydi, nereden sonra teknik bir şeye dönüşürdü ki? Nereye kadar ruhsal, nereden sonrası teknikti? Yeterli ön sevişme ruhsal bir şey miydi, yoksa teknik bir şey miydi? Kiki gerçekten de benimle sevişmekten keyif almış mıydı? Peki ya o filmde rol mu yapıyordu? Yoksa Gotanda'nın parmaklan onun sırtında gezinirken gerçekten tahrik mi olmuştu?

Gerçekle hayal birbirine kanşmıştı.

Gotanda'yı ele alalım. Onun doktor olması bir imgeden başka bir şey değildi. Ama gerçek doktorlardan daha gerçek bir doktormuş gibi görünüyordu. Güven veriyordu.

Acaba benim imgem nasıldı? Ya da benim böyle bir şeyim var mıydı? *Dans edeceksin*, demişti Koyun Adam. *Hem de çok güzel dans edeceksin, herkesi kendine hayran bırakacak kadar.*

Herkesi kendime hayran bırakacak bir imgem var mıydı acaba? Varsa bile insanlar bu imgeme ilgi gösterecek miydi? Öyle ya, diye düşündüm, acaba nerede, kim benim gerçek varlığıma ilgi gösterirdi ki?

Uykum gelince bardakları yıkadım, dişimi fırçaladım ve yatıp uyudum. Uyandığımda sabah olmuştu. Günler ardı ardına geçiyordu. Nisan ayı gelmişti bile. Nisan başı. Truman Capote'un cümleleri kadar hassas, uçucu, kırılgan ve güzel ilk nisan günleri. Sabah Kinokuniya'ya gittim, yine çeşit çeşit sebze aldım. Bir düzine kutu bira ile indirimdeki şaraptan üç şişe. Kahve çekirdeği. Sandviç yapmak için somon füme. Miso ve tofu da. Eve gelip telesekreteri çalıştırdım, Yuki'den mesaj vardı. Herhangi bir duygu barındırmayan ses tonuyla, saat on ikide yine arayacağım, evde ol, tamam mı, demişti. Sonra çat diye kapatmıştı telefonu. Telefonu çat diye kapatmak onun beden dili gibi bir şeydi. Saat on biri yirmi geçiyordu. Mutfakta koyu bir kahve demledim, yere oturup kahvemi içerken Ed McBain'in *87. Bölge Polisiyesi* serisinin yeni kitabını okumaya koyuldum. On yıl önce artık onun kitaplarım okumamaya karar vermiş olsam da yeni kitabı çıkınca almadan edememiştim. On yıl, aynı karan sürdürmek için fazlasıyla uzun bir süreydi. On ikiyi beş geçe telefon çaldı. Arayan Yuki'ydi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Çok iyiyim" dedim.

"Şimdi ne yapıyorsun?" dedi.

"Öğle yemeği hazırlamayı düşünüyordum. Taze marul, somon füme, buzlu suda beklettiğim, jilet gibi incecik dilimlenmiş soğan, rendelenmiş yabanturpu ve hardalla sandviç yapacağım. Kinokuniya'nın fmnında pişmiş tereyağlı yuvarlak Fransız ekmeğine çok yakışıyor. Kobe'deki

Delicatessen'de satılan somon fümeli sandviçlerin tadına yakın oluyor. Beceremediğim zamanlar da oluyor. Ama bir hedefin olunca, deneme yanılmayla başarabiliyorsun."

"Ne aptalca!"

"Çok lezzetli" dedim. "İnanmazsan arılara sorabilirsin. Yoncalara da sorabilirsin. Gerçekten de lezzetli."

"Bu da nereden çıktı? Anlara sormak, yoncalara sormak falan?"

"Sözün gelişi" dedim.

"Of ya" dedi Yuki iç çekerek. "Biraz büyüsen artık. Otuz dört yaşında değil misin sen! Bu dediklerin benim yaşımda-kiler için bile aptalca."

"Topluma uyayım yani, bunu mu istiyorsun?"

"Araba gezintisine çıkmak istiyorum" dedi, sorumu göz ardı edip. "Akşamüzeri vaktin var mı?"

"Var" dedim, kısa bir süre düşündükten sonra.

"Saat beşte Akasaka'daki dairemden beni alsana. Yeri hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum" dedim. "O günden beri hep orada miydin, tek başına?"

"Hı hı. Hakone'ye gitsem orada da benim için bir şey yok ki. Ne de olsa dağ başında bir ev. Oraya tek başına dönmek istemedim. Burası daha ilginç."

"Annen peki? Geri dönmedi mi?"

"Annem nerede bilmiyorum. Hiç haberleşmedik. Hâlâ Katmandu'dadır herhalde. Demiştim ya sana, ona hiç güvenilmez. Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

"Para durumun nasıl peki?"

“Param var. Kartımı istediğim gibi kullanıyorum. Annemin cüzdanındaki kartlardan birini almıştım. Kartlarından birinin kaybolduğunu fark etmez, öyle biridir o. Başımın çaresine bakmazsam ölür giderim. O ilgili biri olmadığından bu kadarını yapmam normal ama değil mi? Ne dersin?”

Yanıtlamaktan kaçınıp bir şeyler geveledim. “Doğru dürüst yemek yiyor musun?” diye sordum.

“Yiyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun! Yemezsem ölmez mi-yım!

“Doğru dürüst yemek yiyor musun diye sormuştum.”

“Yuki gırtlağını temizledi. “Kentucky Fried Chicken, McDonald’s, Dairy Queen... Sonra Poka Poka hazır yemekleri...”

Abur cubur.

“Beşte seni almaya geleceğim” dedim. “Doğru dürüst bir şeyler yemeğe götüreyim seni. Bu yediklerin senin gibi genç biri için çok kötü. Ergen kızlar düzgün şeyler yemeli. Bu beslenme alışkanlığını sürdürürsen reglin de düzensiz olur. Elbette ne yapacağına karar vermekte özgürsün. Ama reglin düzensiz olursa etrafındaki herkes için de sorun olur bu durum. Etrafindakileri de düşünmelisin.”

“Ne aptalca!” dedi kısık sesle Yuki.

“Eğer sorun olmazsa Akasaka’daki dairenin telefon numarasını verir misin bana?”

“Neden?”

“Bu şekilde tek taraflı iletişim adil değil çünkü. Sen benim telefon numaramı biliyorsun. Ama ben şeninkini bilmiyorum. Sen istediğinde beni arayabiliyorsun ama ben seni aramak istediğimde bunu yapamıyorum - adaletsiz bir durum. Aynca buluşma sözü verip de elimde olmadan plan değişir de haber veremezsem uygunsuz olur.”

Biraz kararsız kaldı, bir şeyler geveledi, sonra telefon numarasını söyledi. Ajandamdaki adres bölümüne, Gotanda’mn altına yazdım.

“Sakın aniden plan değiştirme, tamam mı?” dedi Yuki. “Annem yetiyor da artıyor çünkü.”

“Endişelenme. Ben aniden plan değiştirmem. Gerçekten. Kelebeklere sorabilirsin, *üçgüllere* sorabilirsin. Benim kadar sözüne sadık biri yoktur. Ama başıma beklenmedik bir şey gelebilir. Aniden hiç akla gelmeyecek bir şey olabilir. Dünya çok büyük ve karmaşık bir yerdir, bazı durumlar karşısında benim de elimde olmayan beklenmedik şeyler olabilir, işte böylesi anlarda haber vermek gerekir. Bilmem anlatabildim mi?”

“Beklenmedik şeyler” dedi.

“Hiç beklenmedik anda” dedim.

“Umarım başına bir şey gelmez” dedi.

“Umanm” dedim.

Ama geldi.

Geldiklerinde saat üçü birkaç dakika geçiyordu. İki kişiydiler. Duş alırken zil çaldı. Bornozumu giyip kapıyı açana dek tam sekiz kere çaldı. Narin tene sivri bir şeyin batmasının verdiği his gibiydi çalma şekli. Kapıyı açtığımda karşımda iki adam vardı. Biri kırklı yaşlarının ortasında, diğeri ise benimle aynı yaşlarda görünüyordu. Yaşı daha büyük olan uzun boyluydu, burnunda yara izi vardı. Henüz bahar başlangıcı olmasına karşın teni epeyce bronzlaşmıştı. Balıkçıla-rınki gibi gerçek bir bronzluktu bu. Guam sahilinde ya da kayak pistinde oluşan bronzlaşma gibi değildi. Saçları sert görünüyordu, iri elleri vardı. Gri pardösü giymişti. Genç olanın boyu kısaydı, saçları uzundu. Gözleri kısık, bakışları keskindi. Bir kuşak önceki kitap kurdu gençlere benziyordu. Edebiyat dergisi toplantısında saçını eliyle savurup, “Kesinlikle Mişima!” diyen gençler gibi bir havası vardı. Eskiden üniversitedeki sınıfımda da böyleleri olurdu. Koyu mavi mont giymişti. Her ikisinin de ayağında pek modaya uygun olduğu söylenemeyecek siyah, deri ayakkabılar vardı. Ucuz ve çok yıpranmış ayakkabılar. Yürürken karşınıza çıksalar yolunuzu değiştirirdiniz. Kesinlikle arkadaş olmayı isteyeceğim türde tipler değillerdi, içimden onlara “Balıkçı” ve “Kitapkurdu” lakaplarını taktım.

Kitapkurdu montunun cebinden polis kimliğini çıkarıp bir şey demeden gösterdi. Tıpkı filmlerdeki gibi. O güne dek hiç

polis kimliği görmemiştim ama bir bakışta gerçek olduğunu anladım. Kimlik de en az ayakkabıları kadar yıpranmıştı. Öte yandan, montunun cebinden çıkarıp gösterince, bir an edebiyat dergisi satmaya çalışan biri gibi göründü gözüme.

“Akasaka polis merkezinden geliyoruz” dedi Kitapkurdu.

Başımı sallayarak anladığımı belirttim.

Balıkçı iki eli pardösüsünün cebinde olduğu halde sessizce duruyordu. Bir ayağını kapı aralığına koymuştu. Kapının kapanmaması için. Gerçekten de filmlerdeki gibi bir sahneydi.

Kitapkurdu kimliğini cebine koydu, sonra beni baştan aşağı süzdü. Saçlarım ıslaktı ve üzerimde sadece bornoz vardı. Yeşil, Renoma marka bornoz. Elbette lisanslı üründü, sırt kısmında Renoma yazıyordu. Şampuan markası Wella. Küçümsenecek bir şeyim yoktu. Bu yüzden de karşımdaki ne diyecek diye bekledim.

"Size soracaklarımız var” dedi Kitapkurdu. "Rica etsem bizimle birlikte merkeze kadar gelir misiniz?”

"Soracaklarınız mı var? Peki ne hakkında?” diye sordum.

"Onu merkeze gittiğimizde öğrenirsiniz” dedi. "Soracaklarımız için birçok evrak gerekiyor, bu yüzden merkeze gelmenizi rica ediyoruz.”

"Üzerimi değiştirebilir miyim?” diye sordum.

"Elbette, buyurun” dedi Kitapkurdu, ifadesiz, tekdüze bir ses tonuyla. Gotanda’nm oynayacağı dedektif rolü onun şu halinden çok daha gerçekçi olurdu. Gerçeği farklıydı.

Odada üzerimi değiştirirken dış kapı açık kaldı, onlar girişte beklediler. Her zamanki kot pantolonumla yeşil kazağımı giydim, üzerine de Iskoç kumaşı ceketimi. Saçlarımı kuruttum, cüzdanımı, kimlik kartımı, anahtarlarımı

cebime koydum, pencereyi, ocak vanasını, elektrik düğmesini kapattım, telesekreteri devreye soktum. Sonra botlarımı giydim, ikisi birden bot giyişimi, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi izlediler. Balıkçı hâlâ bir ayağıyla kapıyı tutuyordu.

Apartman girişinin az ilerisinde, göze çarpmayan bir yerde polis arabası duruyordu. Bildik devriye arabalanndandı ve şoför koltuğunda üniformalı bir polis oturuyordu. Balıkçı önden bindi, sonra ben bindim, en son da Kitapkurdu. Tıpkı filmlerdeki gibi. Kitapkurdu kapıyı kapatınca araba hareket etti.

Yol kalabalıktı, polis arabası siren çalmadan yavaş yavaş ilerledi. Taksi gibi rahattı. Tek eksik taksimetreydi. Duraklama süresi hareket etme süresinden uzundu, öyle olunca da etraftaki arabaların şoförleri yüzüme bakıp durdu. Konuşmuyorduk. Balıkçı kollarını birleştirmiş, gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Kitapkurdu sanki manzara betimleme alıştırması yaparmışçasına asık suratla camdan dışarıyı izliyordu. Acaba nasıl bir betimleme yapıyordu? Büyük olasılıkla anlaşılmaz ve iç karartıcı cümlelerle. “Bir kavram olarak bahar ansızın tüm varlığını yoğun şekilde hissettirdi. Bahar gelişiyle, şehri tıka basa dolduran, adlan meçhul insan sürüsünün duygulanm sessizce faydasızlık bataklığına sürükledi.”

Bu cümleleri düzeltmek istedim. “Bir kavram olarak bahar” da neyin nesiydi? “Faydasızlık bataklığı” da ne demekti? Ama düzeltme yapmak aptalca geldi, vazgeçtim. Şibuya her zamanki gibi soytarı kıyafetleri içindeki şapşal ortaokul öğrencileriyle doluydu. Ne duygu vardı ne de bataklık; hiçbir şey yoktu.

Polis merkezine varınca üst kattaki sorgu odasına çıkarıldım. Küçük bir penceresi olan dört buçuk *tatami* genişliğinde bir odaydı burası. Pencereden pek ışık gelmiyordu. Yan bina çok yakın olmalıydı. Odada bir masa ile iki ofis sandalyesi vardı. İki de muşamba kaplı tabure. Duvarda da daha sadesi olamayacak kadar sade bir saat. Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu. Ne bir takvim ne de resim asılıydı. Dosya dolabı da yoktu. Vazo da yoktu. Üzerinde slogan yazan bir şey de yoktu. Çay seti de yoktu. Sadece masa, sandalye ve saat vardı. Masanın üzerindeyse kül tablası ve kalemlik duruyordu. Kenar tarafında dosya tutucular yığılıydı. îki adam odaya girince üstlerini çıkardılar, katlayıp taburenin üzerine koydular, sonra beni

çelik ofis sandalyesine oturttular. Karşıma Balıkçı oturdu. Kitapkurdu biraz uzakta ayakta duruyordu, elindeki not defterini sallıyordu. Bir süre her ikisi de bir şey demedi. Ben de konuşmadım.

“Dün gece ne yaptın?” dedi Balıkçı bir süre sonra. İlk kez konuşuyordu.

Dün gece, diye düşündüm. Dün gece nasıl bir geceydi ki? Dün gece ile bir önceki gecenin ayrımını yapamadım. Önceki gece ile ondan önceki gecenin ayrımını da yapamadım. Üzücü ama gerçek buydu. Bir süre sessizce düşündüm. Hatırlamam hep zaman alırdı.

“Sen” dedi Balıkçı, sonra öksürüp boğazını temizledi, “yasal zırvalıklarla uğraştırma bizi. Sana sade, basit bir soru soruyorum. Dün akşamüzerinden bu sabaha kadar ne yaptın? Bu kolay bir soru değil mi? Cevap vermekle bir şey kaybetmezsin, değil mi?”

“Düşünüyorum” dedim.

“Düşünmeden hatırlayamıyor musun? Dün gece diyorum! Geçen senenin ağustos ayını sormuyorum! Nesini düşünüyorsun?” dedi Balıkçı.

Az kalsın hatırlayamıyorum diyecektim ama diyemedim. Kısa süreli hafıza yitimini anlayamayacaklardı. Deli olduğumu düşünürlerdi muhtemelen.

“Bekliyorum” dedi Balıkçı. “Bak bekliyorum, güzelce hatırla şimdi.” Sonra gömleğinin üst cebinden Seven Stars sigarası çıkardı, Bic çakmağıyla yaktı. “Sen de içer misin?”

“Gerek yok” dedim. *Brutus* adlı dergide modern şehir insanları sigara içmez diye yazıyordu. Ama ikisi umursamadan, keyfini çıkara çıkara sigara içiyorlardı. Balıkçı Seven Stars, Kitapkurdu ise kısa Hope içiyordu, ikisi de sigaranın birini söndürüp ötekini yakıyordu. *Brutus* okumuyorlardı demek ki. Kesinlikle *trende* uygun değillerdi.

“Beş dakika bekleyelim” dedi Kitapkurdu, daha önceki gibi ifadesiz, tekdüze bir ses tonuyla. “O arada tam olarak hatırlamanı istiyoruz. Dün gece nerede olduğunu ve ne yaptığını.”

“Bu adam entel” dedi Balıkçı, Kitapkurdu’na bakarak. “Araştırdım, daha önce de sorgulanmış. Dosyasını buldum. Öğrenci hareketine katılmış. Resmi daireye zorla girme. Hakkında dava açılmış. Böyle şeylere alışık yani. Dayanıklı biri. Polislerden nefret ediyor. Hukuk bilgisi var. Anayasayla güvence altına alınmış yurttaş haklan gibi şeyleri iyi biliyor. Az sonra avukat istiyorum diyecektir.”

Kitapkurdu çok şaşırmış gibi yaparak, “iyi de biz kendi n-zasıyla basit bir soru soruyoruz ona” dedi Balıkçı’ya. “Seni tutuklayacağız demiyoruz ki. Niye böyle dedin anlamadım. Avukat çağırmak için ne sebep var ki? Neden böyle zahmetli şeyler geliyor aklına? Seni anlamakta zorlanıyorum.”

“Bence bu adam polislerden nefret ediyor, içinde polis sözcüğü geçen her şeyden doğal olarak nefret ediyor. Polis arabasından trafik polisine kadar. Bu yüzden de bizimle işbirliği yapmaktan kaçınıyor” dedi Balıkçı.

“Endişelenmene gerek yok, ne kadar hızlı cevap verirsen o kadar çabuk evine dönebilirsin. Pragmatik biriysen bu prensibe uygun davranırsın. Dahası, dün gece ne yaptın sorusu için avukat da buraya kadar gelmez. Avukatlar meşgul insanlardır. Bir entel olarak bu kadarını bilirsin herhalde.”

“Bak” dedi Balıkçı, “bu dediklerimizi tam olarak anlarsan, birbirimize zaman kazandırmış oluruz. Ben de meşgulüm, arkadaşım da meşgul, işi uzatmak vakit kaybı olur, hem gereksiz yere yoruluruz da. Gerçekten çok yorucu olur.”

Düetleri beş dakika sürdü.

“Haydi” dedi Balıkçı, “nasıl, bir şeyler hatırlayabildin mi bari?”

Hatırlayamamıştım, hatırlayacak gibi de değildim. Zaman içinde hatırlardım sanırım. Ama o anda hatırlayamıyordum. Hafızam gitmişti ve geri gelmiyordu. “Öncelikle ne olup bittiği hakkında bilgi almak istiyorum” dedim. “Ne olduğunu anlamadan bir şey diyemem. Ne olduğunu anlamadan uygunsuz şeylerden söz etmek istemem. Dahası nezaket gereği öncelikle bana durumu anlatıp, sonra soru sormalısınız. Sîzlerin bu yaptığı nezakete tamamen aykın.”

“Uygunsuz şeylerden söz etmek istemem” diye yineledi Ki-tapkurdu, sözcükleri tartar gibi. “Nezakete aykırıymış.”

“E söylemiştim sana, entel bu” dedi Balıkçı. “Düşünce biçimi taraflıdır. Polislerden nefret eder. *Asahı* gazetesi ve *Sekay* dergisi okur bunlar.”

“Gazete aboneliğim olmadığı gibi *Sekay* dergisini de okumam” dedim. “Beni neden buraya getirdiğinizi söylemediğiniz sürece size hiçbir şey anlatmayacağım. Beni aşağılamak istiyorsanız, buyurun devam edin. Benim vaktim bol.”

iki dedektif birbirine baktı.

“Ne olduğunu söylersek sorulara cevap vereceksin, öyle mi?” dedi Balıkçı.

“Muhtemelen” dedim.

“Bu adamın iyi bir espri anlayışı var” dedi Kitapkurdu, kollarını kavuşturmuş halde duvara bakarak. “Muhtemelen-miş!”

Balıkçı, burnundaki yatay yara izini ovuşturdu. Bıçak yarası gibi duruyordu. Oldukça derin bir yaraydı, yaranın etrafından anlaşılıyordu. “Bak” dedi, “bizler çok meşgulüz. Ve şaka yapmıyoruz. Bir an önce bu konuyu halletmek istiyoruz. Bu işten keyif aldığımı mı sanıyorsun? Mümkün olsa akşam altıda işten çıkarak evimize dönüp ailemizle yemek yemek istiyoruz. Sana karşı kötü hislerimiz yok, herhangi bir kastımız da yok. Dün gece nerede olduğunu ve ne yaptığını bize söylemeni istiyoruz sadece. Gizleyecek bir şeyin yoksa söylemenin bir sakıncası da yoktur değil mi? Yoksa gizlediğin bir şey olduğu için mi söyleyemiyorsun?”

Masanın üzerindeki cam kül tablasına bakıyordum.

Kitapkurdu not defterini masaya pat diye vurduktan sonra cebine koydu. Otuz saniye boyunca kimse bir şey demedi. Balıkçı Seven Stars sigarasından bir tane daha yaktı.

“Dayanıklı biri” dedi Balıkçı.

‘İnsan Haklan Derneği’ni de çağıracak mısın?” dedi Kitapkurdu.

“Bunun insan haklarıyla ilgisi yok ki” dedi Balıkçı. “Bu, vatandaşlık görevi. Vatandaşlar polis soruşturmasına ellerinden geldiğince yardımcı olur. Anayasada böyle yazar. Senin sevdiğin o anayasada bile böyle yazar. Neden polislerden bu kadar çok iğreniyorsun? Senin bile polislere en azından bir kez adres sormuşluğun vardır, değil mi? Evine hırsız girince polisi aramaz mısın? Bu işler karşılıklıdır, değil mi? Neden bu kadar basit bir şeyde bile işbirliği yapmıyorsun? Dün gece neredeydin ve ne yaptın? Fazla uzatmadan bitirelim bu işi. Öyle yaparsak sonraki aşamaya geçeriz. Sen evine dönersin. Her şey yoluna girer. Ne dersin?”

“Önce, ne olduğunu öğrenmek istiyorum” diye tekrarladım.

Kitapkurdu cebinden kâğıt mendil çıkarıp sesli biçimde sümkürdü. Balıkçı masanın çekmecesinden plastik cetvel çıkarıp avucuna pat pat vurdu.

“Farkında mısın?” dedi Kitapkurdu, kâğıt mendili masanın yanındaki çöp kutusuna atarken. “Kendini giderek daha kötü bir duruma sokuyorsun.”

“Bana bak, artık 1970’lerde değiliz. Seninle otorite karşıtlığı oyunu oynayacak zamanımız yok” dedi Balıkçı, sıkılmış bir halde. “O dönem geçti. Artık sen de, ben de bu toplumun içine mıhlanmış durumdayız. Artık ne otorite var ne de otorite karşıtlığı. Hiç kimse düşünmüyor bunları. Büyük bir toplumun parçasıyız. Ne kadar sorun yaratmaya çalışsan da bunun sana bir faydası olmaz. Sistem var ya, sımsıkı bir şekilde oluşturulmuş. Bu toplumdan nefret ediyorsan, büyük bir deprem olsun diye bekle. Ya da bir kuyu kazıp içine gir. Ama şimdi burada çırpınmanın ne sana ne de bize bir yaran olur. Siz enteller bunu biliyor olmalısınız.”

“Bak, yorgunluktan tükenmiş durumdayız, bu yüzden de ağzımızı bir parça bozmuş olabiliriz. Öyleyse, özür dilerim” dedi Kitapkurdu, yine eline aldığı not defterini eline pat pat vurarak. “Ama gerçekten de yorgunuz. Hiç durmadan çalışıyoruz. Dün geceden beri hiç uyumadık. Çocuklarımın yüzünü beş gündür görmedim. Doğru düzgün yemek yiyemedim. Senin hoşuna gitmeyebilir ama biz de bu toplum için çalışıyoruz. Sonra sen çıkıyorsun ve hiçbir sorumuzu yanıtlamıyorsun. Biz de buna sinirleniyoruz tabii ki. Anlıyor musun? Senin kendi durumunu kötüleştirmen, bizim daha da yorulup kendimizi kötü hissetmemize neden oluyor. Kolayca sona erdirilecek bir şey kolayca sona erdirilemiyor. İşler karışıyor. Kuşkusuz

senin güvendiğin kanunlar var. Vatandaşlık hakkın da var. Ama bunları kullanman zaman alır. Zaman geçerken sen de nahoş şeylerle karşılaşabilirsin. Hukuk dediğin şey çok karmaşık ve meşakkatli bir şeydir. Nerede durduğuna bağlı olarak işler üstelik. Demek istediklerimi anlıyor musun acaba?"

"Yanlış anlamanı istemem, seni tehdit ediyor falan değil" dedi Balıkçı. "Uyarıyor sadece. Başına nahoş şeyler gelsin istemeyiz."

Bir şey demeden kül tablasına bakıyordum. Kül tablasının üzerinde hiçbir işaret yoktu. Eski ve kirli bir kül tabla-sıydı. Başlarda saydamdı belki ama şimdi öyle değildi. Grimsiydi, köşesinde de nikotin kalıntıları vardı. Acaba kaç yıldır bu masanın üzerinde duruyordu? En az on yıldır orada olduğunu düşündüm.

Balıkçı bir süre plastik cetvelle eline vurmayı sürdürdü.

"Pekâlâ" dedi, artık vazgeçmiş gibi. "Sana olanları anlatalım. Aslında bizim sorgulama prosedürümüz bu şekilde değil ama madem itiraz ediyorsun, sana uyalım. Şimdilik tabii."

Sonra cetveli masanın üzerine koydu, klasörden bir dosya çekip dosyadan bir zarf aldı, zarfın içinden çıkardığı üç büyük fotoğrafı önüme koydu. Fotoğrafları elime aldım. Siyah beyaz, gerçek fotoğraflardı. Sanat için çekilmediklerini ilk bakışta anladım. Fotoğraflarda bir kadın vardı. îlkinde, yatakta çıplak halde yüzükoyun yatmıştı. Kol ve bacakları uzun, poposu sıkıydı. Yelpaze gibi açılmış saçları ensesini kapatıyordu. Bacakları iyice açıktı, cinsel organı görünüyordu. Elleri yana doğru uzanmıştı. Uyuyor gibiydi. Yatakta göze çarpan özel bir şey yoktu.

İkinci fotoğraf daha canlıydı. Kadın sırtüstü yatıyordu. Memeleri, kasık tüyleri ve yüzü görünüyordu. El ve bacaklarının kaskatı duruşu dikkat çekiciydi. Kadının öldüğünü anlamak için açıklama yapılmasına gerek yoktu. Gözleri açıktı, dudakları tuhaf bir şekilde bükülmüştü. Bu kadın Mey'di.

Üçüncü fotoğrafa baktım. Yakın çekim yüz fotoğrafıydı. Mey'di bu. Kuşkusuz oydu. Ama artık harika değildi. Buz kesmiş, hissiz bir bedenden

ibaretti. Boyun çevresinde berelenme izleri vardı. Zorlanarak yutkundum. Avuç içim kaşındı. Mey! Onunla yaşadığım harika seks. Sabaha dek birlikte keyifle *kar küremiş.* Dire Straits dinlemiş, kahve içmiştik. Ve o ölmüştü. Başımı çevirmek istedim. Ama yapamadım. Üç fotoğrafı toplayıp bir şey olmamış gibi Balıkçı'ya uzattım. Ben fotoğraflara bakarken, ikisi birden beni dikkatle izlemişlerdi. Ee peki, der gibi bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu Balıkçı.

"Bu kadını tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. "Tanımıyorum" dedim. Eğer tanıdığımı söylersem işin içine Gotanda'yı da karıştırmış olacaktım. Belki çoktan karışmıştı da. Bilmiyordum. Eğer öyleyse ve Gotanda benim adımı verip Mey'le birlikte olduğumu da söylediyse, çok zor bir duruma düşecektim. Yalan beyanda bulunmuş oluyordum çünkü. Şaka yaptım diyemezdim. Bu bir kumardı. Ama her halükârda *benim tarafımdan* Gotanda'nın adını vermek olmazdı. Onunkiyle benim konumum farklıydı çünkü. Bunu yaparsam büyük bir patırtı kopardı. Haftalık magazin dergileri bayram ederdi.

"Bir kez daha dikkatlice bak" dedi Balıkçı yavaş yavaş, ağır bir tonda. "Çok önemli bir konu bu. İyice bakıp öyle cevap ver. Ne diyorsun, bu kadını gördün mü hiç? Sakın yalan söyleme. Ben profesyonelim, birinin yalan söylediğini hemen anlanm. Polise yalan söylemenin sonuçlan kötü olur, ona göre!"

Bir kez daha uzun uzun üç fotoğrafa baktım. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamazdım.

"Tanımıyorum" dedim. "Ölmüş, değil mi?"

"Ölmüş, değil mi?" diye yineledi Kitapkurdu, beni taklit ederek. "Kesinlikle ölmüş. *Fena halde* ölü! Bakınca anlaşılıyor. Biz kendisini gördük, olay mahallinde. Güzel bir kadınmış. Çmlçıplak bir ölü şimdi. Onun güzel bir kadın olduğunu bir bakışta anladım. Ama ölünce artık güzel olup olmadığının bir önemi kalmıyor. Çıplak oluşunun da bir önemi yok. Sadece bir ölü o. Öylece bırakırsan çürüyüp gider. Derisi dökülmeye başlar,

ortaya çürümüş eti çıkar. Çok kötü kokar. Kurtlanır. Hiç öyle bir şey gördün mü sen?”

Görmedim, dedim.

“Biz öyle çok ceset gördük. O duruma gelince güzel bir kadın mıydı değil miydi, bilemezsin artık. Etleri çürümüş haldedir. Tıpkı çürümüş biftek gibi. O kötü kokuyu soluyunca uzun bir süre yemek yiyemezsin. Bizler profesyoneliz ama yine de o koku var ya, bizi bile mahveder. O kokuya hiç alışılmaz. Biraz daha zaman geçince geriye sadece kemikleri kalır. Artık kokmaz. Her şey kurumuştur artık. Beyaz ve güzeldir. İskeletin temiz olması iyi bir şeydir. Her neyse, bu kadın henüz o duruma gelmemişti. İskelete dönmediği gibi kokmuyordu da. Ölmüştü. Katılaşmıştı yalnızca. Güzel bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Yaşarken güzel bir kadın olması iyi bir şey olabilir ama çıplak görünce ona karşı bir şey hissedilmez. Artık ölüdür çünkü. Ölülerle birbirimizden tamamen farklıyız. Ölüler heykel gibidir. Dağılıverirler, bir adım sonra da hiç olurlar. Hiç. Sonra yakılmayı beklerler. Güzel kadınmış. Yazık. Yaşasaymış hep güzel bir kadın olacaktı. Birisi onu öldürmüş. Hangi hakla! Bu kızcağızın da yaşamaya hakkı vardı. Daha yirmi yaşındaymış. Biri onu jartiyerle boğmuş. Hemen ölmemiş. Ölene dek biraz zaman geçmiş. Çok acı çekmiş. Öleceğini de anlamıştır o sırada. Neden ölmek zorundayım, diye düşünmüştür herhalde. Yaşamak istiyorum, diye düşünmüştür. Oksijenin azaldığını, soluksuz kaldığını hissetmiştir. Sersemlemiştir. Altına işemiş. Kurtulmaya çalışmış ama gücü yetmemiş. Yavaş yavaş ölmüş. Bu pek de iyi bir ölüm şekli değil. Ben onu bu şekilde öldüren suçluyu yakalamak istiyorum. Yakalamak zorundayım. Bu bir suç. Hem de çok kötü niyetle işlenmiş bir suç. Gücü olan şiddet uygulayıp güçsüz olanı öldürüyor. Bağışlanamaz bir şey. Bağışlarsak, toplumun temeli sarsılır. Suçluyu yakalayıp cezasını vermeli, işte bizim görevimiz de o suçluyu yakalamak. Eğer bunu yapmazsak o suçlu başka bir kadını da öldürebilir.”

“Bu kadın dün öğle sıralarında Akasaka’daki lüks bir otelde çift kişilik oda rezervasyonu yaptırmış, saat beşte tek başına giriş yapmış” dedi Balıkçı. “Kocam sonra gelecek demiş. Adı ve telefon numarası sahte. Oda ücreti peşin ödenmiş. Saat altıda oda servisi tek kişilik akşam yemeği götürmüş. O sırada yalnızmış odada. Saat yedide tepsi koridora bırakılmış haldeymiş.

Kapıda ‘Rahatsız Etmeyin’ kartı asılıymış. Ertesi gün öğlen on iki otelden çıkış saatiymiş. Yarımda resepsiyon görevlisi odasına telefon etmiş ama yanıt alamamış. Kapıdaki ‘Rahatsız Etmeyin’ kartı hâlâ duruyormuş. Otel görevlisi kapıyı çalmış ama cevap alamamış. Yedek anahtarla kapıyı açmış. Kadın çıplak haldeymiş, ölmüş, ilk fotoğraf o sıradaki hali. Adamın geldiğini kimse görmemiş. En üst katta restoran var, isteyen herkes oraya asansörle inip çıkıyormuş. Otele kim giriyor kim çıkıyor belli değil. Bu yüzden de bu otel gizli buluşmalar için kullanılıyor. Kontrolü zor.”

“El çantasında ipucu olabilecek hiçbir şey yoktu” dedi Ki-tapkurdu. “Ne ehliyet ne kimlik kartı ne kredi kartı ne banka kartı vardı. Hiçbir şey yoktu. Kıyafetlerinde adının baş harfleri yazmıyor. Çantasında olanlar, makyaj malzemesi, otuz bin yen kadar paranın bulunduğu cüzdanı ile gebelik önleyici hap. Başka hiçbir şey yok. Yoo, bir şey daha vardı. Cüzdanının en dip kısmında, bulunması kolay olmayan bir yerde bir kartvizit. Sana ait olan kartvizit.”

“Gerçekten tanımıyor musun onu?” diyerek tekrar şansını denedi Balıkçı.

Başımı hayır anlamında salladım. Elimde olsa polisle işbirliği yapıp onu öldüren suçlunun yakalanmasını sağlamak isterdim. Ama hâlâ hayatta olanı düşünmeliydim.

“Dün nerede, ne yaptığım söyler misin şimdi? Artık seni buraya getirme nedenimizi anladığına göre” dedi Kitapkurdu.

“Saat altıda evde tek başına yemek yaptım, sonra kitap okudum, birkaç kadeh içki içtim, saat on birden biraz sonra da uyudum” dedim.

“O arada biriyle görüştün mü?” diye sordu Balıkçı.

“Hiç kimseyle görüşmedim. Hep tek başmaydım” dedim.

“Telefon peki? Birinden telefon gelmedi mi?”

Hiç kimseden telefon gelmediğini söyledim. “Saat dokuz civarında bir telefon geldi ama telesekreter devrede olduğundan cevap vermedim. Sonra mesajı dinledim, işle ilgiliydi.”

“Evde olduğun halde neden telesekreter kullandın peki?” diye sordu Balıkçı.

“işe ara verdim, işle ilgili telefon konuşması yapmak istemiyorum” dedim.

O telefonu eden kişinin adını ve telefon numarasını öğrenmek istediler. Söyledim.

“Tek başına yemek yedikten sonra kitap mı okudun?” diye sordu Balıkçı.

“Önce tabaklan yıkayıp kaldırdım, sonra kitap okudum.”

“Okuduğun kitabın adı neydi?”

“İnanmayacaksınız ama Kafka’nm Daua’sıydı.”

Balıkçı kâğıda Kafka’nm *Dava’sı* diye yazdı, tdeogramı bilemeyince Kitapkurdu ona yardım etti. Tahmin ettiğim gibi o Kafka’nm *Dava’sım* biliyordu.

“Yatana kadar o kitabı okudum demiştin” dedi Balıkçı. “İçki de içmişsin.”

“Akşamüzerine dek bira. Sonra brendi.”

“Ne kadar içtin peki?”

Hatırlamaya çalıştım. “İki şişe bira. Sonra da bir şişenin dörtte biri kadar brendi. Konserve şeftali de yedim.”

Balıkçı dediklerimin hepsini not aldı. *Konserve şeftali de yedim.* “Başka hatırladığın bir şey var mı? En ufak detay bile olur.”

Bir süre düşündüm ama daha fazlasını hatırlayamadım. Gerçekten de pek fazla bir şey yapmadığım, sıradan bir geceydi. Kitap okumuştum sadece. Ben kitap okurken, sessiz gecenin içinde Mey de birisi tarafından jartiyerle boğularak öldürülüyordu. Başka bir şey hatırlayamadığımı söyledim.

“Adamakıllı düşünsen iyi olur” dedi Kitapkurdu, öksürdükten sonra. “Şu anda çok zor bir durumdasın çünkü.”

“Baksanıza bana, hiçbir şey yapmadığım halde nasıl zor bir durumda oluyorum ki?” dedim. “Ben serbest meslek sahibi biriyim; kartvizitim işyerinden pek çok yere dağıtılır. Neden o kadında benim bir kartvizitim var, bunu bilmiyorum; bu onu öldürdüğüm anlamına gelmez değil mi?”

“İlgisiz bir kartviziti neden özenle cüzdanının en dibine koyup taşısın ki?” dedi Balıkçı. “Bizim iki tezimiz var bu konuda. Birincisi, bu kadın senin işinle ilgili bir adamla randevulaştı ve o otel odasında o adam tarafından öldürüldü. Adam çantanın içinden, kendisiyle ilgili ipucu olabilecek her şeyi alıp gitti. Sadece cüzdanın dibindeki kartvizit gözünden kaçtı. ikinci tezimizse, bu kadın bir profesyonel. Fahişe. VIP eskort. Birinci sınıf otelleri kullanan türden. Bunlar asıl kimlikleriyle ilgili bir şey taşımazlar yanlarında. Sonra bilmediğimiz bir nedenden ötürü müşteri tarafından öldürüldü. Para yerinde duruyordu; suçlu sapık olabilir. Bunlar bizim tezlerimiz. Ne dersin?”

Bir şey demeden bir süre başımı yana doğru eğip durdum.

“Her iki durumda da senin kartvizitin tek delil. Şu an için elimizde ondan başka bir ipucu yok çünkü” dedi Balıkçı, tü-kenmezkalemin başını masaya tık tık vurarak.

“Kartvizit denen şey, adının basılı olduğu bir kâğıt parçasıdır önünde sonunda” dedim. “Ondan delil olmaz. Hiçbir şekilde delil yerine geçmez.”

“Şimdilik” dedi Balıkçı. Tükenmezkalemin başıyla masaya tık tık vurmaya devam etti. “Tek başına kartvizit delil olmaz senin de dediğin gibi. Olay yeri inceleme ekibi şimdi odayı ve cesedi inceliyor. Yann da otopsi yapılacak. Yann bilgiler biraz daha netleşir. Bağlantıyı anlarız. O zamana dek beklemekten başka yapacak bir şey de yok. Bekleyelim. Beklerken de senden daha çok şey hatırlamanı istiyorum. Bu tüm gece sürebilir. En ince ayrıntısına kadar soracağım. Bol zaman verince, daha birçok şey hatırlarsın sanıyorum. Bir kez daha en baştan alalım. Senden dün yaptıklarını tekrar hatırlamanı istiyorum. Sabahtan itibaren her şeyi.”

Duvar saatine baktım. Beşi on geçiyordu. Birden Yuki’yle randevumu hatırladım.

“Telefonu kullanabilir miyim?” dedim Balıkçı’ya. “Saat beşte biriyle görüşecektim. Söz vermiştim. Haber vermezsem ayıp olur.”

“Bir kızla mı?” diye sordu Balıkçı.

“Öyle” diye yanıtladım.

Başıyla onaylayıp telefonu benim tarafıma doğru uzattı. Not defterimi çıkarıp Yuki’nin telefon numarasını buldum ve çevirdim. Üçüncü çalışta açtı.

“İşin çıktığını ve gelemeyeceğini söyleyeceksin değil mi?” dedi Yuki, ben daha bir şey söylemeden.

“Beklenmedik bir durum oldu” diye açıkladım. “Benden kaynaklanan bir şey değil. Elimden bir şey gelmiyor. Polis tarafından sorguya alındım. Akasaka polis merkezindeyim. Anlatmaya kalksam uzun sürer. Kolayca bitecek gibi görünmüyor.”

“Polis merkezi mi? Ne yaptın ki?”

“Hiçbir şey yapmadım. Bir cinayetle ilgili bilgime başvuruyorlar. Soruşturmaya dahil edildim.”

“Ne kadar da aptalca!” dedi Yuki, histen yoksun bir ses tonuyla.

“Kesinlikle” diye onayladım.

“Sen öldürmedin değil mi?”

“Elbette ben öldürmedim” dedim. “Bir sürü başarısızlığım ve kusurum olabilir ama insanları öldürmem. Olayla ilgili sorular soruyorlar sadece. Bir sürü soru soruyorlar. Bu yüzden sana verdiğim sözü yerine getiremedim. Yakın zamanda telafi edeceğim.”

“Gerçekten de aptalca!” dedi Yuki. Sonra çat diye telefonu kapattı.

Ben de ahizeyi yerine koyup telefonu Balıkçı’ya verdim. Her ikisi de Yuki’yle konuşmamı dikkatle dinlemişti ama çıkarım yapabilecekleri özel

bir şey yoktu. Aslında on üç yaşında bir kız çocuğuyla randevum olduğunu öğrenseler, bana karşı kuşkulan katlanarak artardı. Sapık ya da o tür biri olduğumu düşünürlerdi. Çünkü onlara göre otuz dört yaşındaki normal hiçbir erkek on üç yaşında bir kız çocuğuyla dışa-n çıkmazdı.

Sonra yeniden, önceki gün neler yaptığım hakkında detaylıca sorular sorup cevaplarımı kaydettiler. Bir kâğıda, altına kartondan yazma desteği koyarak, tükenmezkalemle düzgünce yazdılar. Hiçbir anlamı olmayan, aptalca bir belge. Zaman ve enerji kaybı. Ne yediğimi, nereye gittiğimi, tek tek detaylıca not ettiler. Akşam yediğim *kon'nyaku* yemeğinin tarifini bile en ince detayına kadar verdim. Yarı şaka yarı ciddi balığın pullarını nasıl ayıkladığımı da anlattım. Ama şaka kısmını anlamadılar. Özene bezene her şeyi birer birer not aldılar. Kalın bir kâğıt tomarı oldu. Gerçekten de anlamsız bir belgeydi. Altı buçukta yakındaki hazır yemek dükkânından benim için yemek getirttiler. Çok lezzetli olduğunu söyleyemem. Abur cubur gibi bir tadı vardı. Köfte, patates salatası dışında balık kroket gibi şeyler de vardı. Ne sosu ne de malzemeleri kaliteliydi. Çok yağlı ve fazla tuzluydu. Turşularda sentetik tatlandırıcı kullanılmıştı. Ne var ki hem Balıkçı hem de Kitapkurdu aynı yiyecekleri öyle iştahla yediler ki ben de geride hiçbir şey bırakmadan silip süpürdüm. Gerildiğini için boğazımdan yiyecek geçmediğini düşünmelerini istememiştim.

Yemekten sonra Kitapkurdu sıcak, demli yeşil çay getirdi. Çay içerken yine sigara tüttürdüler. Küçük oda sigara dumanıyla doldu. Gözlerim yandı, giysilerime nikotin kokusu sindi. Çayı da içtikten sonra tekrar sorulara başladılar. Sonu gelmeyen anlamsız bir soru bombardımanı. *Davayı* hangi sayfadan hangi sayfaya kadar okumuşum, pijamamı saat kaçta giymişim; bunun gibi saçma sapan sorular. *Dava'nm* özetini Balıkçı'ya anlattım ama pek ilgisini çekmedi. Anlattıklarım onun için günlük, sıradan şeylerdi çünkü. Franz Kafka'nın romanları 21. yüzyılda da hâlâ okunuyor olacak mı acaba, diye endişelendim. *Dava'mn* özetini de kayda geçtiler. Neden bunları böyle tek tek sorup belgelediklerine dair en ufak bir fikrim yoktu. Her şey fazlasıyla Kafkaeskti. Giderek kafam bulanmaya başlamıştı, daralmıştım. Çok yorulmuştum. Aklım artık düzgünce çalışmaz olmuştu. Bu soruları sorup durmaları fazlasıyla endişe verici, fazlasıyla anlamsızdı. Ama anlattıklarım içinde boşluklar bulup başka sorular soruyor, verdiğim cevapları tüm detaylarıyla kaydediyorlardı. Balıkçı bazen söylediğim şeyin

hangi ideogramla yazıldığını bilemeyince Kitapkurdu'na soruyordu. Bu şekilde çalışmaktan sıkılmış gibi görünmüyorlardı. Muhtemelen onlar da çok yorgundu ama işe ara veremiyorlardı demek. Her detayda bir açık yakalayabilir miyiz diye kulak kabartıyor, gözlerini dört açıyorlardı. Arada bir ikisinden biri dışarı çıkıyor, beş altı dakika sonra geri geliyordu. Sert insanlardı bunlar.

Saat sekizde soru sorma sırası Balıkçı'dan Kitapkurdu'na geçti. Balıkçı'nın yazmaktan eli yorulmuştu, ayakta gerindi, ellerini salladı, başını sağa sola çevirdi. Sonra yine sigara içti. Kitapkurdu soruları sormaya başlamadan önce bir sigara daha yaktı. Havalandırması kötü olduğundan oda tiyatro sahnesi gibi beyaz dumanla kaplanmıştı. Ucuz yemek kokusu, sigara dumanı... Dışarıya çıkmak, olabildiğince derin nefes almak istiyordum.

Tuvalete gitmek istediğimi söyledim. Kapıdan çıkıp sağa doğru devam et, yolun sonunda sola dön, dedi Kitapkurdu. Çişimi ağır ağır yaptım, derin derin nefes aldım, sonra geri döndüm. Tuvalette derin nefes almak da tuhaftı ama zaten yolunda giden ne vardı ki! Mey'in ölmüş olduğunu düşününce, içinde bulunduğum şartlar lüks bile sayılırdı. En azından yaşıyordum. En azından soluk alıp veriyordum.

Tuvaletten dönünce Kitapkurdu sorularına devam etti. O gece gelen telefonun detaylarını sordu. Arayanla nasıl bir ilişkim vardı? Hangi işle ilgili olarak aramıştı? Bu seferki talep neydi? Neden onu hemen geri aramamıştım? Neden çok uzun süredir işe ara vermiştim? Bunun için yeterli ekonomik gücüm var mıydı? Vergi vermek için gerekli işlemleri yapmış mıydım? Bunun gibi detaylı sorular sordu. Cevaplarımı da tıpkı Balıkçı'nın yaptığı gibi yavaşça, okunaklı şekilde not etti. Kendileri bu yaptıklarını anlamlı buluyorlar mıydı, karar veremedim. Bu, onlar için günlük bir işti. Kafkaesk. Ya da beni iyice yorup gerçeği bulup çıkarmak için özellikle böylesine saçma bir kayıt tutma işini uzattıkça uzatıyor olabilirlerdi. Eğer öyleyse, amaçlarına ulaşmışlardı. Çok yorulmuş, daralmış, sorulan soruların tümünü yanıtlar hale gelmiştim. Bir an önce bu iş bitsin istiyordum.

Saat on bir olmasına karşın sorgulama hâlâ devam ediyordu. Bitecek gibi de görünmüyordu. Saat onda Balıkçı odadan çıkmış, on birde geri gelmişti. Dinlenmiş gibiydi, gözleri kızarmıştı. Odada olmadığı sırada kaydedilenleri

kontrol etti. Sonra Kitapkurdu'yla yer değişti. Kitapkurdu, üç kupa kahve getirdi. Hazır kahveydi. İçinde şeker ve krema da vardı. Abur cubur.

Artık çok daralmıştım.

On bir buçukta yorgunluktan bitap düşmüştüm, uykum gelmişti; daha fazla konuşmayacağımı söyledim.

"Dayanıksızmışsın" dedi Kitapkurdu kısık sesle, parmaklarını masanın üzerine tık tık vurarak. "Çok acelemiz var, araştırma için de önemli bunlar. Kusura bakma ama mümkünse gayret göstermeni ve sonuna kadar dayanmanı istiyorum."

"Bu soruların hiçbir önemi olmadığını düşünüyorum" dedim. "Açıkçası, saçma sapan bence."

"Saçma sapan şeyler daha sonra çok işe yarayabilir. Saçma sapan şeylerle çözdüğümüz pek çok olay var. Yine saçma sapan şeyleri göz ardı edip pişman olduğumuz durumlar da oldu. Sözünü ettiğimiz şey cinayet. Bir insanın bir başka insanı öldürmesi. Bu yüzden de bizler ciddiye alıyoruz. Bizimle işbirliği yapmanı istiyoruz. Açıkçası, istersek seni önemli tanık olarak alıkoyabiliriz de. Ama bunu yapmak iki taraf için de eziyetli olur. Öyle değil mi? Bir sürü belge doldurmak gerekir. Esnek davranamaz hale geliriz. Gel biz bu işi sakince halledelim. İşbirliği yaparsan sana kötü davranmak zorunda kalmayız."

"Uykun geldiyse dinlenme odasında uyuyabilirsin" diye lafa karıştı Balıkçı yan taraftan. "Yatıp güzelce uyursan belki yine bir şeyler hatırlarsın."

Başımla onayladım. Neresi olursa olsun, bu sigara kokulu odadan daha iyiydi.

Balıkçı beni o odaya götürdü. Loş koridor boyunca yürüdük, çok daha loş merdivenlerden aşağı indik, sonra yine bir koridor geçtik. Her tarafına karanlığın sindiği bir yerdi. Dinlenme odası dediği yer, kodesti.

"Burası kodes gibi görünüyor" dedim cılız bir gülümsemeyle. "Bir yanlışlık olmasın?"

“Buradan başka yerimiz yok. Kusura bakma” dedi Balıkçı.

“Yok artık! Ben eve dönüyorum” dedim. “Yarın sabah yine gelirim.”

“Olmaz. Üzerinden kilitlemeyeceğim zaten” dedi Balıkçı. “Senden ricam, bugünlük sabretmen. Hem kilitlemezsen kodes de sadece bir oda değil midir?”

Ona buna cevap vermekten yorulmuştum. Ne olursa olsundu artık. Ayrıca dediği gibi kilitlemeyince kodes de bir odaydı. Yorgunluktan bitap düşmüştüm, uykudan gözlerim kapanıyordu. Hiç kimseyle daha fazla konuşmak istemiyordum artık. Kimseyi dinlemek de istemiyordum. Başımı sallayıp hiçbir şey demeden içeri girip sert yatağa uzandım. Özlediğim bir histi bu. Nemli yatak, ucuz battaniye, tuvalet kokusu. Çaresizlik hissi.

“Kilitlemiyorum” diyerek kapıyı kapattı Balıkçı. Tak diye nahoş bir ses çıktı. Kapıyı kilitlesin ya da kilitlemesin, nahoş bir sesti.

Derin bir iç çektim ve battaniyeye sarındım. Birisi bir yerlerde sesli sesli horluyordu. Hem çok uzakta hem de çok yakında gibiydi. Farkında olmadığım bir anda dünya katman katman çaresizliklere bölünmüştü sanki ve bu ses bana en yakın katmandan geliyordu. Acınası bir sesti, nereden geldiği anlaşılmıyordu ama gerçekti. Mey, dedim içimden. Daha dün gece seni düşünmüştüm. O zaman yaşıyor muydun, yoksa ölmüş müydün acaba, bilmiyorum. Ama o sırada aklıma gelmiştin. Seninle yattığım zamanı hatırlamıştım. Kıyafetlerini yavaşça çıkarışımı. O gece gerçekten de mezunlar toplantısı gibiydi. Sanki dünyanın tüm vidaları gevşemişçesine rahatlamıştım ben de. Uzun zamandır böyle gevşememiştim. Ama biliyor musun Mey, şu an senin için yapabileceğim bir şey yok. Üzgünüm, hiçbir şey yapamam. Anladığını düşünüyorum ama hepimiz kırılgan yaşamlar sürüyoruz. Ben, Gotanda’yı bir skandala karıştırmak istemiyorum. O imgeler dünyasında var olan bir adam. Fahi-şelerle yattığı, bir cinayetle ilgili tanıklığına başvurulduğu duyulursa, o imgeler dünyası zarar görür. Programlardan ve reklamlardan çıkarılır. Beş para etmez işler dersen, evet öyle. Beş para etmeyen imgeler, beş para etmeyen bir dünya. Ama o bana bir arkadaş olarak güvendi ve beni eğlendirdi. Ben de bir arkadaş olarak ona karşı görevimi yapacağım. Bu bir güven meselesi. Mey, Keçi Mey, seninle olmak çok eğlenceliydi. Seninle yatmak çok keyifliydi. Peri masallarındaki

gibi. Bu seni avutur mu bilemiyorum ama seni asla unutmayacağım. Seninle sabaha kadar kar küredik. Erotik kar küreme. Biz o imgeler dünyasında gider olarak düşülecek harcama sayesinde birlikte olduk. Ayı Winnie ve Keçi Mey. Boğazın sıkılarak öldürülmek çok acı vermiş olmalı. Bu genç yaşında ölmek istememişsindir. Sanırım. Ama ben senin için bir şey yapamam. Böyle davranarak doğru mu yapıyorum, açıkçası ben de bilmiyorum. Ama başka türlü davranamam. Bu benim yaşam tarzım çünkü. Sistem bu. Bu yüzden de ağzımı kapatıp hiçbir şey demeyeceğim. iyi uykular Keçi Mey, en azından sen bir daha gözlerini açmayacaksın; bir daha ölmeyeceksin.

İyi geceler, dedim.

İyi geceler, dedi bir ses.

Gu guuk, dedi Mey.

22

Sonraki gün de yaklaşık olarak aynı şeyler yaşandı. Sabah aynı odada bir araya geldik ve konuşmadan berbat, şeker-li-kremalı kahve içtik, çörek yedik. Ayçöreğinin tadı o kadar da fena değildi. Kitapkurdu bana elektrikli tıraş makinesini ödünç verdi. Elektrikli tıraş makinesinden pek hoşlanmazdım ama yine de onu kullanarak sakal tıraşı oldum. Diş fırçası olmadığından, çaresiz, sadece suyla çalkaladım ağzımı. Sonra sorular tekrarlandı. Saçma sapan sorular. Yasal eziyet. Öğleye dek salyangoz hızıyla devam etti sorgulama. Sorabilecekleri tüm sorulan sordular. Soru çeşitleri de artık tükenmiş gibiydi.

“Bu kadar” dedi Balıkçı, tükenmezkalemi masanın üzerine koyarak. îki dedektif sanki sözleşmiş gibi aynı anda iç çektiler. Ben de iç çektim. Beni orada tutmak için zaman kazanmaya çalışmış olduklarını tahmin ettim. Ne de olsa öldürülen kadının cüzdanından kartvizitim çıkmıştı ve sırf bu yüzden de gözaltına alınamazdım. Suçun işlendiği sırada başka bir yerde olduğumu geçerli biçimde ispat edemesem bile. Bu yüzden de beni bu aptal, Kafkaesk labirentin içine koymuşlardı. Olay yeri inceleme raporu ya da otopsinin sonucu çıkana dek, benim suçlu olup olmadığım anlaşılana dek. Saçma sapan işler.

Neyse ki soruların sonu gelmişti. Eve dönecektim. Banyo yapıp dişlerimi fırçalayacak, doğru düzgün sakal tıraşı olacak-tim. Düzgün bir kahve içecektim. Düzgün yemek yiyecektim.

“O halde” dedi Balıkçı, uzanıp sırtıma pat pat vurarak, “öğle yemeğine ne dersiniz?”

“Sorularınız bitmiş görünüyor, ben evime gideceğim” dedim.

“Öyle olmayacak” dedi Balıkçı, konuşmakta zorlanır gibi.

“Neden?” diye sordum.

“İfadene imza atman gerek.”

“Olur. İmzalarım.”

“Ama öncesinde içerikte bir yanlış olup olmadığım kontrol etmek için ifadeni okuman gerek. Her bir satırı, dikkatle. Bu çok önemli çünkü.”

Kırk sayfa civarındaki, okunaklı bir yazıyla yazılmış resmi belgeyi yavaşça, dikkatle okudum. İki yüz yıl sonra bu metin bugünümüzü anlamak için değerli olabilir diye düşündüm okurken. Hastalıklı derecede detaylı ve hatasızdı. Araştırmacıların işine yaracak türdendi. Şehirde yaşayan otuz dört yaşındaki bir adamın yaşamı tüm canlılığıyla ortaya konmuştu. Ortalama bir erkek denemese de en azından döneminin insanı. Ama şimdi bir polis merkezinde sorgu odasında okurken iç daraltıcı oluyordu. Okumak on beş dakikamı aldı. Neyse ki bu son aşamaydı. Okumayı bitirip imza attıktan sonra evime dönecektim. Okuduğum her kâğıtla masanın üzerindeki kâğıtlar çoğaldı.

“İyi böyle” dedim. “Tamam. İçerikte sıkıntı yok. İmzalayayım. Nereye imza atacağım?”

Balıkçı parmaklarında tükenmezkalemi çevirirken Kitap-kurdu’na doğru baktı. Kitapkurdu radyatörün üzerine koyduğu kısa Hope sigara paketini eline aldı ve içinden bir sigara çıkararak dudaklarının arasına koyup yaktı,

yüzü asıldı, sigaradan çıkan dumanı izledi. Kötü bir şey olacağını hissettim. At ölmek üzereydi ve uzaktan davulların sesini duyuyordu.

“O kadar kolay gidemezsin” dedi Kitapkurdu, son derece ağır aksak konuşarak. Bir profesyonelin amatörlere açıklama yapması gibi ezici bir konuşma tarzıydı bu. “Bu belge senin el yazınla yazılmadıkça geçerli olmaz.”

“El yazım mı?”

“Yani bunu yeni baştan yazman gerekiyor. Kendi el yazınla. Öyle olmazsa hukuki açıdan geçerli olmaz.”

Kâğıt tomarına baktım. Sinirlenmeye bile gücüm kalmamıştı. Kızamadım. Bu yaptığınız yanlış, diye bağırmak istedim. Masayı yumruklamak istedim. Sizin bunu yapmaya hakkınız yok, ben yasalarla korunan bir vatandaşım, demek istedim. Ayağa kalkıp doğruca eve gitmek istedim. Beni durdurma haklarının olmadığını da gayet iyi biliyordum. Ama çok yorgundum. O kadar yorgundum ki bir şey yapmak istemiyordum. Hiç kimseye hiçbir şeyi şikâyet etmek istemiyordum. Şikâyet edene kadar en iyisi söylendiği gibi her şeyi yapayım, diye düşünüyordum. Öylesi daha rahattı. *Ehlileştiğimi* düşündüm. *Yorulduğum için ehlileştim.* Eskiden böyle değildim. Eskiden olsa çok sinirlenirdim. Hazır yemeklerden, sigara dumanından, elektrikli tıraş makinesinden, hepsinden bıkmıştım. Yaşlanmıştım demek ki. Güçten düşmüştüm.

“Hayır!” dedim kendim de şaşarak. “Çok yorgunum. Ben eve gidiyorum. Gitmeye hakkım var. Beni daha fazla alıkoyamazsınız.”

Kitapkurdu anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Balıkçı tavana bakarak tükenmezkalemin başını tık tık masaya vurdu. Tıktıktık, tık, tıktık, tıktık, tık, diye bir ritim tutturmuştu.

“Bu şekilde konuşursan işler karışır” dedi kuru bir sesle Balıkçı. “Olur. Madem öyle biz de gözaltına alma kararı çıkarttıralım. Güç kullanarak gözaltına alır ve sorguyu sürdürürüz. O zaman şimdiki kadar uysal olmayız ama. Bizim için daha kolay olur. Ne yapalım?” diye sordu Kitapkurdu’na.

“Öyle ya. Öylesi aslında bizim için daha rahat olur. Pekâlâ. Dediğin gibi olsun” dedi Kitapkurdu.

‘İstediğiniz gibi olsun” dedim. “Ama gözaltına alma karan çıkana dek özgürüm. Evde olacağım, karar çıkınca gelip beni alırsınız. Ne olursa olsun, ben eve dönüyorum. Burada içim daralıyor.”

“Gözaltına alma karan çıkana dek geçici alıkoyma kararı aldırabiliriz” dedi Kitapkurdu. “Bu dediğimin kanunlarda pekâlâ yeri var.”

Anayasayı alıp getirin ve o kanun maddesini bana gösterin bakalım, diyecektim az daha ama enerjim yoktu. Karşı tarafın blöf yaptığını biliyordum ama karşı koyamayacak kadar yorgundum.

“Anladım” dedim vazgeçmiş halde. “Dediğiniz gibi ifademi yazacağım. Ama önce bir telefon etmeme izin verin.”

Balıkçı telefonu bana uzattı. Yuki’yi bir kez daha aradım.

“Hâlâ polis merkezindeyim” dedim. “Akşama dek sürecek gibi görünüyor. Bu yüzden bugün de gelemeyeceğim. Kusura bakma.”

“Hâlâ mı oradasın?” dedi Yuki, bıkkın bir ses tonuyla.

“Ne aptalca!” dedim o demeden önce.

“Bu hiç adil değil” dedi Yuki. Bir şeyi söylemenin türlü yollan vardır.

“Ne yapıyorsun şimdi?” diye sordum.

“Hiçbir şey” dedi. “Öyle takılıyorum. Uzanıp müzik dinliyorum, dergi falan okuyorum, kek yiyorum. Öyle şeyler.”

“Hımm” dedim. “Buradan çıkınca arayacağım yine.” “Çıkabilirsen tabii” dedi Yuki ifadesiz bir sesle.

İkisi yine telefondaki konuşmamı kulak kabartarak dinlemişlerdi. Ama bu sefer de ellerine bir şey geçmemişti.

“Şey... o zaman önce öğle yemeği yiyelim” dedi Balıkçı.

Öğle yemeği *soba* idi. Çubukla tuttuğun anda parçalanacak kadar çok pişmişti. Hastalara yapılan lapalara benziyordu. Sanki üzerine ölümcül hastalık kokusu sinmişti. Ama her

*** Esmer buğday şehriyesiyle yapdan sulu, uzun şerit makarna, (ç.n.)** ikisi de iştahla yediklerinden ben de onlara uydum. Yemek bitince Kitapkurdu ılık yeşil çay getirdi.

Öğleden sonra durgun ve derin bir nehir gibi sessizce akıp geçti. Odada sadece saatin tik takları işitiliyordu. Arada bir yan odadaki telefon çalıyordu. Bense resmi belgeyi tamamlamak için yazdıkça yazıyordum. O arada iki dedektif nöbetleşe ara veriyordu. Bazen koridorda fısır fısır konuşuyorlardı. Bense masa başında sessizce tükenmezkalemle yazmaya devam ediyordum. Saçma sapan cümleleri soldan sağa kopyalıyordum. “Saat altıyı çeyrek geçe akşam yemeği yemeğe karar verdim, buzdolabından *kon’nyaku* yemeğini çıkardım...” Sırf yorgunluk. *Ehlileştim* dedim kendi kendime. *Fazla ehlileştim.* Dedikleri gibi yaptım. Kendimden hiçbir cevap alamadım.

Ne var ki sadece bu değil diye düşündüm. Kuşkusuz biraz ehlileşmiştim. Ama asıl sorun özgüvenimin olmamasıydı. Bu yüzden karşı koyamamıştım. Yaptığım şey gerçekten doğru muydu? Gotanda’yı korumak yerine her şeyi dürüstçe anlatıp sorgulamaya yardımcı olamaz mıydım? Yalan söylüyordum. Yalan söylemek, ki bu hangi türde yalan olursa olsun, pek iyi hisler uyandıran bir şey değildi. Arkadaşın için olsa bile. Kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ben ne yaparsam yapayım Mey geri dönmeyecek diye. İkna oluyordum. Ama karşı da koyamıyordum. Böylece sesimi çıkarmadan belgeleri kopyalamayı sürdürdüm. Akşamüzerine dek ancak yirmi sayfa bitirmiştim. Uzun süre boyunca tükenmezkalemle tek tek harfleri yazmayı sürdürmek çok yorucuydu. İnsanın bileği gitgide ağırlaşıyordu. Dirsekleri de. Sağ elimin ortaparmağı ağrımaya başlamıştı. Zihnim bulanıklaşmıştı ve ideogramlan karıştırıyordum. Yanlış yaptığımda üzerini çiziyor, başparmağımı önce mürekkebe sonra o yerin yanına basıyordum. Daralmıştım.

Akşamüzeri yine hazır yemek geldi. Hiç iştahım yoktu. Yeşil çay hâlâ midemde dolanıp duruyordu. Tuvalete gidip aynaya baktım, suratım rezalet haldeydi.

“Sonuçlar henüz çıkmadı mı?” diye sordum Balıkçı’ya. “Parmak izleri, olay yeri incelemesi, otopsi sonuçları?”

“Henüz çıkmadı” dedi. “Biraz daha zamanı var.”

Saat ona dek son beş sayfaya kadar bir şekilde yazdım ama gücüm tamamen tükenmişti. Artık tek bir ideogram bile yazamayacak haldeydim. Onlara da bunu söyledim. Balıkçı beni yine kodese götürdü. Orada iyi bir uyku çektim. Dişimi fırçalamamışım, üstümü değişmemişim, hiçbiri umurumda değildi. Hiçbirinin önemi yoktu.

Sabah yine elektrikli tıraş makinesiyle tıraş oldum, kahve içtim, ayçöreği yedim. Son beş sayfa kalmıştı. İki saatte o beş sayfayı da yazıp bitirdim. Birer birer hepsini imzaladım, başparmağımla mühürledim. Kitapkurdu kâğıtları inceledi.

“Beni artık bırakacaksınız, değil mi?” dedim.

“Kısa bir süre daha sorularımıza cevap verirsen gidebilirsin tabii” dedi Kitapkurdu. “Endişelenme, basit sorular. Eklenecek bir iki şey aklıma geldi de.”

îç çektim. “Sonra onlar da yine belge haline getirilecek değil mi, kuşkusuz?”

“Kuşkusuz” diye cevapladı Kitapkurdu. “Ne yazık ki resmi kurumlarda işler böyle yürüyor. Belge demek her şey demek. Belge ve imza olmadan hiçbir iş hallolmuyor.”

Parmaklarımı alnıma bastırdım. Sanki alnımda sert bir şişkinlik vardı. Bir şey başımın içine girmiş ve orada şişmiş gibiydi. Nasıl başımın içine girmişti ki böyle? Artık çıkaramazdım da. Çok geçti. Sanki biraz önce olsa kolayca çıkarabilirmişim gibi. Çok yazık.

“Merak etme. Çok vakit almayacak, çabucak bitecek.”

Yeniden başlayan saçma sapan soruları takatsiz bir şekilde yanıtlarken, Balıkçı odaya geri geldi, Kitapkurdu’nu çağırdı. Sonra ikisi ayakta fısır fısır bir şeyler konuştular. O arada ben de sırtımı esnettim, başımı yukan kaldırdım, tavanın köşesinde leke gibi duran siyah küfü inceledim. Küf, fotoğraftaki cesedin kasık tüyleri gibi göründü gözüme. Noktaların arasına çizgi çekilerek oluşturan resimler gibi duvarın çatlaklan da aşağıya doğru devam ediyordu. Oradaki küfe bu odada bulunmuş pek çok kişinin kokusu, teri kanşmış olmalıydı. Ve hepsi, onlarca yıl içinde bu kara küfü oluşturmuştu. Söz zamandan açılmışken, çok uzun süredir dışanyı görmemiştim. Müzik de dinlememiştim. Felaket bir yerdi burası. Buradakiler çeşitli yöntemlerle insanın kişiliğini, duygulannı, gururunu, inancını baskı altına alıyorlardı. Gözle görülür bir iz bırakmadan ruhsal açıdan hırpalıyor, insanı kannca yuvasını andıran bir bürokrasi labirentine itiyor, müthiş bir güvensizlik hissi uyandırarak onu kullanıyorlardı. Güneş ışığından uzakta tutup sağlıksız yemekler yediriyorlardı. İster istemez fena halde terliyordunuz. Ve bu şekilde de küf oluşuyordu.

İki elimi yan yana masanın üzerine koydum, gözlerimi kapattım ve caddelerine kar yağan Sapporo’yu düşündüm. Büyük Yunus Otel’i ve resepsiyondaki gözlüklü kızı. Acaba şimdi ne yapıyordu? Yüzünde profesyonel gülümsemesiyle resepsiyonda mı duruyordu? Onunla telefonda konuşmak istedim. Ona saçma sapan şakalar yapmak istedim. Ama adını dahi bilmiyordum. *Adını dahi bilmiyorum.* Ona telefon etmemek daha iyi olurdu. Şirin bir kızdı. Çalışırkenki görüntüsü çok çekiciydi. Otelin ruhuydu o. Otelde çalışmayı seviyordu. Bense ondan farklıyım. Çalışmayı hiçbir zaman sevemedim. İşimi titizlikle yapanm. Ancak bir kere bile yaptığım işi sevmedim. O ise çalışmayı seviyor. İşyeri ortamının dışında ise tümüyle kırılgan görünüyor. Dengesiz ve her an kırılacakmış gibi. O gece onunla yatmak istesem yatabilirdim. Ama yatmadım.

Onunla yine sohbet etmek istiyorum.

Birileri onu da öldürmeden önce.

O da ortadan kaybolmadan önce.

23

İki dedektif nihayet odaya geri döndü, bu sefer ikisi de ayakta durdu. Ben hâlâ dalgın dalgın tavandaki küfe bakıyordum.

“Gidebilirsin artık” dedi Balıkçı, histen yoksun bir ses tonuyla. “Seni yorduk, sağ ol.”

“Gidebilir miyim?” diye sordum, afallamış halde.

“Sorularımız bitti. Başka yok” dedi Kitapkurdu.

“Durumlar değişti” dedi Balıkçı. “Artık seni burada tutamayız. Gidebilirsin. Yorduk seni, sağ ol.”

Üzerine sigara kokusu sinmiş ceketimi giydim, sandalyeden kalktım. Bir anlam verememiştim bu duruma ama onlar fikirlerini değiştirmeden önce bir an evvel eve dönsem iyi olacaktı. Kitapkurdu beni dış kapıya kadar geçirdi.

“Senin suçsuz olduğunu dün gece anlamıştık” dedi. “Olay yeri incelemesi ile otopsi sonuçlan çıktı ve seninle hiçbir bağ tespit edilmedi. Sperm ve kan lekelerine rastlandı, kan grubu da farklıydı. Parmak izin de bulunmadı. Ama sen bir şeyler saklıyorsun. Bu yüzden seni alıkoyduk, itiraf edene dek biraz uğraşalım dedik. Neyi sakladığını bilmiyoruz. Bir şeyler sezdik. Mesleki sezgi. O kadının kim olduğu hakkında en azından bir ipucuna sahipsin, öyle değil mi? Ama bir nedenden ötürü bunu gizliyorsun. Olmaz! Bunu unutmayacağız. Profesyoneliz çünkü. Hem ortada bir cinayet var.”

“Affedersin ama ne dediğini hiç anlamıyorum” dedim.

“Seni yine buraya getirtebiliriz” dedi, cebinden çıkardığı kibritle parmağının üstüne bastırarak. “Gerektiğinde çok ısrarcı olabiliriz. Gelecek sefere avukatının bile bir şey yapamayacağı şekilde hazırlıklı oluruz.”

“Avukatım mı?” diye sordum

Ama Kitapkurdu dönüp binanın içine girmişti bile. Taksi çağırıp eve döndüm. Küvete sıcak su doldurup içine girdim. Yıkandım. Dişlerimi

fırçaladım, sakal tıraşı oldum. Tüm bedenime sigara kokusu sinmişti. Felaket bir yerdi orası. Yılan deliği gibi.

Banyodan çıkınca karnabahar haşladım, birayla birlikte yedim. Geride Count Basie Orkestrasının çaldığı Arthur Prysock plağını dinledim. Kesinlikle harika bir plaktı bu. On altı yıl önce satın almıştım. 1967'de. On altı yıldır dinliyordum. Hiç bıkmadan.

Sonra biraz uyudum. Kısa bir süreliğine bir yere gidip gelmişim gibi oldu. Yanm saat kadar. Gözümü açıp saate baktığımda henüz birdi. Mayomu ve havlumu çantama koydum, Subaru'ma binip Sendagaya'daki havuza gittim, bir saat boyunca yüzdüm. Sonunda kendimi yine insan gibi hissetmeye başlamıştım. İştahım biraz da olsa yerine gelmişti. Yuki'ye telefon ettim. Açtı. Nihayet polis beni bıraktı, dedim. İyi olmuş, dedi ***cool*** bir tavırla. Öğle yemeği yiyip yemediğini sordum. Yemediğini söyledi. Sabahtan beri sadece iki tane kremalı pastayla duruyormuş. Her zamanki sağlıksız beslenme alışkanlığı. Şimdi seni almaya geliyorum, bir şeyler yemeye gidelim dedim. Hı hı, diye cevap verdi.

Subaru'ma binip Meici Şinto Tapınağı'nın dış bahçesinden döndüm, Namiki Caddesindeki sanat galerisinin önünden geçtim, Aoyama'dan Nogi Şinto Tapmağı'na çıktım. Bahar kendini daha da çok hissettiriyordu. Akasaka polis merkezinde geçirdiğim topu topu iki geceden sonra bile rüzgâr daha hafif esmeye başlamış, ağaçların yapraklan gözle görünür biçimde yeşermiş, ışık daha da artmış ve yumuşamıştı. Şehrin gürültüsü bile Art Farmer'ın *flügelhorn'unun* sesi gibi yumuşak geliyordu kulağa. Dünya güzeldi ve karnım acıkmıştı. Şakaklarımdaki baskı da kendiliğinden kaybolmuştu.

Apartman girişinde zili çaldım. Yuki hemen aşağıya indi. David Bowie *sıveatshirfüniin* üzerine kahverengi deri mont giymişti. Sırtına kanvas çantasını atmıştı. Çantanın üzerinde de Stray Cats, Steely Dan ve Culture Club rozetleri vardı. Tuhaf bir kombinasyondu. Ne diyebilirdim ki!

"Polislerle eğlenceli vakit geçirdin mi?" diye sordu Yuki.

"Feciydi" dedim. "En az Boy George'un şarkıları kadar feciydi."

“Hımm” dedi duygusuz bir ifadeyle.

“Sana Elvis Presley rozeti alacağım, çantana takarsın” dedim, çantasındaki Culture Club rozetini parmağımla işaret ederek.

“Tuhafsın” dedi. Türlü türlü ifade biçimleri vardı.

Onu iyi bir restorana götürdüm, tam buğday ekmeğiyle yapılmış biftekli sandviç ve salata yedirdim, taze süt içirdim. Ben de aynı sandviçten yedim, kahve içtim. Sandviç lezzetliydi. Sosu hafifti, et yumuşacıktı ve gerçek yabanturpu kullanılmıştı. Lezzetliydi. Yemek dediğin böyle olmalıydı işte.

“Peki bundan sonra nereye gidelim?” diye sordum Yuki’ye.

“Tsucido’ya” diye yanıtladı.

“Olur” dedim. “Tsucido’ya gidelim. İyi de neden orası?”

“Babamın evi orada” dedi Yuki. “Seninle görüşmek istiyormuş.”

“Benimle mi?”

“Kötü biri değildir.”

İkinci kahvemi içerken başımı salladım. “Kötüdür demedim zaten. Ama baban neden benimle görüşmek istiyor ki? Babana benden mi söz ettin?”

“Evet. Telefon ettim. Beni Hokkaydo’dan buraya getirdiğini anlattım ve polisler tarafından götürüldüğünü ve de zor durumda olduğunu. Sonra babam da tanıdığı bir avukata polisleri arattı. Babamın çevresi geniştir. Oldukça faydalı biridir.”

“Anladım” dedim. “Öyle demek.”

“îşe yaradı, değil mi?”

“İşe yaradı. Gerçekten.”

“Babam seni polislerin alıkoyma haklarının olmadığını söylemişti. Oradan ayrılmak istesen istediğin zaman ayrılabilirmişsin. Yasal hakkmmış.”

“Biliyorum öyle olduğunu” dedim.

“Ee, neden ayrılmadın? Ben gidiyorum diyebilirdin.”

“Zor soru” diye yanıtladım, biraz düşündükten sonra. “Belki de kendimi cezalandırmışımda.”

“Normal değil” değil dedi, ellerini çenesine koyarak. Türlü türlü ifade biçimleri vardı.

* * *

Subaru'ya binip Tsucido'ya doğru yola çıktık. Öğleden sonra caddeler boştu. Yuki sırt çantasından bir sürü kaset çıkardı. Bob Marley'nin "Exodus"undan Styx'in "Mister Roboto"suna kadar çeşit çeşit müzik çaldı arabada. Şarkıların içinde ilginç olanları olduğu gibi saçma olanları da vardı. Manzara da öyleydi. Solumuzdan sağımızdan akıp gidiyordu. Yuki hiç konuşmadan koltukta oturmuş müzik dinliyordu. Torpido gözünden güneş gözlüğümü alıp takmıştı ve bir Virginia Slim sigarası yaktı. Ben de konuşmadan tüm dikkatimi yola vermiştim. Özenle vites değiştiriyor, gözümü yoldan ayırmıyordum. Tüm trafik levhalarına tek tek dikkatle bakıyordum.

Bazen ona imreniyordum. On üç yaşında oluşuna. Gördüğü pek çok şey onun için yeniydi. Müzik, manzara, insanlar. Bana göründüklerinden farklı görünüyorlardı ona. Eskiden benim için de öyleydi. Ben on üç yaşındayken dünya çok daha basit bir yerdi. Bir şey için çaba gösterirsen onu elde ediyordun, sözcüklerin anlamı vardı, güzellik vardı. Ama on üç yaşındayken pek mutlu bir çocuk değildim. Tek başına olmayı seviyordum, tek başınayken kendime inanıyordum; tahmin edileceği gibi çoğu zaman da tek başına kalamıyordum. Ev ve okul denen iki güçlü çerçevenin arasına sıkıştırılmıştım, bu duruma çok sinirleniyordum. Sinirlenebilecek yaştaydım. Bir kıza âşık olmuştum ama işler yolunda gitmemişti. Çünkü aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Onunla neredeyse hiç doğru düzgün konuşamadım, içedönük ve beceriksiz bir gençtim. Öğretmenler ve ebeveynimin dayattığı görüşlere karşı çıkmaya kalkıyordum ama doğru düzgün cümleler kuramıyordum. Ne yaptıysam hiçbir şey yolunda gitmedi. Her yaptığında başarılı olan Gotanda'yla tamamen zıt konumlardaydık. Yine de her şeyin yeni ve güzel yanlarını görebildim. Bu harika bir şeydi. Kokuları gerçek halleriyle aldım, gözyaşlarını gerçekten ılıktı, kızlar rüya kadar güzeldi, *rock'n roll* gerçekten *rock'n roll'du.* Sinemanın karanlığı samimiydi, yaz geceleri derin ve hüzünlüydü. O günlerdeki öfkemi müzik, sinema ve kitapla geçirdim. Sam Cooke ve Nikki Nelson'm şarkılarını dinleye dinleye ezberlemiştim. Kendime ait bir dünya kurup onun içinde yaşadım. Bu benim on üç yaşındaki halimdi. Ve Gotanda'yla aynı fen dersi

sını-fındaydık. O bir sürü kızın bakışları altında kibriti çakıp gaz ibiğini göz alıcı bir şekilde yakıyordu. Şıp diye.

Acaba neden Gotanda benim yaşamıma imreniyordu?

Bilmiyorum.

"Baksana" dedim Yuki'ye, "koyun postu giymiş adamı anlatır mısın? Onunla nerede karşılaştın? Ve benim onunla karşılaştığımı nereden bildin?"

Bana baktı, güneş gözlüğünü çıkarıp torpido gözüne koydu. Sonra omuz silkti. "Önce sen benim soruma cevap versen?"

"Olur" dedim.

Yuki bir süre sarhoş uyanılan sabahlar kadar karanlık ve hüzünlü Phil Collins şarkılarını çaldı, yeniden güneş gözlüğünü eline alıp sapıyla oynadı. "Hani Hokkaydo'dayken bana demiştin ya, bugüne kadar çıktığım kızlar içinde en güzeli sensin, diye."

"Evet, demiştim."

"Gerçek miydi dediğin? Yoksa kendimi iyi hissedeyim diye mi öyle söylemiştin? Dürüst cevap istiyorum."

"Gerçekti" dedim.

"Kaç kişiyle çıktın şimdiye dek?"

"Saymadım."

"Mesela iki yüz mü?"

"Yok artık" diye gülerek yanıtladım. "O kadar da popüler değilim. Hiç olmadı diyemem tabii, hâlâ sahalardayım. Ama saha pek de geniş sayılmaz, epeyce dar. Aşağı yukarı on beş kişidir."

"O kadar az mı?"

“Acınası bir yaşam” dedim. “Karanlık, nemli ve dar.”

“Ama sahalardasın” dedi Yuki.

Başımla onayladım.

Kısa bir süre düşündü, sanırım nasıl bir yaşamım olduğunu düşünüyordu. Ama pek anlayabilmiş gibi görünmüyordu. Çare yok. Henüz çok gençti. “On beş kişi” dedi.

“Aşağı yukarı” dedim. Sonra bir kez daha otuz dört yıllık kısa yaşamımı gözden geçirdim. “Taş çatlasa yirmidir.”

“Yirmi kişi demek” dedi Yuki. “Ve onların içinde en güzeli benim, öyle mi?”

“Evet” dedim.

“Güzel kızlarla pek çıkmadın mı yani?” diye sordu. Sonra ikinci sigarayı yaktı. Kavşakta polis görününce sigarayı elinden alıp dışarı attım.

“Güzel kızlarla çıktım” dedim. “Ama sen en güzelisin. Yalan değil. Bu şekilde söylersem anlayabilecek misin bilmiyorum ama senin güzelliğin bağımsız, kendine has bir güzellik. Diğer kızların güzelliğinden farklı. Ama senden ricam, arabada sigara içme. Hem dışarıdan görülüyor hem de arabaya kokusu siniyor. Daha önce de demiştim, kızlar küçük yaştan itibaren abur cubur yiyip fazla sigara içerlerse reglleri düzensiz olur.”

“Ne aptalca!” dedi Yuki.

“Koyun postu giymiş adamı anlatsana” dedim.

“Koyun Adam’ı mı?”

“Nereden biliyorsun onun adını?”

“Sen söylemiştin, geçenlerde telefonda. *Koyun Adam* diye.” “Öyle miydi?”

“Öyle” dedi Yuki.

Trafik yoğundu, iki kere kırmızı ışıkta beklemek zorunda kaldım.

“Koyun Adam’dan söz etsene. Onu nerede gördün?”

Yuki omuz silkti. “Onu hiç görmedim. Muhtemelen öyle biri var diye düşündüm. Seni görünce.” Sonra ince, uzun saçlarını parmaklarına dolayıp oynadı. “Öyle biri olduğunu hissettim. Koyun postu giymiş bir adamın varlığını. Sezgiyle. Seninle o otelde her denk gelişimde hissettim bunu. Bu yüzden de sana öyle söyledim. Ama aslında onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Kırmızı ışıkta beklerken bir süre düşündüm. Düşünmem gerekti. Aklımın vidalarını sıkıştırmalıydım. Hem de derhal.

“Öyle hissetmekten kastın onun sana göründüğü mü yani, Koyun Adam’ı bir şekilde gördün mü sen?” diye sordum Yuki’ye.

“Bunu pek iyi anlatamam” dedi. “Nasıl desem? Koyun Adam bana kesin bir biçimde görünmedi. Anlatabildim mi? Onu gören kişinin hisleri havadan bana ulaştı. Bu gözle görülen bir şey değil. Gözle görülmüyor ama ben hissedip onu zihnimde şekillendiriyorum. Tam bir şekil değil aslında. *Şekil gibi bir şey.* Göstermeye çalışsam da ne olduğunu kimse anlayamaz. Demek istediğim, bunu ancak ben anlayabilirim. İyi bir şekilde anlatamadım. Aptalca işte. Anladın mı peki?”

“Pek değil” dedim dürüstçe.

Yuki omuz silkerken güneş gözlüğümün sapını kavradı.

“Şunu mu demek istiyorsun?” dedim. “Sen benim içimdeki ya da bana yapışmış bir his ya da kavrayışı duyumsuyorsun ve onu sembolik bir hayal gibi görselleştiriyorsun.”

“Kavrayış?”

“Güçlü düşünce.”

“Hımm, öyle olabilir. Güçlü düşünce, ama sadece o da değil. O güçlü düşüncenin oluşturduğu bir şey var. O güçlü şey her neyse artık. Düşünceyi

oluşturan güç mü demeli? Öyle bir şey olduğunda ben hissediyorum. Esinleniyorum da denebilir ve sonra onu kendimce görüyorum. Bir hayal olarak değil. *Boş bir hayal* halinde. Evet, tam da öyle. Boş bir hayal. Orada hiç kimse olmuyor. Hiç kimse görünmüyor. Hani televizyonda kontrast ayarı yaparken çok karanlık ya da çok aydınlık hale gelmesi gibi. Hiçbir şey görünmüyor. Ama orada biri var. Eğer gözlerini iyice kısarak bakarsan, onu *hissediyorsun.* Oradaki kişi koyun postu giymiş bir adam. Kötü biri değil. Hayır, o insan bile değil. Kötü hiç değil. Ama görünmüyor. Beliren bir resim gibi, o orada. Görünmüyor ama anlaşılıyor. Görünmeyen bir şey olarak görünüyor. Şekli olmayan şekil." Diliyle cık cık yaptı. "Feci bir açıklama oldu, değil mi?"

"Hayır, çok iyi açıkladın."

"Gerçekten mi?"

"Çok iyiydi" dedim. "Anlattıklarını anladım sanınm. İdrak etmek için zamana ihtiyacım var sadece."

Şehir merkezinden çıkıp Tsucido sahiline vardık, arabamı çam korusunun yanındaki otoparkta iki beyaz çizginin araşma park ettim. Başka araba yoktu. Biraz yürüyelim, dedim Yuki'ye. Hoş bir nisan öğleden sonrasıydı. Hafif bir esinti vardı, dalgalar sakindi. Deniz, sanki bir çarşafmış da biri onu kıyıdan çekiyormuş gibi usulca dalgalanıyordu. Sakin ve düzenli dalgalardı bunlar. Sörf yapma heveslerinden vazgeçenler karaya çıkmış, ıslak mayolarıyla kuma oturmuş sigara içiyorlardı. Yanan çöplerden çıkan beyaz duman dosdoğru göğe yükseliyor, sol taraftaki Eno Adası'na doğru bir serap gibi usulca süzülüyordu. Çetrefil bir şeyler düşünüyormuş gibi suratını buruşturmuş kara bir köpek, dalganın vurmasıyla kıyıya doğru kaçtı, yavaşça koşarak önümüzden geçip gitti. Uzakta birkaç balıkçı teknesi duruyor, üzerlerinde bir martı sürüsü beyaz bir girdap gibi sessizce dolanıyordu. Denizde de bahar havası vardı.

Kıyıdaki yaya yolundan Fucisava'ya doğru ağır ağır yürürken karşımıza, *jogging* yapan, bisiklete binen liseli kızlar çıktı. Sonra gelişigüzel bir yer seçerek kumların üzerine oturup denizi seyrettik.

"Az önce anlattığın şeyi sık sık hissediyor musun?" diye sordum.

“Pek sık değil” dedi Yuki. “Ender. Çok ender hissediyorum. Ve böyle hissettiğim pek fazla kişi yok. Çok az. Ama mümkün olduğunca öyle hissetmekten kaçmıyorum. Bir şey hissetmeye başlasam da onu olabildiğince düşünmemeye çalışıyorum. Tam bir şeyler hissedeceğim sırada algımı kapatıyorum. Bu anları genelde önceden seziyorum. Algımı kapatınca derinden hissetmeden geçiyor. Göz kapatmakla aynı şey. Algım kapanıyor. O zaman bir şey görmüyorum. Bir şey olduğunu biliyorum. Ama onu görmüyorum. O halde kalınca da o şeyi görmeden geçip gidiyor. Hani film izlerken korkutucu bir sahne çıkar da gözünü kaparsın ya, onun gibi işte. Ben de o geçip gidene dek kapatıyorum algımı. Hiç açmıyorum.”

“Neden kapatıyorsun?”

“Hoşuma gitmiyor çünkü” dedi. “Eskiden -çok daha küçükken- kapatmıyordum. Okulda bir şey hissettiğimde he-

men ondan söz ediyordum. Ama bunu yaptığımda etrafımda-kiler kendini kötü hissediyordu. Mesela, kimin yaralanacağını biliyor, arkadaşıma, ‘Şu kişi yaralanacak’ diyordum ve o kişi gerçekten yaralanıyordu. Kaç kere oldu ve ondan sonra herkes beni hortlak gibi görmeye başladı. ‘Hortlak’ diye lakap taktılar bana. Herkesin diline dolandı. Çok üzüldüm. Ondan sonra bir daha kimseye bir şey anlatmadım. Kimseye bir şey söylemiyorum. Görecek gibi olduğumda, hisseder gibi olduğumda, algımı kapatıyorum.”

“Ama bana karşı algını kapatmadın?”

Omuz silkti. “Bir anda oldu. Önlem alacak zamanım olmadı. Birdenbire o görüntü beliriverdi. Seninle ilk karşılaştığımda. Otelin barında. Müzik dinliyordum, *rock* müzik... Ne olsa dinliyorum gerçi, Duran Duran, David Bowie... Hımm, müzik dinlerken önlem alamadım. Müzik beni gevşetmişti. Zaten rahatlamak için müzik dinlerim.”

“Geleceği görme yeteneğin mi var yani?” diye sordum. “Hani birisinin yaralanacağını önceden görüyormuşsun ya?”

“Bilemiyorum. Biraz farklı sanınm. Önceden görmek değil de orada olacak şeyi hissediyorum. Ama nasıl desem, bir şeyin olması için bir atmosfer gerekir hani. Anladın mı? Mesela barfikste biri yaralanırsa, bu dikkatsizlik

ya da aşırı güvendendir. Ya da fazla heyecanlandığı içindir. Böylesi duygu dalgalanmalarını yoğun bir şekilde hissediyorum. Dikkat ediyorum. O zaman boş hayal gibi şey çıkıyor ortaya. O ortaya çıkınca da... oluveriyor işte. Önceden görüyor değilim. Daha çok dalgınken olan bir şey bu, ama oluyor işte. Görüyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Anlatırsam bana hortlak diyorlar çünkü. Sadece görüyorum. Burada şu kişi yanacak diye hissediyorum. Ve sonra o kişi yanıyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Söylememem kötü değil mi? Kendimden nefret ediyorum. Bu yüzden kendimi kapatıyorum. Kapatınca kendimden nefret etmiyorum."

Bir süre avucuna doldurduğu kumla oynadı.

"Koyun Adam gerçekten var mı?"

"Evet, gerçekten var" dedim. "Kaldığın otelde onun yaşadığı bir yer var. O otelin içinde bir başka otel var. Normalde görülemeyen bir yer. Ama tam olarak orada. Benim için orada kalmış. Orası benimle ilgili bir yer çünkü. Koyun Adam orada yaşıyor ve benimle birçok şey üzerinden bağ kuruyor. Orası benim için olan bir yer, Koyun Adam da benim için çalışıyor. O olmayınca, benim birçok şeyle bağım zayıflıyor. O, bağlantı kurmamı sağlıyor. Telefon santrali görevlisi gibi."

"Bağlantı mı kuruyor?"

"Evet. Ben bir şey arzuluyorum. Bir şeyle bağlantı kurmak istiyorum. O da bu bağlantıyı kuruyor."

"Pek anlamadım."

Ben de Yuki gibi elime kum alıp parmaklarımın arasından akıttım.

"Ben de henüz çok iyi anlayabilmiş değilim. Ama Koyun Adam bana bu şekilde açıkladı."

"Çok eski zamandan beri var mıydı Koyun Adam?"

Başımla onayladım. "Hı hı, çok eskiden beri vardı. Çocukluğumdan beri. Onun varlığını hep hissetmiştim. Orada bir şey var diye. Ama onun Koyun

Adam olduğunu yakın zamanda anladım. Koyun Adam'ın görüntüsü yavaş yavaş netleşti, yaşadığı dünyanın görüntüsü belirginlik kazandı. Benim yaş almamla birlikte oldu bu, her nedense. Ben de tam sebebini bilmiyorum. Öyle olması gerekiyordu demek ki. Yaş aldıkça, pek çok şeyi yitirdikçe, bunu istedim sanınm. Yaşamaya devam etmek için böyle bir şeyin yardımına gerek duymuş olabilirim. Ama tam nedenini bilmiyorum. Başka bir sebebi de olabilir. Nedenini ben de sürekli düşünüyorum. Ama bilemiyorum. Ne aptalca!"

"Bunu başkalarına da anlattın mı peki?"

"Hayır, anlatmadım. Kim inanır ki! Kim anlayabilir! Dahası, ben de doğru dürüst açıklayamıyorum. İlk sana anlattım. Seninle rahatça konuşabiliyorum çünkü."

"Benim de kendimi bu kadar açık anlattığım ilk kişi şensin. Bugüne dek hep sustum. Babam ve annem birazını biliyor ama onlara ben söylemedim. Çok küçük yaştan beri bunları anlatmamamın daha iyi olacağını hissettim, içgüdüsel olarak."

"Birbirimizle konuşabildiğimiz için mutluyum" dedim.

"Sen de *hortlaklar* grubundansın" dedi Yuki, kumlan avucunda ovalarken.

Arabayı park ettiğim yere dönerken Yuki okulundan bahsetti. Ortaokulun ne berbat bir yer olduğunu anlattı.

'Yaz tatilinden bu yana okula gitmiyorum" dedi. "Ders çalışmayı sevmediğimden değil. Sadece orayı sevmiyorum. Tahammülüm kalmadı. Okula gidince kendimi kötü hissediyorum, hemen kusmaya başlıyorum. Her gün kusuyordum. Kusunca da bu kez kustuğum için benimle uğraşıyorlar. Herkes bana eziyet ediyor. Öğretmen bile."

"Sınıf arkadaşın olsaydım senin gibi güzel bir kıza kesinlikle eziyet etmezdim ben."

Yuki bir süre denize baktı. "Güzel olduğum için mi eziyet ediyorlar acaba? Ben ünlü birinin çocuğuyum. Bu durumda ya çok önemsenirsin ya da çok

eziyet görürsün, işte ben eziyet görenlerdenim. Kimseyle geçinemiyorum. Her zaman gerginim, çünkü her an algımı kapatmak zorunda kalabilirim. Ama bunu kimse anlamıyor. Her zaman sinirliyim. Hep sinirli olunca da ördek gibi görünüyorum. O zaman da bana sataşıyorlar. Çok iğrenç bir şekilde hem de. inanılmayacak kadar iğrenç. Çok utanılacak şeyler yapıyorlar, inanılmayacak şeyler. Hatta...”

Yuki’nin elini tuttum. “Endişe etme” dedim. “Unut bunlan. Okula gitmek için kendini zorlamana gerek yok. Gitmek istemiyorsan gitmezsin. Seni anlıyorum. Orası berbat bir yer.

Koca kafalı iğrenç tipler vardır. Kendini dev aynasında gören saçma sapan öğretmenler. Açıkça söylüyorum, öğretmenlerin yüzde sekseni ya yeteneksizdir ya da sadist veya her ikisi birden. Stresleri arttığında bunu öğrencilerden çıkarırlar. Anlamsız bir sürü kural vardır. İnsanın özgürlüğünü kısıtlayan, onu yok eden bir sistemde, hayal gücünden yoksun aptallar hep yüksek not alırlar. Eskiden de öyleydi. Şimdi de öyle olmalı. Bu tür şeyler hiç değişmez.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette. Bıraksan okulun saçmalığı üzerine bir saat durmadan konuşurum.”

“iyi de ortaokul eğitimi zorunlu.”

“Bu başkalarının düşünmesi gereken bir şey, senin düşünmen gerekmiyor. Herkesin sana eziyet ettiği bir yere gitmek zorunda değilsin. *Hem de hiç değilsin.* Bundan nefret ettiğini söyleme hakkın var. Yüksek sesle *hayır* diye bağırsan yeridir.”

“Peki sonra? Bu durum hep böyle mi sürecek?”

“On üç yaşındayken ben de senin gibi düşünmüştüm” dedim. “Böylesi bir yaşamı sürdüremezsin. Yok öyle bir şey. Bir çaresi olmalı. Bir şey yapılmazsa, onu o zaman düşünürüz. Biraz daha büyüyünce âşık da olacaksın. Sutyen de satın alacaksın. Dünyaya bakışın da değişecek.”

“Sen aptalın tekisin” dedi, bıkkın bir surat ifadesiyle. “Bilmiyor musun, son zamanlarda on üç yaşındaki kızlar da sutyen takıyor. Sen elli yıl geride kalmışsın!”

“Aa” dedim.

“Hı hı” dedi Yuki. Sonra bir kez daha teyit etti. “Ne kadar da aptalsın!”

“Öyle olabilir” dedim.

Sonra konuşmadan arabaya kadar önümden yürüdü.

Yuki’nin babasının deniz kenarındaki evine vardığımızda akşam olmuştu. Eski, geniş, bahçesi ağaçlarla dolu bir villaydı. Hâlâ Şonan bölgesinin sayfiye yeri olduğu zamanlardan izler taşıyordu. Sessiz sakindi; akşam vakti çok güzel görünüyordu. Kiraz çiçekleri kısım kısım tomurcuklanmıştı. Kiraz çiçeklerinden sonra açma sırası manolyaların olacaktı. Ahenkli renklerin ve kokuların birlikte yavaş yavaş değişimi mevsim dönümünü iyice hissettiriyordu. Böyle yerler hâlâ varmış demek, diye düşündüm.

Villa yüksek tahta çitlerle çevriliydi, giriş kapısı geleneksel çatıh kapılardandı. Yeni olan tek şey kapı levhasıydı; üzerinde siyah ideogramlarla hemen fark edilecek şekilde “Ma-kimura” yazıyordu. Zili çalınca yirmili yaşlarının ortasında uzun boylu bir adam açtı kapıyı, Yuki’yle beni içeri yönlendirdi. Kısa saçlı, cana yakın biriydi. Bana da, Yuki’ye de samimi davrandı. Yuki’yi tanıdığı belliydi. Gülümsemesi Gotanda’mnki kadar hoştu ve insanda iyi duygular uyandırıyordu. Gerçi Gotanda’nın gülümsemesi daha zarifti. Bizi iç bahçeye doğru götürürken, Makimura’nın yardımcısı olduğunu söyledi.

“Onun şoförlüğünü yapar, yazışmalarını takip eder, istediği araştırmaları yapar, golf takımlarını taşır, onunla Çin dominosu oynar, yurtdışı seyahatlerine eşlik ederim; kısacası her işini yaparım” diye keyifle açıkladı, ona ne yaptığını sor-

inak gibi bir niyetim hiç olmadığı halde. “Geleneksel anlamda *söylersem,* uşağıyım.”

“Hımm” dedim.

Yuki, “Ne aptalca!” demek üzereydi ki kendini tuttu. Demek ki o da karşısındakine göre konuşuyordu.

Makimura golf antrenmanı yapıyordu. Çam ağaçlarından birinin bir dalından diğerine yeşil bir ağ gerilmişti, ortasındaki hedefi vurmak için üst üste atış yapıyordu. Golf sopası havayı yararken vuu diye bir ses çıkarıyordu. Duymaktan nefret ettiğim seslerden biriydi bu. Bana mutsuzluk ve hüzün verirdi. Neden acaba? Cevabı basitti. Önyargım vardı çünkü. Hiçbir nedeni olmasa da golften hoşlanmıyordum.

Bahçeye girdiğimizi fark edince bize doğru döndü ve golf sopasını yere bıraktı. Sonra havluyu eline aldı ve dikkatle yüzündeki teri sildi; Yuki’ye, “Ne iyi ettin de geldin” dedi. Yuki hiçbir şey duymamış gibi davrandı. Gözlerini kaçırdı, mon-tunun cebinden sakız çıkardı, kâğıdını soydu ve ağzına atıp şak şak çiğnedi. Sonra kâğıdı elinde yuvarlayıp yakındaki saksının içine attı.

“Bir merhaba deseydin en azından” dedi Makimura.

“Merhaba” dedi Yuki istemeye istemeye. Sonra ellerini montunun cebine soktu ve çekip bir yerlere gitti.

“Hey, bize bira getir” diye, tersler gibi uşağına seslendi Makimura.

“Derhal” diye yüksek sesle cevap verdi genç adam, hızlı adımlarla bahçeden ayrıldı. Makimura yüksek sesle öksürüp yere tükürdü, sonra havluyla yeniden yüzünü sildi. Ardından, bir süre beni tamamen görmezden gelip yeşil ağdaki beyaz hedefe odaklandı. Sanki genel bir ölçüm yapıyor gibiydi. Bense o sırada çimenlikteki yosun tutmuş taşlara bakıyordum.

Bu ortam bana çok yapay gelmişti, az çok da aptalca görünüyordu. Mekânda bir kötülük yoktu. Kimsede bir yanlışlık yoktu. Ama sanki bir parodi yaşanıyordu. Herkes kendine verilmiş rolü oynuyor gibiydi. Yazar ve uşak. Ama bu rolleri Go-tanda çok daha çekici biçimde oynayabilirdi. Gotanda her rolün üstesinden gelirdi. Senaryo ne kadar berbat olursa olsun.

“Yuki, ona göz kulak olduğunu söyledi” dedi.

“Önemli bir şey yapmadım” dedim. “Sadece birlikte Hokkaydo’dan uçağa binip buraya döndük. Önemli bir şey değildi. Bu arada, polis merkezindeki yardımınız için teşekkür ederim. Sayenizde oradan çıkabildim.”

“Hı? Haa, yok, önemli değil. Böylece ödeşmiş olduk. Hem kızım benden çok ender bir şey ister. Bu yüzden teşekküre gerek yok. Altmışlı yıllarda benim de başıma çok kötü şeyler geldi. Miçiko Kanba öldüğü sırada Meclis civarındaydım. Çok eskiden. Çok eskiden...”

Sonra eğildi ve yerden golf sopasını aldı, benden tarafa baktı, golf sopasıyla ayağına hafifçe vururken önce yüzüme baktı, sonra ayağıma baktı, sonra yine yüzüme baktı, sanki ayağımla yüzümün arasındaki ilişkiyi inceler gibiydi.

“... çok eskiden, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilirdim” dedi Hiraku Makimura.

Pek umursamadan başımla onayladım.

“Golf oynar mısın?”

“Oynamam.”

“Sevmez misin?”

“Ne severim ne de sevmem, hiç oynamadım çünkü.”

Güldü. “Ne sevilen ne de sevilmeyen bir şey yoktur. Kuraldır bu. Açıkça söyleyebilirsin. Düşünceni duymak isterim, dürüst olabilirsin.”

“Sevmem, dürüst olursam” dedim dürüstçe.

“Neden?”

“Çünkü bana çok aptalca geliyor” dedim. “Bir sürü abartılı gereç, gösterişli arabalar ve bayraklar, özel giysi ve ayakkabılar, çimen üzerinde mesafe

ölçülürkenki o bakışlar, kulakların dikilmesi; bunların hepsi de beni rahatsız ediyor.”

“Kulakların dikilmesi mi?” diye sordu, yüzünden bu dediğimi tuhaf bulduğu anlaşılıyordu.

“Sadece bir gözlem. Anlamı yok. Konu golf olunca her şey sinirime dokunuyor. Kulak dikilmesi, espriydi.”

Hiraku Makimura bir süre boş gözlerle baktı bana.

“Sen biraz tuhaf mısın?” diye sordu.

“Tuhaf değilim” dedim “Son derece normal biriyim. Sadece esprim komik değildi.”

Nihayet uşak tepside iki bira ile bardakları getirdi. Tepsiyi verandaya bıraktı, biraları açacakla açtı, bardaklara bira doldurup bize verdi. Sonra da hızlı adımlarla ortadan kayboldu.

“Şerefe” dedi Hiraku Makimura, verandaya oturup.

Ben de şerefe deyip biradan içtim. Boğazım kuruduğundan bira çok lezzetli gelmişti. Ama araba kullanacağım için daha fazla içemezdim. Bir şişe sadece.

Hiraku Makimura’nın kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, muhtemelen kırklarının ortalarmdaydı. Çok uzun boylu değildi, ama sıkı bir vücudu vardı, olduğundan daha heybetli görünüyordu. Göğsü geniş, kolları ve boynu kalındı. Hatta boynu biraz fazla kalındı. Boynu biraz daha ince olsa sporcu tipi diyebilirdin. Çeneyle birleşmiş etli boyun, kulağın altından başlayan sarkmalar, uzun yıllar boyunca sağlıksız beslenmenin işaretiydi. Ne kadar golf oynarsa oynasın o kısım gitmezdi. Ve insanlar yaşlanır. Zaman da kendine düşen payı alır. Eski bir fotoğrafında Hiraku Makimura zayıf, sert bakışlı bir gençti. Yakışıklı sayılmasa da bir çekiciliği vardı. Gelecek vaat eden, yıldızı parlayan bir yazar görünümündeydi. O fotoğraf kaç yıl öncesine aitti acaba? On beş, on altı yıl öncesinin olabilir miydi? Bakışlarındaki sertlik hâlâ duruyordu. Belli bir açıdan, belli bir ışıkta hâlâ

görülüyordu. Saçları kısaydı, aralarda tek tük beyazlar vardı. Golf oynadığından olmalı, teni bronzdu, şarap kırmızısı Lacoste da ten rengine çok uyuyordu. Tişörtünün tüm düğmeleri açıktı. Boynu düğmeleri kapatmak için fazlasıyla kalındı. Şarap kırmızısı polo yaka tişört herkeste iyi durmaz; boynun çok inceyse hırpani görünürsün, çok kalınsa boğuluyormuş gibi. Altına kıyafet uydurmak da zordur. Gotanda giyse kesinlikle onda bu bile güzel dururdu. Neyse, Gotanda'yı düşünmenin zamanı değildi şimdi.

"Sen de yazarmışsın" dedi Hiraku Makimura.

"Gerçek bir yazar sayılmam" dedim. "Sipariş üzerine yazıyorum. Herhangi bir konuda olabiliyor. Bunu da birisinin yapması gerekiyor. İşte ben de o işi yapıyorum. Tıpkı kar küremek gibi. Kültürel kar küreme."

"Kar küremek mi?" dedi Hiraku Makimura. Sonra yanında duran golf sopasına göz attı. "İlginç bir ifade."

"Teşekkürler" dedim.

"Yazmayı seviyor musun?"

"Şu an yaptığım haliyle seviyorum da diyemem, sevmiyorum da. O kadar yoğun çalışmıyorum çünkü. Ama etkili kar küreme yöntemi diye bir şey de vardır. Beceri, uzmanlık, duruş, gücü yerinde kullanmak gibi şeyler gerektirir. Bunları düşünmek hoşuma gidiyor."

"Çok net bir cevap oldu bu" dedi ilgiyle.

"İşin seviyesi düşük olunca gayet rahat yapılır."

"Hımm" dedi. Sonra beş saniye kadar sustu. "Kar küreme tabirini sen mi buldun?"

"Evet, öyle oldu."

"Bunu bir yerde kullanabilir miyim peki? Şu 'kar küreme' lafını. İlginç bir tabir. Kültürel kar küreme."

“Olur, buyurun kullanın. Özellikle izin almamza gerek yok.” “Demek istediğin şeyi çok iyi anlıyorum” dedi Hiraku Makimura kulakmemesini ovuştururken. “Bazen ben de öyle hissediyorum. Bunlan yazmamın ne anlamı var, diye düşünüyorum. Ender de olsa. Eskiden böyle değildi. Dünya çok daha küçük bir yerdi. İşlerin üstesinden gelmek kolaydı. Herkes ne yaptığını, ne istediğini bilirdi. Medya dünyası küçüktü. Küçük bir köy gibiydi. Herkes herkesi tanırdı.”

Sonra bardağı başına dikerek kalan birayı içip bitirdi. Şişeleri alıp her iki bardağa yeniden bira doldurdu. Ben istemediğimi belirttim ama umursamadı.

“Ama günümüzde her şey farklı. Neyin doğru olduğunu kimse bilmiyor. Hiç kimse hem de. Herkes sadece gözünün önündekiyle uğraşıyor. Kar küreme. Aynı senin dediğin gibi” dedi ve yine iki dal arasına gerilmiş yeşil ağa baktı. Çimin üzerinde beyaz golf toplarından otuz kırk kadar vardı.

Bir yudum bira içtim.

Hiraku Makimura şimdi ne söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Bulması biraz zaman aldı ama bunu pek umursamıyordu sanki. Herkesin onun konuşmasını beklemesine alışıktı. Önce kulakmemesini ovuşturdu. Bunu yaparken bana, yeni banknotları sayıyormuş gibi göründü.

“Kızım sana tutulmuş” dedi Hiraku Makimura. “Hiç kimseye olmadığı kadar. Aslında o kimseye böyle yakınlık göstermez. Benimle hiç konuşmaz. Annesiyle çok ender konuşur ama en azından onu sayar. Bana saygı da duymaz. Hem de hiç. Hatta dalga geçer benimle. Hiç arkadaşı yok bildiğim kadarıyla. Aylardır okula da gitmiyor. Kendini eve *kapatıp gü*-rültülü müzikler dinliyor. Problem çocuk denecek kadar sorunlu, sınıf öğretmeni de aynısını söyledi. Başkalarıyla anla-şamıyormuş. Ama sana pek düşkün. Neden acaba?”

“Ben de bilmiyorum.”

“Kafanız uyuşuyor olmalı.”

“Öyle olabilir.”

“Kızım hakkında ne düşünüyorsun?”

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. Sanki işe giriş mü* lakatmdaydım. Dürüst olmam gerektiğini düşündüm. “O, zor bir yaşta. Zor yaşta olmasının yanında bir de aile ortamı kötü olduğundan iki türlü zorluk yaşıyor. Kimse onunla ilgilenmiyor. Kimse onun sorumluluğunu üzerine almıyor. Konuşacak kimsesi yok. Yüreğini açacağı kimsesi yok. Çok kırılmış. Ama çevresinde kırgınlığını geçirecek kimse yok. Anne ve babası çok ünlü kişiler. Yüzü çok güzel. Sırtında ağır bir yük var. Böyle olunca da onda normal olmayan bir yan oluşuyor. Çok hassas mı demeli... onda özel bir şey var. Ama görünüşte normal bir kız. İlgilendirse, normal bir şekilde büyüyebilir de.”

“Ama kimse onunla ilgilenmiyor.”

“Evet, öyle görünüyor.”

Derin bir iç çekti. Sonra elini kulağından indirip uzun bir süre parmaklarına baktı. “Tam da senin dediğin gibi. Ama elimden bir şey gelmiyor. Boşanma sırasında belge imzaladım. Hiçbir şekilde Yuki’ye karışmayacağım diye. Çarem yoktu. O sıralar başka kadınlarla düşüp kalkıyordum ve hak iddia edecek durumda da değildim. Açıkçası şimdi Yuki’yle görüşmek için bile annesi Ame’nin izni gerekiyor, ikinci olarak-sa, az önce de dediğim gibi, Yuki bana hiç yakınlık duymuyor. Ne dersem diyeyim, beni dinlemez. Bu yüzden de elim kolum bağlı. Kızım çok şirin bir kızdır aslında, kesinlikle öyledir. Sonuçta benim tek çocuğum. Ama olmuyor. Onun için bir şey yapamıyorum.”

Sonra yine yeşil ağa baktı. Akşam karanlığı çökmüştü. Çim üzerine dağılmış beyaz golf toplan, sanki dibi açılmış bir sepetten ortaya saçılmış gibi görünüyordu.

“Onun üzerinden tamamen elinizi çekmeniz de doğru değil bence” dedim. “Annesi kendi işleriyle meşgul, dünyayı dolaşıyor, çocuğunu düşünecek zamanı yok. Çocuğunun olduğunu bile unutuyor sık sık. Para bile vermeden Hokkaydo’daki otel odasında bırakıp gidebiliyor, ancak üç gün sonra hatırlıyor kızım. Üç gün diyorum! Kız Tokyo’ya döndüğündeyse eve kapanıyor, bütün gün tek başına *rock* müzik dinliyor, sadece kızarmış tavuk,

kek gibi şeylerle besleniyor, evden hiç çıkmıyor. Ne okula gidiyor ne de arkadaşı var. Bu durum hiç sağlıklı değil. Başkasının ailesi hakkında konuşmam yersiz olabilir ama feci bir durum bu. Belki de benim düşünce tarzım fazla gerçekçi, fazla sağduyulu ve orta sınıfa aittir."

"Yok, değil, yüzde yüz senin dediğin gibi" dedi Hiraku Ma-kimura. Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Tam da senin dediğin gibi. Hiçbir itirazım olamaz. Yüzde yüz senin dediğin gibi. Bu noktada sana danışmak istediğim bir şey var. Bu yüzden seni buraya çağırdım."

Uğursuz bir şeyler seziyordum. At ölmüş, Kızılderililerin davulları susmuştu. Çıt çıkmıyordu artık. Parmak uçlarımla şakağımı ovuşturum.

"Acaba diyorum, Yuki'ye sen bakar mısın?" dedi. "Ona bak derken büyük bir şey istemiyorum. Arada onunla görüşüp onunla sohbet etmen yeter. Günde iki üç saat kadar. Sohbet eder, birlikte yemek yersiniz. Hepsi bu. Bunu bir iş gibi düşün, karşılığında ücretini de alacaksın. Demek istediğim, kendini evde ders veren bir öğretmenmiş gibi düşünebilirsin. Şu anki kazancını bilmiyorum ama ona yakın bir ödemeyi sana garanti ederim. Geri kalan vaktini de istediğin gibi geçirirsin. Sadece her gün birkaç saat Yuki'yle vakit geçirmeni istiyorum. Kötü bir teklif değil ama değil mi? Bu konuyu telefonda Ame'yle de konuştuk. O şimdi Hawaii'de. Hawaii'de fotoğraf çekiminde. Durumu ona açıklayınca, Ame de senden bu istekte bulunmamı onayladı. O da kendince Yuki'yi düşünüyor. Sadece biraz değişik biridir. Sinirleri pek sağlam değildir. Ama çok yeteneklidir. Ara sıra aklı uçup gider. Sigortaların atışı gibi. O zaman da her şeyi unutuverir. Gerçeklikten tümüyle kopar. Hesap kitap bile yapamaz olur."

"Pek anlamıyorum" dedim, cılız bir gülümsemeyle. "Bu kızın ihtiyacı olan şey, anne ve babasının sevgisi. Karşılıksız olarak birinin kendini sevdiğine inanması gerek. Bunu ona ben verememk ki. Bunu ona sadece kendi ebeveyni verebilir. Hem sizin hem de karınızın bu durumun bilincinde olması gerek. İkinci olaraksa, bu yaşlardaki kız çocuklarının yaşıtlarıyla arkadaşlık yapması önemlidir. Sempati duyacağı, her konuyu korkmadan açık açık konuşabileceği, hemcinsi arkadaşlar; böyle arkadaşları olursa, işte o zaman onlarla birlikte olmaktan keyif alır. Ben hem erkeğim hem de aramızda çok yaş farkı var. Dahası benim hakkımda siz ve kannız ne biliyorsunuz ki? On üç yaşındaki bir kız çocuğu bir anlamda yetişkinliğe

adım atıyor sayılır. Çok güzel, üstelik ruhsal açıdan dengesiz bir kız çocuğundan bahsediyoruz. Böylesi bir kızı kimin nesidir bilmediğiniz bir adamın sorumluluğuna mı bırakıyorsunuz? Benimle ilgili ne biliyorsunuz ki? Daha birkaç saat öncesine dek cinayetle bağlantılı olarak polis merkezinde sorgulanıyordum. Ya katil bensem, o zaman ne olacak?"

"Onu sen mi öldürdün?"

"Elbette hayır" dedim iç çekerek. Babası da, kızı da aynı soruyu sormuştu. "Ben öldürmedim tabii ki."

"Ee, iyi o zaman. Sana güveniyorum. Ben öldürmedim diyorsan, öldürmemişsindir."

"Nasıl olur da güvenirsiniz?"

"Sende katil tipi yok. Ayrıca tecavüzcüye de benzemiyorsun. O kadarını anlarım" dedi Hiraku Makimura. "Ayrıca Yuki'nin sezgilerine güvenirim. Bu kızın çok eskiden beri müthiş bir sezgi yeteneği vardır. Normal, sezgilerin kuvvetli olmasından farklı bir şey bu. Hatta bazen insana kendisini kötü hissettirecek kadar. Medyum gibi bir yanı var yani. Yanlındayken, benim göremediğim şeyleri görüyormuş gibi hissettiğim oluyor bazen. Bu hissi bilir misin?"

"Eh işte" dedim.

"Bunu annesinden almış. Eksantrik tarafını. Annesi bu özelliğini sanata yönlendiriyor. Yetenek denen şey bu işte. Ne var ki Yuki'nin bu özelliğini yönlendirebileceği bir şeyi yok. Öylece hedefsiz bir şekilde ortaya çıkıyor. Suyun kovadan taşması gibi. Bir tür medyum gibi. Annesinden geçmiş ona, kalıtsal. Bende öyle bir şey pek yok. Hiç yok. Ekzantrik değilim. Bu yüzden de ne annesi ne de kızım beni ciddiye alır. İkisiyle yaşamak çok yorucuydu. Şu an bile hiç kadın yüzü göresim yok. Sen bunu anlayamazsın tabii, Ame ve Yuki'yle birlikte yaşamanın nasıl olduğunu. *Yağmur* ve *Kar,* sanki hava durumu. Elbette ikisini de seviyorum. Arada bir Ame'yle telefonda konuşuyorum. Ama bir daha asla birlikte yaşamayı düşünmem. Onunla yaşamak tam bir cehennemdir. Bendeki yazarlık yeteneği, onunla birlikte bir hayat sürünce, yok olup gitti. Açık söylüyorum. Ama yeteneğimin

körelmesiyle kendime geldim. Kar küreme. Senin dediğin kültürel kar küreme işi. Güzel bir tabir. Şey... neden bahsediyorduk?"

"Bana güvenilip güvenilmeyeceğinden."

"Ah, evet. Ben Yuki'nin sezgilerine güvenirim. Yuki sana güveniyor. Bu yüzden ben de sana güveniyorum. Sen de bana güvenebilirsin. Ben kötü biri sayılmam. Bazen saçma sapan şeyler yazarım ama kötü biri değilimdir" dedi ve yine öksürüp yere tükürdü. "Ne dersin, bu işi yapar mısın? Yuki'ye bakar mısın? Dediğini anladım: Bu kesinlikle anne babanın yapması gereken bir şey. Ama kızım sıra dışı biri. Az önce de dediğim gibi benim elimden bir şey gelmiyor. Senden başkası da yok güvenebileceğim."

Bardağımın dibinde kalan köpüğe baktım bir süre. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tuhaf bir aileyle karşı karşı-yaydım. Üç tuhaf insan ve Cuma. Uzaydaki Robinson ailesi gibi.

"Onunla ara sıra görüşebilirim" dedim. "Ancak her gün gö-rüşemem. Hem yapacak işlerim var hem de görev icabı biriyle görüşmekten hoşlanmam. Görüşmek istediğimde görüşürüm sadece. Bunun için de ücret istemem, onunla arkadaş olarak görüştüğüm için masrafları ben karşılarım. Bu şartlarda kabul eder misiniz? Ben de onu seviyorum, onunla görüşmekten de keyif alıyorum. Ama sorumluluk kabul etmem. Böylesi size de uyar mı? Onun yaşayacaklarından neticede siz sorumlu olacaksınız. Bunu garanti etmek için de sizden para alamam."

Hiraku Makimura birkaç kez başını sallayarak onayladı. Golf oynamakla vücuttaki sarkmalar geçmez. Çok daha köklü bir yaşam tarzı değişikliği gerekir. Ama o bunu yapacak halde değildi. Yapabilse çok önceden yapardı.

"Söylediklerini çok iyi anlıyorum, dediğin her şey mantıklı" dedi. "Sana sorumluluk yüklemeye çalışmıyorum. Kendini sorumlu hissetmene gerek yok. Senden başka bir seçeneğimiz olmadığı için başımı eğip bir ricada bulundum. Sorumluluk vermek değildi kastettiğim. Ücret durumunu sonra tekrar düşünürüz. Ben borcuna sadık biriyimdir. Bunu hiç unutma. Ama şimdilik senin dediğin gibi yapalım. Sana bırakıyorum. İstediğin gibi olsun. Para gerekirse benimle ya da Ame'yle irtibata geçebilirsin. İkimiz de para konusunda rahatız. Hiç çekinme."

Bir şey demedim.

"Gördüğüm kadarıyla epey inatçı birisin" dedi.

"İnatçı değilim. Kendime ait bir düşünme sistemim var sadece."

"Sistem" dedi. Sonra yine kulakmemesini ovuşturdu. "O dediğin şey artık pek bir anlam taşımıyor. Tıpkı el yapımı vakum tüplü hoparlörler gibi. Böyle bir hoparlörü yapmak için zaman harcayana kadar bir müzik mağazasından satın almak hem çok daha ucuza gelir hem de daha iyi ses elde edilir. Bozulursa tamirci çağırırsın. Eskiyince yenisiyle değiştirirsin. Düşünme sistemine sahip olma dönemi değil bu. Onun değerli olduğu dönemler de elbette oldu. Ama şimdi farklı. Her şey parayla alınabiliyor. Düşünme sistemi de öyle. Uygun olanı satın alıp fişe sokman yeter. Basit. Aldığın gün hemen kullanmaya da başlayabilirsin. A'yı B'ye sokman yeterli. Anında çalışır. Eskirse yenisiyle değiştirirsin. Sistem denen şeye takılırsan çağın gerisinde kalırsın. Küçük dönüşler yapamazsın. Binleriyle çarpışır durursun."

"Gelişmiş kapitalist düzen" diye özetledim.

"Öyle" dedi Hiraku Makimura. Sonra yine sessizliğe gömüldü.

Etraf iyice kararmıştı. Yakınlarda bir köpek asabi bir şekilde havlıyordu. Birisi beceriksizce Mozart'ın piyano sonatını çalmaya uğraşıyordu. Hiraku Makimura verandada yere oturup kollannı kavuşturdu, derin derin düşünürken birasından içti. Tokyo'ya döndüğümden beri tuhaf insanlarla karşılaşıp duruyordum. Gotanda, iki VIP eskort (biri öldü), iki sert dedektif, Hiraku Makimura ve Cuma. Karanlık bahçeye dalgın dalgın bakarken köpeğin ve piyanonun sesine kulak kabartınca, gerçeklik giderek çözülmeye başladı sanki ve ben de karanlığın içinde erimiş, yutulup gitmişim gibi hissettim. Her şey gerçek şeklini kaybedip anlamını yitiriyor, kaosun içinde kayboluyordu. Kiki'nin sırtını okşayan Gotanda'nın zarif elleri de, kar yağan Sapporo caddeleri de, "Gu guuk" diyen Keçi Kız Mey de, dedektifin pat pat diye avuç içine vurduğu plastik cetvel de, karanlık koridorun sonunda beni bekleyen Koyun Adam da... Her şey eriyip bir oldu. Yoruldum mu, diye düşündüm. Hayır, yorulmamıştım. Sadece gerçeklik eriyip gitmişti. Eriyip bir kaos topu oluşturmuştu. Sanki bir tür kozmik

varlık gibi. Piyano çalıyor, köpek havlıyordu. Birisi bir şey diyordu. Birisi bana bir şey diyordu.

“Hey” diye laf attı Hiraku Makimura.

Başımı kaldırıp ona baktım.

“Sen o kadını tanıyor olabilir misin?” dedi. “Hani şu öldürülen kadını. Gazetede okudum. Otelde öldürülmüş. Kimliği belirlenememiş. Cüzdanından bir kartvizit çıkmış, o kartvizit sahibi olay hakkında sorgulanmış. Haberde senin adın geçiniyordu. Avukatın dediğine göre sen polis merkezinde hiçbir şey bilmiyorum demişsin, öyle çıkmışsın, ama bilmiyor olamazsın değil mi?”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum işte” dedi, eline alıp kılıç gibi öne uzattığı golf sopasına bakarken. “Öyle olduğunu hissediyorum. Bir şeyler gizlendiğinde hissederim. Doğal olarak. Seninle konuştukça o hisse kapıldım. Tek tek detaylara takılıyorsun ama büyük resme karşı fazla cömertsin. Öyle bir profil çıkıyor ortaya, ilginç bir kişiliğin var. Bu anlamda Yuki’ye benziyorsun. Yaşamaya devam etmek için ıstırap çekiyorsun. Başkasının seni anlaması zor. Ama düşersen bu ölümcül olabilir. Bu anlamda ikiniz benziyorsunuz. Bundan sonrası daha zor olacak. Polisler o kadar kolay vazgeçmezler. Bu sefer işler yolunda gitti ama bu bir sonraki sefer de iyi gideceği anlamına gelmez. Sistemin iyi ama ona böyle sımsıkı yapışırsan çok yara alırsın. Zaman değişti.”

“Yapıştığım falan yok” dedim. “Dans adımları gibi bir şey bu. Alışkanlık. Beden öğrenmiş bir şekilde. Müziği duyunca bedenim kendiliğinden hareket ediyor. Etrafımdakilerin değişmesinin önemi yok. Zaten çok zor bir dans olduğundan etrafı düşünemem. Başka şeyler düşünürsem yanlış adım atabilirim. Beceriksizlik olur bu, *trende* uygun olmaz.”

Hiraku Makimura yine sustu ve golf sopasına baktı.

“Tuhafsın” dedi. “Bana bir şeyleri çağrıştırıyorsun ama ne olduğunu çıkaramıyorum.”

“Ne acaba?” dedim. Neydi acaba? Picasso’nun “Hollanda Tarzı Vazo ve Üç Sakallı Şövalye”si gibi bir şey miydi?

“Seni sevdim ve sana güveniyorum. Senden Yuki’yle ilgilenmeni rica ediyorum. Bir gün bunun karşılığını mutlaka öderim. Borcuna sadık biriyimdir. Bunu biraz önce de demiştim, değil mi?”

“Evet.”

“Peki o halde” dedi Hiraku Makimura. Sonra golf sopasını verandanın duvarına yasladı. “Anlaştık.”

“Gazetede başka neler yazıyordu?” diye sordum.

“Başka bir şey yoktu. Jartiyerle boğulmuş. Birinci sınıf bir otelde, gözden ırak bir noktada, diye yazıyordu. Adı, kim olduğu hakkında hiçbir şey bilinmiyormuş. Araştırılıyormuş. Hepsi bu. Çok sık olan bir şey. Hemen unutulur.”

“Öyle olmalı” dedim.

“Ama unutmayan insanlar da var” dedi.

“Vardır muhtemelen” dedim.

Yuki saat yedide döndü. Sahilde gezindiğini söyledi. Ne yapıyoruz, yemeğe gidelim mi diye sordu Hiraku Makimura. Yuki başını hayır anlamında salladı. Karnım aç değil, eve döneceğim, dedi.

“Peki, istediğin zaman gel yine. Bu ay Japonya’dayım” dedi babası. Sonra bana oraya gittiğim için teşekkür etti. Rica ederim, dedim.

Uşak Cuma bizi kapıya kadar geçirdi. Bahçe içindeki otoparkta bir Cherokee cip ve Honda 750 CC arazi motosikleti vardı.

“îşin oldukça ağır olmalı” dedim Cuma’ya.

Cuma biraz düşündükten sonra “Çok kolay değil” dedi. “Alışıldık yazarlardan değildir. Hareketi seven biridir.”

“Ne aptalca” dedi Yuki kısık sesle.

Cuma da ben de onu duymamış gibi yaptık.

* * *

Subaru'ya biner binmez Yuki, kamım acıktı dedi. Sahil yolunda Hungry Tiger adlı restoranın önünde arabayı durdurdum. Biftek yedik. Ben alkolsüz bira içtim.

"Neler konuştunuz?" diye sordu Yuki pudingini yerken.

Gizleyecek bir şey olmadığından ona konuştuklarımızı özetledim.

"Tahmin etmiştim adamın öyle düşüneceğini" dedi yüzünü asıp. "Ee, peki sen ne dedin?"

"Kabul etmedim elbette. Hiç bana göre değil böyle bir şey. Hiç de normal bir konuşma değildi. Yine de seninle arada bir görüşmemiz iyi olur bence. İkimiz için de. Seninle aramızda sadece büyük bir yaş farkı yok, aynı zamanda yaşadığımız ortamlar, düşünce tarzımız, hislerimiz de çok farklı. Bunlara rağmen pek çok konuda anlaştığımızı düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Omuz silkti.

"Görüşmek istediğin zaman beni arayabilirsin. Görev icabı birbiriyle görüşmenin anlamı yok. İstediğimizde görüşürüz. Hiç kimseyle konuşmadığımız şeyleri birbirimize anlatır, sırlarımızı paylaşırız. Ne dersin? İyi olmaz mı sence?"

Biraz kararsız kaldıktan sonra, "Hı hı" dedi.

"Bazı şeyleri içine atarsan giderek daha da büyürler. Bir gün artık onları kontrol edemeyeceğin bir zaman gelir. Arada bir havanı boşaltmazsan, patlarsın. Pat diye! Anlıyor musun? O zaman da yaşamak daha da güçleşir. Bazı şeyleri tek başına yüklenmek acı verir. Bu senin için de geçerli, benim için de. Hiç kimseye söyleyemeyeceğin şeyler vardır, söylesen de seni anlamazlar. Ama sen ve ben, birbirimizi anlayabiliriz. Açık yüreklilikle konuşabiliriz."

Başıyla onayladı.

“Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Konuşmak istediğinde beni arayabilirsin. Bunun babanla görüşmüş olmamla bir ilgisi yok. Ayrıca anlayışlı ağabey ya da amca rolü oynama niyetinde de değilim. Biz bir anlamda eşitiz. Birbirimize yardım edebiliriz. Bunun için de arada bir görüşmek ikimize de iyi gelecektir.”

Bir şey demedi. Tatlısını bitirip üzerine lıkır lıkır su içti. Sonra da yan masadaki şişman ailenin kendinden geçmiş halde yemek yemelerini belli etmeden izledi. Anne, baba, kız ve bir küçük oğlan çocuğu. Hepsi de çok kiloluydu. Dirseğimi masaya dayamış kahvemi içerken Yuki’nin yüzünü izliyordum. Gerçekten de güzel bir kız diye düşündüm. Böyle gözlerimi ayırmadan ona bakarken sanki yüreğimin en derin yerine küçük bir taş atılmış gibi hissediyordum. Öylesi bir güzellikti. Yüreğimin içinde dolambaçlı tüneller karmaşık şekillerde kıvrılıp bükülüyordu, normalde en derindeki o yer ulaşılmazdı ama Yuki tam da oraya küçük bir taş atabilmişti. On beş yaşında olsaydım ona âşık olurdum diye düşündüm, belki yirminci defa. Gerçi on beş yaşındaki ben, onun neler hissettiğini anlayamazdı. Şimdi bir derece anlayabiliyordum. Ama ben artık otuz dört yaşındaydım, on üç yaşındaki bir kıza âşık olamazdım elbette. Olamazdı.

Sınıf arkadaşlarının ona eziyet etmelerini bir türlü anla-yamıyordum. Onlardan kat kat güzel olduğundan göze batıyordu herhalde. Dahası Yuki hiçbir zaman onlara yanaşmadığından ondan korkuyor olmalıydılar, bu yüzden de bir şekilde Yuki’ye eziyet ediyorlardı. Birlik olma hallerini Yuki’nin bozduğunu hissediyorlardı. Bu durum Gotanda’nınkinden farklıydı. Gotanda görüntüsünün başkaları üzerindeki etkisinin bilincindeydi ve bunu kendi yararına kullanabiliyordu. Onu kontrol edebiliyordu. Başkalarında korkuya neden olmuyordu. Varlığı o hiç farkında olmadan çok ihtişamlı bir hale geldiğinde bile yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir espri yapardı. Harika bir espri olması da gerekmezdi. Sadece hoş bir gülümsemeyle sıradan bir espri yapması yeterli olurdu. O böyle yaptığında da herkes gülümser ve iyi hissederdi. *İyi adam,* diye düşünürlerdi. Gotanda; sanırım iyi bir adamdı. Ama Yuki onun gibi değildi. Yuki kendine yetebilmek, tek başına yaşayabilmek için tüm gücünü harcıyordu. Etrafındaki insanların duygularını dikkate alan, buna özen

göstererek hareket eden biri değildi. Böyle olunca da başkalarını incitiyor, onlar üzerinden de kendini incitmiş oluyordu. Gotanda ile temel bir fark vardı aralarında. Zor bir yaşamı vardı. On üç yaşındaki bir kız için fazlasıyla zor bir yaşam. Hatta bir yetişkin için bile zordu.

Bundan sonra ne yapacağını öngöremiyordum. Her şey yolunda giderse, annesi gibi kendini ifade edebileceği bir yöntem bulabilir, belki sanat alanında var olabilirdi. Hangi alanda olursa olsun yapardı; Yuki'nin buna gücü vardı, *aurası* da, yeteneği de vardı. Sıradan insanlardan farklıydı o. Kar küremek için uygun olmasa da.

Belki de on sekiz ya da on dokuz yaşına geldiğinde, artık normal bir genç kıza dönüşmüş olacaktı. Benzer örnekleri görmüştüm. On üç ya da on dört yaşında göz kamaştırıcı güzellikte olan kız çocukları gençliğe adım atınca azar azar o ışıltılarını kaybederlerdi. Dokunmaya bile kıyamayacağm o göz alıcılık gider, yerine sıkıcı bir hal geliverirdi. Sonra da "güzel ama akılda kalmayan" kızlara dönüşürlerdi. Ne var ki bu durum onlan mutlu etmeye yeterdi.

Yuki'nin nasıl bir gelişme göstereceğini elbette öngöremi-yordum. Her insanın kendine göre varacağı bir zirve noktası vardır. Oraya eriştikten sonra yokuş aşağı inmeye başlarsın. Bu düşüşün çaresi yoktur. Ve o zirve tam olarak neresidir, bunu kimse bilemez. îyi gidiyorum derken bir bakarsın düşüşe geçmişsin. Ne zaman olacağını kimse bilemez. Kimisi de on iki yaşında o zirveye ulaşır. Ondan sonra da artık sessiz sakin bir yaşam sürer. Ya da ölene dek zirveye doğru yükselmeye devam edersin. Bazıları zirvede ölür. Pek çok şair ve besteci, fırtınalı hayatlar sürer, hızlı bir yükselişten sonra da daha otuzuna varmadan ölür. Bir de Pablo Picasso gibiler vardır; sekseninden sonra bile güçlü resimler yapan, sonra da huzur içinde ölenler. Böyle şeyler önceden bilinmez.

Peki ya ben?

Benim zirve noktam? Öyle bir yere hiç varmamıştım. Geriye dönüp baktığımda sadece yaşamış olduğumu görüyordum.

Yaşamım biraz dalgalı geçmişti. Biraz inişli çıkışlı. Ama hepsi buydu. Neredeyse hiçbir şey yapmamıştım. Hiçbir şey doğmamıştı yaptıklarımdan.

Birilerini sevmiştim, birileri beni sevmişti. Ama geride hiçbir şey kalmamıştı. Son derece sade, özelliksiz bir manzara. Video oyununun içinde yürümek gibi bir his. Pac-Man gibi. Labirentteki noktalan çatır çutur yiyip ilerler ya hani. Benimse belli bir amacım bile yoktu. Ve bir gün ölecektim, kaçınılmazdı bu.

Sen *mutlu olamıyorsundur belki,* dedi Koyun Adam. *Dans edeceksin. Hem de iyi dans edeceksin, herkesi kendine hayran bırakacak kadar.*

Düşünmeyi bırakıp gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda Yuki'nin masanın karşısından bana baktığını gördüm.

"İyi misin?" dedi. "Dalıp gittin. Kötü bir şey mi söyledim?" Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, kötü bir şey söyle

medin."

"Hoş olmayan şeyler düşündün, değil mi?"

"Olabilir."

"Bu sık oluyor mu?"

"Bazen."

Yuki iç çekti ve bir süre masanın üzerinde kâğıt peçeteyi katlayıp durarak eğlendi. "Kendini çok yalnız hissettiğin oldu mu? Mesela gece yansı hoş olmayan şeyler düşündüğünde?"

"Elbette oldu" dedim.

"Şey, peki neden birdenbire hoş olmayan şeyler düşündün?"

"Çok güzel olduğun için olabilir" diye yanıtladım.

Yuki babasının yaptığı gibi boş bakışlarla bir süre yüzüme baktı. Sonra sessizce başını salladı. Hiçbir şey demedi.

Akşam yemeği hesabını Yuki ödedi. Babam çok para verdi, bunu bana bırak dedi. Sonra hesap pusulasını alıp kasaya gitti, cebinden beş, altı tane on bin yen çıkardı, içinden bir tanesiyle hesabı ödedi, para üstünü saymadan deri montu-nun cebine koydu.

“Adam para vermekle her şeyin düzeldiğini sanıyor” dedi. “Ne aptalca. Ama o sayede de bugün ben ısmarlıyorum. Ne de olsa biz eşitiz, değil mi? *Bir anlamda. Her* zaman sen ısmarlıyorsun, o yüzden çekinme.”

“Teşekkür ederim” dedim. “Ama söylemeden edemeyeceğim, bu tavrın klasik çıkma kurallarına aykın.”

“Öyle mi?”

“Yemek sonrası kızlar hesap pusulasını götürüp kasada ödemezler. Hesabı erkeğe ödetirler, kendileri ödeyecek olsalar bile sonra ona ödeme yaparlar. Genel adap böyledir. Erkeklik gururuna dokunur çünkü. Benim gururuma dokunmadı tabii. Çünkü ben maço değilim. Beni bir kenara bırakırsak, bu konuda hassas olan erkeklerin sayısı hiç de az değildir. Dünya hâlâ maçolarla dolu.”

“Ne aptalca” dedi. “Ben öyleleriyle çıkmam.”

“Bu da bir görüş tabii” dedim. Sonra otoparktaki Subaru’ya bindik. “İnsanlar mantıksızca âşık olabilir. Hatta istemeden. Aşk tam da böyle bir şeydir. Sutyen kullanacağın yaşa geldiğinde bunu o zaman anlarsın.”

“Zaten sutyenim var demiştim ya sana!" dedi eliyle var gücüyle omzuma vurarak. Az daha kırmızıya boyanmış çöp kutusuna çarpacaktım.

“Şaka yaptım” dedim arabayı durdurup. “Yetişkinler dünyasında şaka yapar ve güleriz. Bu çok saçma bir şaka da olabilir. Buna alışmalısın.”

“Hn” dedi.

“Hıı” dedim.

“Ne aptalca” dedi

“Ne aptalca” dedim.

“Taklidimi yapma” dedi.

Taklidini yapmayı bıraktım. Sonra arabayı park yerinden çıkardım.

“Araba kullanan birine asla vurmamaksın; bu şaka değil” dedim. “Bunu yaparsan adam arabayı bir yerlere çarpar ve ikiniz de ölebilirsiniz. Bu çıkmanın ikinci kuralıdır: *Ölmemek, yaşamaya devam etmek.”*

“Hıı” dedi.

* * *

Dönüş yolunda Yuki neredeyse hiç konuşmadı. Kendini koltuğa bırakmış, bir şeyler düşünüyordu. Arada bir uykuya dalar gibi oldu, gerçi uyuyor mu uyanık mı, arada büyük bir fark da yoktu. Müzik de dinlemiyordu. Tepkisini ölçmek için John Coltrane'nin *Ballads* kasetini çaldım ama Yuki hiç şikâyet etmedi. Müzik çaldığını bile fark etmiyor gibiydi. Coltrane'nin solosuna kısık sesle eşlik ederek arabayı sürdüm.

Gece Şonan'dan Tokyo'ya dönüş yolu sıkıcıydı. Gözlerimi öndeki arabanın arka lambalarından ayırmıyordum. Yuki'yle konuşacak özel bir şeyimiz yoktu. Otobana girince Yuki koltuğunda doğruldu ve sakız çiğnedi. Sonra bir sigara yaktı. Üç, dört nefes aldıktan sonra sigarayı pencereden dışarı attı. İkinciyi yakarsa ona kızmayı düşündüm ama yakmadı. Sezgileri kuvvetliydi. Ne düşündüğümü biliyordu, istediğinde bilme halini durdurmayı da biliyordu.

Akasaka'daki apartmanın önüne arabayı park ettim. "Geldik Prenses" dedim.

Sakızını ambalaj kâğıdına sarıp torpidonun üzerine koydu. Sonra cansız bir şekilde kapıyı açıp arabadan indi, çekip gitti. Ne hoşça kal dedi ne de kapıyı kapattı. Arkasına dönüp bakmadı da. Karmaşık ruh hallerine uygun bir yaştaydı. Ya da belki de sadece regli başlamıştı. Gerçi bu ancak Gotanda'nm oynadığı filmlerde olurdu. Kolay incinebilir, ruh hali karmaşık genç kız. Gotanda olsaydı benden çok daha kolay bir şekilde olayın üstesinden gelirdi. Karşısındaki Gotanda olsaydı Yuki bile ona âşık olabilirdi. Yoksa bu bir film olmazdı ki. Ve... Ah ah, yine Gotanda'yı düşünüyordum! Başımı salladım, yan koltuğa doğru uzanıp kapıyı kapattım. Güm! Sonra Freddie Hubbard'ın "Red Clay"ini dinleyerek eve döndüm.

* * *

Sabah uyandıktan sonra istasyona kadar yürüdüm, gazete aldım. Saat daha dokuz olmamıştı, işe giden insanlar Şibuya istasyonu önünde girdaba kapılmış gibi hareket ediyorlardı. Bahar gelmişti gelmesine ama yüzünde gülümseme olan insan sayısı bir elin parmaklarını bile geçmiyordu. Benim gülümseme sandığım şey kaslardaki gerilme de olabilirdi elbette. Büfeden iki gazete satın almıştım, Dunkin' Donuts'da çörek yiyip kahve içerek gazete okudum. Hiçbir gazetede Mey'le ilgili bir haber yoktu. Tokyo Disneyland'ın açılışı, Vietnam ile Kamboçya arasındaki savaş, Tokyo belediye başkanı seçimi, ortaokuldaki akran zorbalığı haberleri vardı. Akasaka'daki otelde güzel bir kadının boğularak öldürülmesine dair tek bir satır yoktu. Hiraku Makimura'nm da dediği gibi sıradan bir olaydı bu. Tokyo Disneyland'ın açılışıyla karşılaştırılmayacak kadar sıradan. Bir cinayet işlenmiş olsa da çok geçmeden unutulacaktı. Elbette unutmayanlar da olacaktı. Ben onlardan biriydim. Katil de onlardan biriydi. O iki dedektif de unutmayacaktı.

Sinemaya mı gitsem acaba diye düşündüm ve gazetenin film sayfasına baktım. *Karşılıksız Aşk* artık gösterimde değildi. Sonra Gotanda geldi aklıma. En azından ona Mey hakkında bilgi vermeliydim. Herhangi bir nedenle o da sorgulanırsa ve benim adımı verirse, başım belaya girerdi. Polis merkezinde yeniden alıkonma ihtimalinin düşüncesi bile başımı ağrıtmaya yetti.

Dunkin' Donuts'm pembe telefonunu kullanıp Gotanda'yı ev telefonundan aradım. Açan olmadı. Telefon telesekretere bağlandı. Önemli bir konuda konuşmak istiyorum, beni ara dedim. Sonra gazeteleri çöp kutusuna atıp eve döndüm. Yürürken Vietnam ile Kamboçya'nın neden savaştığını düşündüm. Cevabı bulamadım. Dünya ne karmaşık bir yerdi.

Biraz düzenleme yapayım dedim.

Yapmam gereken dağ kadar iş vardı. Hani gerçekçi davranmak, gerçek dünyayla doğrudan yüzleşmek zorunda olduğumuz günler vardır ya, işte bugün de onlardan biriydi.

Önce kirli gömleklerimi kuru temizlemeciye götürdüm, önceden bıraktıklarımı aldım. Sonra bankaya uğrayıp para çektim, telefon ve gaz faturalarını Ödedim. Kirayı yatırdım. Ayakkabı tamircisine uğrayıp ayakkabımın topuğunu yaptırdım. Çalar saat için pil, ayrıca altı boş kaset aldım. Sonra daireme dönüp FEN dinleyerek etrafı toparladım. Küveti bir güzel temizledim, içindeki her şeyi çıkardıktan sonra buzdolabını temizledim, yiyecekleri gözden geçirip yerlerine yerleştirdim. Gaz ocağını sildim, havalandırmanın filtresini temizledim, yerleri, camlan sildim, çöpleri topladım. Çarşafı ve yastık kılıfını değiştirdim. Elektrikli süpürgeyle etrafı süpürdüm. Tüm bunları yapmak iki saatimi aldı. Styx'in "Mr. Roboto" şarkısına eşlik ederek toz alıyordum ki telefon çaldı. Arayan Gotanda'ydı.

"Buluşup konuşalım mı? Telefonda söz edilemeyecek kadar kötü bir konu."

"Olur. Acelesi var mı? Şimdi küçük bir işim var da. Filmle televizyon program çekimleri üst üste geldi, iki, üç gün sonra rahatlanm."

"Yoğun zamanında aradığım için kusura bakma ama biri öldürüldü" dedim, "ikimizin de tanıdığı biri ve polisler olayın peşinde."

Susup kaldı. Sakin ve anlamlı bir suskunluktu bu. Şimdiye dek susmanın sadece sessizlik olduğunu sanırdım. Ama Gotanda'mn suskunluğu öyle değildi. Gotanda'nınki onun tüm özelliklerini taşıyan bir suskunluktu; şık, *cool* ve zekice bir suskunluk. Tuhaf bir söylem olacak ama sanki kulak kabartsamz zihninin çalışmasından çıkan sesi işitebilirdiniz. "Anladım. Bu akşam görüşelim o halde. Çok geç olması senin için sorun olmazsa."

"Sorun olmaz."

"Saat bir ya da ikide ararım. Üzgünüm ama öncesinde hiç boşluğum yok."

"Olur, sorun değil. Uyumadan beklerim."

Telefonu kapattıktan sonra cümle cümle konuşmamızı hatırladım.

Ama biri öldürüldü. İkimizin de tanıdığı biri ve polisler olayın peşinde.

Sanki polisiye bir film repliği gibiydi. Gotanda işe karışınca her şey adeta film sahnesine dönüşmüştü. Gerçekliğin azar azar eksildiğini hissettim. Sanki ben de bana verilmiş rolü oynuyordum. Sanırım Gotanda'mn böyle bir *aurası* vardı. Gotanda'yı güneş gözlüğü takmış, trençkotunun yakasını kaldırmış halde Maserati'sinde hayal ettim. Çekiciydi. Rad-yal lastik reklamındaki adam gibi. Başımı salladım ve kalan yerleri *sildim. Bugün* gerçekçi olma günüydü.

♦ ♦ ♦

Akşamüstü beşte Haracuku'da gezindim, Takeşita Caddesindeki dükkânlarda Elvis Presley'in rozetini aradım. Bulması o kadar kolay olmadı. Kiss, Journey, Iron Maiden, AC/ DC, Motorhead, Michael Jackson, Prince; hepsininki vardı ama Elvis'inki yoktu. Nihayet üçüncü dükkânda üzerinde "ELVIS THE KING" yazanlardan bulup bir tane satın aldım. Dükkândaki görevliye şaka olsun diye, Sly & the Family Stone rozeti var mı diye sordum. Kendisi de irice bir rozet takmış, on yedi ya da on sekiz yaşındaki görevli çocuk boş boş baktı yüzüme.

"O da ne? Hiç duymadım. New Wave ya da Punk grubu falan mı?"

"Eh öyle bir şey."

"Son günlerde o kadar yeni grup var ki. Gerçekten. Şaka gibi" dedi. "Hepsini takip edemiyorum."

"Kesinlikle" diyerek hemfikir olduğumu belirttim.

Sonra Tsuruoka'da bira içip *tempura* yedim. Saatler geçti, akşam oldu. Gün doğumu, gün batımı. Pac-Man misali amaçsızca noktalan yemeye devam ettim. Hiçbir şeyin ilerlemediğini hissediyordum. Hiçbir şeye yaklaşamıyordum. Orta noktaya geldiğimde çizgilerin sayısı da artıyordu. Sonra sevgili Kiki'ye bağlanan çizgi pıt diye kopuyordu. Labirentlerin içine giriyordum. Zamanımı ve gücümü asıl şov öncesindeki ara gösterilerde boşa harcadığımı hissediyordum. Peki ama asıl şov ne zaman başlayacaktı? Gerçekten de asıl şov diye bir şey olacak mıydı?

Gece yarısına dek yapacak başka bir şeyim olmadığından saat yedide Şibuya'daki sinemada Paul Newman'm oynadığı *Hüküm* adlı filmi izledim. Fena değildi. İzlerken başka şeyler düşününce filmi de parça parça izlemiş oldum. Sanki bir an gelecek perdede Kiki'nin çıplak sırtını görecektim, onu düşünmeden edemiyordum. *Kiki, benden ne istiyorsun?*

Filmden pek bir şey anlamadım, bitince sinemadan çıktım. Biraz yürüdüm, arada gittiğim bir barda kuruyemiş yiyip iki kadeh votka gimlet içtim. Saat onu biraz geçe eve döndüm, kitap okuyarak Gotanda'dan telefon gelmesini bekledim. Arada bir gözüm telefona gitti. Sanki telefon da bana bakıyordu. Deliriyordum galiba!

Kitabı bırakıp yatağa uzandım, toprağa gömdüğüm kedim Sardalya geldi aklıma. Artık geriye sadece kemikleri kalmış olmalıydı. Toprağın altı sessizdir. Kemikler de sessizdir. Dedektif, kemik beyaz ve güzeldir diyor. Sonra *susuyor.* Kedimi korulukta kendim gömdüm. Seiyu market kesekâğıdıyla.

Sessizlik.

Üzerime bir uyuşukluk çökmüş, su gibi sessizce odayı doldurmuştu. Kendime gelmek için banyoya gittim, "Red Clay"i ıslıkla çalarken duş aldım, mutfakta ayak üstü bir bira içtim. Sonra gözlerimi kapatıp İspanyolca birden ona kadar saydım ve yüksek sesle "Son" diyerek ellerimi birbirine vurdum. Uyuşukluk rüzgârla uçup gitmiş gibi kayboldu. Bu benim şans tılsımımdı. Tek başına yaşayan insanlar farkında olmadan pek çok yetenek edinirler. Aksi halde yaşamayı sürdüremezler.

26

Gotanda'dan telefon geldiğinde saat yanm olmuştu.

"Geç oldu ama bana gelir misin?" dedi. "Evimin yerini ha-tırlıyorsundur, değil mi?"

Hatırlıyorum, dedim.

“Çok meşguldüm, ancak vakit bulabildim. Arabada konuşuruz. Senin arabanda konuşalım, böylece şoför konuşulanları duymaz.”

“Olur, tabii ki” dedim. “Şimdi çıkıyorum. Tahminim, yirmi dakikaya gelmiş olurum.”

“Peki, görüşmek üzere” deyip telefonu kapattı.

Yakındaki otoparktan Subaru’yu çıkardım, Gotanda’nın Azabu’daki apartmanının önüne gittim. On beş dakika bile sürmemişti varmam. Girişte üzerinde “Gotanda” yazan zile basınca hemen aşağıya indi. “Geç kaldığım için kusura bakma. Çok yoğun bir gündü. Hatta feci bir gündü” dedi. “Yokohama’ya gitmem gerekiyor. Yarın sabah erkenden film çekimi var. Çekime kadar birazcık uyumalıyım. Otelde rezervasyon yaptırdım.”

“O halde Yokohama’ya götüreyim seni” dedim. “O arada da konuşuruz. Zaman kazanmış olursun.”

“Çok iyi olur” dedi.

Gotanda Subaru’ya binince, garipser gibi arabanın içine baktı.

“Çok rahatmış” dedi.

“Onunla yüreklerimiz uyuşuyor” dedim.

“Hı hı” dedi.

Gotanda’nın trençkot giymiş olmasına şaşırmıştım. Gerçekten de çok yakışmıştı. Güneş gözlüğü yoktu. Onun yerine normal, numaralı gözlük takmıştı. Bu gözlük de ona çok ya-kışmıştı. Çok zeki görünüyordu. Gece yarısı boş caddelerden üçüncü Tokyo-Yokohama otoyol girişine doğru sürdüm.

Torpidonun üzerinde duran Beach Boys kasedini eline aldı, bir süre kasete baktı.

“Uzun zaman olmuş” dedi. “Eskiden çok dinlerdim. Ortaokuldayken. Beach Boys’un, nasıl demeli, çok özel bir sesi vardı. Yakın ve tatlı. Bu sesi

duyunca sanki güneş her zaman parlıyor, deniz güzel kokuyor ve yanındaki güzel kız uzanmış güneşleniyor gibidir. Onların şarkıları böyle bir dünyanın gerçekten var olduğunu hissettiriyordu insana. Herkesin hep genç kaldığı, her şeyin her zaman parıldadığı efsanevi bir dünyanın. Sonsuz gençlik. Peri masah."

"Öyle" dedim. Sonra başımla onayladım. "Tam da dediğin gibiydi, kesinlikle."

Kaseti ağırlığını ölçer gibi avucunda tutuyordu.

"Ne var ki gençlik sonsuza kadar sürmez. Herkes yaşlanır. Dünya değişir. Bir gün gelir ve efsaneler de ölür. Hiçbir şey sonsuza dek var olmaz."

"Aynen dediğin gibi."

"Good Vibrations albümünden sonra Beach Boys dinlemedim. Nedense onları dinleme isteğim geçivermişti. Daha sert grupları dinlemeye başladım. Cream, Who, Led Zeppelin, Jimmy Hendrix. Artık *hard rock* dönemiydi. 'Surfer Girl' peri masah gibiydi. Hiç de fena değildi."

"Hiç de fena değildi" dedim. "Ama Beach Boys, *Good Vibrations* albümünden sonra da hiç fena değildi bence. Dinlemeye değerdi. *20/20, Wild Honey* ve *Holland, Surfs Up* da iyi albümlerdi. Ilk zamanlarındaki kadar parlak değildiler, içe-

rik olarak da birbirinden farklı albümlerdi. Ama bu albümlerde de güçlü bir coşku vardı. Derken Brian Wilson gitgide akıl sağlığını kaybetmeye başladı, nihayetinde de artık gruba katkı sağlayamaz hale geldi, buna rağmen diğerleri güçlerini birleştirip varlıklarını sürdürmeye çalıştılar; bu gayretleri tüm parçalarda hissedilir. Fakat çağa ayak uyduramadı-lar. Aynen senin dediğin gibi. Hiç de fena değildiler aslında."

"Bir ara dinleyeyim" dedi.

"Kesinlikle beğenmeyeceksin" dedim.

Kasedi teybe koydum. “Fun, Fun, Fun” çaldı. Gotanda bir süre ıslıkla şarkıya eşlik etti.

“Özlemişim” dedi. “İnanabiliyor musun, bu parçanın popüler oluşunun üzerinden yirmi yıl geçmiş.”

“Daha dünmüş gibi hatırlıyorum” dedim.

Gotanda bir süre kararsız kalmış gibi yüzüme baktı. Sonra gülümsedi. “Arada bir anlaşılması zor şakalar yapıyorsun” dedi.

“Pek kimse anlamıyor” dedim. “Şaka yaptığımda genelde gerçek sanılıyor. Ne berbat bir dünya. Tek bir şaka bile yapamıyorum.”

“Ama kesinlikle benim şakalarımdan çok daha iyi şakaların” dedi gülerek. “Bizim sektörde hazır yemek kutusu içine oyuncak köpek koymak birinci sınıf şaka sanılıyor.”

“Gerçek bir köpek koyarsan o zaman birinci sınıf şaka olur.”

“Gerçekten.”

Sonra bir süre hiç konuşmadan Beach Boys şarkılarını dinledik. “California Girls,” “409,” “Catch a Wave,” hepsi de geçmişin masum şarkılarıydı. Yağmur çiseliyordu. Silecekleri bir kez çalıştırıp durdurdum, sonra yine çalıştırdım. Öylesine ince bir yağmurdu. Yumuşacık bahar yağmuru

“Ortaokul günleriyle ilgili ne hatırlıyorsun?” diye sordu Gotanda.

“Utanç verici iğrenç hallerimi!” dedim.

“Başka?”

Bir süre düşündüm. “Senin fen dersinde gaz ibiğini yakışını hatırlıyorum.”

“O niye?” dedi garipseyerek.

“Yakışın, nasıl desem ki, çok havalıydı. Senin onu yakışın tüm insanlık tarihinde hep hatırlanacak harika bir hareket gibi görünürdü.”

“Amma abarttın” dedi gülerek. “Ama ne demek istediğini anlıyorum. Demek istediğin... *Şov.* Bunu hep söylerlerdi bana. Eskiden beni üzerdi duymak. Çünkü *şov* yapma gibi bir niyetim kesinlikle olmazdı. Ama yapıyormuşum demek ki. Doğal bir şekilde. Küçüklüğümden beri herkesin gözü üzerimdeydi. Bakışları hep üzerimde hissederdim. Ne yaparsam yapayım içinde az çok *şov* vardı. Bu üzerime yapışmıştı sanki. Kısacası, rol yapıyordum. Bu yüzden de aktör olduğumda rahatladım. Artık açık açık rol yapabilecektim” dedi dizlerinin üzerinde iki elini birleştirip. Sonra bir süre birleştirdiği ellerine baktı. “Ama kötü biri de değilim. Gerçekten; nasıl desem, özümde yani. O kadar kötü biri değilim. Dürüst olmaya çalışıyorum, hatta kolay incinen biriyim. Yüzünde sürekli bir maskeyle yaşayanlardan değilim.”

“Elbette” dedim. “Ben o anlamda dememiştim. Demek istediğim yalnızca senin gaz ibiğini yakışının ne kadar havalı olduğuydu. Bir daha görmek isteyecek kadar.”

Keyifle güldü, gözlüğünü çıkarıp mendille sildi. Gözlüğünü silişi bile çok çekiciydi. “Olur, bir dahaki görüşmemizde yapayım bari” dedi. “Gaz ibiği ve kibriti hazır edeyim.”

“Olur da izlerken bayılırsam diye ben de yastık getireyim” dedim.

“îyi fikir” dedi. Kıs kıs güldükten sonra yeniden gözlüğünü taktı. Biraz düşündükten sonra oto teybin sesini biraz kıstı. “Şu sözünü ettiğin öldürülen kadını konuşalım istersen.”

“Mey” dedim sileceklerden gözümü ayırmadan. “O öldü. Öldürüldü. Akasaka’daki bir otelde jartiyerle boğulmuş. Katili bilinmiyor.”

Gotanda bir süre suratıma boş boş baktı. Dediğimi idrak etmesi için üç, dört saniye geçmesi gerekti. Söylediğimi kavrayınca da yüzünü buruşturdu. Büyük bir depremde pencere çerçevesinde oluşan bükülme gibiydi yüzündeki buruşma. Yan gözle yüzündeki ifadenin nasıl değiştiğine bakıyordum. Gerçekten de şok geçiriyor gibiydi.

“Hangi gün öldürülmüş?” diye sordu.

Ona gününü söyledim. Gotanda kendini toplamak ister gibi bir süre suskun kaldı.

“Çok feci” dedi. Sonra birkaç kez başım salladı. “Bu çok feci. Ne diye öldürdüler ki? îyi bir kızdı o. Dahası...” dedikten sonra birkaç kez daha başını salladı.

“îyi bir kızdı” dedi. “Peri masallarındaki gibi.”

Sonra derin bir iç çekip kendini bıraktı. Yorgunluk tüm şiddetiyle yüzüne vurdu. Kendini daha fazla tutamamıştı. Öncesinde yorgunluğunu bedeninin gözle görülmeyen bir yerinde saklamıştı sanki. Tuhaf bir adamdı; yorgunluğunu gizleyebiliyordu. Gotanda bu yorgun haliyle her zamankinden yaşlı göründü gözüme. Yine de, yorgun haliyle bile, çekiciydi. Yorgunluk bile onun üzerinde yaşamın aksesuarlarından biri gibiydi. Elbette böyle söylemek ona haksızlıktı. O da her insan gibi yorulup incinebilirdi. Bunu hissedebiliyordum. Ama ne yaparsa yapsın neticede hep çekici görünüyordu. Dokunduğu her şeyi altına dönüştüren efsanevi kral gibiydi.

“Sabaha dek üçümüz keyifle sohbet ederdik” dedi Gotanda kısık sesle. “Ben, Mey ve Kiki. Eğlenceliydi. Birbirimize yakın hissederdik. Peri masalı diyorum ya. Peri masalları kolay kolay yaşanmaz. Bu yüzden bunu kaybetmemek için özen gösteriyordum. Ama hepsi birer birer yok olup gidiyor.”

Sonra ikimiz de sustuk. Ben önümdeki yolu izliyordum, o torpidonun üzerine bakıyordu. Silecekleri açıp kapattım. Be-ach Boys kısık sesle şarkı söylüyordu. Güneş, sörf yapmak ve araba yarışıyla ilgili şarkılarını.

"Öldürüldüğünden nasıl haberin oldu?” diye sordu Gotanda.

“Polis merkezinde sorgulandım” diye açıkladım. “Onda kartvizitim vardı. Geçen görüştüğümüzde vermiştim. Kiki’yle ilgili bir şey duyarsa bana haber vermesini istemiştim. Mey de kartvizitimi cüzdanının en dibine koymuş. Onu neden yanında taşıyordu acaba? Ama taşıyormuş işte. Ve onun kimliğini tespit etmek konusundaki yegâne ipucu da kartvizitimmiş. Bu yüzden de beni sorguya aldılar. Cesedinin fotoğraflarını gösterip onu

tanıyıp tanımadığımı sordular, iki sert dedektif sorguladı beni. Tanımıyorum, dedim. Yalan söyledim."

"Neden?"

"Neden mi? Senin çağırdığın iki eskort kızdan birinin o olduğunu mu söyleseydim? Bunu desem ne olurdu sanıyorsun? Hey, neyin var senin? Düşünsene biraz."

"Affedersin" dedi. "Kafam karıştı. Gereksiz bir soruydu. Anlıyorum. Peki sonra ne oldu?"

"Polisler bana inanmadı. Profesyonel olduklarından yalan kokusunu aldılar. Üç gün alıkoydular beni. Kanuna aykırı olmayacak, bedenimde iz kalmayacak şekilde eziyet ettiler bana. Çok fenaydı. Önceki tecrübemden farklıydı. Uyuyacak yer olmayınca kodeste yattım. Üzerimi kilitlemediler ama yine de kodes, kodestir, insanın içini karartır. Kendini güçsüz hissettirir."

"Anlıyorum. Ben de eskilerde iki hafta yatmıştım içeride. Tek kelime etmemiştim. Tamamen sessiz kalmıştım. Ama korkmuştum da. İki hafta boyunca bir kez olsun güneş yüzü görmedim. Bir daha dışarı çıkamayacağım sandım. Öyle bir his vermişti, insanı yere seren bir his. Bira kutusuyla et dövmek gibi bir şey. İnsan nasıl dize getirilir, iyi biliyorlar" dedi tırnaklarına bakarken. "Peki sen üç gün içeride tutulduğun halde bir şey demedin mi?"

"Normali de bu değil mi? 'Aslında var ya' diye başlayıp anlatacak halim yoktu ki. Öyle bir şey yapsam, asıl o zaman bırakmazlardı beni. Öyle bir yerde ağzından çıkan her şeyi sonuna dek savunmak zorunda kalırsın. Bu yüzden de ne olursa olsun sözüne sadık kalmalısın."

Gotanda'nın yüzü yine biraz buruştu. "Benim yüzümden oldu, özür dilerim. Mey'i seninle tanıştırdığım için geldi bunlar başına. Olayın içine çekilmiş oldun."

"Özür dilemeye gerek yok" dedim. "O ayrı bir şeydi. Hem ben de eğlendim o gün. Ve *bu da ayrı bir şey.* Onun ölümünden sen sorumlu değilsin."

“Orası öyle de beni korumak için polislere yalan söyledin. Adımı karıştırmamak için tek başına feci şeylere katlandın. Bunlar hep benim yüzümden oldu. Seni onunla tanıştıran bendim sonuçta.”

Kırmızı ışıkta beklerken gözlerinin içine bakarak benim için neyin önemli olduğunu açıkladım ona. “Boş ver artık bunları. Endişe etme. Özür dilemene gerek yok. Minnet duymana da gerek yok. Senin kendine göre bir konumun var; bunu anlıyorum. Sorun, benim onun kim olduğunu ortaya çıkarmamış olmam. Onun da bir kimliği var, dahası katilin yakalanmasını da istiyorum. Her şeyi anlatmak istedim polislere. Ama anlatamadım. Mey için üzülüyorum; adı bile ortaya çıkmamış oldu.”

Uzun bir süre gözleri kapalı halde düşüncelere daldı. Uyuyakaldığını düşündürecek kadar uzun bir zaman. Beach Boys kasedinin bir yüzü bitmişti, düğmeye basıp kaseti çıkardım. Birden sessizlik çöktü. Sadece arabanın tekerleklerinin ıslak asfaltın üzerinde giderken çıkardığı ses duyuluyordu. Gece yansıydı. “Ben polisleri aranm” dedi kısık sesle Gotanda gözlerini açıp. “Takma adla aranm. Me/in bağlı olduğu kulübün adını veririm. O zaman kim olduğunu anlarlar, ayrıca soruşturmaya da faydası olur.”

“Harika” dedim. “Gerçekten çok akıllısın. Nasıl da aklıma gelmedi bu yol. Böyle olunca polisler kulüpten haberdar olur. Mey öldürülmeden birkaç gün önce senin özellikle onu isteyerek evine çağırdığın anlaşılır. Doğal olarak da polisler seni merkeze çağırır. Bu durumda benim üç gün boyunca karakolda tutulduğumda susup senin sırrını korumamın ne anlamı olacak?”

Başıyla onayladı. “Haklısın. Hımm, kesinlikle bana bir şeyler oldu. Kafam karıştı.”

“Evet, kafan karışık” dedim “Böyle zamanlarda bir şey yapmamak daha iyidir. Öylece durursun ve her şey geçip gider. Zamanla. Otelde bir kadın boğularak öldürüldü, hepsi bu. Bu sık olan bir şeydir, senin sorumluluk hissetmeni gerektiren bir şey yok. Başını eğip sessiz kalabilirsin. Hiçbir şey yapmasan da olur. Gereksiz bir şeye kalkışırsan işler daha da karmaşık bir hal alır.”

Ses tonum aşırı soğuktu sanırım. Biraz fazla sert konuşmuştum. Ama benim de hislerini vardı; benim bile!

“Affedersin” dedim. “Seni suçlamıyorum. Ben de üzgünüm o kız için bir şey yapamadığımdan. Hepsi bu. Senin suçun yok.”

“Hayır, benim yüzümden oldu” dedi.

Sessizlik çok ağırlaşınca yeni bir kaset çıkardım. Ben E. King’in *Spanish Harlem* albümüydü. Yokohama şehir merkezine dek ikimiz de konuşmadık. Bu sessizliği paylaşırken Gotanda’ya o zamana dek hissetmediğim bir yakınlık duydum. Elimi sırtına koyup artık geçti, her şey yolunda demek istedim. Ama diyemedim. Bir kadın öldürülmüştü. Cesedi soğuktu. Benim gücümü aşan bir ağırlığı vardı bu gerçeğin.

“Kim öldürmüş olabilir?” dedi uzun bir süre sonra.

“Bilmem” dedim. “İşi gereği çok değişik insanlarla karşılaşıyordun Bir sürü şey yaşıyordun Yaşadıkları sadece peri masalı olmasa gerek.”

‘İyi de o eskort servisi kimliği belirsiz kişileri üye yapmaz ki. Ayrıca sağlam bir sistemleri vardır, araştırılırsa kiminle birlikte olduğu bulunur.”

“O sırada servis üzerinden çalışmıyordu anladığım, ek iş olarak almıştır. Her hâlükârda seçtiği kişi kötü biri çıkmış.”

“Ne yazık” dedi.

“O kız kendini peri masallarına fazla kaptırmıştı” dedim. “İmgeler dünyasına inanıyordu. Ama bu sonsuza dek süremez. Sürdürmek için kesin kurallar vardır. Fakat herkes o kurallara sıkı sıkıya bağlı kalmıyor. Yanlış bir kişiyi seçersen başına her türlü felaket gelebilir.”

“Tuhaftı zaten” dedi Gotanda. “Neden o kadar güzel ve akıllı bir kız fahişe olur ki? Tuhaf. Onun gibi bir kız daha iyi şartlarda yaşayabilirdi. îyi bir iş sahibi olabilirdi, zengin bir erkek bulabilirdi. Manken bile olabilirdi. Neden eskortluk yapıyordu acaba? İyi kazanıyordu sanırım. Ama parayla da pek

ilgisi yok gibiydi. Sanırım senin de dediğin gibi bir peri masalı yaşamak istiyordu.”

“Sanının” dedim. “Senin gibi işte. Aynı senin gibi. Aslında hepimiz gibi. Ama herkes bu isteği kendi tarzıyla ortaya koyar. Bu yüzden de farklılık ve yanlışlıklar doğar. Ve bazen insanlar ölür.”

New Grand Hotel’in önünde arabayı durdurdum.

“Bu gece sen de burada kalmaz mısın?” diye sordu. “Boş oda vardır. Oda servisinden içki ister birkaç tek atarız. Hemen uyuyabilecek gibi değilim.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Sonra içelim. Ben de çok yorgunum. Eve dönüp hiçbir şey düşünmeden uyumak istiyorum.”

“Anlıyorum” dedi. “Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler. Saçma sapan şeyler söyleyip durdum değil mi?”

“Sen de yorgunsun” dedim. “Ölmüş bir kişinin ardından acele hareket etmeye gerek yok. Ne de olsa o artık hep ölü olarak kalacak. Biraz kendine gelince sakince düşün. Dediklerimi anlıyor musun? Sorumluluk hissetsen de, başka şeyler hissetsen de onu geri getiremezsin.”

Gotanda başıyla onayladı. “Dediklerini çok iyi anlıyorum.”

“îyi geceler” dedim.

“Her şey için teşekkürler” dedi.

“Sonraki görüşmemizde gaz ibiği yakarsan, bu teşekkür yerine geçer.”

Gülümseyerek arabadan iniyordu ki birden aklına bir şey gelmiş gibi durup yüzüme baktı.

“Sana tuhaf gelecek ama benim senden başka arkadaş diyebileceğim kimsem yok. Yirmi yıl sonra yeniden görüştük ve bu daha ikinci görüşmemiz oysa. Ne tuhaf.”

Bunları dedikten sonra gitti. Trençkotunun yakasını kaldırarak ince bahar yağmuru altında New Grand Hotel'e girdi. *Casablanca* filmindeki gibi diye düşündüm. Güzel bir arkadaşlığın başlangıcı...

Ben de ona karşı aynı şekilde hissediyordum. Bu yüzden onun demek istediğini gayet iyi anlıyordum. Şu anda benim de çevremde ondan başka arkadaş olarak nitelendirebilece-ğim kimse yoktu. Ve bu, bence de tuhaftı. *Casablanca* filminde gibiydik ve bunun nedeni Gotanda değildi.

t

Sly & the Family Stone dinlerken şarkıya eşlik edip direksiyona pat pat vurarak Tokyo'ya döndüm. Epeydir dinlemediğim bir parçaydı: "Everyday people."

I am no better and neither are you We are the same whatever we do Oh sha sha.

Yağmur sessizce, usulca yağmaya devam etti. Gece yansı bitkilere yeni sürgün verdirecek, nazik, yumuşak yağmur. "Kesinlikle ölmüş, fena halde ölü" dedim kendi kendime. Sonra da, o otelde kalıp Gotanda ile içmeliydim diye düşündüm. Gotanda ile dört ortak noktamız vardı, ilki, aynı fen dersini almıştık. İkincisi, ikimiz de boşanmıştık ve halen bekardık. Sonra, ikimiz de Kiki'yle yatmıştık. Dördüncüsü, ikimiz de Mey'le yatmıştık. Ve Mey ölmüştü. Kesinlikle ölmüştü. Bir tek atabilirdim. Gotanda'ya eşlik edebilirdim. Nasıl olsa boştum, ertesi gün yapacak bir şeyim yoktu. Beni ne durdurmuştu acaba? Sanınm içinde bulunduğumuz durumu filmdeki bir sahne gibi görmekten hoşlanmamıştım; vardığım netice buydu. Zavallı Gotanda diye düşündüm. Fazlasıyla çekici biriydi. Ve bu onun suçu değildi; sanınm.

Şibuya'daki evime dönünce panjurlann arasından otobanı izlerken viski içtim. Saat dörde doğru uykum geldi ve yatıp uyudum.

Bir hafta geçti. Bahar iyiden iyiye gelmiş, toprağı sertleştirmiş, bir adım bile geri atmamıştı. Mart ayından nasıl da farklıydı. Kirazçiçekleri açmış, sonra bir gece yağan yağmurla hepsi dökülmüştü. Seçimler sona ermiş, yeni okul dönemi başlamıştı. Tokyo Disneyland açılmıştı. Bjom Borg emekli olmuştu. Radyo Top Ten listesinde birinci sıraya Michael Jackson yerleşmişti. Ölülerse ölü olarak kalmaya devam etmişlerdi.

Benim içinse bomboş geçen bir hafta olmuştu.

Amaçsızca gelip geçen günler. O hafta iki kez havuzda yüzdüm. Berbere gittim. Arada bir gazete alıp okudum ama Mey'le ilgili hiçbir habere rastlamadım. Kimliği hâlâ belirlenememişti herhalde. Şibuya istasyonu

önündeki büfeden aldığım gazeteyi Dunkin' Donuts'da okuduktan sonra çöp kutusuna atıyordum. Kayda değer bir haber yoktu.

O hafta salı ve perşembe günü Yuki'yle görüştüm, yemek yedik. Sonraki pazartesi müzik dinleyerek arabayla uzaklara gittik. Onunla vakit geçirmek keyifliydi. Ortak yönlerimiz vardı. İkimiz de *boştuk.* Annesi henüz Japonya'ya dönmemişti. Benimle görüşmediği zamanlarda, pazar günleri haricinde, gündüzleri dışan çıkmadığını söyledi. Dışarı çıkarsa okul kaçağı öğrencilerin peşindeki görevlilerin onu yakalayacağından korkuyordu.

"Sonraki görüşmemizde Disneyland'a gidelim mi?" diye sordum.

"Oraya gidip de ne yapacağız ki? Bir şey yok orada" dedi yüzünü buruşturup. "Öyle yerleri hiç sevmem."

"Öyle tatlı, cici, özellikle çocuklar için yapılmış ticari amaçlı yerler sana çekici gelmiyor demek."

"Evet, sevmiyorum."

"Ama sürekli evde oturman da sağlığın için iyi değil."

"O zaman Hawaii'ye gidelim" dedi.

"Hawaii mi?" dedim şaşırarak.

"Annemden telefon geldi, kısa bir süre için Hawaii'ye gidebileceğimi söyledi. O şimdi Hawaii'de. Fotoğraf çekiminde. Beni bir başına bıraktığı için birden endişeleneceği tuttu herhalde. Telefon etti. Ben Japonya'ya dönemiyorum henüz, sen de okula gitmiyorsun. Hawaii'ye gelsen nasıl olur dedi, istersen sen de benimle gelebilirmişsin, masrafları annem karşılayacakmış. Ben tek başına nasıl gideyim? Bir hafta kalıp döneriz. Orada çok eğleniriz."

Güldüm. "Disneyland ile Hawaii'nin ne farkı var?"

"Hawaii'de okuldan kaçan çocukları yakalayan görevliler yok en azından" dedi.

“Şey, fena fikir değil” dedim.

“O zaman birlikte gidiyor muyuz?”

Bir süre bunun üzerine düşündüm. Nihayetinde Hawaii’ye gitmenin iyi bir fikir olabileceğine karar verdim. Bir şekilde Tokyo’dan uzaklaşmak, farklı bir ortamda olmak istiyordum. Tokyo’da tıkılıp kalmıştım. Aklıma yapacak hiç iyi bir şey gelmiyordu, ipleri koparmıştım ve tutunacağım yeni bir ip de gelecek gibi görünmüyordu. Yanlış bir yerde yanlış şeylerle uğraşıyormuşum gibi hissediyordum. Ne yaparsam yapayım bedenim kabul etmiyordu sanki. Yanlış şeyleri satın almaya, yiyip durmaya devam ediyormuşum gibi karanlık bir ruh hali içindeydim. Sonra ölüler, kesinlikle, fena halde ölü olarak kalmaya devam ediyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla yorulmuştum. Polis merkezinde tutulduğum o üç günün yorgunluğunu da henüz üzerimden atamamıştım.

Eskiden bir kez gitmiştim Hawaii’ye, bir günlüğüne. Iş için Los Angeles’a giderken uçağın motoru arızalanmış ve Hawaii’ye inmek zorunda kalmıştık, Honolulu’da bir gece konaklamıştık. Uçak şirketinin ayarladığı otelin dükkânında güneş gözlüğü ve mayo satın almış, bir gün boyunca plajda uzanıp vakit geçirmiştim. Harika bir gündü. Hawaii’ye gitmek hiç de fena bir fikir değildi.

Orada bir hafta boyunca bolca yüzer, kokteyller içer sonra geri dönerdim. Yorgunluğumu da atmış olurdum. Hatta mutlu bile olabilirdim. Bronzlaşırdım da. Belki bakış açımı değiştirince düşüncelerim de değişirdi. Belki de neticede, *Evet, hiç de fena fikir değilmiş,* diye düşünecektim.

“Hiç de fena fikir değil” dedim.

“O zaman anlaştık. Haydi uçak bileti almaya gidelim.”

Önce ondan babasının telefon numarasını öğrendim ve Hi-raku Makimura’yı aradım. Telefona uşak Cuma çıktı. Adımı söyleyince nazik bir şekilde telefonu iletti.

Hiraku Makimura’ya durumu izah ettim. Yuki’yi Hawaii’ye götürmemde bir sakınca var mı diye sordum. Daha iyisini dileyemezdim, dedi.

‘‘Yurt dışına çıkıp biraz dinlenmek sana da iyi gelir” dedi. “Kar küreme yapan işçilerin de dinlenmesi gerekir. Seni polislerden de uzak tutar. O olay henüz kapanmadı değil mi? O iki dedektif yine sana gelecektir, mutlaka.”

“Belki de” dedim.

“Para konusunu dert etme. İstediğin gibi gidip gel” dedi. Bu adamla her konuştuğumda konu paraya geliyordu. Gerçekçi biriydi.

“Çok uzun kalamam. En fazla bir haftalığına gidebilirim” dedim. “Yapmam gereken şeyler var.”

“Nasıl istersen, istediğin gibi olsun” dedi Hiraku Makimu-ra. “Ne zaman gidiyorsunuz? Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi bence. Tatil böyle bir şeydir zaten. Aklına düşünce hemen çıkmalısın, işin kuralı budur. Fazla eşya almana da gerek yok. Sibirya’ya gitmiyorsunuz ya. Gerekenleri oradan alırsın. Orada her şey satılıyor. O halde, iki gün sonrasına bilet alıyorum, ne dersin?”

“Olur, ancak kendi biletimi kendim alacağım. Bu yüzden...”

“Saçma sapan şeyler söyleme bana. Yaptığım işten ötürü uygun fiyata uçak bileti alabiliyorum. Hemen iyi yerler bulabilirim. O kısmı bana bırak sen. Herkesin kendine özgü yetenekleri vardır. Gereksiz şeyler söyleyip durma. Yok, benim sistemim şöyle böyle deme. Oteli de ben ayarlayacağım, iki oda. Sen ve Yuki için. Ne dersin? Mutfağı da olsun mu?”

“Evet, yemek yapabilirsem sevinirim.”

“iyi bir yer biliyorum. Hem plaja yakın, hem de sessiz ve temiz. Daha önce orada kalmıştım, iki haftalığına ayırtıyorum. istediğin kadar kalabilirsin.”

“Ama...”

“Gereksiz *hiçbir* şey düşünme. Her şeyi bana bırak. Endişelenme. Annesine ben haber veririm. Ne de olsa işe kaptırmıştır o kendini. îş yaparken kızını bile görmez gözü. Bu yüzden sen de hiçbir şey için endişelenme. Keyfine

bak. Yuki'nin düzgün şekilde beslenmesini sağlarsan bu bana yeter. Rahatla artık. Gevşe biraz. Hepsi bu. Aa, bu arada, vizen vardı değil mi?"

"Var. Sadece..."

"İki gün sonra. Tamam mı? Mayo, gözlük ve pasaportunu alman yeterli. Kalan ihtiyaçları orada satın alabilirsin. Kolay iş. Sibirya'ya gitmiyorsun ya. Sibirya fenadır. Afganistan'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktur. Hawaii ise Disneyland gibidir. Hop diye gidersin. Uçakta ağzın açık uykuya dalarsın sonra bir bakmışsın ordasın. Bu arada İngilizce biliyorsun, değil mi?"

"Günlük işlerimi görecek kadar."

"Pekâlâ" dedi. "Yeterli. *Perfect!* Diyecek bir şey yok. Naka-mura'yla yarın biletleri size ulaştırırım. Sapporo'dan geldiğiniz uçağın bilet ücretini de onunla göndereyim. Gelmeden önce telefon eder."

"Nakamura?"

'Yardımcım. Geçenlerde görüşmüştünüz ya. Evimde kalan genç adam."

Uşak Cuma.

"Soracağın bir şey var mı?" dedi Hiraku Makimura. Pek çok sorum olduğunu hissediyordum ama bir tanesi bile aklıma gelmedi. Özellikle bir sorum olmadığını söyledim. "Pekâlâ" dedi. "Çabuk kavrıyorsun. Tam da sevdiğim gibi. Son olarak, sana bir hediyem var. Bunu da kabul et. Ne olduğunu oraya gidince anlayacaksın. Hediyende bir kurdele olacak, merakla bekle. Hawaii. Hoş bir yerdir. Eğlencelidir. Sen de rahatla. Bir süre kar küremek yok. Enfes kokular duyarsın orada. İyi eğlenceler. Yine görüşeceğiz."

Sonra telefonu kapattı.

Züppe yazar!

Restorandaki yerime döndüm, Yuki'ye iki gün sonra gideceğiz dedim. "İyi" dedi.

“Tek başına hazırlanabilir misin? Eşyaların, valizin, mayon, bunun gibi şeyleri halledebilir misin?” dedim.

“Hawaii’ye gitmiyor muyduk?” dedi Yuki yüzünde şüpheli bir ifadeyle. “Oiso’ya gitmekten ne farkı var? Katmandu’ya gitmiyoruz ya.”

“Ee yani” dedim.

Yine de bu seyahate çıkmadan önce yapmam gereken şeyler vardı. Ertesi gün bankaya gidip para çekip seyahat çeki aldım. Bankada hâlâ epeyce birikimim vardı. Önceki ayın ödemesi de gelince, daha da artmıştı hatta. Kitapçıya gidip birkaç kitap satın aldım. Kuru temizlemeciden gömleklerimi alıp eve döndüm. Buzdolabındaki yiyecekleri düzenledim. Saat üçte Cuma’dan telefon geldi. Marunouçi’de olduğunu, biletleri alıp bana getireceğini söyledi. Parco Alışveriş Merkezindeki bir kafede buluştuk. Bana kalın bir zarf verdi. içinde Yuki’nin Sapporo’dan Tokyo’ya uçak biletinin ücreti, Japon Havayollarından Hawaii’ye iki birinci sınıf bilet, iki koçan da American Express seyahat çeki vardı. Bir de Hono-lulu’daki apart otelin haritası.

“Otele gidince adınızı söylemeniz yeterli” dedi Cuma, “iki haftalık rezervasyon yapıldı, daha kısa ya da uzun da kalsa-mz fark etmez. Ayrıca çek için kendi imzanızı atın lütfen. İstediğiniz kadar kullanabilirsiniz. Çekinmeyin, nasıl olsa gider olarak gösterilecek.”

“Her şey gider olarak düşülüyor yani” dedim şaşırarak.

“Her şeyin düşülmesi imkânsız ama fatura alabilirseniz onları getirin lütfen. Sonra o faturaları kullanıyorum ben, müteşekkir olurum” dedi Cuma gülerek. Kesinlikle imalı bir gülme değildi bu.

“Güle güle gidip gelin” dedi.

“Teşekkür ederim” dedim.

“Ne de olsa Hawaii” dedi Cuma yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Zimbabve değil ya.”

Türlü türlü söyleme biçimi vardı.

* * *

Gün batınca buzdolabındaki yiyecekleri bir araya getirdim. Akşam yemeği olarak mevsim salatası, omlet ve miso çorbası çıktı ortaya. Yarın Hawaii'ye gidiyorum, diye düşününce bir tuhaf hissettim. Benim için bu, yarın Zimbabve'ye gitmekle aynı şeydi.

Dolaptan büyük bir valiz çıkardım ve yolculuk hazırlığına başladım: temizlik malzemeleri, kitap, iç çamaşırı, çorap, mayo, güneş gözlüğü, güneş kremi, iki tişört, polo yaka bir tişört, şort, İsviçre çakısı. Pamuklu yazlık montumu katlayıp en üste koydum. Sonra valizi kapattım; pasaport, seyahat çeki, ehliyet, uçak bileti ve kredi kartımı alıp almadığımı kontrol ettim. Bunlar dışında ne götürmeliydim acaba?

Aklıma bir şey gelmedi.

Hawaii'ye gitmek kolaydı ne de olsa. Gerçekten de Oiso'ya gitmekten farkı yoktu. Hokkaydo'ya gitmek için bile daha çok eşya gerekirdi.

Valizi yere bıraktım ve yolda giyeceğim kıyafetleri hazırladım. Kot pantolon ve tişört, mont ve ince bir rüzgârlığı kenara ayırdım. Yapacak başka bir hazırlığım kalmamıştı. Duş aldım, bira içtim, televizyonda haberleri izledim. Önemli bir haber yoktu. Havanın bozulacağını söyledi spiker. Olsun, dedim. Yarından itibaren Honolulu'dayım nasıl olsa. Televizyonu kapattım, yatağa uzanıp bira içtim. Sonra aklıma yine Mey geldi. Kesinlikle, tamamen ölmüş halde. Şu anda çok soğuk bir yerde. Kimliği bilinmiyor. Cesedini alan da yok. Ne Dire Straits dinleyebiliyor ne de Bob Dylan. Ve ben yarın Hawaii'ye gidiyorum. Hem de bir başkasının parasıyla. Dünyanın olması gereken hali bu muydu yani?

Başımı salladım ve Mey'in görüntüsünü aklımdan çıkardım. Başka zaman düşünürdüm. Bu şu an benim için fazla ağır bir konuydu. Aşın ağırdı.

Sapporo'daki Yunus Otel'deki kızı düşündüm. Resepsiyondaki gözlüklü kızı. Adım bile bilmediğim o kızı. Son birkaç gündür ne çok istiyordum onunla konuşmayı. Onu rüyamda bile görmüştüm. Ama ne yapacağımı bilemiyordum. Ne diyecektim telefonda? Gözlüklü, resepsiyon görevlisi

kızla sohbet etmek istiyorum diyemezdim ki. Olmazdı. Bu olmayacak bir şeydi, işlettiğimi filan düşünürlerdi belki. Otel dediğin ciddi bir yerdir.

Bir süre bunu düşündüm. Ona ulaşmanın düzgün bir yolu olmalıydı. Niyet olan yerde yol da vardır. On dakika kadar düşündüm yapacağım şeyi. Bu iyi bir yol muydu emin değildim ama denemeye değerdi.

Yuki'yi aradım. Ertesi günün programını yaptık. Sabah dokuz buçukta taksiyle onu alacağımı söyledim. Sonra da o kızın adını biliyor musun diye sordum. Hani annenin seni emanet ettiği resepsiyondaki kız. Gözlüklü olan, dedim.

"Hımm, biliyorum sanınm. Çok tuhaf bir adı vardı. Günceme yazmıştım. Şimdi hatırlayamadım ama günceme bir bakarım" dedi.

"Şimdi bakabilir misin peki?" dedim.

"Şimdi televizyon izliyorum. Sonra baksam?"

"Acil, çok acil."

Söylenerek güncesini karıştırdı. "Bayan Yumiyoşi" dedi.

"Yumiyoşi mi?" dedim. "Hangi ideogramla yazılıyor acaba?"

"Bilmiyorum. Dedim ya çok tuhaf adı var diye. Nasıl yazıldığını bilmiyorum. Okinava'lı falan mı acaba? Oralıların adı gibi."

"Hayır, Okinava'da Yumiyoşi diye bir ad yok" dedim.

"Bu kadar mı? Televizyon izliyordum da."

"Ne izliyorsun?"

Cevap vermeden kapattı telefonu.

Tokyo telefon rehberinde Yumiyoşi soyadını aradım, inanılmazdı ama Tokyo'da bu adla iki kişi vardı. Biri ideogramla yazılıyordu. Diğeri ise

fotoğraf stüdyosuydu ve *katakana* ile yazılıyordu: “Yumiyoşi Fotoğraf Stüdyosu.” Dünyada türlü türlü adlar vardı.

Yunus Otel’e telefon açıp Bayan Yumiyoşi ile görüşebilir miyim dedim. Telefona çıkmasını ummuyordum ama çıktı. Selam, dedim. Beni hatırlıyordu. Unutmamıştı.

“Şu anda çalışıyorum” dedi kısık sesle, *cool* bir şekilde. “Daha sonra ararım.”

“Olur, daha sonra konuşalım” dedim.

Yumiyoşi’den telefon beklerken Gotanda’yı aradım; yarın Hawaii’ye gidiyorum, bir süre orada olacağım, diye telesekreterine mesaj bıraktım.

Gotanda evde olmalıydı ki hemen geri aradı.

“Ne iyi. Özendim sana” dedi. “Değişiklik olur. Keşke ben de gidebilseydim.”

“Istesen gelemez misin?” diye sordum.

“O kadar basit değil. Ajansa borcum var. Evlilik ve sonrasındaki boşanma karmaşasında epey borçlandım. Tek kuruşumun kalmadığını anlatmıştım ya sana. Borcumu ödemek için canım çıkana kadar çalışıyorum. Oynamak istemediğim reklamlara bile çıkıyorum. Tuhaf bir durum. Gider göstererek sık sık harcama da yapıyorum. Ama borcum bir türlü bitmiyor. Dünya her geçen gün daha da karmaşık bir hal alıyor. Ben fakir miyim yoksa zengin miyim, bunu bile bilmiyorum. Her şeyden bol bol var, buna rağmen istediğim bir şey yok. istediğim kadar para kullanabilirim ama gerçekten istediğim şey için kullanamıyorum. Bir sürü güzel kızı parayla tutabiliyorum ama sevdiğim kadınla birlikte olamıyorum. Tuhaf bir yaşam.”

“Borcun çok mu?”

“Epey var” dedi. “Ama epey var desem de gerçekte ne kadar olduğunu tam olarak ben bile bilmiyorum. Şey, övündüğümü düşünme ama ben her şeyi bir sürü kişiden çok daha iyi şekilde yapanm. Ne var ki söz konusu para

olunca, onun hesabını hiç tutamam. Hesap cüzdanımdaki rakamları görünce dehşete düşerim. Gözlerimi kaçırırım. Oldukça geleneksel bir evde geleneksel bir şekilde yetiştirildim. Rakamları önemsemeden, var gücünle çalışıp sana yetecek kadarıyla yaşa yeter. Detaylara takılmadan, büyük resme bakarak düzgünce yaşa. Şey, bu da bir düşünce tarzı tabii. En azından benim ailemin zamanında öyleydi. Ama günümüzde yetinmek denen kavram ortadan kalktı; artık kimse bu düşünce tarzına önem vermiyor. Öyle olunca da durum karmaşıklaştı. Büyük resim ortadan kalkınca sayılar konusunda zayıf olduğum kısım kaldı geriye. Rezalet! Neyin ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ajanstaki muhasebeci bana detaylıca anlatmıştı. Ama epey karışık, hiç anlayamadım. Para bir oraya, bir buraya gidiyor. Kâğıt üzerinde bir borçlu bir borç veren oluyorsun, yaptığın masrafı gider olarak gösteriyorsun, çok ama çok karışık. Bu işin daha basit bir yolu yok mu diyorum. Ama kimse beni dikkate almıyor. Sonucu söyleyin diyorum. Söylüyorlar. Basit. Daha çok borcun var. Epey azaldı gerçi ama şu bir de şu var. Bu yüzden de çalış bakalım! Aman bolca gider de göster diyorlar. işte böyle. Saçmalık yani. Aynı cehennem gibi. Çalışmaktan yana sıkıntım yok. Nefret falan etmiyorum çalışmaktan. Ama sistemi anlayamıyor olmam bir sorun. Bazen korkuyorum da... Yine çok konuştum. Affedersin. Seninle ne zaman konuşsam böyle oluyor.”

“Olsun, hiç sorun değil” dedim.

“Neyse sonuçta seninle ilgili şeyler değil bunlar. Görüşünce yine uzun uzun konuşuruz” dedi Gotanda. “Dikkatli gidip gel. Seni özleyeceğim. Vakit bulsak da yine birlikte içsek diye düşünüyorum hep.”

“Hawaii’ye gidiyorum” dedim gülerek. “Fildişi Sahili’ne gidiyor değilim. Bir hafta sonra döneceğim.”

“Orası da öyle ya. Dönünce telefon et hemen e mi?”

“Tabii” dedim.

“Sen Waikiki Plajı’nda dinlenirken ben de diş hekimi rolünü oynayıp borçlarımı ödeyeyim.”

“Dünyada türlü türlü insan vardır” dedim. “Her insan farklıdır, her birinin de kendine göre yaşam tarzı vardır. *Dif-ferent strokes for different folks”*

“Sly & the Family Stone” dedi Gotanda parmağını şıklatıp. Aynı kuşaktan biriyle konuşmak böyleydi işte.

Yumiyoşi’den telefon geldiğinde saat ona geliyordu, işten şimdi döndüm, evden arıyorum dedi. O karlı günde gittiğimiz dairesi geldi aklıma hemen. Son derece sade bir daireydi. Son derece sade merdivenler. Son derece sade kapı. Onun gergin gülümsemesi. Bunlan özlemle hatırladım. Gözlerimi kapatıp gece yansı sessizce yağan kan hayal ettim. Sanki âşık olmuştum.

“Adımı nereden öğrendin?” diye sordu ilkin.

Yuki’den öğrendim diye açıkladım. “Kötü bir şey yapmadım. Birine para ödemedim bunun için. Hırsızlık da yapmadım. Birine yumruk atıp öğrenmiş de değilim. O kıza düzgün bir şekilde sordum ve o da söyledi.”

Kuşkulanmış gibi bir süre sessiz kaldı. “O nasıl? Sağ salim teslim ettin mi?”

“îyi” dedim. “Sağ salim teslim ettim. Arada bir görüşüyoruz da. îyi. Biraz tuhaf bir kız gerçi.”

“Senin gibi” dedi Yumiyoşi sesine özel bir his yansıtmadan. Sanki dünyada her insanın bildiği açık seçik bir şeyi söylüyor gibiydi. Maymunlar muz sever, Sahra Çölü’ne pek yağmur yağmaz der gibi.

“Neden adını benden sakladın?” diye sordum.

“Hayır, saklamadım. Bir sonraki gelişinde söyleyeceğim dememiş miydim?” dedi. “Saklamıyordum. Söylemek zahmetli gelmişti sadece. Adımı duyunca hangi ideogramla yazılıyor, bu addan çok var mı, sen nerelisin, gibi sorular sorar herkes. Uğraşmak istemediğimden adımı söylemeyi sevmiyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha can sıkıcı bir durum bu. Sürekli aynı cevapları verip durmak zorunda kalıyor insan.”

“Güzel bir adın var. Az önce araştırdım, Tokyo merkezde iki Yumiyoşi varmış. Biliyor muydun?”

“Biliyorum” dedi. “Daha önce Tokyo’da oturduğumu söylemiştim ya. O kadarını ben de araştırdım. Az bulunur bir adın olunca her gittiğin yerde telefon rehberine bakmayı alışkanlık edinirsin. Gittiğin yeni yerde önce telefon rehberini karıştırırsın. Yumiyoşi, Yumiyoşi var mı diye. Kyoto’da da bir kişi var. Neyse, sen beni neden aradın?”

“Özel bir nedeni yok” dedim dürüstçe. “Yarın tatile çıkıyorum, birkaç gün burada olmayacağım. Gitmeden sesini duymak istedim. Hepsi bu. Bazen sesini duymayı çok istiyorum.”

Yine bir süre sessiz kaldı. Telefon biraz cızırtılıydı. Çok uzaktan bir kadının konuşmasını duyuyordum. Uzun bir koridorun sonundan duyulan bir ses gibiydi. Kısık ve kuru, tuhaf bir tınısı vardı. Ne hakkında konuştuğunu anlayacak kadar işitmiyordum ama acıh bir ses gibi geliyordu kulağa. Durmadan o acılı sesle konuşmaya devam etti kadın.

“Baksana, hani bir gün asansörden çıktığımda etrafın zifiri karanlık olduğunu söylemiştim ya sana” dedi Yumiyoşi.

“Hı hı, söylemiştin” dedim.

“Aynı şey gene oldu” dedi.

Susup kaldım. O da susuyordu. Uzaklardaki kadın acılı konuşmasını sürdürüyordu. Konuştuğu kişi arada karşılık veriyordu ama onun sesini duymak çok zordu. “Aa” ya da “hı hı” gibi şeyler söylüyordu sanırım; kısa yanıtlar veriyordu sadece. Kadın sanki merdivenlerden tırmanıyormuş gibi acılı bir şekilde konuşmayı sürdürdü. Sanki bir ölü konuşmaya devam ediyor diye düşündüm. Uzun koridorun sonundan bir ölü konuşuyordu. Ölmenin ne kadar acı verici bir şey olduğundan söz ediyordu.

“Hey, dinliyor musun sen beni?” dedi Yumiyoşi.

“Dinliyorum” dedim. “Anlatsana neler oldu.”

“Sen o gün anlattıklarıma *gerçekten* inandın mı? Yoksa sadece dinleyip geçtin mi?”

“İnandım” dedim. “Sana söylemedim ama sonra ben de oraya gittim. Asansörü kullanıp o zifiri karanlığın içine çıktım. Ve aynı anlattığın şeyi yaşadım. Bu yüzden de anlattığın her şeye inanıyorum.”

“Oraya mı gittin?”

“Bunu sonra ayrıca konuşuruz. Henüz doğru düzgün bir şekilde anlatamam. Çözemediğim çok şey var çünkü. Seninle görüştüğümüzde her şeyi en baştan tek tek anlatırım. Bu yüzden de seninle yeniden görüşmem gerek. Bunu o zamana bırakıp şimdi seni dinlesem olur mu? Çok önemli çünkü.”

Bir süre konuşmadı. Arkadaki konuşma da kesilmişti. Sadece telefona özgü sessizlik vardı.

“Birkaç gün önceydi” dedi Yumiyoşi, “on gün oldu sanırım. Asansörle alt kattaki otoparka iniyordum. Akşam sekiz civarıydı. Sonra yine aynı şey oldu. Tıpkı önceki gibi. Asansörden çıkınca birden yine o karanlıkta olduğumu fark ettim. Bu kez gece yansı değildi, on altıncı kat da değildi. Ama aynı şey oldu. Zifiri karanlıktı, küf kokuyordu, nemliydi. Koku da karanlık da nem de öncekiyle aynıydı. Bu kez bir yere gitmedim. Olduğum yerde durup asansörün geri gelmesini bekledim. Uzun bir süre geçti gibi geldi. Sonra asansör gelince bindim ve oradan aynldım. Hepsi bu.”

“Bundan kimseye söz ettin mi?” diye sordum.

“Kimseye söz etmedim. Bu ikinci kez oluyor. Bu kez binlerine söylemememin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Evet, böylesi daha iyi. Hiç kimseye söylememen daha iyi.”

“Ee, ne yapmalıyım peki? Son günlerde asansöre her binişimde kapı açılınca yine karanlıkla mı karşılaşacağım diye korkuyorum. Böylesine büyük bir otelde çalışınca da gün içinde defalarca asansöre binmem gerekiyor. Ne yapmalıyım sence? Bu konuda senden başka danışabileceğim biri de yok.”

“Neden daha önce aramadın beni? Arasaydın olanları sana çok daha önce açıklardım.”

“Seni defalarca aradım” dedi küçük bir kız çocuğunun ses tonuyla. “Ama hiçbirinde açmadın.”

“Telesekretere mesaj bıraksaydın.”

“Onu yapamıyorum. Mesaj bırakırken çok heyecanlanıyorum.”

“Anladım. Şimdi basitçe açıklayayım madem. O karanlık tehlikeli olmadığı gibi sana karşı kötü bir his de beslemiyor.

Bu yüzden korkacak bir şey yok. Orada bir şey yaşıyor -hani ayak sesini duymuştun ya- o şey kesinlikle sana zarar vermez. O kimseye zarar verecek biri değil. Yine o karanlıkla karşılaşırsan gözlerini kapatıp asansörün geri gelmesini bekle. Anladın mı?”

Yumiyoşi bir süre sessiz kaldı; anlattıklarımı hazmetmeye çalışıyor gibiydi. “Dürüstçe fikrimi söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Ben seni pek tanımıyorum” dedi Yumiyoşi kısık sesle. “Bazen aklıma geliyorsun. Ama aslında senin nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum.”

“Dediğini çok iyi anlıyorum” dedim. “Otuz dört yaşındayım ama ne yazık ki bu yaşıma rağmen ben kendim de çözemedim pek çok yanımı. Kendime sakladığım bazı şeyler de var. Onları şimdilik içimde tutuyorum. Kendimce anlamaya gayret ediyorum. Bu yüzden biraz zaman geçince sana anlaşılır şekilde anlatacağım. O zaman birbirimizi çok daha iyi anlayacağımızı düşünüyorum.”

“Umalım öyle olsun” dedi, sanki aramızda üçüncü bir kişi vardı ve o konuşuyordu. Televizyon haber spikeri gibi diye düşündüm bir an. “Umalım öyle olsun. Ve evet, sıradaki haberimize geçiyoruz. Ve sıradaki haberimiz...”

Yann Hawaii’ye gidiyorum, dedim.

“Aa” dedi hissiz bir şekilde. Bu konuşmamızın sonuydu. Vedalaşıp telefonu kapattık. Bir kadeh viski içtim, ışığı kapatıp uyudum.

Ve *sıradaki haberimiz* dedim, Fort DeRussy plajında uzanmış, mavi gökyüzünü, palmiye yapraklarını ve martıları seyrediyordum. Yuki yanımdaydı. Plaj havlumun üzerine sırtüstü yatmıştım, Yuki yüzüstü yatıp gözlerini kapatmıştı. Yanındaki büyük Sanyo marka radyo kasetçalardan Eric Clapton'm yeni şarkısını dinliyordu. Zeytin yeşili mini bikini giymiş, ayak parmak uçlarına kadar bolca Hindistan cevizi yağı sürmüştü. Bu haliyle genç, ince ve uzun bir yunus gibi görünüyordu.

Genç bir Samoalı sörf tahtasını taşıyarak önümüzden geçti, gözetleme kulesindeki kapkara yanmış cankurtaranın altın zinciri *cool* bir şekilde parlıyordu. Tüm şehir çiçek, meyve ve güneş kremi kokuyordu. Hawaii.

Ve sıradaki haberimiz.

Yaşamımda pek çok şey olmuş, pek çok insan ortaya çıkmış, sahne ardı ardına değişmişti. Çok değil yakın zaman önce kar yağan Sapporo sokaklarında amaçsızca gezinip duruyordum. Şimdiyse Honolulu'daki plajda uzanmış gökyüzüne bakıyordum. Bir noktayı aştıktan sonra oraya bir çizgi çekince olaylar bu şekilde gelişmişti. Müziğe eşlik edip dans etmiştim ve şimdiki noktaya gelmiştim. İyi dans edebiliyor muydum acaba? Zihnimde bugüne kadarki olayların nasıl geliştiğini sırasıyla düşündüm, olanlar karşısında nasıl hareket ettiğimi de bir bir gözden geçirdim. Durum fena değildi.

Çok iyi olduğu söylenemezdi ama fena da değildi. Yine aynı durumda kalsam, aynı şekilde hareket ederdim. Sistem dediğim şey buydu. Önce bir ayağını atarsın. Sonra adımlarına devam edersin.

Ve şimdi Honolulu'daydım. Dinlenme zamanı.

Dinlenme zamanı, dedim. Bunu kısık sesle söyleme niye-tindeydim ama Yuki'nin işiteceği kadar sesli söylemiştim. Uzandığı yerden bana doğru döndü, güneş gözlüklerini çıkardı, gözlerini kısıp kuşkulu bir şekilde bana baktı. "Hey, deminden beri neler düşünüyorsun sen?" dedi boğuk sesle.

"Önemli bir şey düşünmüyorum" dedim.

“Yanımda mırıl mırıl konuşup durmasan? Bunu odanda tek başmayken yap.”

“Tamam, sustum.”

Yuki sakin bakışlarla bana baktı. “Aptalca bu yaptığın.”

“Hı hı” dedim.

“Sanki tek başına yaşayan yaşlılar gibisin” dedi Yuki. Sonra bakışlarını karşıya çevirdi.

Havalimanından taksiye binip Honolulu’daki apart otele gelmiştik, eşyalarımızı odaya bırakmıştık. Şort ve tişört giydim. Sonra ilk yaptığımız yakındaki alışveriş merkezine gidip büyük bir radyo kasetçalar almak oldu. Yuki öyle istemişti.

“Mümkün olduğunca yüksek ses çıkaran bir şey olsun” dedi Yuki.

Hiraku Makimura’mn verdiği alışveriş çekini kullanıp büyük bir Sanyo marka radyo kasetçalar satın aldım. Başka istediğin bir şey var mı diye sordum. Giysi, mayo gibi şeyler gerekmiyor mu diye sordum. Başını salladı. Başka bir şeye *gerek* yok, dedi. Plaja giderken radyo kasetçalan mutlaka yanına alıyordu. Taşıyan tabii ki bendim. *Tarzan* adlı filmdeki şakacı yerli gibi omzuma almıştım aleti. (“Efendim, daha ileriye gitmek istemiyorum. Orada kötü ruhlar var.”) Yuki arkamdan geliyordu. DJ aralıksız pop şarkıları çalmayı sürdürüyordu. O bahar popüler olan şarkılar hâlâ aklımdadır. Michael Jackson’ın şarkısı resmen bulaşıcı bir hastalık gibi dünyaya yayılmıştı. Ondan başka birkaç *monoton* Hall & Oates şarkısı da kendilerine yol açıp onunla rekabete girmişti. Hayal gücünden yoksun Duran Duran; bir tür ışıltısı olsa da evrenselleşmek konusunda yetersiz kalan (yetersiz kaldığım düşünen benim) Joe Jackson; nasıl düşünürsem düşüneyim bir geleceği olmayan Pretenders; her zaman nötr bir gülümseme uyandıran Supertramp ve Cars... Bunların dışında sayısını hatırlamadığım kadar çok pop şarkıcısı ve pop şarkıları.

Apart otel Hiraku Makimura’nın da dediği gibi hiç de fena değildi. Elbette mobilyalar ve iç dekorasyon, duvarlardaki resimler şık olmaktan çok uzaktı;

yine de tuhaf şekilde ferahtı daire, (Hawaii Adası'ndan şıklık beklenebilir miydi?), hem otel de sahile yakındı. Daire onuncu katta olduğundan sessizdi ve önündeki manzara da açıktı. Terastan denizi seyrederek güneşlenmek mümkündü. Mutfak geniş, kullanışlı ve temizdi. Mikrodalga fırından bulaşık makinesine kadar her türlü beyaz eşya vardı. Yuki'nin dairesi yandaydı; benimkinden daha küçüktü, derli toplu bir açık mutfağı da vardı. Asansör ve lobide karşılaştığımız insanların hepsi de iyi görünümlü, elit tiplerdi.

Radyo kasetçaları satın aldıktan sonra bu kez tek başına yakındaki süpermarkete gittim, bolca bira, California şarabı, taze meyveyle meyve suyu aldım. Ayrıca basit sandviçler yapmak için gereken malzemelerden de satın aldım. Sonra Yuki'yle birlikte plaja gittik, kumsalda uzandık, akşamüzeri-ne dek deniz ve gökyüzünü seyrederek zaman geçirdik. Neredeyse hiçbir şey konuşmadık. Yaptığımız tek hareket bir sırtüstü bir yüzüstü dönmekti. Geç saatlere dek başka bir şey yapmadan öylece uzandık. Güneş usandırıcı derecede güçlüy-dü, yeryüzüne düşen güneş ışıklan kumlan kızdınyordu. Deniz tarafından nemli, hafif, yumuşak bir rüzgâr arada bir aklına gelmiş gibi eserek palmiye yapraklannı sallıyordu. Ben birkaç kez horlayarak uyuyakaidim, sonra ayakucumdan geçen insanların seslerine uyandım; her uyandığımda da, şu an neredeyim, diye düşündüm. Hawaii'de olduğumu idrak etmem biraz zaman aldı. Terim güneş kremiyle karışıp, yanağımdan geçip, kulağımın arkasından pıt pıt diye yere düştü. Bir sürü ses, dalga seslerine karışarak kulağıma ulaşıyordu. Arada bir de kalbimin atış sesini duyuyordum. Kalbimin atışı yeniden dünyanın önemli işlerinden biri haline gelmiş gibi hissetim.

Aklımın vidasını gevşetip rahatladım. Şimdi dinlenme zamanı.

Yuki'nin yüz ifadesinde fark edilir bir değişim olmuştu. Havalimanında uçaktan inip Hawaii'deki tatlı, nemli havayla karşılaştığı anda olmuştu bu değişim. Merdivenden inip göz kamaştırıcı gün ışığı karşısında durup gözlerini kapatmış, derin bir nefes almış, sonra gözlerini açıp bana bakmıştı. İşte o an yüzünü kaplayan o ince zar gibi gerginlik yok olmuştu. Ne korku kalmıştı ne de kızgınlık. Saçıyla oynuyor, sakızları yuvarlayıp atıyor, anlamsızca omuz silkiyordu; normalde de yaptığı bu hareketler şimdi çok daha doğal geliyordu gözüme. Meğer bu kız bugüne dek ne fena bir

yaşam sür-dürüyormuş diye düşündüm. Sadece fena değildi, kesinlikle yanlış bir yaşamdı.

Saçlarını yukarıda toplamış, koyu renk gözlüklerini takmış, mini bikinisini giymiş plajda uzanan haliyle Yuki'nin yaşını tam olarak çıkarmak zordu. Bedeni hâlâ çocuk bedeniydi ama doğal, kendine özgü duruşu, onu gerçekte olduğundan çok daha büyük gösteriyordu. Kol ve bacakları çok inceydi ama zayıflıktan ziyade güçlü görünüyorlardı. İki kol ve iki bacağını uzatınca etrafındaki alan dört tarafa doğru çekili-yormuş gibi hissediliyordu. Bedeni tam da gelişme çakındaydı. Şiddetli ve hızlı bir şekilde bir yetişkine dönüşüyordu...

Birbirimizin sırtına güneş kremi sürdük. Önce Yuki benim sırtıma sürdü. Ne kocaman sırtın var dedi, ilk kez birinden duyuyordum sırtımın kocaman olduğunu. Ben onun sırtına sürerken Yuki gıdıklanıp sırtını kamburlaştırdı. Saçını kah dınnca minik beyaz kulağı ve ensesi ortaya çıktı. Bu da beni çok güldürdü. Uzaktan bakıldığında plajda uzanmış haliyle Yuki arada beni bile hayrete düşürecek kadar yetişkin görünüyordu ama ensesi tam yaşma uygun olarak gencecikti; orada yerini şaşırmış bir çocukluk kalmıştı. Ee, o daha çocuk zaten dedim içimden. Tuhaf bir şeydi ama kadınların ensesi de ağaçlardaki yaş çemberleri gibi yaşlarını gösteriyordu. Nedenini bilmiyorum, nasıl farklı olduğunu sorarsanız, onu da tam olarak yanıtlayamam. Ama genç kızların ensesi yaşlarına uygundur, olgun kadınların ensesi de kendi yaşlarına.

"Başta az yanacağım" dedi Yuki bilgiç bir yüz ifadesiyle. "Önce gölgede yanıp sonra azar azar güneşe çıkıp yanacağım, sonra yine gölgeye döneceğim. Öyle yapmazsam ateş yanığı gibi olur çünkü. Hem bedenim su toplar, hem de tenimde yanık izi kalır. Çok çirkin görünür."

"Gölge, güneşli yer, gölge" diye tekrar ettim sırtını kremlerken.

Böylece Hawaii'deki ilk günün öğleden sonrasını palmiye yapraklarının gölgesinde uzanıp FM radyo dinleyerek geçirdik. Ben arada bir denize girip yüzdüm, plajdaki bar standın-da soğuk Pina Colada içtim. Yuki, yüzmedi. Önce rahatlayacağım, dedi. Hindistan cevizi suyu içti, içinde bolca hardal ve turşu bulunan bir sosisliyi yavaş yavaş, küçük lokmalarla yedi. Sonra güneş iyice irileşip batı tarafında battı, ufuk domates sosu gibi kırmızıya

boyandı; günbatımında yolcu gemilerinin direklerinin ışıklan yanmaya başlayana dek uzanmaya devam ettik. Yuki son gün ışığına kadar plajm keyfini çıkardı.

“Artık dönelim” dedim. “Gün battı, acıktım da. Biraz yürüyüp düzgün bir hamburger yemeye gidelim. Şöyle kocaman, sulu, bol ketçaplı, güzelce kızarmış, içinde gerçek soğanın olduğu *gerçek bir hamburger”*

Başını sallayarak beni onayladı ama yerinden kıpırdamadı, olduğu yerde uzanmaya devam etti. Günden kalan azıcık zamanı bile heba etmek istemiyor gibiydi. Matı toplayıp radyoyu omzuma aldım.

“Tamam. Yarın yine geliriz. Merak etme. Yarından sonra da geliriz” dedim.

Başını kaldırıp yüzüme baktı, gülümsedi. Elimi uzattım, tutarak kalktı.

Ertesi sabah Yuki annesini görmeye gitmek istediğini söyledi. Kaldığı yerin telefon numarasından başka bir şey bilmiyordu; annesini aradım, basitçe selâmlaştıktan sonra eve gidiş yolunu *tarif* etmesini istedim. Makaha yakınlarında kiraladığı bir kulübede kalıyordu. Honolulu’dan arabayla yarım saat kadar sürdüğünü söyledi. Tahminen saat biri biraz geçe oraya varacağımızı söyledim. Sonra yakındaki araba kiralama ofisine gidip bir Mitsubishi Lancer kiraladım. Şikâyet edilecek bir yanı yoktu, rahat gidiyordu. Araba radyosunun sesini sonuna kadar açtık, pencereleri de açık bıraktık, sahil boyunca saatte 120 kilometre hızla sürdüm. Geçtiğimiz yerlerde günışığı, tuzlu deniz rüzgârı ve çiçek kokusu birbirine karışıyordu.

Annen tek başına mı yaşıyor diye sordum merak edip.

“Olur mu öyle şey?” dedi Yuki hafifçe dudağını büzerek. “O tek başına uzun süre yabancı bir ülkede kalamaz. Gerçekten beceriksiz biridir. Birisi onunla ilgilenmezse yaşayamaz. Bahse girerim erkek arkadaşıyla birliktedir. Muhtemelen yakışıklı ve genç bir erkek arkadaşı vardır. Aynı babam gibi. Görmüştün ya, babamın evinde de vardı hani, ince uzun, insanda tuhaf bir his uyandıran *gay* arkadaşı. Kesinlikle günde üç kez banyo yapıp iki kez de çamaşır değiştiriyordun”

“Gay mi?”

“Bilmiyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum.”

“Ne aptalca. Bakınca anlaşılır oysa” dedi Yuki. “Babamın *gayzere* ilgisi var mı yok mu, o kadarını bilmiyorum ama o adamguy. Kesinlikle. Yüzde yüz.”

Radyoda Roxy Music çalmaya başlayınca Yuki sesi açtı.

“Annem eskiden beri şairleri sever. Şair ya da şair olma hevesindeki genç erkekleri. Kendisi film banyosu yaparken arkadan şiir okutur onlara. Onun hobisi de bu. Tuhaf bir hobi. Şiir ayrımı yapmaz. Ama hep böyledir. Keşke babam da şiir yazabilseydi. Ne kadar uğraşsa da şiir yazamaz o...”

Ne tuhaf bir aile diye düşündüm bir kez daha. Uzaylı aile. Aktivist yazar baba, dâhi fotoğraf sanatçısı anne, medyum kızları, *gay* uşak ve şair erkek arkadaş... Ah ah! Benim bu uçuk geniş ailenin içindeki yerim neydi, aralarında ne işim vardı? Uyumsuz kızlarıyla ilgilenen tuhaf bir adam mıydım ben? Cuma’nın o sempatik gülümsemesini hatırladım. Bir şey mi ima etmişti? Dur, bırak şimdi bunlan. Bu yaptığın bir kerelik bir şey. Dinlenme zamanın, hatırladın mı? Tatil bitince yine kar küreme işine geri döneceğim. O zaman da bu insanlarla geçirecek zamanım olmayacak. Bu gerçekten de bir kerelik bir şey. Bu, ana konuyla ilgisi olmayan yan bölüm gibi bir şey. Kısa süre sonra bitecek. O zaman da onlar kendi hallerinde devam edebilir. Ben de kendi yoluma gideceğim. Ben daha basit ve anlaması kolay bir dünyayı seviyorum.

Ame’nin tarif ettiği üzere Makaha’dan hemen önce sağdaki otoyola döndüm, dağa doğru bir süre devam ettim. Yolun iki tarafında şiddetli bir tayfun gelmesi durumunda çatıları uçacak gibi duran evler sıralanıyordu, onların bitiminde de Ame’nin dediği gibi sitenin kapısı göründü. Kapıda suratı Hintlileri andıran bir görevli vardı, nereye gittiğimizi sordu. Ame’nin kulübesinin numarasını söyledim. Telefon etti, sonra bize dönüp başıyla içeri girişimizi onayladı. “Tamam, buyurun" dedi.

Kapıdan geçince içeride bakımlı, göz alabildiğine geniş çimenlik alan uzanıyordu. Golf arabası kullanan bahçıvanlar gürültü yapmadan çimenlikle ve ağaçlarla ilgileniyorlardı. Çimenlerin üzerinde san gagalı bir kuş sürüsü

böcek gibi pıt pıt zıplıyordu. Bahçıvanlardan birine Yuki'nin annesinin evini sordum. Aa şurası, deyip parmağıyla işaret etti. İşaret ettiği yerde, çimenlik alanın ötesinde bir havuz ve ağaçlar görünüyordu. Kapkara asfalt yol havuzun arkasından geri kıvrılıyordu. Teşekkür edip arabayı sürmeye devam ettim. Bir tümsekten aşağı indik, sonra yeniden bir tümsek çıktığımızda Yuki'nin annesinin kulübesi göründü. Tropikal tarzda düzenlenmiş, modem bir yapıydı. Giriş kapısının önünde veranda vardı, saçak altında rüzgâr çanı sallanıyordu. Etraftaki adlarını bilmediğim ağaçlar adlarını bilmediğim meyveler vermişlerdi.

Arabayı durdurdum, Yuki'yle merdivenin beş basamağını çıkıp girişteki kapı ziline bastım. Rüzgâr çanı insanın uykusunu getirecek şekilde arada bir nazlı nazlı çınlıyordu, sesi açık pencereden duyulan Vivaldi müziğiyle tuhaf bir uyumla birleşiyordu. On beş saniye kadar sonra kapı sessizce açıldı, bir adam belirdi. Bronz tenli, uzun boylu, beyaz bir Amerikalıydı, sol kolu omuzdan aşağı kesikti. Bedeni fitti, bir şekilde ona sağduyulu biri görünümü veren bıyıklan vardı. Üzerinde rengi atmış bir Aloha tişörtü, ayağında lastik sandalet vardı. Benimle aynı yaşta görünüyordu. Yakışıklı denemese de iyi görünümlüydü. Görünüşü bir şair olmak için biraz fazla sertti. Ama dünyada sert şairler de vardı. Ve bu şaşırtıcı değildi. Dünya büyük bir yerdi ne de olsa.

Önce benim, *sonra* Yuki'nin yüzüne baktı, sonra yine benim yüzüme çevirdi bakışlannı. Çenesini biraz öne doğru eğdi ve gülümseyerek sakin bir ses tonuyla "Hello" dedi. Sonra Japonca merhaba dedi. Önce Yuki sonra da benimle el sıkıştı.

O kadar güçlü değildi el sıkışı. Sonra "Buyurun, içeri geçin" dedi Japonca; telaffuzu güzeldi.

Bizi geniş oturma odasına aldı, büyük kanepeye buyur etti. Mutfaktan tepsiyle iki şişe Primo birası ve bir şişe kola getirdi. Biz bira içtik, Yuki kolaya elini bile sürmedi. Sonra ayağa kalktı ve müzik setinin önüne gitti, Vivaldi'nin sesini kısıp geri geldi. Somerset Maugham'm romanlarındaki mekânlara benzeyen bir odadaydık. Pencereler genişti, tavanda bir pervane vardı, duvarlarda Polinezya yöresel el sanatları süslemeleri asılıydı.

“Ame film banyosunda. On dakikaya kadar gelir” dedi. “Biraz bekleyin lütfen. Ben Dick. Dick North. Onunla burada yaşıyorum.”

“Memnun oldum” dedim. Yuki bir şey demeden pencereden dışarıdaki manzarayı izliyordu. Ağaçların arasından mavi deniz görünüyordu. Ufkun üzerinde insan kafatasını andıran tek bir bulut vardı. Hiç kımıldamıyordu, kımıldayacak gibi de görünmüyordu. Öylesine inatçı bir buluttu. Beyazlatılmış gibi bembeyazdı, şekli de çok belirgindi. San gagalı kuş sürüsü arada bir cıvıldayarak bulutun önünden uçup geçiyordu. Vivaldi bitince Dick North plakçaların iğnesini kaldırdı, tek koluyla becerikli şekilde plağı plak zarfına koyup rafa koydu.

“Çok güzel Japonca konuşuyorsunuz” dedim. Başka diyecek bir şey bulamamıştım çünkü.

Dick North başıyla onayladı, göz kırptı ve sonra güldü. “Japonya’da uzun süre kaldım” dedi. Ağzını tekrar açması zaman aldı. “On yıl. Japonya’ya ilk kez Vietnam Savaşı sırasında gitmiştim, çok beğenince de savaştan sonra geri dönüp üniversiteye girdim. Sophia Üniversitesi. Şiir yazıyorum.”

Yuki’nin dediği gibiydi. Genç değildi, o kadar yakışıklı da sayılmazdı ama şairdi.

“Ayrıca haiku, tanka ve çağdaş Japon şiirlerini İngilizceye çeviriyorum” diye ekledi. “Zor bir iş. Hem de çok.”

“Tahmin edebiliyorum” dedim.

Gülümseyerek bir bira daha içmek ister misiniz diye sordu. İçerim dedim. îki şişe bira getirdi. Kapağını tek eliyle inanılmaz bir zariflikle açtı, bardağa doldurdu ve keyifle bir yudum aldı. Sonra şişeyi masaya bıraktı, başını birkaç kez çevirdi, duvardaki Warhol posterini inceler gibi dikkatlice şişeye baktı.

“Tuhaf bir şey” dedi, “dünyada tek kollu tek bir şair bile yok. Neden acaba? Tek kollu ressam var, tek kollu piyanist de. Hatta beyzbolda tek kollu atıcı bile var. Neden tek kollu şair yok acaba? Şiir yazmak için tek kollu olmakla üç kollu olmak arasında bir fark yok oysaki.”

Kesinlikle öyle, dedim. Kaç kolunun olduğuyla şiir yazmanın bir ilgisi yoktu bence.

“Hiç tek kollu şair geliyor mu aklınıza?” diye sordu Dick North.

Başımı hayır anlamında salladım. Aslında şiir hakkında pek bir şey bilmediğim gibi iki kolu olan şairlerin adlarını da öyle kolayca anımsayamazdım.

“Tek kolu olan birkaç sörfçü de var” diye ekledi. “Elleri yerine ayaklarını kürek gibi kullanıyorlar. Bunda da oldukça iyiler. Ben de biraz yapabiliyorum.”

Yuki yerinden kalktı, odada dolandı, plak rafına baktı ama plaklardan hiçbiri zevkine uymamış olmalı ki yüzünü astı ve suratında “ne aptalca” derkenki ifadesi belirdi. Müzik kesildiği için etraf öyle sessizdi ki insan bir anda uyuklamaya başlayabilirdi. Arada bir çim biçme makinasının uğultusu duyuluyordu. Birisi yüksek sesle birini çağırdı. Rüzgâr çanı hafifçe çınladı. Kuşlar da öttü. Ama sessizlik baskındı. Bir şeyin sesi çıkar çıkmaz geride hiç iz bırakmadan sessizliğin içine emilip gidiyordu. Evin çevresinde binlerce sessiz, görünmez adam varmış da sessiz, görünmez elektrik süpürgeleriyle tüm sesi emiyorlardı sanki. Birazcık ses çıktı mı hepsi birden oraya koşup sesi ortadan kaldırıyorlardı.

“Ne kadar sessiz” dedim.

Dick North başıyla onayladı, düşünceli bir şekilde avuç içine baktı, sonra bir daha başıyla onayladı.

“Öyle, çok sessiz. Bu çok önemli bir şey Özellikle benim ve Ame’ninki gibi işler yapan insanlar için böylesi bir sessizlik önemlidir. *Hustle-bustle* sevmeyiz. Nasıl deniyordu - ah, tamam, kargaşa! Kalabalık yerler. Hiç sevmeyiz. Nasıl? Honolulu çok gürültülü, değil mi?”

Honolulu bana gürültülü gelmemişti ama konu uzayıp sıkıcı bir şeye dönüşmesin diye onayladım. Yuki yine “Ne aptalca” diyen yüz ifadesiyle dışarıya bakıyordu.

“Kauai iyi bir yerdir. Hem sessizdir hem de az sayıda insan vardır. Aslını sorarsan ben Kauai’de yaşamak isterdim. Oahu’yu sevemedim. Hem turistik hem çok araba var hem de suç oranı yüksek. Ame’nin işi gereği buradayız. Haftada iki ya da üç kez Honolulu’ya gitmemiz gerekiyor. Malzeme almak için. Bir dolu malzeme gerekiyor. Oahu’da işleri halletmek daha kolay oluyor, hem bir sürü insanla da görüşebiliyoruz. Ame birçok insanın fotoğrafını çekiyor bugünlerde. Balıkçı, bahçıvan, çiftçi, aşçı, yol işçisi... herkesinkini. Müthiş bir fotoğrafçı. Onun fotoğraflarında gerçek anlamda yetenek kendini gösteriyor.”

Ame’nin çektiği fotoğraflara çok dikkatli bakmamıştım ama yine de onayladım. Yuki burnundan tuhaf bir ses çıkardı.

Ne iş yapıyorsun diye sordu.

Serbest yazarım dedim.

Yaptığım işle ilgilenmiş gibiydi. Sanırım kuzeni ya da kuzeni yaşında bir meslektaşı gibi görmüştü beni. Neler üzerine yazıyorsun diye sordu.

Her konuda yazıyorum dedim. Siparişe göre her şeyi yazıyorum. Kar küreme gibi bir şey yani, dedim.

Kar küreme mi, dedi. Bir süre ciddi bir yüz ifadesiyle kar küremenin ne olduğu üzerine düşündü. Sanırım anlamamıştı. Kar küreme üzerine açıklama yapıp yapmamakta kararsız kalmıştım, neyse ki Ame geldi de sohbetimiz sonlandı.

Ame’nin üzerinde yarım kollu kot gömlek, kırış kırış olmuş beyaz mini şort vardı. Makyaj yapmamıştı, saçları da yeni uyanmış gibi karmakarışıktı. Yine de çok çekiciydi, Sapporo’da otelde karşılaştığım zamanki kadar zarifti. Kalabalık bir odaya girince herkesten farklı biri olduğu hemen hissedilirdi. Bir açıklama ya da gösterişe gerek olmadan, anında.

Bana bir şey demeden doğrudan Yuki'nin yanına gitti, parmaklarını saçlarının arasına sokup saçları darmadağın olana dek okşadı, sonra alnına burnunu sürttü. Yuki bundan hoşlanmış görünmese de karşı da koymadı. Başını birkaç kez sallayıp saçını eski haline getirdi sadece. Sonra *cool* bir

şekilde raftaki vazoya baktı. Bu *cool* hali babasıyla görüştüğü zamandaki küçümseyen ilgisizliğiyle tamamıyla farklıydı. Hafif bir hareketle beceriksiz bir dik başlılık sergiliyordu. Anneyle kızının arasında duygusal bir bağ vardı.

Ame ve Yuki. Kesinlikle aptalcaydı. Gerçekten de adlan berbattı. Hiraku Makimura'mn dediği gibi, sanki hava durumu gibiydi. Acaba bir çocuklan daha olsa ona ne ad takarlardı?

Ame ve Yuki aralarında bir şey konuşmadılar. "Nasılsın?" diye sormadıkları gibi birbirlerine "Ne haber?" de demediler. Annesi Yuki'nin saçlannı dağıtmış, alnına burnunu sürtmüş-tü sadece. Sonra Ame yanıma gelip oturdu, gömleğinin cebinden Salem paketini çıkardı, içinden bir sigara çıkarıp yaktı. Şair kül tablası getirdi, masanın üzerine zarif bir şekilde *tık* diye koydu. Tam da en uygun yere güzel bir aksesuar takar gibi. Ame kül tablasına kibriti bıraktı, sigarasından bir nefes çekti, burnundan verdi.

"Affedersin, elimdeki işi bırakamadım" dedi Ame. "Yaptığı işi yanda bırakamayan biriyim. İstesem de yapamıyorum."

Şair Ame için bira ve bardak getirdi. Sonra tek eliyle becerikli bir şekilde şişenin kapağını açtı ve bardağa bira koydu. Ame, köpükler gidene dek gözledi, sonra tek seferde biranın yansım içti.

"Ne zamana dek Hawaii'desiniz?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedim. "Karar vermedim. Sanınm bir hafta kadar buradayım. Şu an tatildeyim. Ama sonra Japonya'ya dönüp işe başlamalıyım artık."

"Gelmişken biraz uzun kalabilirsiniz. Güzel yerdir burası."

"Evet öyle, güzel yer" dedim. Ah ah, dediğim hiçbir şeyi işitmiyordu.

"Yemek yediniz mi?" diye sordu.

"Gelirken yolda sandviç yedik" dedim.

"Biz ne yapalım öğle yemeğini?" diye sordu şaire.

"Bir saat önce spagetti yapıp yedik diye hatırlıyorum ama” dedi şair sakin bir ses tonuyla. "Bir saat önce, öğlen on ikiyi çeyrek geçeydi; normal insanlar bunu öğle yemeği olarak adlandırır, genelde.”

"Öyle mi?” dedi boş bir surat ifadesiyle Ame.

"Öyle” dedi şair. Sonra bana doğru bakarak gülümsedi. “Kendini işine kaptırdı mı dünyayı unutur. Yemek yedi mi yemedi mi, o ana dek nerede ne yaptı, her şeyi unutur. Zihni boşalmış gibi. Konsantrasyonu çok güçlü.”

Buna konsantrasyonu güçlü mü demeliydi acaba? Daha ziyade psikopatolojik bir durum olduğunu düşündüm bir an için. Tabii bunu dile getirmedim. Kanepede sessizce oturup, nazik bir şekilde gülümsedim.

Ame bir süre dalgın bir şekilde bira bardağına baktı, sonra sanki düşüncesini yeniden gözden geçirmiş gibi bardağı eline alıp bir yudum bira içti. "İyi diyorsun da, benim kamım acıktı. Kahvaltı yapmamıştım” dedi.

"Şey, sürekli itiraz ediyormuşum gibi olacak ama gerçeği söylemeden geçemeyeceğim; sabah yedi buçukta büyük bir tost, greyfurt ve yoğurt yemiştin” diye açıkladı Dirk North. “Çok lezzetli olmuş demiştin; hatta lezzetli bir kahvaltı yaşamın en büyük sevinçlerinden biri demiştin.”

“Öyle miydi?” dedi Ame burnunu çekerek. Sonra yine dalgın bakışlarla havaya bakarken düşündü. Bir Hitchcock filmi sahnesindeydik sanki. Hani giderek gerçeğin ne olduğu anlaşılmaz olur. Neyin normal neyin kaçıklık olduğuna karar veremez hale gelirsin ya, öyle.

“Yine de karnım açıktı” dedi Ame. “Yememin bir sakıncası yoktur herhalde?”

“Elbette yok” dedi şair gülerek. “Senin karnın, senin açlığın. Yemek istiyorsan istediğin kadar yersin. İştahının olması iyi bir şey. Sen hep böylesin zaten. İşin iyi gidince iştahın açılıyor. Sandviç hazırlayayım sana.”

“Teşekkürler. Yanında bir bira daha getirebilir misin?”

“Certainly” deyip mutfağa gitti.

“Öğle yemeği yedin mi?” diye sordu bana.

“Gelirken yolda sandviç yedik” diye tekrarladım.

“Ya sen Yuki?”

İstemem dedi Yuki basitçe.

“Dick ile Tokyo’da tanıştım” dedi Ame kanepede bacak bacak üstüne atmış yüzüme bakarken. Bana bakıyor ama aslında açıklamayı Yuki’ye yapıyor diye düşündüm. “Katmandu’ya gitmeyi o önermişti. Orada esin gelir dedi. Katmandu, güzel bir yerdi. Dick, Vietnam savaşında tek kolunu kaybetmiş. Mayın patlamış. *Bouncing Betty* adı verilen mayınlardan. Üzerine basınca mayın havaya sıçrıyor ve patlıyor. Bom! Yanında yürüyen kişi basmış, Dick kolunu kaybetmiş. O bir şair. Japoncası çok iyi, değil mi? Bir süre Katmandu’daydık, sonra Hawaii’ye geldik. Oradan daha sıcak bir yere gitmek istedik. Dick burada bir ev buldu. Burası arkadaşının kulübesi. Konuk banyosunu karanlık odaya dönüştürdüm. Evet evet, iyi bir yer burası.”

Bunları dedikten sonra söylemesi gereken her şeyi söylemiş gibi derin bir soluk aldı, gerindi. Sonra suskunluğa büründü. Öğleden sonra sessizliği çökmüştü, pencerenin dışında ışık parçacıkları adeta toz zerreleri gibi keyiflerine göre oradan oraya uçuşuyordu. İnsan kafatasını andıran beyaz bulut hâlâ ufukta asılı duruyordu. İnatla orada durmayı sürdürüyordu. Ame kül tablasına bıraktığı Salem sigarasına neredeyse hiç dokunmamıştı, sigara kendi başına yanmaya devam ediyordu.

Dick North acaba tek koluyla nasıl sandviç hazırlıyordu? Ekmeği nasıl kesiyordu? Sağ eliyle bıçağı tutuyordun Ee yani, orası öyle de. Peki, onu nasıl sabit tutuyordu ki? Ayağını falan mı kullanıyordu? Bilemedim. Belki de aklına güzel bir dize gelince ekmek de kendiliğinden kesiliyordu. Neden takma kol kullanmıyordu acaba?

Bir süre sonra şair tepsiye özenle sıraladığı sandviçlerle birlikte çıkageldi. Salatalık ve jambonlu sandviç yapmıştı; Ingiliz usulü küçük küçük kesmiş, zeytin de eklemişti. Çok leziz görünüyorlardı. Nasıl oluyordu da bu kadar

özenli şekilde kesebilmişti, hayret ettim. Sonra birayı açtı ve bardağa koydu.

“Teşekkürler Dick” dedi Ame. Sonra bana baktı. “Yemek hazırlamada üstüne yoktur.”

“Tek kollu şairler için düzenlenmiş yemek yarışması olsa, kesin birinci gelirdim” dedi şair göz kırparak.

Ame bana, bir tanesinin tadına bakın, dedi. Birini alıp yedim. Gerçekten de leziz bir sandviçti. Her haliyle şiir gibi bir sandviçti. Malzemeler tazeydi, sunum incelikliydi, diziliş doğruydu. Lezzetli, dedim. Ama ekmeği nasıl kestiğini hâlâ bir türlü çözememiştim. Öğrenmek istiyordum ama böyle bir şeyi de soramazdım ya. .

Dick North an gibiydi; Ame sandviçini yerken, o mutfakta hepimiz için kahve demledi. Kahvenin tadı da enfesti.

“Hey, baksana” dedi Ame, “sen ve Yuki arasında bir anlaşamama durumu yok değil mi?”

Bu sorunun ne anlama geldiğini anlayamamıştım. Aramızda bir anlaşamama durumu olmasıyla ne demek istiyorsun, diye sordum.

“Müzik konusunda tabii ki. Onun dinlediği şu rock şarkıları. Sana da eziyet gibi gelmiyor mu?”

“Hayır, eziyet gibi geldiği falan yok” dedim.

“Onun müziklerini dinleyince benim başım ağrıyor. Otuz saniye bile katlanamıyorum. Yuki’yle birlikte olmak güzel ama dinlediği müzikler, kesinlikle berbat” deyip işaretpar-maklanyla şakağını ovuşturdu. “Benim dinleyebildiğim müzik türü son derece sınırlı. Barok müzik ve caz gibi. Yerel müzikler bir de. Yüreği dinginleştiren şeyler dinliyorum. Bu tarz müzikleri seviyorum. Şiir de seviyorum. Uyum ve dinginlik.”

Bir sigara daha yakıp bir nefes çekti, sonra onu da kül tablasına bıraktı. Oraya bıraktığı gibi unutacak diye düşündüm. Ve öyle de oldu. Bugüne dek

nasıl olup da yangın çıkmamış diye düşünerek hayret ettim. Hiraku Makimura onunla yaşarken yaşam kalitesinin düştüğünü, yeteneğinin köreldiği-ni söylemişti; artık onu anlayabiliyordum. Ame, etrafındakilere bir şey veren taraf değildi. Tam aksine; yaşamını sürdürebilmek için etrafından hep bir şeyler alan türde biriydi. Ama kendisi onlara bir şey vermiyordu. Çünkü onda yetenek denen güçlü bir çekim gücü vardı. Ve bu yüzden de almayı kendine doğal bir hak olarak görüyordu. *Uyum ve dinginlik.* Bunları sağlamak için de diğer insanlar ona sürekli bir şeyler veriyordu.

Ama bütün bunlardan bana ne diye bağırmak istedim. Benim orada bulunmamın tek nedeni, o sırada tatilde olmamdı. Hepsi buydu. Tatil bitince kar küreme işime geri dönecektim. Bu tuhaf durum da doğal bir şekilde sona erecekti. Bir kere zaten ben onun parlak yeteneğine karşılık olarak verecek bir şeye sahip değildim. Sahip olsaydım bile onu kendim için kullanmam gerekirdi herhalde. Kaderimin akışının biraz sapmış olmasından dolayı buraya -bu anlayamadığım tuhaf yere- geçici bir süre için itilmiştim. Mümkün olsa bunu herkese haykırmak istiyordum. Ne var ki kimse bana kulak vermezdi. Bu geniş ailede ben, sesi çıkmayan yan oyunculardan biriydim sadece.

Bulut, şeklini aynı biçimde koruyarak ufuk çizgisinin biraz üzerine çıkmıştı. Oradan bir gemi geçse bacası buluta değecekti sanki. Kocaman bir insanın kocaman kafatası. Tarihin katmanları içinden çıkıp buraya, Honolulu göğüne sürüklenmişti. Seninle aynı türden sayılırız dedim buluta.

Ame sandviçini bitirince yine Yuki'nin yanına gitti, saçlarının arasına parmaklarını sokup hafifçe okşadı. Yuki ifadesiz bir şekilde masanın üzerindeki kahve kupasına bakıyordu. "Saçın harika" dedi Ame. "Keşke benim de seninki gibi saçlarım olsaydı. Parlak ve dümdüz. Benim saçımsa darmadağınık. Dokunulmuyor bile. Sence de öyle değil mi, Prenses." Sonra yine Yuki'nin alnına burnunu sürttü.

Dick North boş bira şişelerini ve tabakları topladı. Sonra Mozart'ın oda orkestrası plağını koydu. Bana dönüp "Bir bira daha ister misin?" diye sordu, istemediğimi söyledim.

“Şey, Yuki’yle bazı ailevi konulan konuşmak istiyordum” dedi Ame imalı bir ses tonuyla. “Ailevi konular. Anneyle kız arasında. Dick, onu plaja götürmeye ne dersin? Bir saat kadar.”

“Olur, tabii” dedi şair ve ayağa kalktı. Ben de kalktım. Şair Ame’nin alnına bir buse kondurdu. Sonra beyaz kanvas şapkasını ve yeşil Ray-Ban gözlüğünü taktı. “Bir saat kadar gezinip gelelim. Siz ikiniz de baş başa sohbet edersiniz.” Sonra koluma girdi, “Haydi gidelim. Harika bir plaj var burada” dedi.

Yuki’nin omuzları düştü, ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Ame üçüncü Salem sigarasını paketten çıkardı. Onla-n arkamızda bırakıp tek kollu şairle birlikte kapıdan dışarı, boğucu öğle güneşine çıktık.

* * *

Lancer'a binip plaja gittik. Dick, ben de takma kolla daha rahat araba kullanabilirim ama şimdilik böyle idare ediyorum, dedi.

"Doğal gelmiyor" diye açıkladı. "Takma kolla kendimi bir türlü rahat hissedemiyorum. Kullanışlı olmasına kullanışlı ama tuhaf bir his veriyor. Ben kendim değilmişim gibi. Bu yüzden de kendimi mümkün olduğunca tek kolla yaşamaya alıştırmaya çalışıyorum. Tek kolun yetmediği durumlar olsa da başımın çaresine bakmaya gayret ediyorum."

"Ekmeği nasıl kesiyorsun peki?" diye soruverdim.

"Ekmek mi?" diyerek düşündü bir süre. Ne dediğimi anlamamış gibiydi. Sonra nihayet ne kastettiğimi anladı. "Aa, ekmek keserken değil mi? Şimdi anladım, normal bir soru aslında. Normal insanların anlayacağı türden bir soru değil ama. Cevabı basit. Tek elimle kesiyorum. Normalde tek elinle ekmeği kesemezsin. Tutuş önemli. Ekmeği parmaklarımla bastırıp bıçağı elimde tutup kesiyorum."

Eliyle nasıl kestiğini gösterdi ama bunun gerçekten yapılabileceğine ikna olmamıştım. Bu şekilde iki elini kullananlardan bile daha özenli bir şekilde kesebiliyordu demek ekmeği.

"Gayet güzel yapabiliyorum bunu" dedi yüzüme bakıp gülümseyerek. "Pek çok şeyi tek elimle yapabiliyorum. Alkışla-yamıyorum tabii ama şınav çekiyorum, barfiks bile çekiyorum. îdman yapıyorum. Peki sen nasıl yaptığımı düşündün? Ekmeği nasıl kestiğimi düşündün?"

"Ayağını mı kullanıyor acaba diye düşünmüştüm."

Kahkaha attı. "İlginç" dedi. "Bunun üzerine bir şiir yazmak istedim. Ayağını kullanarak sandviç hazırlayan tek kollu şair hakkında bir şiir. Çok ilginç bir şiir olurdu."

Bu dediğine ne karşı çıktım ne de onu onayladım

Sahil boyunca bir süre daha devam ettik, sonra arabayı durdurup altı şişe soğuk bira aldık (ısrar etmişti ve ödemeyi de o yaptı). Sonra sahilin biraz uzakta kalan tenha bir köşesine kadar yürüdük, kumlara uzandık ve bira içtik. Hava o kadar sıcaktı ki ne kadar içsek de sarhoş olamıyorduk. Sahil pek de Hawaii sahilleri gibi değildi. Kısa boylu, sevimsiz ağaçlar vardı, kumsal da dümdüz değildi, arada bir engebeliydi. Pek turistik de görünmüyordu. Etrafta birkaç pikap kamyonet vardı, insanlar ailecek yüzmeye gelmişlerdi. Açıkta sörf yapan on kadar insan vardı. Kafatası şeklindeki bulut aynı yerde şeklini koruyarak asılı duruyordu, martılar sürü halinde uçuşuyor, çamaşır makinesi burgacı gibi havada dönüyorlardı. Dalgın dalgın manzarayı izledik, bira içtik ve sohbet ettik. Dick North, Ame'ye ne kadar çok saygı duyduğundan söz etti. Onun gerçek anlamda bir sanatçı olduğunu söyledi. Ame'den söz ederken farkında olmadan Japoncadan İngilizceye geçmişti. Duygularını Japoncada pek iyi ifade edemediğini söyledi.

"Onunla tanıştıktan sonra şiire bakışım değişti. Onun çektiği fotoğraflar, nasıl desem, şiirin çıplak hali gibi. Biz şairler sözcükleri özenle seçer, kesip biçer, sonra bir araya getiririz; onun fotoğraflarıysa sanki şiirin bir anda beden bulmuş hali gibi. Havanın içinden, ışığın içinden, zamanın aralığından onları pat diye yakalıyor, insanın yüreğinin en derin yerindeki duygusal manzarayı somutlaştırıyor. Anlatabildim mi?"

Eh işte, dedim.

"Bazen onun çektiği resimlere baktığımda, korkuyorum. Sanki hayatım tehlikedeymiş gibi hissediyorum. O kadar güçlüler ki. *Dissilient* sözcüğünü bilir misin?"

Bilmediğimi söyledim.

"Japoncada nasıl denir acaba? Bir şeyin birden pat diye açılıp patlaması gibi bir his. Hiçbir uyarı olmadan, aniden dünyanın patlayıp parçalanması. Zaman veya ışık gibi şeyler bu *patlama* dediğim şeyi yapar. Bir anda. Ame bir dâhi. Benden farklı, senden de. Kabalık ediyorsam affet ama seni henüz iyi tanımıyorum."

Başımı salladım. "Sorun değil, dediğini çok iyi anlıyorum."

“Deha çok nadir bir şeydir. Birinci sınıf dâhiler her yerde bulunmazlar. Onlarla karşılaşmak, onları görmek büyük bir şanstır. Ama...” dedikten sonra biraz sustu, sonra iki eli varmış da ellerini iki yöne açarmış gibi bir hareketle sağ elini yana doğru uzattı. “Bu bir anlamda acı verici bir deneyim. Bazen egona bir iğne gibi batar.”

Onu dinlerken ufku ve ufkun üzerindeki bulutu seyrediyordum. Burada dalgalar şiddetliydi, kıyıya güçlü bir şekilde vurup parçalanıyorlardı. Parmaklarımı sıcak kumların içine soktum, kepçe gibi yapıp dışarı çıkardım ve kumların parmaklarımın arasından akıp gitmesine izin verdim. Bunu defalarca tekrarladım. Sörfçüler dalgalan bekliyor, onu karşılıyor ve dalga vurup da kırılınca tekrar kollarını kürek gibi kullanıp açılıyorlardı.

“Evet, ben ondan daha fazlasını yaptım, -bu kendi egomdan feragat etmek anlamına gelse de- onun yeteneğine kapıldım, ayrıca ona çok âşığım” dedi. Sonra parmağını şıklattı. “Büyük bir girdaba kapılmış gibi. Şey, benim bir karım var. Japon. Çocuğum da var. Kanmı seviyorum. Gerçekten seviyorum onu. Hâlâ seviyorum. Fakat, görür görmez Ame’ye kapıldım. Girdap gibiydi. Ona karşı koyamadım. O anda anlamıştım. Bu hayatta bir kez olan bir şeydi. Anlıyorsun değil mi? Tam olarak öyleydi. Ve şöyle düşündüm: onunla birlikte olursam bir gün kaçınılmaz şekilde pişman olacağım. Ama onunla birlikte olmazsam da hayatımın anlamı yitip gidecek. Hiç böyle düşündüğün bir an oldu mu?”

Olmadı dedim.

“Tuhaf şey” diye devam etti Dick North. “Aslında pek çok güçlükten sonra nihayet sakin, dingin bir yaşam kurmayı başarmıştım. Karım, çocuğum, küçük evim ve işim. Yüksek bir gelirim yoktu ama işimi yapmaya değer buluyordum. Şiir yazıyor, çeviriyle uğraşıyordum. Benini için bundan daha iyi bir yaşam olamazdı. Savaşta bir kolumu kaybetmiştim ama bunu fazlasıyla telafi edebildiğim bir yaşam sürüyordum. Ve böylesi bir yaşama ulaşmak da çok zamanımı almıştı. Gayret göstermiştim. Elde etmek güç olmuştu. Neticede elde etmiştim. Ama...” dedikten sonra avuç içini havaya kaldırıp ufka doğru uzattı. “Kaybetmek bir anlık bir şey. Göz açıp kapayana olan bir şey. Artık dönecek bir yerim yok. Japonya’daki evime dönemem. Amerika’da dönebileceğim bir yer zaten kalmadı. Çok ama çok uzun yıllardır ülkemden uzaktayım.”

Bir şeyler söyleyip onu avutmak istedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Kumu avuçlayıp parmaklarımın arasından akıtmaya devam ettim. Dick North ayağa kalktı; beş, altı metre kadar ilerideki ağaçlık alana gidip işedi, sonra yavaş yavaş yürüyerek geri geldi.

“içimi döktüm” deyip güldü. “Bunları birine anlatmak istiyordum. Ne düşünüyorsun bu dediklerim hakkında?”

Ne diyebilirdim ki? İkimiz de otuzumuzu geçmiş yetişkinlerdik. Kiminle yatacağımızı kendimiz seçebilirdik: ister girdap ister kasırga isterse kum fırtınası olsun, yaptığın seçimle yaşamak zorundaydın. Dick North üzerimde iyi bir izlenim bırakmıştı. Zor işleri tek eliyle yapmasına saygı duyuyordum. Ama sorusuna nasıl cevap verebilirdim ki?

“Her şeyden önce ben sanatçı değilim” dedim. “Bu yüzden de sanatsal esinlenmenin ne olduğundan hiç anlamam. Bu konu hayal gücümü aşar.”

Biraz üzgün bir yüz ifadesiyle denize baktı. Bir şeyler demek istediyse de neticede bir şey demedi.

Gözlerimi kapattım. Başta sadece biraz gözlerimi dinlendirmek istemiştim ama sonra uykuya dalıverdim. Biradan olsa gerekti. Gözlerimi kapatınca ağaçların gölgesinin hareketi yüzümün üzerinde gezindi. Sıcaktan başım sersemlemiş-ti. Kendime geldiğimde saat iki buçuğu gösteriyordu. Başımı salladım. Dick North dalgaların köpükleri arasında bir köpekle oynuyordu. Umarım onu kırmamışımdır diye düşündüm. Sohbetin ortasında onu tek başına bırakıp uyuyakalmıştım. Üstelik onun için önemli bir konuydu.

İyi de ona ne diyebilirdim ki?

Elimi yine kuma soktum. Şairin köpekle oynayışını izledim, şimdi köpeği kucaklamış başını okşuyordu. Dalgalar kıyıya vurup parçalanıyor, sonra deniz güçlü bir şekilde geri çekiliyordu. Beyaz köpükler parlıyordu. Çok soğuk biri miydim ben? Onun hislerini anlamıyor değildim. İnsan ister tek kollu olsun ister iki kollu, ister şair olsun ister olmasın, dünya çetin bir yer. Hepimiz kendi sorunlarımızla yaşıyoruz. Ama bizler yetişkiniz. Bugünlere kadar geldiğimize göre en azından ilk kez karşılaştığımız birine cevabı zor

sorular sor-mamalıyız. Bu bir nezaket sorunudur. *Aşırı soğuğum.* Başımı salladım. Başımı sallamakla hiçbir şey çözüme varmadı ama...

* * *

Lancerla kulübeye geri döndük. Dick zile basınca Yuki kapıyı açtı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ame kanepede sigara içiyordu. Zen meditasyonundaymış gibi boş bakıyordu. Dick North onun yanına gitti ve alnından öptü.

“Konuşmanız bitti mi?” diye sordu.

“Mmm” dedi dudaklarının arasında sigarayla. Bunun evet anlamına geldiğini düşündüm.

“Biz de kumsalda oturup dünyanın ucunu izleyerek keyifle güneşlendik” dedi Dick North.

“Gidelim artık” dedi Yuki çok düz bir ses tonuyla.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Artık gürültülü, gerçekçi ve turistik Honolulu’ya dönmek istiyordum.

Ame koltuktan kalktı. “Yine gel. Seni yine görmek isterim” dedi. Sonra kızının yanına gitti, yanağını okşadı.

Dick North’a bira ve diğer her şey için teşekkür ettim. Gülümsedi, rica ederim, dedi.

Yuki Lancer'a binerken Ame dirseğime dokundu, “Seninle biraz konuşmak istiyorum” dedi. Birlikte az ilerideki küçük parka kadar yürüdük. Parkın içinde gelişigüzel yapılmış bir oyun alanı vardı, orada durup bir sigara çıkardı. Sonra büyük bir zahmetmiş gibi kibritle sigarasını yaktı.

“Sen iyi birisin, bunu anladım” dedi. “Bu yüzden senden bir ricam olacak. Kızı sık sık getir buraya, olur mu? Çocuğu seviyorum. Onu görmek istiyorum. Anlıyor musun? Onunla sohbet etmek istiyorum. Arkadaş olmak istiyorum. İyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Anne kız olmanın ötesinde. Bu yüzden de buradayken onunla olabildiğince çok sohbet etmek istiyorum.”

Bunları dedikten sonra bir süre yüzüme baktı.

Ona diyecek tek bir şey bile bulamadım. Ama bir şey demek zorundaydım.

“Bu seninle onun arasındaki bir konu” dedim.

“Öyle elbette” dedi.

“O seni görmek istediğinde, onu sana getiririm tabii ki” dedim. “Ya da sen annesi olarak onu sana getirmemi istersen, tabii ki getiririm. İki durumdan biri olmalı. Bunun dışında bir şey diyemem. Arkadaşlık üçüncü kişinin karışmasına gerek olmadan, kendiliğinden oluşan bir şeydir, hafızam beni yanıltmıyorsa.”

Ame bunun üzerine biraz düşündü.

“Onunla arkadaş olmak istediğini söylüyorsun. Bu iyi bir şey. Kuşkusuz. Ama arkadaşından önce sen onun annesisin” dedim. “Hoşuna gitsin ya da gitmesin, durum bu. Ve o daha on üç yaşında. Hâlâ bir anneye ihtiyacı var. Karanlık, ıstıraplı bir gecede ona koşulsuzca sarılacak birine ihtiyacı var. Ben tamamen dışarıdan biriyim, şimdi söyleyeceklerim yersiz olabilir ama onun ihtiyaç duyduğu şey yanm yamalak bir arkadaşlık değil, öncelikle tamamıyla kabul göreceği bir dünya. Önce bunu kabul etmek gerek.”

“Hiç anlamıyorsun” dedi Ame.

“Evet, hiç anlamıyorum” dedim. “Ama bana sorarsan, o henüz bir çocuk, incinmiş bir çocuk. Birinin onu koruması gerek. Zahmetli bir iş ama birinin bunu yapması gerek. Bu bir sorumluluk. Anlıyor musun?”

Elbette anlamıyordu.

“Onu buraya her gün getir demiyorum ki” dedi. “O ne zaman gelmek isterse, o zaman getirirsin. Ben de sık sık telefon edeceğim. Biliyor musun, onu kaybetmeyi istemiyorum. Böyle devam ederse büyüdükçe benden daha da uzaklaşacak. Benim istediğim ruhsal bir bağlantı. Bağ. İyi bir anne olmayabilirim. Ama annelikten önce, yapmam gereken çok şey vardı. Ve bunları yapmam gerekiyordu. Bunu o da biliyor. Bu yüzden de benim

istediğim anne-kız ilişkisinin ötesinde bir şey. Bir anlamda kan bağını da içeren bir arkadaşlık.”

Iç çektim. Sonra başımla onayladım. Başımı sallayıp onaylamakla bir şey olacağı da yoktu ama.

* * *

Geri dönerken araba radyosunda çalan müzikleri dinledik. Arada bir ıslık çaldım ama onun dışında sessizlik devam etti. Yuki yüzünü diğer yana çevirmiş dışarıyı seyrediyordu ve benim de diyecek bir şeyim yoktu. On beş dakika bu şekilde sürdüm arabayı. Ama bir şey doğmuştu içime. Kafama sessiz bir mermi saplanmış gibi aniden bir önsezi doğmuştu. Önsezim zihnime küçük harflerle "Arabayı bir yerde durdur" diye yazmıştı sanki.

Bu önseziye uyup sahil kenarında arabayı durdurdum. Yuki'ye, "İyi misin? Bir şey içer misin?" diye sordum. Yuki bir süre sustu. Kaygı verici bir sessizlikti bu. Hiçbir şey demeden bu sessizliğin gideceği yönü kestirmeye çalıştım. İnsan yaş aldıkça kaygıları biraz daha iyi anlayabiliyordu. Ve bu kaygı gerçek şeklini alana dek onu beklemeyi bilmek gerekiyordu. Boyanın kurumasını beklemekle aynı şeydi.

Birbirinin aynı siyah bikinilerden giymiş iki kız palmiyelerin altından usulca yürüyüp geçti. Duvar üzerinde gezinen kediler gibi yürüyorlardı. Ayaklan çıplaktı, bikinileri birbirine bağlanmış küçük mendillerden oluşmuş gibiydi. Şiddetli bir rüzgârda uçup gidecek gibi görünüyorlardı. Bastmlmış bir rüyadaki gibi, fazla gerçekçi ama aynı zamanda tuhaf bir gerçek dişilik hissi veriyorlardı. Görüş alanımızda sağdan sola doğru yavaşça, salına salma yürüyerek gözden kayboldular.

Radyoda Bruce Springsteen'dan "Hungry Heart" çalıyordu. İyi bir parçaydı. O günlerde henüz dünyadan vazgeçilme-mişti. DJ de bunun iyi bir şarkı olduğunu söyledi. Tırnağımı hafifçe kemirerek gökyüzünü seyrettim, insan kafatasına benzeyen bulut sanki bir kadermiş gibi orada asılı duruyordu. Ah Hawaii! Dünyanın sonundaydık sanki. Bir anne, kızıyla arkadaş olmak istiyordu. Kızı arkadaştan ziyade anne istiyordu. Annenin bir erkek arkadaşı vardı. Dönecek yeri olmayan tek kollu bir şair. Babanın da bir erkek arkadaşı vardı. *Gay* uşak Cuma. Her şey, neresinden tutsam elimde kalıyordu.

On dakika kadar sonraydı, Yuki başını omzuma koyup ağlamaya başladı. Önce sessizce, sonra hıçkıra hıçkıra. İki elini dizlerinin üzerine koymuş,

burnunu omzuma yaslamış halde ağlıyordu. *Bu beklenen bir şeydi,* diye düşündüm. Senin yerinde olsam ben de ağlardım. *Bu beklenen bir şeydi.*

Kolumu omzuna doladım ve istediği kadar ağlamasına izin verdim. Tişörtümün kolları sırılsıklam ıslanmıştı. Çok uzun bir süre ağlamaya devam etti. Ağlamasından omzum şiddetli bir şekilde sarsılıyordu. Bense hiçbir şey demeden omzundan tutuyordum.

Gözlüklü, silahları güneşte parlayan iki polis otoparktan geçtiler. Dili dışarı sarkmış bir Alman çoban köpeği etrafta dolandı, sonra çekip gitti. Palmiye yapraklan hışır hışır sesler çıkararak salındı. Bir Ford pikap yakınımızda durdu, bir sürü Samoalı üstünden indi, güzel bir kız çocuğuyla birlikte plaja doğru yürüdüler. Radyoda J. Geils Band'm epeydir dinlemediğim parçası "Land of a Thousand Dances" çalıyordu.

Yuki uzun uzun ağladıktan sonra rahatlamış görünüyordu.

"Baksana, bana bir daha prenses deme, tamam mı?" dedi Yuki, başı hâlâ omzumdaydı.

"Öyle mi demiştim?" diye sordum.

"Demiştin."

"Hatırlamıyorum" dedim.

"Tsucido'dan geldiğimiz o gece" dedi. "Bana bir daha prenses deme."

"Demem" dedim. "Söz veriyorum. Boy George ve Duran Duran aşkına söz veriyorum. Bir daha demeyeceğim."

"Annem beni hep öyle çağırır. Prenses diye."

"Tamam, bir daha demem" dedim.

"O, hep kırıyor beni. Hiç de farkında değil. Ama seviyor da. Seviyor, değil mi?"

"Evet, seviyor."

“Ne yapacağım ben?”

“Büyümekten başka yapacak bir şey yok.”

“İstemiyorum.”

"Yapacak bir şey yok” dedim. “İstese de istemese de herkes büyür. Sorunlarıyla birlikte yaşamayı öğrenir ve istemese de bir gün ölür. Bu hep böyle olmuştur, bundan sonra da hep böyle olacak. Tek sorunu olan sen değilsin.”

Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde gözyaşı izleri vardı. “Bana baksana, sen insanları teselli edemez misin hiç?”

“Zaten teselli ediyordum” dedim.

“Ne gıcıksın” dedi. Sonra elimi omzundan itti, çantasından kâğıt mendil alıp içine sümkürdü.

“Madem öyle” dedim ciddi bir ses tonuyla. Sonra arabayı otoparktan çıkardım. “Eve dönünce yüzmeye gidelim, sonra da leziz bir yemek hazırlayıp güzelce yiyelim.”

Bir saat kadar yüzdük. Yuki çok güzel yüzüyordu. Açılıyor, bir dalıp bir çıkıyordu. Sonra duş aldık, markete alışverişe gittik, biftek ve sebze aldık. Soğan ve soya sosu kullanarak sade bir biftek pişirdim, salata yaptım. Keyifli bir akşam yemeği oldu. Ben California şarabı içtim, Yuki de yanm bardak içti.

“Güzel yemek yapıyorsun” dedi Yuki ilgiyle.

“Pek değil. Ama yemeğin içine sevgimi koyuyorum ve özenerek yapıyorum. Bunu yapmak bile fark yaratıyor. Bir tavır meselesi. Bir şeyleri yapmak için sevgini katarak gayret edersen bir ölçüde başarırsın. Keyifli yaşamaya gayret edersen, bir dereceye kadar keyifli yaşamayı sürdürürsün.”

“Ama daha fazlası da olmaz değil mi?”

“Daha fazlası kadere bağlı” dedim.

“insanın moralini bozmak konusunda üzerine yok. Bir de yetişkin olacaksın” dedi Yuki bıkkın bir sesle.

Birlikte bulaşık yıkadık, tabakları yerleştirdik. Sonra dışarı çıktık ve ışıkların yanmaya başladığı Kalakaua Caddesi’nde gezindik. Önünden geçtiğimiz çeşitli dükkânlara bakıp satılan şeyler üzerine yorum yaptık, caddeden geçen insanları seyrettik, tıkış tıkış olan Royal Hawaiian Otelin sahil barında dinlendik. Ben yine Pina Colada içtim, Yuki de meyve suyu. Dick North böylesine gürültülü bir gecede şehirde olmaktan nefret ederdi herhalde diye düşündüm. Ben onun kadar nefret etmiyordum.

“Annem hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Yuki.

“Yeni tanıştığım kişiler hakkında, dürüst olursam, hemen bir görüşüm olmaz” dedim kısaca düşündükten sonra. “Düşüncelerimi toplayıp karar vermek zaman alır. Pek akıllı olmadığımdan.”

“Kızgınsın değil mi?”

“Öyle miyim?”

“Hı hı. Yüzünden anlaşılıyor” dedi Yuki.

“Öyledir belki de” diye onayladım. Sonra denize bakarken Pina Colada’dan bir yudum aldım. “Biraz kızmış olabilirim.”

“Neye kızdın?”

“Senin sorumluluğunu alması gereken insanların hiçbirinin senin sorumluluğunu ciddiye almıyor olmalarına kızdım. Ama kızmamın da bir işe yarayacağı yok. Benim kızma hakkım olmadığı gibi kızmamın bir faydası da olmaz.”

Yuki tabaktan bir çubuk kraker alıp ısırdı. “Ne yapacaklarını bilemiyorlar. Ne yapmaları gerektiği üzerine düşünüyorlar ama ne yapsalar iyi olur bilemiyorlar.”

“Öyle sanırım. Kimse bilmiyor gibi.”

“Sen biliyor musun peki?”

“Ben kaygının somut bir şekil almasını bekleyip ona göre hareket etmek iyi olur diye düşünüyorum, özetlersem.”

Yuki tişörtünün kolunu parmağıyla çekiştirirken söylediklerim üzerine düşündü. Ama pek anlamış gibi değildi. “Ne demek bu?”

“Beklemenin iyi olacağı” diye açıkladım. “Sakince uygun zamanı beklemek iyi olur. Bir şeyi zorlayarak, güç bela değiştirmeye çalışmadan, işleri akışına bırakıp varacağı yeri görmek iyidir. Olayları tarafsız bir bakışla görmeye çalışmalı. Böyle yapmanın daha iyi olacağı zamanla anlaşılır. Ama an*ne ve* baban çok meşgul insanlar; çok yetenekliler, yapmaları gereken çok şey var, ilgileri de fazlasıyla kendilerine dönük, bu yüzden de tarafsız olarak ciddiyetle düşünemiyorlar.”

Yuki ellerini masanın üzerine koydu. Sonra pembe renkli masa örtüsünün üzerine düşmüş çubuk kraker kırıntılarını eline topladı. Yan masada Amerikalı yaşlı bir çift, büyük kadehlerde tropikal kokteyl içiyorlardı. Adamın üzerindeki Aloha tişörtü ile kadının üzerindeki geleneksel Hawaii elbisesinin desenleri birbirine benziyordu. Çok mutlu görünüyorlardı. Bahçede yine benzer desenli Hawaii elbiseli bir kız org çalıp “Song of You” adlı parçayı söylüyordu. Pek iyi söy-leyemese de şarkının “Song of You” olduğu kuşku götürmezdi. Bahçedeki fener şeklindeki gazlı aydınlatıcılardan alevler çıkıyordu. Şarkı bitince iki, üç kişi alkışladı. Yuki, Pina Colada’mdan bir yudum aldı.

“Leziz” dedi.

“Motivasyon tamam” dedim. “Lezize iki oy.”

Yuki bir süre bıkkın bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Sen nasıl birisin, hiç anlamış değilim. Bir an çok düzgün, aklı başında birine benziyorsun, sonra bir bakıyorum tam bir kaçık gibisin.”

“Çok düzgün biri aynı zamanda tam bir kaçıktır. Buna çok takılma” dedim. Sonra ürkütücü derecede güleç garson kıza bir tane daha Pina Colada ısmarladım. Kollarını sallaya sallaya uzaklaştı, hızlıca içeceğimi getirdi,

adisyona imzamı aldıktan sonra yüzünde Cheshire kedisininki gibi kocaman bir gülümsemeyle gitti.

“Peki ben ne yapmalıyım?” dedi Yuki.

“Annen seninle görüşmek istiyor” dedim. “Ayrıntıları ben de pek iyi bilmiyorum. Hem ben bu aileden değilim hem de o fazlasıyla kendine özgü biri. Ama durumu özetlersem, bugüne dek olan sorunları bir kenara bırakıp anne ve kız olmanın ötesinde seninle arkadaş olmayı istiyor.”

“İnsanların birbiriyle arkadaş olması çok zor bir şeydir.”

“Aynı fikirdeyim” dedim. “Zorluğa iki oy.”

Dirseklerini masaya dayamış olan Yuki dalgın bir şekilde bana bakıyordu.

“Peki sen ne düşünüyorsun? Annemin bu isteği hakkında?”

“Benim bu konuda ne düşündüğümün bir önemi yok. *Sen ne düşünüyorsun,* asıl konu bu. Söylemeye bile gerek yok. Bu annen tarafından fazla iyimser bir istek olabilir. Ya da üzerine düşünmeye değer sağlam bir duruş da olabilir. Sana bağlı. Aceleye gerek yok. Düşünmek için zaman ayırıp karar verebilirsin.”

Yuki elleri yanaklarında başını salladı. Bar tezgâhından gürültülü gülüşmeler geliyordu. Piyano çalan kız yerine dönüp “Blue Hawaii” parçasını çalıp söylemeye başladı: *Gece daha yeni başladı, genciz biz de. Haydi gelin, henüz ay denizin üzerindeyken.*

“Aramız çok kötüydü” dedi Yuki. “Sapporo’ya gitmeden önce, berbattı. Okula gitmemek konusuna takmıştı. Çok karışık bir durumdu. Neredeyse hiç konuşmuyorduk. Onun yüzünü dahi görmek istemiyordum. Bu durum böyle sürdükçe sürdü. O düzgün düşünemeyen biridir. Bir şey der ve sonra unutur gider. Söylerken ciddidir ama sonra dediğini hatırlamaz. Bir ara tamamen keyfine göre yaşar sonra birden anne olduğunu hatırlar. Bu da beni delirtiyor.”

“Ama?” dedim araya girip.

“Ama onda normalin ötesinde harika bir şey de var. Bir anne olarak berbat, bunun beni incitmesini bir kenara koyunca, bir şekilde, hiç anlamadığım bir şekilde, çok ilginç biri. Babamdan tümüyle farklı. Ben de pek çözemiyorum bu durumu. Ama, şimdi birdenbire arkadaş olalım dese de onunla benim güçlerimiz arasında büyük bir fark var. Ben daha çocuğum, o ise büyük bir güce sahip yetişkin biri. Bunu birazcık düşünen herkes görebilir, öyle değil mi? İşte annem bunun farkında değil. Bu yüzden de annem benimle arkadaş olmak istese de, bunun için var gücüyle gayret etme niyetinde olsa da farkında olmadan beni incitmeye devam edecek. Sapporo’da olduğu gibi. Annem, bir zaman geliyor, bana yakınlaşmaya çalışıyor. Ben de ona yakınlaşmak için çaba gösteriyorum. Bunun için gayret ediyorum, hem de çok. Ama sonra annemin ilgisi bir başka yere yöneliyor. Kafası başka bir konuyla meşgul oluyor ve beni tamamen unutuyor. Çok değişken biri” dedi Yuki. Çubuk krakerin kalan yansını parmağıyla ezip yere döktü. “Beni Sapporo’ya götürdü. Ama aynı dengesizlik işte. Beni oraya götürdüğünü unutup kendisi Katmandu’ya gitti ya. Beni orada bırakıp gittiğini ancak üç gün sonra fark etti. Rezalet! Ne kadar incindiğimi anlamadı bile. Annemi seviyorum. Sanının, seviyorum. Arkadaş olmak iyi olabilir. Ama bir daha böyle yüzüstü bırakılmak istemiyorum. Onun aklına estiği gibi sav-rulamam artık. Bundan nefret ediyorum.”

“Söylediğin her şeyde haklısın” dedim. “Çok açık şekilde söyledin. Tamamıyla anlaşılır.”

“Ama annem anlamıyor. Ona bunları açık açık izah etsem de hiçbir şey anlamıyor.”

“Bana da öyle geliyor.”

“O zaman da çok sinirleniyorum.”

“Bunu da çok iyi anlıyorum” dedim. “Böylesi durumlarda biz yetişkinler içki içeriz.”

Yuki, Pina Colada’nın yarısını lıkır lıkır içti. Kadeh, Japon balığı fanusu kadar büyük olduğundan, bir hayli içmiş oldu. İçtikten sonra yine yanaklarını ellerine dayadı, uykulu gözlerle bana baktı.

“Tuhaf” dedi. “Bedenim ısındı ve uykum geldi.”

“Olsun” dedim. “Kötü hissetmiyorsun değil mi?”

“Hayır. İyi hissediyorum.”

“Tamam. Uzun bir gün oldu. On üç yaşmdakinin de otuz dört yaşmdakinin de gün sonunda biraz da olsa iyi hissetmeye hakkı vardır.”

Hesabı ödedim, Yuki’nin koluna girdim, sahil boyunca yürüyerek otele döndük. Sonra odasının kapısını açtım.

“Şey...” dedi Yuki.

“Efendim?” dedim.

“İyi geceler” dedi.

Ertesi gün gerçekten de tam bir Hawaii günü oldu. Sabah kahvaltısının ardından hemen mayolarımızı giyip plaja gittik. Yuki sörf yapmak istediğini söyledi. İki sörf tahtası kiraladım, birlikte Sheraton sahiline gittik. Eskiden bir arkadaşımdan başlangıç düzeyinde sörf öğrenmiştim, hatırladığım kadarıyla Yuki’ye öğrettim. Dalganın nasıl yakalanacağı, ayağın duruş pozisyonu gibi şeyler. Yuki hızlı öğreniyordu. Bedeni esnekti, zamanlamayı ayarlama yeteneği de güç-lüydü. Otuz dakikada benden çok daha iyi biçimde dalgaların üzerinde kalabilir hale geldi. “Eğlenceli” dedi.

Öğle yemeğinin ardından Ala Moana’nm yakınlarındaki sörf mağazasına gidip iki tane ikinci el sörf tahtası satın aldım. Dükkân sahibi kaç kilo olduğumuzu sordu, her birimizin tahtalarını ona göre seçti. “Kardeş misiniz?” diye sordu. Açıklaması zahmetli olacağından evet deyip geçiştirdim. Baba kız gibi görünmediğimiz için rahatlamıştım.

Saat ikide yine plaja indik, kumsala uzanıp güneşlendik. Biraz yüzdük, biraz uyuduk. Neredeyse bütün günü aheste aheste geçirdik. Radyo dinledik, kitap okuduk, insanları gözlemledik, palmiye yapraklarının hışırtısına kulak verdik. Güneş ağır ağır sabit yörüngesinde hareket etti. Gün batınca odamıza dönüp duş aldık, spagetti ve salata yedikten sonra

Spielberg'in filmini izlemeye gittik. Sinemadan çıkınca bir süre caddede yürüdük, Halekulani Otel'in havuz başındaki şık barına gittik. Yine Pina Colada içtim, Yuki meyve suyu sipariş etti.

"Şey, ondan biraz içebilir miyim yine?" diye sordu Yuki içtiğim Pina Colada'yı işaret ederek. "Olur" deyip kadehi uzattım. Yuki, pipetle kadehten iki parmak kadar içti. "Leziz" dedi. "Tadı dünkü bardakinden biraz farklı gibi."

Garsonu çağırıp bir kadeh daha Pina Colada ısmarladım. Kadehi olduğu gibi Yuki'ye uzattım. "Hepsini içebilirsin" dedim. "Her akşam bana eşlik edersen bir hafta içinde Pina Colada hakkında Japonya'daki en bilgili ortaokul öğrencisi olacaksın."

Havuzun yanında tam kadro bir müzik grubu "Frenesi"yi çalıyordu. Yaşlı klarnetçi şarkının yansında uzun bir solo üfledi. Artie Shaw'u çağnştıran nitelikli bir soloydu. İyi giyimli on kadar çift dans ediyordu. Havuzun dibinden yayılan ışık, yüzlere büyülü bir hava veriyordu. Dans eden yaşlılar çok mutlu görünüyorlardı. Uzun yıllann ardından Hawaii'ye yerleşmişlerdi. Bacaklarını zarifçe hareket ettiriyor, düzgün ve dansa uygun şekilde adım atıyorlardı. Erkekler göğüslerini germiş, çenelerini içeri çekmişti, kadınlar daire çizerken uzun eteklerinin uçlan yavaşça salmıyordu. Gözümüzü ayırmadan onlan izliyorduk. Onlan izlemek yüreğimi ferahlatıyordu. Çok mutlu yüz ifadeleriyle dans ettikleri içindi sanırım. Şarkı "Moon Glow"a döner dönmez yanak yanağa geldiler.

"Yine uykum geldi" dedi Yuki.

Bu kez kendi başına yürüyerek dönebildi. Gelişme kaydediyordu.

* * *

Odama dönünce yanıma bir şişe şarap ve kadeh aldım, televizyonda Clint Eastwood'un *Onları Yükseğe As* filmini izledim. Her zamanki Clint Eastwood'du. Yine hiç gülümsemedi. Üç kadeh şarap içince filmin yarısında uykum geldi ve televizyonu kapattım, banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Böylece bir günüm daha sona erdi diye düşündüm. Yaşamaya değer bir gün müydü? Pek değil. Eh işte denecek kadardı. Sabah Yuki'ye sörf öğretmiş, sonra sörf tahtası satın almıştım. Akşam yemek yiyip *E.T.* filmini izlemiştik. Sonra Halekulani'de barda Pina Colada içmiştim. Zarif şekilde dans eden yaşlıları izlemiştik. Yuki sarhoş olmuştu, onu otele geri getirmiştim. Eh işte. Ne kötü ne de iyi, Hawaii'ye özgü bir gündü. Her halükârda böy-lece bir gün daha sona erdi diye düşünüyordum.

Ama henüz sona ermemişti.

Üzerimde sadece tişört ve külot olduğu halde yatağa girip ışığı kapattıktan sonra beş dakika bile geçmemişti ki kapı çaldı. Amaan, bu da ne şimdi dedim içimden. Saat on iki olmak üzereydi. Başucumdaki ışığı açtım, pantolonumu giyip kapıya doğru gittim. Oraya varana dek zil üç kez daha çaldı. Yuki olmalı diye düşündüm. Aklıma ondan başka biri gelmiyordu. Kim olduğunu sormadan kapıyı açtım. Ama karşımdaki Yuki değildi. Hiç tanımadığım, genç bir kızdı.

"Hi" dedi İngilizce.

"Hi" dedim ben de refleksle.

Gördüğüm kadarıyla güneydoğu Asya'lıydı. Tayland, Filipinli ya da Vietnamlı gibiydi. Aradaki farkı seçemiyordum. Bu ülkelerden birinden olmalıydı. Güzel bir kızdı. Minyon, kara tenli, iri gözlü. Parlak pembe, ipek bir elbise giymişti. Çantası da ayakkabısı da pembeydi. Sol bileğine bilezik yerine büyük bir pembe kurdele bağlanmıştı. Hediye gibi. Neden koluna bir kurdele bağlı acaba diye düşündüm; nedenini bulamadım. Kapıya elini dayadı ve gülümseyerek, "Adım June" dedi hafif aksanlı İngilizcesiyle.

"Hi, June" dedim.

“içeri girebilir miyim?” diye sordu parmağıyla arkamı işaret ederek.

“Bir dakika” dedim şaşırarak. “Sanırım odaları karıştırdın. Kime gelmiştin?”

“Hımm, bir saniye” dedikten sonra çantasından not **defte**rini çıkardı. “Şey, Mister.....’ın odası.”

“O benim” dedim.

“O zaman yanlış gelmemişim.”

“Bir dakika” dedim. “Adım doğru da. Ama ne olduğunu hiç anlamadım. Sen de kimsin?”

“İçeri girebilir miyim? Böyle kapı ağzında konuşmak iyi bir şey değil. İnsanlar ne düşünür sonra? Endişelenme. İçeri girince seni esir almayacağım.”

Gerçekten de kapı ağzında konuşurken yan odadaki Yuki’yi uyandırabilirdik. Onu içeri aldım. Olacak şey olurdu. Olacağı varsa olurdu.

June içeri girince, daha ben bir şey demeden kanepeye oturdu. Bir şey içer misin diye sordum. Seninkinin aynısından içerim dedi. Mutfağa gidip iki kadeh cin tonik hazırlayıp getirdim. Sonra onun karşısına oturdum. Bacak bacak üstüne atıp cin toniğini keyifle içti. Bacakları güzeldi.

“Şey, June, neden benim odama geldin?” diye sordum.

“Gelmem söylendi” dedi gayet rahat bir yüz ifadesiyle.

“Kim söyledi?”

Omuz silkti. “Sana karşı iyi hisler besleyen bir beyefendi. Takma adlı biri. O kişi ücretimi de ödedi. Japonya’dan. Senin için. Anladın mı şimdi?”

Hiraku Makimura olmalıydı. Demek “hediye” dediği bu kızdı. Bu yüzden bileğine pembe kurdele sarılıydı. Bana bir kadın göndererek Yuki’yi koruyacağını düşünmüş olmalıydı. Pratik. Gerçekten pratik. Sinirlenmek

yerine, aksine, bu durumu ilginç buldum. Bu nasıl bir dünyaydı böyle. Herkes bana eskort kız ısmarlıyordu.

“Sabaha kadar ücretim ödendi. Güzelce eğlenelim. Vücudum harikadır.”

June bacaklarını kaldırdı ve topuklu ayakkabılarını çıkardı, sonra tahrik edici bir şekilde yere uzandı.

“Affedersin ama yapamam” dedim.

“Neden? Yoksa homo musun?”

“Hayır, değilim. Öyle değil ama ücretini ödeyen beyefendi ile benim görüşlerimiz farklı. Bu yüzden de seninle yata-mam. Prensip meselesi.”

“Ama ücretim ödendi, parayı geri veremem. Ayrıca benimle seks yaptın mı yapmadın mı, bunu o bilemez ki. Onunla uluslararası telefon görüşmesi yapıp da ‘Evet efendim, üç kez düzüştük’ diye rapor verecek değilim ya. Bu yüzden yatsak da yatmasak da, benim için aynı. Prensip falan yok yani.”

Bir iç çektim. Sonra cin tonik içtim.

“Sevişelim haydi” dedi June. “İyi hissedeceksin.”

Kararsız kaldım. Sonra bir sürü şeyi düşünüp bir sürü şeyi açıklamak giderek zorlaştı. Bir gün bitmiş, yatağıma girip ışığı kapatmıştım, tam uykuya dalacağım sırada hiç tanımadığım bir kadın çıkagelmiş ve sevişelim haydi diyordu. Dünya ne berbat bir yerdi.

“Birer kadeh daha cin tonik içelim mi?” diye sordu. Başımla onaylayınca mutfağa gidip iki kadeh cin tonik hazırladı. Sonra radyoyu açtı. Kendi evindeymişçesine rahattı. Radyoda hard rock parçalan çalıyordu.

“Süper” dedi June Japonca. Sonra yanıma gelip oturdu, bana yanaştı ve bir yudum cin tonik içti. “Fazla düşünmene gerek yok” dedi. “Ben profesyonelim. Bu konuda senden daha iyiyim. Bu işte prensip olmaz. Sen her şeyi bana bırak. Bu durumun artık o Japon beyefendiyle ilgisi yok. Onun elinden çıktı. Bu konu artık seninle benim aramda.”

Sonra parmağıyla göğsümün üzerini okşadı. Gerçekten bir sürü şeyden sıkılmıştım. Hiraku Makimura benim bir fahi-şeyle yatmamla kendini iyi hissedecekse, bunu umursamaya-bilirdim. Bunaltıcı sorulara cevap vermektense yapıp geçmek daha kolay olacaktı. Hepi topu seksti işte. Ereksiyon olup kadının içine girip çıkacak ve boşalacaktım, hepsi buydu.

“İyi madem, sevişelim” dedim.

“Hah şöyle” dedi June. Sonra kadehindeki cin toniği bitirdi, boşalan kadehleri masanın üzerine koydu.

“Bugün çok yoruldum. Benden fazla bir şey bekleme” dedim.

“Bana bırak sen. Baştan sona kadar her şeyi ben yapacağım. Sen dur sadece. Senden sadece iki şey istiyorum.”

“Nedir?”

“Odanın ışıklarını kapat ve şu kurdeleyi çöz.”

Işığı kapattım, bileğindeki kurdeleyi çözdüm. Sonra yatak odasına geçtik. Işığı kapatınca pencerenin dışında radyo anten kulesi göründü. Kulenin tepesinde kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Yatağa uzandım, dalgın dalgın o ışığa baktım. Radyoda hard rock parçaları çalmaya devam ediyordu. Çalan şarkı gerçek gibi değildi. Ama gerçekti. Tuhaf bir tonu vardı ama katıksız halde gerçekti. June elbisesini hızlıca çıkardı, sonra beni soydu. Mey kadar olmasa da o da becerikli bir fahişeydi, bu becerisinden de gurur duyduğu anlaşılıyordu. Parmaklarını ve dilini kullanıp ereksiyon olmamı sağladı, Foreigner’ın şarkısı eşliğinde beni boşalttı. Gece daha yeni başlamıştı ve ay denizin üzerinde salmıyordu.

“Nasıl? Memnun kaldın mı?”

“iyiydi” dedim. Gerçekten iyiydi.

Sonra bir kadeh daha cin tonik içtim.

“June” dedim bir anda. “Baksana, geçen ay adın Mey miydi?”

June keyifle güldü. “Ne ilginç. Şaka severim. Gelecek ay da Julie mi olsam? Sonraki ay da July.”

Şaka yapmadığımı söylemek istedim ama söyleyeme-dim. Geçen ay Mey ile yattığımı söylemek istedim. Ama ona bunu söylesem ne olacaktı ki? Sustum. Ben susunca o yine profesyonelliğini konuşturup yeniden ereksiyon olmamı sağladı, ikinci kez. Hiçbir şey yapmadan öylece yatıyordum. Her şeyi o yapıyordu. Hızlı ve iş bilir bir akaryakıt elemanı gibiydi. Arabanı durdurup anahtarı kendisine teslim edince, benzin ¿olumundan yıkamaya, lastik basıncı kontrolünden yağ değişimine, camları silmekten küllüklerin temizlenmesine dek baştan sona her şeyi yapıyordu. Buna seks mi deniyordu? Her şey bittiğinde saat iki olmuştu. Sonra uyuduk. Sabah altıdan önce uyandık. Radyo açık kalmıştı. Dışarısı aydınlanmış, erkenci sörfçülerin pikapları sahilde yan yana dizilmişti. June yanımda çırılçıplak halde mışıl mışıl uyuyordu. Yerde pembe elbise, pembe ayakkabı ve pembe fiyonk vardı. Radyoyu kapattım, onu hafifçe sarsarak uyandırdım.

“Hey, uyan haydi” dedim. “Birazdan biri gelecek. Genç bir kız kahvaltıya gelecek. Kusura bakma ama seni burada görmesin.”

“O kay, okay” deyip uyandı. Sonra çıplak halde çantasını alıp banyoya gitti, dişlerini fırçaladı, saçını taradı. Üstünü ve ayakkabısını giydi.

“Benden memnun kaldın mı?” diye sordu kırmızı rujunu sürerken.

“İyiydi” dedim.

Güldü, rujunu çantasına koyup çantayı kapattı. “Bir daha ne zaman görüşürüz?”

“Bir daha mı?”

“Üç seferlik ödeme aldım. İki hakkın kaldı. Ne zaman geleyim? Ya da değişiklik için başka bir kadın mı istersin? O da olur. Hiç sorun değil. Erkekler farklı kadınlarla yatmayı ister, değil mi?”

“Hayır, yine sen gel” dedim. Başka diyecek bir şeyim yoktu. Üç kerelik ödeme. Hiraku Makimura bedenimdeki her döl zerresini boşalttırmaya niyetliydi anlaşılan.

“Teşekkürler. Pişman olmayacaksın. Sonrakine çok daha güzel şeyler yapacağım sana. İki gece sonra boşum. Seninle güzel güzel ilgilenebilirim.”

“Olur” dedim. Sonra taksi için on dolar verdim.

“Teşekkürler. Görüşmek üzere. Bye Bye” dedi. Sonra kapıyı açtı ve çıkıp gitti.

* * *

Yuki uyanıp da kahvaltıya gelene dek kadehleri yıkadım, kül tablasını temizledim, çarşafı düzelttim, pembe kurdeleyi çöp kutusuna attım. Her şey tamamdı. Ama odaya girer girmez Yuki'nin yüzü asıldı. Odada bir şey hoşuna gitmemişti. Sezgileri çok güçlüydü. Bir şeyler anlamıştı. Fark etmemiş gibi yapıp ıslık çalarak kahvaltı hazırladım. Kahve demledim, ekmek kızarttım, meyve soydum. Onlan masaya taşıdım. Yuki bana kuşkulu gözlerle bakarken soğuk sütünü içti, kızarmış ekmeğinden yedi. Ona bir şeyler söylesem de yanıtlamadı. Eyvah dedim içimden. Odaya aşın ciddi bir hava yayılmıştı.

Gergin kahvaltının ardından masanın üzerine iki elini koydu, gözlerini gözlerime dikti. Bakışlan çok ciddiydi. "Baksana, dün gece buraya bir kadın geldi, değil mi?" dedi.

"Nasıl da bildin" dedim bir şey olmamış gibi rahat bir şekilde.

"Kimdi? Gece çıkıp kız mı bulup getirdin?"

"Daha neler. Öyle bir şey yapmam. O kadar çiğ biri değilim. O kendisi çıkıp geldi."

"Yalan söyleme. Hiç öyle şey mi olurmuş?"

"Yalan değil. Sana yalan söylemem. Gerçekten o kendiliğinden geldi" dedim. Sonra ona her şeyi açık açık anlattım. Hiraku Makimura'nın benim için bir eskort kıza ödeme yaptığını. O kızın da aniden çıkıp geldiğini. Bundan önceden haberim olmadığını. Hiraku Makimura'mn, benim cinsel isteklerimi doyurursa Yuki'nin güvende olacağını düşündüğünü sandığımı.

"Aman be" dedi Yuki derin bir iç çekip. Sonra gözlerini kapattı. "Neden bu adam hep böyle saçma sapan şeyler yapıyor acaba? Neden böylesine yanlış işlere kalkışıyor? Önemli olan şeyleri hiç anlamaz, onlar hakkında hiçbir şey hissetmezken, gereksiz şeyleri düşünüyor. Annem bir cins, babam ondan da cins. Hep yanlış şeyler yapıp her şeyi mahvediyorlar."

“Kesinlikle haklısın. Çok yanlış bir şey bu” diyerek onu onayladım.

“İyi de o zaman neden onu içeri aldın? içeri girdi, değil mi?”

“Evet, içeri aldım. Başta ne olduğunu anlayamadığım için onunla konuşmam gerekti.”

“Garip şeyler yapmadın değil mi?”

“Bu o kadar basit bir konu değil.”

“Yoksa...” derken sustu birden. Uygun ifade biçimini bulamamıştı. Hafiften yanakları kızardı.

“Olanları anlatmaya kalkarsam uzun sürer; kısacası onu reddedemedim” dedim.

Gözlerini kapattı ve ellerini yanaklarına bastırdı, “inanamıyorum” dedi kısık, kuru bir sesle. “Senin böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.”

“Başta reddetmek istemiştim” dedim dürüstçe. “Ama sonra her şey güzel bir şekilde gelişti. Onu bunu düşünmek sıkıntı verecekti. Bahane uydurmuyorum, annenle babanın kesinlikle bir tür gücü var. Annen başka türlü, babansa başka türlü, insanları bir şekilde etkiliyorlar. Bunu kabul edip etmemen bir yana, ikisinin de kendine göre bir tarzı var. Saygı duymasan da görmezden gelemiyorsun. Özetle, o kızla birlikte olduğumda babanın kafası rahat olacaksa, bunu yapmakta sakınca görmedim. Dahası, kötü bir kız da değildi.”

“Ama bu yaptığın berbat bir şey” dedi Yuki kuru bir sesle. “Babam senin için bir kıza ödeme yaptı. Bunda hiçbir sakınca görmüyor musun? Olmaz! Bu yanlış ve utanç verici. Öyle değil mi?”

Kesinlikle haklıydı.

“Kesinlikle haklısın” dedim.

“Bu yaptığın gerçekten utanç verici bir şey” diye yineledi Yuki.

“Evet, öyle” diye kabul ettim.

Kahvaltının ardından sörf tahtalarını alıp plaja indik. Yine Sheraton sahiline gittik ve öğleye kadar sörf yaptık. Yuki tek bir kelime bile etmedi. Ona ne sorarsam sorayım cevap vermedi. Gerek gördüğünde evet ya da hayır anlamına gelen şekilde başını salladı sadece.

Dönüp öğle yemeği yiyelim dediğimde başıyla onayladı. Odada bir şey hazırlayıp yiyelim mi diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. Dışarıda yiyelim dediğimde evet anlamında salladı. Fort DeRussy parkında çimlere oturup sosisli sandviç yedik. Ben bira içtim, Yuki kola içti. O sırada da ağzından tek bir kelime çıkmadı. Üç saattir susuyordu.

“Bundan sonrakinde reddedeceğim” dedim.

Güneş gözlüğünü çıkardı, sanki gökyüzünde bir yırtık oluşmuş ve ona bakıyormuş gibi baktı bana. Otuz saniye kadar gözlerini ayırmadı. Sonra güzelce bronzlaşmış eliyle kâkülünü düzeltti.

“Sonraki mi?” dedi garipsemiş bir şekilde. “Sonraki de ne demek oluyor?”

Hiraku Makimura’nın iki kere için daha ödeme yaptığını söyledim. Ve ikinci görüşmenin ertesi gece olacağını. Elini çimenlere defalarca vurdu. “İnanamıyorum. *Gerçekten de* aptalca.”

“Onu korumak gibi bir niyetim yok ama baban kendince endişe ediyor. Demek istediğim ben bir erkeğim ve sen de bir kızsın” diye açıkladım. “Anlıyor musun?”

“Gerçekten ama gerçekten aptalca!” dedi ağlamaklı bir sesle. Sonra bir hışımla otele dönüp odasına çekildi ve akşamü-zerine dek de çıkmadı.

Öğlen biraz uyudum, yakındaki süpermarketten satın aldığım *Playboy'u* okuyarak balkonda güneşlendim. Saat dörtten itibaren hava bulutlandı, giderek bulutlar gökyüzünü kapladı ve saat beşi geçtiğinde şiddetli bir fırtına patladı. Yağmur bu şiddette bir saat daha yağmaya devam ederse ada bir bütün olarak Güney Kutbu’na sürüklenebilirdi. Bu kadar şiddetli yağan yağmuru ilk kez görüyordum. Beş metre ilerisi seçilemiyordu. Kumsaldaki

palmiyeler delirmiş gibi sallanıyordu, asfalt yol bir anda adeta bir göle dönüşmüştü. Birkaç sörfçü, sörf tahtasını şemsiye yerine başlarının üzerine tutmuş hızlı adımlarla caddeden geçtiler. O sırada gök gürlemeye başladı. Aloha Kulesi tarafında deniz üzerinde şimşekler çakıyordu. Gök hiddetle, patlar gibi gürlüyordu. Pencereyi kapattım, mutfağa gidip bir fincan kahve aldım. Akşam yemeğine ne pişirsem diye düşündüm.

Bir daha gök gürlediğinde Yuki odasından çıkıp geldi, mutfağın köşesindeki duvara yaslanıp bana baktı. Ona gülümsedim ama o sadece gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Kahve kupasını elime aldım, Yuki'yle birlikte oturma odasına geçtik, yan yana kanepeye oturduk. Yuki biraz solgun görünüyordu. Sanırım gök gürültüsünden korkuyordu. Neden bütün kadınlar gök gürültüsü ve örümcekten bu kadar korkuyordu ki? Gök gürültüsü denen şey havadaki elektriğin gürültülü bir şekilde deşarj olmasıdır. Örümcek de, özel türleri dışında zararsız, küçük bir böcektir. Bir kez daha mavi beyaz şimşek çaktığında Yuki sağ kolumu sımsıkı şekilde kavradı.

Sonraki on dakika boyunca fırtınayı ve şimşekleri seyrettik. Yuki sağ kolumu tutarken ben kahvemi içtim. Bir süre sonra gök gürlemeleri uzaklaştı, yağmur dindi. Bulutlar aralandı, güzel bir akşamüstü güneşi kendini gösterdi. Gerideyse göl gibi birikmiş yağmur suyu kalmıştı. Palmiyelerin yapraklarındaki yağmur damlaları güneş ışığıyla parlıyordu. Denizde sanki hiçbir şey olmamış gibi beyaz dalgalar vardı, yağmurdan kaçıp bir yerlere sığman turistler sahile geri dönmeye başlamıştı.

"Öyle bir şey yapmamalıydım" dedim. "Ne olursa olsun reddedip onu geri göndermeliydim. Ama o anda çok yorgundum ve aklım pek çalışmadı. Ben kararsız biriyimdir. Kararsız olunca da sık sık hata yaparım. Ama ders alınm. Bir daha o hatayı yapmamaya karar veririm. Ama aynı hatayı bir daha yaparım. Neden acaba? Cevabı basit. Çünkü ben aptal ve kararsız biriyim. Böylesi zamanlarda kendimden nefret ederim. Bu sefer de, aynı hatayı üçüncü kez yapmamaya karar veririm. Azar azar gelişme gösteririm. Azar azar da olsa gelişme gösteririm."

Yuki uzun bir süre tepki vermedi. Elini kolumdan çekti, hiçbir şey demeden camdan dışarıya bakıyordu. Dediklerimi işitip işitmediğinden bile emin değildim. Gün batmış, sahil boyunca uzanan lambalar beyaz ışıklarını

yaymaya başlamıştı. Yağmurdan sonraki akşam havası berrak ve ferahtı. Koyu mavi gökyüzü radyo anten kulesinin üzerinde yükseliyor, kulenin tepesindeki kırmızı ışık kalp atışı gibi düzenli bir şekilde ağır ağır yanıp sönüyordu. Mutfağa gidip buzdolabından bira çıkarıp içtim. Sonra kraker yerken, acaba gerçekten gelişme gösteriyor muyum, diye düşündüm. Bu konuda kendimden emin değildim. Biraz daha düşününce, özgüvenim olmadığına hükmettim. Aynı hatayı on altı kere tekrarlamışım gibi hissettim. Ama Yuki'ye yalan söylememiştim, ona her şeyi anlatmaktan başka bir çare de bulamamıştım.

Oturma odasına döndüğümde Yuki hâlâ aynı şekilde durmuş dışarıyı seyrediyordu. Bacaklarını çekmiş, iki eliyle dizlerini sarmış, kanepede oturuyordu; çenesini inatçı bir şekilde geri çekmişti. Birden evliliğimi hatırladım. Evliyken de böylesi durumlarla defalarca karşılaşmıştım. Karımı defalarca üzmüş, ondan defalarca özür dilemiştim. Karım da böyle saatlerce ama saatlerce susup otururdu. Neden bu kadar üzüldü acaba diye düşünürdüm. Düşündükçe pek de o kadar önemli bir şey olmadığına karar verirdim. Yine de sabırla tekrar tekrar özür diler, açıklamalarda bulunur, durumu düzeltmeye gayret ederdim. Bu olaylar olup biter, aramızdaki ilişki gittikçe düzeliyor diye düşünürdüm. Ama sonuçtan da anlaşılacağı gibi ilişkimizde hiçbir şey düzelmemişti.

Karım beni tek bir kez üzmüştü. Tek bir kez. Başka bir adamla birlikte olmuştu. Hepsi buydu. Evlilik yaşantısının çok tuhaf bir şey olduğunu düşündüm. Girdap gibiydi. Dick North'un dediği gibi.

Bir süre daha yanımda oturduktan sonra Yuki bana elini uzattı. Elini tutup sıktım.

"Seni bağışlamış değilim" dedi Yuki. "Şimdilik aramız düzelsin istedim. Yaptığın gerçekten berbat bir şeydi; beni çok üzdün. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum" dedim.

Sonra akşam yemeği yedik. Karides ve fasulyeli pilav hazırlamış, haşlanmış yumurta, zeytin ve domates kullanarak salata yapmıştım. Ben şarap içtim, o da birazcık şarap içti.

“Bazen sende eski kanmı görüyorum” dedim.

“Senden bıkıp başka bir erkekle giden karım mı?” dedi Yuki. “Evet” dedim.

Hawaii.

Sonraki günler sakin geçti. Cennet gibi olduğunu söyleyemem ama sakindi. June’un sonraki gelişinde onu içeri kabul etmedim. Üşüttüm sanırım, ateşim var, öksürüyorum (öhö öhö), hiç keyfim yok, dedim. Sonra taksi için on dolar verdim. Hay aksi, sonra bana telefon et e mi deyip çantasından çıkardığı tükenmezkalemle kapının üzerine telefon numarasını yazdı. “Bye” dedikten sonra dönüp gitti.

Yuki’yi birkaç kere annesinin yanına götürdüm. Biz tek kollu şair Dick North’la sahilde gezindik, havuzda yüzdük. Çok iyi yüzüyordu. O sırada Yuki ve annesi baş başa sohbet ettiler. Ne konuştuklarını hiç bilmiyorum. Yuki konuştuklarından hiç söz etmedi, ben de sormadım. Onu Makaha’ya kiralık arabayla götürdüm, Dick North’la havadan sudan konuşup yüzdük, sörfçüleri izledik, bira içip çişimizi yaptık. Sonra Yuki’yi Honolulu’ya geri getirdim.

Bir keresinde Dick North, Robert Frost’un bir şiirini ezberden okudu. Şiirin temasını anlayamamıştım ama çok güzel seslendirmişti. Ritmi güzel, his dolu bir şiirdi. Ame’nin banyosunu yaptırdığı, henüz kurumamış fotoğraflarını da gördüm. Hawaii’lilerin portre fotoğraflarıydı. Normal fotoğraflardı ama onun yakaladığı karelerde yaşamın canlılığı, yaşamın özü denecek şeyler vardı. Bu güney ülkesi adasında yaşayan insanların saf nezaketleri, bayağılıkları, tüyler ürpertici zalimlikleri, yaşama sevinçleri fotoğraflarından okunuyordu. Güçlü olmakla birlikte dingin fotoğraflardı bunlar. İşte yetenek bu, diye düşündüm. Bakınca anlıyordun.

Benim Yuki’yle ilgilendiğim gibi Dick North da Ame’yle ilgileniyordu. Onunkisi çok daha kapsamlıydı tabii. Evi süpürüyor, çamaşırları yıkıyor, yemek yapıyor, alışverişi hallediyor, şiir okuyor, şaka yapıyor, sigarasını söndürüp söndürmediğini kontrol ediyor, dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını soruyor, Tampax tedarik ediyor (bir keresinde alışverişine eşlik etmiştim), fotoğrafları dosyalıyor, daktilo kullanarak fotoğrafların kaydını alıyordu. Tüm bunları tek koluyla yapıyordu. Bütün bunları yaptıktan sonra kendi

yaratıcılığı için ona zaman kalıyor muydu, kuşkuluydum. Zavallı adam. Ama düşününce ben onunla empati kuracak pozisyonda değildim. Yuki'ye bakmamın karşılığında babası uçak bileti ve otel ücretimi karşılamış, üstelik birlikte olmam için parasını ödeyip eskort kız bile ayarlamıştı. Nereden bakarsan bak onun yaptıklarının yanında benimki hafif kalırdı.

♦ * ♦

Annesinin kaldığı evi ziyaret etmediğimiz zamanlarda ise Yuki'yle sörf alıştırması yaptık, yüzdük, kumsalda uzandık, alışverişe çıktık, araba kiralayıp adada dolaştık. Akşamları gezintiye çıktık, film izledik, Halekulani Royal Hawaiian'da teras barda Pina Colada içtik. Aceleye getirmeden yemekler pişirdim. Rahatladık, parmak ucumuza kadar bronzlaştık. Yuki, Hilton'un butiğinde tropikal çiçek desenli yeni bir bikini aldı. Onu giyince Hawaii'de doğup büyümüş çocuklara benzedi. Kendini sörfte epey geliştirdi, benim yakalayamadığım ufak dalgaların üzerinde kaymayı başardı. Birkaç tane Rolling Stones kaseti aldık, her gün defalarca dinledik. Ben içecek almaya giderken Yuki'yi kumsalda yalnız bırakınca, yanına gelip onunla konuşmak isteyen erkekler de oldu. Ama Yuki İngilizce bilmediği için hepsini net bir şekilde görmezden geldi. Bu erkekler benim geldiğimi görünce homurdanarak, canları sıkılmış halde geri çekildiler. Yuki bronzlaşmış, güzelleşmiş ve sağlığına kavuşmuştu. Rahatlamıştı.

Bir gün yine kumsalda uzanmış yatıyorduk.

"Erkekler sürekli, güçlü bir şekilde kadınları mı arzularlar?" diye sordu pat diye.

"Öyle, kişiye göre o isteme gücünde farklılık vardır ama prensipte ve fiziksel olarak erkekler kadınları arzularlar. Seks nedir biliyor musun?"

"Genel olarak biliyorum" dedi Yuki kuru bir sesle.

"Cinsel istek denen bir şey vardır" diye açıkladım. "Erkekler kadınlarla yatmak ister. Doğal bir şeydir bu. Türün devamı için..."

"Türün devamını sormadım, işin biliminden ya da korunmadan da bahsetmiyorum. Benim sorduğum *cinsel isteğin* ne olduğu. Onun nasıl bir

şey olduğu.”

“Diyelim ki sen bir kuşsun” dedim. “Gökyüzünde uçmaktan çok keyif alıyorsun. Ama bazen bazı durumlardan ötürü uçamıyorsun. Öyle ya, hava durumu, rüzgârın yönü, mevsimin özelliklerinden dolayı bir uçuyor bir uçamıyorsun. Ama uçamadığın günler çoğalınca eneıjin birikiyor ve bundan dolayı sinirleniyorsun. Canın sıkılıyor. Neden uçamıyorum diye kızıyorsun. Nasıl bir his olduğunu anladın mı şimdi?”

“Anladım” dedim “Bunu hep hissediyorum.”

“O zaman konu anlaşıldı, işte bu his cinsel istektir.”

“Bundan önce en son ne zaman gökyüzünde uçtun? Babamın sana gönderdiği o kadından önce?”

“Geçen ay sonunda” dedim.

“Keyifli miydi?”

Başımla onayladım.

“Hep mi keyiflidir?”

“Genelleme yapılamaz” dedim. “Mükemmel olmayan iki canlı bir araya gelir, bu yüzden de genelleme yapılamaz. Başarısız olunan zamanlar da vardır. Keyifle uçarken bir ağaca çarptığın da olur.”

“Hn” dedi Yuki. Sonra bir süre bu dediklerim üzerine düşündü. Sanırım bir kuşun gökyüzünde uçtuğu sırada etrafı izlerken bir anda bir ağaca çarpışını canlandırıyordu gözünde. Biraz huzursuz hissettim. Bu açıklamam yersiz mi olmuştu acaba? Her neyse, nasıl olsa büyüyünce kendi anlardı.

“Yaş aldıkça daha iyi olma oranı yükselir” diye devam ettim açıklamama. “Olayı kavrarsın. Hava durumu ve rüzgârın yönüne alışmak gibi bir şey. Ancak genelde bununla birlikte cinsel istek de gittikçe azalır. Böyle bir şeydir işte.”

“Acınası” dedi Yuki başını sallayarak.

“Aynen öyle” dedim.

* * *

Hawaii.

Acaba kaç gündür bu adadaydık? Gün kavramımı yitirmiştim. Dünün ertesi bugün, bugünün ertesi yarındı. Gün doğuyor ve batıyordu. Ay doğuyor ve batıyordu. Dalgalar çıkıyor sonra çekiliyordu. Ajandamı çıkarıp takvime bakarak günleri hesapladım. Buraya geleli on gün olmuştu. Nisan ayı bitmek üzereydi. Kendime tatil olarak verdiğim bir ay geçip gitmişti. Nasıl da geçmişti onca zaman? Aklımın vidaları gevşemişti. îyice gevşemişti. Sörfle, Pina Colada'yla geçmişti günler. Fena da geçmemişti. Her şey Kiki'nin nerede olduğunu düşünmemle başlamıştım. O zaman başlamıştı. Oradan hareket etmiş, akışa bırakmıştım kendimi. Sonra bir bakmıştım ki buradayım. Tuhaf günler ardı ardına gelmiş, olayların akışı değişip durmuştu. Bu sayede de şimdi palmiye ağaçlarının gölgesinde tropikal içecekler içe-*tek* Kalapana dinliyordum. Ama bir yerde bu akışa çekidüzen vermeliydim. Mey ölmüştü. Öldürülmüştü. Polisler gelmişti. Öyle ya, Mey olayı ne durumdaydı acaba? Kitapkurdu ve Balıkçı onun kimliğini ortaya çıkarabilmiş miydi? Ve Go-tanda ne yapıyordu? Son görüşmemizde çok yorgun görünüyordu. Onu da sorgulamışlar mıydı? Her şey yarım yamalak kalmıştı. Bu şekilde bırakamazdım. Artık Japonya'ya dönme zamanıydı.

Ama bir türlü harekete geçemiyordum. Yuki gibi ben de uzun zamandan sonra gerginlikten uzak günler geçirmiştim, onun gibi benim de böyle bir zamana ihtiyacım vardı. Her günü neredeyse hiçbir şey düşünmeden geçirmiştim. Güneşlenmiş, yüzmüş, bira içmiş, Rolling Stones, Bruce Springsteen dinleyerek arabayla gezinmiştik. Ay ışığı altındaki kumsalda gezinmiş, otelin barında içki içmiştik.

Böylesi bir yaşamın sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Rahatlamıştım, Yuki de rahatlamıştı. Ona bakıp "Dönelim artık" diyemiyordum, kendime bir bahane de bulamıyordum.

Böylece iki hafta geçti.

* * *

Bir gün arabayla geziyorduk. Güneş batmak üzereydi. Yoğun bir trafik vardı, bizimse telaşlanmak için bir nedenimiz yoktu. Yavaş yavaş giderken yol boyunca uzanan manzarayı izliyorduk. Porno film gösteren sinemalar, ikinci el eşya dükkânları, *Âo dâi* tarzı kıyafet için ipek kumaş satan Vietnam giyecek dükkânları, sahaflar, kullanılmış plak dükkânları yan yana sıralanıyordu. İki yaşlı bir dükkânın önüne masa ve sandalye çıkarmış, *go* oynuyorlardı. Sıradan bir Honolulu manzarasıydı. Cadde köşelerinde uykulu gözlerle dikilen adamlar görünüyordu. İlginç bir şehirdi. Ucuz ve lezzetli restoranlar da vardı. Ama kızların bir başına yürümesi için uygun bir yer değildi.

Merkezden çıkıp limana yaklaşınca şirketlerin depolan ve ofisleri artıyor, apartmanlar seyrekleşiyordu. Bu kısımlar sevimsiz yerlerdi. Ofisten çıkmış evine dönmek için acele eden şirket çalışanları otobüs bekliyor, kahve dükkânlarının bir kısmının harfleri düşmüş neon ışıklan yanıyordu.

“ E.T.’yi bir daha izlemek istiyorum” dedi Yuki.

Olur, akşam yemeğinden sonra izlemeye gidelim, dedim.

Sonra onunla *E.T.* hakkında konuşmaya başladık. Keşke E.T. gibi olsaydın, dedi. Sonra parmak ucuyla alnıma hafifçe dokundu.

‘Tapma” dedim, “bunun tedavisi yok.”

Kıs kıs güldü.

Tam o sırada oldu.

O anda, aniden çarpılmış gibi hissettim. Kafamın içinde *klik* diye bir ses çıktı, bir bağlantı oluştu sanki. Bir şey olmuştu. Ama ne olduğunu o sırada anlamamıştım.

Neredeyse refleksle frene bastım. Arkadan gelen Cama-ro’nun sürücüsü defalarca kuvvetli şekilde korna çaldı, yanımdan geçerken pencereden

bağırdı. Bir şey görmüştüm. Az önce, orada, çok önemli bir şey.

“Hey, ne oldu? Birdenbire durdun! Tehlikeli değil mi bu yaptığın?” dedi Yuki. Sanırım böyle demişti.

Ama ben bir şey duymuyordum. Kiki’ydi. Şüphesiz oydu. Orada Kiki’yi görmüştüm. Honolulu’nun şehir merkezinde. Neden burada olduğunu anlayamıyordum. Ama oydu, Kiki’ydi. Yanından geçmiştim. Arabanın camından elimi uzat-sam ona dokunabileceğim yakınlıktaydı, yürüyüp gitmişti.

“Camları kapatıp kapılan kilitliyorsun. Dışan çıkmak yok. Birisi sana seslense bile açma. Hemen döneceğim” dedim arabadan inip.

“Dur, bekle, beni burada tek başına...”

Onu dinlemeden koştum. Birkaç kişiye çarptım ama buna dikkat edecek zamanım yoktu. Kiki’ye yetişmeliydim. Bunu neden yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onu yakalamak, onunla konuşmak zorundaydım. İnsanların arasından iki, üç blok koştum. Koşarken, üzerindekileri düşündüm. Mavi elbiseyle beyaz omuz çantası. Epey ileride mavi elbiseli, beyaz omuz çantalı birini gördüm. Akşamın alacakaranlığında beyaz çanta her adımda sallanıyordu. Şehir merkezinin ışıltılı tarafına yöneldi. Ana caddeye çıkınca birden insan kalabalığı arttı, artık koşamaz oldum. Yuki’nin üç katı, heybetli bir kadın yolumu tıkadı. Buna rağmen Kiki’yle aramdaki mesafe gitgide azalmıştı. Yürümeye devam ediyordu. Ne hızlı ne yavaş denecek bir hızla. Arkasına dönmediği gibi etrafına da bakmıyordu; otobüse binecek gibi de görünmüyordu, dosdoğru yürümeye devam ediyordu. Tam ona yetişecekmişim gibi gelse de tuhaf bir şekilde aramızdaki mesafe kapanmadı. Trafik lambaları ona bir kere bile kırmızı yanmadı. Sanki bunu hesaplayıp yürüyordu. Trafik ışıkları hep yeşildi. Onu gözden kaçırmamak uğruna, arabalar tarafından ezilme riskini göze alıp kırmızı ışıkta koşarak geçmek zorunda kaldım.

Ona yirmi metre kadar yaklaşmıştım ki birden köşeden sola döndü. Ben de onu izleyip sola döndüm. Tenha ve dar bir caddeydi. Pek göze çarpmayan eski ofis binaları iki yanda dizilmiş, yol kenarına kirli hafif karavanlar, pikaplar park etmişti. Caddede onu göremiyordum. Soluğum kesilmiş halde

orada durup etrafa bakındım. *Hey, ne oldu? Yine mi kayboldun?* Hayır, Kiki ortadan kaybolmamıştı. Büyük bir kargo kamyonetinin gölgesinde kalınca bir an görünmemişti. Caddede aynı tempoyla yürümeye devam ediyordu. Akşam karanlığı koyu-laşmıştı, beyaz omuz çantasının belinin çevresinde sarkaç gibi düzensiz biçimde sahndığını açıkça görüyordum.

“Kikiii[w] diye bağırdım.

Duydu. Bana doğru döndü. Kiki’ydi. Aramızda hâlâ mesafe vardı ve akşam karanlığında henüz ışıkların tam yanmadığı karanlık bir caddedeydik. Bunlara rağmen onun Kiki olduğundan emindim. *Kuşkusuz* oydu. Ve o da beni tanımıştı. Hatta gülümsedi de.

Ama durmadı. Bir anlığına geri dönmüştü. Hızını kesmeden yürümeye devam etti. Caddede sıralanmış binalardan birine girdi. Yirmi saniye kadar sonra ben de ardından girdim. Ama geç kalmıştım. Asansörün kapısı kapanmıştı bile. Eski tarz kat gösterge iğnesi hafifçe dönmeye başladı. Ben nefes alıp verişimi düzene koymaya çalışırken iğne 8 numarada titreyerek durdu. Sonra orada sabit kaldı. Asansörün düğmesine bastım ama sonra fikir değiştirip yakındaki merdivenden koşarak çıkmaya başladım. Yarı yolda elinde kova taşıyan, bina görevlisine benzeyen, saçları bembeyaz bir Hawai-i’liyle karşılaştım. Az daha ona çarpacaktım.

"Hey, nereye gidiyorsun?” diye sordu. "Sonra” dedim ve merdivenleri çıkmaya devam ettim. Tozlu, pis kokulu, tenha bir binaydı. Ortalık o kadar sessizdi ki ayak seslerim pat pat diye koridorda ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu, insandan eser yoktu. Sekizinci kata çıkınca sağa sola bakındım. Hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu. Koridor boyunca birbirinin aynısı yedi, sekiz iş yeri kapısı yan yana dizilmişti. Her bir kapının üzerinde numara ve ad plaketi yer alıyordu.

Kapıdaki ad plaketlerini birer birer okudum. Ama hiçbiri bana bir şey çağrıştırmadı. Ticaret şirketi, hukuk danışmanlık bürosu, diş hekimi muayenehanesi; ad plaketlerinin hepsi de oldukça eski ve kirliydi, öyle ki adlar da eski ve kirliymiş gibi hissettim. îş yerlerinin hiçbirinin trende uygun bir havası yoktu. Hiç fark edilmeyen bir caddede, hiç fark edilmeyen bir binanın hiç fark edilmeyen bir katında sıralanmış, hiç fark edilmeyen iş yerleriydi. Bir kez daha adlara baktım ancak Kiki’yle bağdaştıracağım tek

bir şey bile yoktu. Şaşırıp kalmıştım. Etrafa kulak kabarttım. Hiçbir şey duyulmuyordu. Bina harabe kadar sessizdi.

Sonra bir ses işittim. Yüksek topukların zeminde çıkardığı sert tık tık sesleri. Bu ayak sesleri yüksek tavanlı, tenha koridorda alışılmadık derecede yüksek bir yankı yapıyordu. Eski hatıraların kuru, ağır yankısını taşıyordu. Bu ses benim *andaki* varlığımı sarstı. Öleli çok zaman olmuş, bozulmuş ve yıpranmış devasa bir organizmanın labirent bedeni içinde kaybolmuştum. Nasıl olduysa bir zaman deliğinden geçip pat diye o bedene girmiştim.

Ayak sesleri o denli yüksek yankılanıyordu ki nereden geldiğini bir süre ayrımsayamadım. Sağ taraftaki koridorun dibinden geliyordu. Spor ayakkabılarımdan ses çıkarmamaya dikkat ederek o tarafa doğru hızlı adımlarla ilerledim. Ayak sesleri dipteki kapının ardından geliyordu. Çok uzaktan geliyormuş hissi verse de aslında o kapının ardından geliyordu. Kapının üzerinde ad plaketi yer almıyordu. Tuhaftı. Diğer tüm kapıların hepsini kontrol etmiştim ve üzerlerinde ad plaketi görmüştüm. Hangisinin hangi iş yeri olduğunu hatırlamıyordum. Ama en azından üzerlerinde bir ad plaketi vardı. İstisnasız. Ad plaketi olmayan bir kapı olsa muhakkak hatırlardım.

Rüya mı görüyordum? Hayır, rüya değildi. Rüya olmasının imkânı yoktu. Her şey birbirine bağlanmaya devam ediyordu. Sırayla. Honolulu şehir merkezindeydim, Kiki'yi takip edip buraya kadar gelmiştim. Rüya görmüyordum. Gerçekti. Delice bir şeyler oluyordu. Ve olanların hepsi gerçekti.

Kapıyı tıklattım.

Bunun üzerine ayak sesleri kesildi. En son yankı da havada emilip gidince etraf yine derin bir sessizliğe gömüldü.

Otuz saniye kadar kapının önünde bekledim. Ama bir şey olmadı. Ayak sesleri kesildiği gibi kaldı.

Kapı tokmağını kavradım, çevirdim. Kilitli değildi. Tokmağı hafifçe çevirip itince kapı zayıf bir ses çıkararak açıldı. İçerisi karanlıktı, yüzey temizleyicisi parfümü kokuyordu. Oda bomboştu. Ne mobilya vardı ne de

aydınlatma aletleri. Hafif bir ışık vuran odanın içi soluk mavi renkteydi. Yerde rengi atmış gazete sayfalan vardı. İnsan yoktu.

Sonra yine ayak sesi duyuldu. Tam dört saniye boyunca sürdü. Sonra yine derin bir sessizlik oldu.

Ses sağ taraftan geliyor gibiydi. Odanın dibine kadar gidince pencere kenarında bir kapı olduğunu gördüm. O kapı da kilitli değildi. Açıp girdim. Odanın içinde merdiven vardı. Soğuk metal tırabzanlardan tutup kontrollü adımlarla zifiri karanlık merdivenlerden çıkmaya başladım. Dik eğimli bir merdivendi. Sanırım normalde kullanılmayan acil çıkış merdiveni gibi bir şeydi. Sesin o merdivenin yukarısından geldiğine kuşkum yoktu. Merdivenin sonuna geldiğimde yine bir kapı çıktı karşıma. Elektrik düğmesi aradım ama etrafta öyle bir şey yoktu. El yordamıyla kapı tokmağını aradım, bulunca onu çevirdim ve kapı açıldı.

Kapının ardındaki odanın içi karanlıktı. Zifiri karanlık değildi ama neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Yine de buranın çok geniş olduğunu anlamıştım. Çatı katındaki depo bölümü gibi bir şey olabileceğini düşündüm. Tek bir pencere bile yoktu, varsa da kapalıydı. Yüksek tavanın tam ortasında birkaç çatı penceresi vardı sadece. Ay henüz yükselmiş olmadığından içeriye ışık girmiyordu. Cadde lambalarının soluk ışıklan kesik kesik içeri sızıyordu, bu da hiçbir işe yaramıyordu.

O tuhaf karanlığın içine başımı uzattım ve “Kiki!” diye bir kez seslendim.

Bir süre bekledim ama cevap gelmedi.

Neler oluyordu böyle? İçerisi aşırı karanlıktı, girmeye cesaret edemedim. Çaresiz bir süre orada beklemeye karar verdim. Gözüm alışırdı belki. Belki de başka bir gelişme olurdu.

Orada ne kadar süredir hareket etmeden beklediğimi bilmiyordum. Etrafa kulak kabarttım, karanlığın içine doğru baktım. Nihayet içeri sızan ışık biraz artmıştı. Ay mı yükselmişti acaba? Ya da cadde ışıkları mı yanmaya başlamıştı? Kapı tokmağından elimi çektim, odanın merkezine doğru, attığım her adıma dikkat ederek usulca ilerledim. Ayakkabımın altındaki

lastik kısımdan gacır gucur diye ağır, kuru bir ses çıktı. Duyduğum o ayak sesi gibi, ilerledikçe belirsizleşen, tuhaf şekilde gerçek dışı bir yankıydı.

Bir kez daha "Kiki!" diye seslendim. Cevap gelmedi.

Tahmin ettiğim gibi oda genişti. Bomboştu, sessizdi. Odanın ortasında durup etrafa bakındım; köşede mobilyaya benzer şeyler duruyordu. Net bir şekilde göremiyordum. Ama gri dış hatlarından anladığım kadarıyla orada bir kanepe, koltuk, masa ve sandık vardı. Tuhaftı. Mobilyaların hiçbiri mobilya gibi görünmüyordu. Gerçeklikten yoksun görünüyorlardı. Odanın aşırı büyük olmasına karşın eşyaların sayısı çok azdı. Merkezden uzaklaştıkça büyüyen gerçek dışı yaşam alanı.

Bir yerlerde Kiki'nin beyaz omuz çantasını görür müyüm diye etrafa göz attım. Mavi elbisesi bu karanlık içinde seçilmezdi. Ama omuz çantasının beyazlığı anlaşılırdı. Belki de oradaki kanepe ya da koltuğa oturmuştu.

Göremedim. Kanepe gibi görünen şeyin üzerinde beyaz kumaşa benzeyen bir şey vardı sadece. Sanırım bez örtüydü. Yaklaşınca örtü olmadığını anladım. İskeletti. Kanepede iki iskelet yan yana duruyordu. İkisinin de kemikleri tamdı. Tek bir eksikleri bile yoktu. Biri büyük diğeri küçüktü. Henüz hayattayken bu şekilde oturmuş olmalıydılar. Büyük olanın tek kolu kanepenin sırtına dayanmıştı. Küçük olan ellerini dizinin üzerine koymuştu. İkisi de kendileri farkına bile va-ramadan ölmüş, etleri yok olup gidince iskelet olarak kalmışlardı. Gülümsüyorlardı sanki. Şaşılacak kadar beyazlardı.

Korku hissetmedim. Neden, bilmiyorum. Ama korkmadım. Gözümün önündeydiler. Gözümün önünde ve hareketsizdiler.

O dedektifin dediği gibi, kemik temiz ve sessiz bir şeydir. Kesinlikle ölüydüler. Korkulacak ne olabilirdi ki!

Odada gezindim. Başka iskeletler de vardı. Toplamda altı taneydiler. Biri dışında hepsi bütün haldeydi. Ölmelerinin üzerinden çok zaman geçmişti. Öldüklerinin farkına bile varamamış gibi doğal bir şekilde oturuyorlardı, iskeletlerden biri televizyon izlemeye devam ediyordu. Televizyon elbette kapalıydı. Ama o (iriliğinden onun bir erkek olduğunu tahmin ettim) ekrana

bakmaya devam ediyordu. Bakışları oraya kilitlenmişti. Boş görüntüye çivilenmiş boş bakışlar. Biri masaya eğilmiş halde duruyordu. Masada tabaklar vardı. Tabakların içindekilerin yerini beyaz toz almıştı, iskeletlerden biri de yataktaydı, içlerinden bir tek onun kemikleri noksandı. Sol kolu omzundan kopuktu.

Gözlerimi kapattım.

Bunlar da neyin nesi? Kiki, bana ne göstermek istiyorsun?

Yine ayak sesi duyuldu. Başka bir yerden gelmişti. Hangi taraftan geldiğini anlayamamıştım. Hiçbir yönden, hiçbir şey olmayan yerden gelmişti sanki. Ama gördüğüm kadarıyla bu odanın ötesinde bir şey yoktu. Bu odadan başka bir yere geçiş yoktu. Ayak sesleri bir süre daha duyuldu, sonra kesildi. Sonraki sessizlik soluk kesecek kadar yoğundu. Avucumun içiyle yüzümdeki teri sildim. Kiki yine kaybolmuştu.

Girdiğim kapıdan geri çıktım. Son bir kez dönüp baktığımda mavi karanlığın içinde altı iskelet bembeyaz duruyordu. Her an ayağa kalkıp hareket edeceklermiş gibi görünüyorlardı. Bunun için de benim gitmemi bekliyorlarmış gibi geldi bana. Ben gidince televizyonun düğmesine basacaklar, tabaklara da sıcak yemek geri gelecekmiş gibi hissettim. Onların hayatına engel olmaktan korkar gibi sessizce kapıyı kapatıp merdivenlerden aşağı indim, bomboş ofis dairesine geri döndüm. Daire az önce gördüğüm gibiydi. Kimse yoktu. Yerdeki gazeteler olduğu gibi duruyordu.

Pencere kenarına gidip aşağıya baktım. Sokak lambaları beyaz beyaz parlıyor, cadde boyunca hafif karavan ve pikaplar önceki gibi oldukları yerde duruyorlardı, insandan eser yoktu. Gün tamamen batmıştı.

Sonra toz birikmiş pencere pervazında onu buldum. Kartvizit büyüklüğünde bir kâğıttı; tükenmezkalemle, telefon numarasına benzeyen yedi numara yazılmıştı. Kâğıdın da mürekkebin de rengi henüz atmamıştı, yeni yazılmış gibiydi. Kâğıdı çevirip arkasına baktım; bir şey yazmıyordu. Arkası boştu.

O kâğıdı cebime koyup koridora çıktım.

Koridorda durdum, bir süre etrafa kulak kabarttım.

Hiçbir ses duyamadım.

Her şey ölü gibi sessizdi. Kordonu kesilmiş telefon aleti gibi tam bir sessizlik vardı. Hiçbir yere gitmeyen sessizlik. Merdivenden aşağıya indim. Koridorda biraz önce rastladığım bina görevlisini aradım. O dairenin hangi iş yeri olduğunu sormak istedim ama onu göremedim. Biraz bekledim, ancak Yuki için endişeleniyordum. Acaba onu bir başına bırakalı ne kadar zaman olmuştu? Düşündüm ama ne kadar süre geçtiğini çıkaramadım. Yarım saat olabilir miydi? Ya da bir saat? Loş karanlık yerini geceye bırakmıştı. Pek de güven vermeyen bir caddede bırakmıştım onu. Dönmeliydim artık. Orada daha fazla kalmam bir şeyi değiştirmeyecekti.

Arabayı bıraktığım caddenin adını ezberlemiştim, hemen bir taksiye bindim. Yuki sıkıntıdan bayılmış gibiydi, uzanmış halde radyo dinliyordu. Kapıyı tıklatınca başını kaldırdı ve kilidi açtı.

“Affedersin” dedim.

“Bir sürü insan geldi. Bir şeylere kızmışlardı, cama vurdular, arabayı salladılar” dedi ifadesiz bir sesle. Sonra radyoyu kapattı. “Çok korktum” dedi.

“Affedersin.”

Sonra yüzüme baktı. Yüzü sanki bir an donmuş gibi göründü. Gözleri bir an rengini kaybetti, yüzünde durgun suya düşmüş ağaç yaprağının oluşturduğu gibi hafif bir dalgalanma oldu. Dudakları sese dökülmeyen bir cümle kurdu. “Neredeydin?”

“Bilmem” dedim. Sesim, bilmediğim bir yerden geliyor gibiydi. O ayak sesiyle aynı şekilde yankılanıyordu. Cebimden mendilimi çıkardım ve terimi sildim. Ter yüzümü soğuk, katı bir zar gibi kaplamıştı. “Ben de tam anlamadım. Neredeydim, ne yaptım acaba?”

Yuki gözlerini kıstı, elini uzatıp yanağıma dokundu. Parmak uçları yumuşak ve pürüzsüzdü. Parmakları yanağımda dururken sanki bir şey koklarmış gibi burnundan derin bir nefes aldı. Küçük burun delikleri genişlemiş gibi

göründü. Gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bir kilometre ötede olsam bile beni görebileceğini hissettim. “Bir şey mi gördün?”

Başımla onayladım.

“Dile getirilemeyecek bir şey. Sözcüklerle anlatılamayacak bir şey. Anlatmaya kalksan da hiç kimsenin anlayamayacağı bir şey. Ama ben anlıyorum” dedi yanağını yanağıma dayayarak. Sonra on, on beş saniye öylece durdu. “Zavallı şey” dedi.

“Neden acaba?” deyip güldüm. Aslında gülmek istememiştim ama elimde olmadan gülmüştüm. “Ben nereden bakarsan bak son derece sıradan bir insanım. Nasıl biri dersen, gerçekçi biriyim. Buna rağmen neden hep bu tür tuhaf şeylerin içine çekiliyorum acaba?”

“Hımm, neden acaba?” dedi Yuki. “Bana sorma. Ben çocuğum, sense bir yetişkinsin.”

“Kesinlikle.”

“Ama ne hissettiğini çok iyi anlıyorum.”

“Ben hiç anlamıyorum.”

“Güçsüzlük hissi” dedi. “Çok büyük bir şey tarafından hareket ettiriliyormuşsun ve ne yapacağını bir türlü bilemiyor-muşsun gibi bir his.”

“Öyle sanırım.”

‘Böyle zamanlarda yetişkinler içerler.

‘Mantıklı” dedim.

Halekula’da bir bara gittik. Havuz kenarında bir bar değildi, iç kısımdaydı. Ben martini içtim, Yuki limonlu soda içti. Suratında Sergey Rahmaninov’unki gibi ciddi bir ifade olan saçları seyrelmiş orta yaşlı bir piyanist, kuyruklu piyanoda eski standart eserlerden çalıyordu. Tek müşteri biz-dik. “Stardust”ın ardından “But Not For Me” ve “Moonlight in Vermont”u çaldı. Teknik açıdan kusursuz ama oldukça donuk bir

performanstı. Son olarak Chopin'in prelüdünü çaldı. Bu kez harika bir performans sergilemişti. Yuki'nin alkışlamasıyla iki milimlik bir gülümseme belirdi yüzünde, sonra da kalkıp bir yerlere gitti.

O barda üç kadeh martini içtim. Sonra gözlerimi kapatıp o odadaki manzarayı hatırlamaya çalıştım. Gerçekçi bir rüya gibiydi. Kan ter içinde uyanıp da oh be, rüyaymış diye rahat bir soluk aldığın türden bir manzaraydı. Ama rüya değildi. Onun bir rüya olmadığını biliyordum, Yuki de onun bir rüya olmadığını biliyordu. Yuki biliyordu. Benim *gördüklerimi.* O altı iskeleti. Onların anlamı neydi acaba? O sol kolu olmayan beyaz iskelet Dick North'a mı aitti? Peki diğer beşi kimlerin iskeletiydi?

Kiki bana ne anlatmaya çalışıyordu?

Birden cebimde duran, o pencere pervazından aldığım kâğıt parçasını çıkardım, telefon kulübesine gidip orada yazılı numarayı çevirdim. Cevap veren olmadı. Telefon çalma sesi derin, dipsiz bir hiçliğin içinde çınlar gibi sonsuza dek yankılanmaya devam etti. Bar taburesine dönüp bir iç çektim.

"Eğer bilet bulabilirsem yarın Japonya'ya döneceğim" dedim. "Burada düşündüğümden uzun kaldım. Keyifli bir tatildi ama artık dönme zamanı. Japonya'da halletmem gereken işler var."

Yuki başıyla onayladı. Daha ben demeden önce ne söyleyeceğimi biliyor gibiydi. "Olur, beni merak etme. Sen dönmek istiyorsan, dönebilirsin."

"Sen ne yapacaksın? Burada mı kalacaksın? Benimle Japonya'ya mı döneceksin?"

Yuki hafifçe omuz silkti. "Bir süre annemin yanında kalacağım. Henüz Japonya'ya dönmek istemiyorum. Onunla kalmak istediğimi söylersem karşı çıkmayacaktır."

Başımla onayladım ve kadehin dibinde kalan martiniyi içtim.

"Yarın Makaha'ya arabayla götürürüm seni. Son bir kez anneni de görsem iyi olur."

Sonra Aloha Kulesi yakınlarındaki deniz ürünleri restoranında birlikte son akşam yemeğimizi yemeğe gittik. Yuki, ıstakoz yedi, ben viski içtikten sonra kızarmış istiridye yedim. Pek konuşmadık. Epey dalgındık. İstiridye yerken uyuyakalıp ben de beyaz bir iskelete dönüşecekmişim gibi hissettim.

Yuki arada bir yüzüme bakıyordu. Yemeği bitirdikten sonra, "Artık dönelim, uyusan iyi olur. Fena görünüyorsun" dedi.

Odama dönüp televizyonu açtım, bir süre tek başına şarap içtim. Televizyonda beyzbol karşılaşması vardı. Öylesine izliyordum. Gerçek bir şeylerle bağ kurabilmek için.

İyice uykum gelene dek şarap içtim. Sonra aklıma geldi; bir kez daha kâğıt parçasındaki telefon numarasını çevirdim. Yine cevap veren olmadı. On beş kere çaldırdıktan sonra telefonu kapattım. Sonra yine televizyon karşısına geçip ekrana baktım. Winfield vurucu alanındaydı. Sonra aklıma bir şeyin takıldığını fark ettim. *Bir şey*

Televizyonu izlerken o *bir şeyi* düşündüm.

Bir şeyle bir başka şey birbirine benziyordu. Bir şeyle bir başka şey birbiriyle bağlantılıydı.

Olabilir miydi? Denemekte fayda vardı. Kâğıt parçasını alıp kapıya gittim, June'un kapıya yazdığı telefon numarası ile kâğıt parçasındaki telefon numarasını karşılaştırdım.

Aynıydı.

Her şey birbiriyle bağlantılıydı. Her şey birbiriyle bağlantılı. Bunu fark etmeyen tek kişi bendim.

♦ * ♦

Ertesi sabah Japon Havayolları Şirketi'nin ofisine gittim, öğleden sonraki uçuş için bilet ayırttım. Sonra odama döndüm, arabayla Yuki'yi Makaha'daki annesinin yanına bıraktım. O sabah Ame'ye telefon açıp acil bir işim çıktığını, gün içinde Japonya'ya döneceğimi söylemiştim. Hiç

şaşırmadı. Yuki'nin kalacağı yer var, buraya getirebilirsin, dedi. O sabah ilk kez hava bulutluydu. Her an yeni bir fırtına kopacak gibiydi. Her zamanki Mitsubushi LanceFla, her zamanki gibi radyo dinleyerek, her zamanki gibi sahil boyunca otoyoldan 120 km hızla gittim.

"Pac-Man gibi" dedi Yuki.

"Ne gibi?" diye sordum.

'Yüreğinde Pac-Man var sanki" dedi Yuki. "Pac-Man senin yüreğini kemiriyor. Bipbipbiipbipiiiiiibbip, diyerek."

"Bu metaforu pek anlayamadım."

"Bir şey senin içini kemiriyor."

Bu dediği üzerine düşünerek araba kullanmaya devam ettim. "Bazen ölümün gölgesini hissediyorum" dedim. "Çok koyu bir gölge. Ölümün yam başıma kadar geldiğini hissediyorum. Ellerini uzatmış, her an beni yakalayacakmış gibi. Ama korkmuyorum. Neden dersen, bu *hiçbir zaman* benim ölümüm olmuyor çünkü. O ellerin yakaladığı *hep* başka biri oluyor. Ama ne zaman birisi ölse benim varlığım da zayıflıyor. Neden acaba?"

Yuki susup omuz silkti.

"Nedenini bilmiyorum. Ama ölüm hep beni buluyor. Bir fırsat yakalayınca hemen bir aralıktan kendini gösteriyor."

"Belki de ölüm senin anahtarından Dünyayla bağlantını ölüm üzerinden kuruyorsundur."

Bir süre düşündüm bunu.

'İnsanı depresyona sokmakta üstüne yok" dedim.

Dick North Japonya'ya döneceğime gerçekten üzüldü. Aramızda pek benzer bir yan yoktu, belki tam da bu yüzden bir tür rahatlık hissediyorduk birbirimizin yanında. Dahası onun şiire gerçekten önem vermesine saygı

duyuyordum. El sıkışıp ayrıldık. O sırada kolsuz beyaz iskeleti hatırladım. O Dick North muydu?

“Hiç nasıl öleceğini düşündün mü?” diye sordum.

Gülümseyip biraz düşündü. “Savaş sırasında epey düşünmüştüm. Orada gerçekten de türlü türlü ölüm vardı çünkü. Ama son zamanlarda pek düşünmüyorum. Böyle karışık konulan düşünecek zamanım olmuyor. Savaş döneminden daha meşgulüm barış zamanında” deyip güldü. “îyi de ne diye sordun bunu bana?”

Önemli bir nedeni olmadığını söyledim. Öylesine aklıma geldi dedim.

“Sonraki görüşmemize kadar bir düşüneyim” dedi.

Sonra Ame beni birlikte yürümeye davet etti. “Sana gerçekten minnettanm. Bu tür şeyleri pek iyi ifade edemem gerçi. Ama... şey, öyle işte. Senin sayende birçok şeyin düzeleceğini hissediyorum. Bizimle olduğunda, nasıl oluyorsa, her şey pürüzsüz ilerliyor. Yuki’yle bolca sohbet edebildim, birazcık da olsa birbirimizi anlar hale geldik. Bende kalmaya bile karar verdi.”

“Ne iyi” dedim. “Ne iyi”den başka tek bir olumlu ifade gelmemişti aklıma ve sessiz kalmanın uygunsuz kaçma riski vardı. Neyse ki Ame bunun farkına varmadı.

“Seninle tanıştıktan sonra çocuk ruhsal açıdan oldukça rahatladı sanki. Sinirli halleri de eskisine göre epey azalmış. Aranızda güzel bir uyum oluşmuş demek ki. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Belki de ortak bir noktanız vardır. Ne dersin?”

Bilmiyorum dedim.

Okul durumunu ne yapmalı diye sordu.

Gitmek istemiyorsa göndermemeniz daha iyi olmaz mı, dedim. “Zor bir çocuk, oldukça da hassas; ona zorla bir şey yaptırmaya kalkmanız boşuna olur. Okula göndermek yerine özel öğretmen tutup temel bilgileri

edinmesini sağlayın. Okul giriş sınavlarına hazırlık için yarış atı gibi çalışmak, saçma sapan kulüp etkinlikleri, anlamsız rekabet, grup baskısı, ikiyüzlü kurallar; tüm bunlar sizin çocuğunuzun karakterine uygun şeyler değil. Okula gitmek istemiyorsa, göndermeyin. Böyle yapanlar var, tek başına öğrenim görenler de. Okula göndermek yerine onda başkasında olmayan bir yeteneği keşfedip geliştirmesini sağlamanız daha iyi olmaz mı? Onun iyi bir şekilde geliştireceği bir şeyleri olduğunu düşünüyorum. Belki de bu süre içinde okula gitmeyi kendiliğinden isteyecektir. O zaman gönderirsiniz tabii ki. Her hâlükârda gidip gitmeyeceğine kendisinin karar vermesi daha iyi olur."

"Evet, öyle" diye onayladı Ame kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Tam da dediğin gibi. Ben de kesinlikle grup insanı değilimdir. Okula da pek gitmemiştim, dediklerini çok iyi anlıyorum."

"Çok iyi anlıyorsanız, düşünecek bir şey de yok demektir. O zaman sorun nedir?"

Ame boyun kemiklerini çıtlatarak birkaç kez başını salladı.

"Sorun falan yok aslında. Sadece bir anne olarak kendime güvenim yok. Bu yüzden de tam karar veremiyorum. Karşıdaki ne derse desin, okula gidip gitmemesi benim için sorun değil. Ama kendime güvenim olmadığından benim zayıf olduğumu düşünebilirler diyorum. Okula gitmemesi toplumsal açıdan yanlış diye yorumlanabilir. Bunun gibi şeylerden çekiniyorum."

Toplumsal açıdan, diye düşündüm. "Elbette bu doğru karar mıdır, garanti verememem. îyi sonuçlanmayabilir de. Ama sen kızına ister anne, isterse arkadaş olarak onun yaşamıyla ilgilendiğini gösterebilirsen, ona saygı duyduğunu da hissettirirsen, sezgileri kuvvetli bir çocuk olduğundan, gerisini kendisi halledecektir."

Elleri şortunun cebinde, bir süre konuşmadan yürüdü. "Onun hislerini çok iyi anlıyorsun. Nasıl oluyor bu?"

Onu anlamaya gayret ediyorum çünkü demek istedim ama diyemedim.

Sonra, Yuki'yle ilgilendiğim için bana bir şey vermek istediğini söyledi. Hiraku Makimura'dan yeterince aldım, gerek yok dedim. Bu kadan bile fazla, dedim.

"Ama vermek istiyorum. O başka ben başka. Sana ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Bunu şimdi yapmazsam sonra unuturum."

"Unutmanın hiçbir sakıncası yok" dedim gülerek.

Yol kenarındaki banka oturdu, gömleğinin cebinden sigara paketini çıkardı. Bir sigara yaktı. Salem'in mavi kutusu terden ıslanıp yumuşamıştı. Her zamanki kuşlar her zamanki karmaşık ses ölçüsüyle ötüyorlardı.

Ame bir şey söylemeden sigarasını içiyordu. En fazla iki, üç kez içine çekiyor, sonra kalanı parmakları arasında kül olup çimene dökülüyordu. Bu durum bana zamanın cesedi gibi bir şeyi çağrıştırdı. Ellerinin içinde zaman ölüyor, yanıp küle dönüşüyordu. Kuşların sesini dinlerken alt yolda takır tukur giden golf arabalarına binmiş bahçıvanları izliyordum. Makaha'ya vardığım andan itibaren hava düzelmeye başlamıştı. Sadece uzaklardan bir kez hafif bir gök gürültüsü duyulmuştu, hepsi buydu. Yoğun gri bulutlar sanki bir güç tarafından itilmiş gibi gitgide dağıldı, yine her zamanki güçlü ışıkla sıcak hava yeryüzüne geri döndü. Üzerinde kolsuz iş tulumu vardı (iş yaparken genelde bunu giyiyordu, göğüs cebinde tükenmezkalem, keçeli kalem ve sigara oluyordu), güneş gözlüğü takmadan güçlü güneş ışıklan altında oturuyordu. Ne göz kamaştıran ışık ne de sıcak umurundaydı. Sıcak diye düşünüyor olabilirdi. Bunun kanıtı ise boynundan akan ter damlalan ve gömleğindeki parça parça siyah izlerdi. Ama hissetmiyor gibiydi. Kendini işine verdiği için miydi yoksa dikkatini toplayamadığı için mi, bunun aynmına varamıyordum. Bu şekilde on dakika geçti. Zaman ve mekânda bir anlık yolculuk gibi, karşılığı olmayan bir on dakikaydı. Zamanın geçişi denen olguyu umursamıyordu. Zaman onun yaşamını oluşturan öğelerin arasında değildi. Haydi arasındaydı diyelim, sıralamada oldukça altlardaydı. Ama benim için öyle değildi; uçak için yer ayırtmıştım.

"Yavaş yavaş gideyim" dedim kol saatime bakarak. "Havalimanında kiralık arabayı bırakıp bilet için ödeme yapmalıyım, vakitlice gitsem iyi olur."

Bir kez daha odaklanmaya çalışır gibi dalgın bir şekilde bana baktı. Yuki'de de arada bir gördüğüm bir bakıştı bu. Gerçekliğe uyum sağlamaya çalıştığını gösteren bir ifadeydi. Anneyle kızın karakter ve tavırları birbirine benziyor diye düşündüm bir kez daha. "Aa, öyle demek, vaktin yok yani. Affet. Hiç fark etmedim" dedi. Sonra başını bir sağa bir sola doğru salladı. "Dalıp gitmişim."

Banktan kalktım, geldiğimiz yoldan yürüyüp kulübeye döndük.

Oradan ayrılırken üçü de dışan çıkıp beni uğurladı. Yuki'ye abur cuburu fazla kaçırmamasını söyledim. Dudaklarını büzdü sadece. Ama Dick North yanında olduğundan bu konuda endişeye gerek yoktu.

Üçünün dikiz aynasına yansıyan görüntüsü çok tuhaftı. Dick North sağ kolunu havaya kaldırmış bana el sallıyor, Ame kollarını birbirine bağlamış dalgın dalgın önüne bakıyor, Yuki yan dönmüş, sandaletinin ucuyla taş yuvarlıyordu. Gerçekten de uzayın bir köşesine terk edilmiş kişilerden oluşan yanm yamalak bir aileye benziyorlardı. Az öncesine dek onlardan biri olduğuma inanamıyordum. Kavşakta direksiyonu sola kırınca dikiz aynasındaki görüntüleri kayboldu. Bir başına kalmıştım. Çok uzun zamandır ilk kez.

* * *

Tek başına kalmak çok iyi gelmişti. Elbette Yuki'yle birlikte olmaktan da sıkıntı duymuyordum ama tek başına olmak hiç de fena değildi. Bir şey yapmadan önce binlerine bir şey sorma gereği yoktu, hata yapınca birine bahane uydurmam da gerekmiyordu. Tuhaf bir şey olduğunda kendi kendime espri yapıp tek başına gülebilirdim. Bu durumda, "Hiç de komik değil" diyen biri olmuyordu. Sıkılınca bir şey yapmadan, kül tablasına öylece bakıp durabilirdim. Kül tablasına bakıp durduğum için bana "Neden kül tablasına bakıyorsun?" diye soran biri yoktu. İyi ya da kötü, tek başına yaşamaya fazlasıyla alışmıştım.

Tek başına olunca etrafımdaki ışığın rengi, rüzgânn kokusu birazcık da olsa -ama kesin bir şekilde- değişiyordu sanki. İçime olabildiğince derin bir şekilde hava çekince içimin genişlediğini hissediyordum. Radyoda caz FM kanalını ayarladım, Coleman Hawkins dinleyerek havalimanına doğru aheste aheste araba kullandım. Gökyüzünü kaplayan bulutlar zorla çekilip alınmış gibi küçük parçalara bölünmüşlerdi. Alize rüzgârıyla palmiye yapraklan sallanıyor, bulut parçalan batıya doğru sürükleniyordu. Yukanlarda süzülen Boeing 747 gümüş bir takoza benziyordu ve gökyüzü tarafından emilip çekilmiş gibi görünüyordu.

Tek başına kalınca bir şey düşünemez oldum. Kafamın içinde çekim gücü hızlı bir şekilde değişmişti sanki. Düşün-çelerim çekim gücünün değişimine uyum sağlayamamıştı. Öte yandan hiçbir şey düşünmemek de harika bir şeydi. İyi ya işte, bir şey düşünme sen de dedim kendi kendime. *Burası Hawaii, bok mu var bir şeyler düşünecek!* Zihnimi boşaltıp araba kullanmaya verdim kendimi, "Stuffy" ve "Sidewinder" şarkılarına ıslıkla eşlik ettim. Tepeden aşağıya yüz yirmi kilometre hızla sürünce rüzgâr iki yanımda ıslık çaldı. Eğimli yolda açı değiştikçe Pasifik Okyanusu'nun ferah mavi manzarası genişledi.

Evet dedim, işte tatilin bitti. Ne olursa olsun, bitecek olan bitmişti.

Arabayı havalimanı yakınındaki kiralık araç ofisine bıraktım, Japon Havayolları Şirketi gişesinde biniş işlemlerini tamamladıktan sonra son bir

kez havalimanı telefon kulübesinden o gizemli numarayı aradım. Tahmin ettiğim gibi cevap veren olmadı. Çalma sesi devam ettikçe etti. Telefonu kapattım, bir süre telefon kulübesinde telefona baktım. Sonra birinci sınıf bekleme salonuna gidip cin tonik içtim.

Tokyo, diye düşündüm. Ne var ki Tokyo'yu net hatırlayamadım.

Şibuya'daki daireme döndüm, posta kutuma göz attım, telesekreterimi çalıştırıp dinledim. Önemli bir mesaj yoktu. Her zamanki gibi işle ilgili mesajlar vardı. Yazacağım bir sonraki metinle ilgili görüşme talebi, ortadan kaybolmamdan dolayı yaşanan sıkıntının ifadesi, yeni yazı siparişleri gibi şeyler. Uğraşmak istemediğimden hepsini göz ardı ettim. Her biri için ayrı ayrı mazeret bulmak çok zaman alacaktı, bunu yapmak yerine bahanesiz, doğrudan iş yapmak çok daha rahat olurdu. Ama bir kez kar küreme işine başlayınca onun dışında hiçbir şeyle ilgilenemeyeceğimi de net bir şekilde biliyordum. Bu yüzden de tümünü görmezden gelmekten başka çarem yoktu. Kuşkusuz biraz sorumsuzluk yapmış oluyordum. Ama neyse ki şu an için paraya ihtiyacım yoktu; sonrasını sonra düşünürdüm. Bugüne dek hiç şikâyet etmeden karşımdakinin isteği uyarınca sessizce işimi yapıp durmuştum. Biraz da kendi istediğim gibi yaşayayım diye düşündüm. Bu kadarına benim de hakkım olsa gerek.

Sonra Hiraku Makimura'yı aradım. Telefona Cuma çıktı, hemen Makimura'ya verdi. Ona genel süreci anlattım. Yuki'nin Hawaii'de rahatladığını ve sorun yaşamadığımızı söyledim.

"Tamam" dedi, "Sana minnettarım. Yann Ame'yi ararım. Para yetti mi peki?"

"Yetti de arttı bile."

"İstediğin gibi kullansaydm. Endişe etmene gerek yoktu." "Sormak istediğim bir şey var" dedim, "şu kadınla ilgili." "Aa, evet" dedi öylesine bir şeyden söz eder gibi.

"Nasıl yaptın o ayarlamayı?"

“Telekız servisiyle. Bu kadarını anlamış olmalısın. Tüm gece boyunca onunla iskambil oynamadınız herhalde?”

“Hayır, onu sormuyorum, nasıl oluyor da Tokyo’dan Honolulu’da bir eskort kız ayarlanıyor? Bu sistemi bilmek istiyorum. Merak ettim.”

Hiraku Makimura biraz düşündü. Sanınm merakımın nedenini düşünüyordu.

“Uluslararası kargo gibi bir şey. Tokyo’daki servise telefon ediyorsun ve onlardan Honolulu’da şu adrese şu günde şu saatte bir eskort kız göndermelerini istiyorsun. Bu durumda da Tokyo’daki servis Honolulu’daki anlaşmalı servisle haberleşip o saatte kızı gönderiyor. Ben ödemeyi Tokyo’da yapıyorum. Tokyo komisyonunu kesip geri kalanı Honolulu’ya gönderiyor. Honolulu’dakiler de komisyonlarını kesip kalanı kıza veriyorlar. Pratik. Dünyada türlü türlü sistemler var.”

“Öyle görünüyor” dedim. Uluslararası kargo!

“Evet, biraz pahalıya geliyor ama pratik oluyor. Böylece nitelikli eskort kızlarla dünyanın her yerinde birlikte olabiliyorsun. Rezervasyonu Tokyo’dan yapabiliyorsun. Başka yere gidince orada eskort arama zahmetine girmiyorsun, hem böylesi güvenli de oluyor. Sorunla karşılaşmıyorsun. Ayrıca gider olarak gösterip vergiden düşüyorsun.”

“O servisin telefon numarasını bana verebilir misin peki?”

“Bunu yapamam. Kesinlikle gizli. Üye olmayana verilmiyor, dahası üye olmak için de çok sıkı şartları var. Para ve mevki sahibi, ayrıca güven veren biri olunması gerekiyor. Senin üye olman imkânsız. Vazgeç. Bu servisin varlığından sana bahsetmekle bile dışarıya bilgi verilmemesi kuralını çiğnemiş oldum. Sadece iyi niyetten bilgi verdim.”

İyi niyetinden dolayı ona teşekkür ettim.

“Kız iyiydi değil mi?”

“Evet, kesinlikle öyleydi.”

“Bu iyi. Sana en iyilerden birini göndermelerini istemiştim” dedi Hiraku Makimura. “Adı neydi?”

“June” dedim. “Altıncı ay; June.”

“Altıncı ay; June” diye tekrarladı. “Beyaz mıydı?”

“Beyaz?”

“Beyaz ırktan mıydı?”

“Hayır, güney Asyalıydı. “

“Honolulu’ya gidersem ben de bir deneyeyim.”

Konuşacak başka bir şey olmadığından ona teşekkür edip telefonu kapattım.

Sonra Gotanda’yı aradım. Telesekreter çıktı. Japonya’ya döndüm, beni ara diye mesaj bıraktım. O bu derken akşam oldu, Subaru’ya binip Aoyama Caddesine alışverişe gittim. Yine Kinokuniya’dan hazır salata malzemesi aldım. Nagano dağı çevresinde Kinokuniya’da satılmak üzere sebzelerin yetiştirildiği bir tarım arazisi vardı. Geniş bir tarlaydı, etrafı tel çitle çevrilmişti. *Büyük Firar* filmindeki esir kampı gibi bir yer. Makineli tüfekli nöbetçiler ve gözetleme kuleleri de olsa bu hiç şaşırtıcı olmazdı. Ve bu arazide marulla, kerevizle ilgili bir şeyler yapılıyordu sanırım. İnsanın hayal gücünü aşan süper sebze yetiştiriciliği. Aklımda bu düşüncelerle sebze aldım, ayrıca et, balık, sofa fasulyesi ve turşu da. Sonra da eve döndüm.

Gotanda’dan haber yoktu.

Ertesi sabah Dunkin’ Donuts’ta kahvaltımı yaptıktan sonra kütüphaneye gittim ve son on beş günün gazetelerine baktım. Mey’le ilgili soruşturmanın ilerleyişi hakkında bir şeyler bulmaya çalıştım. *Asahi, Mayniçi, Yomiuri* gazetelerini dikkatlice okudum ama olayla ilgili tek bir satır bile yoktu. Seçim sonuçları, Revchenko’nun bir beyanatı, ortaokul öğrencilerinin okula gitmeme sorunu geniş çapta ele alınmıştı. Beach Boysun müziği uygun bulunmadığından Beyaz Saray’daki konserlerinin iptal edildiği, Mick JaggeFm üçüncü kez yanarak ölme tehlikesi atlattığı haberleri vardı. Ama

gazetelerin hiçbirinde Akasaka'daki bir otelde bir kadının jartiyerle boğulup öldürülmesiyle ilgili bir habere rastlamadım.

Sonra haftalık magazin dergilerine baktım. Birinde tüm bir sayfa Me/in öldürülmesiyle ilgili habere ayrılmıştı. "Akasaka'daki Bir Otelde Güzel Bir Kadının Çırılçıplak Cesedi Bulundu" diye başlık atılmıştı. Rezalet bir başlıktı. Fotoğraf yerine bir uzman ressam tarafından çizildiğini düşündüren bir portre çizimi vardı. Ceset fotoğrafları dergiye konmuyordu demek ki. Dikkatli bakınca resimdekinin gerçekten de Mey olduğu anlaşılıyordu. Gerçi baştan beri onun Mey olduğunu bildiğim için bunu diyebiliyordum, bu resim pat diye önüme konsa, onun Mey olduğunu anlar mıydım, emin değildim. Baş çiziminin detayları başarılıydı ama asıl önemli yer benzemiyordu. Bu resim onu yansıtmıyordu. Resimdeki, ölmüş Mey'di. Yaşayan Mey çok daha sıcak, çok daha canlıydı. Umutluydu, hayalleri, düşünceleri vardı. Nazik, yetenekli, harika bir kar küreyicisiydi. Birbirimize hayallerimizi anlatmıştık. Sabah "Gu guuk" diyebiliyordu. Ama bu çizimdeki Mey gerçeğine göre çok daha ucuz ve bayağı görünüyordu. Başımı salladım. Sonra gözlerimi kapattım, yavaşça nefes aldım. Bu resme bakınca Mey'in öldüğünü bir kez daha derinden hissetmiştim. Bir anlamda ceset resmine bakmaktan çok daha güçlü şekilde ölümü ya da onun varlığının yok oluşunu hissettirmişti bana. Kesinlikle, tamamıyla ölmüş haldeydi. Artık geri dönmeyecekti. Yaşamı hiçlik tarafından emilmişti. Bunu düşününce yüreğime bir üzüntü saplandı.

Yazı da resim gibiydi, ucuz ve bayağı. Akasaka'mn birinci sınıf oteli X'de yirmili yaşlarının başlarında olduğu tahmin edilen genç bir kadının jartiyerle boğularak öldürülmüş haldeki cesedi bulundu. Kadın çıplaktı, üzerinde kimliğinin belirlenmesine yarayacak hiçbir şey bulunamadı. Resepsiyona verdiği ismin de sahte olduğu anlaşıldı, gibi şeyler yazıyordu haberde; polisin bana söylediği şeylerin neredeyse aynısıydı. Yeni bilgi olarak tek bir şey vardı. Polis olayı bir fuhuş organizasyonu -birinci sınıf otelleri kullanan VIP eskort servisi-ile ilişkilendirerek soruşturmaya devam ediyor diye yazıyordu haberin sonunda. Dergileri aldığım yere bırakıp girişteki sandalyeye oturdum, düşüncelere daldım.

Eskort servisiyle olan ilişkiyi nasıl kurmuşlardı acaba? Somut bir kanıta ulaşmışlar mıydı? Polis merkezine telefon açıp, Balıkçı veya Kitapkurdu'nu

isteyip onlara son gelişmeler neler, diye soramazdım ya. Kütüphaneden çıktım, yakınlarda hafif bir öğle yemeği yedim, sonra da şehir merkezinde gezindim. Yürürken aklıma iyi bir fikir gelir ümidim boşa çıktı. Bahar havası ağırdı, tenim yapış yapış olmuştu. Neyi nasıl düşünmeliydim? Düşüncelerimi bir türlü toplayamı-yordum. Meici Cingu'ya kadar yürüyüp taze çimenler üzerine uzandım ve göğü seyrettim. Sonra fuhuş üzerine düşündüm. *Uluslararası kargo.* Tokyo'da sipariş edilen eskort kızla Honolulu'da yatıyordun. Sistematik. Rahat ve sofistike. Pratik ve temiz iş. Herhangi bir şeyin şüphe uyandırması durumunda basitçe iyi-kötü ayrımına gidilemiyor. Çünkü orada kendine özgü bağımsız bir yanılsama ortaya çıkar. Bir kez yanılsama oluştuğunda da bu da basit ticari ürün olarak işlev görmeye başlar. Gelişmiş kapitalist sistemin bantlarından ürün sıyrılıp geçer. *Yanılsama,* anahtar sözcük. İster fuhuş olsun ister ayrımcılık, ister kişisel saldın olsun ister yersiz cinsel istekler, onu güzel bir şekilde paketleyip güzel bir ad da verdin mi harika bir ticari ürün olur çıkar ortaya. Belki de gün gelecek ve Seybu marketteki katalog üzerinden eskort kadın siparişi verilebilecekti. *Bize güvenebilirsiniz.*

Dalgın dalgın bahar göğünü izlerken bir kadınla yatmak

istediğimi fark ettim. Sapporo'daki Yumiyoşi ile yatmak isterdim. Bu mümkündü. Kapı aralığına ayağımı koyduğumu -o dalgın dedektifin yaptığı gibi-, kapının kapanmasını engellediğimi hayal ettim. Ona şunları diyordum: "Benimle yatmak zorundasın. Bunu yapmalısın!" Sonra onunla yatıyordum. Nazikçe, hediye paketindeki kurdeleyi çözer gibi kıyafetlerini çıkarıyordum. Önce paltosunu, sonra gözlüğünü, ardından da kazağını çıkarıyordum. Ne var ki kıyafetlerini çıkarınca birden Mey'e dönüşüyordu. "Gu guuk" diyordu Mey. "Nasılım?"

Ona cevap verme fırsatı bulamadan şafak söküyordu. Yanımdaki Kiki olmuştu. Kiki'nin sırtında Gotanda'nm parmakları zarif bir şekilde dolaşıyordu. Kapı açılıyor ve Yuki görünüyordu. Benim Kiki'yle birlikte oluşuma şahit oluyordu. Kiki'yle birlikte olan Gotanda değil bendim. Parmaklar Gotanda'nındı. Kiki'yle cinsel ilişkide olan bendim. "İnanamıyorum" diyordu Yuki. *"Cidden* inanamıyorum."

"Sandığın gibi değil" diyordum.

“Neler oluyor böyle?” diye tekrarlıyordu Kiki.

Hayaller.

Vahşi, karmaşık ve anlaşılmaz hayaller.

Sandığın gibi değil, dedim. *Benim asıl yatmak istediğim kişi Yumiyoşi'ydi.* Ama olmadı. İşler karıştı. Bağlar düğümlendi. Önce o düğümü çözmeli. Yoksa hiçbir şeye el atamam.

Meici Cingu'dan çıktım, Haracuku caddesinde lezzetli kahvesi olan kafede bir fincan sıcak, sert kahve içtim. Sonra aheste aheste eve döndüm.

Akşamüzerine doğru Gotanda'dan telefon geldi.

“Pek vaktim yok” dedi Gotanda. “Bu akşam görüşebilir miyiz? Sekiz ya da dokuz gibi?”

“Olur. Boşum zaten” dedim.

“Yemek yer, içki içeriz. Gelip seni alınm.”

Valizimdekileri çıkarıp yerleştirdim, sonra da tatil faturalarını toparladım, Hiraku Makimura'ya vereceklerimle kişisel ödemelerimi ayırdım. Yemek ücretlerinin yansı ile kiralık araba ücretini ona bıraktım. Yuki'nin kişisel harcamalarını (sörf tahtası, radyo kasetçalar, mayo, vb) da. Bunları yazdığım not kâğıdını zarfa koydum, artan seyahat çeklerini bankada nakde çevirdim, onlan da geri verecektim. Bu tür belge işlerini hızlı ve titizlikle yapan biriyimdir. Sevdiğim için değil. Zaten belge işini kim sever ki? Sadece para konusunda karmaşıklığı sevmiyordum.

Hesap işlerini bitirince ıspanak haşlayıp kurutulmuş sar-dalyayla kanştırdım, üzerine hafif sirke ekleyerek siyah Asabi biranın yanına meze yaptım. Haruo Sato'nun öykülerini uzun zamandan sonra yeniden okudum. Sakin, güzel bir bahar akşamıydı. Akşam maviliği saydam mürekkeple kat kat boyanıyormuş gibi koyulaşıyor, yerini gecenin karanlığına bırakıyordu.

Kitap okumaktan sıkılınca Stern-Rose-Istomin Trio'nun çaldığı Schubert'in Opus 100 kaydının plağını dinledim. Eskiden beri her bahar sık sık bu plağı

dinlerim. Bu parçanın tonunda bahar gecelerine özgü bir çeşit hüzün hissederim. Yüreğimin derinliklerine dek işleyen, yumuşak bir maviye boyanmış bahar gecesi. Sonra gözlerimi kapatınca bu karanlığın derinliğinde beyaz iskeletlerin sürüklendiğini gördüm. Yaşam derin bir hiçliğin içine batıyor, kemikler hafıza gibi kaskatı bir şekilde önümde duruyordu.

32

Gotanda saat dokuza yirmi kala Maserati'siyle geldi. Apartmanın önünde durunca Maserati absürt göründü. Bu kimsenin suçu değildi. Birine uygun görünen şey bir başkasına absürt görünebilirdi. Bana göre bundan önce geldiği kocaman Mercedes de absürttü, Maserati de. Ne yapalım? Her insanın kendine özgü bir yaşam standardı vardı.

Gotanda sıradan bir V yakalı gri kazak ile sıradan bir mavi gömlek giymişti. Altında da yine son derece sıradan keten bir pantolon vardı. Onca sıradanlığa rağmen yine de göz alıcıydı. Elton John'un sahnede mor ceket ve turuncu gömlekle sıçrayıp durduğu zamanlardaki kadar göz alıcıydı. Kapıyı açtım, karşımda gülümsüyordu.

"Girmek istemez misin?" deyip onu daireme davet ettim. Dairemi görmek isteyeceğini düşünmüştüm.

"Olur" dedi utangaç bir gülümsemeyle. Öyle bir gülümsemeydi ki istersen burada bir hafta kal diyecektim.

Dairem küçüktü ama bu küçüklük onu derinden etkilemişti. "Eski günlerdeki gibi" dedi. "Ben de böyle bir dairede yaşamıştım. Ünlü olmadan önce."

Bunu başka biri dese yadırgardım ama ondan duyunca övgü gibi gelmişti.

Basitçe anlatırsam, dairem dört kısımdan oluşuyor. Mutfak, banyo, oturma odası ve yatak odası. Ama epey küçüktü. Mutfağa mutfaktan ziyade geniş bir koridor demek daha doğru olurdu. İçine uzun, ince bir mutfak rafı ile iki kişilik yemek masasından başka bir şey sığmıyordu. Yatak odası da aynıydı. Yatak, gardırop ve çalışma masasıyla dolmuştu bile. Yalnızca oturma

odasında boşluk vardı. Çünkü oraya pek bir şey koymamıştım. Kitaplık, plak rafı ve küçük bir stereo set; hepsi buydu. Ne sandalye vardı ne de masa. Marimekko firmasının büyük minderlerinden iki tane vardı, onları kullanıp sırtımı da duvara verince gayet rahat oluyordu. Masa gerektiğinde dolaptan katlanır masayı çıkarıyordum.

Gotanda'ya yastıkları nasıl kullanacağını gösterdim. Masayı kurdum ve siyah bira, bardak ve ıspanaklı meze çıkardım. Sonra bir kez daha Schubert'in Trio Opus 100 plağını koydum.

"Harika" dedi Gotanda. Kibarlık olsun diye değil, gerçekten öyle düşündüğü için demişti.

"Başka meze de yapayım" dedim.

"Zahmet olmayacak mı?"

"Zahmet olmaz. Basit bir şeyler yaparım. Hızlıca olur.

Önemli bir şey değil, içkinin yanına meze sadece."

"İzleyebilir miyim?"

"Elbette" dedim.

Umeboşi ezmesiyle tatlandırdığım pırasa mezesi yaptım, üzerine *katsuobuşi* serptim. Yosun ve karidesi marine hazırladım. *Vasabi* turşusuyla rendelenmiş Japon turpunu ince ince doğradığım balık kekiyle karıştırdım. Ve tavaya sarım-sakla biraz salam ekleyip patatesle birlikte zeytinyağıyla kavurdum. *Tofu* da vardı ve güzel aroma olsun diye üzerine bolca zencefil koydum.

"Harika" dedi Gotanda. "Dâhice."

"Basit. Hüner gerektiren bir şey yok. Alışınca hemen yapılır. İşin özü, elindekilerle ne yapabileceğini bilmek."

"Dâhice. Ben mümkün değil yapamam."

“Ben de diş hekimi rolü yapamam. Herkesin kendi yaşam tarzı vardır. *Different strokes for different folks”*

“Sahiden de öyle” dedi. “Şey, bugün dışarı çıkmayıp burada vakit geçirmek istiyorum. Olur mu?”

“Olur.”

Siyah bira içerek yaptığım mezeleri yedik. Bira bitince Cutty Sark içtik. Siy & the Family Stone’un plağını dinledik. Doors, Stones ve Pink Floyd da dinledik. Beach Boys’un “Surfs Up” şarkısını da. 60’lar gecesi gibiydi. Loving Spoonful, Three Dog Night da dinledik. Eğer bir uzaylı Sirius’tan çıkıp buraya düşse, zaman kayması yaşadığını düşünürdü.

Uzaylı falan gelmedi ama saat onu biraz geçe yağmur başladı. Yumuşacık ve sessiz bir yağmurdu. Yapraklardan aşağı düşen yağmurun sesini duyabileceğiniz türde bir yağmur. Ölüm kadar sessizdi.

Gece ilerleyince plak çalmayı bıraktım. Dairem, Gotan-da’nın kaim duvarlı evinden farklıydı. On birden sonra müzik çaldığımda şikâyet geliyordu. Müzik olmayınca biz de yağmurun sesini dinleyerek ölüler hakkında konuştuk. Mey’le ilgili soruşturmanın pek ilerlemiş gibi görünmediğini söyledim. Bildiğini söyledi. Gazete ve dergilerde soruşturmayla ilgili haberleri takip etmişti.

İkinci Cutty Sark şişesini açtım, ilk kadehi Mey için kaldırdım.

“Polisler eskort servisini sıkıştırıyor sanırım” dedim. “Bununla ilgili bir şey yakalamış olmalılar. Oradan sana ulaşabilirler.”

“Öyle bir olasılık da var” dedi Gotanda hafifçe kaşlarını çatıp. “Ama sorun çıkacağını sanmıyorum. Ben de endişe edip ajanstakilere danıştım. Dediklerine göre o servis gizliliği ko-ruyormuş, kesin bir şekilde. Demek ki siyasi bağlantıları var. Üst düzey siyasetçilerle. Bu yüzden de polis eskort servisine ulaşsa da daha fazla ilerleyemezler. Bana ulaşamazlar. Hem bizim ajansın da siyasi bağlantıları var. Ajanstaki yıldızların da güçlü tanıdıkları var. Bazı karanlık kişilerle de bağlantıları var. Onları kullanıp olayı örtbas edeceklerdir. Ajans için para kaynağıyım, benim için bu kadarını yaparlar.

Bir skan-dala adım karışırsa ve iş yapamaz hale gelirsem bundan en çok zarar gören ajans olur. Üzerime çok yatırım yaptılar. Tabii sen benim adımı vermiş olsaydın, tüm bunlardan bağımsız olarak, kuşkusuz polisler beni çekip alırlardı. Ne de olsa tek doğrudan bağlantı sensin. O zaman siyasi güç kullanma imkânı olmazdı. Ama artık bunun için endişelenmeye gerek yok. Bundan sonrası bir sistemle diğeri arasındaki güç mücadelesi sorunu çünkü."

"Kirli dünya" dedim.

"Gerçekten" dedi Gotanda. "Gerçekten de kirli."

"Kirliliğe iki oy."

"Efendim?"

"Kirliliğe iki oy, motivasyon tamam."

Başını salladı. Sonra gülümsedi. "Öyle ya, kirliliğe iki oy. Kimse öldürülmüş bir kızı düşünmez. Sadece kendini korumayı düşünür. Ben de onlardan biriyim."

Mutfağa gidip biraz daha buz, kraker ve peynir alıp döndüm.

"Senden bir isteğim var" dedim. "O eskort servisini arayıp bir şey sormanı istiyorum."

Parmağıyla kulak memesini sıktı. "Ne öğrenmek istiyorsun? Bu olayla ilgili bir şeyse, sormanın faydası olmaz. Hiçbir şey söylemezler."

"Bu olayla ilgili bir şey değil. Honolulu'daki bir telekızla ilgili bir durum. Bu senin kullandığın eskort servisi üzerinden yurt dışında da eskort kız ayarlanabildiğim duydum."

"Kimden duydun?"

"Adını bilmediğim birinden. O adamın söylediği eskort şirketi ile senin kullandığın eskort şirketinin aynı olduğunu düşünüyorum. Mevki, güven ve

para sahibi değilsen o kulübe giremezmişsin. Benim oraya adım bile atamayacağım söylendi.”

Gotanda gülümsedi. “Bir telefonla yurt dışında da yabancı eskort kızların ayarlandığı bir sistem olduğunu duymuştum. Denemedim henüz. Sanırım aynı sistemdir. Peki Hono-lulu’daki telekızla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?”

“June adında güney doğu Asyah bir kızın orada çalışıp çalışmadığını öğrenmek istiyorum.”

Gotanda biraz düşündü, sonrasında bir şey sormadı. Not defterini çıkarıp kızın adını yazdı.

“June. Soyadı peki?”

“Dalga mı geçiyorsun, ne soyadı, telekız diyorum” dedim.

“Sadece June. Altıncı ay, June.”

“Anladım. Yann servisi arayacağım” dedi.

“Minnettar kalırım” dedim.

“Gerek yok. Benim için yaptığın şeyle karşılaştırılınca gerçekten de küçük bir şey bu. Endişe etme” dedi. Baş parmağını yukan kaldırıp gülümsedi. “Hawaii’ye tek başına mı gittin?”

“Hawaii’ye tek başına gidilir mi hiç? Elbette bir kızla birlikte gittim. Ürpertici güzellikte bir kız. On üç yaşında.”

“On üç yaşındaki bir kızla mı yattın?”

“Yok daha neler! Henüz göğüsleri bile çıkmamış bir çocuk o.”

“Ee peki Hawaii’ye onunla birlikte neden gittin?”

“Sofra adabı öğrettim, cinsel arzunun ne olduğunu anlattım, Boy George’u kötüledik. E. T.’yi izledik. Bir sürü şey yaptık işte.”

Gotanda bir süre yüzüme baktı. Sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Ne tuhafsın” dedi. “Yaptığın şeyler gerçekten de tuhaf. Neden acaba?”

“Neden acaba?” dedim. “Ben de isteyerek yapıyor değilim bunları. Şartlar bunu gerektiriyor. Mey’de olduğu gibi. O olay kimsenin suçu değildi. Ama öyle oldu.”

“Hımm” dedi. “Hawaii eğlenceli miydi?”

“Elbette.”

“Epey yanmışsın.”

“Tabii ki.”

Gotanda viski içip krakerden atıştırdı.

“Sen yokken ben de eski karımla birkaç kez görüştüm” dedi. “Çok iyiydi; tuhaf şey ama eski karınla yatmak gibisi yok.”

“Seni anlıyorum” dedim.

“Sen de eski karınla görüşsen mi?”

“Olmaz. Başka biriyle mutlu bir evliliği var. Sana bahsetmemiş miydim?”

Başını hayır anlamında salladı. “Öyle bir şey duymadım senden. Yazık olmuş.”

‘Yok yok, böylesi daha iyi oldu. Yazık olmadı yani” dedim. Böylesi daha iyiydi. “Peki karınla sen bundan sonrası için ne düşünüyorsunuz?”

Yine başını salladı. “Bizim durumumuz ümitsiz. Ümitsiz. Bundan başka bir sıfat gelmiyor aklıma. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, bir yere varmıyor. Bugüne kadar hiç olmadığımız denli iyi anlaşıyoruz. Gizlice buluşuyor, kimsenin beni tanıyamayacağı bir motele gidip birlikte oluyoruz. Birlikte olmak ikimize de iyi geliyor. Onunla yatmak harika bir şey, demin de dediğim gibi. Hiçbir şey konuşmasak da yüreklerimiz birleşiyor, birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Evli olduğumuz zamandakinden daha derin şekilde

anlıyoruz. Tam olarak ifade edersem, birbirimize *âşığız.* Ama bunu sonsuza dek sürdüremeyiz. Motellerde gizli gizli buluşmak gerçekten de yorucu. Bir gün medyanın haberi olacaktır. Onunla görüştüğüm açığa çıkarsa bu tam bir skandal olur. Bu durumda iliklerime kadar sömürürler beni. Tehlikeli bir köprüden geçiyoruz. Çok yorucu. Böyle olmasını istemiyorum, onunla her yerde birlikte olabilmek, düzgün bir yaşam sürmek istiyorum. Ben bunu istiyorum. Birlikte yemek yiyip gezintiye çıkmak istiyorum.

Onunla çocuk bile yapmak istiyorum. Ama bu mümkün değil. Onun ailesiyle aramız kesinlikle düzelmeyecektir. Onlar çok kötü şeyler yaptılar, ben de ağzıma geleni söyledim. Artık dönüş yok. Ailesinden koparsa, o zaman işler bizim için kolaylaşır ama o da bunu yapamaz. Çok kötü bir ailesi var, onu sömürüyorlar. O da bunun farkında. Ama kopamıyor. Karımla ailesi, yapışık ikiz gibiler. Birbirlerinden ayrılamıyorlar. Çıkış yok."

Gotanda bardağı sallayıp içindeki buzu çevirdi.

"Ne tuhaf" dedi gülümseyerek. "İstediğimde pek çok şeye sahip olabilirim ama gerçekten istediğim tek bir şeyi bile elde edemiyorum."

"Öyle olmalı" dedim. "Gerçi benim elde etmek istediğim şeyler sınırlı, pek bir şey diyemem yani."

"Öyle değil" dedi Gotanda. "Sen en başından beri pek bir şey istemiyorsun. Mesela, Maserati'm olsun ya da Azabu'da lüks bir daire sahibi olayım diye düşünüyor musun?"

"istediğimi sanmıyorum. Şu an ihtiyacım yok çünkü. Subaru ve bu küçük daireyle gayet tatmin edici bir yaşam sürüyorum. Tatmin edici demem abartılı olmuş olabilir; bana fazlasıyla yetiyor bunlar diyeyim, rahatım yani, bir şikâyetim de yok. Ama sonrasında başka ihtiyaçlarım ortaya çıkarsa onlan isteyebilirim."

"Sanmıyorum. İhtiyaç denilen şey senin dediğin gibi bir şey değil. Öyle kendiliğinden ortaya çıkmaz. Yapay bir şekilde meydana gelir. Mesela, ben evimin nerede olduğunu umursamam. ister îtabaşi'de olsun isterse Kameydo ya da Nakano Toritsukasey'de; gerçekten nerede olursa olsun

benim için fark etmez. Bir çatısı olması yeter, onun altında mutlu mesut yaşarım. Ama ajanstakiler benim gibi düşünmüyor. Sen bir yıldızsın, bu yüzden de Minato bölgesinde yaşamalısın diyorlar. Azabu'daki yeri onlar buldu. Saçmalık. Minato bölgesinde ne var sanki? Modacıların işlettiği fiyatı yüksek, yemekleri berbat restoranlar ile göze batan Tokyo Kulesi, sabaha dek etrafta gezinen, ne oldukları belirsiz alık kadınlar, hepsi bu. Maserati de öyle. Bana Subaru da yeter oysaki. Ayaklarımı yerden keser nasılsa. Tokyo caddelerinde Maserati'ye ne gerek var? Aptalca! Ama o arabayı da ajansım buldu. Yıldızlar Subaru, Bluebird ya da Corona'ya binmezmiş. Maserati olmalıymış. İkinci el olmasına rağmen yine de çok pahalıydı. Benden önce bir *enka*[1] şarkıcısı kullanmış."

Erimiş buzların üzerine viski koyup bir yudum içti. Bir süre yüzü buruştu.

'İçinde yaşadığım işte böyle bir dünya. Minato bölgesi, Avrupa arabası, Rolex saat olunca birinci sınıf kabul ediliyorsun. Saçmalık. Anlamsız. Kısacası demek istediğim, ihtiyaçlar bu tür yapaylıklarla oluşturuluyor. Doğal halde oluşmuyor. *Sahtecilik.* Kimsenin ihtiyacı olmayan şeyler, ihtiyaçmış gibi bir hayal oluşturuluyor. Basit aslında. Bilgi yerleştiriliyor: Evin Minato bölgesinde olmalı, araba BMW, saatin de Rolex. Defalarca tekrarlanarak bu bilgi oturtuluyor. Herkes inanıyor. Evin Minato bölgesinde olmalı, araban BMW, saatin de Rolex. Bazı insanlar bunlan edinerek sınıf atladıklarını düşünüyorlar. *Herkesten farklı* olduklarını düşünüyorlar. Ne var ki bunu yaparak aslında *herkesle aynı olduklarını* fark etmiyorlar. Hayal güçleri yetmiyor. Bunlar yapay istekler. Hayal hepsi. Bu tür şeylerden bıktım artık. Böyle bir yaşamı sürmekten bıktım. Daha düzgün bir yaşam sürmek istiyorum. Ama mümkün değil. Ajansım sürekli baskı yapıyor bana. Kıyafetleri giydirilip çıkarılan oyuncak bebek gibiyim. Borcum olduğundan tek kelime edemiyorum. Şunu yapmak istiyorum desem de dediğime kimse kulak vermiyor. Minato bölgesinde lüks bir dairede yaşıyor, Maserati'ye biniyor, Pa-tek Philippe saat takıyor, pahalı eskort kızlarla yatıyorum.

Bazıları buna imrenir. Ama benim arzu ettiğim yaşam bu değil. Benim arzu ettiğim, böyle bir yaşam sürerken elde edemediğim şeyler."

"Mesela aşk" dedim.

“Evet, aşk. Ve dinginlik. İyi bir aile. Basit bir yaşam” dedi Gotanda. Sonra ellerini başının önünde birleştirdi. “Dediklerimi anlıyor musun? Diğer şeyleri elde etmek istediğimde kolayca elde ediyorum. Yanlış anlama, bununla övünmüyorum.”

“Biliyorum övünmediğini” dedim.

“İstesem her şeyi yapabilirdim. Seçeneklerim vardı. İmkânım, yeteneğim vardı. Ama neticede bir oyuncak bebeğe döndüm. Gece yansı etrafta gezinen kadınlardan istediğim biriyle yatabilirim. Yalan değil, gerçekten yapabilirim bunu. Fakat asıl istediğim kadınla birlikte olamıyorum.”

Gotanda epey sarhoş olmuştu. Yüz ifadesi pek değişmemişti ama her zamankinden daha çok konuşuyordu. Sarhoş olma isteğini anlamıyor değildim. Saat on ikiye gelmişti, ona vaktinin olup olmadığını sordum.

“Yarın öğlene dek işim yok. Daha kalabilirim. Senin için sakıncası yoksa tabii.”

“Bana uyar. Ne de olsa yapacak bir işim yok, her zamanki gibi” dedim.

“Seni de sıkıyorum, affedersin ama senden başka konuşacak kimsem yok. Gerçekten de yok. Bunları kimseyle konuşamıyorum. Maserati yerine Subaru’ya bineceğimi söylersem herkes delirdiğimi düşünür. Beni psikiyatra götürmeye kalkarlar. Epey popüler bir şey; psikiyatra gitmek. Saçmalık. Sanatçılara özel psikiyatr olması kusmuk temizleme uzmanının olması gibi bir şey” dedikten sonra bir süre gözlerini kapattı. “Buraya geldiğimden beri sürekli yakınıyorum değil mi?”

“Saçmalık dedin, yaklaşık yirmi kez” dedim

“Öyle mi?”

“İstediğin gibi konuşabilirsin, rahat ol.”

“Bu kadarı yeter. Teşekkürler. Yakınıp durmamı hoş gör. Etrafımdakilerin hepsi ama hepsi saçma sapan, boktan tipler. Basitlikleri karşısında kusasım geliyor. Kusmuğum boğazıma kadar geliyor.”

“Kus o zaman.”

“Saçma sapan insanlar etrafımı sarmış durumda” dedi Gotanda gerçekten kusar gibi yaparak. “Şehrin isteklerini emerek yaşayan vampir sürüsü. Elbette hepsi kötü değil. Az da olsa düzgün olanları da var içlerinde. Ama berbat olanları çoğunlukta. Samimiyetsiz herifler. Mevkisini kullanarak para ve kadın elde eden herifler. Bu ayak takımı dünyanın arzularını eme eme semiriyor. Çirkin, şişman ve zorbalar. Benim yaşadığım dünya işte böyle bir yer. Sen bilmiyorsun ama gerçekten de o kadar çok rezil herif var ki. Bazen böyle insanlarla içmek zorunda kalıyorum. Öyle zamanlarda sürekli kendimi telkin ediyorum: *Hey, sinirlenip de şunları boğup atma sakın, bunları öldürmek için harcayacağın enerjiye değmez!”*

“Metal sopayla vurup öldürmeye ne dersin? Boğarak öldürmek zaman alır. “Mantıklı” dedi Gotanda. “Yine de mümkün olsa boğarak öldürmeyi isterdim. Bir anda öldürmek fazla kolay olur.”

“Mantıklı” diyerek onayladım. “Aklımız uyuşuyor.”

“Gerçekten...” diye söze başladı ama konuşmasını yarım bıraktı. Derin bir nefes aldıktan sonra ellerini yine başının önünde birleştirdi. “Çok rahatladım.”

“Harika” dedim. *“Kralın Kulağı Eşek Kulağı.* Kuyu açıp öfkeni onun içine haykır. Söyleyince rahatlarsın.”

“Kesinlikle öyle” dedi.

*“Oçazuke** yiyelim mi?”

“Harika olur.”

*** Genelde yemek sonrası kâsede artan pirinç üzerine yeşil çay dökülerek yenen basit Japon yemeği. Çeşitli sebzeler ve turşular katılarak yapıldığı da olur, (ç.n.)**

Çay için su kaynattım, ekşi erik turşusu, ufalanmış yosun ve *vasabi* kullanarak basit şekilde *oçazuke* hazırladım. Sonra ikimiz sessizce yedik.

“Buradan bakınca eğlenceli bir yaşam sürdüğünü görüyorum” dedi Gotanda.

Duvara yaslanıp bir süre yağmurun sesini dinledim. “Kısmen öyle. Keyif aldığımı söyleyebilirim. Ama kesinlikle mutlu değilim. Senin eksikliğini duyduğun şeyler gibi ben de bazı şeylerin eksikliğini hissediyorum. Bu yüzden de normal bir yaşam sür düremiyorum. Sadece dansa uygun adımlan atmaya devam ediyorum. Bedenim adımları öğrendiğinden dans etmeye devam edebiliyorum. Bana ilgi duyanlar da çıkıyor arada. Ama sosyal açıdan bir hiçim. Otuz dört yaşındayım ve evli değilim, düzenli bir işim yok. Günü gününe yaşıyorum. Toplu konut borcum bile yok. Yattığım kimse de yok. Bundan otuz yıl sonra nasıl olacak acaba?”

“Olur bir şeyler.”

“Ya da bir şey olmaz. Olmayabilir. Kimse bilemez bunu. Hepimiz aynıyız bu konuda.”

“Benim şu anki yaşamımda keyif aldığım *en ufak bir şey bile* yok.”

“Olabilir ama iyi şeyler yapıyorsun bence.”

Gotanda başını salladı. “İyi şeyler yapan insanlar durmadan yakınırlar mı? Ve başkalarına böyle sıkıntı verirler mi?”

“Bazen” dedim. “İnsanlardan söz ediyoruz, ortak paydalardan değil.”

Saat bir buçuk olmuştu, Gotanda, artık döneyim dedi.

“Burada kalabilirsin. Konuk için *futon** var, sabah da güzel bir kahvaltı hazırlarım” dedim.

“Çok teşekkürler, bu davetine çok sevindim ama hazır ayıl-mışken eve döneyim” dedi. Başını birkaç kez sağa sola salla

*** Yer yatağı, (ç.n.)** *dı. Gerçekten de* sarhoşluğu geçmiş gibi görünüyordu. “Senden bir isteğim olacak. Tuhaf bir istek.”

“Olur. Neymiş, söylesene.”

“Mümkünse birkaç günlüğüne Subaru’nu bana ödünç verir misin? Onun yerine sana Maserati’yi bırakırım. Eski karımla gizlice buluşurken Maserati çok dikkat çekiyor. Nereye gidersem gideyim o arabadan dolayı içindekinin ünlü biri olduğu hemen anlaşılıyor.”

“Subaru’yu istediğin kadar kullanabilirsin” dedim. 'İstediğin kadar kullan. Bugünlerde işim olmadığından araba kullanmıyorum zaten. Sana ödünç vermem hiç sorun olmaz. Ama açıkçası o lüks arabanı burada bırakmanı istemem. Aylık ödemeli otopark kullanıyorum, gecenin bir yansı o arabanın başına ne gelir bilemem. Ayrıca bir yere çarparsam, tamir masrafını karşılayamam. Sorumluluk alamam.”

“Hiç sorun olmaz. Bu tür şeylerle ajans ilgileniyor. Kaskosu da var zaten. Bir yere çarparsan onu karşılayacak sigortası da var. Endişe etmene gerek yok. Canın isterse denize bile atabilirsin. Gerçekten sorun olmaz. Bundan sonraki arabam Ferrari olacak. Bana Ferrari’sini satmak isteyen bir pomo yazan var.”

“Ferrari mi?” dedim.

“Ne demek istediğini anladım” dedi gülerek. “Söyleme sakın. Aklına gelmez ama bizim sektörde iyi zevklere sahip insanlar var olamaz. Bu yüzden de *iyi zevklere sahip* insan bir şekilde *çarpık, fakir insan* ile eş anlamlıdır. Herkes sempati duyar böylelerine ama kimse senden övgüyle söz etmez.”

Sonra Gotanda Subaru’ya binip gitti. Maserati’sini otoparka aldım. Hassas ve agresif bir arabaydı. Tepkimesi hassas ve güçlüydü. Gaza basınca uçup gidecek gibiydi.

“O kadar heyecanlanmana gerek yok. Rahat ol” dedim gösterge paneline tık tık vurarak. Ama Maserati dediklerimi pek de işitmiş gibi görünmedi. Arabalar da sınıf ayrımı yapıyormuş demek ki. Ah ah, ne Maserati’ymiş ama.

Ertesi sabah otoparktaki Maserati'yi kontrole gittim. Gece yansı birileri çizmiş ya da çalmış olmasın diye endişe ediyordum. Yerinde duruyordu.

Her zaman Subaru'yu park ettiğim yerde Maserati'nin olması tuhaf bir şeydi, içine girip koltuğa gömüldüm, ama bir türlü kendimi rahat hissedemedim. Uyandığımda yanı başımda tanımadığım güzel bir kadının uyuyor olması gibi bir histi. Harika olmasına harika bir şeydi bu ama bir şekilde rahat edemiyordum. Geriliyordum. Benim için ne olduğu fark etmiyordu; yeni bir şeye alışmam zaman alıyordu.

O gün bir daha arabaya binmedim. Öğlen şehir merkezinde gezindim, film izledim, birkaç kitap satın aldım. Akşamüzeri Gotanda'dan telefon geldi. Önceki gece için teşekkür etti. Teşekkür etmeye gerek olmadığını söyledim.

"Aa, bu arada şu Honolulu konusu" dedi, "eskort servisine sordum. Ve şey, evet, buradan Honolulu'da randevu ayarlanabiliyor. Pratik dünya. Sanki Japonya Demiryolları bilet gişesi. Kompartımanınız sigara içilenden mi olsun, içilmeyenden mi? Öyle bir şey."

"Kesinlikle."

"June adlı kızı da sordum. Onunla daha önce bir arkadaşımın görüştüğünü, çok memnun kaldığını söyledim, onunla bir görüşme sağlanabilir mi diye sordum. June adında, güneydoğu Asyah bir kız. Araştırmaları biraz zaman aldı. Normalde bu kadarını yapmazlar ama benim için yaptılar. Bununla övünmüyorum ama bu konuda ayrıcalıklıyım. Benim için araştırdılar. Gerçekten de June adında bir kız varmış. Filipinliymiş. Ama üç ay kadar önce ortadan yok olmuş. Artık çalışmıyormuş."

'"Yok mu olmuş?" diye sordum. "İşi bırakmış mı yani?"

"Hey, biraz insaf! O kadarını soramadım. Eskort kızlar sık sık işe girip çıkarlar. Hepsinin peşinden araştırma yapılamaz. O kız işi bırakmış, üç ay önce, tüm söylenen bu. Maalesef."

"Üç ay önce mi?"

"Evet, üç ay önce."

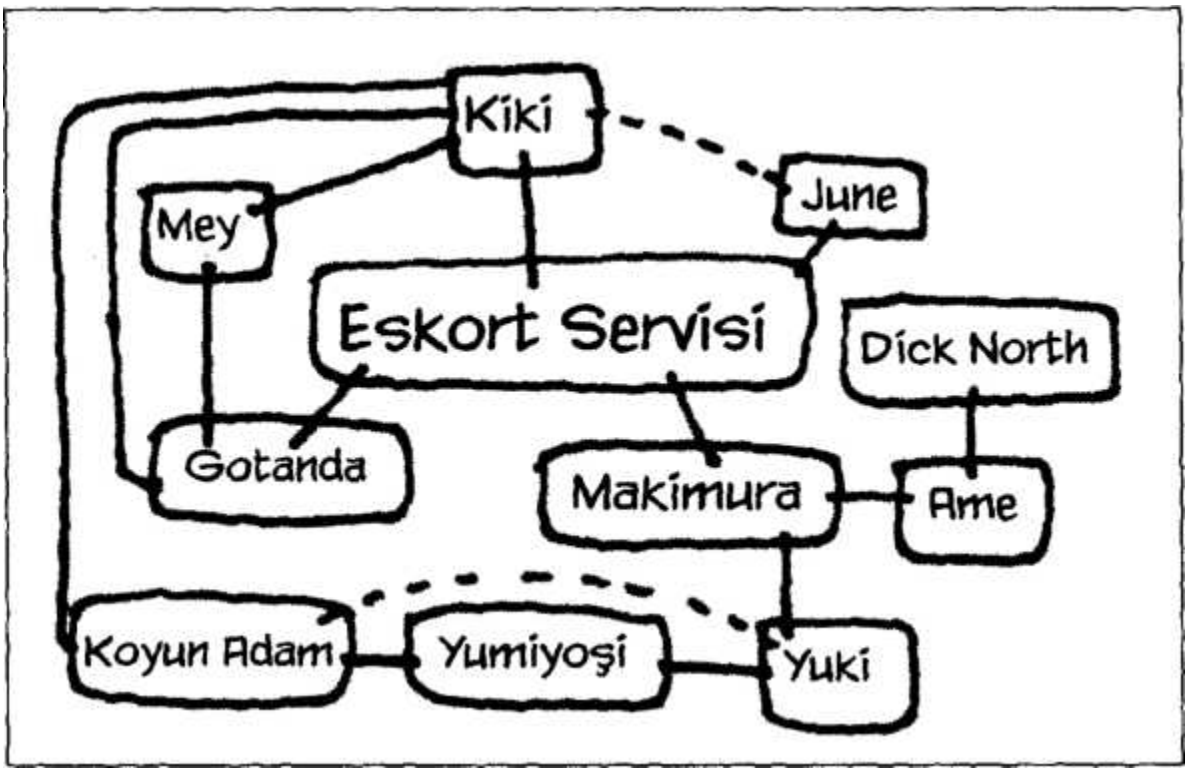
Ne kadar düşünürsem düşüneyim olanları bir türlü anlayamamıştım. Ona teşekkür edip telefonu kapattım.

Sonra yine gezintiye çıktım.

June üç ay önce ortadan kaybolmuştu. Ama ben onunla iki hafta önce yatmıştım. Bana telefon numarasını bırakmıştı. Hiç kimsenin yanıtlamadığı telefon numarası. Bir tuhaflık vardı. Onunla birlikte üç eskort kız oluyordu. Kiki, Mey ve June. Hepsi de ortadan kaybolmuştu. Biri öldürülmüştü, diğerinin nereye gittiğini bilmiyordum. Üçü de sanki duvar tarafından emilmiş gibi pof diye ortadan kaybolmuşlardı. Ve üçü de bir şekilde benimle bağlantılıydı. Onlarla aramdaysa Gotanda ve Hiraku Makimura vardı.

Bir kafeye oturdum, not defterimi çıkarıp tükenmezkalem-le etrafımdaki insanların şemasını çizdim. Epey karmaşık ilişkilerdi. Birinci Dünya Savaşı çıkmadan hemen önce Batılı devletlerin şeması gibiydi.

Yarı merak yarı çaresizlikle o şemaya baktım ama ne kadar baksam da hiçbir şey ifade etmedi. Üç kayıp kız, bir aktör, üç sanatçı, bir güzel küçük kız, bir gergin resepsiyon görevlisi. Ne kadar iyi niyetle bakarsam bakayım düzgün bir sosyal ağ değildi bu. Agatha Christie'nin romanlarındaki gi-

biydi. “Buldum, katil sekreter!” desem gülen olur muydu acaba? Sıkıcı bir şaka.

Doğrusu bu şemanın beni bir yere götüreceği yoktu. Aksine ipuçlarını takip ettikçe daha da düğümleniyordu. Hiçbir şekilde çözülmüyordu. Önce Kiki, Mey ve Gotanda hattı var-< dı. Sonra ona Hiraku Makimura ve June hattı eklenmişti. Kiki ve June bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı. June’un bıraktığı telefon numarası ile Kiki’nin bıraktığı telefon numarası aynıydı. Bağlantı dönüp dolanıyordu.

“Çok zormuş Bay Watson” dedim masanın üzerindeki kül tablasına bakarak. Kül tablası cevap vermedi tabii ki. Çünkü akıllıydı, böylesi zor bir şeye karışmak istemiyordu. Kül tablası, kahve kupası, şeker kutusu, adisyon; hepsi de akıllıydı. Hiçbiri cevap vermedi. Duymazdan geldiler. Tek aptal bendim. Hep tuhaf şeylere karışıyordum. Ve hep yorgun düşüyordum. Güzel bir bahar akşamıydı ve çevremde çıkabileceğim tek bir kadın bile yoktu.

Daireme döndüm, Yumiyoşi’ye telefon ettim. Yerinde değildi. Vardiyası bugün erken bitmiş olabilirdi. Ya da belki de bu*gün yüzme* okuluna gittiği

akşamdı. Yine her zamanki gibi yüzme kulübünü kıskandım. Gotanda gibi yakışıklı bir yüzme öğretmeninin Yumiyoşi'nin elini tutup ona yüzme öğrettiği sahneyi gözümde canlandırıp kıskandım. Yumiyoşi yüzünden, Sapporo'dan Kahire'ye dek dünyadaki tüm yüzme kulüplerinden nefret ettim. *Pislikler!*

"Her şey saçma sapan! Her şey bombok! Kurumuş bok. Kusasım geliyor" dedim Gotanda'nın sesini taklit ederek. Hiç beklemiyordum ama sesli söyleyince biraz da olsa rahatlamıştım. Gotanda bir rahip olsaydı keşke. Sabah ve akşam herkese vaaz verirdi: "Her şey saçma sapan! Her şey bombok! Kusasım geliyor." Belli mi olur, tutardı belki de.

Yumiyoşfyi görmeyi çok istiyordum. Onun gergin konuşmasını, yerinde duramayan hallerini özlemiştim. Parmak ucuyla gözlüğünün köprüsüne basıp düzeltişini, odaya girerken yüzündeki o ciddi ifadeyi, *blazer* ceketini çıkarıp yanıma oturuşunu seviyordum. Onun bu halleri gözümde canlanınca içimde sıcak bir his oluştu. Onun içindeki bir şey tarafından güçlü bir şekilde doğruca ona doğru çekiliyordum. İkimiz anlaşabilir, iyi bir ilişki yürütebilir miydik acaba?

Otel resepsiyonunda çalışmaktan mutluydu, haftada birkaç akşam yüzme kulübüne gidiyordu. Ben kar küreme işi yapıyordum, Subaru ve eski plakları seviyor, güzel yemekler hazırlamaktan mutluluk duyuyordum. Böyle bir ikili. İlişkimiz iyi gidebilirdi, gitmeyebilirdi de. Girdiğiniz bilgiler eksiktir, öngörüde bulunulamıyor.

Benimle birlikte olsa o da bir gün mutlaka incinir miydi? Boşandığım karımın öngördüğü gibi, benimle ilişkili her kadın neticede incinmeyecek miydi? Kendinden başkasını düşünmeyen, bir başkasını sevme becerisi gösteremeyen biri miydin ben?

Yumiyoşi'yi düşünürken hemen bir uçak bileti alıp Sapporo'ya gitmek istedim. Ona sarılarak, girilen bilgiler eksik olabilir ama ben seni seviyorum, demek istedim. Ama sırası değildi. Önce düğümleri çözmeliydim. İşleri yarım yamalak halde bırakamazdım. Bunu yaparsam, o yarım yamalak-hk sonraki işi de bozardı. Ne kadar ilerlersem ilerleyeyim o yarım yamalaklığın gölgesi her şeyde kendini gösterirdi. Ve benim idealimdeki dünya bu değildi.

Anahtar Kiki’de. Evet, Kiki her şeyin merkezi. O birçok yol üzerinden benimle iletişime geçmeye çalışıyor. Sapporo’daki sinemadan Honolulu'daki şehir merkezine dek, bir gölge gibi önümden geçiyor. Bana bir mesaj vermek istiyor. Bu çok açık. Ama mesajı fazlasıyla kapalı. Onu anlayamıyorum. Kiki acaba benden ne istiyor?

Peki ben ne yapmalıyım?

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bekleyecektim.

Bir şeyin çıkıp gelmesini bekleyecektim. Hep öyle olurdu. Tıkanınca, telaşa kapılıp hemen harekete geçilmemeliy-di. Öylece beklemek gerekirdi. Mutlaka bir şey olurdu. Gözlerini dört açıp loşluğun içinde bir şeyin harekete geçmesini beklemeliydin. Deneyimlerim böyle öğretmişti bana. O zaman mutlaka bir hareket olurdu. *Eğer* o *şey gerekliyse, mutlaka harekete geçerdi.*

Öyle yapayım, usulca bekleyeyim dedim.

[1]

Sözlerinin içeriği arabesk şarkıları andıran, özellikle 1960'ların ikinci yansında popüler olan Japon müzik türü, (ç.n.)

* * *

Birkaç gün sonra Gotanda ile görüştüm, birlikte içki içip yemek yedik. Bir süre sonra onunla görüşmek alışkanlıklarımdan biri oldu. Her görüştüğümüzde Subaru'yu hâlâ geri vermediği için özür diledi. Sorun yok, endişelenme dedim.

"Hâlâ Maserati'yi denize atmadın mı?" diye sordu.

"Ne yazık ki denize gidecek zamanım olmadı" dedim.

Gotanda'yla birlikte bar tezgâhında yan yana oturmuş vot-

ka tonik içiyorduk. Benden biraz daha hızlı içiyordu.

"Ama gerçekten onu denize atmak güzel bir şey olsa gerek" dedi kadehin ucuna dudaklarını hafifçe dayamış halde.

"Kesinlikle iyi hissettirir" dedim. "Ama Maserati'nin ardından hemen Ferrari gelir."

"Sonra da onu atarım" dedi Gotanda.

"Ferrari'den sonraki ne olur acaba?"

"Ne olur acaba? Ama o kadar çok şeyi denize atarsan sigorta şirketi şikâyetçi olacaktır."

"Sigorta şirketini düşünme sen. Daha büyük düşünelim. Ne de olsa hayal bunlar. Birlikte içip hayal kuruyoruz yalnızca. Hayalin hesabı olmaz. Orta sınıf endişeleri bir kenara bırakalım. Detaylara takılmadan hayal kuralım. Lamborghini'ymiş, Porsche'ymiş, Jaguarmış, fark etmez. Birer birer atalım denize. Utanmana gerek yok. Deniz derin ve geniş ne de olsa. Binlerce araba alır içine. Hayal gücümüzü kullanalım" dedim.

Güldü. "Seninle konuşunca çok rahatlıyorum" dedi Gotanda.

“Ben de rahatlıyorum. Hem başkasının arabası hem de hayal, öyle değil mi?” dedim. “Bu arada eski karınla aranız iyi mi?”

Votka tonikten bir yudum aldı ve başıyla onayladı. Dışarıda yağmur yağıyordu, barda bizden başka müşteri yoktu. Barmenin yapacağı başka iş olmadığından şişeleri siliyordu.

“Çok iyiyiz” dedi kısık sesle. Sonra dudaklarını büzerek gülümsedi. “Birbirimizi seviyoruz. Aşkımız boşandıktan sonra kesinleşti, derinleşti. Nasıl, romantik değil mi?”

“Romantik. Her an bayılabilirim” dedim.

Kıs kıs güldü.

“Ama bu bir gerçek” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle.

“Biliyorum” dedim.

Gotanda’yla sohbetlerimizin genel akışı hep bu şekildeydi. Önemli konuları ciddiyetle konuşuyorduk ama durmadan da espriler yapıyorduk. Çoğu iyi espriler değildi ama bunu sorun etmiyorduk. Sırf espri yapmış olmak için yapıyorduk. Espri denilen ortak kavrayışa ihtiyaç duyuyorduk yalnızca. Bu esprileri yaparken ne kadar ciddi olduğumuzu kendimiz de bilmiyorduk. İkimiz de otuz dört yaşındaydık, insanın on üç yaşındayken sahip olduğu sorunlardan farklı tarzda sorunlarının olduğu bir yaştı bu. İkimiz de yaş alıyor olmanın gerçek anlamını yavaş yavaş kavramaya başlamıştık. Artık gelecek için biraz da olsa hazırlık yapmamız gereken zaman yaklaşmıştı. Geleceği kesin olan kış için bedeni sıcak tutacak şeyleri sağlamaya başlamalıydık. O bunu basit cümlelerle ifade etti.

“Aşk” dedi, “bana gereken şey aşk.”

“Çok duygusal” dedim. Bana da gereken aşktı.

Gotanda bir süre sustu. Aşk üzerine düşünüyordu. Ben de düşündüm. Yumiyoşi’yi düşündüm. O karlı gecede *bloody mary'Aen* beş, altı kadeh içtiğini hatırladım bir an. *Bloody mary’yi* çok seviyordu.

“O kadar çok kadınla yattım ki. Artık yeter. Kaç kişiyle yatarsan yat, sonuçta hepsi aynı. Yaptığın şey aynı” dedi Gotanda biraz sonra. “Aşk istiyorum ben. Hey, sana bir sır vereyim mi, *benim yatmak istediğim tek kadın karım.”*

Parmaklarımı şıklattım. “Bu harika bir şey. Sanki bir vahiy gibi. Bir ışık parlaması. Hemen bir basın toplantısı düzenleyelim. Sen de herkese ilan et: *'Benim yatmak istediğim tek kadın karını* diye. Herkes etkilenecektir bundan. Başbakanlık Ödülü bile alabilirsin.”

“Hayır, bence Nobel Barış Ödülü’nü alabilirim. Ne de olsa *'Benim yatmak istediğim tek kadın karım"* diye dünyaya duyuracağım. Her insanın yapacağı şey değil bu.”

“Ama Nobel Barış Ödülü’nü alırsan frak giymen gerekir.”

“Ne gerekirse satın alırım. Hepsi gider olarak düşer.”

“Kutsal vergi indirimi aşkına! Harika.”

“Ödül töreninde İsveç Kralı’nın yanında olacağım” dedi Gotanda. “Hanımefendiler, beyefendiler; *Benim yatmak istediğim tek kadın karım,* diye deklare edeceğim. Tam bir duygu seli oluşacak. Kar bulutları arasından güneş çıkacak.”

“Buzlar eriyecek, Vikingler mağlup olacak ve denizkızları-mn şarkıları duyulacak.”

“Etkileyici.”

Yine sessizliğe büründük. Bir süre ikimiz de aşk üzerine düşündük. Aşk üzerine düşünülecek çok şey vardı. Yumiyoşi beni evine davet ettiğinde votka, domates suyu, Lea&Perrins ve limon alıp götürmeliydim.

“Belki de ödül alamazsın” dedim. “Sapık olduğunu düşünebilirler.”

Gotanda bunun üzerine bir süre düşündü. Sonra başını birkaç kez yavaşça salladı.

“Öyle ya, bu da mümkün. Benim söyleyeceğim şey cinsel devrim niteliğinde çünkü. Kalabalıklar ayaklanıp beni linç edebilir” dedi. “O zaman ben de seks şehidi olurum.”

“Seks şehidi olan ilk aktör olursun. Ama ölürsen bir daha karınla yatamazsın.”

“Mantıklı” dedi.

Sonra sustuk ve içkilerimizi içmeye devam ettik.

İşte ciddi sohbetlerimiz bu minvaldeydi. Yanımızda konuşmalarımızı dinleyen birileri olsa, dalga geçiyorlar işte diye düşünürdü. Ama bir anlamda söylediklerimizde son derece ciddiydik.

Boş vakti oldukça bana telefon ediyordu. Sonra ya bir restorana gidiyorduk ya bende yemek yiyorduk ya da onun dairesinde görüşüyorduk. Günler gelip geçti. Ben kararlı bir şekilde bana gelen işleri geri çevirdim. İş umurumda değildi. Ben çalışmasam da dünya dönmeye devam ediyordu nasılsa. Bense durmuş, bir şeyler olmasını bekliyordum.

Hiraku Makimura’ya Hawaii seyahati faturalarını ve artan parayı gönderdim. Cuma’dan hemen telefon geldi, para sizde kalsa dedi. “Üstat paranın bu şekilde geri verilmesini hoş karşılamıyor, ben de arada kalıyorum. Bu konuyu bana bırakır mısınız? Size başka bir zahmet çıkarmam” dedi.

Karşı koymanın faydası olmayacağını anlayınca, bu seferlik sizin dediğiniz gibi yapayım dedim. Hiraku Makimura’dan üç yüz bin yenlik banka çeki hemen adresime gönderildi. İçinde faturası da vardı, üzerinde “veri toplama ücreti” yazıyordu. Faturayı imzaladım, geri gönderdim. Her şey gider olarak düşülüyordu. Etkileyici bir dünya.

Üç yüz bin yenlik banka çekini masanın üzerine koydum.

* 1 1

Altın Hafta[1] başladı ve bitti.

Yumiyoşi'ye defalarca telefon ettim.

Konuşacağımız süreyi hep o belirledi. Uzun konuştuğumuz zamanlar olduğu gibi, "Meşgulüm" deyip telefonu kapattığı zamanlar da oldu. Uzun süre bir şey demeden durduğu gibi birden telefonu kapattığı da oldu. Ama her hâlükârda onunla telefonda konuşabildim. Birbirimizle biraz bilgi paylaştık. Bir gün ev telefonunun numarasını da verdi. Bu somut bir ilerlemeydi.

Haftada iki gün yüzme kulübüne gidiyordu. Ne zaman yüzme kulübünden söz açsa kalbim sanki lise öğrencisiymişim gibi çarpıyordu; almıyor, inciniyordum. Kaç kez yüzme öğretmenini sormak istedim; nasıl bir öğretmendi, kaç yaşındaydı, yakışıklı mıydı, ona fazla mı nazik davranıyordu gibi şeyler. Ama bir türlü soramadım. Kıskandığımı anlamasından korktum. "Baksana ya, sen yüzme kulübünü mü kıskanıyorsun yoksa? Aa, nefret ederim böyle insanlardan. Yüzme kulübünü kıskanan bir erkek en rezilidir. Anlıyorsun değil mi? Gerçekten rezildir öyleleri. Seninle bir daha görüşmek istemiyorum" demesinden korkuyordum.

Bu yüzden de yüzme kulübü hakkında ağzımı hiç açmadım. Bu konuda sessiz kaldıkça da yüzme kulübü konusu içimde gitgide büyüdü: Yüzme dersinden sonra öğretmeni Yumiyoşi'yi tek bırakıyor ve ona özel ders veriyor. Öğretmen elbette Gotanda. Onun göğsüne ve karnına ellerini koyup yüzmeyi öğretiyor. Parmakları göğüs uçlarına dokunuyor, kalçasında geziniyor. Sorun yok, diyor.

"Sorun yok" diyor. "Benim yatmak istediğim tek kadın karım."

Sonra Yumiyoşi'nin elini alıyor ve sertleşmiş penisine götürüyor. Suyun içinde sertleşmiş penis. Mercan gibi. Yumiyo-şi büyüleniyor.

"Sorun yok" diyor Gotanda. "Ne de olsa benim yatmak istediğim tek kadın kanın."

Yüzme kulübü sanrısı.

Deliriyordum galiba. Ama bir türlü de aklımdan çıkaramı-yordum. Yumiyoşi'ye her telefon ettiğimde bir süre bu sanrı canlanıyordu zihnimde. Sann gitgide karmaşıklaşıyor, başka insanlar da dahil oluyordu. Kiki, Mey ve Yuki de ortaya çıkıyordu. Yumiyoşi'nin vücudunda gezinen Gotanda'nın parmakların] izlerken, Yumiyoşi bir anda Kiki'ye dönüşüyordu.

"Ben son derece sıradan biriyim" dedi bir akşam telefonda Yumiyoşi. Hiç keyfi yoktu. "Diğer insanlardan tek farkım adım, onun dışında her şeyim sıradan. Yaşamımı otelin resepsiyonunda çalışarak tüketiyorum. Beni arama artık. Ben şehirlerarası telefon görüşmesi faturasına değecek biri değilim."

"îyi de sen otelde çalışmayı sevmiyor muydun?"

"Evet, seviyorum. Çalışmakla ilgili bir derdim yok. Ama bazen otel tarafından yutulacakmışım gibi hissediyorum. Ara sıra. O zaman da, acaba ben kimim diye düşünüyorum. Ben orada olsam da olmasam da ne fark eder ki? Otel hep orada olmayı sürdürür. Ama ben orada değilim. Kendimi göremiyorum. Görünmüyorum."

"Otel hakkında fazla düşünüyor olamaz mısın?" dedim. "Otel otel, sen de sensin. Ben seni sık sık düşünüyorum, arada bir de oteli. Ama ikinizi bir olarak düşünmedim hiç. Sen sensin, otel de otel."

"O kadarını ben de biliyorum. Ama arada bir kafam karışıyor. Bazen sının ayırt edemez oluyorum. Ben denilen varlık, his ve özel yaşamım, otel tarafından uzay boşluğuna çekiliyor ve orada yok olup gidiyorum."

"Herkes aynı. Herkes bir şey tarafından çekiliyor ve sımr görünmez hale geliyor. Bir sen değilsin. Ben de öyleyim" dedim.

"Aynı değil, kesinlikle değil" dedi Yumiyoşi.

"Peki. Aynı olmasın" dedim. "Ama hislerini anlıyorum ve senden hoşlanıyorum. Senin içindeki bir şey beni sana çekiyor."

Yumiyoşi sessizliğe büründü. Telefona özgü sessizliğin içindeydi.

"Şey, ben o karanlıktan çok korkuyorum. O yine karşıma çıkacak sanki."

Ağlama sesini işittim. Başta ne sesi olduğunu anlamamıştım. Sonra ağlama sesi olduğunu anladım.

“Hey, Yumiyoşi” dedim, “Ne oluyor? İyi misin?”

“iyiyim tabii ki! Sadece ağlıyorum. Ağlamak suç mu?” “Yok, hayır, değil tabii. Sadece endişelendim senin için.” “Ya biraz sussana.”

Dediği gibi yapıp sustum. Susunca da onun kesintisiz ağlayışını dinledim.

7 Mayıs’ta Yuki’den telefon geldi.

“Geri döndüm” dedi. “Görüşelim mi?”

Maserati’ye binip Akasaka’daki dairesine Yuki’yi almaya gittim. Maserati’yi görünce yüzü asıldı.

"Bu araba da nereden çıktı?”

"Çalmadım. Arabam bir pınarın içine düştü ve Isabella Adjani’ye benzeyen bir su perisi çıkıp ‘Buraya düşürdüğün altın sarısı bir Maserati miydi yoksa gümüş rengi bir BMW miydi?’ diye sordu. Ben de, 'Hayır, benimkisi ikinci el bronz Subaru’ydu’ diye yanıtladım. Sonra da...”

"Saçma sapan şakalar yapmayı bıraksana” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "Ciddi soruyorum. Gerçekten bu nereden çıktı?”

"Arkadaşımla arabalarımızı değiştik” dedim. "Kendisi illaki Subaru’ma binmek istedi, biz de değiştik. O arkadaşımın da bunun için sebepleri var.”

"Arkadaş mı?”

"Evet. İnanmayacaksın ama benim de bir arkadaşım var.”

Arabaya bindi ve etrafa baktı. Sonra yine yüzü asıldı. "Tuhaf araba” dedi midesi bulanmış gibi yaparak. "Ne aptalca.”

"Sahibi de aynı şeyleri söylüyor” dedim. "Gerçi o biraz daha farklı ifade etmişti ama.”

Sustu.

Şonan tarafına doğru sürdüm. Yuki hiç konuşmuyordu. Stelly Dan'ın kasedini kısık seste dinlerken dikkatlice Maserati'yi kullanıyordum. Hava çok güzeldi. Aloha tişörtü giymiş, güneş gözlüğü takmıştım. Onun üzerindeyse ince pamuklu şortla pempe Ralph Lauren polo yaka tişört vardı. Bronz teninin üzerine bu renk çok yakışmıştı. Sanki Ha-waii'deydik. Önümde hayvan taşıma kamyonu vardı. Domuzlar tahta kafesin aralığından kırmızı gözleriyle bindiğimiz Maserati'ye bakıyorlardı. Domuzlar Subaru ile Maserati'nin farkını anlayamazdı. Domuzlar fark denen şeyin ne olduğunu da bilmezler. Zürafalar da bilmez, yılanbalıklan da.

"Hawaii nasıldı?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Annenle anlaşabildiniz mi?"

Omuz silkti.

"Sörfü ilerlettin mi?"

Omuz silkti.

"Çok sağlıklı görünüyorsun. Yanınca çok çekici olmuşsun. Sütlü kahve gibi görünüyorsun. Omzuna kanat gibi bir de kaşık koysak çok yakışacak. Sütlü kahve perisi. Sen sütlü kahvenin yanında yer alınca moka, Brezilya, Kolombiya, Kilimanjaro kahveleri birlik olup size karşı gelseler bile kesinlikle kazanamazlar. Dünyanın tüm insanları sütlü kahve içer. Herkes sütlü kahve perisine hayran olur. Bronzluğun o kadar çekici yani."

Onu övüp duruyordum ama faydası yoktu. Omuz silkip duruyordu. Belki de ters etki yapmıştı. Açık sözlülüğüm sinirine mi dokunmuştu acaba?

"Regl dönemin falan mı?"

Omuz silkti.

Ben de omuz silktim.

“Dönelim” dedi Yuki. “U dönüşü yapıp Tokyo’ya dönelim.”

“Burası Tomey otobanı. Niki Lauda bile olsa burada U dönüşü yapamaz.”

“Bir yerde indir beni.”

Yüzüne baktım. Yüzü solmuştu sanki ama bronzlaşmış olduğu için yüz rengini de tam anlayamıyordum.

“Bir yerde mola verelim mi?” diye sordum.

“Hayır. Mola vermek falan istemiyorum. Hemen Tokyo’ya dönmek istiyorum” dedi Yuki.

Yokohama çıkışında otobandan çıktık, Tokyo’ya geri döndük. Bir süre dışarıda oturmak istediğini söylediği için dairesinin yakınındaki otoparka Maserati’yi bıraktım, Nogi Şinto Tapmağındaki bir banka oturduk.

“Özür dilerim” dedi Yuki; böyle net bir şekilde özür dilemesi çok ender bir durumdu. “Çok kötü hissettim. Dayanamayacak kadar. Kötü hissettiğimi söylemek istemediğim için de sabretmeye çalıştım.”

“Sabretmene gerek yoktu. Endişe etme. Kız çocuklarının böyle zamanlan olur. Ben alışkınım bu duruma.”

“Hayır, konu o değil!” diye bağırdı, kızmıştı. “Konu o değil. Başka bir şey. Kötü hissettiren şey o araba. O arabaya bindiğim için böyle oldum.”

“Anlamadım, Maserati’nin nesi kötü geldi sana?” diye sordum. “Kesinlikle fena bir araba değil aslında. Kullanışlı, konforlu. Kendi paramla alamayacağım kadar pahalı ayrıca.”

“Maserati” dedi Yuki kendi kendine konuşur gibi. “Araba markası değil sorun. Araba markasına takılmadım. Sorun *o arabanın kendisi.* O arabada insanda kötü hisler uyandıran bir şey var. Nasıl desem, beni bastıran bir şey. Kötü hissettirdi. Kalbim sıkıştı, karnıma tuhaf bir baskı oldu. Sanki içime kırpıntı pamuk tıkılmış gibi. O arabayı kullanırken sen benzer bir şey hissetmedin mi?”

“Hissetmedim” dedim. “Evet, alışık olmadığım bir his uyandırıyor. Ama bunun nedeni Subaru’ya çok alışık olmam. Birden, farklı bir arabaya geçince hızlı adapte olamadım. Duygusal bir şey. Ama bu senin dediğin baskı ile farklı bir şey, değil mi?”

Başını salladı. “Dediğim o değil. Çok *özel* bir his bu.”

“Şu şey mi? Hani her zaman hissettiğini söylediğin...” *esin-lenım* diyecektim ki tuttum kendimi. Değildi. Ne demeliydi? Ruhsal tepki mi? Her hâlükârda iyi bir şekilde ifade edemedim. Ayıp gibi geldi.

“Evet, *o şey.* Hissettim” dedi Yuki kısık sesle.

“Ne hissettin peki? O arabayla ilgili” diye sordum.

Yuki omuz silkti. “Düzgünce, tam olarak açıklayabilsem ne kolay olurdu. Ama yapamıyorum. Somut bir imge oluşmuyor çünkü zihnimde. Kolay kolay kavranamayacak, saydam bir hava kütlesi gibi bir şey hissediyorum yalnızca. Ağır, son derece kötü bir his. Ve bu his bana baskı yapıyor. Nasıl desem, kesinlikle *olmaması gereken* bir şey.” Yuki ellerini dizlerinin üzerine koydu, uygun sözcükleri düşündü. “Somut olarak nedir bilmiyorum. Ama olmaması gereken bir şey. Yanlış bir şey. Bozuk bir şey. O arabanın içinde nefesim kesiliyor. Hava ağırlaşıyor. Kurşundan bir kutuya konmuşum da denizin dibine atılmışım gibi bir his. Geçer diye sabrettim önce. Tatilden döndüğüm için yorgun olduğumdandır diye düşündüm. Ama öyle değil. Giderek kötüleşti. O arabaya bir daha binmem. Subaru’nu geri al.”

“Lanetli Maserati” dedim.

“Şaka yapmıyorum! Sen de o arabayı fazla kullanmasan iyi olur” dedi ciddi bir surat ifadesiyle.

“Uğursuz Maserati” dedim. Sonra gülümsedim. “Anladım. Şaka yapmadığını anladım. O arabayı da mümkün olduğunca kullanmayacağım. Kaldırıp denize atsam daha mı iyi olur acaba?”

“Yapabilirsen yap” dedi ciddi bir tonla.

Yuki'nin şoktan çıkması bir saat kadar sürdü, o sırada tapınak bahçesindeki bankta oturmaya devam ettik. Çenesini ellerinin arasına almış, gözlerini kapatmıştı. Ben de ister istemez önümüzden gelip geçenleri izledim. Öğleden önce Şinto tapınağına gelenler yaşlılar, çocuklu anneler, boyunlarından kamera sarkan yabancı turistlerdi. Sayılan çok fazla değildi. Arada bir şirket çalışanları gelip etraftaki banklara oturuyorlardı. Siyah takım elbise giymişlerdi, ellerinde de plastik poşetler vardı. Dalgın dalgın etrafa bakınıp, on, on beş dakika kadar dinleniyor, sonra kalkıp gidiyorlardı. Söylemeye gerek yok ama bu, normal insanların çalıştığı saatlerdi. Normal çocukların da okulda olduğu saatler.

"Annenle ne yaptın?" diye sordum. "Seninle birlikte o da Japonya'ya döndü mü?"

"Hi hi" dedi Yuki. "Şimdi Hakone'de. O tek kollu adamla birlikte. Katmandu ve Hawaii fotoğraflarını düzenliyorlar."

"Sen Hakone'ye gitmeyecek misin?"

"Belki sonra. Canım isterse. Hem orada yapacak bir şeyim yok."

"Sadece merak ettiğim için soruyorum" dedim, "Hakone'de yapacak bir şeyim yok diye tek başına Tokyo'ya gelmişsin. Peki burada ne yapıyorsun?"

Yuki omuz silkti. "Seninle vakit geçiriyorum."

Aramızda bir süre sessizlik oldu. Havada asılı kalmış gibi bir sessizlik.

"Harika" dedim. "Adeta cennetteyiz. Seninle ben, renk renk güllerden topluyoruz, altın sarısı göldeki bota binip suda eğleniyoruz, yumuşak, kestane rengi tüylü yavru köpekleri gezdirerek geçiriyoruz günlerimizi. Karnımız acıkınca yukarıdan papaya iniyor. Müzik dinlemek isteyince gökten Boy George inip ikimiz için şarkı söylüyor. Harika. Diyecek bir şey yok. Ama gerçekçi olarak düşününce benim artık çalışmaya geri dönmem gerek. Sonsuza dek seninle vakit geçire-mem. Dahası anne ve babandan para da alamam."

Yuki dudaklarını büzüp bir süre yüzüme baktı. “Anne ve babamdan para almayı istememeni çok iyi anlıyorum. Ama bunu böyle berbat şekilde söyleme. Ben de seni bu şekilde çekiştirip durduğum, vaktini aldığım için üzülüyorum. İşlerine engel olup bir sürü zahmet çıkarıyorum. Eğer sen de...”

“Para mı alayım yani?”

“Öyle yaparsan ben de biraz daha rahat hissederim.”

“Anlamıyorsun” dedim. “Ne olursa olsun seninle iş icabı görüşmek istemiyorum. Kişisel olarak, arkadaş gibi görüşmek istiyorum. Düğününde ‘Bu beyefendi de gelin on üç yaşındayken ona profesyonel anlamda dadılık yapan bey’ diye tanıtılmak istemem. O şekilde tanıtılırsam herkes, ‘profesyonel olarak dadılık yapan bey’ de neyin nesi diye soracaktır. Onun yerine ‘Gelinin on üç yaşından erkek arkadaşı’ olarak tanıtılmak isterim. Böylesi daha *cool* olur.”

“Ne aptalca” dedi Yuki, yanakları kızarmıştı. “Ben düğün falan yapmam.”

“Tamam. Ben de düğüne katılmak istemem zaten. Saçma sapan konuşmalar yapılır ve beceriksizce yapılmış yaş pastadan tuğla gibi parçalan hediye olarak verirler bir de, al götür diye. Bundan nefret ediyorum. Zaman kaybı. Demek istediğim, kıssadan hisse: *Arkadaşlık parayla satın alınamaz. Dahası gider olarak gösterilerek de satın alınamaz.”*

“Bu konu üzerine bir çocuk hikâyesi mi yazsan?”

“Harika” dedim gülerek. “Gerçekten harika. Bakıyorum da gitgide sohbet ustası oluyorsun. Biraz daha gelişme gösterirsen birlikte *manzay* yapabiliriz.”

Yuki omuz silkti.

“Tamam” dedim boğazımı temizleyip. “Şimdi ciddi konuşalım. Eğer benimle her gün görüşmek istiyorsan, her gün görüşelim. Bir işte çalışmasam da olur. Ne de olsa yaptığım şey saçma sapan kar küreme işinden ibaret. Ama şunu netleştirelim önce. *Para karşılığı seninle*

görüşmem. Hawaii bir istisnaydı. O özel bir durumdu. Tatil masraflarım karşılandı. Odama eskort kız gönderildi. Ama neredeyse senin güvenini kaybediyordum. Kendimden hoşlanmadım bunu yapınca. Öyle bir şeyi bir daha yapmam. *Sondu.* Bundan sonra kendi tarzımda giderim. Kimseyle gereksiz konuşmalar yapmam. Para da almam. Dick North'dan farklıyım ben, Cuma'dan da. Ben benim ve beni kimse o şekilde işe alamaz. Arkadaş olmak istediğim için seninle arkadaşlık kurarım. Benimle görüşmek istersen, seninle görüşürüm. Para konusunu düşünme sen."

"Benimle gerçekten görüşecek misin peki?" diye sordu Yuki manikürlü ayak parmağına bakarak.

*** İki kişiyle yapılan bir tür stand up komedisi, (ç.n.)**

"Elbette. Ben de sen de bu dünyada kıyıya itilmiş gibiyiz. Artık bunu kafaya takmaya da gerek yok. Birlikte güzel vakit geçirip yaşamaya devam edebiliriz."

"Neden bu kadar naziksin?"

"Nazik değilim" dedim. "Başladığı bir işi yanda bırakan biri değilim sadece. Benimle vakit geçirip eğlenmek istiyorsan bunu istediğin sürece yapabilirsin. Seninle Sapporo'daki otelde tanışmış olmamız yazgıydı. Bir şeyi yapacaksak sonuna kadar devam edelim."

Yuki bir süre sandaletinin ucuyla yerde küçük şekiller çizdi. Köşeli girdap gibi bir şeydi. Ona bakıyordum.

"Sana güçlük çıkarıyor muyum?" dedi Yuki.

Bu konuda biraz düşündüm. "Çıkarıyor olabilirsin. Ama bunun için endişe etmemelisin. Neticede ben de seninle birlikte olmaktan hoşlandığım için seninle görüşüyorum. Mecburiyetten dolayı değil. Neden acaba? Acaba neden seni seviyorum? Aramızda bu kadar yaş farkı olmasına, konuşacak ortak noktamız da pek olmamasına karşın. Sanırım sen bana bir şeyleri çağrıştırıyorsun. İçimde çok uzun zamandan beri gömülü kalmış bir hissi hatırlatıyorsun. Benim on üç, on dört ya da on beş yaşlarında olduğum

sırada duyumsadığım bir his. Eğer on beş yaşında olsaydım kaçınılmaz şekilde sana âşık olurdum. Bunu demiş miydim?"

"Demiştin."

"O yüzden böyle işte. Seninleyken arada bir o duygu geri geliyor. O zaman da o çok eskilerde kalan yağmurun sesini, rüzgârın kokusunu bir kez daha hissedebiliyorum. Hemen yanı başımda hissediyorum. Bu hiç de fena bir şey değil. Bunun ne kadar harika bir şey olduğunu zamanla sen de anlayacaksın."

"Şimdi de anlıyorum, söylediklerini."

"Öyle mi?"

"Ben de şimdiye dek pek çok şey yitirdim" dedi Yuki.

"O zaman anlıyorsundur" dedim.

Ondan sonraki on dakika boyunca hiç konuşmadı. Ben de yine tapınaktaki insanları seyrettim.

"Senden başka rahat konuşabileceğim biri yok" dedi Yuki. "Gerçekten. Bu yüzden de sen olmayınca neredeyse hiç kimseyle konuşmuyorum."

Ta Dick North?"

Yuki dilini çıkardı ve iğrenmiş gibi yaptı. "Katıksız aptalın teki o."

"Bir anlamda öyle olabilir. Ama bir diğer anlamda öyle değil. Kötü biri değil. Onun kötü biri olmadığını senin de anlamanı isterim. Tek kollu olmasına karşın işlerini diğer insanlardan çok daha iyi şekilde yapıyor, iyi yaptığı halde öne çıkmaya da çalışmıyor. Onun gibi insanların sayısı pek fazla değil. An-neninkiyle karşılaştırılınca düzeyi düşük olabilir. Pek yetenekli biri de olmayabilir. Ama anneni önemsiyor. Sanırım ona âşık da. Güvenilir biri. Lezzetli yemekler yapıyor. Nazik de."

"Öyle de olsa aptal işte."

Üstelemedim. Yuki'nin kendine göre bir duruşu, hisleri vardı. Dick North hakkmdaki konuşmamız bununla son buldu. Hawaii'den konuştuk; güneşinden, dalgalarından, rüzgârından, Pina Colada'dan söz ettik bir süre. Yuki karnının acıktığını söyleyince yakındaki meyveli parfe yapan yere gittik, meyveli parfeyle krep yedik. Sonra da metroya binip sinemaya gittik.

İki hafta sonra Dick North öldü.

34

Dick North, pazartesi akşamüzeri Hakone'de alışverişe çıkmış, kucağında kesekâğıtlarıyla tam süpermarketten çıktığı anda bir kamyon tarafından ezilip ölmüştü. Kamyonla kafa kafaya gelmişlerdi. Kamyon şoförü, görüş mesafesi kötü olduğu halde yokuş aşağı inerken neden hızını kesmediğini kendisinin de bilmediğini söylemişti. Şeytana uydum demişti. Dick North'un da hafif kusurlu olduğu tespit edilmişti. Caddenin sadece sol tarafına bakmış ama sağ tarafı kontrol etmekte geç kalmıştı. Yurt dışında uzun süre yaşayıp da Japonya'ya dönenlerin sık sık yaptığı anlık bir hataydı bu. Arabaların soldan gitmesine hemen alışamaz insan. Böylece sağ ve sol birbirine karışır. Genelde bir anlık irkilmeyle kurtarırsın ama bazen de büyük kazalar yaşanabiliyordu. Dick North'un durumunda İkincisi olmuştu. Kamyon ona çarpmış, sürüklemiş, karşı taraftan gelen hafif kamyonet de üzerinden geçmişti. Anında ölmüştü.

Haberi aldığımda Dick North'un Makaha'daki süpermarkette alışveriş yaparkenki hali canlandı gözümde. Meyveleri özenle seçmiş, Tampax kutusunu da alışveriş arabasına koymuştu. Zavallı. Düşününce başından beri şanssız biriydi. Yanındaki askerin bastığı mayınla sol kolunu kaybetmiş adam. Sabahtan akşama kadar Ame'nin yarım bıraktığı sigaraları söndüren adam. Kucağında süpermarket kesekâğıtlarıyla bir kamyon tarafından ezilen adam.

Cenazesi karısının ve çocuklarının yaşadığı evde yapılacakmış. Elbette Yuki de Ame de oraya gitmeyecekti.

Subaru'yu Gotanda'dan geri aldım, Yuki'yle birlikte Ha-kone'ye gittik. Annemi bir başına bırakmak olmaz demişti Yuki.

“Tek başına kalınca gerçekten de bir şey yapamaz. Yardımcı kadın var ama o da çok yaşlı ve gece evine dönüyor. Annemi tek başına bırakamam.”

“Bir süre annenle birlikte olsan iyi olur değil mi?” dedim.

Yuki başıyla onayladı. Sonra bir süre haritayı karıştırdı. “Şey, geçenlerde onun hakkında kötü şeyler demiştim değil mi?”

“Dick North hakkında mı?”

“Evet.”

“Aptalın teki demiştin.”

Yuki haritayı kapının cebine koydu, sonra gözlerini arabanın önündeki manzaraya dikti. “Şimdi düşünüyorum da aslında hiç de kötü biri değildi. Bana karşı nazikti, hep iyi davrandı. Sörf öğretti. Tek kolu olduğu halde iki kolu olan insanlardan daha hareketliydi. Annemi de önemsiyordu.”

“Biliyorum. İyi biriydi.”

“Onun hakkında kötü şeyler söyledim.”

“Biliyorum” dedim. “Söylemeden edemedin. Ama bu seni kötü yapmaz.”

Hep öne bakıyordu. Bir kez olsun bana doğru bakmadı. Pencereden içeri sızan rüzgâr düz kâküllerini dalgalandırdı.

“Çok acı. O kötü biri değildi” dedim. “Saygıyı hak eden biriydi. Ama bazen kaliteli bir çöp kutusu gibi kullanılıyordu. İnsanlar onun içine bir dolu şey atıyordu. Oraya atması kolaydı çünkü. Neden öyleydi, bilmiyorum. Sanırım doğuştan geliyordu bu özelliği. Annen sussa da herkesin onun üstünlüğünü kabul etmesi gibi bir şey.” Sıradanlık beyaz gömlek üzerindeki kaçınılmaz Zeredir. Bir kere oraya yapışınca bir daha çıkmaz.

“Bu hiç de adil değil.”

“Temelinde yaşam da hiç adil değildir zaten” dedim.

“Ama çok kötü bir şey yapmışım gibi geliyor bana.”

“Dick North’a karşı mı?”

“Evet.”

Bir iç çektim ve arabayı yol kenarına park ettim. Anahtarı çevirip motoru kapattım. Sonra direksiyondan ellerimi çekip Yuki’nin yüzüne baktım.

“Bu düşüncen saçma bence” dedim. “Eğer bir konuda pişmanlık duyacaksan, ona en başından adil bir şekilde yaklaşmamış olduğun için pişmanlık duymalısın. En azından adil olmak için gayret etmeliydin. Ama öyle yapmadın. Bu yüzden de pişmanlık duymaya hakkın yok. Hem de hiç yok.”

Yuki gözlerini kısıp bana baktı.

“Söyleyiş tarzım sana çok sert gelmiş olabilir. Başka insanlar neyse de senin böylesi saçma düşüncelere kapılmanı istemem. İyi dinle, bazı şeyleri dile getirmemelisin. Dile getirdiğin anda o şey geçer. İçine işlemez. Dick North için pişmanlık duyuyorsun. Ve bunu dile getiriyorsun. Gerçekten pişman olduğunu düşünüyorum. Ama ben Dick North olsam, senin bu kadar kolayca pişman olmanı istemezdim. Senin başkalarına ‘Berbat bir şey yaptım’ demeni istemezdim. Bu görgü meselesi değil, adil olma meselesi. Bunu öğrenmek zorundasın.”

Yuki bir şey diyemedi. Dirseğini pencereye dayamış, parmaklarını alnına bastırmıştı. Uykuda gibiydi, sessizce gözlerini kapatmıştı. Göz kapaklan arada bir kımıldıyor, dudakla-n hafifçe hareket ediyordu sadece. Sanınm için için ağlıyordu.

Ses çıkarmadan, gözyaşı dökmeden ağlıyordu. On üç yaşındaki bir kızdan çok fazla şey beklediğimi düşündüm. Aslında ben büyük laflar edecek biri de değildim. Ama çare yoktu. Karşındaki kaç yaşında olursa olsun, sen nasıl bir insan olursan ol fark etmez, bazı şeyleri düzeltemezsin. Saçmalık saçmalıktır, sabredemediğin şeye de sabredemezsin.

Yuki uzun bir süre aynı pozisyonda kaldı, hiç kımıldamadı. Elimi uzatıp omzuna dokundum.

“Sorun yok, senin hatan değil” dedim. “Ben dar görüşlülük ettim. Adil bir şekilde bakınca sen elinden geleni yapmıştın zaten. Endişelenme.”

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve dizinin üzerine düştü. Hepsi buydu. Başka gözyaşı dökmediği gibi bir şey de demedi. Çok güzeldi.

Bir süre sonra, “Peki ne yapmalıyım?” diye sordu.

“Bir şey yapmana gerek yok” dedim. “Söylenmeyen şeylere önem vermeyi öğrenebilirsin. Ölülere bu şekilde saygı gösteririz. Zamanla pek çok şeyi anlayacaksın. Bir şey devam edecekse eder, bitmişse bitmiş demektir. Ve zaman her şeyi çö-zer. Zaman çözmezse de kendin çözersin. Anlaşılması güç mü bu dediklerim?

“Birazcık” dedi Yuki. Hafifçe gülümsedi.

“Zor gerçekten de” diye onayladım gülerek. “İnsanlar genelde söylediklerimi en başta idrak edemiyor. Pek çoğuyla fikirlerimiz uyuşmuyor. Ama ben kendi düşüncelerimin en doğrusu olduğuna inanıyorum. İnsanlar pat diye ölüyorlar. Bir anda ölüveriyorlar. İnsan yaşamı senin sandığından daha hassas bir şey. Bu yüzden de insan her zaman içinde pişmanlık kalmayacak şekilde davranmalı ötekine. Adilce, olabildiğince dürüstçe. Buna gayret etmediği halde birisi öldüğünde ağlayıp pişmanlık duyan insanları ben sevmiyorum. Kişi-şel bir şey.”

Yuki kapıya yaslanmış halde bir süre yüzüme baktı.

“Ama bu çok zor bir şey olsa gerek” dedi.

“Zor bir şey, hem de çok” dedim. “Ama denemeye değer. Boy George gibi şarkı söyleyemeyen şişko bir *gay* bile yıldız olabildiğine göre. Gayret her şeydir.”

Birazcık gülümsedi. Sonra başını sallayarak onayladı. “Dediklerini anladım sanırım” dedi.

“Anladın sanınm” dedim. Sonra arabayı çalıştırdım.

“Neden Boy George’a bu kadar takıksm?” dedi Yuki.

“Neden acaba?”

“Aslında çok sevdiğin için olabilir mi?”

“Bunu düşüneceğim” dedim.

[1]

Yıla göre değişiklik gösterse de Japonya'da genelde 29 Nisan'da başlayıp 6 Mayıs'a dek süren bir dizi tatil günü, (ç.n.)

* * *

Ame'nin evi büyük bir emlakçilik firmasının inşa ettiği sayfiye evleri arasındaydı. Büyük bir ana giriş kapısı vardı, evin yakınında da yüzme havuzu ve kafe yer alıyordu. Kafenin yanında dağ gibi yığılı abur cuburlar satan bir mini dükkân da vardı. Ama Dick North gibi biri böylesi eğreti bir dükkânda alışveriş yapmayı reddederdi. Ben de böyle bir yerden bir şey satın almazdım. Yol dönemeçli ve yokuş yukarıydı, o çok övündüğüm Subaru'nun bile nefesi kesilmişti. Ame'nin evi yokuşun ortalanndaydı. Sadece anne-kız için fazla büyük bir evdi. Arabayı durdurdum, Yuki'nin eşyalarını alıp taş merdivenden yukarı çıktım. Yamaçta sıralı sedir ağaçlarının arasından Odavara denizi görünüyordu. Hava sisliydi, deniz gümüşi parıltılar saçıyordu.

Ame gün ışığı alan geniş oturma odasında, elinde sigarayla dolanıyordu. Büyük bir kristal kül tablası kırılmış, bükülmüş Salem izmaritleriyle doluydu. Birisi oraya hava püskürtmüş gibi masanın üzerine de kül saçılmıştı. Yarısını içtiği Salem'i kül tablasına bırakıp Yuki'ye doğru yürüdü, başım okşadı. Film baskısı ilacından lekelenmiş, turuncu büyük beden bir tişört ile rengi atmış kot pantolon giymişti. Saçları dağılmış, gözleri kızarmıştı. Çok uzun zamandır hiç uyumamış, sadece sigara içip durmuş gibi görünüyordu.

"Çok feciydi" dedi Ame. "Gerçekten feciydi. Neden hep feci şeyler oluyor böyle?"

Gerçekten feci dedim. Kazanın detaylarını sorup öğrendim. Ansızın olduğu için bir karmaşa içinde olduğunu söyledi. Hem ruhsal anlamda hem de gerçeklik boyutunda.

"Yardımcı kadının da ateşi çıkmış, bugün gelemedi. Tam da böylesi bir zamanda. Neden böylesi bir zamanda ateşi çıkıyor ki? Delirmek üzereyim. Polisler geliyor, Dick'in karısı telefon ediyor. Gerçekten ne yapacağımı bilemiyorum."

"Dick'in karısı ne dedi?" diye sordum.

“Tam anlamadım” dedi Ame iç çekerek. “Ağlayıp duruyordu. Arada bir kısık sesle mırıldanır gibi bir şeyler söyledi. Doğru düzgün duyamadım. Böyle feci zamanlarda insanın akima bir şey gelmiyor ki söylesin... Öyle değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Dick’in eşyalarını olabildiğince çabuk oraya göndereceğimi söyledim. Ama sürekli ağlıyordu. Çaresiz bir şekilde.”

Bunları söyledikten sonra derin bir iç çekti ve kendini kanepeye bıraktı.

“Bir şey içer misin?” diye sordum.

Mümkünse sıcak bir kahve iyi olur, dedi.

Önce kül tablasını temizledim, masanın üzerine yayılmış külleri bezle sildim, içinde kakao artıklan kalmış kupayı kaldırdım. Sonra hızlıca mutfağı düzenledim; su ısıttım, koyu bir kahve yaptım. Dick North mutfağı rahat çalışmak için kendine göre düzenlemişti ama ölümünden bir gün sonra bile etraf darmadağın olmuştu. Lavaboda tabaklar üst üste yığılmış, şeker kavanozunun ağzı açık kalmıştı. Paslanmaz çelik davlumbazın üzerine kakao bulaşmıştı. Bıçak, peynir ya da ona benzer bir şey kesildikten sonra öylece bırakılmıştı.

Zavallı adam. Burada var gücüyle bir düzen oluşturmaya çalışmış olmalıydı. Ve sadece bir günde o düzen tümüyle yok olup gitmişti. Bir anda, insanlar kendilerine en çok uyan, en rahat ettikleri yerde iz bırakıp giderler. Bu yer Dick North için mutfaktı. Ve geride bıraktığı iz de bir anda yok olup gitmişti.

Zavallı adam.

Bundan başka bir cümle gelmedi aklıma.

Kahve götürdüğümde Ame ve Yuki kanepede yan yana oturmuşlardı. Ame, başını Yuki’nin omzuna dayamıştı; gözleri uykuluydu. Sakinleştirici almış gibi duruyordu. Yuki’nin yüzünde herhangi bir ifade yoktu; annesinin

kendisine dayanmış olmasından rahatsızlık ya da huzursuzluk duyuyor gibi görünmüyordu. Ne tuhaf bir anne kızdılar. Birlikte olduklarında tuhaf bir hava doğuyordu. Ame, tek başına olduğu zamankinden farklıydı; Yuki de tek başına olduğu zamankinden farklıydı. Yaklaşması zor bir şey vardı onlarda. O şey neydi acaba?

Ame kahve kupası elinde, çok değerli bir şey içiyormuşça-sma yudum yudum içti. "Lezzetli" dedi. Kahveyi bitirdiğinde biraz rahatlamış gibiydi. Gözlerine az da olsa ışık gelmişti.

"Peki sen, sen bir şey içer misin?" diye sordum Yuki'ye.

Yuki ifadesiz bir yüzle başını hayır anlamında salladı.

"Yapmanız gereken düzenlemeler bitti mi? Resmi işler, hukuksal işler gibi detaylar" diye sordum Ame ye.

"Evet, bitti. Kazayla ilgili özellikle zahmetli bir şey yoktu. Her zaman olan kazalardanmış. Polis eve gelerek bildirdi. Sonra ben de Dick'in karısını arayıp durumu ona söyledim. Karısı da hemen polis merkezine gitmiş. Detayları o halletti. Hukuksal olarak da resmi olarak da benim Dick'le bir ilişkim yok çünkü. Sonra beni aradı. Neredeyse hiçbir şey demedi, sadece ağladı. Suçlamadı da beni, hiçbir konuda."

Başımla onayladım.

Her zaman olan kazalardanmış, demek.

Üç hafta sonra bu kadın Dick North'un varlığını tamamıyla unutur. Kolay unutan türde bir kadın ve kolay unutulacak türde bir adam ne de olsa, diye düşündüm.

Ame önce yüzüme baktı, sonra yere çevirdi bakışlarını. Derinliği olmayan, sıradan bakışlardı. Düşüncelere dalmıştı. Düşünmesi zaman aldı. Bakışları donuklaştı, sonra gözlerine yine ışık geldi. Dalgın dalgın uzaklara doğru yürümüş de aniden bir şey hatırlayıp geri gelmiş gibi. "Dick'in eşyaları" dedi öksürür gibi, "karısına göndereceğimi söyledim. Bunu az önce de söylemiştim, değil mi?"

“Evet, söylemiştin.”

“Geçen gece toparladım hepsini. Yazılan, daktilosu, kitapları, giysileri, hepsini toplayıp valizine sığdırdım. Pek fazla değil. Öyle çok eşyası olan biri değildi. Orta boy bir valize sığacak kadar. Onları kansına sen götürebilir misin?”

“Olur. Evleri nerede?”

“Gotokuci’de” dedi. “Adresini detaylı olarak bilmiyorum, sen bir bakar mısın? Valizinin bir yerinde yazıyordu sanırım.”

Valizi ikinci kat koridorunun köşesindeki odadaydı. Valizin isimlik kartına son derece özenli bir şekilde Dick North’un adı ve ev adresi yazılmıştı. Yuki götürmüştü beni oraya. Çatı katı odası gibiydi, dar, uzun bir odaydı ama fena da görünmüyordu. Eskiden evde hizmetçi çalışırken ona bu odayı verdiklerini söylemişti Yuki. Dick North odayı çok tertipli tutmuştu. Küçük bir yazı masasının üzerinde ucu sivriltilmiş beş tane kalem vardı, yanlarındaki silgiyle birlikte natürmort resmi çağrıştırıyorlardı. Duvardaki takvimde günlerin üzerinde ince yazılar vardı. Yuki kapı boşluğuna yaslanmış, konuşmadan odanın içine bakıyordu. Sessizdi içerisi. Kuş sesleri dışında tek bir ses yoktu. Makaha’daki evi hatırladım. Orası da sessizdi. Orada da kuş sesi dışında bir şey duyulmuyordu.

Valizi alıp aşağıya indim. Valiz göründüğünden ağırdı; içinde tomarla kâğıt, kitap vardı. Valizin ağırlığı Dick North’un ölümünün ağırlığını çağrıştırdı bana.

“Şimdi götürüyorum” dedim Ame’ye. “Bu tür şeyler ne kadar çabuk halledilirse o kadar iyi olur. Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Ame kafası karışmış gibi Yuki’ye baktı. Yuki omuz silkti.

“Yiyecek malzemesi pek yok aslında” dedi Ame kısık sesle. “Alışverişe çıkmıştı ve başına bu kaza geldi, bu yüzden...”

“Tamam. Ben bir şeyler alırım” dedim.

Buzdolabını kontrol ettim, gerekli olabilecek şeyleri not aldım. Sonra aşağıya, merkeze inip ölmeden önce Dick North'un alışveriş yaptığı süpermarketten bir şeyler aldım. Dört, beş gün yeterdi. Döndüğümde aldıklarımı teker teker buzdolabına yerleştirdim.

Ame bana teşekkür etti. Önemli olmadığını söyledim. Gerçekten de önemli değildi. Dick North ölünce yarım kalan alışveriş işini Ame için ben tamamlamıştım.

İkisi taş merdivenin yukarısına kadar geçirdi beni. Tıpkı Makaha'daki gibiydi. Ama bu kez el sallayan olmadı. Bana el sallama görevi Dick North'undu. İki kadın taş merdivenin en üstünde durmuş, neredeyse hiç kıpırdamadan beni izliyorlardı. Azize heykelleri gibi görünüyorlardı, sanki mitolojik bir sahneydi. Gri valizi Subaru'nun arka koltuğuna koydum, sonra şoför koltuğuna oturdum. Ben köşeyi dönene dek orada dikilmeye devam ettiler. Güneş batıyordu, batıdaki deniz turuncu renge boyanmaya başlamıştı. O ikisi burada nasıl bir gece geçireceklerdi acaba?

Sonra Honolulu'daki o tuhaf, karanlık odada gördüğüm tek kollu beyaz iskelet geldi aklıma. O, Dick North'un iskeleti miydi? Sanırım orada ölüm toplanmıştı. Altı beyaz iskelet, altı ölüm. Geri kalan beşi kimin iskeletiydi peki? Biri Fare'ydi. Fare, yıllar önce ölen arkadaşımdı. Bir diğeri Mey'di. Ya diğer üçü?

Diğer üçü?

İyi de neden Kiki beni öyle bir yere çekmişti? Neden Kiki bana o altı ölüyü göstermek zorundaydı?

Odavara'ya kadar inip Tokyo-Nagoya otobanına girdim. Sonra Sangancaya'daki otoyola geçtim, haritaya bakarak Setagaya'ya dönen yolu yavaş yavaş takip ederek sonunda Dick North'un evine vardım. Evin dikkat çeken bir özelliği yoktu, sıradan, çok küçük, iki katlı bir evdi. Kapısından penceresine, posta kutusundan girişteki lambaya kadar her şey çok küçük görünüyordu. Kapının yanında köpek kulübesi vardı, zincirle bağlı melez bir köpek bahçede ürkek ürkek geziniyordu. Evde ışıklar yamyordu. İnsan sesleri de geliyordu. Dar girişte beş, altı çift siyah deri ayakkabı uçlan dışanya bakacak şekilde düzgünce sıralanmıştı. Eve servis suşi tepsisi de

görülüyordu. Dick North'un cesedi buraya getirilmiş, geceyi burada geçirecekti. Onun da en azından öldükten sonra dönecek bir yeri olmuştu.

Valizi arabadan çıkardım ve girişe kadar taşıdım. Zili çalınca orta yaşlı bir adam çıktı, bu valizi buraya getirmem söylendi dedim. Başka da bir şey bilmiyormuş gibi bir yüz ifadesi takındım. Adam valize baktı ve durumu hemen anladı.

"Teşekkür ederiz, çok naziksiniz" dedi saygılı bir şekilde. Sonra da kararsızlık içinde Şibuya'daki daireme döndüm. Diğer üçü kim diye düşündüm.

* * *

Dick North'un ölümü acaba ne anlama geliyor diye düşündüm daireme dönüp viski içerken. Onun ani ölümünün hiçbir anlam taşımadığını hissediyordum. Yapboz içindeki boşlukların hiçbirine uymuyordu. Ters çevirsem de yan çevirsem de olmuyordu. Sanki bambaşka bir şeyin parçasıydı. Ancak onun ölümü, kendi başına bir anlam ifade etmese de, duruma büyük bir değişiklik getirmişti. Hem de pek iyi olmayan bir yönde. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sezgisel olarak böyle hissetmiştim. Dick North özünde iyi bir adamdı. Kendince bir şeyleri birbirine bağlıyordu. Ama şimdi o bağ yok olmuştu. Bir şeyler değişecekti. Durum şu ana kadarkinden çok daha zor bir hale dönüşecekti.

Mesela?

Mesela - Ame ile birlikteyken Yuki'nin ifadesiz bakışları hiç hoşuma gitmemişti. Ve Yuki ile birlikteyken Ame'nin donuk, boş bakışları da hoşuma gitmemişti. Uğursuz bir şeyler olduğunu hissediyordum. Yuki'yi seviyordum. Akıllı bir kızdı. Arada bir inatçılığı tutuyordu ama temelde uysaldı. Ame'ye karşı da iyi hisler besliyordum. Onunla baş başa konuştuğumuzda, çekici bir kadın olarak görüyordum onu. Çok yetenekliydi, korunmasızdı. Yuki'den çok daha çocuksuydu. Ama o ikisinin bir araya gelişinde yorucu bir şeyler vardı. Hiraku Makimura'nın o ikisi yüzünden yeteneğim sönüp gitti demesini şimdi iyi kötü anlıyordum.

Evet, o ikisi bir arada olunca ortaya değişik bir enerji çıkıyordu.

Bugüne dek o ikisinin arasında Dick North vardı. Ama artık o yoktu. Onlarla görüşen tek kişi benim.

Mesela - işte bu.

Yumiyoşi'yle defalarca telefonda konuştum, Gotanda'yla defalarca görüştüm. Yumiyoşi'nin tavrı, genel olarak baktığımda, cooZ'du ama ses tonundan anladığım kadarıyla onu aramamdan az çok mutluluk duyuyordu. En azından rahatsız olmuyordu. Her hafta aksatmadan iki kez yüzme

okuluna gidiyor, arada bir de binleriyle çıkıyordu. Geçen hafta Pazar günü bir erkek arkadaşıyla göle gezintiye gittiklerini söyledi.

"Onunla aramda bir şey yok. Sadece arkadaşız. Lisede aynı sınıftaydık, Sapporo'da çalışıyor. Hepsi bu."

Önemli olmadığını söyledim. Gerçekten de önemi yoktu. Beni endişelendiren tek şey yüzme kulübüydü. Bir erkek arkadaşıyla hangi göle gittiği, hangi dağa çıktığı umurumda değildi.

"Söylememin iyi olacağını düşündüm" dedi Yumiyoşi. "Bir şey gizlemekten nefret ederim çünkü."

"Önemli değil" diye tekrarladım. "Önemli olan tek şey, benim yeniden Sapporo ya gelip seninle konuşacak olmam. İstediğin gibi binleriyle çıkabilirsin. Bu yüzden seninle aramızda bir şey değişmez. Ben hep seni düşünüyorum. Daha önce de söylediğim gibi seninle aramızda bir tür bağ var."

"Ne tür, mesela?"

"Mesela, otel" dedim. "Orası senin yerin, aynı zamanda da benim yerim. Orası ikimiz için de özel bir yer."

"Hımm" dedi. Ne olumlu ne de olumsuz bir tepkiydi, sonuna dek nötr bir "hımm"dı.

"Oradan ayrıldıktan sonra birçok insanla tanıştım. Başıma bir sürü şey geldi. Ama hep seni düşündüm. Sık sık seninle görüşme isteği duydum. Ama henüz gelemem. Daha bitmemiş işlerim var."

Söylediklerimde his vardı ama mantıksız bir açıklama olmuştu. Tipik ben işte!

Orta uzunlukta bir sessizlik oldu. Nötr ile pozitif arasında bir sessizlikti. Ama neticede sessizlik, sessizlikten başka bir şey değildir. Belki de olaylara fazla iyimser yaklaşıyordum.

"İşlerin ilerleme gösteriyor mu peki?" diye sordu.

“İlerlediğini düşünüyorum. Sanırım öyle oluyor. Öyle olduğunu düşünmek istiyorum” diye yanıtladım.

“Gelecek bahara dek bitirirsin umarım” dedi.

“Kesinlikle” dedim.

* * *

Ne zaman buluşsak Gotanda çok yorgun görünüyordu. İşleri aşırı yoğundu, dahası eski karısıyla da gizli gizli görüşüyordu. Kimse tarafından görülmemeleri gerekiyordu.

“Bu böyle devam edemez. Eminim artık” dedi Gotanda derin bir iç çekerek. “Böyle kaçak göçek işlere uygun biri değilim ben. Evcimen biriyim. Bu yüzden de her gün çok ama çok yoruluyorum. Sinirlerim laçka oldu.”

Lastik uzatır gibi kollarım sağa ve sola uzattı.

“Onunla Hawaii’ye tatile gitmelisin” dedim.

“Ne *güzel* olurdu” dedi. Sonra hafifçe gülümsedi. “Öyle ya-pabilsem ne kadar rahat olurdu. Hiçbir şey düşünmeden sahilde uzanıp aheste aheste zaman geçirirdik. Beş gün yeter. Çok şey istemem. Üç gün bile olur. Üç günde bile yorgunluğum geçerdi.”

O gece Azabu’daki dairesine gitmiştim; şık kanepesine oturmuş, sake içerek onun oynadığı reklam filmlerinin toplu halde yer aldığı videoyu izlemiştik. Mide ilacı reklamı. O reklamı ilk defa seyrediyordum. Bir iş yerindeki asansörleri görüyorduk. Duvarı, kapısı olmayan açık dört asansör hızla inip çıkıyor. Gotanda koyu renk takım elbise giymiş, deri çantası elinde asansöre biniyor. Tam bir elit beyaz yakalı imajı. Bir asansörden diğerine atlıyor, hop diye. Birinde patronuyla toplantı yapıyor, ötekinde güzel bir sekreterden buluşma sözü alıyor, diğer asansördeki işlerini tamamlamak üzere hızlıca ona *geçiyor,* iki ilerideki asansörde telefon çalıyor. Hızla hareket eden asansörlerin birinden ötekine atlamak hiç de kolay olmuyor. Gotanda *cool* ifadesini bozmadan, büyük bir gayretle atlayıp duruyor.

Sonra açıklama geliyor: “Her gün koşturmaca. Her *gün* yorgunluk mideye vurur. Yoğun çalışan sizler için, hassas bir mide ilacı...”

Güldüm, “ilginçmiş.”

“Bence de. Elbette saçma sapan bir reklam. Reklam zaten temelde saçmalıktır. Ama bunun çekimi oldukça başarılı. Acı bir durum ama benim rol aldığım filmlerin çoğundan çok daha kaliteli. Çok masraf edilmiş olmalı. Set olsun, özel çekim olsun. Reklamcılar ayrıntılara takılmadan rahatlıkla para harcar. İçerik de oldukça iyiydi ayrıca.”

“Tam da senin şimdiki halini anlatıyor.”

“Gerçekten de öyle” dedi gülerek. “Aynen senin dediğin gibi. Çok benziyor. Birazcık zaman yaratınca hop diğer yere atlıyorum, sonra hop buraya atlıyorum. Var gücümle. Ve yorgunluk mideme vuruyor. Ama ilaç fayda etmiyor. Bana o ilaçtan bir düzine kutu verdiler. Denedim ve hiçbir faydasını görmedim.”

“Hareketlerin çok iyi” dedim uzaktan kumandayla reklamı geri sardırıp yeniden izlerken. “Buster Keaton’mki gibi mizahi bir havan var. Belki de bu tarz oyunculuğa yatkmsmdır.”

Gotanda’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi, başıyla onayladı. “Öyle, komediyi severim. ilgim de var. Olabilir. Nasıl desem, ben düz bir aktörüm, düz bir aktörün mizah tarafını becerikli bir şekilde ortaya çıkarırsan ilginç olur doğrusu. Bu çarpık çurpuk, karmaşa dolu dünyada düzgünce yaşamaya çalışıyorum. Ama böylesi bir yaşamın ta kendisi komedi değil de nedir? Anlatabildim mi?”

“Anlıyorum” dedim.

“Özellikle komik bir şey yapmaya gerek yok. Olan biteni sahneye koymak yeterli. Bu bile gayet tuhaf ve komik olurdu. Ben bu tür oyunculuğa ilgi duyuyorum aslında. Günümüz Japonya’sında bu türde bir oyuncu yok çünkü. Komedi deyince pek çoğu abartılı oynuyor. Benim yapmak istediğim ise bunun tam tersi. Hiç rol yapmamak.” içkisinden bir yudum ahp tavana baktı. “Ama hiç kimse bana böyle bir rol teklif etmez. Hayal gücü diye bir şeye sahip değiller çünkü. Ajansıma doktor, öğretmen ve avukat rollerinden başka bir teklif gelmiyor. Bıktım. Bu teklifleri geri çevirmek istiyorum ama geri çevirecek durumda da değilim. Yorgunluk mideme vuruyor.”

O reklam epey tutmuş, birkaç devam bölümü de çekilmişti. Kalıp hep aynıydı. Takım elbisesi içinde yakışıklı Gotan-da tren, otobüs veya uçağın kalkışma kıl payı yetişiyordu. Ya da koltuğunun altında evrak olduğu halde yüksek bir bina-nm duvarına tutuna tutuna hareket ederek ya da ip üzerinde yürüyerek bir odadan ötekine geçiyordu. Hepsi de iyi çekimlerdi. Her şeyden önce Gotanda'mn yüz ifadesinin bir an bile değişmemesi müthişti.

"Önce çok yorgun bir yüz ifadesi takın dedi yönetmen. Bitap düşmüş, neredeyse ölecekmiş gibi oyna dedi. Ama ben olmaz dedim. Bu karakter ancak *cool* olursa ilginç olur dedim. Aptal olduklarından ne dediğimi anlamadılar. Ama geri adım atmadım. Sevdiğim için bu reklamda oynamıyordum. Para için, seçeneğim olmadığından oynuyordum. Ama bunları bir kenara bırakarak, dediğim gibi oynamanın kesinlikle ilgi çekeceğini hissettim. Ve sonuna dek direndim. Neticede iki deneme filmi çekilip izletildi. Benim ısrar ettiğim film çok daha iyi karşılandı. Ama reklamın bütün başarısını yönetmen üstlendi. Hatta ödül bile aldı. Umurumda değil. Ben bir aktörüm. Kimin nasıl değerlendirdiği beni ilgilendirmez. Beni sinirlendiren, bir şey bilmedikleri halde havalı pozlar takınmaları. Bahse girerim şimdi o reklam fikrinin baştan sona kadar kendi düşünceleri olduğuna inanıyorlardır. Öyle insanlar işte. Hayal gücünden yoksun insanlar kendilerini haklı çıkarmak konusunda çok hızlıdırlar. Canımı sıkan, beni yalnızca yakışıklı, acemi bir aktör olarak görmeleri."

"İltifat olsun diye söylemiyorum ama senin özel biri olduğunu düşünüyorum" dedim. "Dürüst olursam, seninle gerçekten zaman geçirene kadar özel biri olduğunu bilmiyordum. Rol aldığın birkaç filmi izlemiştim, açıkçası her birinin kalitesi birbirinden farklı olsa da hepsi de berbat filmlerdi. Bu yüzden sen de berbat oynuyor gibi görünüyordun."

Gotanda video oynatıcının kapatma düğmesine bastı, yeni bir içki hazırladı, Bili Evans'ın plağını koydu. Sonra kanepeye dönüp içkisinden bir yudum aldı. Bu sıralı hareketleri her zamanki gibi çok zarifti.

"Tam da dediğin gibi. Gerçekten de öyle. O saçma filmlerde oynayınca ben de saçma sapan görünüyorum. Bok gibi hissediyorum. Ama az önce de dediğim gibi seçim yapacak durumda değilim. Bir seçim yapamıyorum. En basitinden, taktığım kravatın desenine bile kendim karar veremiyorum. Kendini akıllı sanan gerzekler, kendi zevklerinin iyi olduğunu düşünen

görgüsüzler, beni kendi kafalarına göre yönlendiriyorlar. Oraya git, şunu yap, bunu yap, şu arabaya bin, şu kadınla yat diye. Saçma filmler gibi saçma bir yaşam. Ve bitmek bilmiyor, devam ediyor. Ne zamana dek sürüp gidecek acaba? Hiçbir öngörüde bulunamıyorum. Otuz dört yaşındayım halbuki. Bir ay sonra otuz beş olacağım!"

"Gözünü karartıp her şeye sıfırdan başlayabilirsin. Bunu yapabilirsin sen. Ajansını bırakıp istediğin işi yaparak borcunu ödeyebilirsin."

"Dediğin gibi. Ben de bu konuyu defalarca düşündüm. Tek başına olsam öyle de yapardım. Sil baştan başlar, bir tiyatroda istediğim bir oyunda oynardım. Benim için fark etmezdi. Para konusunu bir şekilde hallederdim. Ama ben her şeye sıfırdan başlarsam eski karım beni terk eder. O öyle bir kadın çünkü. Alıştığı dünyanın dışında soluk alamaz. Sıfırlandığımda benimle birlikte olursa soluk alıp veremez. İyi ya da kötü, öyle bir karakterdir o. Baskı altında büyümüş, yıldız olma baskısı ve bu baskıyı yanındakinin de hissetmesini ister. Ve ben ona âşığım. Ondan uzak kalmak istemiyorum. Olmaz."

Çıkış kapısı yok.

"Tüm yollar kapalı" dedi Gotanda gülümseyerek.

"Konuyu değiştirelim. Bununla ilgili sabaha kadar konuşsak da bir yere varamayız."

Kiki hakkında konuşmaya başladık. Kikiyle olan ilişkim hakkında konuşmak istedi.

Bizi bir araya getiren Kiki olduğu halde senin ağzından Kikiyle ilgili neredeyse hiçbir şey duymadım, dedi Gotanda.

Bu konuda konuşmak senin için zor mu acaba diye sordu.

Hayır, zor değil, dedim.

Kiki'yle görüştüğüm zamanlan anlattım. Onunla şans eseri tanıştığımızı ve bir anda birlikte yaşamaya başladığımızı söyledim. Sanki havaya doğal

olarak, sessizce karışan gaz *gibi o* da benim yaşamıma girmişti.

“Çok doğal bir şekilde oldu” dedim. “Pek iyi ifade edemiyorum ama her şey doğal bir şekilde akıp gitti. Bu durumun özellikle tuhaf olduğunu düşünmemiştim o sırada. Ama sonradan düşündüğümde bunun gerçek dışı ve anlaşılmaz olduğunu hissettim. Çok aptalca bir durumdu aslında, gerçekten de. Bu yüzden de bu konudan şimdiye dek kimseye bahsetmedim.”

İçkimden bir yudum aldım, bardaktaki güzel buzu döndürdüm.

“Kiki o zaman kulak modelliği yapıyordu. Onun kulağının fotoğrafını görünce ona ilgi duymaya başlamıştım. Gerçekten de harika kulakları vardı. Kulaklarının fotoğrafı bir reklamda kullanılacaktı, ben de metni yazacaktım. Ne reklamıydı, şimdi hatırlamıyorum. Ama kulak fotoğrafı bana gelmişti. Kiki’nin kulaklarının büyütülmüş fotoğrafı. O kadar büyüktü ki kulak tüylerine kadar görebiliyordun. Ofis duvarına astığım o fotoğrafa her gün baktım. Önceleri metni yazmak için ilham almak amacıyla bakıyordum ama sonra sonra o fotoğrafa bakmak yaşamımın bir parçası oldu. Reklam işi bittikten sonra da sürekli o fotoğrafa bakmaya devam ettim. Gerçekten de harikaydı kulakları. Sana da göstermek isterim. Gerçi aslını görmeyince ne kadar anlaşılır bilemem. Kendi başına bir anlam taşıyormuş gibi harikaydı kulağı.”

“Kiki’nin kulaklarıyla ilgili bir şey demiştin” dedi Gotanda.

“Hı hı, öyle. O kulakların sahibiyle mutlaka görüşmek istedim. Onunla görüşmezsem yaşamımın bir adım bile ilerlemeyeceğini hissediyordum. Neden diye sorsan, sadece öyle olduğunu hissediyordum. Kiki’ye telefon açtım. Benimle buluştu. İlk görüşmemizde kulaklarını bana gösterdi. *Benim için kulaklarını gösterdi. îş icabı değil bana özel olarak gösterdi.* Fotoğraftakinden çok daha güzeldi kulakları. *İnanılmayacak kadar harikaydı.* İş için kulaklarını göstereceği zaman -diğer bir deyişle modellik yaptığında- bilinçli olarak kulaklarını *bloke* ediyordu. Senin için gösterdiğinde ise çok farklıydı. Anlıyor musun, kulaklarını gösterdiğinde, sanki ortamın havası değişiyordu. *Dünyanın işleyişi değişiyordu.* Bu şekilde söyleyince kulağa aptalca geliyordur eminim. Ama bundan başka bir şekilde ifade etmem mümkün değil.”

Gotanda bu dediğim üzerine düşünüyordu. “Kulaklarını bloke etmek ne demek?”

“Kulakla bilinci ayrı tutmak. Basit şekilde söylersem.” “Hıı” dedi.

“Fişini çekiyor. Kulağının.”

“Hıı.”

“Çılgınca. Ama gerçek.”

“Elbette inanıyorum. Senin dediklerine. Ama idrak etmeye çalışıyorum. Dalga geçmiyorum.”

Kanepeye yaslanıp duvardaki resme baktım.

“Onun kulaklarında özel bir güç vardı. Duyduklarını ayırıyor, insanları olması gereken yerlere yönlendiriyordu.”

Gotanda bir süre daha düşüncelere daldı. “O zaman” dedi, “Kiki seni bir yerlere yönlendirdi, öyle mi? Olman gereken bir yere?”

Başımla onayladım. Ama bu konuda başka bir şey diyemedim. Hem anlatması uzun sürerdi hem de anlatmak istemedim. Gotanda da üstelemedi.

“Beni hâlâ bir yerlere yönlendiriyor” dedim. “Bunu net bir şekilde hissediyorum. Son aylarda sürekli hissettim bunu. Ve o ipi azar azar kendime doğru çektim, elimden kayşa da. İnce bir ipti, birkaç kere kopacak gibi oldu. Ama bir şekilde buraya ulaştım. Bu süreçte de birçok insanla karşılaştım.

Sen de onlardan birisin. *Merkezdekilerden birisin.* Ne var ki onun istediği yere kadar gidemedim henüz. Bu sırada iki kişi öldü. Biri Mey, diğeri ise tek kollu şair. Hareket var. Ama hiçbir yere varmıyor.”

Kadehteki buz erimişti, Gotanda mutfağa gidip buz kovasını buzla doldurup geldi. İkimiz için yeni getirdiği buzla içki hazırladı. Şık hareketlerle. Boş bardağa buzu koyunca tık diye iyi hissettiren bir ses duyuldu. Film sahnesiydi sanki.

“Ben de tıkandım” dedim. “Aynı senin gibi.”

“Hayır, öyle değil” dedi Gotanda. “Ben bir kadına âşığım. Ve bu çıkışı olmayan bir aşk. Ama seninki farklı. En azından sen bir şeyler tarafından yönlendiriliyorsun. Şu an bir karmaşa içinde olabilirsin. Ama beni içine çeken bu duygu labirentiyle karşılaştırıldığında senin durumun çok ama çok daha iyi, hatta umudun bile var. Az da olsa bir çıkış olasılığına sahipsin. Benim hiç yok. Bu iki durum arasında kesin bir şekilde fark var.”

Öyledir belki dedim. “Benim yapabileceğim şey bir şekilde Kiki’nin çizdiği çizgiden devam etmek. Şu an için bundan başkasını yapamıyorum. Bana bir işaret ya da mesaj gönderiyor. Ben de ona kulak veriyorum.”

“Şey” dedi Gotanda, “Kiki de öldürülmüş olabilir mi?”

“Mey gibi mi?”

“Hı hı, aniden ortadan kaybolmuş. Mey’in öldürüldüğünü öğrenince aklıma ilk gelen Kiki oldu. Onun da başına aynı şey gelmiş olabilir mi diye düşündüm. Bunu pek dile getirmek istemediğimden bir şey demedim ama onun da öldürülmüş olma olasılığı var, değil mi?”

Susup kaldım. İyi de ben Kiki’yle karşılaşmıştım, Honolulu şehir merkezinde, o soluk kül rengine boyanmış akşamüzeri. Onu gerçekten görmüştüm. Yuki de biliyordu.

“Sadece bir olasılık, anlamı yok” dedi Gotanda.

“Böyle bir olasılık mutlaka vardır. Ama bu durumda bana bir mesaj gönderirdi. Onu net bir şekilde hissedebiliyorum. O birçok anlamda çok özel biri çünkü.”

Gotanda kollarını kavuşturup uzun bir süre düşüncelere daldı. Yorgunluktan uykuya dalmış gibi görünüyordu. Ama uyumuyordu. Arada bir parmaklarını birbirine geçirip ayırıyordu, hepsi buydu. Parmakları dışında hiçbir yeri kımıldamıyordu. Gece karanlığı bir yerlerden odaya sızmış, akışkan sıvı gibi onun gösterişli bedenini sarmıştı.

Kadehteki buzu bir kez döndürdükten sonra bir yudum viski içtim.

Tam o anda odada üçüncü bir kişinin varlığını hissettim. Ben ve Gotanda'dan başka biri daha vardı odada. Onun sıcaklığını, soluğunu ve kokusunu net bir şekilde hissedebiliyordum. Bu bir insanmış gibi gelmiyordu. Bir çeşit hayvanın havaya yaydığı, karmaşa hissi gibi bir şeydi. *Bir hayvan,* diye düşündüm. Omuzlarım kasıldı. Odaya göz gezdirdim. Elbette bir şey göremedim. Ama o varlığı hissedebiliyordum. Havada olan katı bir his. Ama bir şey görünmüyordu. Odadaydım, Gotanda gözlerini kapatmış düşüncelere dalmıştı. Derin bir nefes aldım ve etrafa kulak kabarttım. *Nasıl bir hayvan bu,* diye düşündüm. Ama bir şey olmadı; bir şey duyamadım. O hayvan soluğunu tutmuş halde bir yere sinmişti sanki. Sonra o his kayboldu. Hayvan da yok oldu.

Omuzlarımı gevşettim, içkimden bir yudum aldım.

iki, üç dakika sonra Gotanda gözlerini açtı. Bana bakıp insanı iyi hissettiren bir şekilde gülümsedi.

"Affedersin, sinir bozucu bir gece oldu" dedi.

"Bunun nedeni ikimizin de özümüzde sinir bozucu insanlar olmamız" dedim gülerek.

Gotanda da güldü ama bir şey demedi.

iki saat kadar müzik dinledik, sarhoşluğum geçince Subaru'ya binip eve döndüm. Sonra yattım ve düşündüm: *O hayvan da neyin nesiydi!*

Mayıs sonlarıydı. Tesadüfen -tesadüf müydü acaba?-Kitapkurdu'yla karşılaştım. Mey olayıyla ilgili olarak beni sorgulayan iki dedektiften biriydi. Şibuya Tokyu Hands'den el havyası almış, tam dışarı çıkmıştım ki onunla burun buruna geldik. Yaz kadar sıcak bir gün olmasına rağmen o çok normalmiş gibi kalın yünlü kumaş ceket giymişti. Belki de polisler hava durumuna kayıtsız kalabilmek üzere eğitiliyorlardı. Onun da elinde benim gibi Tokyu Hands poşeti vardı. Fark etmemiş gibi geçip gideceğim sırada seslendi.

"Hey, bu kadar soğuk olmak zorunda mısın?" diye sitem etti Kitapkurdu. "Birbirimizi tanımıyoruz sanki."

"Çok meşgulüm" demekle yetindim.

"Aa" dedi Kitapkurdu. Meşgul olduğuma hiç inanmamış gibi.

"İşim var. Yapmam gereken bir sürü şey var" dedim.

"Öyle olabilir" dedi, "ama birazcık zamanın vardır herhalde. On dakika kadar. Ne dersin, bir çay içelim mi? Iş dışında bir sohbet etmek isterim seninle. Gerçekten, sadece on dakika."

Birlikte tıkış tıkış bir kafeye girdik. Bunu neden yaptığımı kendim de anlamamıştım. Teklifini reddedip çekip gidebilirdim. Ama bunun yerine onun davetini kabul etmiş, bir ka-fede kahve içiyordum şimdi. Etrafımızda genç çiftler, öğrenci gruplan vardı. Kahvenin tadı feci kötüydü. İçerinin havası da berbattı. Kitapkurdu bir sigara çıkanp yaktı.

"Sigarayı bırakmak istiyorum" dedi. "Ama bu işi yaptığım sürece bırakamam. Yapamam. Sigara içmeden duramam. İşimde çok sinir bozucu şeyler yaşıyorum."

Bir şey demedim.

"İş insanın çok asabını bozuyor. Herkes senden nefret ediyor çünkü. Yıllarca dedektiflik yaparsan nefret edilen biri olursun. Bakışların sertleşir, cildin kirlenir. Neden kirlenir, bilemezsin ama bir şekilde öyle olur. Gerçekte olduğundan daha yaşlı gösterirsin. Konuşman bile değişir. İyi hiçbir yanı yoktur bu mesleğin."

Kahvesine üç kaşık şeker koydu, krema ekleyip nazikçe karıştırdı, yavaş yavaş keyifle içti.

Saatime baktım.

"Aa, öyle ya, zaman doldu" dedi Kitapkurdu. "Beş dakikan daha vardır herhalde. Çok vaktini almayacağım. Şu öldürülen kız. Mey adındaki kız."

“Mey?” diye tekrarladım. Öyle kolayca oltaya gelmeyecektim.

Dudaklarını biraz büzüp güldü. “Evet, o kız, Mey denen kız. Adını öğrendim. Bu gerçek adı değil tabii. Takma adı. Gerçekten bir fahişeymiş. Tahmin ettiğim gibi. Amatör değil. İlk bakışta amatör sanılıyor ama hiç de öyle değilmiş. Son zamanlarda ayırt etmek kolay olmuyor. Eskiden ne iyiydi. Bir bakışta bir kişinin fahişe olup olmadığını anlardın. Giysisinden, makyajından, yüz ifadesinden. Ama son zamanlarda anlaşılmıyor. Hiç beklemediğin kızlar fahişe çıkabiliyor. Para için mi meraktan mı yapıyorlar bunu? Çok fena. Dahası tehlikeli. Öyle değil mi ama? Hiç tanımadıkları bir adamla birlikte gizli bir yere kapanıyorlar. Dünyada çeşit çeşit insan var. Sapıklar da var, anormal insanlar da. Çok tehlikeli. Öyle olduğunu düşünmüyor musun sen de?”

Çaresiz, başımla onayladım.

“Ama genç kızlar bunu bilemiyor. Hepsi de dünya onlardan yana sanıyorlar, şanslı olduklarını sanıyorlar. Çare yok, ne de olsa gençler. Gençken her şeyin yolunda gideceğini düşünürsün. Ama öyle olmadığını anladığında artık çok geçtir. Boğazına jartiyer sanlıp öldürülürsün. Ne acı.”

“Katili buldunuz mu peki?” diye sordum.

Kitapkurdu başını salladı. Kaşları çatıldı. “Henüz bulamadık ne yazık ki. Birçok detaya ulaştık. Ama gazetecilere söylemedik. Soruşturma sürüyor çünkü. Mesela, kızın adının Mey olduğunu, fahişelik yaptığını. Asıl adının... Asıl adını söylememe gerek yok. Önemli değil. Kumamoto doğumlu. Babası devlet memuru. Kumamoto büyük bir şehir sayılmaz ama adam orada yönetici yardımcısıymış. Düzgün bir aile. Para konusunda da sıkıntıları yok. Ona yeterince maddi destek sağlıyorlarmış. Ayda bir ya da iki kez annesi Tokyo’ya gelip kıyafet falan da alıyormuş ona. Ailesine modayla ilgili bir işte çalıştığını söylemiş. Bir ablası bir de erkek kardeşi var. Ablası bir doktorla evli. Kardeşi Kyuşu Üniversitesi’nde hukuk öğrenimi görüyor. Harika bir aile. Neden fahişelik yapıyordu acaba? Ailesindeki herkes şok geçirdi. Kızlarının bir fahişe olduğunu ailesine söylemedik. Ama otelde bir erkek tarafından boğularak öldürüldüğünü duyunca şok oldular. Kendi hallerinde bir aile ne de olsa.”

Sesimi çıkarmadan dinlemeye devam ettim.

“Bağlı olduğu eskort servisine de ulaştık. Çok zor oldu ama neticede ulaşabildik. Nasıl oldu dersin? Şehrin en lüks otelinin lobisinde müşteri arayan iki, üç kızı aldık. Sana gösterdiğimiz fotoğrafı onlara da gösterip sıkıştırdık. Biri itiraf etti. Herkes senin kadar sağlam değil. Bazılarının zayıf yanları oluyor. Böylece bağlı olduğu şirketi bulduk. VIP eskort servisi. Üyelik sistemiyle çalışan, çok pahalı bir yer. Senin benim gibilerin erişemeyeceği kişiler. Öyle ya, bir kez *şey yapmak* için yetmiş bin yen öder misin sen? Ben ödeyemem. Şaka değil. O parayı vereceğime karımla yatar, çocuklarıma yeni bisiklet alırım. Ne fakir muhabbeti ama.” Gülüp suratıma baktı. “Yetmiş bin yen ödemeye razı olsam bile beni muhatap almazlar. Kimliğimi araştırırlar çünkü. Sıkı bir araştırma yapıyorlar. En önem verdikleri şey güvenlik. Sorunlu müşterileri kabul etmiyorlar. Dedektifleri üye yapmazlar. Polis olması sorun değil de, sadece en üst düzey polisleri kabul ederler. Zor anlarda onlardan faydalanırlar çünkü. Benim gibi alt sınıftakilerin şansı yok.”

Kahvesini bitirdi, çakmakla bir sigara daha yaktı.

“Bu eskort servisi için arama izni çıkarmak üzere amirlerime başvurdum. Üç günün sonunda nihayet izin çıktı. Arama izin belgesiyle kulübe gittiğimizde ofiste hiçbir şey kalmamıştı. Tertemizdi, her şey boşaltılmıştı. Haber sızdırılmıştı. Nereden sızdırıldı acaba? Neresi biliyor musun?”

Bilmediğimi söyledim.

“Elbette polis merkezi içinden. Amirlerimizle bağlantıları var. Ve bilgi sızdırılmış. Kanıtım yok gerçi. Ama biz sokakta çalışanlar biliriz. Nereden sızdırıldığını. Birisi, arama yapılacak, ortadan kaybolun diye haber vermiş. Utanç verici. Böyle şeylerin olmaması gerekir. Kulüp de bu tür şeylere alışkın olduğundan anında taşınmışlar. Bir saat içinde ortadan kaybolabilirler. Başka bir yer kiralayıp başka telefonlar bağlatıp kaldıkları yerden devam ederler. Bu kadar basit. Onları yakalamak mümkün değildir. Ortadan yok olurlar. îp pıt diye koptu. Hangi müşterinin onu tuttuğunu anlamaya şu kadar-cık kalmıştı. Ama şimdi elimizde hiçbir şey yok.”

“Anlamıyorum” dedim.

“Neyi anlamıyorsun?” dedi.

“Eğer senin dediğin gibi üyelik sistemiyle çalışan bir VIP eskort servisiyse neden müşteri o kadını öldürsün ki? Böyle bir şey yaptıysa onu kimin öldürdüğü hemen anlaşılır.”

“Aynen dediğin gibi” dedi Kitapkurdu. “Onu öldüren müşteri listesinde adı olan biri değil. Ya sevgilisiydi ya da şirketi atlayarak özelde görüşmüştü. Hangisi olduğunu bilmiyorum.

Dairesini aradık. İpucu olacak bir şey bulamadık. Elimizde hiçbir şey yok.”

“Ben öldürmedim ya” dedim.

“Kuşkusuz öyle. Sen öldürmedin” dedi Kitapkurdu. “Daha önce de demiştik ya, senin öldürmediğini biliyoruz diye. Sen insan öldürecek türde biri değilsin. Gerçekten öldüremez-sin. Ama bir şeyler biliyorsun. Bunu seziyorum. Biz profesyoneliz. Artık daha fazla uzatmadan bize söyler misin? Sadece söyle. Sert davranmayacağım. Söz veriyorum. Gerçekten.”

Bir şey bilmiyorum dedim.

“Ah ah” dedi Kitapkurdu. “Olmadı şimdi. Amirlerimin bu işin üzerine gidesi yok. Olaya sadece otelin birinde fahişenin birinin öldürülmesi diye bakıyorlar, umurlarında değil. Hatta fahişeler öldürülse daha iyi olur diye bile düşünebilir amirlerim. Onlar hiç ceset görmez. Güzel bir kızın çırılçıplak, boğularak öldürülmüş halini hayal bile edemezler. Bunun ne kadar acınası olduğunu düşünemezler. Eskort servisinin sadece polislerle değil aynı zamanda siyasetçilerle da bağlantısı var. Karanlıkta altın bir yaka rozeti panldayıverir. Dedektifler o ışığa duyarlı olur. O rozet birazcık parlayınca bizler de boynumuzu içine çekiveririz. Özellikle amirlerimize karşı. Bu yüzden de zavallı Mey’in cinayetinin üstü kapanıp gidecek. Ne yazık ki.”

Garson kız Kitapkurdu’nun kahve kupasını aldı. Ben ancak yansından fazlasını içebilmiştim.

“Var ya, ben bu Mey denen kıza karşı bir yakınlık hissettim” dedi Kitapkurdu. “Nedenini ben de bilmiyorum. Ama o kızı otelin yatağında çırılçıplak halde boğularak öldürülmüş olarak gördüğümde onun katilini kesinlikle bulacağım diye düşündüm. Böyle cesetleri çok görüyoruz. Artık ceset görmek bir şey hissettirmiyor. Parça parça olmuşunu, yakılmışını, her çeşidini gördüm. Ne var ki o ceset özeldi. Tuhaf şekilde güzeldi. Sabah ışığı pencereden içeri vurmuştu ve orada o kız buz kesmiş gibi yatıyordu. Gözleri açıktı, dili dışan sarkmıştı, boğazına jartiyer sa-nimıştı. Kravat gibi bağlanmıştı. Bacakları açıktı ve çişini yapmıştı. Onu görünce hissettim: Bu kız benden bu cinayeti çözmemi istiyor, diye. Ve ben bu cinayeti çözmediğim sürece o hep o sabahki tuhaf biçimde donmuş gibi kalacak. Öylece. Donmuş halde. Orada. Katili bulunmadığı, olay çözülmediği sürece o da o şekilde çözülmeden duracaktı. Böyle hissetmem garip mi sence?”

Bilmiyorum dedim.

“Bir süredir yoktun, tatile mi gitmiştin? Epey bronzlaşmışsın” dedi dedektif.

Iş için Hawaii’ye gitmiştim dedim.

“Ne iyi. Özendim. Ben de seninki gibi zarif bir işte çalışmak isterdim. Sabah akşam ceset görmek insanı karamsar yapıyor. Peki sen hiç ceset gördün mü?”

Görmediğimi söyledim.

Başını sallayıp saate baktı. “Teşekkürler, vaktini aldığım için affet. Ama ne derler bilirsin, şans eseri karşılaşmalarda bir hayır vardır. Rahat ol lütfen. Benim de arada bir birisiyle havadan sudan konuşasım gelir. Şey, ne aldın Tokyu Hands’den?”

El havyası, dedim.

“Ben de lavabo açıcı aldım. Lavabo tıkandı tıkanacak.”

Hesabı o ödedi. Kendi payımı vermek için ısrar ettim ancak kabul etmedi.

“Ee, seni ben davet ettim. Bir kahve alt tarafı. Sorun etme.”

Kafeden çıkarken birden aklıma gelince sordum. Fahişe cinayetleri çok sık oluyor mu, diye.

“Evet, sık oluyor” dedi. Gözleri biraz kısıldı. “Her gün olmasa da tatil günlerinde sık oluyor. Fahişe cinayetlerine ilgin mi var yoksa?”

Özel bir ilgim yok, sadece sormak istedim, dedim.

Sonra ayrıldık.

O gittikten sonra kötü bir hisse kapıldım. O kötü his ertesi sabah da geçmedi.

Gökyüzünde süzülüp giden bulutlar gibi Mayıs da pencerenin dışından geçip gitti.

Kabul ettiğim son işten bu yana iki buçuk ay olmuştu bile. İşle ilgili telefonlar da önceki zamanlara kıyasla epey azalmıştı. Varlığım unutulmaya başlamıştı. Doğal olarak da banka hesabıma para yatmaz olmuştu. Ama hesabımda hâlâ yeterli para vardı. Çok harcamam yoktu. Yemekleri evde yapıyor, çamaşırlarımı kendim yıkıyordum. Satın almak istediğim özel bir şey de yoktu. Borcum yoktu, giyecek ve araba merakım da yoktu. Böyle olunca da para için endişe etmeme şimdilik gerek yoktu. Hesap makinesiyle yaklaşık bir aylık gider hesabımı yaptım, buna göre bankadaki birikimimle beş ay daha iyi kötü idare edebilirdim. Edemezsem, bunu da o zaman düşünürdüm. Hem masanın üzerinde Hiraku Makimura’mn bıraktığı üç yüz bin yenlik çek de el sürülmemiş halde duruyordu. Açlıktan ölecek değildim yani.

Günlük yaşamımdaki akışı bozmamaya gayret ederek bir şeylerin olmasını bekledim. Haftada birkaç kez havuza gidip yorgunluktan bitap düşene dek yüzdüm, mutfak alışverişine çıkıp düzenli şekilde yemek yaptım, geceleri müzik dinleyerek kütüphaneden ödünç aldığım kitapları okudum.

Kütüphanede gazetelerin küçültülmüş ciltli versiyonlarının sayfalarını karıştırıp son aylarda meydana *gelen cinayet* olaylarını birer birer dikkatlice

inceledim. Tabii bunu sadece kadın cinayetleriyle sınırladım. Dünyada ne kadar çok ka-din öldürülüyordu. Bıçaklanarak, dövülerek, boğularak öldürülmüşlerdi. Ama Kiki'nin öldürülmüş olabileceğine dair bir ipucu yoktu. En azından ona benzer bir ceset haberi yoktu. Cesedin bulunmaması için elbette birkaç yöntem vardı. Ayağına ağırlık bağlayıp denize atabilirsin. Ya da dağa götürüp gömebilirsin. Benim kedim Sardalya'ya yaptığım gibi. O zaman cesedi kimse bulamazdı.

Belki de kazaya uğramıştır diye düşündüm. Dick North gibi, bir araba tarafından ezilip ölmüş olabilirdi. Kaza haberlerine baktım. Kadınların öldüğü kazalar. Dünyada ne çok kaza olmuştu ve ne çok kadın ölmüştü. Araba kazası, yangın, gaz zehirlenmesinden ölümler. Ama onlar arasında da Kiki'ye benzer bir kadına rastlamadım.

İntihar etmiş olabilirdi. Kalp krizinden pat diye düşüp ölmüş olabilirdi. O kadar detay gazetelerde olmuyordu tabii. Dünya türlü ölümlerle doluydu ve bunların hepsi gazetede haber olmuyordu. Haber olanların tümüne yakını olağandışı ölümlerdi. İnsanların geneli sessizce ölüp gidiyordu.

Kiki herhangi bir şekilde ölmüş olabilirdi.

Öldürülmüş de olabilirdi. Bir olaya karışıp ölmüş olabilirdi, belki de intihar etmişti. Kalp krizi geçirmiş olma ihtimali de vardı.

Ama kanıt yoktu. Öldüğüne dair bir kanıt olmadığı gibi yaşadığına dair de bir kanıt yoktu.

Arada bir aklıma estikçe Yuki'ye telefon açtım. İyi misin, diye sorunca, eh işte diye yanıtlıyordu. Aklı başka yerde gibiydi, konuşmaya odaklanamıyordu. Bu konuşma şekli hoşuma gitmiyordu.

"Bir şey yok" dedi, "Ne iyi ne de kötü... Standart! Standart halde yaşıyorum."

"Annen nasıl?"

"Dalgın. Pek çalışmıyor da. Gün boyu koltukta dalgın dalgın oturuyor. Aklı başından uçup gitmiş gibi."

“Yapabileceğim bir şey var mı? Alışveriş falan?”

“Alışverişi yardımcı kadın yapıyor, gerek yok yani. Marketten de sipariş edebiliyoruz. İkimiz kendi başımıza öylece oturuyoruz. Buradayken sanki zaman durmuş gibi. Zaman geçiyor mu gerçekten?”

“Ne yazık ki geçiyor. Zaman hızlıca geçip gidiyor. Geçmiş çoğalırken gelecek azalıyor, imkânlar azalırken pişmanlıklar artıyor.”

Yuki bir süre suskun kaldı.

“Sesin pek iyi gelmiyor” dedim.

“Öyle mi?”

“Öyle mi?” diye tekrarladım.

“Neyin var?”

“Neyin var?”

“Taklidimi yapmasana.”

“Taklidini yapmıyorum. Bunlar senin yüreğinin yankısı, iletişimin yetersizliğini ispat etmek için Björn Borg sert bir şekilde smaç yapıyor. Küt!”

“Her zamanki gibi tuhafsın” dedi Yuki bezmiş bir halde. “Çocuk gibi davranıyorsun.”

“Hayır. Hiç de değil. Derin iç gözlemim ve pratik ruhumla sapasağlamım. Bir metafor olarak ego! Bir mesaj olarak oyun. Basit bir çocuk taklidi değil.”

“Hımm, ne aptalca.”

“Hımm, ne aptalca” diye yineledim.

“Bırak artık, off” diye kızdı Yuki.

“Tamam, tamam” dedim. “En baştan başlayalım. Sesin iyi gelmiyor.”

Bir iç çekti. Sonra, “Hımm, öyle olabilir” dedi. “Annemle birlikte olunca... bir şekilde onun ruh haline bürünüyorum. Bu anlamda o çok güçlü biridir. Etkileme gücü yüksek yani.

Etrafındaki insanların nasıl olduklarını umursamaz. Kendinden başka bir şey düşünmez. Bu tür insanlar güçlü olur. Anlıyor musun? Böyle olunca sen de kendini ona kaptırırsın. Farkında olmadan. Melankolikse sen de melankoliye kapılırsın. İyi olduğunda ondan etkilenir ve sen de iyi hissedersin.”

Çakmakla sigara yakma sesi duyuldu.

“Arada bir oradan çıkıp benimle görüşsen iyi olur” dedim.

“İyi olabilir” dedi.

“Yarın seni almaya geleyim mi?”

“Hı hı, iyi olur” dedi Yuki. “Seninle konuşunca biraz iyi hissetmeye başladım sanki.”

“Bu iyi” dedim.

“Bu iyi” diye taklit etti Yuki.

“Yapma.”

“Yapma.”

“Yarın görüşürüz” dedim ve taklidimi yapmasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

Ame gerçekten de kendinde gibi görünmüyordu, çok dalgındı. Kanepede oturmuş, bacaklarını düzgünce üst üste atmış, derinliği olmayan boş bakışlarla dizinin üzerine koyduğu fotoğraf dergisine bakıyordu. Sanki izlenimci resimlerdeki gibi bir manzaraydı. Pencere açıktı ama rüzgârsız bir gün olduğundan perde de dergi sayfaları da hareket etmiyordu. Odaya

girdiğimde başını birazcık kaldırıp hafifçe gülümsedi. Soluk gülümsemesiyle hava biraz titredi sanki. Sonra parmağıyla karşı koltuğu işaret ederek oturmamı istedi. Yardımcı kadın bize kahve getirdi.

“Dick North’un eşyalarını evine bıraktım” dedim.

“Karısıyla görüştün mü?” diye sordu.

“Hayır, görüşmedim. Kapıyı açan kişiye valizi verdim sadece.”

Ame başıyla onayladı. “Teşekkürler.”

“Rica ederim. Önemli değil.”

Gözlerini kapattı, başının önünde iki elini birleştirdi. Sonra gözlerini açıp odanın içine bakındı. Odada sadece o ve ben vardık. Kahve kupasını elime aldım ve bir yudum içtim.

Ame o hep giydiği kot gömleğini giymemişti. Dantel bluz ve soluk yeşil etek vardı üzerinde. Saçlarını toplamış, dudaklarına ruj sürmüştü. Çok güzeldi. Her zamanki canlılığı gitmişti ama onun yerine tehlikeli denebilecek hassas bir çekicilik onu adeta bir sis gibi sarmıştı. Bu sis her an dağılabilecek gibi görünüyordu; aynı zamanda sanki sonsuza dek orada kalabilirmiş gibi de çevresine yayılmıştı. Onunkiyle Yu-ki’ninki tamamen farklı türde güzelliklerdi. İki ayrı kutup bile denebilirdi. Bu yıllar boyunca deneyimle gelişerek rafineleşmiş türde bir güzellikti. Ame’nin kendini ortaya koyu-şu olarak nitelendirilebilecek bir güzellikti. Deyim yerindeyse Ame’nin kendisiydi. O güzelliği tam olarak kavramış, kendi yaran için kullanma yeteneğini edinmişti. Bununla kıyaslanınca Yuki’nin güzelliği çoğu zaman amaçsızdı, bazen güzelliğiyle ne yapacağını kendisi de bilmiyordu. Düşününce, güzel ve çekici orta yaşlı bir kadın görmek, yaşamdaki en büyük mutluluklardan biriydi.

“Neden acaba?” dedi Ame. Gökyüzünden bir şey aniden süzülmüş, sanki o da ona bakıyormuş gibi konuşmuştu.

Susup devam etmesini bekledim.

“Neden bu kadar çöktüm acaba?”

“Biri öldüğü içindir. Normal bir şey bu. Bir insanın ölümü büyük bir olaydır” dedim.

“Öyle” dedi güçsüz bir şekilde.

“Ama...” dedim.

Ame yüzüme baktı. Sonra başını salladı. “Aptal değilsin, dediğimi anhyörsündür.”

“Böyle olmamalıydı mı demek istiyorsun?”

“Öyle. Şey, evet öyle.”

“Aman aman bir adam değildi. Aman aman bir yeteneği de yoktu. Ama sadık bir adamdı. Görevlerini harika bir şekilde yerine getiriyordu. Uzun yıllar boyunca edindiği önemli şeylerden senin için vazgeçti ve sonra da ölüp gitti. Öldükten sonra onun ne kadar iyi biri olduğunu anladın” demek geçti içimden ama söyleyemedim. Bazı şeyler söylenmez.

“Neden acaba?” dedi yine gökyüzünde süzülen bir şeye bakar gibi. “Neden benimle birlikte olan erkeklerin hepsi mahvoluyor? Neden hepsi de tuhaf şekilde benden ayrılıyor? Neden hepsi de beni geride bırakıp gidiyor? Doğru gitmeyen nedir?”

Bunlar soru değildi. Bluzunun yaka kısmındaki dantellere bakıyordum. Az bulunur bir hayvanın temiz ve kırışık iç organları gibi göründü gözüme. Kül tablasında Salem sigarası işaret kulesi gibi sessizce duman çıkarıyordu. Duman yukarılara kadar çıkıp dağılıyor, sessiz toza dönüşüyordu.

Yuki kıyafetini değişip geldi ve haydi gidelim, dedi. Yerimden kalktım ve biz çıkıyoruz dedim Ame’ye.

Ame beni duymadı. Yuki, “Hey anne, biz gidiyoruz” diye kızgın bir şekilde seslendi. Ame başını kaldırıp onayladı. Sonra yeni bir sigara çıkarıp yaktı.

“Biraz arabayla gezip döneceğiz. Akşam yemeğine bekleme” dedi Yuki.

Kanepede hareket etmeden öylece oturan Ame'yi geride bırakıp evden çıktık. Evde Dick North'un varlığı hâlâ hissediliyordu. Benim içimde de. Gülen yüzünü net bir şekilde hatırlıyordum. Ekmek keserken ayağını mı kullanıyorsun diye sorduğumda yüzüne yayılan o tuhaf gülümsemesini.

Çok tuhaf adam diye düşündüm. Öldükten sonra da varlığı hissediliyor.

Yuki'yle birkaç kez daha görüştüm. Tam olarak üç kez. Ha-kone dağında annesiyle birlikte yaşamak konusunda herhangi bir şey hissediyor gibi görünmüyordu. Oradaki yaşamından hiç keyif almıyordu ama nefret de ediyor değildi. Erkek arkadaşı ölüp de tek başına kahp buhrana girmiş annesiyle ilgilenmek zorunda hissediyor gibi de değildi. Rüzgâra kapılmış gibi oraya savrulmuştu ve şimdilik orada bulunuyordu yalnızca. Bu şekilde yaşamanın güçlüklerine karşı da tamamen kayıtsızdı.

Yuki sadece benimle görüştüğünde eski enerjisi yerine geliyordu. Şaka yaptığımda biraz tepki veriyor, sesi de eski co-*ol* halini alıyordu. Ancak Hakone'deki eve dönünce yine eski ruh haline dönüyordu. Sesindeki heyecan azalıyor, bakışları donuklaşıyordu. Enerji tasarrufu yapmak için dönüşünü yavaşlatan bir gezegen gibi.

"Tokyo'da yine tek başına yaşamaya başlasan nasıl olur?" dedim. "Değişiklik olur. Uzun süreli olmayabilir, iki gün, üç gün mesela, ortam değiştirmek iyi gelir. Hakone'de kaldıkça kötüleştiğini görüyorum. Hawaii'dekine göre çok farklı görünüyorsun."

"Maalesef' dedi Yuki. "Dediklerini anlıyorum. Ama bu da böyle geçen bir zaman. Şu an nerede olursam olayım aynı şeyleri yaşayacağım."

"Dick North öldüğü için ve annenin buhranlı halinden dolayı mı?"

"Onlar da var tabii. Ama sadece onlar değil. Annemden uzaklaşmakla çözebileceğim bir şey değil bu. Kendi gücümle üstesinden gelebileceğim bir şey de değil. Nasıl desem, neticede bu bir akış. Yıldızım benim için iyi şeyler söylemiyor. Şu an nerede olsam, ne yapsam aynısı olacak. Bedenim ve aklım birbiriyle bağlantı kuramıyor."

Sahilde uzanmış denizi seyrediyorduk. Gökyüzü kapalıydı. Ilık rüzgâr sahildeki çimleri hafifçe sallıyordu.

“Yıldızın kötüyü mü işaret ediyor?” dedim.

“Yıldızımın işaretleri” dedi Yuki hafif bir gülümsemeyle. “Ama gerçek bu. Kötüye gidiyor. Annem ile ben aynı dalga boyundayız. Daha önce de dediğim gibi, annem iyi olunca ben de iyi oluyorum, o buhrana tutulduğunda ben de gitgide çöküyorum. Bazen hangisi diğerinden önce oluyor, onu da bilemiyorum gerçi. Diğer bir deyişle, annem mi beni çekiştiriyor ben mi onu çekiştiriyorum, bilmiyorum. Ama ikimizin arasında bir bağ olduğunu hissediyorum. Yan yana olsak da ondan uzakta olsam da, aynı.”

“Bağ mı?”

“Evet, ruhsal bağ” dedi Yuki. “Bazen bundan nefret ediyorum, karşı koymaya çalışıyorum ama bazen de karşı koymaktan vazgeçiyorum, ne olacaksa olsun diyorum. Arada bir de, nasıl söylesem, şey, kendimi düzgün bir şekilde kontrol edemediğim oluyor. Dışarıdaki bir güç tarafından oynatılıyorum gibi hissediyorum. Böyle olunca da ben nereye kadar benim nereden sonra ben değilim, anlayamıyorum. Bu yüzden de vazgeçiyorum. Her şeyi fırlatıp atmak, artık yeter, ben daha çocuğum diye bağırıp odanın bir köşesine gidip oraya sinmek istiyorum.”

Akşamüzeri Yuki’yi Hakone’deki evine götürüp bıraktım. Sonra Tokyo’ya döndüm. Ame birlikte yemek yemeyi teklif etti ancak her zamanki gibi kabul etmedim. Ayıp ediyordum ama ikisiyle birlikte yemek yemeye katlanamazdım. Donuk bakışlı anne ile hissiz kızı. Bir ölüden kalan izler. Ağır bir atmosfer. Etki edenler, etkilenenler. Sessizlik. Çıt bile çıkmayan gece. Böylesi bir manzarayı hayal etmekle bile mideme ağrı saplanıyordu. *Alice Harikalar Diyarında"*daki Şapkacı’nın çay partisini buna tercih ederdim. Orada mantıksız şeyler yaşansa da en azından bir hareket vardı.

Araba radyosunda eski rock’n roll parçaları dinleyerek Tokyo’ya döndüm. Bira içerek akşam yemeği hazırladım, sonra sakince, tek başına keyifle yemeğimi yedim.

* * *

Yuki'yle görüştüğümüzde çok özel bir şey yapmıyorduk. Müzik açıp arabayla gezintiye çıkıyor, sahilde uzanıp gökyüzünü seyrediyor, Fuciya Otel'de dondurma yiyor, Aşinoko Gölü'nde sandalla geziyorduk. Genelde bütün öğleden sonrasını sohbet ederek geçiriyorduk. Bir gün ve yine bir gün daha derken günler geçip gitti. Tıpkı emekli hayatı yaşar gibi.

Bir seferinde Yuki film izlemek istedi. Odavara'ya inip gazete aldım ve film reklamlarına baktım. Gidilecek iyi bir film yoktu. İkinci sınıf bir sinemada *Karşılıksız Aşk* oynuyordu. Gotanda'nın ortaokuldan sınıf arkadaşım olduğunu, arada sırada görüştüğümüzü söyleyince film Yuki'nin ilgisini çekti.

"Sen o filmi izledin mi?"

"İzledim" dedim. Ama defalarca izlediğimi söylemedim. Defalarca izlediğimi söylersem bir de sebebini açıklamam gerekecekti.

"İlginç miydi?" diye sordu Yuki.

"Hiç ilginç değildi" dedim hemen. "Saçmaydı. Kibarca söylersem, tam bir film israfıydı."

"Arkadaşın ne diyor peki bu film hakkında?"

"O da saçma bir film olduğunu, film israfı olduğunu söylü*yor"* dedim gülerek. "Filmde rol alan bunu diyorsa kuşkusuz öyledir."

"Yine de izlemek isterim."

"Olur, şimdi gidebiliriz istersen."

"Senin için de uygunsa gidelim; ama sen izlememiş miydin?"

"Olsun. Yapacak başka bir işim yok zaten, bir kez daha izlemenin bir zararı olmaz" dedim. "Zaran dokunan bir film bile değil."

Sinemaya telefon ettim ve *Karşılıksız Aşk* filminin başlama saatini sordum, vakit gelene dek kale içindeki hayvanat bahçesine gidip zaman geçirdik. Kale içinde bir hayvanat bahçesi yer alan Odavara dışında başka bir şehir yoktur. Tuhaf şehir. Orada maymunları gördük. Maymunları ne kadar izlersem izleyeyim hiç bıkmam. Hareketleri bana içinde yaşadığımız toplumu çağrıştırıyordu. İçlerinde fısır fısır konuşanlar vardı. Birkaçı gürültü çıkarıyordu. Bir tanesi saldırgan tavırlar sergiliyordu. Aşın şişman, çirkin bir maymun bir tümseğin üzerinden etrafa bakıyordu, agresif tavırları olan bu maymunun gözleri tehdit ve kıskançlık doluydu. Ve fena halde kirliydi. Nasıl olup da bu kadar şişmanlayıp çirkinleşmişti acaba? Tuhaf. Ama bunu kendisine soracak halim yoktu ya.

Hafta içi öğle vakti olduğundan sinemanın boş olduğunu söylemeye gerek yok. Koltuklar sertti ve içerisi de gömme dolap içi kadar kötü kokuyordu. Filmin başlamasını beklerken Yuki'ye çikolata aldım. Ben de bir şey yemek istedim ancak canımın çektiği tek bir şey bile bulamadım. Satıcı genç kız da ısrarla bir şey satmak isteyen türde biri değildi. Yuki'nin çikolatasından bir parça aldım. Neredeyse bir yıldır ilk kez çikolata yiyordum. Bunu söylediğimde "Aa" dedi Yuki.

"Çikolata sevmiyor musun?"

"Hiç ilgim yok çikolataya" dedim. "Seviyor da değilim sevmiyor da. Sadece ilgim yok."

"Tuhaf adam" dedi Yuki. "Çikolataya ilgi duymayan kişinin ruhunda anormallik vardır."

"Hiç de bile. Böyle şeyler olur. Peki sen Dalay Lama'yı seviyor musun?"

"Neyin nesi o dediğin?"

"Tibet'teki en yetkin keşiş."

"Bilmiyorum öyle birini."

"Peki sen Panama Kanalı'm seviyor musun?"

“Seviyor da değilim sevmiyor da.”

“Peki tarih değiştirme çizgisini seviyor musun sevmiyor musun? *Pi* sayısını? Sherman Antitröst Yasası’nı? Senegal milli marşını peki? 8 Kasım 1987 tarihini seviyor musun sevmiyor musun?”

“Off, yeter sus artık. Gerçekten de aptalca. Oradan oraya nasıl da atlıyorsun?” diye parladı Yuki. “Anladım, tamam. Sen çikolatayı ne seviyor ne de sevmiyorsun. Hiç ilgin yok çikolataya. Anladım.”

“Anladıysan ne mutlu bana” dedim.

Sonunda film başladı. Ben her sahneyi zaten bildiğimden filmi izlemek yerine düşündüm. Yuki de filmi berbat bulmuştu. Arada bir oflayıp puflamasından anladım bunu.

“Ne aptalca” dedi kısık sesle daha fazla dayanamayarak. “Hangi aptal böylesine berbat bir film çeker acaba?”

‘Terinde bir soru bu” dedim. “Hangi aptal böylesine berbat bir film çeker acaba?”

Perdede yakışıklı Gotanda ders veriyordu. Rol da olsa öğretmenliği harikaydı. Yumuşakçalann solunum şekli üzerine açıklama yapıyordu. Konuşması anlaşılır ve nazikti, ayrıca bol bol da espri yapıyordu. Dersi ilgiyle izledim. Başroldeki kız gözlerini ondan alamıyordu. Kaçıncı defadır bu filmi izliyordum ancak bu sahne ilk kez dikkatimi çekiyordu.

“O mu senin arkadaşın?”

“Evet” dedim.

“Çok aptal görünüyor” dedi Yuki.

“Kesinlikle” dedim. “Aslında çok iyi biridir. Gerçek hayatta böyle kötü görünmez. Akıllı ve ilginç biridir. Ama bu film tam bir rezalet.”

“Rezalet bir filmde oynamasaymış o da.”

“Mantıklı. Ama bunun karmaşık bir nedeni var. Anlatmaya kalkarsam uzun süreceğinden anlatmayayım.”

Film aşırı sıradanlığa varan bir monotonlukla devam etti. Replikler kadar müzik de sıradandı. Zaman kapsülüne koyup üzerine “sıradan” etiketi yapıştırarak toprağa gömülse yeriydi, öylesine bir sıradanlıktı bu.

Nihayet Kiki’nin oynadığı sahne çıktı. Bu, filmin önemli yerlerinden biriydi. Gotanda ile Kiki uyuyor. Pazar sabahı sahnesi.

Derin bir nefes alıp perdeye odaklandım. Panjurlardan içeri süzülen pazar sabahı ışığı. Her zamanki ışık. Aynı renk, aynı açı, aynı aydınlık. Odanın tümüne ulaşıyor. Neredeyse o odanın havasını içime çekiyor gibiyim. Sonra Gotanda’yı görüyorum. Elleri Kiki’nin sırtında geziniyor. Zarif bir şekilde sırtını okşuyor. Kiki’nin bedeni de hafifçe tepki veriyor. Titremeye başlıyor, insanın teninde hissedemeyeceği denli ince bir hava akımının mum alevini hafifçe titretmesi gibi. Bu titreme soluğumu tıkıyor. Gotanda’nın Kiki’nin sırtındaki parmaklarına zum yapıyor kamera. Sonra kamera hareket ediyor. Kiki’nin yüzü görünüyor. Diğer kız görünüyor sonra. Apartman merdivenlerinden çıkıyor, tak tak diye kapıyı vurduktan sonra açıyor. Kapı neden kilitli değildi acaba diye yine kuşkuya düşüyorum. Ama çare yok. Bu bir film ne de olsa. Kapıyı açıp içeri giriyor. Sonra Gotanda ve Kiki’yi yatakta birlikteyken görüyor. Gözlerini kapatıyor, nefesi kesiliyor, içinde kurabiye ya da benzer bir şey olan kutuyu elinden düşürüp koşarak oradan uzaklaşıyor. Gotanda yatakta doğruluyor, şaşkın bir şekilde bakmıyor. Kiki’nin sesi duyuluyor: “Neler oluyor böyle?”

Aynı sahne. Her zamanki gibi.

Gözlerimi kapatıp o pazar sabahı ışığını, Gotanda’nın parmaklarını, Kiki’nin sırtını bir kez daha zihnimde canlandırdım. Bu sahnenin bağımsız bir şekilde var olmuş ayrı bir dünya olduğunu hissettim. Bu dünya hayali bir zaman ve uzamda hafifçe salınıyordu.

Farkına vardığımda Yuki öne doğru eğilmiş, çenesini ön koltuğun sırtına dayamıştı. Kollarını soğuktan korunmak ister gibi göğsünün üzerinde birleştirmişti. Ne bir ses çıkarıyor ne de hareket ediyordu. Nefes alıp veriyor mu, o bile belli olmuyordu. Orada donup kalmıştı sanki.

“Pişt, iyi misin?” diye sordum.

“Pek değil” dedi Yuki boğuluyormuş gibi güçlükle ses çıkararak.

“Dışarı çıkalım, haydi. Hareket edebilecek misin?”

Başını hafifçe sallayarak onayladı. Kaskatı kesilmiş kolunu tuttum, sinemadan çıktık. Biz koltukların arasından yürürken arkamızda kalan perdede Gotanda yine kürsüye çıkmış, biyoloji dersi veriyordu. Dışarıda sessizce yağmur çiseliyordu. Deniz tarafından rüzgâr esiyor, kıyıya vuran dalgaların kokusu geliyordu. Yuki’yi dirseğinden tutup destek olarak arabayı park ettiğim yere kadar yavaş yavaş yürüdük. Yuki’nin dudakları sımsıkı kapalıydı ve hiçbir şey demiyordu. Ben de bir şey söylemeye yeltenmedim. Sinemadan arabayı park ettiğim yere kadar yaklaşık iki yüz metrelik bir mesafe vardı ama çok daha uzun gibi gelmişti. Sanki sonsuza kadar sürmüştü.

38

Yuki’yi arabanın ön koltuğuna oturtup camı açtım. Yağmur sessizce yağmaya devam ediyordu. Gözle görülemeyecek kadar ince bir yağmurdu. Asfalt üzerindeki yağmur damlaları soluk mürekkep renginde parlıyordu. Etrafı yağmur kokusu sarmıştı. Şemsiye açan insanlar olduğu gibi yağmura aldırış etmeden yürüyenler de vardı. Öylesi bir yağmurdu. Rüzgâr neredeyse hissedilmeyecek bir hafiflikte esiyordu. Yağmur damlaları sessizce gökten düşüyordu sadece. Elimi kısa bir süre pencereden dışan çıkardım, nemlenmiş gibi ıslandı yalnızca.

Yuki pencereye kolunu yaslamış, üzerine de çenesini koymuştu, yana eğik başının yarısı dışardaydı. Uzun bir süre kımıldamadan öylece kaldı. Nefes alıp verirken hafifçe titriyordu. Hafif bir titremeydi bu. Nefes alıp verişi de hafifti. Arkadan azıcık güç versen dirseği ve boynu tık diye kırılıverecek gibiydi. Nasıl olur da bu kadar kırılgan ve savunmasız görünebilirdi? Benim yetişkin olmamla ilgili bir şey miydi bu acaba? Ben bir yetişkin olarak dünyada yaşamımı sürdürmek için gereken yöntemleri öğrenmiştim de acaba bu kız henüz onlara sahip değil miydi?

‘Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

“Hiçbir şey yapmaman daha iyi” dedi Yuki kısık sesle, sonra yutkundu. Yutkunduğu sırada anormal bir ses çıktı. “İnsanların olmadığı sessiz bir yere gidelim. Çok uzak olmayan bir yere.”

“Deniz kenarı olur mu?”

“Her yer olur. Ama yavaş sür. Sallanınca kusacak gibi oluyorum.”

Başını, kolayca kırılıverecek bir yumurtayı tutar gibi arabanın içine soktum, koltuk başlığına yasladıktan sonra camı yarım kapattım. Sonra trafik durumunun elverdiği ölçüde yavaş yavaş sürdüm. Deniz kenarında arabayı park ettim, kumsala yürüdük. Kusacağım, dedi Yuki. Sonra ayak ucuna kustu. Midesinde pek bir şey yoktu. Azıcık kustu. Sıvılaşmış çikolata dışında mide sıvısı vardı sadece. En berbat kusma haliydi bu. Bedeni kasılıyor ama başka hiçbir şey çıkmıyordu. İnsanın bedeni sıkıştınlıyormuş gibi kasılır, midesi düğümlenip minik bir yumruk olurdu sanki. Sırtına masaj yaptım. Sis gibi yağmur yağmaya devam ediyordu. Yuki yağmura aldırış etmiyordu. Parmak ucumla midesinin üst kısmına hafifçe bastırdım. Kaslan taş gibi sertleşmişti. Yazlık pamuklu gömlek, rengi solmuş kot ve kırmızı bez spor ayakkabısıyla dört ayak üstüne çökmüş, gözlerini kapatmıştı. Kirlenmemesi için saçlarını arkadan tuttum, sırtını sıvazlamaya devam ettim.

“Çok fenayım” dedi. Gözleri yaşlıydı.

“Biliyorum” dedim. “Çok iyi anlıyorum.”

“Tuhaf adam” dedi yüzünü buruşturarak.

“Benim de benzer şekilde kusmalarım olmuştu. Çok kötüydü. Oradan biliyorum. Ama dayan, birazdan geçecek.”

Başıyla onayladı. Sonra bedeni yine kasıldı.

On dakika kadar sonra kasılmaları geçti. Ağzının kenarındaki kusmuk kalıntılarını sildim, kusmukların üzerine ayağımla kum attım. Sonra kolundan tutup destek olarak bir banka götürdüm onu.

Birlikte yağmur altında ıslanarak orada oturduk. Bankta oturarak Batı Şonan otoyolundan geçen arabaların lastiklerinden çıkan seslere kulak verdik, denize yağan yağmuru seyrettik. Yağmur hâlâ ince ince yağıyordu ancak şiddeti biraz daha artmış gibiydi. Sahilde iki, üç kişi balık tutuyordu ama bizim farkımızda değillerdi. Arkalarına dönüp bakmadılar. Koyu gri yağmur şapkaları ve yağmurluk giymiş, büyük oltaları bayrak gibi tutmuş açık denizi izliyorlardı. Yuki başını omzuma dayamıştı. Hiçbir şey konuşmuyordu. Bizi tanımayan biri uzaktan baksa, iyi anlaşan iki sevgili olduğumuzu zannedebilirdi.

Yuki gözlerini kapatmış sessizce nefes alıp veriyordu. Uyuyor gibiydi. Nemlenmiş kâkülleri alnına yapışmış, soluğuyla birlikte burun delikleri hafifçe genişliyordu. Yüzünde, geçen ayın bronzluğu soluk bir anı gibi duruyordu. Bulutlarla kaplı gökyüzünün altında rengi sağlıksız görünüyordu. Yağmurdan ıslanmış yüzünü, gözyaşlarını mendille sildim. Engin denizin üzerine yağmur sessiz sessiz yağmaya devam ediyordu. Yusufçukları andıran, Japon Öz Savunma Ordusu'na ait denizaltı gözetleme uçakları şiddetli sesler çıkararak defalarca başımızın üzerinden geçti.

Yuki bir süre sonra gözlerini açtı. Başı hâlâ omzumdayken bakışlarım bana doğrulttu. Pantolonunun cebinden Virginia Slims sigarasını çıkardı, kibriti çaktı. Kibrit yanmadı. Kibriti yakacak gücü yoktu. Yardım etmedim. "Şimdi sigara içmen iyi olmaz" da demedim. Nihayet sigarasını yaktı, kibriti sallayarak söndürüp attı. Sonra birkaç nefes aldı, yüzü buruştu, sigarayı da aynı şekilde fırlatıp attı. Sigara yerde bir süre daha yanmaya devam etti ama sonra yağmurla söndü.

"Miden hâlâ bulanıyor mu?" diye sordum.

"Biraz" diye yanıtladı.

"O zaman bir süre daha burada böylece duralım. Üşüdün mü?"

"Hayır. Yağmurda ıslanmak iyi hissettiriyor."

Balık tutanlar hâlâ Pasifik Okyanusu'nu seyretmeyi sürdürüyordu. Balık tutmanın nesi ilginç acaba diye düşündüm. tnsan niye balık tutar ki? Neden yağmurlu bir günde, hem de bütün gün boyunca dalgalı denizi izleyip

durur? Elbette bu da bir zevk meselesiydi. Gergin, on üç yaşındaki bir kızla sahilde oturup yağmurda ıslanmak gibi bir şeydi.

"Şu arkadaşın var ya...” dedi Yuki kısık sesle. Sesi biraz çatlak çıkmıştı.

"Arkadaşım mı?”

“Hı hı, şu az önceki filmdeki adam.”

"Asıl adı Gotanda” dedim. “Yamanote istasyonlarından birinin adıyla aynı. Meguro istasyonundan sonra Osaki istasyonundan önceki.”

"O kızı o öldürdü.”

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Çok yorgun görünüyordu. Nefes alıp verişleri düzensizleşmiş, omuzları da nefeslerine uygun olarak inip kalkıyordu. Sanki boğulmak üzereyken kurtarılmış biri gibi. Ne dediğini anlamamıştım. "Öldürdü mü? Kimi?”

“O kadını. Pazar sabahı onunla yatan kadını.”

Yine anlamamıştım. Kafam karışmıştı. Duruma uymayan yanlış bir şey vardı. Tbmeldeki akışı bozuyordu. Ne var ki bu yanlışın nereden, ne şekilde geldiğini idrak edemiyordum. Bilinçsizce gülümsedim. "O filmde kimse ölmüyor ki. Bir yanlışın var.”

“Filmde değil. Gerçek dünyada, gerçekten öldürdü. Ben biliyorum” dedi Yuki kolumu kavrayıp. "Çok korktum. Mideme ağır bir şey oturdu sanki. Nefes alamayacağım kadar acı vericiydi. Korkumdan nefes alamadım. *Şu şey geldi yine; biliyorum, eminim. O* kızı arkadaşın öldürdü. Yalan değil. Gerçekten.”

Ne dediğini nihayet anlamıştım. Bir anda tüm bedenim buz kesti. Başka da bir şey demedim. Sisli yağmurun altında bedenim gerilmiş halde Yuki’nin yüzüne baktım. Ne yapmalıydım acaba? Her şey kaçınılmaz bir şekilde paramparça olmuştu. Her şey elimden kayıp gitmişti.

“Affedersin. Belki de bunu söylememeliydim” dedi Yuki. Sonra derin bir nefes aldı. Elini kolumdan çekti. “Açıkçası, ben biliyorum. Bunun gerçek

olduğunu *hissediyorum* ama *gerçek* mi, yine de bundan emin olamıyorum. Bunu sana söylediğim için diğerleri gibi benden tiksinip nefret edebilirsin. Ama söylemeden edemedim. Gerçek olsun ya da olmasın bana açık şekilde görünüyor, tek başına bunu durduramı-yorum. Korkuyorum, hem de çok. Tek başına bu yükü taşıyamıyorum. Lütfen, bana kızma. Beni suçlama, yoksa perişan olurum."

"Hayır, seni suçlamıyorum, endişe etme, anlat" dedim Yuki'nin elini tutup. "Sen olmuş şeyleri mi görüyorsun?"

"Evet, açık bir şekilde görüyorum. Ama böylesi ilk oldu. O öldürdü. Filmdeki kızı boğarak öldürdü. Sonra arabayla cesedi taşıdı. Çok uzaklara. O araba, hani beni bir kez bindirmiş-tin ya, o Italyan arabası. O araba onun değil mi?"

"Evet, onun arabası" dedim. "Başka ne biliyorsun peki? Rahat bırak kendini, iyice düşün. Her türlü detay olur. Bildiklerini anlatır mısın?"

Başını omzumdan kaldırdı ve iki, üç kez sağa sola doğru salladı. Sonra burnundan derin bir nefes aldı. "Kayda değer bir şey bilmiyorum. Toprak kokusu. Kürek. Gece. Kuş sesi. Hepsi bu. O kadını boğup öldürdü, arabaya koyup bir yerlere götürüp gömdü. Hepsi bu. Ama tuhaf, kötü niyetli hiçbir şey hissetmiyorum. Suç hissediyorum sadece. Bir tören gibi. Çok sessiz. Öldüren de öldürülen de çok sessiz. Tuhaf bir sessizlik. Çok iyi ifade edemiyorum ama dünyanın ucundaymışım gibi bir sessizlik."

Gözlerimi kapattım. O sessiz karanlık içinde uzun bir süre düşüncelerimi toplamaya çalıştım ama olmadı. Adımımı atıp orada kalmaya çalıştım, o da olmadı. Hatırama kaydolmuş, dünyadaki tüm olay ve görüntülerin bir anda paramparça olduğunu hissettim. Her şey minik parçalara aynlıp etrafa saçılmıştı. Yuki'nin dediklerini sadece işitmiştim, olduğu haliyle inanmış da değildim inanmamış da. Onun dedikleri doğal bir halde yüreğime işlemişti. Söylediği tamamen bir olasılıktı. Ama bu olasılığın baskın ve kaçınılmaz bir gücü vardı. Onun dile getirdiği bu olasılıkla, son aylarda içimde belli belirsiz şekil alan bir tür yapı, paramparça olup etrafa dağılmıştı. Bu yapı belirsiz de olsa, dağınık da olsa kendince somut bir varlık hissi ve denge sağlamayı sürdürmüştü. Ama şimdi o varlık hissi ve denge ardında hiçbir iz bırakmadan yok olup gitmişti.

Olası, diye düşündüm. Bunu düşündüğüm anda da bir şey değişiverdi sanki. O ***bir şey*** neydi acaba? Düşünmek istemedim. Sonra düşünürüm, dedim. Yapayalnız kalmıştım. Yağmur yağan kumsalda on üç yaşındaki bir kız çocuğu ile yan yana oturduğum halde dayanılmaz şekilde yapayalnızdım.

Yuki nazikçe elimi tuttu.

Uzun bir süre elimi tutmaya devam etti. Küçücük, sıcacıktı eli ama nedense gerçek değil gibiydi. O küçüklük, sıcaklık hissi geçmişteki anılarımın yeniden canlanmasından başka bir şey değildi sanki. Hatıra, diye düşündüm. Sıcak. Ama bu hiçbir yere varmıyordu.

"Dönelim" dedim. "Evine bırakayım seni."

Hakone'deki evine bıraktım onu. Yolda hiç konuşmadık. Sessizlik katlanılmaz olunca gözüme ilk ilişen kaseti araba teybine koydum. Kaset çalıyordu ama çalanın ne olduğunu anlayamıyordum. Dikkatimi araba kullanmaya verdim. El ve ayaklarımın hareketlerine odaklanmıştım; özenle vites değiştiriyor, direksiyonu dikkatlice tutuyordum. Silecekler takır takır takır takır diye ses çıkararak çalışıyordu.

Ame'yle karşılaşmak istemediğim için merdivenlerin başında Yuki'den ayrıldım.

"Şey" dedi Yuki. Şoför koltuğunun penceresinin dışında, kollarını bağlamış, titreyerek dikiliyordu. "Sana dediklerime olduğu haliyle inanma. Ben sadece öyle olduğunu gördüm.

Daha önce de dediğim gibi gerçek olup olmadığından emin değilim. Şey... Bu yüzden benden nefret etme olur mu? Benden nefret edersen kendimi çok çaresiz hissederim."

"Nefret etmem" dedim gülümseyerek. "Senin dediklerine de olduğu haliyle inanmış değilim. Zaten gerçek bir şekilde ortaya çıkacaktır. Sisin çekilmesi gibi gerçek de belirecektir. Bunu biliyorum. Söylediklerinin gerçekten olduğunu kabul etsek bile, bu, gerçekliğin tesadüfen senin üzerinden kendini göstermesi demektir yalnızca. Senin suçun yok. Senin bir suçun

olmadığını çok iyi biliyorum. Bu durumu araştıracağım. Öyle yapmazsam hiçbir şey yoluna girmeyecek çünkü."

"Onunla görüşecek misin?"

"Elbette. Ve yüzüne bakıp soracağım. Başka yolu yok."

Yuki omzunu silkti. "Bana kızdın mı?"

"Hayır, kızmadım tabii ki" dedim. "Sana nasıl kızabilirim? Sen yanlış bir şey yapmadın ki."

"Sen çok iyi biriydin" dedi. *Neden geçmiş zamanda konuşmuştu ki?* "Senin gibi birini ilk kez tanıyorum."

"Ben de senin gibi bir kızı ilk kez tanıyorum."

"Hoşça kal" dedi Yuki. Sonra gözlerini ayırmadan bana bakmayı sürdürdü. Huzursuzdu. Bir şeyler daha söyleyecek gibiydi, sanki elimi tutacak, yanağımdan öpecekti. Ama hiçbirini yapmadı.

Dönerken arabada Yuki'nin huzursuzluğunun olası nedenleri zihnimde dönüp durdu. Saçma sapan parçalar dinledim, tüm dikkatimi araba kullanmaya vererek Tokyo'ya döndüm. Tokyo-Nagoya Otoyolu çıkışında yağmur kesildi. Ama Şibu-ya'daki otoparka arabamı bırakırken silecekleri kapatmayı unutmuş olduğumu fark ettim. Yağmurun dindiğini algılamış ama silecekleri kapatmayı akıl edememiştim. Kafam karışıktı. Bir şeyler yapmalıydım. Park ettiğim Subaru'nun içinde ellerim direksiyonda uzun bir süre öylece oturdum. Direksiyondan elimi çekmem için bir hayli zaman geçmesi gerekti.

39

Düşüncelerimi toparlamam epey uzun zaman aldı.

Öncelikle Yuki'nin söylediklerine inanıp inanmadığımı düşündüm. Bunu saf bir olasılık olarak analiz etmeye çalıştım. Duygusal unsurları zihnimden süpürüp attım. Bunu yapmak hiç de zor olmadı çünkü sanki eşekarısı tarafından sokulmuşum gibi bir hissizlik vardı üzerimde. *Olası,* diye

düşündüm. Sonra o olasılık içimde gitgide genişledi, gelişti, kesinlik kazandı. Bu akışın karşı konulmaz bir gücü vardı. Mutfakta su kaynattım, kahve çekirdeği çektim, yavaşça, özenle kahve hazırladım. Raftan bir kupa aldım ve kahveyi ona koydum, yatağa geçip içtim. Kahvemi bitirdiğim sırada olasılık neredeyse kesinliğe dönüşmüştü. *Öyle olması mümkündü.* Yuki tam olarak o imgeyi görmüştü. Gotanda Kiki'yi öldürmüş ve cesedini bir yere gömmüştü.

Tuhaftı. Aslında hiçbir kesinliği de yoktu. Sadece aşırı duyarlı, on üç yaşındaki bir kız çocuğu sinemada film izlerken hissetmişti bunları. Ama nasıl olduysa bu anlattığı karşısında içimde hiçbir şüphe duymamıştım. Elbette çok şaşırmıştım. Ama Yuki'nin gördüğü imgeyi neredeyse olduğu haliyle kabul etmiştim. Neden acaba? Nasıl bu kadar emin olabiliyordum ki?

Anlamasam da bu noktadan devam etmeliydim.

Devam. İlk soru: Gotanda neden Kiki'yi öldürmüş olsundu?

Bilmiyordum. Sonraki soru: Mey'i öldüren de mi oydu? Öyleyse neden yapmıştı bunu? Gotanda neden Mey'i öldürmüş olsundu ki?

Hiç bilmiyordum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim Gotanda'nın Kiki'yi ya da hem Kiki'yi hem de Mey'i öldürmesi için bir neden bulamıyordum. Tek bir neden bile gelmiyordu aklıma.

Bilmediğim çok şey vardı.

Neticede Yuki'ye de dediğim gibi Gotanda'yla görüşüp doğrudan kendisine sormaktan başka çarem yoktu. İyi de konuyu nasıl açacaktım? Ona dönüp de, "Sen Kiki'yi öldürdün mü?" diye sorduğumu gözümde canlandırdım. Bu çok aptalca geldi bana; ne kadar düşünürsem düşüneyim groteskti. Ve çirkindi. Kendimi bunu sorarken hayal edince kusacak gibi oldum. Bunda yanlış bir şeyler vardı. Ama bunu yapmazsam da ilerleyemezdim. Gerçeği bulandırarak gidişatı net göremezdim. Şu anki durumumda seçim şansım yoktu. Grotesk olsun ya da olmasın, yanlış olsun ya da olmasın, bunu yapmak zorundaydım. Yapmak zorunda olduğum şeyi doğru şekilde yapmak zorundaydım. Gotanda'ya telefon etmeyi defalarca denedim ama

yapamadım. Yatağa oturup derin nefesler aldım, telefonu dizime koyup numaraları yavaşça çevirdim. Ama son numarada durdum. Vazgeçip telefonu yerine koydum, yatağa uzanıp tavana baktım. Gotanda'nın varlığı benim için düşündüğümden de büyük bir anlam taşıyordu. Öyle ya, arkadaştık biz. Kiki'yi öldürmüş olsa da o benim arkadaşımdı. Onu kaybetmek istemiyordum. O kadar çok şey kaybetmiştim ki, onu da kaybedemezdim. Telefon edemiyordum.

Telesekreter düğmesine bastım; telefon çalsa da cevap vermeyecektim. Eğer Gotanda'dan telefon gelirse ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Gün içinde defalarca telefon çaldı. Kimden geldiğini anlayamadım. Yuki olabilirdi ya da Yumiyoşi. Cevap vermedim. Kimden olursa olsun şu an için kimseyle konuşacak durumda değildim. Her telefon çalışında telefon şirketinde çalışan kız arkadaşımı hatırladım. "Ay'a dön-sene sen" demişti. Gerçekten de öyle, dediği gibiydi. Kesinlikle Ay'a dönmeliydim. Buranın havası benim için fazla ağırdı. Buranın yer çekimi benim için fazla güçlüydü.

Dört, beş gün boyunca düşünmeye devam ettim. *Neden* diye. Çok az yedim, çok az uyudum, tek bir yudum bile içki içmedim. Bedenimin işlevlerini hissedemiyordum sanki, bu yüzden dışarıya da çıkmadım. Pek çok şeyi yitireceğim, diye düşündüm. *Yitirmeye devam edeceğim.* Geride hep bir başına kalacağım. Bu şekilde, *hep bir başına.* Bir anlamda Gotanda yla ikimiz aynı türdendik. Durumlarımız farklıydı, düşünce tarzlarımız ve hissetme şeklimiz farklıydı. Ama aynı türdendik onunla, ikimiz de sürekli bir şeyleri yitiren insanlardık. Ve ben şimdi de onu yitirmek üzereydim.

Kiki'yi düşündüm. Onun yüzünü hatırladım. "Neler oluyor böyle?" deyişini. Ölmüş, bir çukura konmuş ve üzeri toprakla kaplanmıştı. Kedim Sardalya gibi. Neticede Kiki ölmesi gerektiği için ölmüştü. Tuhaf bir histi bu; başka türlü düşünemiyordum. Hissettiğim şey bir tür kabullenişti. Engin deniz yüzeyine yağan yağmur gibi sessiz bir kabulleniş. Yalnızlık bile hissetmiyordum. Ruhumun yüzeyinde usulca parmaklarımı gezdirince pürüzlü, tuhaf bir his veriyordu. Her şey sessizce çekip gitti. Kumun üzerine çizilmiş işaretleri rüzgârın alıp götürüşü gibi. Kimse bunu durduramaz.

Ölülerin sayısı bir tane daha artmıştı. Fare, Mey, Dick North ve Kiki. Dört ediyordu. Geriye iki tane kalıyordu. Başka kim ölecekti? Herkes bir gün

ölecekti sonuçta. Er ya da geç. Sonra beyaz iskelete dönüşecek ve bir odaya taşınacaktı. Çeşit çeşit tuhaf odalar yaşamımıza bağlanmıştı. Honolulu merkezindeki iskeletlerin toplandığı oda. Sapporo'daki otelde Koyun Adam'm karanlık ve soğuk odası. Gotanda'nın bir pazar sabahı Kiki'yle birlikte olduğu oda. Bunların ne kadan gerçekti acaba? Aklımı mı kaçırıyordum yoksa? *Aklım başımda mıydı?* Pek çok olay hayali odalarda olmuş, tamamen çarpılmış gerçekliğin içine konmuştu sanki. Hangisi asıl gerçeklikti? Düşünüp durdukça gerçekliğin de benden uzaklaştığını hissettim. O karların yağdığı mart günlerindeki Sapporo gerçek miydi? Gerçek dışı görünmüştü bana. Dick North'la ikimizin Makaha sahilinde oturmamız gerçek miydi? O da gerçek dışı görünüyordu. Gerçek gibiydi ama tam anlamıyla gerçek olmadığını da hissettim. Tek kollu bir adam nasıl olur da o kadar güzel şekilde ekmek keserdi? Nasıl olurdu da Honolulu'daki eskort kız, Kiki'nin beni yönlendirdiği ölüm odasındaki telefon numarasının aynısını kapıya yazıp bırakırdı? Bu *da gerçek olmalıydı.* Çünkü hatırladığım gerçeklerdi bunlar. Eğer bunlan gerçek olarak kabul etmeyeceksem dünyayı algılayışım da temellerinden sarsılacaktı.

Aklımı mı kaçırıyordum yoksa, hasta mı oluyordum? Ya da gerçeklik mi deliriyor ve hastalanıyordu? Bilmiyordum. Bilmediğim ne çok şey vardı benim.

Her hâlükârda, kimin ya da neyin aklını kaçırdığı, hastalandığı bir yana, bu yarım yamalak halde bırakılmış karmaşaya bir çekidüzen vermeliydim. O karmaşanın içinde yalnızlık vardı, öfke vardı, vazgeçiş vardı ve ben buna bir son vermeliydim. Bu benim görevimdi. Pek çok şey bana bunu işaret etmişti. Bu yüzden birçok insanla karşılaşmış, tuhaf yerlere götürülmüştüm.

Haydi dedim kendi kendime, bir kez daha dans adımlarına başlayayım. Herkesin hayranlık duyacağı kadar becerikli şekilde dans etmeliyim. Dans etmek, tek gerçeklik bu. Zaten buna karar verilmişti. Düşünmeye gerek yok. Aklıma yüzde bin gerçeklikle bu kazınmıştı. Dans ediyorum. Çok becerikli biçimde. Gotanda'ya telefon edip soracağım: "Kiki'yi sen mi öldürdün?"

Ama yapamadım. Elim gitmedi. Telefonun önüne oturduğumda kalbimin atışlan düzensizleşti. Sanki güçlü bir rüzgâr yan tarafımdan vurmuş gibi bedenim sallandı, nefes alıp verişim zorlaştı. Gotanda'yı seviyordum. Benim tek arkadaşımdı. Gotanda benim yaşamımda olan biriydi, ben

denilen varlığın bir parçasıydı. Onu anlıyordum. Birkaç kez yanlış numara çevirdim. Kaç kez denesem de doğru numaralan çeviremedim bir türlü. Beş ya da altıncı denemenin sonunda telefonu yere fırlattım. Yapamıyordum. Bir türlü dans etmeye başlayamıyordum.

Odanın karanlığı üstüme üstüme bastı. Telefonun zilini de duymak istemiyordum. Dışan çıktım, caddelerde gezindim. Ne-kahat sürecindeki bir hasta gibi, attığım her adımda bastığım kaldıran parçasını birer birer teyit ederek yürüdüm. Sonra in-sanlann arasına kanştım, yürümeye devam ettim, parkta oturup insanlan izledim. Ölesiye yalnızdım. Bir şeye tutunmak istiyordum. Ama etrafa ne kadar bakarsam bakayım tutunacak tek bir şey bile göremedim. Dümdüz uzayıp giden, tutunacak tek bir yeri bile olmayan buzdan bir labirentin içindeydim. Bembeyaz bir karanlığın içindeydim, sesim boşlukta yankılanıyordu. Ağlamak istedim. Ama ağlamayı bile beceremedim. Gotanda benim bir parçamdı. Ve ben o parçamı da yitirecektim.

Gotanda'ya telefon edemedim.

Ben ona telefon etmeyi başaramadan bir gün Gotanda çıkıp geldi daireme.

Yağmurlu bir geceydi. Gotanda ile Yokohama'ya gittiğimiz akşamki gibi beyaz trençkot giymiş, gözlük takmıştı, trenç-kotuyla aynı renkte şapka da vardı başında. Yağmur oldukça şiddetli yağıyordu ama şemsiyesi yoktu. Şapkasından sular damlıyordu. Yüzüme bakınca gülümsedi. Ben de refleks olarak gülümsedim.

"Berbat görünüyorsun" dedi. "Kaç kere telefon ettim ama cevap vermiyorsun, ben de habersiz çıkıp geldim. Rahatsız falan mısın?"

"Pek iyi değildim" dedim, ne söyleyeceğimi dikkatle seçerek.

Gözlerini kısıp bir süre yüzümü inceledi. "Başka zaman geleyim mi? Belki öylesi daha iyi olabilir. Her hâlükârda bu şekilde habersiz gelmek iyi olmadı. İyi hissettiğinde görüşürüz."

Başımı salladım. Sonra nefes alıp doğru sözcükleri aradım. Sözcükler kolay kolay gelmedi ama Gotanda bekledi. "Yok, rahatsız değilim" dedim. "Pek

uyuyamıyorum, pek yemek de yiyemeyince yorgun görünüyor olmalıyım. Ama şimdi iyiyim, hem seninle konuşmak istediğim bir konu var. Dışarı çıkalım. Uzun zamandır doğru düzgün yemek yemedim."

Maserati'sine binip şehir merkezine gittik. Maserati'ye binmek beni germişti. Yağmur altında parıldayan neon ışıkları arasında bir süre hedefsizce ilerledik. Gotanda'mn vites değiştirmesi düzgün ve rahattı; araba hiç sarsılmıyordu. Nazikçe hızlanıyordu, freni de sessizdi. Arabayla giderken şehrin gürültüsü içinde derin, ses geçirmez bir vadi açıyor gibiydik.

"Nereye gitsek acaba? Rolex takan iş adamlarıyla karşılaşma ihtimalinin olmadığı, baş başa sessizce konuşabileceğimiz, düzgün yemek yiyeceğimiz bir yer" dedi ve bana baktı. Ama ben bir şey demeden dışarıyı seyrediyordum. Otuz dakika kadar gezindikten sonra daha fazla dayanamadı.

"Ah ah, hiçbir yer gelmiyor aklıma" dedi Gotanda iç çekip. "Sen peki, bildiğin bir yer var mı?"

"Hayır, yok. Aklıma hiçbir yer gelmiyor" dedim. Gerçekten de bir yer gelmiyordu aklıma. Aklım henüz gerçeklikle bağlantı kuramamıştı.

"Pekâlâ, o halde aksini düşünelim mi?" dedi Gotanda kararlı bir sesle.

"Aksini mi?"

"Son derece gürültülü bir yere gidelim. O zaman ikimiz de rahatlayıp konuşabiliriz, öyle değil mi?"

"Fena fikir değil, neresi peki?"

"Shakey's" dedi Gotanda. "Pizza yemeye ne dersin?"

"Olur. Pizzaya hayır demem. Ama oraya gidince seni tanımazlar mı?"

Gotanda hafifçe gülümsedi. Yaz akşamlarının, ağaçların yaprakları arasından süzülüp inen son ışığı gibiydi gülümsemesi. "Bugüne dek hiç Shakey's'de ünlü biriyle karşılaştın mı?"

Hafta sonu olduğundan Shakey's kalabalık ve gürültülüydü. Bir örnek pantolon askısı takmış dörtlü klasik caz grubu "The Tiger Rag" parçasını çalıyor, birayı fazla kaçırmış öğrenci grubu şarkıyı bastıran bir gürültüyle konuşuyordu, içerisi loştu ve kimse bize dikkat etmedi. Pişen pizzaların kokusu havada süzülüyordu. Pizza sipariş ettik, fıçı bira aldık ve köşedeki şatafatlı Tiffany lambasının altına oturduk.

"Nasıl, dediğim gibi değil miymiş? Hem rahat hem de düşündüğünün aksine huzurlu" dedi Gotanda.

"Öyleymiş" diyerek onayladım. Gerçekten de rahatça konuşabiliyorduk.

Birkaç bira içtik, sonra fırından yeni çıkan pizzalardan yedik. Uzun süredir ilk kez açlık hissetmiştim. Pizza yemek pek aklıma gelmezdi ama bir ısırık alınca dünyada bundan daha güzel bir lezzet olmadığını düşündüm. Çok acıkmıştım demek ki. Gotanda'nın da çok acıktığı belliydi, hiçbir şey düşünmeden sessizce bira içip pizza yedik. Pizza bitince birer bira daha aldık. "Leziz" dedi. "Üç gündür pizza istiyor canım. Rüyasını bile gördüm. Fırının içinde çıtır çıtır kızaran pizza gördüm. Rüyamda gözümü ayırmadan o pizzaya bakıyordum. Tüm rüya o pizzadan ibaretti. Başka da bir şey olmadı. Jung bu rüyayı nasıl çözümlerdi acaba? Ben yalnızca 'Pizza yemek istiyormuşum' diye yorumluyorum. Şey, senin benimle konuşmak istediğin bir konu mu vardı?"

işte tam sırası diye düşündüm. Ama konuyu bir türlü açamadım.

"Sende ne var ne yok?" dedim. *Hey, bu şekilde erteleyip duramazsın.* Ama yapamadım. Konuyu bir türlü açamadım. Bir türlü yapamıyordum. "işin, eski eşin, ne durumda?"

'İşim aynı" dedi Gotanda gülerek. "Hep aynı. Yapmak istediğim türde iş teklifi gelmiyor. Yapmak istemediğim işlerinse ardı arkası kesilmiyor. Çığ gibi. Çığa karşı bağırsan da kimse seni duyamaz. Boğazın ağrır yalnızca. Kanmlaysa -tuhaf ama ondan boşandığımdan beri onu hep kanm olarak çağırıyorum- o günden sonra sadece bir kez görüştük. Sen hiç motel odasında ya da bir aşk otelinde bir kadınla yattın mı?"

"Yok. Hiç yatmadım."

Gotanda başını salladı. "Bu da tuhaf bir durum. Uzun zaman böyle sürdürünce yoruluyorsun. Odanın içi çok karanlık oluyor. Pencereler ışık geçirmez. *Şey yapmak* için bir oda olduğundan pencereye gerek olmuyor. İçeri ışık girmese de olur. Kısacası, banyo ve yatak olması yeterli. Bir de müzik sistemi, televizyon ve buzdolabı. Yeter işte. Pratik. Gereksiz şeyler yok. Elbette düzüşmek için uygun bir yer. Ben öyle bir yerde karımla düzüşüyorum. Tam olarak *düzüşme* oluyor bu durum. Şey, onunla düzüşmek harika bir duygu. Rahatlayıp eğleniyoruz. Harika bir his bu. Bittikten sonra birbirimize nazikçe sarılıyoruz. Ama biliyor musun, odaya hiç ışık girmiyor. Her yer kapalı. Her şey yapay. Öyle yerleri bir türlü sevemiyorum. Ama öylesi bir yerden başka bir yerde de karımla görüşemiyorum."

Gotanda birasından bir yudum aldı, kâğıt peçeteyle ağzının kenarını sildi.

"Onu kendi daireme getiremem. Bunu yaptığım anda magazin dergilerine haber oluruz. Gerçekten. Paparazziler böyle şeylerin kokusunu hemen alır. Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama bir şekilde öğreniyorlar. Birlikte tatile de gidemiyoruz. Böyle bir zamanımız yok. Hepsi bir kenara nereye gidersek gidelim, hemen tanırlar bizi. Mahremiyet diye bir şeyimiz yok. Çaresiz ucuz bir aşk oteline gitmekten başka yapacak bir şey kalmıyor. Böyle olunca da..." Gotanda birden konuşmayı kesip yüzüme baktı. Sonra gülümsedi. "Yine yakınıyorum!"

"Olsun. İster yakınma olsun ister başka bir şey, anlatmak istediğin ne varsa söyle. Ben seni hep dinlerim. Şu an konuşmaktansa dinlemek daha keyifli."

"İyi de sadece bugün değil ki, sen her zaman benim yakınmalarımı dinliyorsun. Ben henüz senin herhangi bir konuda yakındığını işitmedim. Başkasının anlattıklarını dinleyen pek kimse yok. Herkes bir şey anlatmak istiyor. Anlatmaya değer bir şeyleri olmasa bile. Ben de onlardan biriyim işte."

Dixieland grubunun "Hello Dolly" adlı parçası çalıyordu. Bir süre şarkıya kulak verdik.

"Biraz daha pizza yiyelim mi?" diye sordu Gotanda. "Bir taneyi paylaşalım mı? Nedense bugün her zamankinden daha aç hissediyorum."

“Olur, ben de tam doymadım.”

Kasaya gidip ançüezli pizza sipariş etti. Pizza çıkınca yine konuşmadan sessizce ançüezli pizzayı paylaştık. Öğrenciler hâlâ bağıra çağıra konuşuyordu. Müzik grubu son parçalarını söyledi. Banço, trampet ve trombonun her biri kutusuna kondu, müzisyenler sahneden çekildi. Geride sadece duvar piyanosu kaldı.

Pizzayı yiyip bitirdikten sonra bir süre konuşmadan boş sahneye baktık. Müzik gidince insan sesleri tuhaf bir katılık kazanmıştı sanki. Tuhaf bir katılıktı bu. Seslerin kendisi yumuşak olduğu halde varlık durumları katıydı. Yaklaşana kadar çok katıymış gibi görünüyor ama kulağa ulaşınca yumuşak bir şekilde parçalara ayrılıyorlardı. Sesler dalgalar gibi bilincime vuruyordu. Yavaşça gelip bilince vuruyor sonra çekiliyorlardı. Bu defalarca tekrar etti. Bir süre o dalga sesine kulak verdim. Bilincim de benden çekilip uzaklara gitmiş gibiydi. Uzaktaki dalga uzaktaki bilincime çarptı.

“Kiki’yi neden öldürdün?” diye sordum Gotanda’ya. Sormak isteyip de sormuş değildim. Bir anda ağzımdan çıkıver-mişti.

Çok uzaklardaki bir şeye bakıyormuş gibi yüzüme baktı. Dudakları hafifçe aralandı, o aralıktan beyaz, güzel dişleri göründü. Uzun bir süre böyle yüzüme bakakaldı. Kafamın içindeki sesler bir yükseliyor bir alçalıyordu. Sanki gerçeklikle olan bağım da bir uzaklaşıyor bir yaklaşıyordu. Güzel biçimli parmaklarını masanın üzerinde birleştirdiğini hatırlıyorum. Gerçeklikle olan bağım uzaklaşınca parmakları gözüme zarif bir el sanatları ürünü gibi göründü.

Gülümsedi. Son derece serinkanlı bir gülümsemeydi bu.

“Kiki’yi mi öldürmüşüm?” dedi yavaşça, sözcükler arasında boşluk bırakarak.

“Şaka yaptım” dedim gülerek. “Öylesine konuştum, sebebi yok.”

Gotanda bakışlarını masanın üzerine çevirdi, parmaklarına bakıyordu. “Hayır, şakası yok bunun. Çok ciddi bir şey. Çok iyi düşünülmesi gereken bir konu. Ben Kiki’yi öldürdüm mü? Ciddi olarak düşünmeliyim bunu.”

Yüzüne baktım. Dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı ama bakışlarında ciddiyet vardı. Şaka yapmıyordu.

“Neden Kiki’yi öldüresin ki?” diye sordum.

“Neden Kiki’yi öldüreyim? Neden acaba? Ben de bilmiyorum bunu. Neden öldüreyim?”

“Şey, bilmiyorum” dedim gülerek. “Kiki’yi öldürdün mü, öldürmedin mi?”

“işte ben de onu düşünüyorum. Kiki’yi öldürdüm mü yoksa öldürmedim mi diye.”

Gotanda birasından bir yudum aldı, bardağı masanın üzerine bıraktı ve dudaklarını sildi. “Emin değilim. Böyle demem aptalca mı sence? Ama gerçek bu. Emin değilim. Kiki’yi boğarak öldürdüm sanki. Dairemde Kiki’yi boğarak öldürmüş olabilirim. Öyle yapmışım gibi geliyor. Neden acaba? Neden ben dairemde Kiki’yle baş haşaydım? Onunla baş başa kalmak istemediğim halde. Ama olmuyor, hatırlayamıyorum. Ama Kiki’yle dairemde baş haşaydım. Onun cesedini arabayla taşıyıp bir yerlere gömdüm. Bir yerlere. Ama bunun gerçek olup olmadığından emin değilim. Gerçekten böyle bir şey yaşandığını düşünmüyorum. Ama böyle bir şey yapmışım gibi de geliyor. îspat edemem. Bununla ilgili olarak sürekli düşündüm ben de. Ama olmuyor. Bilemiyorum. En önemli parçası uçup gidiyor. Somut bir delil olup olmadığını düşünüyorum. Kürek mesela. Onu gömerken bir kürek kullanmış olmalıyım. Onu bulursam gerçeği de öğrenmiş olurum. Ama olmuyor. Parça parça olmuş hafızamı yokluyorum. Bir hırdavatçıdan kürek aldım. Sonra onunla açtığım çukura Kiki’yi gömdüm. Küreği de bir yerlere fırlatıp attım. *Böyle olduğunu hissediyorum,* Ama detayları hatırlayamıyorum. Küreği nereden aldım ve nereye attım acaba? Delilim yok. Her şeyden önce, acaba onu nereye gömdüm? Dağ diye aklımda kalmış. Ama o görüntü de bir rüya gibi bölük pörçük. Dağılıp duruyor. Düğümleniyor. Belli bir sırayla ilerlemiyor. Hafızamda var. Ama bu gerçek hafızam mı? Yoksa sonradan mı uydurdum? Bana bir şeyler oluyor. Karımla boşandıktan sonra bu durum daha da arttı. Yorgunum. Ve ümitsizim. Çok ümitsizim.”

Susmuş onu dinliyordum. Bir süre böyle geçti. Sonra Go-tanda konuşmaya devam etti.

“Acaba nereye kadarı gerçek? Ve nereden sonrası yanılsama? Nereye kadarı asıl gerçek? Nereden sonrası bir oyun? Emin olmak istedim. Seninle buluştuğumda anlarım sanmıştım. Bana Kiki’yi sorduğundan beri öyle olacağını düşündüm. Sen bu düğümü çözebilirsin sanmıştım. Hani pencereyi açıp da içeriye taze hava alır gibi.” Parmaklarını yine birbirine kenetledi. Sonra bakışlarını onlara odakladı. “Eğer Kiki’yi öldürmüşsem, bunun nedeni ne olabilir? Kiki’yi öldürmek için nasıl bir sebebim olabilir? Ondan çok hoşlanıyordum. Onunla yatmayı seviyordum. Ümitsizliğe kapıldığımda beni rahatlatan tek şey o ve Mey oluyordu. Buna karşın onu neden öldüreyim?”

“Mey’i de mi öldürdün?”

Gotanda uzun bir süre parmaklarına bakmaya devam etti. Sonra başını salladı. “Hayır, Mey’i öldürmüş olamam. O gece başka bir yerde olduğuma dair net bir kanıtım var. Televizyon kanalında gece yansına dek ses kaydı yapmış sonra da menajerimle arabayla Mito’ya gitmiştik. Öyle olmasaydı, eğer o gece benim sürekli televizyon kanalında olduğumun kanıtı olmasaydı, Mey’i öldürüp öldürmediğimle ilgili olarak da ciddi şekilde kafam karışırdı. Yine de Mey’in ölümünden dolayı dayanılmaz bir sorumluluk da hissediyorum. Neden acaba? Başka bir yerde olduğumun kanıtı olmasına karşın onu bu ellerle öldürmüşüm gibi hissediyorum. Benim yüzümden ölmüş gibi hissediyorum.”

Yine uzun bir boşluk oldu. Aramızdaki sessizlik uzun bir süre daha devam etti. Gözlerini ayırmadan parmaklarına bakıyordu.

‘Yorulmuş olmalısın” dedim. “Hepsi bu. Kimseyi öldürme-mişsindir muhtemelen. Kiki bir yerlere kaybolmuştur. Benimle birlikteyken de öyle bir anda yok oluverirdi. Bu ilk değil. Sen sadece kendini suçlamak istiyorsun. Bu yüzden de her şeyi kendini suçlayacak şekilde birbirine bağlıyorsun.”

“Hayır, öyle değil. Sadece o değil. O kadar kolay değil. Kiki’yi öldürmüş olabilirim. Ama Mey’i öldürmedim. Kiki’yi öldürdüğümü hissediyorum.

Onun boğazını sıkma hissi hâlâ ellerimde, hissediyorum. Küreği toprağa saplama hissini de hatırlıyorum. Onu öldürdüm. *Gerçekten* yaptım bunu."

"Peki neden öldürdün Kiki'yi? Bunun bir anlamı yok ki."

"Bilmiyorum" dedi. "Bir nevi özkıyım güdüsü olabilir. Bende eskiden beri böyle bir şey vardır. Bir tür gerilim. Gerçek kendim ile rol olarak gösterdiğim kendim arasındaki boşluk açılınca bu gerilimi sıklıkla yaşarım. Ben o boşluğu şu gözlerimle gerçekten görebiliyorum. Depremde oluşmuş çatlak gibi, açık orası. Derin, karanlık bir çukur. Göz alabildiğine derin. Böyle olunca da bir şeyleri bilinçsizce yok ediyorum. Fark ettiğimde o şey parçalara ayrılmış oluyor. Çocukluğumdan beri sık sık olur bu. Bir şeyleri yumruklayıp parçalıyorum. Kurşunkalemleri kırıyorum. Bardakları kırıyorum. Plastik maketleri parçalıyorum. Ama bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bunu insanların göreceği yerlerde yapmıyorum tabii ki. Tek başına kaldığımda yapıyorum. Ama ilkokuldayken arkadaşımı bir kayalıktan aşağı ittiğimi hatırlıyorum. Bunu neden yaptığımı da bilmiyorum. Ama farkına vardığımda yapmıştım bile. O kadar yüksek bir kayalık değildi. Hafif bir şekilde yaralanmıştı. Kendisi de bunun bir kaza olduğunu sandı. Tesadüfen çarpıştık, öyle düştü zannetti. Hiç kimse bunu benim bilerek yaptığımı düşünmedi. Ama yapmıştım. Yaptığımı biliyordum. Bu ellerle arkadaşımı bile bile itmiştim. Bunun gibi pek çok şey yaptım. Lisedeyken defalarca posta kutusunu yaktım. Ateşe verdiğim bezi posta kutusunun içine atıyordum. Bencilce ve anlamsız bir şeydi. Ama yapmıştım. Farkına vardığımda bir bakıyordum yapmışım. Elimde olmadan yapıyordum. Bunlan yaparak, böylesi-ne anlamsız ve bencilce şeyleri yaparak asıl kendimi geri getirdiğimi hissediyordum belki de. Bilinçsizce yaptığım şeylerdi. Ama geride bıraktığı hissi hatırlıyordum. O his ellerimde kalıyordu. Ne kadar yıkarsam yıkayayım çıkmıyordu. Ölene dek de geçmeyecek. Berbat bir yaşam bu. Artık dayanamıyorum bu duruma."

Derin bir iç çektim. Gotanda başını salladı.

"Ama emin olamıyorum" dedi Gotanda. "Öldürüp öldürmediğimden emin değilim. Ortada ceset yok. Kürek de. Pantolonumda tozdan eser yok. Ellerimde nasır oluşmamış. Birini gömmek için bir çukur açtığında en azından parmaklarında nasır oluşur. Onu nereye gömdüğümü bile bilmiyorum. Polise gidip itiraf etsem bile bana kim inanır ki? Ceset

olmadığı sürece bir cinayet söz konusu olamaz. Kefaretini bile ödeyemiyorum. O ortadan kayboldu. Açıkça bilinen tek şey bu. Sana bu durumu defalarca açmak istedim. Ama söyleyemedim. Eğer bunu dile getirseydim aramızdaki yakınlık kaybolabilirdi. Seninle vakit geçirirken çok rahatlıyorum. Sözünü ettiğim boşluğu hiç hissetmiyorum. Bu benim için çok önemli. Böylesi bir ilişkiyi yitirmek istemedim. Bu yüzden de sana açılmayı hep erteledim. Sonra söylerim, daha sonra söylesem de olur diye... Neticede buraya kadar geldik işte. Sana kendim anlatmalıydım."

"İyi de anlatsan ne olacaktı? Dediğin gibi hiçbir şeyden emin değilmişsin ki" dedim.

"Sorun emin olup olmamak değil. Kendi ağzımdan anlatmalıydım bunları. *gizledim.* Sorun gizlemiş olmam."

"Gerçekten olmuşsa, Kiki'yi öldürmüşsen bile onu öldürme niyetin yoktu eminim."

İki elini açıp avuç içlerine baktı. "Yoktu. Olamaz ki. Kiki'yi neden öldürmem gereksin? Onu seviyordum. Çok sınırlı bir çerçevede olsa da onunla arkadaştım. Bir sürü konuda sohbet ederdik. Neden onu öldürmek zorunda olayım? Ama öldürdüm işte. Bu ellerle hem de. Öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Kendi gölgemi öldürür gibi onu boğup öldürdüm. Onu boğarken, bu benim gölgem diye düşündüm. Bu gölgeyi öldürürsem her şey iyiye gidecek diye düşündüm. Ama benim gölgem değilmiş o. Kiki'ymiş. Ama bütün bunlar karanlık bir dünyada oldu. Başka bir dünyada. Anlıyor musun? Burası değildi. Ve benden onu boğmamı isteyen de Kiki'nin kendisiydi. Kiki, beni boğ, dedi. Olur dedim ve onu boğup öldürdüm. Benden bunu o istedi ve bana izin verdi. Yalan söylemiyorum, gerçekleri olduğu gibi anlatıyorum. Anlamıyorum, böyle bir şey nasıl olur? Her şey rüya gibi. Düşündükçe gerçeklik çözülüp gidiyor. Neden Kiki bunu benden istedi? Neden kendisini öldürmemi söyledi?"

Ilımış biranın kalanını içtim. Sigara dumanı yukarıda toplanmış, hava akımıyla birlikte sanki bir hayalet gibi salınıp duruyordu. Birisi sırtıma çarptı, "Pardon" dedi. Siparişle pişen pizzanın sırası okundu.

"Bir biraya daha ne dersin?" diye sordum.

‘İçerim” dedi.

Tezgâha gidip iki bira alıp geri geldim. Sonra bir şey konuşmadan biralarımızı içtik. Restoran, kalabalık saatlerdeki Akihabara istasyonu kadar karışıktı, masamızın yanından durmadan insanlar gelip geçiyordu ama kimse bize dikkat etmiyordu. Kimse bizim konuşmamızı dinlemiyor, kimse Gotanda’mn yüzüne dikkatle bakmıyordu. “Demiştim ya” dedi Gotanda yüzünde hoş bir gülümsemeyle. “Burası bir kuyu. Shake/s’de ünlüler görünmez.”

Üçte biri kalmış bira bardağını deney tüpü gibi salladı.

“Unutalım” dedim sakin bir ses tonuyla. “Ben unutabilirim. Sen de unut.”

“Ben nasıl unutabilirim? Söylemesi kolay. Elleriyle onu boğup öldüren sen değilsin ne de olsa.”

“Bana bak, Kiki’yi öldürdüğüne dair bir kanıt yok ortada. Emin olmadan kendine bu kadar yüklenmeyi bırak. Bilinçal-tın suçluluk hissiyle onun kayboluşundan dolayı seninle oynuyor olabilir. Bu olamaz mı?”

“Olasılıklar hakkında iyi düşünelim” dedi Gotanda masanın üzerine iki elini koyup. “Son zamanlarda olasılıklar hakkında çok düşünüyorum. O kadar çok olasılık var ki. Mesela karımı öldürme olasılığı. Olamaz mı? Eğer o da Kiki gibi bana onu öldürmem için izin verirse onu da boğup öldüreceğimi hissediyorum. Son günlerde hep bunu düşünüyorum. Ve düşünüp durdukça bu olasılık da içimde büyüyor. Gittikçe büyüyor. Kontrolümden çıkmış durumda artık. Posta kutularını yakmakla kalmadım ben. Dört de kedi öldürmüştüm. Çeşitli şekillerde hem de. Durduramıyordum kendimi. Gece yarısı sapanla taş atıp komşunun camını indirdim. Sonra da bisikletle kaçtım oradan. Bunları şimdiye dek kimseye anlatmadım. Anlattığım tek kişi sensin. Anlatınca rahatladım. Ama bu bitti anlamına da gelmiyor. Bitmiyor. Rol yapan ben ile gerçek ben arasındaki uçurum gittikçe büyüyor. Rollerim arttıkça buna karşı gelişen tepkim de büyüyor. Çaresiz durumdayım. Her an kanmı öldürebilirim. Kendimi kontrol edemiyorum. Çünkü yaptıklarım bu dünyada meydana gelen şeyler değil. Hiçbir çaresi yok. Genlerimde var bu.”

“Abartıyorsun” dedim yüzümde zoraki bir gülümsemeyle. “Genlere kadar gidip de düşünmekle bir yere varamazsın. İşine ara verip biraz dinlenmelisin. İşine ara ver, eski karınla da bir süre görüşme. Yapacak başka bir şey yok. Her şeyi bırak bir süre. Gel birlikte Hawaii’ye gidelim. Her gün plajda uzanıp Pina Colada içelim. Orası güzel bir yer. Hiçbir şey düşünmüyorsun. Sabahtan içmeye başlarız, sonra yüzeriz. İki eskort kız çağınnz. Bir Mustang kiralar, Doors, Siy & the Family Stone, the Beach Boys falan dinleyerek 150 kilometre hızla araba kullanırız. İyi gelir. Eğer bunları yine de düşünmek istiyorsan ondan sonra düşünürsün.”

“Hiç fena olmazdı aslında” dedi. Gülümseyince gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar oluştu. “Yine iki eskort kız çağırır sabaha kadar eğleniriz. Geçen yaptığımızda çok eğlenceliydi.”

Gu guuk, dedim. Erotik kar küremesi.

“Ben her an gidebilirim” dedim. “Peki sen? işlerini bitirmen ne kadar zaman alır?”

Gotanda tuhaf bir şekilde gülerek bana baktı. “Hiçbir şey anlamıyorsun! işlerimin sonu hiç gelmeyecek. Her şeyi bırakmam gerekir. Öyle bir şey yaparsam da bu sektörden sonsuza dek ihraç edilirim. *Sonsuza dek.* Ayrıca, daha önce de dediğim gibi, kanmı kaybederim. *Sonsuza dek”*

Biranın kalanını içti.

“Gerçi her şeyi kaybettiğinde artık umursayacak bir şeyin de kalmaz. Vazgeçebilirim. Aynen dediğin gibi. Yorgunum. Tam da Hawaii’ye gidip kafamı boşaltmam gereken bir zamandayım. Okey, her şeyi bırakayım. Seninle Hawaii’ye gidelim. Kafamı boşalttıktan sonra düşünürüm. Madem düzgün bir insan olmak *istiyorum.* Olabilir miyim acaba? Bir kez daha deneyebilirim. Sana bırakıyorum. Sana güveniyorum. Gerçekten. Bana telefon ettiğin o günden beri, buna inanıyorum. Neden acaba? Sen çok düzgün birisin, öyle bir karakterin var. Bu benim hep sahip olmak istediğim bir şey.”

"Ben düzgün biri değilim” dedim. “Ben sadece adımlarıma özen gösteriyorum. Yalnızca dans ediyorum. Bir anlamı olmasa da.”

Gotanda masanın üzerindeki ellerini beş santim kadar yanlara açtı. *"Neyin anlamı var ki?* Yaşıyor olmamızın nesi anlamlı?" dedi ve güldü. "Ama olsun, sorun değil. Artık fark etmez. Vazgeçiyorum. Seni örnek alacağım. Bir asansörden ötekine atlayacağım. Bu mümkün. Yapmayı istersen yaparsın. Çünkü ben zeki, yakışıklı ve sempatik Gotanda'yım. Olsun bakalım, haydi Hawaii'ye gidelim. Yarın biletlerimizi alırsın. Birinci sınıftan iki bilet. Birinci sınıf olmazsa uçmam. Kural bu. Araba Maserati, saat Rolex, daire Azabu'da, uçak bileti birinci sınıf olmalı. Eşyalarımı toplayayım, yarın uçarız. Bir bakarız Honolulu'dayız. Aloha tişörtü bana çok yakışır."

"Sana her şey yakışıyor."

"Teşekkürler. Kalan azıcık egom da parladı."

"Önce plajdaki bara gider Pica Colada içeriz. Buz gibi soğutulmuş olanlarından."

"Fena fikir değil."

"Fena fikir değil."

Gotanda gözlerimin içine baktı. "Peki, benim Kiki'yi öldürdüğümü gerçekten de unutabilecek misin?"

Başımla onayladım. "Unutabilirim."

"Daha anlatmadığım şeyler de var. iki hafta boyunca göz altına alındığımı ve o sırada hiç konuşmadığımı sana anlatmıştım, değil mi?"

"Anlatmıştın."

"Yalandı. Her şeyi anlatıp hemen oradan çıkmıştım. Korktuğumdan değil. Kendimi incitmek istediğim için. Kendimi aşağılamak istemiştim. Bu yaptığım alçakça bir şeydi. Bu yüzden de senin gözaltındayken beni korumak için hiçbir şey anlatmamış olmana gerçekten çok sevindim. Böylece alçak olarak bir tek benim kalmamı sağladın. Bunun tuhaf bir düşünme tarzı olduğunu da belirtmeliyim ama bana hissettirdiği buydu. Sen

benim alçak yanımı akıtıp temizledin sanki. Bugün amma çok itirafta bulundum değil mi? Genel prova gibi oldu. Ama bunları anlatabildiğime sevindim. Rahatladım. Seni rahatsız ettim gerçi."

"Hayır, rahatsız olmadım" dedim. *Sana eskisinden daha yakınlaştığımı hissettim,* dedim içimden. Bunu ona sesli olarak da söylemeliydim belki de ama sonraya bıraktım. Söylesem de olurdu. Ama o sırada yapmamamın daha iyi olacağını hissettim. Bu diyeceklerimin daha güçlü bir etkiye sahip olacağı bir başka fırsatın yakın zamanda geleceğini hissediyordum. "Hayır, rahatsız olmadım" dedim bir kez daha.

Sandalyenin sırtına taktığı yağmur şapkasını aldı, nemli olup olmadığını kontrol etti sonra eski yerine koydu. "Senden bir isteğim var, arkadaşın olarak" dedi. "Bir bira daha içmek istiyorum. Ama ayağa kalkıp oraya gidecek kadar iyi hissetmiyorum kendimi."

"Olur" dedim. Sonra tezgâha gidip iki bira aldım. Tezgâhın önü çok kalabalıktı, biraları almak için epey vakit geçirdim, iki elimde biralarla iç taraftaki masamıza döndüğümde onu göremedim. Yağmur şapkası da yoktu. Otoparktaki Maserati de gitmişti. Ah ah dedim. Sonra başımı salladım. Çare yoktu. Ortadan kaybolmuştu.

Maserati'yi Şibaura körfezinden çıkardıklarında ertesi gün öğleden sonraydı. Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiştim; şaşırmamıştım. Ortadan kaybolduğu anda anlamıştım bunu yapacağını.

Cesetlerin sayısı bir tane daha artmıştı. Fare, Kiki, Mey, Dick North ve Gotanda. Hepsiyle beş yapmıştı. Geriye bir tane kalmıştı. Başımı salladım. Kötü bir gelişmeydi bu. Sırada ne vardı acaba? Bundan sonra kim ölecekti? Yumiyoşi geldi aklıma. Hayır, o olamaz. Bu korkunç olurdu. Yumiyoşi de ölüp ortadan kaybolamazdı. Peki o değilse, kim? Yuki mi? Başımı salladım. O henüz on üç yaşındaydı. Onun ölmesine izin veremezdim. Kimler ölebilir diye düşündüm. Bunu yaparken de kendimi ölüm tanrısı gibi hissettim. Sanki bilinçsiz bir şekilde ölülerin sırasını belirliyordum.

Akasaka karakoluna gidip Kitapkurdu'yla konuştum, önceki gece Gotanda ile görüştüğümü anlattım ona. Ona anlatmamın iyi olacağını düşünmüştüm. Elbette Kiki'yi öldürmüş olabileceğini söylemedim. Artık o iş bitmişti.

Ortada ceset de yoktu zaten. Ölümünden hemen öncesine dek Gotanda ile birlikte olduğumu, aşırı yorgun ve bunalımlı göründüğünü söyledim. Borcunun çok olduğunu, yapmak istemediği işlerin peşini bırakmadığını, boşanmış olmasına kafasının çok takıldığını söyledim.

Dediklerimi basitçe yazdı, ifademi imzalattı. Bir saat bile sürmemişti. İfadeyi yazıp bitirdikten sonra tükenmezkalemi parmaklarının arasına sıkıştırıp yüzüme baktı. "Senin etrafında da sık sık insanlar ölüyor" dedi. "Böyle giderse pek arkadaş edinemezsin. Herkes senden nefret eder. Herkes senden nefret edince de bakışların sertleşir, cildin kirlenir. Bu fena bir şeydir."

Derin bir nefes aldı.

"Bunun bir intihar olduğu ortada. Açık bir şekilde. Şahitler de var. Çok yazık. Ne kadar film yıldızı da olsa Maserati'yle denize uçmak da neymiş! Honda Civic ya da Toyota Corolla da yeterdi."

"Kaskosu olduğundan sorun olmuyormuş" dedim.

"Yok, intihar durumunda geçerli değil, kasko zararı karşılamıyor" dedi Kitapkurdu. "Yine de her hâlükârda aptalca. Benim param olmadığından aklıma hemen çocuklarımın bisikleti geliyor. Üç çocuğum var. Üç çocuk çok masraflı oluyor. Hepsi de kendi bisikleti olsun istiyor."

Sessizce onu dinliyordum.

"Tamam, artık gidebilirsin. Arkadaşına yazık olmuş. Buraya kadar gelip anlattığın için teşekkürler" deyip beni dış kapıya kadar uğurladı. "Mey'ciğin olayı henüz çözülmedi. Ama soruşturma devam ediyor. Bir gün çözülecek" dedi.

Uzun bir süre boyunca sanki Gotanda'yı ben öldürmüşüm gibi hissettim. Bu ağır ve acı veren hissi uzun süre üzerimden atamadım. Shakey's'de konuştuklarımızı baştan sona tek tek düşündüm. Sorularına daha iyi cevaplar vermiş olsaydım onu kurtarabilir miydim? Eğer öyle yapsaydım şu an ikimiz Maui sahilinde uzanmış bira mı içiyor olurduk acaba?

Muhtemelen olmazdı, intihar etmeye en baştan karar vermişti. Sadece bir fırsat bekliyordu. Maserati'yle denize uçmak hep akimdaydı. Bunun tek çıkış noktası olduğunu biliyordu. Ve eli çıkış kapısının tokmağında öylece beklemişti.

Maserati'nin denizin dibine batışını defalarca hayal etmişti. İçeriye cam aralığından su giriyor ve artık nefes alamıyor. Bu özkıyım olasılığıyla oynayarak kendi gerçek dünyasıyla bağ kurmuştu. Ama bu sonsuza dek süremezdi. Bir gün o kapıyı açmak zorundaydı. Bunu o da biliyordu. *O sadece bir fırsat beklemişti.*

Mey'in ölümünün bana hissettirdiği şey, eski rüyalardan hatırlanan bir ölüm ve kayıp hissiydi. Dick North'un ölümü vazgeçişi hissettirmişti. Ancak Gotanda'nın ölümünün verdiği his, içinden çıkılması imkânsız bir ümitsizlik kutusuydu. Gotanda'nın ölümünde kurtuluş adına bir şey yoktu. Gotan-da içinde hissettiği karmaşayı iyi bir şeye dönüştürememişti. Ve bu karmaşanın gücü onu sınıra kadar itmişti. Bilinç alanının en dibine kadar. Sonra da sınır çizgisini geçip karanlık dünyaya gitmişti.

Bir süre haftalık dergiler, televizyon kanalları ve spor gazeteleri onun ölümünü sömürdü. Leşe üşüşen böcekler gibi; bu görüntüyü gözümde canlandırınca kusasım geldi. Yazılanları okumasam da, söylenenlere kulak kapatsam da hayal edebiliyordum. Bu insanları birer birer boğup öldürmek istiyordum.

Metal sopayla vurup öldürebilirsin de, dedi Gotanda. Böyle-si hem daha kolay hem de hızlı olur. Hayır, dedim. Hızlıca öldürmek fazla cömertlik olur. Yavaş yavaş boğarak öldüreyim.

Sonra yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Karanlığın içinden *Gu guuk* dedi Mey.

Yatakta uzanırken tüm dünyadan nefret ettim. Yüreğimin en derin yerinden, şiddetle, her şeyiyle dünyadan nefret ettim. Dünya geride acı bir tat bırakan mantıksız ölümlerle doluydu. Güçsüzdüm ve dünyanın pisliklerine iyice batmış durumdaydım. insanlar giriş kapısından içeri girip, çıkış kapısından çıkıp gitmişlerdi. Çıkıp giden insanlar bir daha geri gelmedi. İki elime baktım. Avuç içlerimde ölümün kokusu vardı. *Ne kadar yıkarsam*

yıkayayım çıkmıyor, demişti Go-tanda. Hey, Koyun Adam, bu mu senin bağlantı kurma şeklin? Ben bundan sonra başka neyi kaybedeceğim? Senin dediğin gibi artık mutlu olamayabilirim. Bu umurumda olmaz ama şu an hissettiklerim de fazlasıyla berbat.

Çocukken okuduğum fen bilgisi ders kitabından bir konu geldi aklıma. Kitapta "Dünya dönerken sürtünme olmazsa dünyaya ne olur?" başlıklı bir bölüm vardı. "Eğer sürtünme olmazsa" diye yazıyordu o kitapta, "dönmenin merkezkaç kuvvetiyle dünya üzerindeki her şey uzaklara savrulup gider."

Tam da böyle hissediyordum işte.

"Gu guuk" dedi Mey.

Gotanda Maserati'siyle denize uçtuktan üç gün sonra Yuki'ye telefon ettim. Aslında kimseyle konuşmak gelmiyordu içimden. Ama Yukfyle konuşmam gerekiyordu. O güçsüz, yalnız biriydi. Çocuktu daha. Onu benden başka sahiplenen kimse yoktu. *Her şeyden önce o yaşıyordu.* Onun yaşamını sürdürmesinden sorumluydum. En azından bundan sorumlu olduğumu düşünüyordum.

Yuki, Hakone'deki evde değildi. Telefona Ame çıktı, kızının bir gün önce Akasaka'daki daireye gittiğini söyledi. Ame uykudan yeni kalkmış gibi çok uyuşuk bir şekilde konuşuyordu. Pek konuşmadı, bu benim için de iyi oldu. Akasaka'daki daireye telefon ettim.

"Artık Hakone'de annenin yanında kalmasan da oluyor mu?" diye sordum.

"Bilmem. Ama bir süre tek başına kalmak istedim. Ne de olsa annem bir yetişkin. Ben olmasam da başının çaresine bakabilir. Biraz düşünmek istedim. Bundan sonra ne yapacağımı falan. Artık bunlan ciddi ciddi düşünme zamanı geldi."

"Öyle" diyerek onu onayladım.

"Gazetede haberleri okudum. Arkadaşın ölmüş."

"Evet, lanetli Maserati! Tam da senin dediğin gibi."

Yuki sessiz kaldı. Sessizlik su gibi kulağıma kaçtı. Ahizeyi sağ kulağımdan sol kulağıma geçirdim.

‘Yemeğe gidelim mi?” dedim. “Ne de olsa sen şimdi sağlıksız şeyler yiyorsundur. Birlikte düzgün bir şeyler yiyelim mi? Açıkçası ben de bu birkaç gündür pek bir şey yemedim. Tek başına olunca pek iştahım olmuyor.”

“Saat ikide biriyle randevum var. Onun öncesinde olabilir.”

Saatime baktım. On ikiyi biraz geçiyordu.

“Olur. Şimdi hazırlanıp seni almaya gelirim. Otuz dakikada orada olurum” dedim.

Kıyafetlerimi değiştirdim, buzdolabından portakal suyu çıkarıp içtim, arabanın anahtarlarını ve cüzdanımı cebime koydum. Ve “Hazırım” diye düşündüm. Sonra unuttuğum bir şeyi hatırlamışım gibi aklıma geldi. Evet, sakal tıraşı olmamıştım. Lavaboya gittim ve özenle sakal tıraşı oldum. Sonra aynaya bakarak hâlâ yirmili yaşlarda olsam yakışıklı sayılır mıydım diye düşündüm. Olabilirdi. Ama yirmili yaşlarda olsam da olmasam da, muhtemelen bu kimsenin umurunda olmazdı. Her neyse dedim içimden. Bir kez daha dişlerimi fırçaladım.

Dışarıda hava güzeldi. Yaz kendini iyice hissettiriyordu. Yağmur yağmadığında havanın çok güzel olduğu bir mevsimdi. Yarım kollu pamuklu gömlek giymiş, güneş gözlüklerimi takmıştım, Yuki’nin dairesine doğru Subaru’mu sürdüm. Islık çaldım.

Gu guuk, dedim içimden.

Yaz gelmişti.

Araba sürerken çocukken gittiğim yaz kampını hatırladım. Yaz kampında saat üç, öğle uykusu vaktiydi. Ama ben o saatte uyuyamıyordum. Haydi uyu denmekle uyunmuyordu ki. Ama diğerleri mışıl mışıl uyuyordu. Bir saat boyunca tavana bakıp duruyordum. Öylece durup tavana bakınca da tavan kendi başına bağımsız bir dünya gibi görünmeye başlıyordu. *O*

dünyaya gidince de tamamıyla başka bir dünyaya daldığımı hissediyordum. Değerleri alt üst olmuş tersine dünya. *Alice Aynanın İçinde'6e* olduğu gibi. Sürekli bunu düşünüp durdum. Yaz kampından aklımda kalan sadece o tavandı. *Gu guuk.*

Arkadaki Cedric üç kez korna çaldı. Trafik lambası yeşile dönmüştü. Sakin ol, dedim Cedric'tekine. Ne kadar acele etsen de varacağın yer o kadar harika bir yer olmasa gerek. Yavaşça sürdüm arabamı.

Her haliyle tam bir yaz günüydü.

Binanın girişinde zili çaldım, Yuki hemen aşağıya indi. Yarım kollu elbise ve sandalet giymişti, omzunda koyu mavi deri çantası vardı.

"Bugün çok şıksın" dedim.

"Saat ikide randevum var, demiştim."

"Çok yakışmış. Tarz" dedim. 'Yetişkin gibi görünüyorsun." Gülümsedi sadece, bir şey demedi.

Yakındaki bir restorana gittik, çorba, somonlu spagetti, levrek ve salatadan oluşan öğle yemeğini yedik. Henüz saat on iki olmadığından restoran boştu, yemekler de lezizdi. Saat on ikiyi geçip de şirket çalışanları caddelere çıkmaya, bizim olduğumuz restorana girmeye başlayınca restorandan çıktık ve arabaya bindik.

"Bir yere gidelim mi?" diye sordum.

"Gitmeyelim. Etrafta gezinelim" dedi Yuki.

"Toplum karşıtı hareket. Gereksiz benzin tüketimi" dedim. Bir şey demedi.

Duymazdan geldi. Öyle olsun diye düşündüm. Ne de olsa burası zaten berbat bir şehirdi. Hava biraz daha kirlenmişmiş, trafik biraz daha karışmışmış, kim takardı ki bunları?

Yuki araba teybinin düğmesine bastı. İçinde Talking Heads'in kaseti vardı. *Fear of Music* albümüydü sanırım; ne zaman dinlemiştim, hatırlamıyordum.

“Özel öğretmen tuttuk” dedi. “Bugün onunla görüşeceğim. Bir kadın. Babam ayarladı. Ders çalışmak istiyorum deyince hemen o gün bana özel bir öğretmen buldu. Düzgün, iyi birisi. Tuhaf ama o filmi izleyince yeniden ders çalışma isteği duydum içimde.”

“O film?” dedim. *“Karşılıksız Aşk* mı?”

“Evet, o işte” dedi Yuki biraz yüzü kızararak. “Ben bile aptalca diye düşündüm ama. Nasıl olduysa o filmi izledikten sonra ders çalışma isteğim geldi. Sanırım arkadaşının öğretmen rolünü gördükten sonra oldu bu. Filmi izlerken o rolün aptalca olduğunu düşünmüştüm ama bana hitap eden bir şeyler de olmuş demek. Arkadaşın yetenekliymiş.”

“Öyle. Bir tür yeteneği vardı. Bu kesin.”

“Hı hı.”

“Elbette o bir rol ve kurmaca. Gerçekten farklı. Anlıyor musun?”

“Biliyorum.”

“Diş hekimi rolünde de çok başarılıydı. Ama o da bir rol. Çok iyi oynuyordu. Sadece bir imge. Gerçekten bir şey yapmak ise sıkıcı, karmaşık ve zor. Yapılmasa da olacak o kadar çok şey var ki. Yine de bir şey yapmayı istemek iyi bir şey. Yoksa düzgün bir şekilde yaşayamayız. Gotanda da bunları duysa eminim sevinirdi.”

“Onunla görüştün mü?”

“Görüştüm” dedim. “Görüştüm, konuştum. Uzun uzun konuştuk. Dürüstçe. Ve sonra da o öldü. Benimle konuştuktan hemen sonra Masera ti’siyle denize uçtu.”

“Benim yüzümden oldu değil mi?”

Başımı usulca salladım. “Senin yüzünden değil. Kimsenin yüzünden değil. İnsanların ölmek için kendilerince sebepleri vardır. Basit görünse de o kadar basit olmayan sebepler. Bir şeyin kökü gibi. Toprak yüzeyine çıkan kısmı küçük de olsa biraz çekersen köke ulaşırsın, çektikçe gelir, insanın bilinci

derin bir karanlığın içinde saklıdır. Karmaşıktır. Çözülemeyen pek çok kısmı vardır. Gerçek nedeni insanın kendisinden başkası bilemez. Belki kendisi bile bilmiyordur."

Eli çıkış kapısının tokmağında öylece beklemişti diye düşündüm. *Bir fırsat bekliyordu.* Kimsenin suçu değil.

"Ama bu konu yüzünden kesinlikle benden nefret edeceksin" dedi Yuki.

"Senden nefret falan etmiyorum" dedim.

"Şimdi nefret etmiyorsun ama ileride muhakkak edeceksin."

"İleride de nefret etmeyeceğim. Ben insanlardan bu şekilde nefret etmem."

"Nefret etmesen de bir şeyler yitecek aramızda" dedi kısık sesle.
"Gerçekten."

Yüzüne şöyle bir baktım. "Tuhaf, Gotanda'yla aynı şeyi söylüyorsun."

"Öyle mi?"

"Öyle. O da sürekli bir şeyleri yitirmekten endişe ediyordu. Ama nedir seni bu kadar endişelendiren? Her şey bir gün yitip gidecek. Hepimiz hareket halinde yaşıyoruz. Etrafımızdaki şeylerin çoğu da bu hareket hali yüzünden bir gün yok olacak. Bunun çaresi yok. Yitip gideceği zaman geldiğinde yitip gidecek. Yitip gideceği *zaman* gelene dek de var olmayı sürdürecek. Mesela sen büyüyorsun. İki yıl sonra şu harika tek parça elbisen artık bedenine olmayacak. Talking Heads'i demode bulacaksın. Benimle arabayla gezintiye çıkmak istemeyeceksin belki. Bunların önüne geçilemez. Kendimizi akışa bırakalım. Düşünmek çare değil."

"Ama ben seni hep seveceğimi düşünüyorum. Bunun zamanla bir ilgisi yok."

"Bunu söylemen beni mutlu etti, ben de öyle olmasını ümit ederim" dedim. "Ama açıkçası sen zaman kavramını henüz pek iyi bilmiyorsun. Bazı şeylere baştan karar vermesen daha iyi edersin. Zaman çürümek demektir.

Zaman içinde hiç aklına gelmeyecek değişimler hiç aklına gelmeyecek şekillerde gerçekleşir. Ve bunların nasıl olacağını kimse bilemez.”

Uzun bir süre sustu. Kasetin A yüzü bitmiş, otomatik olarak diğer tarafa dönmüştü.

Yaz. Yaz kendini şehrin her yerinde hissettiriyordu. Polisler, lise öğrencileri, otobüs şoförleri, hepsi yarım kollu giyinmişti. Kolsuz giyinen kızlar bile vardı. Hey, çok değil kısa bir süre önce kar yağıyordu, diye düşündüm. Kar yağarken Yuki yle birlikte “Help me Rhonda”yı söylemiştik. Üzerinden sadece iki buçuk ay geçmişti.

“Gerçekten benden nefret etmeyecek misin?”

“Elbette” dedim. “Nefret falan etmem senden. Mümkün değil. Bu belirsiz dünyada bu kadarından eminim.”

“Kesin mi?”

“Kesin. Yüzde iki bin beş yüz hem de.”

Gülümsedi. “Bunu duymak istemiştim.”

Başımla onayladım.

“Gotanda’yı seviyordun değil mi?”

“Seviyordum” dedim. Bunu söylerken aniden boğazım düğümlendi. Ama duygularımı bastırdım. Derin bir soluk aldım. “Her görüştüğümüzde biraz daha sevdim onu. Bu pek başıma gelmiyor. Özellikle de bu yaşlarda.”

“O kadını öldürmüş mü peki?”

Bir süre güneş gözlüğümün üzerinden yaz başını yaşayan caddelere baktım. “Kim bilir? Belki öldürdü belki de öldürmedi.”

Bir fırsat bekliyordu yalnızca.

Yuki cama başını yaslamış Talking Heads dinleyerek dışarıyı seyrediyordu, tik görüşmemizden bu yana biraz olgunlaştığını düşündüm. Yanılıyor da olabilirdim. Sadece iki buçuk ay geçmişti sonuçta.

Yaz gelmişti.

“Bundan sonra ne yapacaksın?” diye sordu Yuki.

“Ne yapsam?” dedim. “Henüz karar vermedim. Ne yapsam acaba? Her hâlükârda bir kez daha Sapporo'ya gideceğim. Yarın ya da öbür gün. Sapporo’da yapmam gereken bir şey var.”

Yumiyoşi’yle görüşmeliydim. Ve Koyun Adam’la da. Orada benim için olan bir yer vardı. Ben oraya aittim. Ve birisi benim için ağlıyordu. Oraya dönüp bu döngüyü sonlandırmahydım.

Yoyogi-Haçiman istasyonu önüne gelince ineceğini söyledi. “Odakyu hattıyla gideceğim” dedi.

“Gideceğin yere kadar bıraksaydımm. Öğleden sonra yapacak bir şeyim yok ne de olsa” dedim.

Gülümsedi. “Teşekkürler ama gerek yok. Hem çok uzak hem trenle daha çabuk varırım.”

“T\ıhaf ’ dedim güneş gözlüğümü çıkarıp. ““IbşekkürleF dedin.”

“N’olmuş, bir sakıncası mı var?”

“Yok. Elbette diyebilirsin” dedim.

On, on beş saniye kadar yüzüme baktı. Yüzünde belirli bir ifade yoktu. Tuhaf şekilde ifadesiz bir kızdı. Sadece gözlerinin pırıltısıyla dudaklarının şekli değişiyordu, o da birazcık. Dudakları biraz büzülüyor, gözleri kısılıyor, canlılık kazanıyordu. Gözleri bana yaz ışığını çağrıştırdı. Suya vuran, suda kırılıp dağılan yaz ışığının pırıltısını.

“Sadece etkilendim” dedim.

“Ne tuhafsın” dedi Yuki. Sonra arabadan indi, pat diye kapıyı kapattı, arkasına bakmadan yürüdü gitti. Kalabalığın içine karıştı. Arkasından baktım. Gözden kaybolunca yüreğimi bir üzüntü kapladı. Sanki bir aşk bitmiş gibi.

Islıkla Lovin’ Spoonful’un “Summer in the City” şarkısını çalarak Omotesando’dan devam edip Aoyama caddesine kadar gittim, Kinokuniya’da alışveriş yapmak istiyordum. Tam otoparka arabayı bırakacakken aklıma geldi, yann ya da öbür gün Sapporo’ya gidecektim. Yemek için alışveriş yapmama *gerek* yoktu. Canım sıkıldı. Yapmam gereken bir şey yoktu.

Bir süre daha belirli bir hedefim olmadan arabayla gezindim, sonra daireme döndüm. Dairem feci şekilde boş göründü gözüme. Ah ah, dedim kendi kendime. Sonra yatağa uzanıp tavana baktım. *Bu duruma bir ad verilebilir,* diye düşündüm. *Kayıp,* dedim sesli olarak. Pek iyi hissettiren bir sözcük değildi.

Gu guuk, dedi Mey. Boş odada yankılandı bu ses.

Kiki’yi rüyamda gördüm. Sanırım bu bir rüyaydı. Öyle değilse bile ona benzer bir şeydi. “Rüyaya benzer bir şey” de neyin nesidir acaba? Ben de bilmiyorum. Ama oluyor böyle şeyler. Bilincimizin sınırında adlandıramadığımız pek çok şey oluyor.

Ben bunu basitçe rüya olarak adlandırıyorum. Bu ifade gerçek haline en yakın şey çünkü.

* * *

Günün ağarmasına az kalmıştı. Şafak yakındı. Rüyamda onu gördüm.

Telefon ediyorum. Uluslararası görüşme. Honolulu'daki şehir merkezindeki odanın pencere pervazındaki, Kiki'nin bana bıraktığı nottaki telefon numarasını çeviriyorum. Tır, tır, tır, tır, tırrr diye telefonun bağlanma sesi duyuluyor. Bağlanıyor, diye düşünüyorum. Her bir rakam birer birer bağlanıyor. Bir süre boşluk oluyor, sonra çalma sesi duyuluyor. Ahizeyi kulağıma sımsıkı dayamış telefonun çalma sesini sayıyorum. Beş, altı, yedi, sekiz diye. On ikinci çalışta açılıyor. Tam o anda ben de birden o odada oluyorum. Honolulu şehir merkezindeki o boş "ölüm odasında." Öğle vakti, tavan penceresinden içeriye dimdik gün ışığı giriyor. Işık kalın bir sütun halinde yerden yükseliyor gibi görünüyor, içinde ince toz zerreleri dans ediyor. Işık sütunu bıçakla kesilmiş gibi dümdüz, belli bir açıyla iniyor, güney ülkelerinin güçlü güneşi odanın içine giriyor. Odanın ışık olmayan kısımları ise karanlık ve soğuk. Aradaki fark o kadar bariz ki karanlık taraflar sanki deniz dibi gibi.

Odadaki kanepede oturuyormuşum, ahize kulağıma dayalı. Telefonun upuzun bir kablosu var ve kıvrılarak zeminde uzanıyor. Ucu kıvrılarak karanlığın içinde kaybolmuş. Çok uzun kablo. Bu kadar uzununu daha önce hiç görmemiştim. Telefon dizimin üzerinde dururken odanın içine bakmıyorum.

Odadaki eşyaların yeri değişmemiş. Yatak, masa, kanepe, koltuk, televizyon, yer lambası. Tuhaf bir biçimde dağınık duruyorlar. Odanın kokusu da aynı. Uzun süre kapalı kalmış oda kokusu. Havasızlık ve küf kokusu. Altı iskelet odada değil. Yatağın ve kanepenin üzerinde, televizyonun önündeki koltukta, yemek masasındaki beyaz iskeletler yerlerinde değiller. Yok olmuşlar. Yemek masasının üzerindeki, içinde yemek artığı bulunan tabaklar da ortadan kaybolmuş. Telefonu kanepenin üzerine koyup ayağa kalkıyorum. Biraz başım ağrıyor. Sanki yüksek sese maruz kalmışım gibi kulaklarım uğulduyor. Tekrar kanepeye oturuyorum.

Ta uzakta, loşluğun içindeki sandalyenin üzerinde bir şey hareket ediyor sanki. Gözlerimi kısıp oraya bakıyorum. O şey yerinden kalkmış, hışır hışır ayak sesleri çıkararak bana doğru geliyor. Kiki bu. Karanlığın içinden usulca çıkıyor, ışık sütununun yanından kıvrılıp yemek masasındaki sandalyeye oturuyor. Üzerinde öncekiyle aynı kıyafet var. Mavi tek parça elbise, bir de beyaz omuz çantası.

Kiki oraya oturup gözlerini bana dikiyor. İfadesi çok sakin. Ne aydınlık alanın içinde ne de tam olarak gölgede; ikisinin tam ortasında. Ayağa kalkıp onun yanına gitmek istiyorum, sonra vazgeçiyorum. Alnımda hâlâ ağrı var.

"Beyaz iskeletler nereye gitti?" diyorum.

"Hımm" diyor Kiki gülümseyerek. "Ortadan kayboldular."

"Sen mi ortadan kaldırdın onları?"

"Hayır, öylece kayboluverdiler. Sen mi kaybettin yoksa?"

Yanda duran telefona bakıyorum bir an. Sonra işaretpar-mağımm ucuyla hafifçe alnıma bastırıyorum.

"Onlar ne anlama geliyordu? O altı iskelet?"

"Şensin" diyor Kiki. "Burası senin odan olduğundan buradaki her şey de sensin. Her şey."

"Benim odam mı? Burası Yunus Otel mi ki? Orası ne oluyor peki?"

"Orası da senin odan. Elbette. Orada Koyun Adam var. Ve burada da ben varım."

Işık sütunu kımıldamıyor. Kalın ve tek parça halde öylece duruyor. Sadece içindeki hava kımıldıyor. O kımıltıyı farkında olmadan seyrediyorum.

"Ne çok yerde odam varmış benim" diyorum. "Şey, biliyor musun ben sürekli aynı rüyayı görüyordum. Yunus Otel'i görüyordum. Orada biri benim için ağlıyordu. Neredeyse her gün o rüyayı görüyordum. Yunus Otel'in tuhaf, ince uzun bir şekli vardı ve orada biri benim için ağlıyordu.

O, sensin sanmıştım. Bu yüzden de seninle görüşmem gerektiğini hissediyordum.”

“Herkes senin için ağlıyor” diyor Kiki. Sesi o kadar sakin ki insanın bütün sinirlerini yatıştırıyor. “Ne de olsa orası senin için olan bir yer. Oradaki herkes senin için ağlıyor.”

“İyi de beni oraya sen çağırdın. Seni görmek için gittim ben Yunus Otel’e. Ve ondan sonra... pek çok olay olmaya başladı. Eskisi gibi. Bir sürü insanla tanıştım. Birçok kişi öldü. Beni sen çağırmadın mı? Beni sen yönlendirmedin mi?”

“Öyle değil. Seni çağıran kendinsin. Ben senin gölgenden başka bir şey değilim. Benim aracılığımla sen kendini çağırdın, kendini yönlendirdin. Sen kendi gölge partnerinle dans ediyorsun. Ben senin gölgenden başka bir şey değilim.”

Onu boğarken onun benim gölgem olduğunu düşündüm demişti Gotanda. *Bu gölgeyi öldürürsem her şey iyiye gidecek diye düşündüm.*

“Peki niye herkes benim için ağlıyor?”

Buna cevap vermiyor. Birden ayağa kalkıyor. Hışır hışır ayak sesleri duyuluyor ve tam önümde duruyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, elini uzatıp dudaklarıma dokunuyor. Zarif, ince parmaklar. Sonra alnıma parmaklarıyla dokunuyor.

“Sen ağlayamadığın için biz ağlıyoruz” diyor Kiki kısık sesle. Kendi kendine konuşuyormuş gibi, yavaşça. “Senin gözyaşı dökemediğin şeyler için biz gözyaşı döküyoruz; senin ses çıkaramadığın şeyler için biz sesli olarak ağlıyoruz.”

“Kulakların hâlâ eskisi gibi mi?” diye soruyorum.

“Kulaklarım mı?” deyip gülüyor. “Hâlâ aynı. Eskisi gibi.”

“Bir kez daha bana kulaklarını gösterir misin?” diyorum. “Yeniden o hissi tatmak istiyorum. Hani bana restoranda kulaklarını göstermiştin ya, o

zaman kendimi yeniden doğmuş gibi hissetmiştim. Hep o anı düşünüp durdum.”

Başını sallıyor. “Başka bir zaman” diyor. “Şimdi olmaz. Onu her zaman göremezsin. Gerçekten uygun olduğu zaman dışında görülmez. O zaman o anlardan biriydi. Ama şimdi öyle değil. Bir gün yine gösteririm. Buna gerçekten ihtiyacın olduğunda.”

Yeniden ayağa kalkıyor. Tavan penceresinden gelen ışık sütununun içine giriyor. Orada öylece dikiliyor. İçinde toz zerrelerinin oynaştığı güçlü ışığın altında bedeni her an parçalara ayrılacakmış gibi görünüyor.

“Şey, Kiki, sen öldürüldün mü?” diye soruyorum.

Işığın içinde kendi etrafında dönerek bana bakıyor.

“Gotanda’yı mı kastediyorsun?”

“Evet” diyorum.

“Gotanda beni öldürdüğünü düşünüyordu, değil mi?” diyor Kiki.

“Evet. Öyle düşünüyordu.”

“Belki de beni o öldürmüştür. Onun için öyle. Ona göre beni o öldürdü. Bu gerekliydi. Beni anlamak için beni öldürdü. Beni öldürmesi gerekiyordu. Bunu yapmasaydı hiçbir yere gidemezdi. Zavallı adam” diyor Kiki. “Ama ben ölmedim. Ortadan kayboldum yalnızca. Kayboldum. Bir başka dünyaya geçtim. Yandaki paralel hatta giden trene biner gibi. Kaybolmak denen şey budur. Anlıyor musun beni?”

Anlamadım diyorum.

“Basit, bak şimdi.”

Kiki bunu dedikten sonra yana dönüyor, duvara doğru yürüyor. Duvarın tam önüne geldiği halde durmuyor. Ve öylece duvarın içinden geçiyor. Kayboluyor. Ayak sesleri de kesiliyor.

Onun içinden geçtiği yere bakmaktan kendimi alamıyorum. Orası sadece bir duvar. Odanın içinde çıt çıkmıyor. Işığın içindeki toz zerrecikleri aynı şekilde havada uçuşup duruyor. Başımda hâlâ biraz ağrı var. Parmağımı alnıma koyuyorum, gözümü ayırmadan o duvara bakıyorum. O zaman da, Honolulu'da da aynı şekilde duvarın içinden geçip gitmişti.

"Nasıl, basitmiş değil mi?" dediğini duyuyorum Kiki'nin. "Sen de yapsan?"

"Ben de yapabilir miyim?"

"Basit demedim mi? Yap haydi. Dümdüz yürümen yeterli. Öyle yaparsan bu tarafa geçebilirsin. Korkma. Korkacak bir şey yok."

Telefonu alıp kanepeden kalkıyorum, kabloyu çekiştirerek onun içinden geçtiği duvara doğru yürüyorum. Duvara yaklaştıkça dikkat kesiliyorum ama adımlarımı yavaşlatmıyorum, öylece duvara yürüyorum. Duvara çarpma etkisi olmuyor. Bedenim saydam bir hava katmanını geçmiş gibi. Havanın yoğunluğu biraz değişmiş gibi hissediyorum sadece. Telefon elimde o katmanı aşıyorum ve bir de bakıyorum ki odamda yatağımdayım. Telefon dizimde yatakta oturuyorum. "Ba

sit" dedim. "Çok basit."

Ahizeyi kulağıma götürdüğümde telefon kapanmıştı.

Bu bir rüya mıydı?

Rüyaydı sanırım.

Ama nasıl emin olabilirdim ki?

Otele vardığımda resepsiyonda üç görevli kız duruyordu. Tıpkı önceki gibi üzerlerinde tek bir kırışıklık dahi olmayan *blazer* ceket ve bembeyaz bluz giymişlerdi, gülümseyerek karşıladılar beni. Yumiyoşi yoktu. Onu göremeyince hayal kırıklığı yaşadım. Ümitsizliğe düştüm bile denebilir. Buraya gelince doğal olarak Yumiyoşi'yi tekrar göreceğimi kurmuştum kafamda. Şaşkınlıktan ağzımı açamadım. Adımı düzgünce telaffuz etmeyi bile beceremedim. Benimle ilgilenen kız gülümsemeye çalışsa da arabasının

benzini bitmiş gibi buruştu yüzü. Kredi kartıma şüpheli gözlerle baktıktan sonra bilgisayara girerek çalıntı olup olmadığını kontrol etti.

On yedinci kattaki odama çıkıp eşyalarımı yerleştirdim, lavaboda yüzümü yıkadım ve sonra lobiye indim. Yumuşacık kanepeye oturup gazeteleri okuyormuş gibi yaparak lobiyi gözetledim. Yumiyoşi belki de moladaydı. Ama kırk dakika geçtiği halde Yumiyoşi ortalıkta görünmedi. Saç kesimleri aynı, birini diğerinden ayırmakta zorlandığım aynı kızlar duruyordu hâlâ resepsiyonda. Bir saat bekledikten sonra vazgeçtim. Yumiyoşi molada olamazdı.

Dışarı çıktım, gazetenin akşam baskısını aldım. Sonra bir kafeye girip kahve içerken beni ilgilendiren bir haber var mı diye gazeteyi baştan sona dek okudum.

Ama bir şey çıkmadı. Ne Gotanda ne de Mey'le ilgili bir şey vardı. Haberler başka katiller ve başka intiharlarla ilgiliydi. Gazete okurken, Yumiyoşi otele dönmüşse şimdi resepsiyondadır diye düşündüm. Öyle olmalıydı.

Ama bir saat sonra da orada değildi.

Onun da aniden bir şekilde ortadan kaybolmuş olabileceğini düşündüm. Mesela o da duvarın içinden geçip gitmiş olabilirdi. Bu düşünce beni huzursuz etti. Sonra dairesine telefon ettim. Telefona çıkan kimse olmadı. Resepsiyona telefon edip Yumiyoşi'nin orada olup olmadığını sordum. "Yumiyoşi Hanım dünden beri izinli" diye bilgi verdiler. Ertesi gün dönecekmiş. Ah ah, dedim içimden. Neden buraya gelmeden önce ona telefon açmamıştım ki?

Aklımdaki tek şey bir an önce uçağa binip Sapporo'ya gelmekti. Sapporo'ya gelince onu hemen görürüm sanmıştım. Ne aptalca. Ona en son ne zaman telefon etmiştim acaba? Gotanda öldükten sonra aramamıştım. Hayır, onun öncesinde de aramamıştım. Yuki sahilde kusup da Gotanda'nm Kiki'yi öldürdüğünü söylediğinden beri hiç aramamıştım onu. Bu çok uzun bir süreydi. Yumiyoşi'yi ihmal etmiştim. O arada neler yaşamıştı, bilmiyordum. Pek çok şey olmuş olabilirdi. Pek çok şey kolayca oluveriyordu.

Ama söyleyebilecek bir şeyim de yoktu. Gerçekten diyebileceğim bir şey yoktu. Yuki, Gotanda'nm Kiki'yi öldürdüğünü söylemişti. Gotanda Maserati'yle denize uçmuştu. Ben Yuki'ye "Endişelenme, senin yüzünden değil" demiştim. Kiki bana ben senin gölgenden başka bir şey değilim demişti. Ben ne diyebilirdim ki? Söyleyecek bir şeyim yoktu. Yumiyoşi'yi görmek istiyordum yalnızca. Ona ne söyleyeceğimi de o zaman düşünürdüm. Telefonda bir şey diyemezdim.

Endişeliydim. Ya Yumiyoşi de duvarın içinden geçip kay-bolduysa? Bu durumda onu sonsuza dek göremezdim artık. Öyle ya, o iskeletlerin olduğu odada altı iskelet vardı. Beş tanesinin kim olduğu kesinleşmişti. Ama biri kalmıştı. O iskelet kime aitti acaba? Bunu düşününce yerimde duramaz oldum. Heyecandan nefesim kesildi. Kalbim sanki giderek büyüyordu, göğüs kafesimi parçalayacak diye korktum. Hayatımda ilk kez böyle hissediyordum. Yumiyoşi'ye âşık mıydım? Bilmiyordum. Onun yüzünü görmeden bir şey diyemezdim. Dairesine gidip parmağım acıyana dek defalarca ziline bastım. Ama cevap veren olmadı.

O gece iyi uyuyamadım. Şiddetli bir huzursuzluk hissi uykumu bölük pörçük etti. Gözümü açtığımda ter içinde kalmıştım, lambayı açıp saate baktım. İlk baktığımda saat ikiydi, sonrakinde üç, sonra dördü yirmi geçiyordu. Dördü yirmi geçeden sonra da bir türlü uyuyamadım. Pencere kenarına oturdum, kalbimin atış sesini dinlerken caddelerin aydınlanmasını seyrettim.

Yumiyoşi ne olur bundan sonra beni bir başına bırakma dedim içimden. Sana ihtiyacım var. Artık bir başına kalmak istemiyorum. Sen olmayınca şiddetli bir merkezkaç kuvvetiyle uzayın derinliklerine fırlatılıp atılacakmışım gibi hissediyorum. Lütfen bana kendini göster, kurtar beni. Ben gerçek dünyada kalmak istiyorum. Hayaletler arasına karışmak istemiyorum. Ben son derece normal, sıradan, otuz dört yaşında bir adamım. *Sana ihtiyacım var.*

Sabah sekiz buçuktan itibaren durmaksızın onun telefon numarasını çevirdim. Otuz dakikada bir telefonun önünde durup numarayı çevirdim. Ama telefona kimse çıkmadı. Sapporo'da haziran ayı harika bir zamandı. Karlar tamamen erimiş, birkaç ay öncesine dek kalın buzla kaplı toprak artık siyaha dönmüş, yumuşamıştı. Her yerde yaşam soluğu hissediliyordu.

Ağaçlar yeşil yapraklara bürünmüş, ferahlatıcı ve nazik bir rüzgârla salınıyordu. Gökyüzü yüksek ve berraktı, bulutların ana hatlan belirgindi. Tüm bunlar beni çok etkiledi. Ama dışarı çıkmadan otel odamda kaldım, ona telefon etmeye devam ettim. Ertesi gün gelecek demişlerdi. O zamana kadar bekleyebilirsin dedim kendi kendime her on dakikada bir. Ama bekleyemedim. Yarın diye bir gün olup olmayacağını kim garanti edebilirdi ki? Telefonun önünde durup numaralan çevirmeye, onu aramaya devam ettim. Telefon etmediğim zamanlarda yatağa uzanıp kısa kısa uyukladım, anlamsızca tavanı seyrettim.

Eskiden burası Yunus Otel'di diye düşündüm. Berbat bir oteldi. Ama içinde pek çok şey banndırıyordu. Zemindeki gıcırdayan çatlaklann her birine, duvarlardaki her bir lekeye o zamanlardaki insanların düşünceleri sinmişti. Kendimi koltuğa bıraktım, bacaklarımı sehpanın üzerine koydum, gözlerimi kapatıp eski Yunus Otel'i hayal ettim. Giriş kapısını, eskimiş halıfleksi, çerçevesinin rengi atmış aynayı, köşesi tozlanmış pencere pervazlarını. O koridorlarda yürüyebilir, o kapıyı açıp odama girebilirdim.

Eski Yunus Otel artık yoktu. Ama gölgesi ve izleri buradaydı. Hissediyordum. Eski Yunus Otel bu büyük, beyaz Yunus Otel'in içine gizlenmişti. Gözlerimi kapatınca onun içine girebiliyordum. Yaşlı bir köpeğin havlaması gibi tıkır tıkır tıkır tıkır diye ses çıkaran asansörün titreme sesini duyabiliyordum. O burada. Kimse bilmiyor. Ama burada. Bu yer benim bağlantı noktam. Endişelenme, burası senin için olan bir yer, dedim kendi kendime. Yumiyoşi gelecek. Onu burada beklemeye devam et.

Oda servisinden akşam yemeği sipariş edip yedim, mini buzdolabından bira çıkarıp içtim. Sonra saat sekizde Yumiyoşi'ye bir daha telefon ettim. Ama açan olmadı.

Televizyonu açıp saat dokuza dek canlı yayınlanan beyz-bol maçını izledim. Sesi kısıp ekrana baktım sadece. Sıkıcı bir karşılaşmaydı, zaten beyzbol maçı izleyeyim diye de açmamıştım. Ama canlı binlerinin hareket ettiğini görmek istemiştim. Badminton maçıymış, su topu maçıymış, hiç fark etmezdi. Maça kendimi vermeden sadece insanların topu atışını, topa vuruşunu, koşturmalarını izledim. Çok uzakta, benimle hiç ilgisi olmayan binlerinin canlı görüntülerini izliyordum. Gökyüzünde süzülüp giden bulutları izler gibi.

Saat dokuzda yeniden telefon ettim. Bu kez ilk çalışta açıldı. Bir an telefonu açanın o olduğuna inanamadım. Beni dünyaya bağlayan ip aniden, pat diye kopuvermişti sanki. Bedenimdeki güç çekilmiş, soluğum tıkanmıştı. Yumiyoşi gerçekten karşımdaydı.

“Tatildeydim, az önce döndüm” dedi Yumiyoşi duru bir sesle. “İzin alıp Tokyo’ya gitmiştim. Akrabalarımın evine. Sana iki kez telefon ettim. Ama cevap alamadım.”

“Ben de Sapporo’ya geldim. Sana sürekli telefon edip durdum.”

“Birbirimizi kaçırmışız demek” dedi.

“Birbirimizi kaçırmışız” dedim ahizeyi sımsıkı tutmuş televizyonun sessiz ekranına bakarken. Kelimeleri kolayca bulamıyordum. Çok şaşırmıştım. Ne deseydim acaba?

“Hey, ne oldu, aloo” dedi Yumiyoşi.

“Buradayım.”

“Sesin bir tuhaf geliyor.”

“Heyecanlıyım” diye açıkladım. “Yüz yüze olmazsa seninle doğru düzgün konuşamayacağım. Hep heyecanlıyım, telefonda olsam da heyecanım geçmiyor.”

“Yarın akşam uygunum, görüşebiliriz” dedi biraz düşündükten sonra. Parmağıyla gözlüğünün köprüsüne dokunduğunu hayal ettim.

Ahizeyi kulağıma dayamış halde yere oturdum, sırtımı duvara dayadım. “Şeey, yarın geç olabilir. Hemen görüşmek istiyorum.”

Olumsuz bir ses çıkardı. Bir anlama gelemeyecek bir sesti ama o olumsuz hava bana geçmişti. “Çok yorgunum. Yeni geldiğimi söylemedim mi sana? Hemen gelemem. Hem yarın sabah işe gideceğim. Tamam mı? Yoksa yarın dönmüş mü olacaksın?”

“Hayır, bir süre daha buralardayım. Yorgun olmanı çok iyi anlıyorum. Ama açıkçası içimde bir endişe var. Yann olunca ortadan kayboluverecekmişsin gibi.”

“Ortadan kaybolmak mı?”

“Bu dünya üzerinden kaybolacaksın. Yok olacaksın anlamında.”

Yumiyoşi güldü. “Öyle kolayca ortadan falan kaybolmam ben. Endişe etme.”

“Öyle değil. Anlamıyorsun. Biz yer değiştirmeye devam ediyoruz. Etrafımızda pek çok şey kaybolup gidiyor. Buna bir çare yok. Durdurulamaz. Ancak bilinçli olursan durduruluyor. Ama gerçek dünyadan kaybolup gidiyorsun. Benim endişe ettiğim şey de bu. Yumiyoşi, ben seni istiyorum. *Gerçekten ama gerçekten* seni istiyorum. Başka hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Bu yüzden de senin kaybolup gitmeni istemiyorum.”

Yumiyoşi söylediklerim üzerine kısa bir süre düşündü. “Tuhaf birisin” dedi. “Ama sana söz veriyorum. Ortadan kaybolmayacağım. Ve seninle yarın görüşeceğim. O zamana dek beni bekle.”

“Peki” dedim. Sonra ısrarımdan vazgeçtim. Vazgeçmek zorunda kaldım. Onun henüz ortadan kaybolmamış olduğunu öğrenmek bile iyi oldu dedim kendi kendime.

“İyi geceler” dedi. Sonra telefonu kapattı.

Bir süre odanın içinde gezindim. Sonra yirmi altıncı kattaki bara çıktım, votka soda içtim. Burası Yuki’yi ilk kez gördüğüm yerdi. Bar oldukça kalabalıktı. Bar tezgâhında iki genç kadın içki içiyordu. Her ikisi de şık kıyafetler giymişti. Birinin bacakları çok güzeldi. Masaların olduğu tarafta oturup onları seyrettim bir süre, anlamsız bir şekilde. Sonra gece manzarasını izledim. Parmaklarımı alnıma koymuştum. Başım ağrımıyordu oysa. Sonra parmaklarımı başımda gezdirdim. Yavaşça, başımın şeklini teyit eder gibi parmaklan-mı gezdirdim, sonra barda oturan kızların iskelet şekillerini hayal etmeye çalıştım. Kafatası, omurga, göğüs kafesi, leğen

kemiği, kollar, bacaklar, eklemler. Çok güzel bacakların çok güzel beyaz kemikleri. Kar kadar beyaz, temiz ve hissiz iskelet. Bacakları güzel olan kız bana doğru baktı. Sanırım gözlerimi üzerinde hissetmişti. Ona açıklamak istedim. Ben senin bedenine bakmıyordum, sadece iskeletinin şeklini hayal etmeye çalışıyordum, diye. Ama bunu yapamadım tabii ki. Üç votka soda daha içip odama dönüp uyudum. Yumiyoşi'nin var olduğundan emin olunca rahatça uykuya dalabilmiştim.

* * *

Yumiyoşi geldiğinde gece üçtü. Kapı çaldı. Baş ucumdaki ışığı yakıp saate baktım. Sonra üzerime bornoz alıp kapıyı açtım, aklımda hiçbir şey yoktu. O kadar uykuluydum ki düzgün düşünemiyordum. Sadece uyanmış, yürümüş ve kapıyı açmıştım. Karşımda Yumiyoşi duruyordu. Açık mavi üniforması ve *blazer* ceketi vardı üzerinde. Her zamanki gibi kapı aralığından içeriye süzüldü. Ardından kapıyı kapattım.

Odanın ortasında durup derin bir nefes aldı. Sonra *blazer* ceketini yavaşça çıkardı, kırışmaması için özenli bir şekilde sandalyenin arkasına astı. Hep yaptığı gibi.

“Kaybolmamışım, değil mi?” dedi.

“Kaybolmamışsın” dedim. Gerçeklikle gerçek olmayanın sınırını yine kavrayamaz haldeydim. Şaşıramıyordum bile.

“insanlar öyle kolayca ortadan kaybolmazlar” dedi Yumiyoşi dişlerinin arasından konuşur gibi.

“Bilmiyorsun. Bu dünyada her şey olabilir. Her şey.”

“Ama bak ben buradayım. Kaybolmadım. Bunu kabul ediyorsun ama değil mi?”

Etrafa bir bakındım, derin bir nefes aldım, Yumiyoşi’nin gözlerine baktım. Gerçekti. “Kabul ediyorum” diye onayladım. “Kaybolmamışsın. îyi de gecenin üçünde ne diye bana geldin?”

“Uyuyamadım” dedi. “Seninle konuştuktan sonra yatıp uykuya daldım ama saat biri biraz geçe gözüm açıldı, ondan sonra da hiç uyku tutmadı. Dediklerin takıldı aklıma. Acaba ortadan kaybolacak mıyım diye düşündüm. Bu yüzden de taksiye binip buraya geldim.”

“Oteldekiler gecenin üçünde buraya gelmeni garipsemedi mi?”

“Kimse fark etmedi ki. Bu saatte herkes uyuyor. Yirmi dört saat hizmet dense de gecenin üçünde özellikle yapacak bir şey çıkmıyor. Uyanık halde hazır bekleyenler nöbetçi resepsiyon görevlisiyle temizlikçiler sadece. Alttaki otoparkın hizmetli girişinden geçip yukarı çıkınca kimse anlamaz. Hem çıktığım fark edilse de o kadar çok çalışan var ki kimin nöbetçi kimin izinli olduğunu kim hatırlayacak. Fark edilse bile dinlenme odasına uyumaya geldim derdim, sorun çıkmazdı. Daha önce de defalarca yaptım bunu.”

“Daha önce de yaptın demek.”

“Hı hı, uyku tutmayınca gecenin bir vakti gizlice otele girerim. Sonra etrafta gezinirim. Otelde gezinmek beni rahatlatır. Ne aptalca değil mi? Ama hoşuma gidiyor. Otelin içindeyken içim ferahlıyor. Tek bir kere bile yakalanmadım. Endişelenmene gerek yok yani. Geldiğimi fark etmeyeceklerdir. Fark etseler de bir bahane bulup kurtulurum. Elbette bu odaya girdiğimi fark ederlerse bu sorun olur, aman boş ver. Sabaha dek burada kalır, işe gitme saati gelince çıkarım. Olur değil mi?”

“Benim için sorun yok. İşe kaçta gitmen gerekiyor peki?”

“Sekizde” dedi. Sonra saatine baktı. “Beş saat sonra.”

Sonra gergin bir şekilde kol saatini çıkardı, tık tık diye hafif bir ses çıkaran saati masanın üzerine koydu. Kanepeye oturdu, eteğinin ucunu çekip düzeltti, başını kaldırıp bana baktı. Yatağın ucuna oturmuştum, biraz biraz ayılıyordum. “Ee...” dedi Yumiyoşi, “beni istiyordun değil mi?”

“Deliler gibi” dedim. “Pek çok şey döngüsünü tamamlıyor. Ben de döndüm. Ve ben seni istiyorum.”

“Demek deliler gibi” dedi, sonra eteğini biraz daha çekiştirdi.

“Evet, deliler gibi.”

“Döngü tamamlanıp da nereye geldin peki?”

“Gerçekliğe” dedim. “Çok zaman aldı ama nihayet gerçekliğe döndüm. Bir sürü tuhaf şeyin içinden sıyrılıp geçtim. Birçok insan öldü. Birçok şey yitip gitti. Kafam çok karıştı. O kadar karıştı ki hâlâ o karışıklığı çözebilmiş değilim. Sanırım bu karmaşa devam edecek. Ama hissediyorum. Ben döngüyü tamamladım. Ve şu an gerçeklikteyim. Bu döngüyü tamamlayacağım diye yorgunluktan bitap düştüm. Ama bir şekilde de dans etmeye devam ettim. Dans adımlarımı hiç aksatmadım. Bu yüzden de buraya dönmeyi başarabildim.”

Yüzüme bakmaya devam ediyordu.

“Olup biten her şeyi detaylarıyla anlatamam. Ama bana güvenmeni isterim. Ben seni istiyorum; bu benim için çok ama çok önemli. Belki senin için de önemlidir. Gerçekten.”

“Peki ben bu durumda ne yapmalıyım?” dedi Yumiyoşi yüzündeki ifadeyi değiştirmeden. “Bu söylediklerinden etkilenip de seninle yatmalı mıyım yani? *Harika, bu kadar isteniyor olmak harika bir duygu,* deyip de?”

“Hayır, tabii ki hayır” dedim. Uygun sözcükleri aradım. Ama bu duruma uygun sözcükleri bulamadım. “Nasıl anlatabilirim bilemedim. Ama birlikteliğimiz kaçınılmaz. Bu yüzden de döngüyü tamamlayana dek bekledim. Zamanın gelmesini bekledim. Artık şartlar uygun.”

“Ve bu yüzden de seninle yatmam gerektiğini söylüyorsun?”

“Teorik anlamda kısa devre yaptığımı biliyorum. İkna etmek için berbat bir yöntem, değil mi? Bunu kabul ediyorum. Ama dürüst olmaya çalışınca da ancak bu kadarı oluyor. Bundan daha farklı şekilde ifade edemiyorum. Ben de normal şartlar altında çok daha iyi bir yol izleyerek seni ikna etmek isterdim. O tür yollan ben de biliyorum. Neticede iyi bir sonuç elde edip edemeyeceğim bir yana, yöntem olarak kendimi çok daha normal bir şekilde ifade edebilirdim. Bu çok daha basit olurdu. Anlaşılır olurdu. Ama olup biteni ancak az önce söylediğim gibi ifade edebilirim. İyi bir şekilde olup olmaması sorun değil. Sen ve ben, yatacağız. *Bu kaçınılmaz.* Kesinleşmiş bir şeyden kaçamam. Kaçarsam oradaki önemli bir şey kırılır. Gerçekten. Yalan söylemiyorum.”

Yumiyoşi masanın üzerine bıraktığı saatine baktı bir süre. “Dediklerinin mantıklı şeyler olduğunu söyleyemem” dedi. Sonra bir iç çekti, bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

“Bakma” dedi.

Yatağa uzandım ve tavanın köşesine baktım. Orada başka bir dünya olduğunu düşündüm. Ama ben şimdi buradaydım. O yavaşça soyunuyordu. Hafif bir hışırtı duyuyordum. Ama ben şimdi buradaydım. Üzerinden çıkardığı her bir kıyafeti düzgünce katlayıp bir yere koyuyordu. Gözlüğünü masanın üzerine bırakırken tık diye bir ses çıktı. Çok seksi bir sesti bu. Sonra yanıma geldi. Yatak ucundaki ışığı kapattı, yatağa girdi. Usulca, çok sessiz bir şekilde yanıma süzülüverdi. Kapı aralığından içeri girdiği zamanki gibi.

Kollarımı uzatıp ona sarıldım. Teni tenime değdi. Teni pürüzsüzdü. Ama bedeninin bir ağırlığı da vardı. Gerçekti. Mey’den farklıydı. Onun bedeni rüya kadar güzeldi. Ve bir rüyanın içindeydi. Kendisi bir hayaldi ve onu kapsayan hayalle birlikte iki hayal iç içe geçiyordu. *Gu guuk.* Ama Yumiyoşi’nin bedeni gerçek dünyada vardı. Sıcaklığıyla, ağırlığıyla, titremesiyle gerçekti. Onun bedenini okşarken düşünüyordum bunları. Kiki’yi okşayan Gotanda’mn parmaklan da bir hayalin içindeydi. O bir roldü, perdenin üzerinde ışıklar hareket ediyordu, bir dünyadan ötekine geçen bir gölgeydi o. Ama şimdiki farklıydı. Bu gerçekti. *Gu guuk.* Gerçek parmaklarımla Yumiyoşi’nin gerçek tenine dokunuyordum.

“Gerçek” dedim.

Yumiyoşi başını boynuma gömmüştü. Burnunun dokunuşunu hissettim. Karanlıkta onun bedenini bir uçtan diğerine okşayarak teyit ettim. Omzundan dirseğine, bileklerine, avuç içlerine, sonra da tek tek on parmağına kadar. Hiçbir ayrıntıyı atlamadım. Parmaklarımla çıkıntılarına dokundum, kaydedip mühürler gibi öptüm onları. Sonra göğüslerini, karnını, yanlarını, sırtını, bacaklarını, her birinin tek tek şeklini çıkarır gibi teyit ettim, sonra da kaydedip mühürledim. Öyle yapmak zorundaydım. Sonra yumuşak kasık tüylerini av-cumun içiyle okşayıp öptüm. *Gu guuk.* Sonra da vajinasını.

Bu gerçek, diye düşündüm.

Bir şey demiyordum, o da demiyordu. Sessizce soluk alıp veriyordu yalnızca. Ama o da beni istiyordu. İstediğini hissediyordum. Ondan istediklerimi anlıyor ve ona göre de hareket edip duruşunu değiştiriyordu. Tüm bedenini teyit eder gibi okşadıktan sonra bir kere daha ona sımsıkı sarıldım. Onun kolları da beni sımsıkı sarmıştı. Nefesi sıcak ve nemliydi. Sözle ifade edilemeyecek sözler havada süzülüyordu. Sonra içine girdim. Penisim sert ve sıcaktı. Onu çok istiyordum çünkü. Ona çok susamıştım.

Sonunda Yumiyoşi kolumu kanatacak kadar şiddetli ısırdı. Umurumda değildi. Bu gerçekti. Acı ve kan. Kalçasını avuçlayarak boşaldım. Çok usulca, hiçbir anını kaçırmamaya özen gösterir gibi.

“Müthişti” dedi biraz sonra Yumiyoşi.

“Ee demiştim kaçınılmazdı diye.”

Yumiyoşi kollarımda uyudu. Çok sakin uyuyordu. Ben uyuyamadım. Hiç uykum yoktu, dahası uyurken onu kollarımda tutmak harikaydı. Nihayet gökyüzü aydınlandı, sabah ışığı odayı azar azar aydınlatmaya başladı. Masanın üzerinde kol saati ve gözlüğü vardı. Yumiyoşi’nin gozlüksüz yüzüne baktım. Gözlüksüz hali de harikaydı. Alnını hafifçe öptüm. Yine sertleşmiştim. Bir kere daha içine girmek istiyordum ama Öylesine huzurlu uyuyordu ki onu uyandırmak istemedim. O kollanmdayken gün ışığının odanın her bir köşesine yayılmasını, karanlığın çekilip yok olmasını izledim.

Sandalyede katlanmış duran giysileri vardı: eteği, bluzu, jartiyeri ve iç çamaşırları. Sandalyenin ayağında da siyah ayakkabıları yan yana duruyordu. Gerçekti. Gerçek kıyafetler üzerlerinde tek bir kırışıklık olmayacak şekilde gerçekçi bir şekilde katlanmıştı.

Saat yedide onu uyandırdım.

“Yumiyoşi, uyanma vakti” dedim.

Gözlerini açıp bana baktı. Sonra yine burnunu boynuma dayadı. “Müthişti” dedi. Sonra balık gibi süzülerek yataktan sıyrılıp çıktı, çıplak halde sabah ışığı altında dikildi. Şaıj oluyordu sanki. Dirseklerimi yastığa dayamış onu izliyordum. Birkaç saat önce teyit edip kaydettiğim, mühürlediğim o bedeni.

Yumiyoşi duş aldı, saçını benim tarağımla taradı, dişlerini özenle fırçaladı. Sonra giysilerini özenle giydi. Giyinirken onu izledim. Beyaz bluzunun düğmelerini birer birer ilikledi, *blazer* ceketini giydi, aynanın önüne geçip üzerinde kırışıklık var mı diye kontrol etti. Böyle konularda çok titizdi. Onun bu hareketlerini izlemek harikaydı. Sabaha özgü o his bana da ulaşmıştı. “Makyaj malzemelerim dinlenme odasındaki dolapta” dedi.

“Böyle de güzelsin” dedim.

“Teşekkürler. Ama makyaj yapmazsam kızarlar. Makyaj da işimin bir parçası.”

Odanın ortasında ayakta duran Yumiyoşi’ye bir kez da-

ha sarıldım. Açık mavi üniformasını giymiş, gözlük takmış Yumiyoşi’ye sarılmak harika bir duyguydu.

“Sabah olsa da beni yine de istiyor musun?”

“Hem de çok” dedim. “Dünden daha şiddetli hem de.”

“tik kez bu kadar çok şiddetli biçimde isteniyorum” dedi Yumiyoşi. “Bunu tam anlamıyla hissediyorum. *Ben isteniyorum,* diye. Bu ilk kez oldu.”

“Şimdiye kadar kimse istemedi mi seni?”

“Senin kadar istemedi. Hiç kimse.”

“istenince nasıl hissediyorsun?”

“Çok rahatlıyorum” dedi Yumiyoşi. “Epeydir böylesine rahat hissetmemiştim. Ilık, iyi hissettiren bir odada olmak gibi.”

“Hep burada kalabilirsin” dedim. “Kimse girip çıkamaz buraya. *Benimle senden başka.”*

“Bu ikimizin arasında kalacak değil mi?”

“Evet, ikimizin arasında kalacak.”

Yumiyoşi başını biraz uzaklaştırıp bana baktı. “Şey, bu gece de seninle kalabilir miyim?”

“Burada benimle kalmanın benim için hiçbir sakıncası yok. Ama bu senin için fazla riskli olmaz mı? Eğer fark edilirse, kovulabilirsin. Burası yerine senin dairende ya da başka bir otelde kalsak daha iyi olmaz mı? Böylesi daha iyi olur belki.”

Yumiyoşi başını salladı. “Hayır, burası olsun. Ben burayı seviyorum. Burası senin olduğu kadar benim de yerim. Bana burada sarılmanı istiyorum. Eğer sen de bunu istiyorsan.”

“Benim için neresi olduğunun önemi yok. Senin istediğin gibi olsun.”

“O halde bu akşam yine burada görüşmek üzere” dedi. Sonra kapıyı azıcık açtı ve dışarıyı kontrol ettikten sonra hızlıca çıkıp gitti.

Sakal tıraşı olup duş aldıktan sonra dışarı çıkıp gezindim. Sonra yine Dunkin’ Donuts’a gidip çörek yedim, iki kupa kahve içtim.

Caddeler işe giden insanlarla doluydu. Bu manzarayı görünce ben de işe başlamalıyım diye düşündüm. Yuki’nin yeniden derslerine başlaması gibi ben de işe başlamalıydım artık. Gerçekçi olan buydu. Sapporo’da mı bir iş bulsaydım acaba? Fena fikir değildi. Yumiyoşi’yle birlikte yaşardım. Yumiyoşi otele çalışmaya gider, ben de kendi işimi yapardım. Ne iş yapacaktım peki? Aman ne olursa olsun dedim. Hemen bir iş bulamasam da daha aylarca geçinecek param vardı sonuçta.

Bir şeyler yazabilirdim mesela. Yazmaktan nefret ediyor değildim. Yaklaşık üç yıl boyunca aralıksız kar küreme işi yaptıktan sonra artık kendim için yazmak istiyordum.

Evet, bunu istiyordum.

Sadece yazmak. Şiir, roman, biyografi, mektup değil. Sadece kendim için yazmak. Sipariş üzerine olmadan, teslim tarihi olmadan yazmak.

Hiç de fena fikir değil.

Sonra Yumiyoşi'nin vücudunu hatırladım. Onun vücudunu bir uçtan diğerine ezberlemiştim. Teyit edip mühürlemiştim. Mutlu bir şekilde yaz başının havasını yansıtan caddelerde yürüyüp leziz yemekler yedim, biraz içki içtim, sonra otelin lobisinde oturup bir saksının arkasından resepsiyonda çalışan Yumiyoşi'yi izledim bir süre.

44

Yumiyoşi akşam altı buçukta geldi. Üzerinde yine üniforması vardı ama bu kez bluzu farklıydı. Ayrıca üstünü değiştirmek üzere kıyafet, temizlik ve makyaj malzemesi koyduğu küçük bir çanta da getirmişti.

"Bir gün fark edilecek" dedim.

"Sorun yok, ben dikkatliyimdir" dedi Yumiyoşi gülümseyerek, *blazer* ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Sonra kanepede birbirimize sarıldık.

"Bütün gün seni düşündüm" dedi. "Ben gündüzleri otelde çalışıp akşam olunca senin odana gizlice gelsem ve birbirimize sanlıp uyusak, sabah olunca da ben yine çalışmaya gitsem ne kadar harika olurdu."

"İşe yakın evin rahatlığı" dedim gülerek. "Ama ne yazık ki benim burada sürekli kalacak ekonomik gücüm yok, dahası bunu her gün yaparsak bir gün açığa çıkabilir."

Yumiyoşi karşı çıkar bir havada parmaklarını tık tık diye dizinin üzerine birkaç kere vurdu. "Her şey istediğimiz gibi gitmiyor değil mi?"

"Öyle sahiden" dedim.

"Ama birkaç gün daha burada kalabiliriz değil mi?"

“Evet. Bunu yapabiliriz.”

“Birkaç gün de olur; birlikte bu otelde yaşayalım.”

Bunları dedikten sonra soyundu, yine kıyafetlerini birer birer katladı. Alışkın hareketlerle yapıyordu her şeyi.

Kol saati ve gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koydu. Bir saat kadar seviştik. İkimiz de yorgunluktan bitap düşmüştük ama bu iyi hissettiren bir yorgunluktu. “Müthişti” dedi Yumiyoşi. Yine kollarımda uyudu. Rahatlamıştı. Duş aldım, buzdolabından bira çıkarıp içtim. Sonra sandalyeye oturup Yumiyoşi’nin yüzünü seyrettim. Huzurla uyuyordu.

Saat sekize doğru uyandı ve acıktığını söyledi. Oda servisi menüsünü inceleyip graten makarna ve sandviç siparişi verdim. Üniforma ve ayakkabısını dolaba gizledi, hizmetli kapıyı çalınca da banyoya saklandı. Hizmetli tepsiyi masanın üzerine bırakıp çıkınca banyonun kapısını hafifçe tıklattım.

Graten makarna ve sandviçi paylaşıp yedik, yanında bira içtik. Sonrasında ne yapacağımızı konuştuk. Tokyo’dan Sapporo’ya tanışacağımı söyledim.

“Tokyo’da yaşayamam artık. Orada olmamın bir anlamı yok” dedim. “Bugün hep bu konuyu düşündüm. Burada huzurluyum. Kendime göre bir iş de arayacağım. Ben burada olunca seninle hep görüşebiliriz.”

“Artık *duracaksın* yani?”

“Evet, duracağım” dedim. Taşıyacak pek eşyam yoktu. Plaklarım, kitaplarım ve mutfak malzemeleri, hepsi o kadar. Subaru’ma koyup feribotla taşıyabilirdim. Büyük eşyaları satabilir ya da atabilirdim; burada yenilerini satın alsam da olurdu. Yatağımın da buzdolabımın da yenilenme zamanı gelmişti zaten. Eşyaları gereğinden fazla uzun süre kullanan biriydim.

“Sapporo’da bir daire kiralarım. Ve yeni bir yaşama başlarım. Sen de istediğin zaman gelip bende kalabilirsin. Bir süre böyle devam ederiz. îyi

anlaşacağımızı düşünüyorum. Sen rahatlarsın, ben de gerçekliğe geri dönerim. Ve ikimiz orada *dururuz."*

Yumiyoşi gülümsedi ve beni öptü. "Bu harika olur" dedi.

"Sonra neler olur bilemem. Ama içimde iyi olacağına dair bir his var."

"Gelecekte neler olacağını kimse bilemez" dedi. "Ama şu an harika. Çok ama çok güzel."

Yeniden oda servisini aradım ve bir kova buz istedim. O yine banyoya saklandı. Buz gelince gündüz şehir merkezinden satın aldığım votka ve domates suyunu çıkardım, *blo-ody mary* hazırladım. Limon dilimi ve Lea & Perrins yoktu ama en azından *bloody mary* vardı. Neşeyle kadeh tokuşturduk. Bu ortama müzik gerekiyordu; yatak başındaki radyoyu açtım, pop-müzik kanalını ayarladım. Mantovani orkestrası "Strangers in the Night" şarkısını çalıyordu. Yorum yapmama gerek yoktu.

"Her şeyi düşünmüşsün" dedi Yumiyoşi etkilenmiş gibi. *"Bloody mary* olsa ne iyi olur diye düşünmüştüm az önce. Nasıl da bildin?"

"Kulak verirsen arzu edilen şeylerin sesini işitebilirsin. Gözlerini açarsan arzu edilen şeyleri görebilirsin."

"Bilge sözü gibi" dedi.

"Bilge sözü değil. Yaşamın söze dökülmüş hali sadece" dedim.

"Sen bilgece cümleler söyleme uzmanı olabilirsin" dedi kıs kıs gülerek.

Üçüncü kadeh *bloody* mary'lerimizi içtikten sonra çırılçıplak halde birbirimize sarıldık, usulca seviştik. Çok tatmin ediciydi ikimiz için de. O kollarımdayken eski Yunus Otel'in tıkır tıkır tıkır tıkır diye ses çıkararak hareket eden asansörünün sesini duyar gibi oldum. Burası benim bağlantı nok-tamdı. Ben buraya aittim. Ötesi yoktu, bu gerçekti. Endişelenme, bir yere gitmiyorum. Sımsıkı bağlıyım. Bağım kuvvetlendi, gerçeklikle bağlantı kurmuştum. Ben bunu istiyordum, Koyun Adam da bunu istiyordu. Saat on ikide uyuduk.

Yumiyoşi beni sarsarak uyandırdı. “Hey, uyan haydi” diye fısıldadı kulağıma. Hızlı bir şekilde üniformasını giymişti. Etraf henüz karanlıktı, zihnim hâlâ çamur gibi bilinçsizlik alanına batmış haldeydi. Yatak ucundaki ışık yanıyordu. Saat üçü birkaç dakika geçiyordu. Kötü bir şey mi oldu acaba diye düşündüm. Muhtemelen Yumiyoşi’nin yanıma geldiğini fark etmişti amirleri. Ciddi bir yüz ifadesiyle omzumu tutmuş beni sarsıyordu ve saat gece yarısı üçtü. Dahası o giyinmişti. Aklıma fark edildiğinden başka bir şey gelmiyordu. Ne yapmalı diye düşündüm. Nutkum tutulmuştu.

“Uyan. Lütfen uyan” dedi kısık sesle.

“Uyandım” dedim. “Ne oldu?”

“Hemen kalk ve giyin.”

Bir şey demeden hızlıca giyindim. Tişörtü başımdan aşağı geçirdim, kot pantolon ve ayakkabılarımı giydim, rüzgârlığımı da giyip fermuarı boğazıma kadar çektim. Giyinmem bir dakika bile almamıştı. Yumiyoşi elimi tutup beni kapının yanına kadar götürdü. Sonra kapıyı hafifçe araladı. İki ya da üç santimetre kadar.

“Bak” dedi. Kapı aralığından dışarıya göz attım. Koridor zifiri karanlıktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Jöle gibi, kopkoyu, soğuk bir karanlıktı bu. Elimi uzatsam beni içine çekip alacak kadar yoğundu karanlık. Ve yine o koku vardı. Nemli, küflü kâğıt kokusu. Eski zamanların çukurundan esen rüzgârın kokusu.

“Yine o karanlık” diye fısıldadı kulağıma.

Kolumu beline dolayıp hafifçe sarıldım ona. “Endişelenme, korkacak bir şey yok. Burası benim dünyam. Kötü bir şey olmaz. Bu karanlıktan bana ilk sen söz etmiştin. Biz seninle bu sayede tanıştık” dedim ama aslında o kadar da emin değildim. İşin aslı korkuyordum. Bu hiçbir mantığa dayanmayan, temel bir korkuydu. Genlerimde olan, ilk çağlardan ak-tarılagelen bir korkuydu. Ne kadar geçerli bir varlık nedeni olsa da karanlık ürkütücü bir şeydi. Seni tamamıyla içine çekebilir, eğip bükebilir, parçalara ayırıp yok edebilirdi. Zifiri karanlığın içinde kim kendinden emin olabilirdi ki? Karanlığın bir varlık nedeninin olduğuna kim inanırdı? Karanlığın içinde

pek çok şey kolayca bükülür, döner ve yok olurdu. Ve karanlığın özü olan hiçlik her şeyi kavrardı.

“Endişelenme, korkacak bir şey yok” dedim. Aslında bunu kendime söylüyordum.

“Ne yapacağız?” diye sordu Yumiyoşi.

“Birlikte ileriye doğru gidelim” dedim. “Ben bu otele iki kişiyle görüşmek için geldim. Biri sensin, biri de oradaki kişi. Karanlığın içinde. Orada beni bekliyor.”

“O odadaki kişi mi?”

“Evet, o *adam”*

“Yine de korkuyorum ben. Hem de çok korkuyorum” dedi Yumiyoşi. Sesi titriyordu. Onu suçlayamazdım, ben de korkuyordum çünkü.

Onu alnından öptüm. “Korkma. Bu kez benimle birliktesin. Elini hiç bırakmayacağım. Elimi bırakmazsan hiçbir şey olmaz. Ne olursa olsun elimi bırakma. Sımsıkı tut.”

Odaya döndüm, çantama koymuş olduğum kalem feneri ve BIC marka çakmağı çıkardım ve rüzgârlığımın cebine koydum. Sonra yavaşça kapıyı açtım, Yumiyoşi’nin elini tutarak koridora adım attım.

“Ne tarafa gideceğiz?” diye sordu.

“Sağa” dedim. “Hep sağa. Değişmez bu.”

Kalem fenerle ayak ucumuzu aydınlatarak koridorda yürüyorduk. Tıpkı önceki gibi bu karanlığın içindeki yer yeni Yunus Otel’in koridoru değildi. Çok ama çok eski bir binaydı. Kırmızı yer halısı yıpranmış, zemin yer yer çökmüştü. Alçı duvarlarda yaşlılık lekeleri gibi boyanmış kısımlar vardı. Yunus Otel diye düşündüm. Tam olarak Yunus Otel de değildi burası. Ona benzer bir yerdi. Yunus Otel gibi bir yerdi. Bir süre dosdoğru ilerleyince koridor daha önce de olduğu gibi sağa kıvrıldı. Devam ettik. Ama oradan sonrası öncekinden farklıydı. Işık görünmüyordu. Uzaktaki kapı aralığından

hafif bir mum ışığı da gelmiyordu bu kez. Feneri kapatıp emin olmak için bir daha baktım. Ama değişen bir şey olmadı. Işık yoktu. Zifiri karanlık sinsi sinsi akan su gibi sessizce sarmıştı bizi.

Yumiyoşi elimi sımsıkı tutuyordu. "Işık görünmüyor" dedim. Sesim kupkuru çıkıyordu. Hiç de kendi sesim gibi gelmiyordu kulağıma. "Oradaki kapıda ışık görmüştüm, bundan önceki gelişimde."

"Ben geldiğimde de öyleydi. Ben de görmüştüm."

O köşede bir süre bekledik. Sonra düşündüm. Koyun Adam'ın başına bir şey gelmiş olmasındı? Uyuyor muydu acaba? Yok, uyumuyordun O hep orada bir ışık yakıyor olmalıydı. Deniz feneri gibi. Bu onun göreviydi. Uyuyor olsa bile ışık her zaman orada olurdu. Olmak zorundaydı. Kötü bir hisse kapıldım.

"Geri dönelim" dedi Yumiyoşi. "Burası aşırı karanlık. Dönüp bir sonraki fırsatı bekleyelim. Öylesi daha iyi olur. Zorlamayalım."

Dedikleri mantıklıydı. Burası aşırı derecede karanlıktı. Hem yanlış bir şeyler vardı sanki. Ama geri çekilmedim.

"Hayır, merak ediyorum. Oraya gidip ne olduğuna bakmalıyım. Koyun Adam'ın bana ihtiyacı olabilir. Bu yüzden bu dünyayla yeniden bağlantı kurdum." Yeniden kalem fenerin ışığını açtım. İnce sarı ışık çizgisi karanlığın içinde gezindi. "Haydi gidelim. Elimi bırakma. Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Endişelenecek bir şey yok. *Biz burada duruyoruz.* Bir yere gitmeyeceğiz. Geri döneceğiz. Endişelenme."

Her bir adımımıza dikkat ederek ilerledik. Karanlığın içinde burnuma hafiften Yumiyoşi'nin şampuanının kokusu geliyordu, gerginleşen sinirlerim gevşedi. Eli küçük, ılık ve sertti. Karanlığın içinde ikimiz birbirimize bağlıydık.

Derken Koyun Adam'ın odasını gördüm. Sadece o odanın kapısı aralıktı ve o aralıktan soğuk, nemli bir koku geliyordu. Kapıyı hafifçe tıklattım. Daha önceki gibi hiç de doğal olmayan bir şekilde yüksek bir yankı yaptı. Sanki iri bir kulağın içindeki iri bir ses yükselticisine vurmuş gibi. Kapıyı üç kez

tıklattım. Yirmi ya da otuz saniye kadar bekledim. Ama yanıt gelmedi. Koyun Adam'a bir şey mi olmuştu? Acaba ölmüş müydü? Önceki görüşmemizde çok yorgun ve yaşlanmış görünüyordu. Ölmüşse de bu hiç şaşırtıcı olmazdı. Çok uzun yaşamıştı. Ama ö da yaşlanmıştı. Ve bir gün ölecekti. Herkes gibi. Böyle düşününce de endişelendim. Eğer o ölmüşse bu dünya ile beni kim birbirine bağlayacaktı? Kim beni bağlayacaktı?

Kapıyı açtım, Yumiyoşi'nin elini çekerek yavaşça odaya soktum, kalem fenerle yeri aydınlattım. Oda önceki seferle tıpatıp aynı görünüyordu. Yer odayı daraltan kitap ve gazetelerle kaplıydı, küçük bir masa vardı, onun üzerinde de mumluk olarak kullanılan bir tabak vardı. Mumdan geriye beş santim kadarlık bir parça kalmıştı. Cebimden çakmağımı çıkarıp mumu yaktım, kalem feneri kapatıp rüzgârlığımın cebine koydum.

Ama Koyun Adam yoktu.

Nereye gitmişti acaba?

"Burada kim vardı?" diye sordu Yumiyoşi.

"Koyun Adam vardı" diye yanıtladım. "Koyun Adam bu dünyanın düzenini sağlıyor. Burası bağlanma noktası, o benim pek çok şeyle bağlantımı sağlıyor. Tıpkı bir telefon santrali gibi. O üzerine koyun postu giyen biri, çok eskiden beri yaşıyor. Ve burada kalıyor. Burada gizleniyor."

"Neden gizleniyor?"

"Neden acaba? Savaştan, uygarlıktan, kanunlardan, sistemden... Koyun Adam'lık olmayan her şeyden."

"Ama ortadan kaybolmuş, değil mi?"

Başımı salladım. Duvardaki kocaman gölgem de salladı. "Öyle, yok olmuş. Neden acaba? Yok olmaması gerekirdi." Dünyanın ucundaymışım gibi bir hisse kapıldım. İlk çağlardaki insanın düşündüğü anlamda dünyanın ucunda. Her şeyin şelalenin başından uçurumun dibine yuvarlandığı dünyanın sonunda. Tam o noktada dikilmiştik. Sadece ikimizdik. Etrafımızda hiçbir şey yoktu. Yalnızca karanlık bir hiçlik sarmıştı her

yanımızı. Odanın havası iliklerimize işleyecek kadar soğuktu. Az da olsa birbirimizin elinden sıcaklık alıyorduk.

“Ölmüştür belki” dedim.

“Karanlık yerde kötü şeyler düşünmek olmaz. Biraz iyimser düşün” dedi Yumiyoşi. “Alışverişe çıkmış olamaz mı? Mum stoğu bitmiştir belki de.”

“Belki de vergi iadesini almaya gitmiştir” dedim. Sonra da kalem feneri yüzüne tuttum. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Feneri kapattım, loş mum ışığı altında birbirimize sarıldık. “Tatil günlerimizde bir sürü yere gidelim” dedim.

“Elbette” dedi.

“Benim Subaru’m var. ikinci el ve modeli de eski ama iyi arabadır. Gayet güzel gidiyor. Maserati de kullandım. Ama açıkçası Subaru ondan daha iyi.”

“Elbette.”

“Kliması var, araba teybi de.”

“Şikâyet edecek bir eksiği yok demek.”

“Şikâyet edecek bir eksiği yok” dedim. “Onunla bir sürü yeri gezelim. Bir sürü şey görelim.”

“Kesinlikle.”

Bir süre daha böyle sarılmış halde durduktan sonra ayrıldık, yine feneri açtım. Yumiyoşi yerdeki kitapçıklardan birini aldı. *Yorkshire Koy unlarını Yetiştirme Çeşitliliği Üzerine Araştırma* adlı bir broşürdü. Ön kapağın rengi atmış, üzerini kaymak gibi beyaz toz kaplamıştı.

“Buradaki kitapların tümü koyunlar üzerine” dedim. “Eski Yunus Otel’in bir kısmı koyunlar üzerine arşiv odası olarak kullanılıyordu, işletmecinin babası koyun araştırmacısıydı. O kitaplar şimdi burada. Ondan sonra Koyun Adam ilgilendi onun arşiviyle. Artık bir işe yaramazlar. Benim de bunları

okuyacak halim yok. Koyun Adam elinde tuttu çünkü varlıkları bu yer için önemliydi.”

Yumiyoşi elimdeki feneri alıp broşürü açtı, duvara doğru tutup okurken ben duvarın üzerindeki gölgeme bakarak Koyun Adam’ı düşünüyordum. Nereye gitmiş olabilirdi? Sonra birden kötü bir hisse kapıldım. Yüreğim ağzıma geldi. Yanlış olan bir şeyler vardı. Kötü bir şeyler olmak üzereydi. O *şeye* odaklandım. Sonra birden fark ettim. *Hayır, olamaz* diye düşündüm. Yumiyoşi elimi bırakmıştı. Elimi bırakmamalıydı. *Kesinlikle.* Bir anda bedenimdeki tüm gözeneklerden ter boşaldı. Elimi uzatıp Yumiyoşi’nin bileğini kavramaya çalıştım. Ama geç kalmıştım. Elimi uzattığım anda o duvar tarafından emilivermişti. Aynı Kiki’nin o ölüm odasının duvarı tarafından emilmesi gibi. Yumiyoşi’nin bedeni kayan kumun içine çekilir gibi, bir anda ortadan kaybolmuştu. Onunla birlikte kalem fenerin ışığı da kaybolmuştu.

“Yumiyoşiii” diye bağırdım.

Cevap gelmedi. Sessizlik ve soğuk birlik olup bedenimi ele geçirdi. Karanlık katlanarak artmıştı sanki.

“Yumiyoşiii” diye bir kez daha bağırdım.

“Çok kolay” dedi duvarın ardından Yumiyoşi boğuk bir sesle. “Gerçekten çok kolay. Duvardan geçip hemen buraya gelebilirsin.”

“Hayır, değil!” diye haykırdım. “Kolay gibi görünüyor. Ama oraya geçersem bir daha buraya dönemem. Bunu sen de biliyorsun. Orası buradan farklı. Orası gerçek değil. Orası *oranın dünyası. Buranın dünyasından* farklı bir yer.”

Cevap vermedi. Odayı yine derin bir sessizlik kapladı. Denizin dibindeymişim gibi sessizlik tüm bedenimin üzerine ba-smç yapıyordu. Yumiyoşi ortadan kaybolmuştu. Elimi ne kadar uzatırsam uzatayım ona ulaşamıyordum. Onunla arama o duvar girmişti. Feci bir şeydi bu. Güçsüzlük hissi. Feci. Ben ve Yumiyoşi *bu tarafta* olmalıydık. Şu ana kadar hep bunun için gayret etmiştim. Bütün karmaşık adımları hep onunla birlikte olmak için atmıştım.

Ama düşünecek zaman yoktu. Kaybedecek zaman yoktu. Yumiyoşi'nin ardından ben de duvara doğru adım attım. Bundan başka bir yol yoktu. Çünkü Yumiyoşi'yi seviyordum. Tıpkı Kiki'yle olduğu gibi duvarı aştım. Aynı önceki gibiydi. Saydam olmayan hava katmanı. Katılık hissi. Su gibi soğukluk. Zaman dalgalandı, süreklilik büküldü, yerçekimi gücünü yitirdi. Eski anılar zamanın derinliklerinden buhar gibi ortaya çıktı. Bunlar benim genlerimdi. Etim evrim geçirdi. O büyük, karmaşık DNA bağlarından geçtim. Yeryüzü önce genişledi, sonra soğuyup küçüldü. Mağarada koyunlar vardı. Deniz büyük bir düşünceden ibaretti, yüzeyine sessizce yağmur yağıyordu. Yüzü olmayan insanlar kıyıda durmuş açık denizi seyrediyorlardı. Sonsuz zaman iri bir yumak olmuş gökyüzünde süzülüyordu. Hiçlik insanları yutuyor, devasa bir başka hiçlik de o hiçliği yutuyordu, insanların etleri çözülüyor, iskeletleri ortaya çıkıyor sonra onlar da toza dönüşüp rüzgârda savruluyorlardı. *Kesinlikle ölmüşler,* dedi biri. *Gu guuk,* dedi bir başkası. Etim çürüdü, dağılıp gitti- sonra yeniden tek parça haline geldim.

Bu kaos katmanını geçtiğimde bir de baktım ki çırılçıplak halde yatağımdayım. Etraf karanlıktı. Zifiri karanlık değildi. Ama yine de bir şey görünmüyordu. Tek başınaydım. Elimi uzatıp baktım, yanımda kimse yoktu. Bir başınaydım. Yine dünyanın ucunda bir başına bırakılmıştım. "Yumiyoşiii" diye var gücümle bağırdım. Ama sesim çıkmadı. Kuru bir soluktu çıkan. Bir kez daha bağırmaya çalıştım ama o sırada tık diye bir ses duydum. Koridorun ışığı yanmıştı. Oda aydınlandı.

Yumiyoşi karşımdaydı. Beyaz bluzu, eteği ve siyah ayakkabılarıyla kanepede oturuyordu. Nazikçe gülümseyerek bana baktı. Yazı masasının sandalyesinin arkasına açık mavi *blazer* ceketi asılıydı, sanki onun üzerindeymiş gibi duruyordu ceketi. Bedenimdeki gerilim bir vidanın gevşetilmesi gibi giderek azaldı. Sağ elimle çarşafı sımsıkı kavramış olduğumu fark ettim. Çarşafı bıraktım, yüzümdeki teri sildim. Burası, bu taraftı. Bu ışık gerçek miydi peki?

"Yumiyoşii?" dedim kısık sesle.

"Efendiim?"

"Sen gerçekten burada mısın?"

“Elbette” dedi.

“Ortadan kaybolmadın değil mi?”

“Kaybolmadım. İnsanlar o kadar kolay ortadan kaybolmazlar.”

“Rüyaymış” dedim.

“Biliyorum. Sürekli seni izledim. Uyuyordun, rüyanda adımı sayıkladın. Burası kapkaranlıktı ama bir şeyi gerçekten görmek istersen, ne kadar karanlık olursa olsun fark etmez, onu görürsün.”

Saate baktım. Dört olmak üzereydi. Günün doğmasına az kalmıştı. Düşüncelerin yoğunlaşıp kırıldığı zaman. Üşümüş-tüm ve bedenim kaskatı kesilmişti. Gerçekten rüya mı görmüştüm? O karanlıkta Koyun Adam gitmişti, Yumiyoşi de yok olmuştu. O andaki geçmek bilmeyen çaresiz yalnızlığımı net olarak hatırlıyordum. Yumiyoşi’nin elinin verdiği hissi de hatırlıyordum. Hâlâ içimdeydi bu hisler. Şu anın gerçekliğinden daha güçlü bir sahicilikleri vardı.

“Şey, Yumiyoşi” dedim.

“Efendim?”

“Neden üzerinde üniforma var?”

“Seni üniformam üzerimdeyken izlemek istedim” dedi, “öylesine.”

“Bir kez daha soyunur musun?” diye sordum. Emin olmak istiyordum. Onun tam olarak yanımda olduğundan. Ve burasının da bu dünya olduğundan.

“Elbette” dedi. Kol saatini çıkarıp masanın üzerine koydu. Ayakkabılarını çıkarıp yere bıraktı ve düzeltti. Bluzunun düğmelerini birer birer çözdü, önce jartiyerini sonra eteğini çıkardı, onları da düzgünce katladı. Gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koyduğunda her zamanki o tık sesi çıktı. Sonra çıplak ayakla ses çıkarmadan yürüdü ve yorganı kaldırıp yanıma yattı. Ona sımsıkı sarıldım. Bedeni sıcaktı, pürüzsüzdü. Ve tam olarak gerçekliğin ağırlığını getirmişti.

“Kaybolmamışsın” dedim.

“Elbette” dedi. “Dememiş miydim? İnsanlar öyle kolayca ortadan kaybolmazlar.” *Öyle midir acaba,* diye düşündüm ona sarılırken. Her şey olabilirdi. Bu dünya sandığımızdan daha kırılgan ve tekinsiz bir yerdi. Bu dünyada kolayca bir dolu şey oluyordu. Ve o odadaki iskeletlerden sonuncusunun kime ait olduğu hâlâ belirsizdi. O iskelet Koyun Adam’a mı aitti acaba? Ya da başka birinin ölümü için mi hazırlanmıştı? Belki de benim iskeletimdi. O uzaktaki karanlık odada benim ölümümü bekliyor olabilirdi. Uzaklardan eski Yunus Otel’in sesini duydum. Sanki gece treninin rüzgârla uzaklardan gelen düdük sesi gibiydi sesi. Asansör tıkır tıkır tıkır diye ses çıkararak yukarıya doğru çıktı ve durdu. Koridorda yürüyen biri vardı. Kapıyı açtı ve kapattı. Bu eski Yunus Otel’di. Her şey gıcırdıyordu, her şeyden eskimiştik sesleri çıkıyordu. Ben o otele aittim. Biri benim için ağlıyordu. Ben ağlayamadığım için biri benim için gözyaşı döküyordu.

Yumiyoşi’yi göz kapaklarından öptüm.

Yumiyoşi kollarımın arasında uyuyordu. Bir türlü uyuyamadım. Bedenimde uyku halinden eser yoktu. Kurumuş bir kuyu gibi apaçıktı gözlerim. Yumiyoşi’yi kollarımla sımsıkı sardım. Ses çıkarmadan ağlıyordum. Yitirdiklerim için ağlıyordum, bir zaman sonra yitireceklerim için ağlıyordum. Yumiyoşi’nin bedeni yumuşacıktı, kollarımın arasında sıcaklığı zamana kazınıyordu. Nihayet sessizce gün doğdu. Başımı kaldırdım, yatak ucundaki saatin akrep ve yelkovanının gerçek zamana uyarak ilerleyişini izledim. Ağır ağır ilerledi zaman. Yüreğimin içinde Yumiyoşi’nin soluğunu hissediyordum, sıcak ve nemliydi.

Gerçekti. Ben burada duruyordum.

Nihayet saat yediyi gösterdi, yaz sabahı güneşi pencereden içeri süzüldü, odanın zemininde dört köşe bir şekil çizdi. Yumiyoşi mışıl mışıl uyuyordu. Yavaşça saçını kaldırıp kulağını açığa çıkardım ve usulca öptüm. Ne desem iyi olur acaba diye üç dört dakika düşündüm. Türlü türlü söyleme tarzı vardır. Pek çok ifade tarzı vardır. Sesim düzgün çıkacak mıydı acaba? Mesajım iyi bir şekilde gerçeklikte yankılanacak mıydı? Ağzımın içinde birkaç söz geveledim. Sonra bunların içinden en basit olanını seçtim.

“Yumiyoşi, sabah oldu” diye fısıldadım.

DK’da yayımlanmış kitapları

HARUKI
MURAKAMI
zamanın kuşu'nun
günlüğü

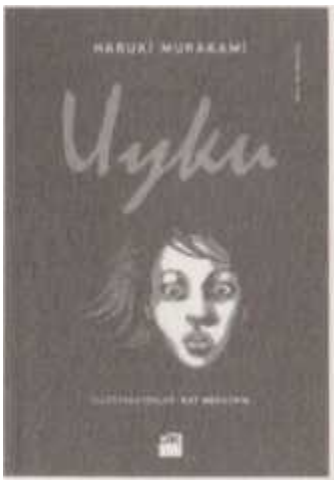

HARUKI
MURAKAMI
haşlanmış
harikalar
diyarı ve
dünyanın
sonu

HARUKI MURAKAMI
SAHİLDE KAFKA

HARUKI MURAKAMI
KOŞMASAYDIM
YAZAMAZDIM

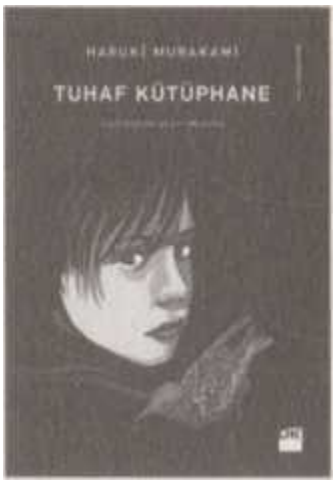

HARUKI
MURAKAMİ

HARUKI MURAKAMI

HARUKI MURAKAMI
Uyku

HARUKI MURAKAMI

HARUKI MURAKAMI
Sputnik Sevgilim

HARUKI MURAKAMI
TUHAF KÜTÜPHANE

Bu dünya sandığımızdan daha kırılgan ve tekinsiz bir yer...

Adını bilmiyordum. Onunla aylarca birlikte yaşadığım halde. Aslında onunla ilgili gerçekte tek bir şey bile bilmiyordum. Pahalı bir telekız servisinde çalıştığı dışında. Servis, üyelik sistemiyle hizmet veriyordu; kimliği belli düzgün müşteriler dışında kimseyi kabul etmiyordu. Bunun dışında başka işler de yapıyordu. Normal iş saatlerinde küçük bir yayıncıda yarı zamanlı düzeltmenlik, ayrıca yarı zamanlı kulak

modelliği. Özetle çok meşgul bir iş yaşamı vardı. Bir adı vardı elbette. Aslında birkaç ad kullanıyordu. Ama yine de bir adı yok gibiydi. Yağmur gibiydi, bir yerlerden çıkıp gelmiş ve sonra ortadan kaybolmuştu. Geride sadece hatırası kalmıştı.

Haruki Murakami'nin en sevilen romanlarından biri olan *Dans Dans Dans '\a* gizemli bir dünyanın kapılarını açıyoruz. Ortadan kaybolan çekici bir kadın... Yalnızlığını anlamlandırma çabası içindeki bir adam... Sezgileri gelişmiş sıradışı küçük bir kız... Müzik... Ve kült Murakami romanlarından artık "tanışımız" olan Koyun Adam da bu romandaki yol arkadaşlarımız.

tavsiye edilen satış fiyatı

₺52

